

Giới thiệu Tử Thần Thiết Kế Sư

Bạn đang đọc truyện Tử Thần Thiết Kế Sư của tác giả Tổ Thực Chủ Nghĩa trên trang đọc truyện online. Giết người không cần đao thương kiếm kích, toàn thân nhuộm máu! Một vũng nước đọng, một sợi dây kẽm, vài cọng tóc đều là lợi khí giết người! Từng thiết kế "ngoài ý muốn" tình diệu đến tuyệt luân khiến cho vô số kẻ gây ác ngoài vòng pháp luật đền tội! Câu chuyện nói về đội ngũ. Nơi nhân vật chính cùng những người cùng chung chí hướng tập trung lại. Đội ngũ này đủ làm cho những kẻ thù ác nghe tên đã sợ mất mật! Họ không khát máu, điên cuồng hay bệnh hoạn! Bọn họ chính là anh hùng! Bọn họ chính là Tử thần thiết kế sư!!! Phụ bút của tác giả: Phần mở đầu có vẻ âm u. Nhưng ánh mặt trời mới chính là linh hồn của quyển sách!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Báo Thù (1)

Trước mắt chính là một căn phòng cho thuê giá rẻ.

Tựa như ánh mắt vô tình của tử thần, ánh sáng màu cam từ ngọn đèn cũ âm ỉ xuyên qua cửa sổ truyền ra bên ngoài.

Rốt cuộc hắn cũng đi tới trước cửa phòng. Mặc dù hắn có cảm giác sợ hãi đối với những tiếng ồn ào trong tai. Nhưng xen lẫn bên trong hắn, đó là sự hưng phấn không thể che giấu.

Hắn chậm rãi vươn bàn tay sớm đã lạnh đến nỗi không còn tri giác ra. Trong tích tắc khi bàn tay tiếp xúc với cánh cửa, hắn nhanh chóng co cánh tay lại, trên tay hắn là một tấm áp-phích vốn đã nhăm nhúm. Sau khi vò tấm áp-phích thành một cục, hắn tiện tay ném vào một khe cống hôi thối ở gần đó.

Người vừa vò tấm áp-phích rồi ném nó vào cống chính là một nam nhân đeo kính, mặt mày ủ dột.

Nhìn tấm áp-phích không ngừng bị nước cống nấu nhừ, Mộc Tử ổn định hơi thở, chậm rãi đẩy cánh cửa.

"Cót két!"

Một tiếng động vang lên. Rốt cuộc Mộc Tử cũng trở về nơi hắn gọi là nhà.

Giống như trong tưởng tượng của hắn, gian phòng này bị bao phủ bởi khói thuốc, nơi nào cũng tỏa ra mùi rượu nồng nặc, hôi thối. Ở trong phòng, bốn người đàn ông vây quanh một cái bàn. Dưới ánh đèn, từng tiếng xào xạc do chơi mạt chược, kèm theo đó là tiếng chửi cha mắng mẹ vang lên không dứt. Khi thấy Mộc Tử tiến lại, mấy người kia cũng chỉ liếc nhìn. Tựa như không có chuyện gì xảy ra, họ lại tiếp tục tập trung vào những con bài của mình.

Người ngồi dựa lưng hướng về phía cửa ra vào chính là một người đàn ông trung niên, thân thể gầy gò, sắc mặt tái nhợt. Người này mặt mũi góc cạnh rõ ràng, lúc trẻ chắc chắn là một thanh niên anh tuấn. Nhưng hiện tại, khuôn mặt này với hốc mắt hăm sâu, đôi mắt thâm quầng, bờ môi xanh tái, khi há miệng lại lộ ra hàm răng vàng đen lẫn lộn lại đủ để hù dọa người khác. Do thường xuyên trầm luân cùng con ma cờ bạc, hắn sớm đã biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Khi Mộc Tử đẩy cửa ra, người này chỉ im lặng, thậm chí không thèm quay đầu nhìn. Hiện tại, vì bài rất kém nên chân mày hắn nhíu lại. Hai tay run rẩy không ngừng. Nơi chứa tiền dưới tay hắn, giờ đây đã không còn một xu.

Khi tiến vào phòng, Mộc Tử nghiêm túc nhìn ba người khác đang chơi mạt chược trong chốc lát rồi quay người tiến vào căn phòng nhỏ phía sau bức màn, trực tiếp bỏ qua người mà hắn gọi là phụ thân, mặc dù người đàn ông đó không có nửa phần ân tình đối với hắn.

Đây là phòng ngủ của Mộc Tử. Trong phòng có một chiếc giường bằng sắt đã cũ nát. Vừa tiến vào, Mộc Tử nhanh chóng cởi bộ quần áo ướt đẫm trên người ra rồi treo chúng lên một cây đinh. Sau khi dùng một cái khăn bông lau khô nước trên người, hắn bỏ lên chiếc giường sắt rồi trốn vào trong tấm chăn mỏng dính, đen thui. Mắt cũng từ từ khép lại.

Sau một lát, thân thể của Mộc Tử ấm dần. Hắn chậm rãi mở mắt. Ánh mắt trở nên kiên định mà cơ trí. Mộc Tử cẩn thận nhìn lên trên đỉnh đầu. Hiện tại, nơi đó đang treo một cái quạt trần cỡ lớn đã cũ nát. Màu trắng ban đầu của quạt đã bị mờ đông và bụi đất triệt để biến thành màu đen. Sợi dây điện rối rắm đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu. Vốn sợi dây điện này sẽ nối với phích cắm cắm vào ổ điện cạnh giường nhưng người cha thiên tài của hắn đã rút sợi dây đồng bên trong rồi đem chúng cắt thành từng đoạn sau đó quần lung tung lên lan can bên trên giường sắt.

Sau khi Mộc Tử xuất thần nhìn chiếc quạt trần cỡ lớn thật lâu. Hắn mới đem ánh mắt chuyển hướng sang bức tường đối diện. Trên bức tường có một cái tủ nhỏ làm bằng gỗ, mặt trên bày biện vài quyển sách giáo khoa cấp ba mà cha hắn chưa bán đi. Ngoài ra còn có một cái vạc bắt cá hình tròn, đây chính là di vật duy nhất mà mẹ hắn lưu lại. Cho nên dù Mộc Tử đã lâu không còn nuôi cá nhưng hắn vẫn đều đặn lau rửa vật này sạch sẽ rồi đường đường chính chính bày nó lên tủ.

Cuối cùng, ánh mắt Mộc Tử chuyển hướng xuống mặt đất. Hiện tại, sàn gạch lát men sứ đã đọng một vũng nước. Bộ quần áo mà hắn treo lúc này vẫn đang nhỏ từng giọt tí tách lên sàn nhà.

Trong chốc lát, Mộc Tử suy nghĩ gì đó rồi đứng dậy. Hắn cẩn thận tránh vũng nước trên mặt đất rồi lấy ra một quả chuối tiêu từ trong túi của chiếc áo treo trên tường.

Đây là đồ ăn duy nhất của hắn trong ngày hôm nay.

Mộc Tử nhanh chóng ăn hết quả chuối. Sau đó hắn mới lưu luyến ném vỏ chuối lên trên mặt đất, bên cạnh vũng nước.

Hắn tắc lưỡi vài cái. Tựa hồ vẫn còn hoài niệm mùi vị ngon ngọt của quả chuối tiêu. Sau khi hít sâu, hắn đứng lên, đi đến cuối giường, kiễng chân rồi cố sức đem chốt của công tắc đẩy xuống dưới.

Ngay lập tức, toàn bộ căn nhà chìm trong bóng tối. Trong lúc đó, ngoài phòng truyền đến những tiếng mắng chửi từ những người chơi mạt chược.

Tiếng ồn ào vang lên trong chốc lát thì ngừng lại. Hóa ra những người kia dựa vào ánh sáng ở nhà hàng xóm nên mới biết Mộc Tử vụng trộm ngắt công tắc của nguồn điện.

"Mộc Tử" Cha hắn hét, bên trong giọng nói mang theo sự bức bối xen lẫn phần nộ khiến người khác không rét mà run. Mộc Tử trốn trên giường cũng không nhin được mà run rẩy.

Từng tiếng bước chân dần truyền đến bên tai hắn.

Mộc Tử cảm thấy khó thở nhưng vẫn gan góc đáp lời: "Ông muốn làm gì?"

"Có phải mày ngắt nguồn điện hay không?" Giọng nói phát ra không mạch lạc. Hiển nhiên người đàn ông chạy tới nơi này vừa quát tháo vừa thở hổn hển.

"Đừng vậy! Các người ồn ào quá, tôi không thể nào ngủ được!" Mộc Tử nín nôi sợ hãi, lớn tiếng trả lời.

"Giỏi lắm, xem ra da mày lại ngứa rồi!" Người đàn ông này thực sự nổi giận. Hắn ta gào lên rồi phá cửa tiến vào. Nhưng vì quá gấp gáp nên vừa tiến vào đã dẫm phải vỏ chuối trên mặt đất.

"Ui da"

Sau khi rên một tiếng, hắn mất trọng tâm nên suýt ngã xuống đất. May mà phòng ngủ này khá nhỏ nên khi hắn vươn tay vịn mép giường thì đã ổn định được thân thể.

"Mày..."

Giọng nói của người đàn ông lại trở nên cuồng bạo, tựa như một con báo.

"Hôm nay tao phải đánh chết mày!!!"

Hắn rống lên một tiếng, rồi mạnh mẽ nhào tới giường của Mộc Tử.

"Ầm!" Mộc tử nhanh nhẹn tránh thoát. Người đàn ông kia vô huyệt rồi.

Toàn bộ thân thể hắn theo đó nhào lên chiếc giường sắt. Do đã quá cũ nên chiếc giường không thể chịu nổi một lực lớn đến vậy. Sau khi phát ra vài tiếng "Xoèn xoẹt", bỗng nhiên chiếc quạt trần cỡ lớn trên đỉnh đầu rơi xuống lưng người đàn ông.

Chiếc quạt trần cỡ lớn này đã tạo thành tổn thương rất lớn cho người đàn ông. Hắn hét lên, lui lại một bước. Không ngờ lại dẫm trúng vũng nước đọng. Một tiếng hô cũng không thể phát ra, người đàn ông này ngã ngửa, mặt hướng lên trời.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong. Lúc rơi xuống, ót của hắn hung hăng đập lên cái tủ bằng gỗ khiến sách vở lẫn vạc bát cá đều bị chấn động rồi rơi xuống đầu.

Máu tươi dần chảy ra. Người đàn ông nằm trong một đồng mảnh vỡ thủy tinh xen lẫn sách vở. Hiển nhiên ót của hắn đã chịu một vết thương trí mạng.

Còn Mộc Tử thì co rúc trên giường, ngo ngắc nhìn những chuyện liên hoàn xảy ra trước mắt.

Đến khi những người khác tiến vào nhằm bật công tắc điện thì mới nhìn thấy cảnh tượng này.

Bọn họ cũng sửng sốt mười mấy giây. Đột nhiên một người hét lên:

"Có người chết!!!"

Q.1 - Chương 2: Báo Thù (2)

"Người cha biến thái không có nhân tính cuối cùng cũng gặp báo ứng!!!"

"Vì dành tiền để đánh bạc mà cắt điện căn phòng khiến quạt rơi xuống đầu!!!"

Chỉ trong một thời gian ngắn, cha của Mộc Tử liền nổi danh qua các phương tiện thông tin đại chúng như báo chí, đài truyền hình, radio, mạng lưới inte,... Tin tức về người cha biến thái nghiện cờ bạc được đưa tin trên một diện tích rộng khiến quần chúng lương thiện xúc động cùng phần nộ. Đồng thời, họ cũng nhao nhao yêu cầu chính phủ đề cao chú ý vấn đề bạo lực gia đình và quyền trẻ em. Tất nhiên, Mộc Tử cũng trở thành một minh tinh. Hắn không ngừng bị phỏng vấn, đặt vấn đề. Những người xung quanh cũng dần hiểu rõ hơn cảnh ngộ bất hạnh của hắn rồi trợ giúp.

Trong thời điểm chủ đề này đang nóng bỏng thì mọi người ngạc nhiên khi phát hiện Mộc Tử, thiếu niên có hoàn cảnh bất hạnh đột ngột mất tích!

Dường như Mộc Tử đã bốc hơi trong thành phố Phụng Hoàng. Không ai biết hắn đi đâu...

Tất cả mọi người chỉ đành đắm chìm trong tiếc nuối mà cảm thán. Không có ai hoài nghi về sự ngẫu nhiên của vụ án này. Cũng không có ai hoài nghi về cái quạt trần trên nóc nhà, hay vỏ chuối và vũng nước đọng cùng cái tủ gỗ,... vì sao lại trùng hợp lấy đi một mạng người như vậy.

Nhưng điều này chứng minh có cái gì? Chứng minh cho trí tưởng tượng của người tạo nên kế hoạch này sao? Chứng minh chó bố cục hoàn mỹ không có dấu vết sao? Như vậy, hắn có thể tiếp tục làm như vậy không?

Đương nhiên Mộc Tử không có bốc hơi. Hắn cũng không trốn đi mà vẫn ở lại bên trong thành phố Phụng Hoàng.

Giờ đây, Mộc Tử đang trốn bên trong một cái cửa lớn đã cũ nát. Hắn vừa nhìn về căn nhà nhỏ phía sau cánh cửa vừa suy nghĩ. Bên trong căn phòng lộn xộn trước mắt có ba người đàn ông mập ốm không giống nhau ngồi vây quanh một cái bàn tròn chơi bài.

"Lão Mộc chết rồi, thật đáng tiếc."

Người vừa nói mặc áo ba lỗ màu đỏ đưa lưng về phía Mộc Tử. Hắn nhìn người đàn ông hút thuốc bên cạnh rồi thờ dãi.

"Đáng tiếc? Hay là tiếc tiền của hắn? Ai mà không biết Mã Lục ca, chỉ nhận tiền chứ không nhận thân." Mã Lục vừa dứt lời thì gã đầu trọc về mặt dữ tợn đang ngồi đối diện cười nói.

"Lão Tam, mày không nên nói thế. Chẳng lẽ mày đã quên ai đã dụ dỗ lão Mộc chơi ma túy hay sao?" Mã Lục hung hăng đánh ra một lá bài rồi cười lạnh.

"Mã Lục, mày nói vậy là có ý gì?" Gã đầu trọc được gọi là Lão Tam nghe Mã Lục nói vậy thì nổi nóng. Sau khi đem lá bài đập mạnh lên mặt bàn, hắn lạnh lùng nói: "Theo lời mày nói, chẳng lẽ chỉ có mình tao dụ dỗ lão Mộc hay sao?"

"Tao không có nói mày dụ dỗ hắn." Mã Lục buồn bực nói, "Nhưng tao nhớ rất rõ. Mày là người đầu tiên đã đưa thuốc cho lão Mộc."

"Mày còn nói?" Lão Tam nghe xong lời này thì đứng lên trợn mắt nhìn Mã Lục.

"Được rồi, mày cứ ngồi xuống. Lão Mộc đã chết rồi, còn so đo để làm gì?" Sau một hồi duy trì sự im lặng, người đàn ông ngồi ở giữa mới âm trầm quát. Người này có mái tóc hoa râm, trên thân mặc một cái áo sơ mi trắng tinh. Từ góc độ của Mộc Tử thì chỉ thấy một bên khuôn mặt. Hắn tên là Ứng Câu Tị Tử, kẻ ăn mặc hợp thời nhất và dễ chú ý nhất trong ba người.

Sau khi hắn quát xong thì đưa mắt liếc lão Tam. Lão Tam thấy vậy, chỉ nén hờn dỗi rồi ngồi xuống. Đương nhiên, lão Tam cũng không phục cho nên thỉnh thoảng lại trợn mắt nhìn Mã Lục ở đối diện.

"Kỳ thật, nếu lão Mộc không chết thì của cải bỏ trên người hắn cũng đã cạn hết rồi..." Ứng Câu Tị Tử chậm rãi đặt con bài lên bàn rồi lấy ra một hộp thuốc lá. Sau khi châm lửa, hắn khoan thai phả ra một vòng khói rồi nói: "Cho nên việc cần làm của chúng ta chính là mau chóng tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, chứ không phải ngồi đây tranh đấu. Nếu không, chẳng bao lâu nữa thì chúng ta phải ăn không khí thay cơm thôi." Nói xong, hắn đứng dậy tung một cước đá bay cái bàn rồi xoay người tiến về cửa ra vào.

Mộc Tử vừa thấy Ứng Câu Tị Tử đi tới cửa thì vội vàng rời đi. Đúng lúc này, hắn bỗng chỉ thấy giọng nói của Mã Lục vang lên: "Đại ca, anh muốn đi đâu?"

Tiếng bước chân ngừng lại. Ứng Câu Tị Tử âm trầm nói: "Nghe ngóng tin tức."

Nghe tiếng bước chân dừng lại, Mộc Tử lại lặng lẽ nhìn vào khe cửa. Chỉ thấy Ứng Câu Tị Tử đang đứng ở một nơi gần đó, sắc mặt nặng nề, dường như có sự phiền muộn.

Mã Lục ở phía sau hấp tấp đuổi theo. Khi đến trước người Ứng Câu Tị Tử, hắn mới tò mò hỏi: "Đại ca, có gì đáng nghe ngóng sao?"

"Con trai của lão Mộc..." Ứng Câu Tị Tử phun điều thuốc xuống đất, lạnh lùng nói tiếp: "Bọn này không thấy sự mất tích của nó có phần kỳ lạ hay sao?"

"À..." Mã Lục nhếch miệng khiến vết sẹo thật dài kéo từ mũi đến mắt trái co lại, càng nhìn lại càng thấy dữ tợn. "Thằng nhóc cứng đầu cứng cổ đó là đồ ngốc, cha nó cũng vậy, đều mười phần ngu ngốc. Chúng ta cần gì phải lo lắng. Theo em thấy, cha hắn chết rồi nó cũng chỉ lang thang bên ngoài mà thôi..."

"Đúng đó đại ca. Anh cũng suy nghĩ quá nhiều rồi đó. Thằng nhóc đo nhìn sao cũng thấy đàn độn. Và lại chúng ta che giấu kỹ lưỡng như vậy thì nó biết được bao nhiêu, cho dù có biết thì như thế nào? Chẳng lẽ báo cảnh sát sao? Nhưng cho dù có báo thì cũng chẳng có chứng cứ để bắt chúng ta?"

Lão Tam đình đặc nói, hắn là người duy nhất còn ngồi lại tại chỗ.

"Cho dù thằng nhóc đó đàn độn nhưng chúng ta tuyệt đối không thể không cảnh giác."

Ứng Câu Tị Tử dầm mẫu thuốc lá khiến nó bị nghiền nát. Dường như đã có quyết định, hắn quay đầu nhìn Mã Lục và lão Tam rồi mới nói: "Tóm lại, từ giờ trở đi chúng ta phải hết sức cẩn thận và tìm cho ra tung tích của thằng nhóc đó. Nếu nó vẫn còn ở bên trong thành phố Phụng Hoàng thì chúng ta mau chóng đổi địa bàn thôi."

"Không đến mức đó chứ..." Mã Lục kinh ngạc, đang định hỏi gì đó thì Ứng Câu Tị Tử đã quay người bước ra ngoài.

Khi Ứng Câu Tị Tử vừa bước ra khỏi cửa thì Mộc Tử đã ở trong hẻm nhỏ gần đó rồi. Mộc Tử tựa vào góc tường, cơ bắp toàn thân kịch liệt run rẩy, hàm răng nghiến chặt, bàn tay xiết thành nắm đấm.

Lão đại: Ứng Câu Tị Tử thích hút thuốc lá, tâm tư kín đáo. Là người khó đối phó nhất. Đây là người lãnh đạo băng này. Cùng chính băng đảng của hắn đã đem gia đình Mộc Tử lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Mã Lục, lão Tam là thành viên của băng. Hai người này quan hệ không tốt. Lão Tam tính tình táo bạo, Mã Lục thì rất thích tranh đấu tàn nhẫn, từ vết sẹo trên mặt cũng có thể chứng minh.

Đối với tính cách của những người này, Mộc Tử đều đã hiểu rõ.

.

Hôm nay là ngày thứ ba hắn theo dõi bọn này. Cũng chính hôm nay, chúng đã chính miệng xác định suy đoán của Mộc Tử.

Sau hơn nửa phút, Mộc Tử mới bình tĩnh lại. Hắn mờ mắt, bên trong đó tràn đầy cảm phẫn, tựa như ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt dưới địa ngục.

"Tốt lắm, tất cả bọn mày đều phải CHẾT!!!"

Men theo con hẻm tĩnh mịch, Mộc Tử đi nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Báo Thù (3)

[B]Từng cơn gió lạnh sắc như dao xé rách màn mưa tạo thành một tấm lưới lớn bao trùm Mộc Tử.

Mộc Tử đi rất chậm. Quần áo trên người hắn sớm đã ướt đẫm, đầu tóc rối bời cũng buông xuống che phủ ánh mắt. Mộc Tử cố gắng giữ lấy hoài bão của mình bằng cách dùng hai cánh tay vòng lên người. Để hắn không còn run rẩy nữa!

Con người gầy yếu đó bước đi, mỗi một bước đều thẳng tắp. Giữa mưa gió, cảnh tượng ấy thật bị tráng!!!

Đột nhiên Mộc Tử nghĩ. Mỗi khi gia đình hắn xảy ra một bước ngoặt trọng đại thì dường như đều có liên quan tới mưa.

Mẹ hắn nói, vào thời điểm hắn ra đời, trời mưa to như trút nước. Ngày hôm đó cũng như mọi ngày, cha hắn lại ra ngoài đánh bạc trắng đêm không về. Ở nhà chỉ có mình mẹ hắn, cũng chính bà gọi điện thoại đến bệnh viện.

Vào ngày hắn tròn bảy tuổi, dưới sự kiên trì của mẹ, Mộc Tử mới có cơ hội được đến trường như bao người khác. Trong ngày đầu tiên, khi hắn bước đến cổng trường, trời cũng có mưa.

Tám tuổi, lần đầu tiên Mộc Tử được nhận giấy khen và danh hiệu thủ khoa của lớp. Mẹ hắn dù đang bệnh cũng vui đến nỗi không thể ngừng cười. Bà mặc kệ mưa gió lạnh lẽo vào cuối thu mà ra phố mua về một đĩa lòng, món ăn hắn thích nhất.

Mười tuổi, mẹ Mộc Tử cũng từ già cái thể giới như ác mộng này. Trước khi mất, bà còn nắm tay hắn, sau đó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ ngàn thu. Đây là kỷ ức Mộc Tử không thể nào quên, ngày hôm đó, trời mưa dai dẳng cả ngày. Lúc hậu táng, trong huyết mộ của mẹ hắn bị ngập, nhiều lần khiến quan tài nổi lên trên.

Mười sáu tuổi, cha tái hôn. Lần đầu tiên, hắn phải nhận một người ăn mặc diêm dúa, trên người luôn mang theo mùi nước hoa gay mũi, lại không lớn hơn mình bao nhiêu làm mẹ kế. Sau ngày tân hôn, Mộc Tử cùng nàng ta xảy ra tranh chấp kịch liệt. Nguyên nhân là vì người phụ nữ ác độc ham mê hư vinh này muốn đem tất cả đồ dùng của mẹ hắn trước kia ném ra ngoài. Mộc Tử đã mắng nàng, hắn mắng rất khó nghe, đến nỗi nàng ta đánh hắn. Cha của Mộc Tử nổi giận, đuổi hắn ra khỏi nhà. Mang theo di vật của mẹ ruột, hắn dầm mưa suốt một đêm.

Năm Mộc Tử mười bảy tuổi, chưa đến ngày kỷ niệm một năm kết hôn thì người mẹ kế trẻ tuổi của hắn đã vụng trộm đem bán căn phòng phía trước nhà, cùng tất cả những thứ đáng giá trong nhà, ngay sau đó thần không biết quỷ không hay, biến mất không còn tăm hơi. Đó cũng là ngày cha hắn uống say bí tỉ. Sau đó gã khóa cửa nhốt Mộc Tử trong nhà rồi một mình ra ngoài uống rượu giải sầu cùng những người bạn xấu. Hôm đó, một mình Mộc Tử nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ. Đột nhiên, hắn cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Thì ra đêm đó, người đàn ông kia bắt đầu nghiện ma túy.

Cũng vào năm này, hắn bỏ học. Khi mang theo hành lý rời khỏi cửa trường, nhìn những học sinh đưa tiễn mình, nước mắt hắn cùng mưa như hòa làm một, từng giọt chảy vào trong miệng...

Vào mùa hè năm này, hắn tròn mười tám tuổi, trận bão tố đầu tiên của mùa hè cũng đã tới.

Và ngày hôm nay, chắc chắn chính là một bước ngoặt lớn...

Cũng chính từ ngày này trở đi, Mộc Tử quyết định muốn làm mới chính mình.

Cuộc sống của hắn, nhất định phải có ý nghĩa...

Đối với những vấn đề này, Mộc Tử luôn có cảm giác mơ hồ. Nhưng do chịu nhiều bị thảm cùng sinh hoạt tàn khốc đã khiến hắn không có thời gian để suy nghĩ những thứ này. Cùng vì thế, hắn cứ trải qua những ngày tháng mơ hồ như vậy.

Cho đến một ngày, Mộc Tử nhặt được một tờ báo quảng cáo. Tờ báo quảng cáo kia có ma lực rất lớn khiến hắn tiêu hết tất cả tiền trong người. Đó cũng là lần đầu tiên Mộc Tử đi vào rạp chiếu phim. Sau khi xem hết bộ phim điện ảnh "Ngoài ý muốn", Mộc Tử phát hiện mình đang thay đổi. Linh hồn của hắn đã thăng hoa khiến hắn tìm thấy ý nghĩa thật sự của cuộc đời này. Hơn nữa, hắn cảm thấy vui mừng khi biết mục tiêu của mình. Thật giống như một người gặp nguy hiểm cực lớn trong rừng rậm chợt thấy ánh sáng của sự sống, vừa có cảm giác hưng phấn, kích động, xen lẫn sợ hãi và bất an.

Ngay sau đó, rốt cuộc Mộc Tử đã bày ra hiện trường ngoài ý muốn đầu tiên. Mục tiêu chính là người đàn ông cầm thú kia. Người đàn ông này, thật sự không cùng huyết thống với hắn. Lúc trước, mẹ Mộc Tử mang theo hắn lập gia đình mới. Vốn bà mong mình sẽ có một gia đình hạnh phúc... Nhưng thật không ngờ, từ lúc đó chính thức tiến vào trong hố lửa.

Mộc Tử cũng không nhớ rõ ai là cha ruột của hắn. Nhưng hắn chưa bao giờ nhận người đàn ông kia là cha. Bởi vì từ nhỏ đến giờ, người đàn ông này đều chỉ có một bộ mặt vô si khiến người khác không rét mà run.

Trong mắt của người đàn ông này, mẹ Mộc Tử cũng không phải là thân nhân mà chính là đồ vật để gã phát tiết, tùy lúc đều có thể đánh.

Nhưng Mộc Tử vẫn cố gắng kéo dài chút hơi tàn trong con ác mộng này. Cho đến khi mẹ hắn qua đời, hắn mới chính thức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tất cả những thứ này đều do người đàn ông kia gây ra. Mộc Tử báo thù không chỉ là vì mẹ hắn mà còn là vì bản thân hắn. Có lẽ, do hắn đã sống quá lâu trong sự khủng bố tội tệ này nên khi bộ phim điện ảnh kia xuất hiện mới khiến hắn bùng tình...

Mộc Tử bỏ ra một tuần để định ra mỗi chi tiết của kế hoạch này. Từ độ kiên cố quạt trần, khoảng cách giữa giường với tủ gỗ cho đến vị trí của sách vở cùng vạc bắt cá.

Sau khi áp dụng thời gian phù hợp với kế hoạch. Hắn lại tính toán rồi diễn luyện vô số lần. Cho đến tối ngày hôm đó, kế hoạch rốt cuộc cũng bắt đầu.

Không ngờ kế hoạch này hoàn mỹ vượt qua dự kiến của Mộc Tử, đến nỗi không ai hay biết ngoài hắn. Vì vậy bao công sức cùng cố gắng cũng không uổng công.

Mộc Tử thành công, người đàn ông kia đã chết. Hắn cũng được giải phóng rồi. Mộc Tử rất muốn thực hiện nguyện vọng của mình, đó là báo thù cho

mẹ.

Sau một hồi suy nghĩ thật lâu, hắn mới biết báo thù cũng không phức tạp lắm. Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong một sát na mà thôi.

Khi nhìn người đàn ông kia thuận lợi từ vong trong chương trình mình bố trí cùng ánh mắt không cam lòng xen lẫn thống khổ của gã. Bao nhiêu sợ hãi, bất an từ đến giờ của Mộc Tử đã không còn. Hiện tại, trong lòng hắn rất bình tĩnh, thậm chí còn vang lên một khúc nhạc mẹ hắn thường ru hắn khi còn bé.

Con chuột nhỏ,... bên trên đèn,.... trộm dầu ăn,... sượng mặt...

Nếu không có loại người như Mã Lục, có lẽ hắn mãi được nghe giai điệu này. Giờ đây, tất cả mọi thứ trong đầu hắn dần trở nên rõ ràng hơn.

Thứ gọi là phương pháp sinh tồn chính là dựa vào cố gắng của mình mà sống sót. Cho dù là dùng đầu óc cũng chính là sức mạnh!

Thứ gọi là ý nghĩa sinh tồn, chính là bảo vệ tốt bản thân mình. Chứng tỏ bản thân mình.

Từ khi đó, Mộc Tử cảm thấy mình đã phá bỏ kén chính thức trở thành bướm. Ngay lập tức có thể bay cao, bắt đầu một hành trình mới. Mặc dù Mộc Tử không còn chỗ dừng chân, cũng không có mục đích và không biết mình sẽ làm gì, nhưng hắn không còn mơ hồ nữa. Bởi vì qua sự kiện lần này, hắn rất tin tưởng bản thân. Hắn tin rằng chỉ cần cố gắng, chỉ cần bỏ ra tinh lực liền đạt được thành công.

Tuy vậy, trước khi rời khỏi nơi này, Mộc Tử còn phải làm xong một chuyện. Đó chính là báo thù!!!

Gia đình Mộc Tử chuyển biến xấu từ khi người đàn ông kia nghiện ma túy. Mà đầu sỏ khiến gã nghiện chính là ba người lão đại Ứng Câu Tị Tử, Mã Lục, lão Tam.

Mộc Tử không thể buông tha bọn hắn, nhất định không thể. Đặc biệt là từ khi nghe được cuộc nói chuyện đó, Mộc Tử càng trở nên kiên định hơn.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên hoàn thành kế hoạch nên phương pháp Mộc Tử dành cho bọn người kia rất nhanh được xác định!

Hiện tại, đã là ba ngày sau khi Mộc Tử nấp sau cửa nghe trộm. Trong ba ngày qua, ba người kia không ngừng tìm kiếm tung tích của Mộc Tử. Buồn cười chính là bọn hắn không biết Mộc Tử luôn trốn ở sau lưng.

Sau ba ngày không có tung tích của Mộc Tử, ba người kia liền xác định, "Mộc Tử" - "thằng nhóc con" trong mắt của chúng, đã rời khỏi thành phố Phụng Hoàng. Do đó, bọn hắn có thể yên tâm tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Nhưng bọn hắn tuyệt đối không ngờ, phía sau lưng luôn có một ánh mắt tràn đầy thù hận luôn bám theo, đồng thời phán án tử hình cho bọn hắn.

Mục tiêu thứ nhất của Mộc Tử chính là lão đại của băng.

Người có mái tóc hoa râm chính là Ứng Câu Tị Tử, nhân vật khó đối phó nhất. Có thể nói người này mưu trí nhưng tội ác đầy người. Hơn nữa, Mã Lục cùng lão Tam mặc dù không hợp nhau nhưng vẫn có thể sống chung, bấy nhiêu cũng đủ thấy tài của hắn.

Thân phận bình thường của Ứng Câu Tị Tử là bảo vệ của một nhà xưởng. Hắn ở trong một cái nhà trệt trong vùng. Do không có kính viễn vọng nên Mộc Tử không thể nào quan sát tình huống trong nhà. Càng không có khả năng tạo kế hoạch từ vong ngoài ý muốn bên trong nhà gã. Người đàn ông này không có ô tô, cũng không ngồi xe điện. Phương tiện di chuyển của hắn chỉ là một chiếc xe đạp cũ nát nhưng rắn chắc. Căn cứ vào điểm này, muốn tạo ra tai nạn giao thông cũng rất khó.

Sinh hoạt tập quán của Ứng Câu Tị Tử: Sáu giờ sáng đi ra ngoài, chạy bộ từ con đường lát đá đến thẳng một công viên nhỏ. Vừa chạy đến nơi, hắn lập tức sẽ quay về, trên đường đi có qua một tiệm cơm. Vừa ăn xong liền về nhà. Khoảng hai mươi phút sau, hắn lại ăn mặc chỉnh tề rồi cưỡi xe đạp ra ngoài. Đi chừng mười phút thì tới chỗ làm. Tan tầm vào lúc năm giờ chiều, trong lúc đi làm, ngoại trừ thời gian giữa bữa cơm thì hắn không rời khỏi nơi gác cửa một bước. Mã Lục cùng lão Tam theo hện cũng tụ tập tại nơi này. Sau đó ba người tiếp tục hoạt động, thời gian trở về không thể xác định cụ thể...

Mộc Tử cũng biết Ứng Câu Tị Tử không có người thân. Vì chưa có ai khác được hắn dẫn vào nhà.

Trước tình huống cơ bản như vậy, Mộc Tử lại nghiên cứu một lần nữa. Tuy Mộc Tử đã tưởng tượng ra vô số hành động ngoài ý muốn nhưng hắn vẫn chưa thể định ra một kế hoạch hoàn hảo.

Tình huống quá ít, tri thức của Mộc Tử cũng đã cạn. Đột nhiên, hắn có cảm giác vô lực.

Nhưng dù là thế nào, hắn vẫn kiên trì. Người đàn ông này nhất định phải chết dưới thiết kế của hắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Báo Thù (4)

Ban đầu, khi Mộc Tử chế tạo kế hoạch ngoài ý muốn để giết người đàn ông kia. Hắn đã nằm ở trên chiếc giường sắt, trong lúc vô tình thấy chiếc quạt trần trên đỉnh đầu thì linh cảm mới bắt ngờ lóe lên...

Lúc này, khi hắn đang cần linh cảm kia lóe lên thì nó vẫn không chịu xuất hiện.

Cửa gỗ cổ xưa, cây táo cong ở cửa ra vào, đường lát đá, cống thoát nước, công viên, tiệm ăn, quãng đường đi làm, một chỗ có đèn đỏ, canh gác ở cửa ra vào của nhà máy..

Đó là những hành động và những vật cố định bên cạnh Ứng Câu Tị Tử. Mộc Tử đều đã giám sát là thứ điều khiển những thứ này. Tuy có nhiều nơi đến như vậy nhưng Mộc Tử cũng không thể tạo ra kế hoạch ngoài ý muốn như ý hắn.

Vì đêm qua vừa trải qua một trận bão nên nhiệt độ hôm nay rất thấp. Trên người Mộc Tử chỉ là một bộ quần áo đơn giản nhưng hắn không cảm thấy lạnh lẽo chút nào. Hắn đi theo từ cửa nhà Ứng Câu Tị Tử đến công viên rồi tiến tới cửa ra vào của nhà máy. Một lần nữa, trên đường đi, Mộc Tử vừa quan sát không ngừng vừa suy nghĩ. Trên đường đi, Mộc Tử cũng ngẫu nhiên gặp qua vài người nhưng không ai chú ý đến thần sắc nặng nề chất chứa đầy tâm sự cùng tâm tư bên trong hắn.

Mộc Tử muốn trí mạng tuyệt đối. Ngoài ra còn phải là một kế hoạch hoàn toàn ngoài ý muốn, khiến thần cũng không biết quỷ cũng không hay.

Mỗi một nơi, từng một cảnh vật đều có khả năng chế tạo một chuyện ngoài ý muốn.

Nhà trọ, phòng nhỏ, vừa ra cửa là một con đường trải nhựa, mặt đường bằng phẳng. Sau khi ra ngoài rẽ sang bên trái chính là một cây táo, thân cây tuy cong vẹo nhưng cành lá rậm rạp.

Cây táo...cây táo???

Mộc Tử nhớ rất rõ, vào lúc người thứ mười đi qua, lúc hai chân hắn đang giẫm dưới những chiếc lá rụng do mưa gió trên đất thì cái linh cảm kia chợt lóe lên.

Cây táo!

Đứng dưới tán cây, Mộc Tử nheo mắt tính nhẩm khoảng cách giữa cây táo và cửa lớn. Con đường rất chật, ngoài cây cối hai bên thì đều là tường. Cho nên, hắn phải đứng ở dưới gốc cây này. Và lại, những cái cây này cách cửa nhà của Ứng Câu Tị Tử cũng không xa. Sau những ngày quan sát ở đây, hắn biết được Ứng Câu Tị Tử đều đi qua nơi này ít nhất một lần vào mỗi buổi sáng. Mà nơi hắn thường đi qua, vừa vặn có một cành cây lớn bằng bắp chân vươn ra. Như vậy, nếu thời điểm hắn đi qua tán cây mà cành cây này gãy rồi rơi xuống người, cộng thêm sức nặng của cành lá có thể đủ khiến hắn ngã xuống đất... Nhưng như vậy thì làm như thế nào mới có thể khiến nhánh cây này rơi xuống trên đầu hắn ngay lúc hắn vừa đi qua đây? Đương nhiên, muốn gian lận ở trên cành cây thì Mộc Tử chỉ cần một cây búa hay một lưỡi cưa, sau đó tốn vài phút trong đêm liền có thể hoàn thành, nhưng nếu hắn làm như vậy thì những vết cưa, mặt cưa để lại vô cùng rõ ràng rồi. Cho nên, cách đó không thể dùng được...

Làm sao để che dấu những dấu vết này đây? Mộc Tử vân vê tóc trên trán, trong đầu đau khổ suy tư. Sau đó, hắn lại nhìn thấy những chiếc lá dưới chân.

Đúng, mưa! Đêm qua có mưa, không phải vừa vặn cung cấp một điều kiện hay sao? Mỗi lần mưa bão qua đi, kéo đứt một hai nhánh cây cũng là bình thường. Mọi người cũng vì vậy mà xem mưa chính là thủ phạm. Trừ phi có một thám tử thần thánh như Sherlock Holmes mới có thể hoài nghi con người tạo ra. Chỉ có điều, trong hiện thực có bao nhiêu thám tử như vậy chứ?

"Đây chẳng lẽ chính là ý trời sao? Ngay lần đầu tiên trả thù cũng liên quan đến mưa?"

Mộc Tử cười khổ rồi than.

Như vậy, hắn còn một vấn đề, đó chính là làm thế nào để nắm chắc thời gian. Như vậy mới có thể khống chế thời gian cành cây gãy xuống theo ý mình mà không ai có thể tìm ra dấu vết.

Nhánh cây sẽ không tự nhận thức con người, vì không chỉ có Ứng Câu Tị Tử đi bên dưới nó. Chỉ có nắm chặt thời gian mới có thể khiến nó rơi xuống...

Mộc Tử suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng xác định ra phương hướng: Nhánh cây này cần sự tác động của Ứng Câu Tị Tử, cũng chính hắn kéo nhánh cây này xuống mới khiến nhánh cây tự nhiên đứt gãy! Và như vậy, nhánh cây đó mới chuẩn xác nện lên đầu Ứng Câu Tị Tử.

Như vậy, làm sao thì mới có thể khiến Ứng Câu Tị Tử kéo nhánh cây này, rồi nhờ đó mới tạo thành vết thương trí mạng ngay trên đầu?

Mộc Tử lại bắt đầu vào đầu suy nghĩ.

Hắn hiểu rất rõ, chỉ có cách treo một thứ đồ vật nào đó trên nhánh cây này hoặc một nhánh cây nào khác mới có thể khiến Ứng Câu Tị Tử ngoan ngoãn

đem cành cây kéo xuống.

Trên cây không có táo, và lại, nhánh cây này cũng không phải là mỹ nữ lại càng không phải vàng thoi để gây hứng thú cho Ưng Câu Tị Tử. Như vậy, trên nhánh cây phải treo một thứ đồ trần ngập sức hấp dẫn đối với hắn.

Tiền?

Đối với lại người như gã lão Đại tiền chính là thứ có sức hấp dẫn lớn nhất. Nếu hắn đi dưới tán cây mà nhìn thấy trên nhánh cây treo một tờ tiền có giá trị khoảng một trăm tệ thì,... quả thật không gì có thể ngăn cản hắn túm lấy nhánh cây.

Nhưng tuyệt đối không thể là tiền bởi như vậy rất không hợp lý. Và lại, không có người ngu ngốc đến nỗi "Vô tình" treo một số tiền lớn như một trăm tệ lên trên nhánh cây.

Vật này phải đặt trên nhánh cây một cách hợp lý để tạo một cảm giác an toàn đối với người nhìn thấy. Nếu không sẽ dễ dàng khiến họ hoài nghi.

Như vậy, vật này là cái gì?

Vật này là cái gì đây...?

Lúc này, Mộc Tử cực kỳ thông minh, đầu óc hắn liên tục xuất hiện nhiều suy nghĩ khác nhau. Mộc Tử lại vò đầu đầu, tựa hồ hắn muốn kéo đứt từng sợi tóc trên đầu vậy.

Giống như một bộ phim điện ảnh nhẹ nhàng vui vẻ phát đến đoạn đặc sắc nhất, khán trương nhất thì đột nhiên bị cúp điện, màn hình trở nên đen kịt.

Mộc Tử suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không có đầu mối nào. Hắn đã phải tưởng tượng ra lần lượt từng bước, nhưng đến bước cuối cùng lại bị rong rêu che kín. Không phải thiếu sức hấp dẫn mà chính là rất không hợp lý.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Mộc Tử rời khỏi tán cây, chậm rãi bước đi trên đường.

Hắn lại nghĩ tới một vấn đề khác. Đó là dù cho nhánh cây có rơi đúng lúc trúng ngay Ưng Câu Tị Tử thì sao chứ? Nếu nện trúng đầu thì khác tốt rồi, nhưng chỉ là khiến hắn ngã xuống đất thì lại rất khó mất mạng, thậm chí tổn thương tạo thành cũng cực kỳ nhỏ bé. Mà kết quả như vậy,... ngoài yếu tố ngoài ý muốn, nhìn qua nhìn lại cũng không có ý nghĩa nào khác.

Hai vấn đề tựa như hai ngọn núi lớn, trầm trọng đặt trên đỉnh đầu cũng Mộc Tử.

Mặt trời trên bầu trời đã lên cao, độ ẩm dần tăng lên, người đi đường cũng dần trở nên đông đúc. Mỗi người cứ như bị ánh nắng chói chang của mặt trời bao phủ quanh người.

Ban ngày ban mặt!

Trong lúc đang cùng ý, Mộc Tử đành đem hai vấn đề khó khăn nọ ném qua một bên rồi cũng vì vậy mà hắn nghĩ đến từ ngữ này.

Dưới cảnh tượng ánh mặt trời tươi đẹp như thế này, thoát nhìn chính là hoàn cảnh tươi sáng. Tại sao ta cứ giữ nguyên lối suy nghĩ như trong kế hoạch mãi? Như vậy, ta có phải là loại người âm hiểm hay không?

Mộc Tử nheo mắt lại rồi hướng lên bầu trời ngheh đón ánh nắng mãnh liệt.

Ánh mặt trời nhanh chóng tạo cho Mộc Tử cảm giác đau đớn ở hai mắt. Trong lúc không tự chủ được, hắn chợt nhắm mắt lại. Nhìn cảnh tượng tối đen trước mắt hắn nhìn thấy rất nhiều bóng dáng: Ban đầu là hình ảnh mẹ hắn ôn hòa cười, người đàn ông cũng hiền lành bên cạnh, một nhà ba người ấm áp biết bao,... Nhưng hình ảnh hắn nhìn thấy tiếp theo chính là cảnh người đàn ông đó cãi nhau kịch liệt với mẹ hắn,... rồi ánh mắt tràn đầy thù hận của người mẹ kế,... cảnh mẹ nắm lấy bàn tay gầy như que củi của hắn,... người đàn ông kia vùng tay đánh hắn,...

Rất nhiều hình ảnh nhanh chóng giao nhau tại một chỗ rồi tạo thành hai giọt chất lỏng đắng chát. Sau khi đảo quanh đôi mắt, chất lỏng đó tựa như bánh xe có cánh quay tròn bên trong máy giặt, không ngừng gột rửa những tạp chất trong mắt.

Rốt cuộc, hai giọt chất lỏng cũng tràn ra. Sau đó lưu lại hai dấu vết ướt át trên má hắn.

Mộc tử mở mắt, trải qua sự tẩy rửa của nước mắt. Ánh mắt hắn dần trở nên thanh tịnh cùng thâm thúy đến dị thường.

Hắn đưa mắt nhìn sợi dây điện bên trên cây táo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Báo Thù (5)

"Mọi hiện trường phạm tội đều có thể lập trình!"

Trong đầu Mộc Tử chợt vang lên lời nói của nhân vật Lincoln Lyme trong tiểu thuyết "Nhân Cốt Bính Đồ" (Cái này mình không rõ là tiểu thuyết gì - No_dance8x).

"Đúng vậy, chế tạo hiện trường ngoài ý muốn cũng chính là lập trình hiện trường."

Sau một hồi ngẫm nghĩ về kế hoạch lần này, Mộc Tử đã tổng kết như vậy.

Nhìn thẳng, xoay tròn, bao quát,... từng góc độ, từng phương vị đều có thể tồn tại nguyên liệu để tạo ra hiện trường ngoài ý muốn.

Nếu không phải vì cay mắt, Mộc Tử tuyệt đối không thể phát hiện sợi dây điện trên đỉnh đầu. Sau đó, trải qua quan sát, hắn mới biết đó là một đường dây điện cao thế. Do suýt bỏ lỡ một vật quan trọng như vậy nên Mộc Tử lại cảm thấy mình thật may mắn.

Nếu đã có sự tồn tại của đường dây cao thế thì hai vấn đề kia cũng dễ giải quyết rồi!

Mưa to gió lớn sẽ khiến nhánh cây táo trở thành ác ma giương nanh múa vuốt. Khi đó, chỉ cần Mộc Tử nấp trong tối khoanh chân múa tay liền khiến đường dây điện cao thế "vô tình" treo lên nhánh cây táo mà không ai hay biết. Như vậy, dưới mưa to gió lớn, cả cây táo sẽ trở thành chất dẫn điện cao thế. Hơn nữa khi đó dưới mặt đất cũng đã là một mảnh đại dương mệnh mông...

Theo kịch bản, lão đại Ứng Câu Tị Tử vợ đi qua gốc cây rồi giẫm vào biển nước... Nếu như hắn mang giày vải hoặc giày da thì kế hoạch ngay lập tức đã kết thúc tốt đẹp. Mặt khác, nếu hắn mang giày không thấm nước mưa thì cũng không sao. Bởi vì Ứng Câu Tị Tử phải đi qua con đường này cho nên khi hắn đi qua gốc cây táo sẽ phải nắm lấy nhánh cây rồi kéo xuống. Đến khi đó mọi chuyện sẽ xảy ra theo kịch bản "Cành cây bị mưa gió kéo đứt".

Nhưng Mộc Tử nghĩ đi nghĩ lại vẫn còn một vấn đề, đó là làm thế nào để cành cây đón nhận vị khách không mời mà đến một cách hợp lý. Như vậy, chỉ cần Ứng Câu Tị Tử dựa nhẹ vào nhánh cây... cũng đủ tạo nên một màn "Ác giả ác báo".

Mộc Tử đem kế hoạch này suy diễn trong đầu nhiều lần nhằm có thể nắm giữ hoàn toàn mọi thứ đồng thời cũng không để lại chút sơ hở nào.

Rốt cuộc hắn đã xác định được phương án.

Như vậy chuyện kế tiếp phải làm, đó là đợi!

Mộc Tử đợi bão tố, hơn nữa lần này phải là bão tố trong đêm và phát sinh trước khi Ứng Câu Tị Tử về nhà.

Tất cả mọi thứ hắn đã nắm giữ trong tay duy chỉ có thời tiết thì không thể. Do đó cũng chỉ còn cách chờ.

Mọi sự đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội!

Nhưng Mộc Tử không đợi gió đông mà hắn đợi bão tố trong đêm.

----oOo----

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng đặc... và buồn chán

Từ khi cơn bão lần trước qua đi, mỗi ngày mặt trời đều tỏa ra ánh nắng rực rỡ xen lẫn từng cơn gió nhẹ ấm áp. Thậm chí có thể nghe được âm thanh sinh trưởng của cây cỏ dọc đường.

Cùng với sự sinh trưởng không ngừng đó, nội tâm của Mộc Tử lại càng thêm phiền muộn

Kế hoạch của hắn tuy không tệ nhưng nếu ông trời không cơ hội thì kế hoạch không mãi mãi cũng chỉ nằm trong tưởng tượng của hắn mà thôi. Một lần nữa, Mộc Tử lại cảm thấy vận mệnh trong tay con người thật yếu ớt biết bao.

Mộc Tử không phải Gia Cát Khổng Minh nên hắn không cần mượn gió đông. Cái hắn đợi đó là bão tố.

Tuy Mộc Tử có thể đợi nhưng bụng hắn và nhiều thứ khác thì không thể đợi.

Do đã bán sạch tất cả gia sản bên trong căn phòng rách rưới lúc trước, cùng với việc trải qua những ngày chờ đợi nên hiện tại trong túi hắn chỉ còn năm mươi đồng.

Cho dù Mộc Tử chỉ dùng bánh bao ăn sáng và nước khoáng để giải khát rồi buổi tối ngủ trong quán Inte thì tiền vẫn nhanh chóng hao hụt. Từ một ngày

ba bữa, hẳn phải đem giảm xuống còn một ngày hai bữa, cuối cùng giảm còn một bữa.

Hôm nay đã là ngày thứ mười kể từ khi Mộc Tử hoàn thành kế hoạch trong suy nghĩ.

Bây giờ đã là hai giờ khuya, Mộc Tử vẫn còn co rúc ngủ say trong phòng. Đột nhiên, hắn bừng tỉnh vì bị một âm thanh kỳ quái đánh thức.

Mộc Tử ngồi xuống. Sau một hồi tìm hiểu, hắn mới phát hiện âm thanh này phát ra từ bụng mình.

Cả ngày trời hắn chỉ ăn hai cái bánh bao vào buổi trưa, hỏi sao không đói bụng cơ chứ?

Trong lúc vô thức, bàn tay hắn vrun vào túi quần rồi móc ra mười ba đồng lẻ, đó là tất cả gia sản hắn sở hữu.

"Nếu như mỗi ngày chỉ ăn hai cái bánh bao thì có thể kiên trì trên dưới mười ngày. Trong khoảng thời gian này, mình chỉ có thể ngủ ngoài đường, cũng không thể đến tiệm Inte..."

Mấu chốt chính là mỗi ngày Mộc Tử chỉ được ăn hai cái bánh bao và uống một chai nước... Như vậy liệu hắn có thể kiên trì được mười ngày nữa hay không...?

Bực bội xen lẫn đói khát, lạnh lẽo...

Bỗng nhiên, Mộc Tử có cảm giác muốn chạy ra đường lớn ngửa mặt lên trời rồi gào thét cho thỏa thích.

Không công bằng! Ông trời, tại sao? Tại sao ông không công bằng với ta như vậy?

Những người kia làm nhiều việc ác nhưng hiện tại lại thư thái ngồi trong phòng có máy điều hòa, ngủ trên giường lớn chăn êm nệm ấm. Ngày qua ngày thường thức sơn hào hải vị, hưởng thụ mọi thứ xa hoa trụy lạc trên đời... Riêng ta lại sống ở chốn này, chịu đói chịu rét... mỗi ngày sinh hoạt không giống người cũng không giống quỷ!!!

Chẳng lẽ ác giả ác báo đều là giả dối, đều là bịa đặt hay sao?

Theo dự báo thời tiết mới nhất. Trong một tuần tới thành phố sẽ tiếp tục duy trì khí hậu tươi tốt như thế này.

Mộc Tử lại nghĩ tới chương trình dự báo thời tiết của ngày hôm qua. Lúc này, tâm tình hắn lại càng thêm phẫn uất.

"Nếu như trời cao đã mất đi khả năng phân biệt thiện ác. Tại sao ta còn tin tưởng ông trời? Tại sao ta còn chờ hắn ban ơn cho một trận bão tố?"

"Ta muốn dựa vào đôi tay cùng bộ não của mình để giải quyết..."

Mộc Tử ngồi trên ghế, hai tay ôm chặt thân mình để chống lại khí lạnh không ngừng xâm nhập. Thân thể hắn ngày càng lạnh nhưng lòng kiên định càng ngày lại càng tăng cao.

"Tất cả mọi thứ ta phải tự mình giải quyết!!!"

Đầu tiên, hắn nghĩ tới đạo cụ thiết yếu trong vô số phim võ hiệp. Đó là độc!

Nếu như sử dụng độc thì không cần tách ba người ra rồi giải quyết một trong từng người. Hắn có thể giết toàn bộ trong lần duy nhất vì ba người Ứng Câu Tị Tử cùng nhau ăn com vô số lần. Đặc biệt là ăn com tối. Chỉ cần một bao thạch tín, một bao thuốc chuột hoặc một lọ thuốc trừ sâu DDVP giá rẻ là xong.

Trong lúc ba tên đáng chết kia đang hào hứng ăn com thì bỗng nhiên ôm bụng, miệng sùi bọt mép rồi ngã lăn ra.

Cảnh tượng này...cảnh tượng này nhất định thú vị cực kỳ, chỉ là cảnh sát sẽ lập tức khám nghiệm tử thi. Từ đó, họ sẽ phán đoán ra ý định mưu sát rồi bắt đầu điều tra toàn diện.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Mộc Tử chợt nghĩ: "Giết chết ba người Ứng Câu Tị Tử xong, ta sẽ lên thiên đường tìm mẹ."

Nhưng ý nghĩ này thoáng hiện ra lập tức bị chính hắn bác bỏ.

"Ba gã kia làm nhiều việc ác. Và lại chúng chỉ là cận bã của xã hội, có tư cách khiến ta chôn cùng chúng?"

Đáp án tất nhiên là không! Cho nên cách đó cũng không thể dùng. Vẫn chỉ còn cách sử dụng phương pháp sắp đặt kế hoạch ngoài ý muốn.

"Rột rột!!!"

Bụng Mộc Tử lại bắt đầu bất mãn...

Đói...ăn cơm... Cơm tối....!

Có đôi khi con đói lại có thể gợi ý.

Bỗng nhiên Mộc Từ nghĩ ra một kế hoạch.

Hắn vừa vịn vào tóc trên đầu vừa chìm trong suy nghĩ.

Kế hoạch này từ phôi dần dần đã hình thành cụ thể trong đầu Mộc Từ...

"Muốn hoàn thành kế hoạch này, trước hết ta phải truyền thêm năng lượng đã."

Nửa phút sau, Mộc Từ hướng về phía tiệm Inte rồi đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Báo Thù (6)

Mộc Từ vẫn phải nghe lén ở khe cửa kia. Nhưng lần này, trước cửa lại có một chiếc xe hơi đang đậu.

Mộc Từ trốn sau cánh cửa, đem toàn thân khuất sau chiếc xe hơi. Xuyên qua khe cửa, hắn cẩn thận quan sát động tĩnh bên trong căn nhà.

Ngon đèn trong sân vừa mới được mở lên không lâu. Dưới ánh đèn mờ nhạt, ba người gồm lão đại Ứng Câu Tị Từ, Mã Lục và lão Tam đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn. Lúc này, bọn hắn đang say mê bình luận về con mồi mới mắc câu.

Trời càng ngày nóng, mặc dù bây giờ qua thời điểm chạng vạng nhưng cảm giác oi bức lại không hề suy giảm.

Mộc Từ tình nguyện biến thành cái bánh bao hấp trong lòng. Như vậy, hắn sẽ không do dự ăn thịt chính mình để kết thúc nỗi khổ vì đói.

Trước khi chóng mặt vì đói, Mộc Từ phải đem chuyện này giải quyết cho xong. Hắn đã lo lắng cả ngày nay, rốt cuộc đến bây giờ ba người này mới tề tụ đầy đủ.

Hiện tại, Mộc Từ chờ ba người này ăn cơm tối. Hắn cũng đã đặt giúp họ một cái tên rất thỏa đáng cho bữa ăn này, đó là "Bữa ăn tối cuối cùng".

Bữa cơm này sẽ chậm rãi lấy mạng bọn hắn... Ba người nhất định phải chết, một mạng cũng không thể thiếu.

Mộc Từ vịn vào tóc trên trán, neho mắt nhìn con cua trong cái túi lớn trên bàn. Nét mặt hắn trở nên vui sướng, khóe miệng non nớt nổi lên một nụ cười tàn khốc.

Con cua ắt hẳn rất ngon... Mộc Từ nhìn chăm chăm vào chúng, chẳng khác nào cô bé bán diêm nhìn chăm chăm con vịt nướng thơm ngào ngạt.

Sau khi lau nước bọt chảy ra từ khóe miệng, ánh mắt của Mộc Từ lại trở nên kiên định.

Châm dứt chuyện này... hắn phải nhanh chóng bắt đầu một cuộc sống mới. Mà những con cua này, chính là một đòn bí mật.

Mộc Từ đau lòng nhìn mấy quả hồng đỏ tươi trên tay phải của mình. Chúng đang ở trên tay hắn, chỉ cần hắn đưa lên miệng thì con đói sẽ qua đi.

Thế nhưng Mộc Từ không được ăn món mà hắn đã sử dụng tất cả gia sản còn lại để mua, một cái cũng không được.

Mộc Từ chỉ có thể đem những món này cho kẻ thù của hắn ăn. Không, cách gọi chính xác đó là đem những món ăn này cho "chuột" ăn.

Trộm, đó chính là xưng hô của mẹ hắn đối với chuột... Đúng vậy, chuột mới chính là kẻ trộm giảo hoạt, ghê tởm nhất! Không việc nào chúng không nhúng tay vào, lén lút dùng răng nhanh của mình chà đạp lên thành quả lao động của người khác. Trong mắt Mộc Từ, ba người kia cũng không khác con chuột thành tinh. Nhìn nơi ở vắng vẻ và sắc mặt âm hiểm cũng đủ đoán được những hành động của bọn chúng... cùng bộ mặt xấu xí đó, nhìn sao cũng thấy giống "chuột".

Mộc Từ nghĩ âm thầm an ủi chính mình. Những quả hồng này tuy rất ngon nhưng hơn thế chúng cũng rất độc. Đó chính là thứ chuyên dùng để trị những con chuột trộm cắp...

"Tại sao vẫn chưa bắt đầu?"

Mộc Tử phiền muộn nghĩ ngợi. Bởi vì vào giờ này mỗi ngày, bọn người Ứng Câu Tị Tử thường bắt đầu ăn cơm.

"Đại ca, vì sao chúng ta không trực tiếp gọi lão già kia đến đánh bài? Xe hơi chúng ta cũng đã mượn rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đến lúc thừa thắng xông lên hay sao?"

Người nói chính là lão Tam. Hiện tại hắn vừa quạt lò hương vừa hiếu kỳ đặt câu hỏi với Ứng Câu Tị Tử đang đọc báo ở bên cạnh. Mấy ngày nay, bọn chúng đã câu được một lão già. Nghe nói lão già này chính là một cán bộ cấp cao đã về hưu, một con mồi béo bở vô cùng. Thật ra ba con chuột này đã phải lên kế hoạch rất lâu mới thành công kết giao với lão. Hơn nữa, lão già cũng đã nghiện ma túy. Đây cũng chính là lúc bọn chúng bắt đầu thu hoạch.

Bình thường, bọn chúng lôi kéo làm quen với con mồi rồi trở thành bạn tốt không thể thiếu của hắn. Từ đó, bọn chúng sẽ dụ dỗ khiến con mồi nghiện ma túy. Sau khi nghiện, tiền trong túi con mồi cũng ào ạt chảy vào trong túi của bọn chúng. Như vậy, con mồi nhanh chóng sẽ trở nên nghèo mạt. Chưa hết, thừa lúc tâm lý con mồi trở nên yếu ớt, bọn chúng sẽ khiến hắn nghiện cờ bạc. Tiếp theo lại rất đơn giản, trên chiếu bạc, tất nhiên chính là ba đầu mọt. Đến khi con mồi táng gia tại sản. Bọn hắn sẽ uy hiếp, sau đó xúi giục con mồi đi vay mượn, lừa gạt bạn bè người thân, cho đến khi hắn trở nên nợ nần chồng chất, triệt để khô kiệt mới thôi...

"Mày vẫn chưa đủ tỉnh táo." Ứng Câu Tị Tử chậm rãi buông tờ báo xuống, sau đó nhàn nhạt trả lời vấn đề của lão Tam.

"Mọi thứ đều phải đi từng bước một. Nếu quá gấp gáp chắc chắn sẽ phản tác dụng."

"Đúng đấy, lão Tam. Mọi người đều nói tao làm đầu bếp nên tính tình gấp gáp. Không ngờ mày còn gấp gáp hơn tao. Mày nghe đại ca nói đó, chúng ta phải đi từng bước một, như vậy mới không mạo hiểm."

Người phụ họa mặc quần cộc, trên người cời trần. Đó đúng là Mã Lục.

"Mày... Mày cứ làm như mình thông tuệ đỉnh vậy..." Lão Tam trợn trắng mắt rồi nói với Mã Lục, trên mặt tràn đầy ý khinh thường.

"Cho dù tao không thông minh tuệ đỉnh nhưng ít ra tao còn có tóc. Mã Lục bước tới hai bước rồi lui lại. Sau đó trêu cái đầu trọc của lão Tam.

"Mày..."

Lão Tam lại muốn nổi đóa. Bỗng nhiên lúc này ngoài cửa bỗng truyền đến âm thanh "Oanh minh". Ngay sau đó, một chiếc xe tải chạy như bay vụt qua trước cửa. Do trên đường có quá nhiều ô gà nên chiếc xe này phát ra nhiều âm thanh kịch liệt.

Ứng Câu Tị Tử giờ đồng hồ trên cổ tay lên rồi nói với Mã Lục: "Xe của mập mập sắp trở về rồi. Mày nhanh đi nấu cơm đi chứ, cũng đã đến giờ rồi?"

"Đúng vậy, con của này cần người làm thịt. Mày mau nấu đi!" Lão Tam phụ họa.

"Tốt!" Mã Lục sáng khoái đáp ứng. Hắn hớn hờ xách con cua trên bàn lên rồi nói: "Tao đi làm cua, còn lão Tam, mày mau đi tìm một ít bia ướp lạnh đến đây, đêm nay không say không ngủ, được chứ." Nói xong, hắn mới bước vào bếp.

Vừa nhắc tới bia rượu, hai mắt lão Tam tỏa sáng. Sau khi đứng dậy, hắn hét to: "Tốt!" rồi mới nói với Ứng Câu Tị Tử:

"Đại ca, đêm nay chúng ta nhậu một bữa chúc mừng đi. Lần này chúng ta sắp kiếm được một vỏ lớn đấy. Haha!"

Trên mặt Ứng Câu Tị Tử không có biến hóa nào rõ rệt. Nhẹ gật đầu, hắn mới nói: "Đi đi. Nhớ mang một liều thuốc về đây."

"Được!" Lão Tam hưng phấn đáp rồi lại quay người ra ngoài cửa.

Ngay lúc này, Mộc Tử vội vàng co người rồi ném túi nhựa chứa quả hồng tới đám cỏ dại trước cửa. Sau đó, hắn lại chạy vào một cái hẻm nhỏ phía bên phải.

Lão Tam đứng đưa thân hình khô ngô ra ngoài sân. Hắn đứng trước cửa vừa hít khói vừa nghiêng đầu nhìn chiếc xe hơi đậu ở trước mặt.

Sau mười mấy giây, hắn mới đem tàn thuốc ném xuống đất rồi mở cửa, rạo rục chui vào xe.

"Hi hi, để ta xem thử chiếc xe này chạy có tốt hay không?" Lão Tam lâu bầu đóng cửa rồi mở đèn xe.

Đèn xe sáng như sao. Hắn liếc mắt liền có thể nhìn thấy bên trong đám cỏ dại bên đường có một cái túi màu sắc tươi đẹp.

"Hả? Cái gì đó?"

Hắn nghi hoặc xuống xe. Vừa đến trước túi nhựa, hắn liền nhắc lên rồi mở ra xem.

Bên trong chính là những quả hồng đỏ tươi.

"Ồ đây sao lại có quả hồng... Đúng rồi, nhất định rơi từ xe tải của Mập Mạp đây mà! Hê hê..." Lão Tam cầm túi nhựa chạy vào trong sân.

"Đại ca, mập mạp tặng cho chúng ta lễ vật này. Ha ha, thật nhiều quả hồng ngon lành a!!!"

Nhìn bóng dáng lão Tam chạy vào sân. Mộc Tử trốn trong hẻm nhỏ gần đó cũng yên tâm thở ra một hơi.

Như vậy, kế hoạch của mình đã thành công một nửa rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Báo Thù (7)

Một lần nữa, Mộc Tử rời khỏi hẻm nhỏ, chạy đến bóng mờ bên trong cửa sân rồi đưa mắt nhìn xuyên qua khe cửa.

Chiếc túi chứa quả hồng đang nằm trên bàn tròn, miệng túi đã mở ra. Những quả hồng đỏ tươi, sáng bóng ở bên trong yên lặng tỏa ra sức hút mê người. Lão Tam cũng không chần chờ, sau khi cầm lấy hai quả thì hắn đưa một quả đến trước mặt Ứng Câu Tị Tử rồi nhét quả còn vào trong miệng.

"Rất ngọt à nha." Hắn vừa ăn vừa chép miệng tán thưởng. Ngay lúc đó, chất lỏng đỏ tươi từ trong khóe miệng hắn chảy ra khiến người khác cảm thấy hết sức buồn nôn.

Lão đại Ứng Câu Tị Tử đang xem báo giật mình nhận lấy quả hồng. Hắn cũng không có bao nhiêu nhiệt tình đối với những quả hồng trong túi.

Ăn đi, ăn đi... Phía sau cánh cửa, Mộc Tử khăn trương nhìn chăm chăm vào Ứng Câu Tị Tử, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện.

Trong cơ thể của nó chứa một lượng protein rất phong phú. Nếu cùng chất tanin trong quả hồng kết hợp với nhau thì sẽ tạo ra kết tủa. Vật chất lắng đọng này rất khó tiêu hóa. Bởi vì tanin ngoài tác dụng thu liễm còn có thể ức chế bài tiết khiến những vật chất trong ruột lên men. Vì vậy nếu ăn cả hai thứ cùng lúc, nhẹ thì có triệu chứng nôn mửa, trướng bụng cho đến tiêu chảy nặng hơn thì trúng độc... Nếu như trực tiếp trúng độc rồi tử vong thì không còn gì tốt hơn. Nhưng nếu chỉ là tiêu chảy thì nhất định người sau sẽ nói tiếp người trước đi vào WC. Mà trong một lỗ nhỏ trên tường của nhà vệ sinh, Mộc Tử đã chuẩn bị cho bọn chúng một phần hậu lễ đặc biệt...

Nhờ hai tiếng đồng hồ chiến đấu hăng say trong tiệm Inte, Mộc Tử mới có thể tỉ mỉ bố trí kế hoạch này. Ngay cả người bán cua rong đi ngang qua cũng là hắn cố ý chỉ dẫn tới trước cửa nhà ba người Ứng Câu Tị Tử. Nghe tiếng hét của người bán cua, dù đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong sân nhưng Mã Lục liền lập tức chạy ra...

Từ khi bắt đầu kế hoạch cho đến bây giờ đều thuận lợi. Hiện tại chỉ còn một khâu cuối cùng quyết định sự thành bại. Đó chính là: Ba người kia phải ăn quả hồng cùng với con cua...

Ứng Câu Tị Tử nhìn quả hồng trong tay rồi nhúm mày nói: "Cua không thể ăn cùng lúc với quả hồng. Thường thức đơn giản như vậy mà mày cũng không biết hay sao?"

"Hả? Vì sao vậy?" Lão Tam vừa nuốt một ngụm lớn vừa tò mò hỏi.

"Ăn đi, nếu như mày muốn tiêu chảy đến chết. Tốt nhất là ăn hết một mình luôn đi." Ngay thời điểm này, Mã Lục đi ra từ bên trong bếp, dùng khăn lau hai tay rồi cười nhạo lão Tam.

"Thật sao? Tao... Mẹ! Thiếu chút nữa là bị thằng mập hại chết rồi!" Lão Tam thảm nói rồi đem quả hồng đang ăn dở trên tay ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, Mộc Tử ở ngoài cửa cũng cảm thấy trái tim mình bị ném mạnh ra khỏi cơ thể.

Bọn hắn cũng biết những thứ... này? Nhưng thứ này thật sự chỉ là thường thức rất đơn giản sao?

Kế hoạch này... cứ như mà kết thúc sao?

Đột nhiên Mộc Tử cảm thấy trời đất quay cuồng...

"Mau mua rượu đi. Con cua sắp chín rồi... Mà này, sao mày là cứ đứng đó vậy?" Mã Lục đem khăn mặt đặt tại chỗ rồi ngồi xuống. Hắn vừa cảm quát phẩy phẩy vừa thúc giục lão Tam.

"Được rồi, tao đi ngay đây!" Lần này lão Tam không có phản bác mà lập tức xoay người đi ra ngoài.

Mộc Tử giật mình. Sau khi choàng tỉnh từ trong tuyệt vọng, hắn gấp rút chạy vào trong hẻm nhỏ.

"Đợi đã!" Đột nhiên Mã Lục gọi lão Tam rồi nói tiếp, "Hết dấm chua rồi. Mày nhớ mang lại đây một bình dấm chua hồng đến đây. Ăn cua không có dấm không ăn được!"

"Được!" Lão Tam sáng khoái đáp ứng rồi bước ra cửa. Lần này, hắn cũng không lái xe mà chậm rãi chạy về giao lộ ở bên trái cửa ra vào. Vừa qua giao lộ chính là một cái siêu thị loại nhỏ.

Hao hết tâm tư để tạo ra một kế hoạch tốt... còn phải táng gia bại sản mua mấy quả hồng... Rồi cứ như vậy mà kết thúc...

Mộc Tử ủ rũ, nghiêng người tựa vào vách tường trong hẻm nhỏ rồi nhìn ngon đèn mờ nhạt bên trong sân một cách bất đắc dĩ.

Như vậy sau khi mua dấm chua và rượu về thì bọn hắn có thể ăn uống thả cửa rồi... Mộc tử nghĩ đến cảnh tượng bọn người Ưng Câu Tị Tử cắn những miếng to rồi nhanh chóng nuốt xuống thì bỗng nhiên có một cảm giác rất bi thương.

Nhà giàu rượu thịt thối, trên đường đầy xương người...

Cũng như lúc nhớ tới câu thành ngữ lỗi thời "Ban ngày ban mặt" lần trước. Bỗng nhiên Mộc Tử lại nhớ tới câu này mà không hề có lý do nào.

Tại sao mỗi lần tư duy Mộc Tử liên tưởng tới cái chết lại nhớ tới những câu thành ngữ mà hắn không hiểu như vậy...

Mộc Tử lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán đối với chính mình.

"Không được, ta không thể nhận thua như vậy được. Cũng không thể bỏ dở nửa chừng! Nhất định không thể được!!!"

Trong bóng tối, vòng eo đơn bạc của Mộc Tử nhô lên, tay hắn thì dùng sức vò đầu. Mộc Tử đang cố gắng đem suy nghĩ của mình trở nên sáng suốt hơn.

Nhìn thẳng, xoay tròn, báo quát,... Cũng giống như lần trước nhìn thấy sợi dây điện kia vậy...

Ngôi nhà kia vốn nằm trong một khu nhà trệt cách xa thành phố Phụng Hoàng. Những hộ gia đình ở nơi này đều đã dọn đi rất nhiều. Khắp nơi quanh phòng ở đều là rác rưởi.

Sau một hồi tìm kiếm, rốt cuộc Mộc Tử cũng nhụt chí. Ngoại trừ bóng đêm tối như mực và những bức tường bên ngoài ra tỏa ra khí nóng thì không vật nào có giá trị lợi dụng.

Làm sao bây giờ... Thật là tức chết mà...

Mộc Tử thở dài một cách bất đắc dĩ. Bởi vì hai chân đứng thẳng một thời gian dài nên giờ đây trở nên tê cứng. Rốt cuộc hắn chỉ đành thay đổi tư thế.

Sau khi đem thân thể trầm xuống, Mộc Tử dùng hai tay chống vào vách tường phía sau để đỡ lấy thân mình.

Trong khoảnh khắc bàn tay đặt lên trên vách tường, đột nhiên hắn cảm thấy hai tay mát lạnh. Làn da không tiếp xúc với tường gạch mà là một vật thể mềm nhũn. Suýt chút nữa, hắn đã kêu ra tiếng.

Sau khi vội vàng rút tay lại, Mộc Tử cẩn thận nhìn lên tường.

Là rắn sao?

Dựa vào ánh sáng mờ ảo, hắn nheo mắt cẩn thận quan sát. Rốt cuộc cũng nhìn thấy một con thạch sùng vừa bò nhanh trên tường vừa kêu chút chút không ngừng.

Thì ra chỉ là một con thạch sùng nhỏ..

"Mày làm tao sợ muốn chết..." Mộc Tử bất đắc dĩ nhìn nó rồi thì thào trong lòng.

Thạch sùng?

Đột nhiên hắn cảm thấy linh cảm kia lại lóe lên!

Tư duy đang đóng băng bỗng nhiên được kích hoạt. Một lần nữa, chúng lại vận hành một cách trôi chảy!

Đúng, đó là thạch sùng! Đây chính là vương bài cuối cùng trời cao đưa cho hắn.

"Xin lỗi mày nhé..." Mộc Tử nhanh chóng bắt lấy con thạch sùng nhỏ rồi đi về cái sân nhỏ ở phía bên phải.

Bằng vào những sắp xếp mấy ngày nay nên địa hình xung quanh khu vực này Mộc Tử đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Bên phải cái sân nhỏ này là bức

tường rất thấp bị lấp kín. Phía bên ngoài bức tường là một bãi rác. Không biết là ai vì muốn thuận tiện ném rác ra ngoài mà ngày tại bức tường gạch, vốn đã rất thấp, một lỗ thủng khá lớn.

Hôm nay, cũng chính thông đạo để ném rác này sẽ biến thành thông đạo tử vong của bọn hán!!!

Mộc Tử đứng ở phía trước cái sân nhỏ, một bên vừa tính khoảng cách từ chiếc xe con ở trước cửa đến chỗ góc cua bên phải và lỗ thủng lớn trên bức tường.

Khi nghe được âm thanh, bọn hán ngồi trước bàn sẽ chạy đến xem xét chiếc xe con, ước chừng khoảng hai mươi giây. Xem xét xong rồi quay trở lại cần mười lăm giây.

Mình từ nơi này ném gạch phá nát tấm gương thủy tinh của xe con, ngay sau đó nhanh chóng chui qua lỗ thủng tiến vào trong sân, ước chừng khoảng mười giây. Sau khi sử dụng thạch sùng mất ít nhất năm giây thì lại chui qua lỗ thủng rồi ẩn nấp bên trong bãi rác.

Rốt cuộc đã hơn mười giây.

Như vậy đã nhanh lại phải nhanh hơn nữa để có thể rút ngắn thời gian hành động!!!

Trải qua nhiều lần tính toán lần suy diễn thật chính xác, rốt cuộc Mộc Tử cũng xác định: Kế hoạch có thể thực hiện!!!

"Như vậy tất cả đều phải nhờ đến may rồi, bảo bối!"

Mộc Tử nhìn con thạch sùng không ngừng giãy dụa trong tay một cách triu mến...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Khởi Đầu Mới!!!

Lão Tam rất nhanh đã trở về. Dưới bóng đêm mông lung, thân hình của hán khi đang chạy rất giống một con gấu đen đang đến mùa động dục.

"Thuốc lá, rượu, dấm chua! Toàn bộ đều đã mua về. Bây giờ đã ăn cơm được chưa vậy?" Vừa đi tới cửa, lão Tam liền hưng phấn hô to rồi chạy vào trong sân.

Ngay lúc đó, Mộc Tử cũng chạy tới cái lỗ lớn trên bức tường bên phải. Sau khi bịt mũi và nhẫn nhịn mùi rác rưởi hôi tanh truyền đến, hán đưa ánh mắt xuyên qua cái lỗ nhìn tình hình ở bên trong.

"Mây thèm ăn cứ như gấu!" Mã lục lên tiếng cười nhạo. Sau khi rời khỏi chỗ ngồi rồi nói với Ứng Câu Tị Tử đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh: "Đại ca, ăn cơm thôi!" Hán mới chậm rãi tiến vào nhà bếp.

Ứng Câu Tị Tử nhàn nhạt đáp ứng rồi cũng đứng dậy bước đến vòi nước gần đó. Vừa sẵn tay áo sơ mi trắng lên, hán cúi người xuống cẩn thận rửa ráy mặt mũi.

"Cứ rửa đi... rửa sạch sẽ rồi thì hãy đến thiên đường tìm cha mẹ ta bồi tội." Mộc Tử nghiêng rắng nghĩ thầm

Cha mẹ?

Trong lúc vô tình, mình lại gọi người đàn ông kia là cha?

Mộc Tử lại bắt đầu cảm thấy kinh ngạc đối với chính mình.

Người đàn ông kia xứng làm cha của hán sao...?

Ngay tại lúc Mộc tử nghĩ ngợi lung tung thì Ứng Câu Tị Tử đã rửa mặt xong. Lúc này, hán đang dùng khăn mặt lau sạch bọt nước trên mặt vừa nói với lão Tam đang ngồi ở trước bàn:

"Lão Tam, mày tranh thủ phụ giúp Mã Lục một chút đi chứ! Chẳng lẽ mày vẫn chưa đói?"

"Đói chứ! Đói đến chết rồi!" Lão Tam vội vàng đứng dậy rồi chạy vào trong nhà bếp, miệng lại hô: "Tao đi lấy rượu, còn mày lấy dấm chua!"

Rất nhanh sau đó, Mã Lục rời khỏi nhà bếp cùng một nồi cua nóng hổi trên tay. Mà lão Tam cũng lần lượt mở cho một người một chai bia. Sau khi lấy ra một cái chén lớn, hất lại nhanh tay rót dấm chua hồng vào bên trong.

"Hê hê, tranh thủ lúc còn nóng mà ăn đi nào!" Lão Tam sẵn ồng tay áo lên, hất vờn tham lam nhìn vào con cua ở trong nồi vừa chuẩn bị ngồi xuống.

"Mở ra ăn!" Mã Lục cũng cười ha ha, theo thứ tự Ứng Câu Tị Từ ngồi xuống trước, sau đó hất mới ngồi xuống rồi cầm đũa lên.

Mộc Từ neho mắt lại, hất cẩn thận quan sát vị trí ở giữa bàn tròn, bên cạnh nồi cua. Đó chính là nơi đang đặt cái chén màu xanh chứa dấm chua.

Cứ như vậy, ngay tại lúc này!!!

Sau khi ổn định hơi thở, Mộc Từ chậm rãi thay đổi chỗ đứng. Từ phía bên phải, hất di chuyển đến phía trước cửa. Vừa rồi hất đã nhìn thấy thời điểm tốt nên liền xoay người nhặt viên gạch lớn ở nơi lúc trước đã đặt sẵn.

Trong tay phải là tấm gạch nặng trĩu, một lần nữa Mộc Từ lại nhìn con thạch sùng nhỏ ở tay trái.

Chỉ cần ném tấm gạch này đi, cái kế hoạch điên cuồng kia sẽ lập tức bắt đầu. Hơn nữa, hất đã không còn đường lui...

Thật sự phải động thủ sao...?

Nhưng sự do dự cũng chỉ có thể tồn tại vài giây đồng hồ mà thôi, ánh mắt Mộc Từ rất nhanh đã trở nên kiên định và thâm thúy cực kỳ.

Được rồi, tất cả mọi thứ đều chấm dứt ngay trong đêm nay!!!

Sau sau đó, hất không chút do dự mà nhắm ngay kính hậu của chiếc xe con rồi hung hăng ném tấm gạch trong tay.

Tấm gạch tựa như một viên đạn xé gió mang theo tất cả hận thù... bấy nhiêu sát khí đã cố định một vòng cung hoàn mỹ rồi rơi xuống chiếc kính bằng thủy tinh của chiếc xe con!

Ngay khi vừa ném viên gạch, Mộc Từ cũng gấp gấp chạy đến cái lỗ ở bức tường bên phải. Lúc chạy đến nửa đường cũng là thời điểm tấm gạch mạnh mẽ nện lên miếng thủy tinh rồi tạo nên một tiếng vang thâm thúy.

Cùng với tiếng vang đó, tiếng còi báo vệ chới tay của chiếc xe con cũng vang lên.

Khi Mộc Từ chạy đến bên cái lỗ rồi cúi thân hình xuống thì ba người đang ngồi vây quanh cái bàn mới hoàn hồn.

"Con mẹ nó... có người phá xe!" Lão Tam là người đầu tiên đứng dậy. Hất mang theo cái ghế bên người rồi xông ra ngoài. Cùng lúc đó, Mã Lục cũng gấp gấp ném đũa đuổi theo lão Tam.

Cuối cùng Ứng Câu Tị Từ cũng ném chiếc đũa rồi đứng lên.

Đang trốn ở bên ngoài, nội tâm của Mộc Từ cũng lo lắng hò hét: "Đi ra ngoài mau, vì sau này không nhanh đi ra ngoài!"

Kế hoạch của hất là nhân lúc chiếc xe bị ném đá khiến ba người nhao nhao chạy ra ngoài và rời khỏi bàn ăn thì hất sẽ có thể lợi dụng khoảng thời gian này chui qua cái lỗ rồi tiến vào trong sân. Sau khi nhanh chóng động tay chân, hất sẽ rút lui một cách thần không biết quỷ không hay.

Thế nhưng hất cho tính toán như thế nào thì cũng không nghĩ đến trường hợp Ứng Câu Tị Từ không ra ngoài, cũng không rời khỏi bàn ăn một bước!

Điều này hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của hất. Thậm chí có thể nói, kế hoạch hất tiến hành, đến đây đã triệt để thất bại!

Trời không giúp ta!

Đột nhiên Mộc Từ lại có cảm giác khóe không ra nước mắt.

Ngay lúc Mộc Từ đang ở bên ngoài đắm ngực dậm chân thì Mã Lục lại mang theo cái ghế trở về.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ứng Câu Tị Từ cau mày hỏi.

"Kính hậu bị ném đá, có thể là do đám nhóc con gây sự. May mà không thấy người nào, nếu không xem chừng em đã bẻ gãy bắp chân của nó rồi!" Mã Lục oán hận nói.

"Còn lão Tam thì như thế nào?" Lão Đại nghi ngờ hỏi.

"Nó đi WC rồi. Có thể là do ăn hết một quả hồng lại ăn cua nên có phản ứng... Hê hê... Chúng ta cứ ăn trước, không cần để ý nó làm gì." Một lần nữa Mã Lục lại ngồi lại chỗ cũ rồi rung đùi đắc ý

"Ừ." Ứng Câu Tị Từ lên tiếng. Sau đó hất lại ngồi xuống rồi một lần nữa cầm đũa lên.

"Á! Bò cạp!" Bọn hấn vừa cầm đuũa lên thì trong nhà vệ sinh đã truyền tới âm thanh sợ hãi của lão Tam. Ứng Câu Tị Từ liếc nhìn Mã Lục, sắc mặt đại biến rồi chạy ra ngoài cửa, mặc kệ cái ghế ngã lộn trên đất.

Cơ hội tốt!

Mộc Từ đang đứng ở ngoài cái lỗ lập tức chấn động!

Tất cả quyết định ngay ở lúc này! Cố gắng lên! Cố gắng lên! Nhất định phải thành công!

Nội tâm của Mộc Từ điên cuồng gầm rú. Hấn nhanh chóng chui qua lỗ hồng rồi tiến vào sân. Sau khi vọt tới trước cái bàn tròn, hấn đem thân thể con thạch sùng trên tay nhúng vào dấm chua hồng bên trong cái chén nhỏ màu xanh! Lúc tiến vào chén dấm chua, con thạch sùng liều mạng giãy giụa dữ dội nhưng Mộc Từ cũng gắt gao đè nó xuống.

Một, hai, ba!

Sau ba giây, Mộc Từ mới đem con thạch sùng ra khỏi chén giấm chua rồi lập tức quay về cái lỗ rồi chui ra ngoài.

Thân thể của Mộc Từ vừa chui ra ngoài thì trong sân liền truyền đến âm thanh chửi mắng của Mã Lục và lão Tam.

"Nó không có cần mỳ, có cần sợ hãi đến vậy không?" Mã Lục tức giận quở trách.

"Con mẹ nó, nếu mỳ đi WC bỗng nhiên có một con bò cạp rơi xuống, thiếu chút nữa thì rơi lên lão Nhị thì thế nào? (Tiểu đệ đệ, hay tiểu kê kê... Không hiểu nữa thì chịu - No_dance8x) Mày cứ thử xem? Tao tin mày chắc chắn còn hét lớn hơn tao nữa kìa!" Lão Tam không phục nên phản bác một câu.

"Được rồi, nếu đã không có việc gì thì tiếp tục ăn cơm đi." Ứng Câu Tị Từ khuyên giải.

"Ăn cơm, ăn cơm..." Lão Tam tự biết mình đuối lý nên vội vàng cắt bước, cũng không hề cãi nhau với Mã Lục mà lặng lẽ ngồi trên ghế một cách dửng dưng.

Lúc này, ba người lại cúi người xuống rồi cầm đuũa lên.

Ở bên ngoài cái lỗ, Mộc Từ cẩn thận theo dõi cho đến khi nhìn thấy ba người đều chăm chú vào dấm chua rồi nuốt xuống thì mới yên tâm đứng lên.

Trước khi rời khỏi, hấn không nhìn được mà liếc nhìn ba con người còn đang ăn uống.

Đây là lần cuối cùng nhìn thấy bọn chúng... Tuyệt đối là như vậy.

Sau đó, hấn quỳ mị biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Lúc Mộc Từ biết tin kế hoạch của mình đã thành công mỹ mãn thì hấn đã rời khỏi thành phố Phụng Hoàng và ở trên một con đường của một thành phố lớn khác - Thành phố Ngô Đồng. Cũng từ lúc nhìn thấy tờ báo, hấn mới biết rõ tên thật của Ứng Câu Tị Từ và lão Tam.

Nhưng hấn cũng không nhìn kỹ hai cái tên này mà trực tiếp ném tờ báo đi.

Trên thực tế, Mộc Từ chỉ cảm thấy hứng thú với một câu bên trên mục tin tức, nguyên văn chính là:

Trải qua điều tra, cảnh sát đã xác định đây là một sự kiện tử vong ngoài ý muốn...

Đối với hạch tâm của kế hoạch này đó là thạch sùng ngâm giấm chua. Hấn cũng không biết tại sao dấm chua lại trở thành sát thủ mang kịch độc? Cho đến lúc này, hấn cũng không hiểu khoa học giải thích ra sao. Bởi vì hấn cảm thấy không trọng yếu. Trong lúc hấn tìm hiểu đạo lý này, không bằng hoài niệm con bò cạp nhỏ bé đáng yêu kia.

Trời xanh thăm thẳm, mây rất trắng. Ánh mặt trời sáng lạng cùng với con gió nhẹ khiến một lần nữa Mộc Từ đột nhiên lại có cảm giác thoát thai hoá cốt.

Cao ốc Lâm Lập của thành phố Ngô Đồng đã ở ngay trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tình Kết Ngô Đồng(1)

Hiện tại đã hơn một tháng kể từ khi Mộc Tử đã đến thành phố Ngô Đồng. Trong thời gian này, hắn đã tìm được công việc ở đây. Công việc của hắn là làm nhân viên phục vụ trong một tiệm cơm. Vì công việc phục vụ rất nhẹ nhàng nên tiền lương cũng không nhiều. Tuy vậy, Mộc Tử thật sự cảm thấy thích cuộc sống bình lặng như vậy.

Không có ác mộng, cũng không bất an. Cuộc sống thật bình đạm mà hạnh phúc.

Đối với việc sắp đặt thiết kế để giết bốn mạng người, hắn lại không có cảm giác hối hận.

Nếu trời cao đã mất đi khả năng phân biệt thiện ác thì tất cả mọi thứ chính hắn phải tự giải quyết.

Thù đã báo, hận cũng tan. Những người đáng chết cũng đã bỏ ra một cái giá lớn đó là tính mạng của họ. Kết quả như vậy thật sự rất tốt.

Mộc Tử cũng đã quyết định quên thành phố Phurong Hoàng, quên mọi hận thù, quên tất cả mọi thứ để bắt đầu một cuộc sống mới.

Sở nguyện của Mộc Tử chính là có khả năng khống chế mọi sinh hoạt của mình. Khi còn bé, hắn có mơ ước, đó chính là đi khắp thế giới. Hiện tại, rốt cuộc hắn cũng cảm thấy có cơ hội thực hiện giấc mộng này rồi.

Mặc dù Mộc Tử không thể đi khắp thế giới, nhưng hắn muốn đến những nơi mình muốn tới. Trong khoảng thời gian còn lại trong cuộc đời này, hắn muốn hưởng thụ cảm giác tiếp cận tiếp cận giấc mộng của chính mình, để nó trở nên không còn xa xăm đến nỗi hắn không thể chạm tới.

Thành phố Ngô Đồng là nơi bắt đầu của Mộc Tử. Sau khi ở nơi này tích cóp tiền bạc đầy đủ, hắn sẽ đi đến thành phố kế tiếp... Đây chính là kế hoạch mới của hắn.

Đơn giản, có thể thực hiện và tràn ngập sức hấp dẫn.

Ở một trường trung học phổ thông của thành phố Ngô Đồng.

Bây giờ đã xế chiều, Mộc Tử coi đây là thời gian nhàn rỗi vì trong tiệm cơm không có chuyện gì để làm. Trong lúc dạo chơi trên đường lớn, hắn vô tình lại đi đến nơi này.

Vào nhiều thời điểm trong một tháng đã qua, Mộc Tử đã rất muốn đến đây vô số lần, nhưng trong chốc lát hắn lại áp chế ý nghĩ này.

Hôm nay, rõ ràng do ma xui quỷ khiến rồi!!!

Đứng trước cổng trường, Mộc Tử neho mắt lại rồi ngẩng đầu nhìn tám biển thật lớn.

Đây chính là trường cấp ba mà Mộc Tử đã từng học. Một năm trước, hắn đã mang theo tất cả hành lý, cũng đứng ở đây, trong cơn mưa phùn, để từ biệt những người bạn học đến đưa tiễn. Bây giờ kỳ thi Đại Học cũng sắp tới, có lẽ những người đó cũng đang trong thời gian chạy nước rút.

Tất cả mọi thứ đều không thay đổi, tất cả rồi lại khản trương.

Ta vẫn là ta, bọn họ là bọn họ. Khác nhau chỉ là con đường đã chọn.

Ta, hiện đã mang theo trên lưng bốn mạng người...

Không, một người vốn đã là cận bã, cộng thêm ba con chuột trộm cắp...

"Được rồi, tại sao ta lại nghĩ đến những thứ này..." Mộc Tử lắc đầu, sau đó đem những bóng đen đang ám ảnh hắn ném lên chín tầng mây.

Mộc Tử nhớ rất rõ. Ngày hôm đó, lúc những người bạn học đến đưa tiễn hắn ở nơi này không có cái lá nào.

Lá cây...

-----o0o-----

Dưới cơn mưa dầm dai dẳng mãi không dứt, tiếng chuông tan trường cất lên để kết thúc tiết học cuối cùng. Trong phòng học, từng học sinh theo tốp ba và năm rời đi.

Mộc Tử ngồi ngơ ngác trước bàn học. Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến hai chữ: Bỏ học.

Người đàn ông kia đã bán tất cả của cải và những đáng giá trong nhà để lấy tiền mặt tiêu xài. Tất cả thân nhân và bạn bè đều đã hoàn toàn đoạn tuyệt mọi quan hệ. Hiện giờ đừng nói đến đến trường đi học, cho dù ăn cơm cũng đã là một vấn đề khó khăn rồi.

Như vậy hôm nay chính là ngày cuối cùng Mộc Tử ngồi ở chỗ này.

Hắn đi đến trước cái bàn quen thuộc rồi nhìn những học sinh đang gấp gấp rời khỏi. Sau đó, hắn lại nhìn phòng học này, nơi đã lưu giữ những kỷ niệm

của hai năm đã qua.

Càng nghĩ đến Mộc Tử càng cảm thấy thương cảm. Từ ngày mai trở đi, nơi này sẽ không bao giờ... thuộc về hắn nữa rồi. Có đến 99% khả năng đời này hắn không trở về đây...

"Cứ như vậy rồi kết thúc sao? Đời học sinh của ta đã kết thúc như vậy sao?"

"Còn có ta đây..."

Mộc Tử không kim lòng được mà đem ánh mắt hướng về một chỗ ngồi trong lớp. Chỗ ngồi này trống không, người kia đã rời khỏi, sách vở trên bàn vẫn bố trí ngăn nắp. Trên mặt bàn còn dán một tấm áp-phích, bên trên là một con sói màu xám đang cười toe toét rất vui vẻ. Nhưng tâm tình của hắn lại càng trầm xuống...

"Còn có ta đây...?" Đó là tình yêu ư?

Bỗng nhiên trước mặt Mộc Tử xuất hiện bóng hình một thiếu nữ xinh đẹp. Nhìn con mắt to tròn mê người và đôi mi thật dài kia... Mộc Tử không biết có phải hắn đã yêu hay không? Chỉ là hắn muốn mỗi giây mỗi khắc đều nhìn thấy nàng... muốn mỗi giây mỗi khắc cùng ở một chỗ với nàng. Cái cảm giác ngọt ngào, thân mật như thế này đã sinh ra từ một học kỳ của cấp hai. Từ khi sinh ra nó đã tồn tại đến hôm nay... hơn nữa càng ngày càng không thể vãn hồi.

Nhưng Mộc Tử một mực đem cảm giác kỳ diệu đó ấn dấu trong đáy lòng. Hắn chưa bao giờ nói những điều này với ai khác, cũng như thân thể và gia đình của hắn.

Ở nơi này, trong thời khắc sắp chia tay, Mộc Tử thật sự không cam lòng. Chính vào lúc sắp rời khỏi trường, hắn lại không thể gặp lại nàng một lần...

"Được rồi, mình cần những thứ này để làm gì? Dù gặp mặt một lần thì sao? Từ ngày mai trở đi, mình cũng phải rời khỏi nơi này vĩnh viễn mà thôi..."

"Đúng vậy, cậu tên là Mộc Tử chứ không phải là đầu gỗ. Vì sao nơi này lại cứ như đầu gỗ thế kia...?"

Chợt, có người nhẹ nhàng đụng cánh tay của Mộc Tử. Trong lúc hoảng sợ, hắn lập tức từ mơ màng trở về hiện thực.

Tập trung nhìn kỹ Mộc Tử mới biết, trước mặt hắn là Diệp Tử, một thiếu nữ vừa xinh đẹp lại thanh tú động lòng người. Trái tim của hắn lập tức điên cuồng nhảy dựng lên...

Lại là nàng!!!

Rõ ràng nàng đã về rồi... nhưng lại đứng trước mặt mình!!!

"Tại sao... quay lại đây?" Mộc Tử lúng túng hỏi. Cặp mắt to tròn, trong veo như nước đang chăm chú nhìn hắn... Thật ra, Mộc Tử chưa bao giờ chính thức quan sát kỹ đôi mắt xinh đẹp này. Bởi vì khi hắn cảm thấy đôi mắt đó thanh tịnh tựa như một đầm nước sâu không thấy đáy, mà hắn lại như một con cá đã lâu không được tiến vào nước. Nếu không chịu được sự hấp dẫn mà quên mình tiến vào bên trong thì sẽ biến mất không còn tung tích.

"Mình còn tưởng rằng cậu sẽ thật sự biến thành đầu gỗ nữa đó!" Thiếu nữ kia ngồi trở lại chỗ của mình, nàng lật quyển sách trên bàn rồi nói như làm nũng.

"Thật sao?" Mộc Tử vừa vờ về tóc trên trán vừa tò mò hỏi người con gái bên cạnh.

"Không có đâu." Thiếu nữ dùng bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết cầm lấy một cây bút tinh xảo rồi nhìn Mộc Tử nói tiếp, "Chỉ là mình đã kêu cậu đến mười lần mà cậu lại không có phản ứng mà thôi."

"A... Vậy sao?" Mộc Tử quay đầu trở lại, hắn giả bộ nhìn về những quyển sách, vở trên bàn học để trốn tránh ánh mắt của người thiếu nữ rồi chất phác mà hỏi.

"Mình ngất mất..." Thiếu nữ khoa trương gục đầu xuống bàn học rồi nói với vẻ bất đắc dĩ, "Mình trở về để lấy sách. Nhân tiện gặp cậu nên muốn hỏi cậu một chút... Ừm, chủ nhật này bạn học sẽ tụ hội với nhau, cậu có đi hay không?"

"Tụ hội à? Ở nơi nào?" Mộc Tử hỏi.

"Tại nhà của mình." Thiếu nữ cười tủm tỉm rồi nói tiếp, "Bởi vì..." Lúc này nàng đã tìm được quyển sách cần tìm nên mới cầm quyển sách đi đến chỗ của Mộc Tử rồi lặng lẽ đem khuôn mặt ghé sát lỗ tai hắn: "Bởi vì ngày đó là sinh nhật của mình!"

"A..." Mộc Tử nhìn hàng mi dài đang chớp chớp rồi ngốc nghếch thốt lên.

"Nhất định phải tới đó nha! Không đến thì đừng suy nghĩ nhiều! Hi hi, mình đi trước!" Thiếu nữ nói liên hồi xong thì mỉm cười nhìn Mộc Tử rồi đưa tay cầm sách chào hắn, sau đó như hồ điệp bay ra khỏi phòng học.

Venice(1)... Hoa mỹ mà đầy thương cảm, Venice...

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cặp mắt và nụ cười mê người còn có hàng lông mi thật dài của nàng, trong đầu Mộc Tử chợt hiện lên những từ ngữ chính hần cũng không hiểu thấu.

Ngay từ lúc đó, Mộc Tử tuyệt đối không ngờ, việc này trở thành một thói quen trong sinh hoạt của hần. Trong thời khắc nào đó, hần sẽ nghĩ đến những từ ngữ không hề tương quan với hoàn cảnh trước mắt.

Mà buổi sinh nhật kia, đương nhiên Mộc Tử không tham dự. Bởi vì ngay sáng thứ hai, hần đã rời giường rồi thu thập hành lý rời khỏi trường.

Sáng ngày hôm đó, trời cũng mưa dầm..

Con mưa không nhanh không chậm đem một vùng đất lớn bao lại, ở bên trong chỉ có ba người bạn chung phòng vội tới đưa tiễn hần.

----o Chú Thích o----

(1): Thành phố tình yêu. Tìm hiểu chi tiết ở google.com

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Tình Kết Ngô Đồng(2)

Tất cả đều đã trở thành quá khứ, tựa như những kiến trúc trước kia của thành phố này vậy. Hôm nay thì uy phong凛冽, ngày mai thì bị phá bỏ rồi trở thành phế tích. Không những vậy, có lẽ ông trời rồi cũng đem đồng phế tích đó tan biến vĩnh viễn..

Mặc dù còn lâu mới đến lúc tan học nhưng Mộc Tử không muốn ở lại đây lâu. Hần không muốn gặp người quen, càng không muốn gặp lại Diệp Tử. Quá khứ cuối cùng cũng đã qua, đối mặt với nhau chỉ mang lại thương cảm.. dù sao quên đi là tốt nhất.

Cũng vì vậy mà Mộc Tử chỉ đứng lại trong chốc lát rồi ngay sau đó cất bước rời khỏi cổng trường và tiến ra đường lớn.

Thành phố Ngô Đồng khác hẳn so với những bức tường yên lặng hiền hòa của thành phố Phụng Hoàng. Vì đây một thành phố đang phát triển với tốc độ cao nên cho dù đang đi lại trên đường Mộc Tử cũng cảm giác được sự sinh trưởng của nơi này. Giữa âm thanh sinh trưởng đó, từng tòa cao ốc dần dần mọc lên trong những góc phố hẻo lánh... Trên đường phố, người đến người đi liên miên không dứt, cực kỳ náo nhiệt.

Mộc Tử vừa đi trong đám đông vừa nhìn thoáng qua vô số người. Mỗi gương mặt đối với hần đều rất lạ lẫm. Tuy loại cảm giác này thật sự rất cô độc nhưng Mộc Tử lại không bài xích. Trái lại, hần rất thích cảm giác này bởi vì như vậy hần mới cảm thấy tự do và đâu đó là sự an toàn trong tiềm thức.

Mộc Tử bỏ tay vào túi quần, cũng không thèm đếm xỉa đến những người với dáng vẻ vội vàng đi lại xung quanh. Những người này chính là loại nhân tài "Có lòng cầu tiến, vì tiền đô mà không ngừng bôn ba" mà ông chủ của hần thường hay nói. Đó cũng chính là tâm giương mà ông chủ muốn hần phải noi theo.

Nghĩ đến ông chủ của mình, Mộc Tử lại cảm thấy buồn cười.

Mộc Tử làm việc trong một nhà hàng tên là Ngưng Hương các. Tên nhà hàng dễ nghe và cũng như cái tên vậy. Tuy diện tích không lớn nhưng những trang bị bên trong đều rất tinh xảo. Và lại do hoàn cảnh ưu đãi, rất được thành phần tri thức cùng những người mới phát tài ưu ái nên sinh ý của nhà hàng mới không đến nỗi nào.

Ngưng Hương Các được mở bởi một cặp vợ chồng tuổi tác trên dưới ba mươi. Ngưng Hương là tên của bà chủ. Người bà chủ cũng như tên gọi, tuy không phải là sắc nước hương trời nhưng bà cũng có bộ dáng thùy nị. Đặc biệt trên người bà chủ có một khí chất cao quý mà không cao ngạo, thân thiết lại chẳng tục tằn. Loại khí chất này tựa như một đoá hoa sen trắng đang yên lặng nở rộ vậy. Không hề tranh chấp nhưng rất kinh diễm.

Cùng mị lực vô hạn của vợ mình thì tướng mạo của ông chủ lại tỏ ra thua kém vô cùng. Tuy dáng người ông này khôi ngô, lưng hùm vai lại như gấu nhưng đầu thì để tóc lóc. Thỉnh thoảng có mở miệng thì lại phun ra mấy câu thô lỗ tục tằn. Mặc dù trên người luôn mặc hàng hiệu có tiếng, đáng tiếc lại nhảm nhí không thôi, càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy đáng tiếc với giá trị bạc vạn của bộ quần áo này.

Lại nói, cách đối xử của bà chủ đối với nhân viên rất đúng mực. Ngoại trừ tiền lương không cao hơn nơi khác thì bà rất được lòng những người ở đây. Trong nhà hàng có khoảng mười bảy nhân viên, trong đó trừ Mộc Tử là người mới đến thì những người còn lại đều ở quán ít nhất hai, ba năm rồi. Mà bọn họ có thể làm việc ở đây lâu đến như vậy cũng nhờ tính tình nhân hậu của bà chủ khiến họ thấy vui mà không nề rời khỏi.

Nhưng cho dù có vui thì sao, hể những nơi có con người thì có thói nhiều chuyện, tất nhiên những nhân viên này cũng không ngoại lệ. Tuy rằng bên ngoài

họ tỏ ra tận tâm tận lực vì quán, vì bà chủ nhưng sau lưng lại tung ra không ít tin đồn bậy bạ. Đối với những thứ này, Mộc Tử dù không có hứng thú, nhưng đôi lúc cũng vô tình nghe thấy vài điều. Mà vấn đề bọn họ hay bàn tán gần đây là sự tình bà chủ cho ông chủ đội nón xanh (Ngoại tình).

"Tại sao ông chủ lại để đầu trọc? Chẳng lẽ để đội nón xanh dễ dàng hơn à..."

"Chắc chắc 100% là vậy rồi. Lần nọ tôi thấy rất rõ ràng bà chủ đang ôm ấp cùng một tên trai bao rồi cùng nhau đến một nhà nghỉ ở đâu đó. Trông tên trai bao kia thế mà còn tốt hơn ông chủ của chúng ta đấy..."

"Cậu nói xem, chẳng lẽ ông chủ quá ngu ngốc đến nỗi không nhìn thấy cái mũ hay là... phương diện kia không đủ thỏa mãn vợ..."

Mộc Tử thật sự cảm thấy nhàm chán khi nghe những người này líu ríu trong lúc rảnh rỗi. Việc riêng của người khác có liên quan đến bọn hắn sao?

Cho nên lúc những người đồng nghiệp này muốn lôi kéo Mộc Tử đến để nói chuyện thì đều bị hắn khéo léo cự tuyệt.

Mộc Tử vốn không phải loại người thích bàn tán sau lưng... Huống hồ hắn cũng như khách qua đường của thành phố Ngô Đồng mà thôi. Mà nhà hàng này chính là điểm xuất phát của hắn...

"Ta là Triệu đầu to, một thân gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Nhờ liều chết lăn lộn mới có được ngày hôm nay. Không tin các người có hỏi những người biết ta ở đây mà xem. Ai không phục? Ai không nói ta là một người đàn ông chân chính?" Vào những ngày tết hoặc thời điểm có sinh nhật của nhân viên thì bà chủ đều đích thân xuống bếp nấu một bàn tiệc lớn. Sau đó tất cả mọi người trong quán ăn sẽ uống rượu chúc mừng. Mà mỗi lần như vậy, ông chủ đều uống rất nhiều rồi vừa quát tháo vừa bốc phét về con đường chối lợi mà mình đã trải qua. Hơn nữa sau khi nói câu cuối cùng, hắn lại mang thân sắc chất phác cười cười nhìn bà chủ rồi vờ về mặt cực kỳ kiêu ngạo hướng tới những nhân viên bên trong quán mà khoe khoang:

"Các người thấy không? Chỉ có ông chủ của các người, Triệu đầu to mới xứng đôi với người đẹp như vậy...ha ha..."

Nói xong hắn lại vuốt hai cánh tay ra rồi ôm lấy vòng eo thon thả của vợ. Bà chủ cũng không tức giận, tựa như người mẹ dễ dàng tha thứ lỗi lầm của con mà cười hiền lành, tùy ý để chồng xoay nắn. Quả là hình tượng điển hình của một người vợ đảm đang, hiền lành.

Có lần một nhân viên nghịch ngợm lựa lúc ông chủ say rượu mà cố ý dò hỏi: "Ông chủ này, xem tình hình của nhà hàng, dường như tất cả đều được bà chủ nắm giữ. Không lẽ ông bị vợ quản nghiêm hay sao?"

"Bị vợ quản nghiêm?" Ông chủ khinh thường trợn con mắt trắng dã lên rồi tỏ mạnh mẽ vỗ ngực, "Ta là ai? Ta là Triệu đầu to! Triệu đầu to mà sợ vợ? Thật là đều đáng chê cười!!! Các người không tin thì cứ hỏi bà chủ đi, nếu ta nói nằng đi hương đông, nằng có dám đi hương tây hay không?" Rồi hắn lại quăng ánh mắt kiêu ngạo lên người vợ mình.

"Không dám... Chồng ta là ai, ta nào dám cãi lại mệnh lệnh cơ chứ..." Bà chủ ôn chu vỗ lên mu bàn tay của ông chủ rồi cười hi hi nói.

Lúc đó, Mộc Tử nhớ rất rõ ông chủ và bà chủ là một đôi ân ái ái. Bà chủ là dạng người ôn nhu hiền lành, khác hẳn với hình tượng một nữ cường quả quyết một trời một vực. Phải biết rằng trong công việc hằng ngày, bà chủ chính là người quán xuyến mọi thứ. Từ nhập hàng, tiếp đãi, tuyên truyền cho đến hoạt động... đều chính nàng tự tay xử lý. Mà ông chủ chỉ là người tùy tùng chạy việc mà thôi...

Cho nên trong lúc Mộc Tử cảm thán tính tình của bà chủ thì lại cảm thấy buồn cười đối với ông chủ. Có lẽ do rượu nên hắn ta mới bày ra chủ nghĩa đàn ông chân chính à nha...

Sâu trong ký ức của Mộc Tử thoáng hiện ra vài hình ảnh khiến hắn không khỏi mỉm cười vui vẻ. Sinh hoạt quả thật muôn màu muôn vẻ. Mỗi người đều có câu chuyện đặc sắc của chính mình.

Như vậy chuyện xưa của ta đặc sắc ở nơi nào...

Trong lúc suy nghĩ miên man, Mộc Tử đã đi qua hai cái ngã tư. Lại đi về phía trước, lúc vừa đi qua nhà hàng thì hắn quyết định quẹo trái quay trở lại.

Ngay lúc Mộc Tử chuẩn bị quẹo trái thì ánh mắt bị hấp dẫn bởi một chiếc xe.

Đó là một chiếc xe hiệu Lobo màu đỏ, điều duy nhất hấp dẫn chính là biển số WT444 của xe.

Đây chính là xe của bà chủ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Tình Kết Ngô Đồng(3)

Lẽ ra xe của bà chủ xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì kỳ quái. Nhưng khi nghĩ đến những lời nghị luận của đồng nghiệp, trong lòng Mộc Tử cũng không tránh khỏi sinh ra hiếu kỳ.

Chiếc xe đang đậu tại cửa ra vào của một nhà nghỉ cao cấp. Mà trùng hợp chính là ngày hôm qua ông chủ vừa đi đến Quảng Đông để tham gia một khóa huấn luyện doanh nhân, có thể cuối tuần mới trở về. Hiện tại, bà chủ chỉ ở nhà một mình.

Chẳng lẽ...

Vì lòng hiếu kỳ của mình nên Mộc Tử quyết định theo dõi đến cùng. Sau khi đưa mắt nhìn khắp mọi phía, hắn mới thấy một cái quảng trường nằm xiên góc với cửa ra vào của nhà nghỉ. Ngay tại quảng trường này đang có một công ty thương mại ô tô bán xe hơi đại hạ giá. Những người mẫu xe hơi trong trang phục nhân vật hoạt hình với những biểu hiện ngốc nghếch đáng yêu hoặc là xinh đẹp gợi cảm đã đưa đến một lượng người rất lớn. Mộc Tử nhanh chóng chen vào đám đông rồi yên lặng quan sát động tĩnh của chiếc xe Lobo ở phía đối diện.

Mặc dù được bao phủ bởi sự sôi động của tiếng nhạc xen lẫn âm thanh huyền ảo của đám người xung quanh nhưng Mộc Tử cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Đột nhiên, hắn phát hiện mình thật sự thích hợp với công việc gián điệp.

Hơn mười phút đã trôi qua, chiếc Lobo vẫn ở nguyên chỗ cũ, không có người nào lên xe hay xuống xe. Ngược lại, bên trong nhà nghỉ lại ra vào đông đúc, hiển nhiên bọn họ không có chút liên quan với chiếc xe Lobo kia.

Xe đứng trước cửa ra vào của nhà nghỉ mà gần đây cũng không có nơi nào khác để đi. Dưới một khoảng thời gian dài như thế có lẽ bà chủ cũng không ở trong xe. Như vậy... chỉ có một khả năng đó là trong khoảng thời gian dài này, bà chủ đều ở bên trong nhà nghỉ.

Một người phụ nữ ở trong nhà nghỉ một khoảng thời gian dài như vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì đây...

Chẳng lẽ tất cả lời đồn đều là sự thật hay sao? Cũng có thể đúng, không có lừa thì sao có khói để loại người xảo trá lợi dụng...

Không biết tại sao lần này Mộc Tử không nghĩ đến những từ ngữ khó hiểu mà chỉ nhớ đến mẹ kế của mình, người đàn bà đã lấy đi tất cả tài sản lẫn tiền bạc trong nhà hắn.

Hy vọng bà chủ không phải là loại người như vậy...

Lúc nghĩ đến những điều này thì có một người Mộc Tử rất quen thuộc đi ra từ bên trong nhà nghỉ. Đó là một mỹ nữ sở hữu dáng người yếu điệu và những đường cong ưu mỹ. Mái tóc dài trên đầu nhuộm màu vàng, xõa xuống ngang vai cùng với gương mặt trái xoan không tì vết... Không phải bà chủ thì là ai!!!

Phía sau bà chủ có một người đàn ông. Người này có bộ dạng khoảng chừng ba mươi tuổi, trên người mặc một thân âu phục có thắt cà-vạt, mắt đeo kính đen ra dáng thư sinh nho nhã.

Xem ra người đàn ông này đang đưa tiễn bà chủ.

Lúc bà chủ đến trước xe của mình thì quay lại nói với người đàn ông kia vài câu. Do khoảng cách quá xa và âm thanh xung quanh quá ồn ào nên Mộc Tử không nghe rõ nội dung. Theo thần thái và động tác của hai người, đơn giản chỉ là cáo từ mà thôi. Cuối cùng, người đàn ông còn rất lễ phép kéo nắm cửa để bà chủ tiến vào. Sau khi chiếc xe chậm rãi khởi động thì người đàn ông còn khoát tay trước cửa sổ xe rồi quay đầu trở về nhà nghỉ.

Mộc Tử thở ra một hơi. Theo biểu hiện của họ, tuyệt đối chỉ là hợp tác hoặc đơn giản là bạn bè chứ không phải loại quan hệ bí mật không thể cho ai biết...

Có lẽ dưới lời nói của đám đồng nghiệp kia, cô nam quả nữ ở một chỗ bàn bạc chuyện làm ăn cũng trở thành chuyện lớn mà thôi... Thật là nhàm chán...

Mộc Tử cười khỏ nhìn chiếc xe Lobo đang dần đi xa rồi lắc đầu trầm nghĩ:

"Từ lúc nào ta trở nên hiếu kỳ đến như vậy chứ? Chẳng lẽ ta cũng nhiều chuyện hay sao...? Ta chỉ là một người khách qua đường, có lẽ ngay tháng sau sẽ rời khỏi nơi này để đến thành phố khác, việc gì phải hao tâm tốn sức vì một sự tình không có liên quan đến mình như vậy? Ta làm việc cũng chỉ muốn lấy tiền lương rồi bước đi trên con đường đã chọn mà thôi. Vì vậy sau này tuyệt đối không được hiếu kỳ như vậy nữa..."

Mộc Tử nghĩ đến đó thì rời khỏi nơi này để trở lại nhà hàng.

Vừa muốn rời đi thì có người chợt vỗ vai khiến Mộc Tử trở nên hoảng sợ.

Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy một người rồi sắc mặt trở nên kinh ngạc, miệng kêu lên: "Lão Tam?"

Đứng ở sau lưng hắn chính là một thiếu niên cao gầy, sắc mặt ngăm đen. Khi cười toét toét thì miệng của thiếu niên này lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Đây là một trong những huynh đệ ngủ chung phòng với Mộc Tử trong ký túc xá của trường cấp ba!

"Mộc Tử! Cậu là tên nhóc làm mình mừng muốn chết..." Lão Tam cười rồi cời mở nắm lấy tay của Mộc Tử...

Khi đến trường, Mộc Tử là một người rất quái gở nên có rất ít bạn bè. Do đó những huynh đệ ngủ chung phòng cũng chính là những người bạn thân thiết nhất của hắn. So với ba người thì Mộc Tử nhỏ tuổi nhất nên mới được gọi là lão Tứ. Mà người cùng tuổi Mộc Tử nhưng sinh sớm hơn hai tháng đó là lão Tam.

Lão Tam đến từ nông thôn, tuy học lực bình thường nhưng trong học tập lại khác khổ... hắn cũng là một chàng trai có lòng kiên định rất vững chắc.

Hai thiếu niên xa cách từ lâu trong lần gặp lại tỏ ra rất hào hứng. Sau khi bàn đến những kinh nghiệm của mình thì Mộc Tử mới nhớ tới một vấn đề.

"Lão Tam, sao cậu lại ở nơi này? Hiện giờ không phải là giai đoạn chạy nước rút của kỳ thi Đại Học à? Tại sao cậu không đi học?" Mộc Tử nghi ngờ hỏi.

"Đừng có nói nữa..." Nói tới đi học, sắc mặt của lão Tam liền trở nên âm trầm rồi quanh co nói sang chuyện khác, "Cậu thì sao, tại sao ở nơi này?"

"Tớ đang làm việc ở Ngưng Hương các." Mộc Tử thành thật trả lời rồi tiếp tục truy hỏi: "Cậu vẫn chưa trả lời tớ, vì sao lại không đi học mà lại đến nơi này?"

"Tớ... Tớ đã bị đuổi học." Lão Tam cúi đầu, thì thào trả lời.

"Cái gì? Bị đuổi học?" Mộc Tử kinh ngạc hét. Hắn nghĩ mãi mà không hiểu tại sao lão Tam, một học sinh học tập khác khổ lại trung thực, vì sao lại bị đuổi học: "Tại sao vậy... Tại sao nhà trường đuổi học cậu?"

"Bởi vì..." Lão Tam lấp lửng thật lâu rồi nói ra một đáp án Mộc Tử không hề tưởng tượng được: "Bởi vì ta trộm cắp ở ngoài. Do bị bắt nên nhà trường mới biết được."

"Cậu? Ăn trộm?"

Đầu óc của Mộc Tử lập tức nhào ra. Người thành thật như lão Tam mà lại đi ăn trộm sao...

"Bị oan hay là người khác hãm hại?" Mộc Tử lo lắng kéo lấy cánh tay lão Tam rồi đặt câu hỏi liên tục.

"Cũng không phải." Lão Tam thở dài rồi dường như đã có quyết tâm nên ưỡn ngực kiên định nói với Mộc Tử: "Tớ thật sự là tên trộm. Chỉ vì mấy đồng bạc nên buổi tối mới vào trong công trường trộm thép rồi sau đó thì bị bắt."

"Cái gì..." Mộc Tử há hốc mồm, hắn không thể tin điều vừa nghe được. Một lúc lâu sau, hắn mới xô lão Tam rồi chất vấn: "Thế tại sao cậu làm vậy? Tớ hiểu rất rõ con người cậu, cho dù chết đói cũng sẽ không trộm cắp... Chẳng lẽ, cậu đã thay đổi rồi?"

"Tớ không thay đổi!" Bỗng nhiên lão Tam bắt lấy tay của Mộc Tử để giải thích, âm thanh lại càng nhỏ: "Nhưng một số việc lại thay đổi."

"Là chuyện gì?" Mộc Tử hỏi ngắn gọn.

Lão Tam buông tay Mộc Tử rồi nhìn vào mặt hắn. Đột nhiên, lão Tam đặt ra một câu hỏi khiến Mộc Tử không kịp chuẩn bị để trả lời: "Cậu thích Diệp Tử phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 12: Tình Kết Ngô Đồng(4)

"Cậu thích Diệp Tử thật sao?"

Khi lão Tam đột ngột đặt ra câu hỏi này, Mộc Tử đàn mặt ra. Hắn thật sự không thể hiểu sự tình hắn thích Diệp Tử hay không thì có liên quan gì đến việc lão Tam trộm cắp rồi bị đuổi học.

Đôi mắt lão Tam nhìn chăm chăm vào bộ dáng nghi hoặc và do dự của Mộc Tử rồi trầm giọng nói: "Cậu không cần phủ nhận. Qua khoảng thời gian ở trong trường, tớ nhìn thấy rất rõ ràng!"

"Được rồi." Mộc Tử bất đắc dĩ thừa nhận: "Tớ đúng là đã từng có một vài tình cảm vi diệu đối với Diệp Tử. Nhưng mà cái này thì có gì liên quan đối với việc cậu đi trộm rồi bị đuổi học?"

"Tớ với cậu rất khác nhau." Bỗng nhiên lão Tam trở nên lạnh lùng rồi nhìn về bầu trời phía Tây. Nơi đó, mặt trời một mõi đã chậm rãi lặn xuống.

"Tớ thích Diệp Từ. Tớ yêu cô ấy."

Mộc Từ vẫn không hiểu nên chỉ có thể nghi hoặc ậm ừ: "Hả?"

"Tình cảm của tớ rất khác so với tình cảm vì diệu trong lời nói của cậu. Tình cảm tớ dành cho Diệp Từ đó chính là tình yêu." Lão Tam trào phúng nhìn Mộc Từ rồi tiếp tục nói: "Cho nên, vì tình yêu, vì Diệp Từ, tớ nguyện trả giá tất cả!"

Đến lúc này, sự kiên nhẫn của Mộc Từ đã không còn. Hắn nắm lấy cổ áo của lão Tam rồi lớn tiếng: "Lão Tam, tớ muốn nghe vào trọng điểm! Cậu không nên đánh du kích nữa... Tại sao cậu lại đi trộm cắp, nói mau!!!"

Một lần nữa, hắn vừa hỏi vừa xô ngực lão Tam.

"Cậu thật sự không biết...?" Lão Tam thu hồi biểu hiện trào phúng rồi nghi hoặc nhìn Mộc Từ.

"Diệp Từ bị bệnh máu trắng!"

Những lời này, không khác sấm sét giữa trời nắng. Mộc Từ lại nắm lấy tay áo của lão Tam, sắc mặt trở đỏ ửng rồi dần trở nên trắng bệch.

"Cậu nói cái gì? Có phải đang đùa hay không?" Trong đầu Mộc Từ trở nên trống rỗng nhưng vẫn không buông hy vọng cuối cùng.

"Ha ha! Tớ lừa gạt cậu..." Mộc Từ muốn lão Tam nói vậy, hắn nguyện bị trúng cái bẫy của lão Tam đặt ra.

Thứ nhưng, một lần nữa hắn lại chịu tác động khi lỡ tai nghe cậu nói tiếp theo của lão Tam: "Đúng vậy! Diệp Từ bị bệnh máu trắng! Tớ điều tra đã hơn hai tháng. Hiện tại nàng đang dùng hóa trị để kéo dài mạng sống..."

Mộc Từ dùng sức lắc đầu để đầu óc trở nên thanh tỉnh: "Cây tùy... tranh thủ thời gian liên hệ cây tùy đi chứ!" Cuối cùng, hắn không nhận được mà rít lên.

"Muốn cây tùy ít nhất phải chi ra sáu mươi vạn." Lão Tam bắt đầu nói: "Cha mẹ Diệp Từ đều là công nhân bình thường. Ngay cả chi phí hóa trị cũng phải nhờ vào sự trợ giúp của những người thân thích và quyên góp của trường... Cậu đã biết vì sao tớ phải trộm cắp chưa? Biết rõ tại sao tớ không đi học chưa? Tất cả vì tớ không muốn nhìn thấy Diệp Từ chịu khổ, càng không muốn nhìn thấy nàng qua đời! Tớ muốn tận dụng tất cả lực lượng để trợ giúp nàng. Nguyên tắc để làm gì? Đạo đức thì được chi? Tôn nghiêm có đổi được tiền hay không? Ngay cả cái mạng này, tớ nguyện trả giá vì Diệp Từ!"

Bộ ngực lão Tam phập phồng kịch liệt, khuôn mặt đen thui vì kích động mà dưới ánh nắng chiều trở nên sáng bóng. Sau khi nói xong những lời này, hắn cũng mất hết dũng khí mà cũng ngây người như Mộc Từ. Giọng nói của lão Tam cũng dần trở nên yếu ớt: "Tớ đã làm sai rồi, nhưng tớ sẽ không hối hận!"

Sau đó, hắn lại vỗ bả vai Mộc Từ rồi nói: "Tốt rồi, tớ phải đi đây. Hiện giờ còn phải đến nơi khác làm việc nữa. Mộc Từ, khi nào rảnh chúng ta lại trò chuyện tiếp!"

Vừa nói xong, lão Tam sai bước đi về phía trước. Ở ven đường chỉ còn bóng lưng của Mộc Từ tro tro giữa ánh mặt trời buổi hoàng hôn.

"Lão Tam!" Bỗng nhiên Mộc Từ gọi.

Lão Tam chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mộc Từ.

"Diệp Từ đang ở bệnh viện nào?" Mộc Từ hỏi.

"Bệnh viện thành phố." Lão Tam thân nhiên trả lời.

"Khi nào rảnh thì... cứ đến Ngưng Hương các tìm tớ." Mộc Từ vẫy tay chào một cách máy móc rồi miễn cưỡng cười..

"Được." Lão Tam nhẹ gật đầu, hắn cũng lộ ra nụ cười cực kỳ khó coi. Sau khi xoay người rời đi, lão Tam dần cũng biến mất trong dòng người đông như nước.

----o0o----

Rốt cuộc buổi tối cũng buông xuống, ánh đèn phát sáng ở mọi nơi khiến người đi đường hoa mắt. Ở nơi đó, biển quảng cáo dạ quang hình hoa sen của Ngưng Hương các lại cực kỳ bắt mắt. Sinh ý của nhà hàng cũng không vì ông chủ đi công tác mà sụt giảm mà trái lại còn náo nhiệt hơn so với bình thường. Trong bãi đậu xe trước nhà hàng sớm đã phủ kín xe hơi. Mộc Từ cùng các đồng nghiệp cũng túi bụi đi xuyên qua các gian phòng liên tục không hề nghỉ ngơi.

Đối với Ngưng Hương các, ban đêm chính là một mùa thu hoạch. Thế nhưng đối với Mộc Từ, đêm này lại cực kỳ gian nan. Cho dù là lau nhà, lau bàn, đưa đồ ăn, giao nước uống... thì trong tâm khảm của hắn lại hiện lên bóng dáng của một thiếu nữ có đôi mắt sâu như hồ hoa đào và lông mi hoa mỹ khiến người khác thương cảm giống như thành phố tình yêu Venice.

Người con gái đáng yêu, xinh đẹp và lương thiện có một tương lai tươi sáng như vậy tại sao lại sắp héo úa?

Đột nhiên Mộc Tử cảm thấy nội tâm mình rất loạn, không biết là đau nhức hay gì khác... Những thời gian mỹ diệu khi còn học cấp ba cùng Diệp Tử bỗng nhiên phun lên trong đầu hần, không ngừng lặp đi lặp lại...

"Mộc Tử!" Hần đang ra sức dùng đồ lau nhà trên tay dọn dẹp hành lang thì chợt có người lên tiếng gọi.

Chưa kịp nhìn thấy người thì một mùi thơm nhàn nhạt đã đập vào mặt, Mộc Tử vừa ngẩng đầu lên thấy bà chủ nhà hàng đang đứng trước mặt hần mỉm cười.

"Mộc Tử, cậu có bạn gái hay sao?" Xem ra bà chủ đã nhìn thấu nét mặt của hần nên hí hửng cười rồi hỏi.

"Không... không có!" Mộc Tử vừa nghi hoặc vừa phủ nhận.

"Vậy có tâm sự khác hay à?" Bà chủ lại xiên hai tay qua eo, tất nhiên cũng không buông tha cho Mộc Tử.

"Không có." Hần lắc đầu phủ nhận.

"Không thể nào, cậu không thể giấu diếm tôi đâu." Bà chủ cười tươi như hoa rồi nói tiếp: "Tôi thấy cậu đã lau nơi này ba phút rồi đó."

"Có sao?" Mộc Tử đỏ mặt, sau đó gấp gấp thốt lên: "Thực sự xin lỗi."

"Ha ha. Tôi cũng không có ý định trách cứ cậu." Bà chủ nhận lấy đồ lau nhà của Mộc Tử rồi ôn nhu nói: "Cậu đã làm việc ở đây thì cậu chính là một thành viên của gia đình này. Do đó có khó khăn gì thì cứ nói ra, tôi cùng mọi người sẽ giúp cậu giải quyết. Không nên tự gánh vác một mình, được không nào?"

Thanh âm của bà chủ giống như mưa xuân, điềm tĩnh mà nhu hòa tạo cho người nghe một cảm giác như được tắm gió xuân.

Bỗng nhiên Mộc Tử xúc động đến rơi lệ. Nếu như có thể làm việc cả đời dưới một người chủ như vậy cũng đáng lắm...

Dưới sự trầm mặc, hần lẩm bẩm: "Ngưng tử, tôi muốn mượn tiền."

"Có thể. Cậu muốn bao nhiêu cứ nói." Bà chủ sáng khoái đáp ứng.

"Nhưng cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra hay không?"

"Một người bạn của tôi... người bạn rất quan trọng... bị bệnh máu trắng." Mộc Tử nhìn về mặt trần đầy thành ý của bà chủ rồi chậm rãi nói ra.

"Bệnh máu trắng?" Bà chủ cả kinh hỏi lại.

"Đúng vậy! Tôi nhất định phải trợ giúp cô ấy!" Mộc Tử quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tình Kết Ngộ Đồng(5)

Trong ký túc xá, Mộc Tử đứng trước gương cẩn thận đánh giá chính mình. Trải qua hơn một tháng điều dưỡng ở đây, khuôn mặt gầy gò tái nhợt của hần đã trở nên hồng nhuận bóng loáng. Mái tóc húi cua cũng khiến người khác có cảm giác thích thú khi nhìn thấy. Bộ quần áo cũ nát đơn bạc sớm đã thay bằng một bộ đồ mới với một chiếc áo thun có logo hoa sen khá trang nhã trên ngực, đây là trang phục công tác của Ngưng Hương các. Ở phía dưới, hần mặc quần tây màu trắng cùng đôi giày bốn mùa màu trắng còn mới tinh...

"Đây là ta sao?" Mộc Tử cảm thấy nghi ngờ nên chuyển động thân hình. Hần cứ như một cô gái thay đổi mọi góc độ khác nhau để thưởng thức chính mình trong gương.

Đây quả là một cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có, tinh thần sáng khoái này tựa hồ khiến Mộc Tử trở nên tự tin với bất cứ việc gì.

"Như vậy, ta sẽ lấy hình tượng như vậy để đi gặp Diệp Tử. Ta muốn nói cho nàng biết, nàng nhất định phải sống sót!"

Buổi chiều của ngày hôm sau, trong túi áo của Mộc Tử đã có một vạn đồng từ tay bà chủ. Vừa ăn mặc chỉnh tề xong, hần liền đi ra đại sảnh của nhà hàng. Ở bãi đỗ xe trước cửa, chiếc Lobo của bà chủ đang chờ hần...

"Lẽ ra bạn của cậu có việc thì ta phải thay cậu giúp đỡ một ít. Thứ nhưng bây giờ Triệu ca không có ở nhà mà tiền trong nhà đều do hấn nắm giữ nên tôi cũng chỉ có thể giúp cậu như thế này mà thôi."

Hôm qua vào lúc mười hai giờ tối, sau khi khách khứa đã về hết thì Mộc Tử và các đồng nghiệp cũng vừa thu dọn xong gian phòng. Khi vừa chuẩn bị nghỉ ngơi thì bà chủ gọi hấn vào trong văn phòng rồi đưa cái phong bì dày cộm đó ra.

Một vạn đồng... Đây là lần đầu tiên Mộc Tử nhìn thấy số tiền lớn như vậy. Hiện giờ khi thực sự cầm trong tay, hấn mới thực sự cảm thấy nặng nề.

"Cám ơn Ngưng tỷ... Kỳ thật tôi chỉ muốn mượn trước hai tháng tiền lương thôi, nhưng số tiền này... quả thật nhiều quá?" Mộc Tử không hề nghĩ bà chủ lại hào phóng như vậy, tùy tiện mà đã lấy ra một vạn đồng. Đúng là hấn đang có nhu cầu trợ giúp Diệp Tử. Cho dù việc này rất cấp bách nhưng dựa vào tình huống trước mắt, một vạn đồng này đã tương đương với tiền lương suốt một năm của hấn rồi.

Dường như đã nhìn ra bản khoán của Mộc Tử nên bà chủ vỗ vai hấn một cách thân thiết rồi cười nói: "Như thế nào, cậu không cam lòng ở đây một năm hay sao?"

"Không phải..." Mộc Tử xấu hổ đích giải thích.

"Được rồi. Như vậy thì trong một vạn đồng này thì năm nghìn coi như tôi cho cậu mượn, phần còn lại thì trừ vào tiền lương của cậu. Cậu cứ coi như đây là tâm ý của tôi đối với bạn của cậu đi. Đương nhiên, tôi còn muốn cho cậu mượn nhiều hơn đây nhưng thế còn phải chờ Triệu ca đi công tác trở về đã. Kinh tế trong nhà này là do Triệu ca nắm giữ đó. Ha ha... Đúng rồi, nếu ngày mai rảnh thì tôi sẽ cùng cậu đến gặp người bạn kia, được chứ?"

"Nếu Ngưng tỷ đã muốn đi thì nhất định... nhất định phải đi rồi. Tôi còn muốn giới thiệu với tỷ cha mẹ của Diệp Tử..." Mộc Tử kích động nói.

Lúc này, bỗng nhiên Mộc Tử có cái cảm giác xúc động đến rơi nước mắt. Một người chủ tốt như vậy thì đi tìm ở đâu đây. Hiện tại, hấn đã chắc chắn đến 100% rằng những tin đồn từ miệng của đồng nghiệp đều là giả dối!

"Người có tấm lòng lương thiện như bà chủ tuyệt đối sẽ không làm ra một chuyện xấu! Những lời đồn kia tuyệt đối chỉ là thù ghét vô cớ! Nếu như để ta nghe bọn chúng đặt điều thì phi sau lưng đối với bà chủ vậy nữa thì ta nhất định sẽ không tha cho chúng, nhất định không để họ tiếp tục vu oan cho bà chủ nữa..."

Cứ như vậy, Mộc Tử mang theo thiên ân vạn tạ (Lòng biết ơn) đối với bà chủ chìm vào một giấc ngủ an bình. Trong cảm giác ngọt ngào trong mộng, hấn nhìn thấy Diệp Tử đã thuận lợi cấy tủy xong. Trên khuôn mặt đẹp của nàng, lão Sói Xám cũng tươi cười tít mắt...

Thời tiết ngày càng nóng, đến hai giờ chiều thì ánh mặt trời cực kỳ chói mắt đã đem mọi nơi sáng bóng lên.

Trong xe, máy điều hòa đã được mở lên, độ ẩm cũng khá vừa phải, CD đang phát ra tiếng nhạc nhàn nhạt. Lúc này, Mộc Tử đang ngồi ở vị trí cạnh tay lái. Vừa lắng nghe âm nhạc động lòng người, hấn vừa cảm nhận một hương thơm nhàn nhạt. Mùi hương này đến từ một lọ nước hoa đặt ở cạnh chiếc đồng hồ trong xe hơi. Trên lọ nước hoa có tạo hình của một con sói màu xám đáng yêu. Mộc Tử đột nhiên phát hiện, rõ ràng có rất nhiều thích Radiant Wolf, trong đó cũng có người trưởng thành chứ không riêng gì trẻ con.

Bà chủ ngồi ở tay lái ở bên cạnh Mộc Tử nên rất chuyên chú lái xe. Hôm này, nàng chỉ mặc một bộ đồ màu trắng với đôi giày cao gót màu bạc và mái tóc vàng óng được buộc đơn giản bằng dây cột tóc. Tuy chỉ ăn mặc một cách tùy tiện nhưng bà chủ cũng cho người khác cảm giác xinh đẹp, gọi cảm, đặc biệt là cao quý không thể khinh nhờn. Từ nhỏ, Mộc Tử rất ít tiếp xúc với phụ nữ nên hiện tại khi ngồi cùng bà chủ và cảm nhận phong thái và tư sắc tuyệt mỹ của nàng thì thỉnh thoảng nội tâm của hấn lại có một tia nhộn nhạo. Đương nhiên, loại cảm giác này rất thuần khiết. Trong lòng của Mộc Tử đã xem bà chủ như chị của mình, tia nhộn nhạo ấy chỉ là thể hiện thẩm mỹ cơ bản của con người mà thôi.

Từ khi lên xe, hai người cũng không có nói chuyện nhiều. Mộc Tử cũng không câu nệ, có lẽ do từ nhỏ thiếu khuyết thân tình mà giờ đây khi nhận được nhiệt tâm từ giữa người với người thì lại đắm nhận không xuê.

Dường như muốn đánh vỡ loại cảm giác trầm mặc này nên đột nhiên bà chủ nói giòn bằng giọng điệu vui vẻ với Mộc Tử: "Tôi thấy cậu nhìn chăm chăm vào lọ nước hoa của tôi. Chẳng lẽ con trai như cậu cũng thích nước hoa hay sao?"

"Không phải... Tôi chỉ thắc mắc tại sao nhiều người ưa thích đồ vật dành cho trẻ em như vậy? Ví dụ như Radiant Wolf này." Mộc Tử trả lời một cách thành thật.

"Ha ha, vì những vật này khá đơn giản, không những thú vị mà còn hồn nhiên. Nó khác với sự phức tạp của điện ảnh hay kịch trên TV để khiến người khác khó chịu. Tôi đặc biệt không thích động não à nha. Nhưng cậu cũng thích nó như tôi phải không?" Bà chủ liếc nhìn Mộc Tử rồi hỏi.

Mộc Tử suy nghĩ một chút rồi mới đáp lời: "Thích. Xem Radiant Wolf có thể cho tôi sự vui vẻ một cách đơn giản nhất."

"Nói rất hay. Đơn giản nhất chính là vui vẻ, không cần hao tổn tâm tư để cân nhắc, phán đoán nội dung và tình tiết của cốt truyện..." Bà chủ gật đầu phụ họa rồi nói tiếp: "Đúng rồi, cậu vừa mới nói là hiện tại nhiều người thích xem Radiant Wolf chứ không phải chính mình à? Chẳng lẽ... người bạn... tên là Diệp Tử đúng không... người bạn kia cũng thích xem Radiant Wolf?"

Một Tử đỏ mặt, hấn cảm thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu nên lảm bảm nói: "Đúng vậy. Diệp Tử tạo cho tôi ấn tượng sâu đậm vì nàng đặc biệt thích Radiant Wolf. Một năm trước khi bộ phim này mới vừa lưu hành thì nàng cũng tỏ ra rất say mê. Trên bàn học, túi sách, đồ dùng học tập đều là hình ảnh của Radiant Wolf..."

"Vậy sao?" Bà chủ mừng rỡ nói: "Chai nước hoa này là do tôi mua vào buổi sáng đây. Có lẽ Diệp Tử cũng sẽ thích. Hay là cậu tặng cho nàng đi! Vị nước sát trùng trong bệnh viện rất nồng đậm... Tôi cũng đang lo lắng không biết tặng gì đây này!"

"Không cần đâu Ngưng tỷ..."

"Không sao. Tôi cũng có một lọ khác rồi. Hi hi, kỳ thật so với Radiant Wolf thì tôi thích Red Taro hơn..."

Trong tiếng cười nói của hai người cười nói thì chiếc xe hơi đã tới trước cửa bệnh viện.

Diệp Tử, ta đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Tình Kết Ngộ Đồng(6)

Thời gian Mộc Tử và bà chủ ở bên trong bệnh viện không dài bởi vì khi bọn họ tiến vào thì cũng là lúc Diệp Tử vừa hoàn thành một lần hóa liệu. Vì không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Diệp Tử nên hai người chỉ đành nhìn một lát rồi liền rời khỏi.

Từ khi đi ra từ bệnh viện đến lúc lên xe, hai người đều trầm mặc một cách dị thường.

Nếu không phải là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ đó hoặc không tự mình trải nghiệm thì thật khó có thể có cảm giác tan nát cõi lòng như thế này.

Nhìn thấy Diệp Tử trên giường bệnh, nội tâm của Mộc Tử đau như dao cắt. Đây là người thiếu nữ xinh đẹp, hoạt bát trong trí nhớ của hắn đây sao?

Giờ đây trên giường bệnh, da dẻ của Diệp Tử xanh xao vàng vọt, hai hốc mắt hãm sâu, tóc trên đỉnh đầu đã thưa thớt vô cùng. Ai nhìn thấy nàng nằm tại đó cũng chưa xót đến nỗi không nói nên lời. Mà cha mẹ của Diệp Tử vẫn cứ canh giữ ở một bên lại càng khiến người khác xót thương. Bọn họ chỉ là công nhân bình thường chất phác, hiền lành nhưng bỗng nhiên lại biết con gái của mình bị bệnh như vậy, tất nhiên cũng nhận những đả kích tinh thần thật lớn.

Mẹ của Diệp Tử là một người phụ nữ tuổi đã ngoài năm mươi, tính thần đang hoảng hốt nên nói chuyện không đầu không đuôi. Cha của Diệp Tử thì lại là một người tóc đã bạc trắng, khuôn mặt chất phác cứ như bị mây mù che phủ, lưng hơi còng... Tuy hai người này không lớn tuổi như ông bà già nhưng do lo lắng giãy dụa vì con gái của mình nên cũng già đi không ít... Ngay lúc Mộc Tử cùng bà chủ đề tiền lại đề rời đi thì cha mẹ của Diệp Tử đồng loạt quỳ gối rồi vừa khóc vừa đập đầu đả tạ...

Trong khoảnh khắc này, nước mắt của Mộc Tử cũng không nhịn được mà chảy xuống. Mà bà chủ lại khóc đến lệ hoa đái vũ (Dựa theo tích Dương Quý Phi khóc, tìm hiểu thêm ở google.com - No_dance8x)

Diệp Tử!!! Ta nhất định phải giúp nàng... Ta chắc chắn sẽ làm cho nàng sống sót...

Ông trời! Tranh thủ thời gian này hãy cho ta linh cảm và lực lượng để ta có thể nhanh chóng có tiền giúp đỡ cô gái đáng thương này...

Thật lâu sau, hai người mới dần dần khôi phục tinh thần từ bên trong cảm giác bị thương. Chỉ là họ không bật nhạc mà lại tiếp tục chìm trong trầm mặc. Áp lực trong xe rất lớn. Trong lúc vô tình, Mộc Tử mới phát hiện lọ nước hoa có hình Radiant Wolf trên xe đã biến mất từ lúc nào rồi. Vừa rồi có lẽ do thương tâm nên hắn không biết bà chủ đã thật sự đem lọ nước hoa kia tặng cho Diệp Tử. Giờ đây, trong lòng hắn mãnh liệt nổi lên một cỗ tình cảm ám áp. Nếu nói hắn giúp Diệp Tử là vì hắn đối với người bạn học này có một tình hữu nghị, mơ hồ bên trong có xen lẫn chút tình cảm vi diệu... thì trợ giúp từ bà chủ mới thật sự là vô tư, vĩ đại. Ở thế kỷ này, loại người tốt bụng như nàng thật khó tìm thấy. Chính hắn quả thật rất may mắn, lần đầu tiên làm công đã gặp được một người chủ tốt như vậy...

"Ngưng Tỷ, cảm ơn cô..." Mộc Tử nhịn không được nên nhìn bà chủ rồi nói những lời xuất phát từ đáy lòng.

Vừa rồi do khóc quá lợi hại nên lớp trang điểm trên mặt bà chủ đã bị phá hư, hai mắt cũng sưng húp lên. Tuy nhiên trong mắt Mộc Tử, giờ phút này bà chủ xinh đẹp tựa như một thiên sứ vậy.

"Cảm ơn tôi?" Bà chủ liếc nhìn Mộc Tử rồi mỉm cười thân thiện nói: "Không cần cảm ơn tôi. Đổi lại là người nào nhìn thấy tình huống như vậy mà trong lòng còn có lương tri và tấm lòng thì đều làm như tôi thôi."

"Ngưng tỷ. Cô đúng... thật là một người tốt..."

Mộc Tử chưa kịp nói xong thì một hồi chuông để nghe từ điện thoại di động vang lên. Bà chủ vừa cho xe chạy chậm lại vừa bắt điện thoại.

"Này? Là anh à? Bây giờ không phải mới ba giờ hay sao? Ha ha, đợi không được à? Được được, tôi lập tức đến ngay không được sao? Ừ, gặp ở chỗ cũ!"

Âm thanh ở đầu dây bên kia là của một người đàn ông. Tuy Mộc Tử không nghe rõ nội dung cụ thể nhưng thông qua lời nói của bà chủ thì tình huống đã rất rõ ràng. Người đàn ông đó đang đợi bà chủ, hơn nữa từ trong giọng nói có thể hoàn toàn xác định quan hệ của hai người không giống bình thường.

Chẳng lẽ ông chủ đột ngột trở về...

Sau khi cúp điện thoại, bà chủ giảm tốc độ rồi cho xe chậm rãi đậu bên đường.

"Mộc Tử, tôi muốn đi gặp một người bạn. Nơi này cũng cách nhà hàng không xa nên cậu tự trở về nhé." bà chủ nói xong thì lấy hộp hóa trang từ bao đeo trong người ra.

"Được, Ngưng tỷ, cái kia... Tóm lại, tôi thay Diệp Tử cảm ơn cô... Tôi đi về trước!" Mộc Tử một bên vừa mở cửa xe bước xuống vừa nói một cách nghiêm túc.

Bà chủ cẩn thận trang điểm rồi cười với Mộc Tử: "Được rồi, cậu cứ về đi. Nếu như tôi có trở về hơi muộn thì cậu thay tôi thu xếp công việc trong nhà hàng nhé, biết rồi chứ?"

"Ừm! Tôi đã biết rồi. Tôi về trước đây. Chào Ngưng tỷ!"

Mộc Tử đứng trước cửa xe khoát tay chào bà chủ rồi men theo vỉa hè đi về Ngưng Hương Các.

Người tốt như vậy tại sao lại làm ra việc này...

Sau vài phút thì chiếc xe Lobo chậm rãi khởi động rồi tăng tốc chạy về phía trước.

Ngay lúc chiếc xe buồn biến ở đầu đường, bỗng nhiên Mộc Tử chạy ra từ bên trong siêu thị đưa tay cản một chiếc taxi.

"Sur phụ, mau đi theo chiếc xe LoBo màu đỏ ở phía trước..."

Taxi theo đuôi lấy Lobo tại trên đường phố ghé qua lấy, Mộc Tử ngồi ở chỗ ngồi phía sau lên, chăm chăm vào phía trước bà chủ đích xe, trong nội tâm như có một căn kéo căng đầu dây cung. . .

Trên đường phố, taxi bám theo đuôi chiếc Lobo. Ở chỗ ngồi phía sau, ánh mắt Mộc Tử chăm chăm nhìn vào chiếc xe Lobo mà trong lòng căng như dây cung..

Có lẽ vì trải qua sự việc của mẹ kế mà tình yêu nam nữ đối với Mộc Tử hoàn toàn xa lạ. Đối với loại phản bội với nhau như thế này, Mộc Tử thống hận từ sâu thẳm trong lòng. Xem ra đối với hắn, phản bội đối phương là một việc rất xấu xa và cực kỳ đáng xấu hổ.

Cho nên hiện giờ Mộc Tử không nhiều chuyện, cũng chẳng phải hiếu kỳ mà hắn muốn chứng minh bằng ánh mắt của mình: Người chủ Ngưng tỷ tốt bụng kia tuyệt đối không phải là loại người phản bội tình cảm.

Chiếc Lobo quẹo trái rẽ phải thì dừng ở cửa ra vào của một nhà nghỉ. Xuyên qua cửa sổ xe, Mộc Tử nhận ra đây là nhà nghỉ hắn đã nhìn thấy vào xế chiều ngày hôm qua. Lúc này đây, hắn mới biết tên của nhà nghỉ này là: Nhà nghỉ Thương vụ Danh đồ.

Mà chiếc xe Lobo dừng ở cửa ra vào không bao lâu, khoảng chừng mười lăm phút thì người đàn ông hôm qua cũng vội vã bước ra rồi tiến lên xe. Mộc Tử lại tiếp tục để Taxi đuổi theo. Chiếc Lobo rẽ cua trái phải, tựa như đi muốn đi khắp thành phố này vậy.

Nhìn số tiền bên trên hộp số không ngừng nhảy lên, trong lòng Mộc Tử cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Cuối cùng là họ muốn đi đâu... Chẳng lẽ là đi ra vùng ngoại thành?

Ngay lúc Mộc Tử đang buồn bực thì hắn phát hiện một hiện tượng kỳ quái.

Ở ngay phía sau chiếc taxi có một chiếc Audi màu đen chậm rãi chạy theo. Chiếc xe này luôn luôn theo sau Taxi, dường như cũng muốn theo sát như chiếc taxi bám theo Lobo vậy.

Thật sự là kỳ quái. . .

Chẳng lẽ một màn này chính là Bộ ngựa bất ve, chim sẻ rình mồi trong truyền thuyết? Mấu chốt chính là ta không phải là bộ ngựa, chim sẻ theo dõi ta thì được cái gì?

Buồn bực một lát thì Mộc Tử mới minh bạch. Khả năng lớn nhất chính là: Chiếc xe Audi đằng sau không bám theo mình mà nhất định cũng muốn bám theo chiếc Lobo của bà chủ.

Trong lúc hắn đang nghỉ ngơi lung tung thì chiếc xe Lobo chậm rãi quẹo vào một đại lộ vắng vẻ rồi sau đó dừng lại trước một cánh cửa sắt quý phái.

Đây là một tòa biệt thự xa hoa. Mà người đàn ông trên xe của bà chủ chính là chủ nhân của nơi này. Khi xe Lobo vừa đến trước cửa sắt thì cửa tự động mở để chiếc Lobo tiến vào.

"Được rồi. Không nên cùng qua với ta. Cứ để xe quẹo trái rồi thả ta xuống giao lộ."

Lúc taxi dừng lại ở bên trái giao lộ thì Mộc Tử trả tiền rồi xuống xe. Sau khi trốn vào một bụi cỏ, hắn mới đưa mắt nhìn vào biệt thự. Từ nơi này, với thân hình của hắn vừa đủ để theo dõi tình huống bên trong.

Ngưng tỷ, mong cô đừng để cho ta thất vọng...

Trong khi Mộc Tử đang nhìn chăm chăm vào trong sân để theo dõi động tĩnh của biệt thự thì chiếc Audi cũng đã đến và đậu ở một nơi cách cửa biệt thự không xa.

Không có người nào xuống xe..

Vào lúc này, cửa chiếc Lobo trong sân biệt thự lại mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tình Kết Ngô Đồng(7)

Tâm tình của Mộc Tử chợt trầm xuống. Một cổ phần nợ xen lẫn tuyệt vọng cứ như gió nước lạnh dội từ đầu đến chân khiến hắn có cảm giác lạnh như băng.

Mộc Tử hi vọng tất cả mọi thứ trước mắt đều chỉ là ảo giác, hoặc chỉ là một cảnh tượng trong mơ. Thế nhưng...

Hắn nhìn thấy rất rõ ràng. Khi xuống xe cùng người đàn ông đeo mắt kính kia, bà chủ cứ như một con chim non nép vào ngực của người đó rồi thân mật tiến vào biệt thự...

Hình ảnh này khiến Mộc Tử thất vọng vô cùng. Hắn cảm thấy thật sự buồn nôn, tất cả hảo cảm về bà chủ tất nhiên cũng bị ném lên chín tầng mây.

Thì ra tất cả đều là sự thật... Bà chủ lại có thể như thế sao? Vì cái gì nàng lại làm vậy chứ?

Mộc Tử hồn bay phách lạc rồi khỏi bụi cỏ rồi ngơ ngác đi ra via hè.

Trong đầu của hắn nhiều lần hiện lên bóng dáng của hai người. Đó là bà chủ xinh đẹp, thân thiết, người còn lại chính là người mẹ kế với ánh mắt cùng bụng dạ độc ác. Hai bóng dáng này không ngừng hiện lên, bất luận hắn có cố gắng thế nào thì hai người đó vẫn tiến đến gần nhau rồi hoàn toàn dung hợp thành một.

"Ngưng tỷ. Cô đã khiến tôi thật sự thất vọng! Cô đã khiến tôi thật sự thất vọng!!!" Trong lòng hắn không ngừng gào thét như vậy.

Vào thời điểm Mộc Tử bước đi trên đường với tâm trạng phiền não thì bỗng nhiên một âm thanh bén nhọn vang lên.

Ở sau lưng!

Mộc Tử hoảng sợ rồi quay đầu lại. Trước mặt hắn là chiếc Audi này giờ luôn bám theo.

Cửa xe bật mở. Từ trong xe, một cái đầu tròn thật lớn vươn ra.

"Ông chủ?" Mộc Tử kinh ngạc thốt lên.

Thì ra người ở bên trong chiếc Audi và bám theo này giờ chính là ông chủ!

Vừa rồi khi ngồi trong xe, hắn đã trơ mắt nhìn vợ của mình cùng người khác...?

"Lên xe." Khuôn mặt phi độn (mập mạp, to lớn) của ông chủ không lộ ra một biểu hiện nào khác thường mà chỉ vẫy tay gọi Mộc Tử rồi nói ngắn gọn mà thôi.

Mộc Tử tạm thu sự hoài nghi. Sau khi mở cửa và lên xe, hắn ngồi ở ghế phía sau. Trong xe không có người nào khác ngoài hắn.

Ông chủ im lặng lấy ra gói thuốc lá rồi rút một điếu. Sau khi châm lửa rồi phun ra một vòng khói thì hắn mới nhân dịp hỏi Mộc Tử: "Đều đã nhìn thấy?"

Mộc Tử cảm thấy xấu hổ cực kỳ nhưng do không có cách nào phủ nhận nên hắn đành ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận: "Ừm."

"Ha ha." Một lần nữa ông chủ lại hít một hơi thật sâu. Vị thuốc lá cay độc đã khiến giọng cười của hắn trở nên cực kỳ quái dị: "Như vậy cậu có hứng thú xem những thứ này hay không?"

Ông chủ vẫn không hề quay đầu lại. Điếu thuốc vẫn ở trên môi nhưng tay phải của hắn thì lại vươn ra cầm lấy một bức thư bên cạnh cái đồng hồ rồi đưa cho Mộc Tử.

Mộc Tử chần chờ tiếp nhận và mở bức thư ra.

Bên trong là mấy chục tấm hình!!!

Nhìn những bức hình này, tay hắn bắt chợt phát run.

Đây đều là ảnh chụp thân mật của bà chủ cùng người đàn ông đeo kính kia. Nào là kẻ vai sát cánh, tóc mai chạm vành tai, nào là liếc mắt đưa tình rồi kịch liệt ân ái... Mặc dù những bức ảnh này đều chụp ở xa nhưng rất rõ ràng. Hiển nhiên người chụp hình đã ở đằng xa sắp xếp. Tuy vậy cũng phải thừa nhận năng lực của người này thật sự cao minh.

Tùy tiện nhìn thấy tám, chín cuộc Mộc Tử cũng không thể nào xem tiếp nên đành luống cuống đem ảnh bỏ vào bức thư rồi trả lại cho ông chủ.

Tiếp nhận phong thư, ông chủ chậm rãi hỏi: "Cậu có ý kiến gì không?"

Trầm mặc một lát, Mộc Tử lắc đầu.

"Lúc trước, tôi tình nguyện bị đánh chết cũng không thể nào tin rằng lại là người như vậy." Ông chủ tựa đầu vào chiếc ghế da, mắt nhìn trần xe rồi lại nói. Trong lời nói này tràn ngập cảm giác thê lương.

Trong chốc lát, Mộc Tử trở nên do dự. Sự việc đã phát triển như thế này thật sự hắn không thể tìm được từ ngữ nào phù hợp để an ủi ông chủ.

"Mỗi người đều có lúc vô ý phạm sai lầm..." Mộc Tử vắt hết óc suy nghĩ thật lâu rồi lại nói ra một câu cực kỳ ngu ngốc.

"Nếu như nàng vô ý phạm sai lầm thì tôi sẽ tha thứ." Ông chủ cười xòa một tiếng cắt đứt lời của Mộc Tử.

"Nhưng vấn đề chính là nội tâm của người đàn bà này tuyệt đối không đơn giản như biểu hiện ở bên ngoài."

"....." Mộc Tử im lặng há to miệng. Không ai có thể hiểu rõ bà chủ như ông chủ cho nên hắn cảm thấy mình không thể lên tiếng phản bác.

"Có lẽ cậu không biết... Lúc trước khi lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, tôi đã phải dốc sức làm việc tám năm để có trong người gần trăm vạn. Mà khi đó, nàng chỉ là một cô gái vừa mới tốt nghiệp, tất nhiên cũng tay trắng ra đời như tôi. Mà tôi, tuy là một người thô kệch nhưng đối với tình yêu thì bất chấp. Lúc vừa mới gặp thì tôi đã yêu nàng rồi, nàng đối với tôi cũng yêu mến không rời xa... Tôi không khinh nàng nghèo khó, nàng không khinh tôi lỗ mãng nên chúng tôi đã nhanh chóng đến với nhau... Những lời thề non hẹn biển kia, thật sự tôi vẫn còn nhớ như in..." Ông chủ nói đến đây thì nhớ ra cái gì đó nên dừng chủ đề này lại rồi đột nhiên quay đầu nhìn Mộc Tử và hỏi: "Mộc Tử, cậu đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười tám." Mộc Tử thành thật trả lời.

"Mười tám... Ừm, cậu vẫn còn quá nhỏ. Được rồi, cậu không nên nói những thứ này ra ngoài... Thôi, cậu cùng tôi đi uống một vài chén nào." Ông chủ nói xong thì sửa soạn chỗ ngồi rồi vặn chìa khóa để khởi động chiếc xe.

"Thế nhưng tôi phải trở về nhà hàng." Mộc Tử lẩm bẩm.

"Không cần đâu. Hiện tại Ngưng Hương Các... Tóm lại, không cần về gấp như vậy. Nào, cùng tôi uống một chén thôi." Ông chủ thờ dãi, muốn nói rồi lại thôi.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng Mộc Tử không muốn hỏi thêm.

Ông chủ đạp chân ga. Chiếc xe lao nhanh về phía trước như tên rời cung.

Trên đường đi, ông chủ hỏi lý do Mộc Tử đuổi theo đến đây. Có phải vì tin đồn của người khác hay không?

Sau khi nhận câu trả lời thì ông chủ lại hỏi gần đây bà chủ có kiểm tra tiền bạc trong nhà hàng không.

Mộc Tử ngẫm nghĩ rồi thành thật trả lời: "Không có..."

Từ lúc đó, ngoại trừ mấy lần ông chủ hỏi mấy vấn đề khác ở bên ngoài thì hai người đều trầm mặc.

Không khí trong xe tựa như bị ngưng lại khiến Mộc Tử có cảm giác hít thở không thông.

May mà ông chủ nhanh chóng tiến vào trong thành phố rồi ngừng lại trước cửa một quán bar.

"Túy Mộng! Tên quán bar này chính xác là vậy." Mộc Tử vừa nghĩ vừa cùng ông chủ bước vào quán bar.

Do bây giờ là ban ngày nên quán rượu rất ít người. Sau khi chọn một gian phòng và gọi rất nhiều rượu, ông chủ điên cuồng gào thét như không muốn sống nữa.

Mộc Tử ngồi đối diện tất nhiên cũng hoảng sợ trước bộ dạng rớt rượu của ông chủ. Mặc dù hắn chưa trải qua việc này nhưng do phần nào cảm nhận được tâm trạng này nên hắn không khích lệ mà cứ nhìn ông chủ uống từng ly rượu.

Mộc Tử không uống rượu. Hắn cau mày cảm chén rượu mà chìm trong trầm tư.

Ngày hôm qua và hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Gặp lại lão Tam, nhận được tin dữ về bệnh máu trắng của Diệp Tử, bà chủ vô tư cùng người đàn ông đeo kính làm trò xấu hổ, ông chủ xuất hiện...

Tất cả mọi việc này ùn ùn kéo đến khiến hắn tiếp nhận không nổi.

Theo thói quen, Mộc Tử đem bàn tay vurun lên trán nhắm vân về tóc. Nhưng không lâu sau, hắn bất chợt nhớ ra mình đã thay đổi kiểu tóc nên không còn sợ nào để vân về nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Tình Kết Ngô Đồng(8)

Khi say rượu, lời nói của con người sẽ thay đổi rất nhiều.

Mặc dù ông chủ nói năng lộn xộn nhưng sau khi cẩn thận sắp xếp thì Mộc Tử cũng hiểu được đại khái.

Mà những lời càng khiến hắn thêm thất vọng đối với bà chủ. Có lẽ cảm giác này đã sắp ngấm vào trong xương tủy hắn rồi.

Ông chủ nói hiện tại Ngưng Hương Các chỉ là một xác không hồn. Trước đó rất lâu, bà chủ đã bắt đầu tham ô tài chính của nhà hàng.

Đương nhiên, Triệu đầu to cũng có tài sản riêng. Nhưng số tiền này bà chủ cũng đã bí mật chuyển vào tài khoản của mình rồi.

Tuy Triệu đầu to là người thô hào nhưng không đến nỗi ngu ngốc. Mặc dù đã sớm phát hiện ra việc này tuy nhiên hắn lại quá tin tưởng người đàn bà này, từ đó cho rằng vợ mình làm như vậy tất nhiên là vì lý do đặc biệt hoặc nếu không cũng chỉ là phòng ngừa hắn tùy tiện tiêu xài.

Về sau, rốt cuộc Triệu đầu to đã phần nào biết được lý do khi tin đồn hắn bị vợ đội nón xanh loan truyền ngày càng rộng rãi. Ban đầu, hắn nhất quyết không tin nên mới mướn thám tử tư hỗ trợ, và kết quả là...

Người đàn ông đeo kính kia chính là mối tình đầu và cũng là người bạn cùng học đại học với bà chủ. Hiện tại, người này đang làm quản lý kinh doanh cho một nhà nghỉ. Qua điều tra của thám tử, lúc trước hai người cũng đã từng làm việc với nhau một thời gian dài.

Cũng vì vậy mà ông chủ không hề hoài nghi rằng: Thời điểm đó, vì mình mà người đàn bà này hợp lực cùng tình nhân của á bố trí một kế hoạch. Đó là dùng thân thể và thời gian để lấy hết tiền bạc của hắn. Đúng vậy, giờ thì tất cả mọi thứ đã rất rõ ràng. Người đàn bà đạo mạo kia chính là kẻ lừa đảo.

Ông chủ nói hắn không muốn ly hôn, nhất định không! Bởi vì nàng đã lường gạt hắn!

Triệu đầu to hận nhất là người dám đùa bỡn tình cảm của hắn... Mà Ngưng Hương đã làm vậy thì hắn tuyệt đối không dùng phương thức đơn giản đó để nàng có được tự do...

Hắn muốn nàng phải trả giá thật lớn.

Tuy những lời này đều phát từ miệng một người say nhưng khi nghe xong, Mộc Tử cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Mộc Tử cũng biết người như ông chủ tuy bên ngoài rất lỗ mãng nhưng thật chất đã yêu ai thì sẽ một lòng với người đó. Người như vậy khi tiến vào chuyện tình cảm thì cho dù tan xương nát thịt (Phân thân toái cốt) cũng không hối hận. Ngược lại, nếu hắn phát hiện người mình yêu lừa dối thì...

Mộc Tử không kim lòng được mà rùng mình. Dường như trong lời nói của ông chủ thật sự có loại tàn nhẫn, quyết liệt đó.

Hắn muốn khuyên ông chủ không nên hành động theo cảm tính, tất cả hãy từ từ giải quyết. Nhưng mà ngay chính hắn cũng không thể mở miệng..

Đúng vậy, hắn có tư cách gì để khuyên bảo ông chủ chứ? Lúc trước khi đối mặt với cừu hận, không phải hắn đã sử dụng phương pháp cực đoan nhất để giải quyết hay sao...

Mộc Tử nhớ tới người đàn ông kia, còn có Ứng Câu Tị Tử, lão Tam, Mã Lục.

Không... bốn người này đều đáng chết, cho dù không phải là căn bã thì lại là con chuột trộm cắp. Bọn chúng đều thuộc loại súc sinh không có nhân tính. Mà bà chủ...

Mộc Tử chợt nghĩ tới dung nhan xinh đẹp, giọng nói ôn nhu hiền hòa,... một vạt đồng và lọ nước hoa Radiant Wolf nàng đã tặng cho Diệp Tử...

Mộc Tử muốn khích lệ và nói ông chủ biết: Bà chủ là người tốt và cũng có lúc sẽ phạm phải sai lầm.. Thế nhưng Mộc Tử bắt đầu phát hiện: người đàn ông lỗ mãng này đã gục mặt lên bàn ngủ say từ khi nào rồi.

Trong tiếng ngáy to như sấm rền, nước mắt của người đàn ông đó cuộn cuộn chảy xuống...

Hắn khóc?

"Khuyên bảo một người như vậy cũng không có tác dụng gì. Giống như... giống như mình cũng vậy. Chỉ có tự cảm nhận mới hiểu được mùi vị của loại cừu hận này."

Mộc Tử chỉ đành buông tha cho ý tưởng khuyên bảo ông chủ.

Vì không biết lái xe nên hắn cũng không thể nào rời khỏi.

Trong lúc nhàm chán, Mộc Tử nhìn đồng hồ. Bây giờ đã hơn bốn giờ chiều, mà từ một giờ thì nhà hàng đã bắt đầu bẻ bộn rồi.

Ông chủ vừa nói Ngưng Hương các chỉ còn lại cái xác không hồn... Như vậy, ta sẽ phải thất nghiệp sao?

Lần đầu tiên làm công của ta cứ như vậy rồi tuyên bố kết thúc hay sao?

Tiền bạc thì thế nào đây? Diệp Tử làm sao đây?

Một vạt đồng tuy không ít nhưng trước căn bệnh máu trắng thì cũng không đủ tiền chi trả cho một lần hoá trị.

Bỗng nhiên Mộc Tử cảm thấy tâm ý của mình trở nên phiền loạn.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại báo hiệu có tin nhắn mới vang lên trong túi áo của ông chủ.

"À ha, sao ta không gọi điện thoại của ông chủ để gọi người tới đây để mang mình và ông chủ về."

Nghĩ đến đó, Mộc Tử liền lấy điện thoại trong túi áo của ông chủ ra.

Trên màn hình điện thoại di động chính là một bức ảnh ông chủ và bà chủ rất hạnh phúc ôm nhau. Trong ảnh, bà chủ cười thật rực rỡ.

Có một tin nhắn mới!

Mộc Tử vốn không muốn xem tin nhắn nhưng vì không hiểu rõ thao tác nên vô tình mới mở ra.

Vừa xem xong nội dung của tin nhắn, hắn lập tức ngây dại.

Tin nhắn này chỉ có một câu: Hai mươi vạn, chúng ta sẽ làm gọn gàng.

Hai mươi vạn... Gọn gàng...

Bỗng nhiên Mộc Tử ớn lạnh rồi liên tưởng tới lời nói vừa nãy của ông chủ.

Như vậy đây hiển nhiên chính là tin nhắn đoạt mệnh!!!

Ông chủ muốn mướn hạ sát thủ với bà chủ!

Quả nhiên, thủ đoạn ông chủ dành cho người đã lừa gạt tình cảm của mình là vậy.

Đó là kết thúc cừu hận bằng phương pháp cuối cùng giết chết đối phương!!!

Thế nhưng ông chủ thật sự muốn dùng thủ đoạn cực đoan này đối với bà chủ sao?

"Không được. Mình không thể để ông chủ làm vậy."

Cứ như vô thức, Mộc Tử xoá bỏ tin nhắn này một cách nhanh chóng.

"Như vậy cũng không được, ta phải để bọn họ không thể liên lạc với nhau."

Nghĩ đến đó, Mộc Tử định ném chiếc điện thoại vào ly rượu. Nhưng ngay lập tức hấn lại cân nhắc:

"Nếu như làm vậy, ông chủ nhất định sẽ thay đổi SIM rồi lại tiếp tục liên lạc..."

Sau mấy giây suy nghĩ, Mộc Tử mới nhìn ông chủ đang ngủ say trên bàn rồi loay hoay trong điện thoại.

Cho đến khi đã đưa được số điện thoại đã gửi tin nhắn vào danh sách đen thì hấn mới thở phào rồi tìm một số điện thoại và gọi cho người đồng nghiệp của hấn trong nhà hàng.

Rất nhanh, người kia đã tới nơi và cùng Mộc Tử diu ông chủ vào xe hơi. Sau đó, người đồng nghiệp này lái xe hướng về Ngung Hương Các.

"Hèn gì tôi tìm mãi mà không thấy cậu đâu. Thì ra thằng nhóc như cậu vì đi cùng ông chủ mà bỏ rơi bạn bè. Cậu được lắm đấy!" Người đồng nghiệp này là một người đàn ông trung niên, tuổi tác trên dưới bốn mươi. Do trước kia có việc nên đã lái qua chiếc xe này. Hôm nay có cơ hội được lái một lần nữa thì hấn ta cực kỳ hưng phấn, đến nỗi vừa lên xe đã đùa với Mộc Tử.

"Bạn tới để tìm?" Mộc Tử ngạc nhiên hỏi: "Anh vừa nói ai tìm tôi? Nhưng tìm tôi để làm gì?"

"Ừm, có một chàng trai đến nhà hàng tìm cậu... hấn còn tự nhận là bạn học của cậu nữa."

Người đồng nghiệp vừa gõ vào tay lái vừa nói: "À, hấn còn nói nếu cậu rảnh thì hay đến bệnh viện thành phố một chuyến."

"Cái gì? Bệnh viện thành phố?" Mộc Tử cả kinh rồi vội vàng hỏi lại: "Hấn bảo tôi đến bệnh viện thành phố sao?"

"Đúng vậy. Người bạn của cậu tỏ ra rất gấp gáp. Hấn mới nói được mấy câu thì liền vội vàng bỏ đi." Đồng nghiệp của Mộc Tử cũng đáp lời.

"Dừng xe! Không... Lập tức đưa tôi đến bệnh viện thành phố!" Mộc Tử lập hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Kế Hoạch Đắm Máu (1)

Chiếc xe Audi tăng tốc nhanh chóng rồi tựa như một con cá chạch điên cuồng chọc vào dòng xe cộ dày đặc.

Trong lúc người đồng nghiệp bên cạnh còn đang tự đặc về kỹ xảo điều khiển cao siêu của mình thì Mộc Tử lại lo lắng thúc dục: "Nhanh lên! Nhanh lên!"

Rốt cuộc đã đến bệnh viện thành phố!!!

Sau một tiếng phanh bén nhọn, chiếc Audi đã dừng lại trước cửa một bệnh viện. Không nói lời nào, Mộc Tử mở cửa chạy thẳng vào trong bệnh viện.

Nhưng chưa kịp xông vào cửa lớn thì hấn đã dừng lại.

Hiện giờ, trên bậc thang trước cửa ra vào có một thiếu niên cao gầy đang chiếm cứ. Người thiếu niên này cúi đầu, tay liên tục vẽ xuống đất từng vòng

tròn.

Mộc Tử đi đến trước mặt thiếu niên rồi lo lắng hỏi: "Lão Tam, cậu bị sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Lão Tam rầu rĩ trả lời, hắn cũng không thèm ngẩng đầu lên.

"Không có việc gì...? Vậy Diệp Tử ra sao rồi? Chẳng lẽ..." Bỗng nhiên Mộc Tử có một dự cảm không tốt nên liền quay người định tiến vào trong bệnh viện.

Đột nhiên lão Tam gọi hắn lại rồi nói: "Diệp Tử chuyển viện rồi."

Mộc Tử ngượng ngùng quay lại: "Chuyển viện rồi sao? Nàng... đi từ khi nào?"

"Một giờ trước."

"Bệnh tình... Bệnh tình lại có chuyển biến xấu sao?" Nói xong lời này, Mộc Tử nắm lấy cổ áo của lão Tam rồi hỏi bằng vẻ mặt lo lắng.

"Đúng vậy. Hiệu quả của hoá liệu ngày càng kém. Diệp Tử phải nhanh chóng cấy tủy." Lão Tam không ngẩng đầu lên, hắn thậm chí trả lời mà không thèm quan tâm đến hành động của Mộc Tử.

"Vậy đã tìm được tủy phù hợp chưa?" Mộc Tử lắc đầu để tinh táo lại rồi tiếp tục truy vấn.

"Đã tìm được rồi. Phẫu thuật sẽ diễn ra trong vòng bốn ngày tới. Thế nhưng mấu chốt chính là..." Lão Tam nói xong lời cuối cùng thì lắc đầu rồi vận sức lên ngón tay tiếp tục vẽ vòng tròn lên trên mặt đất... Giờ đây, ngón tay hắn đã mài ra máu.

"Tiền?" Hai tay của Mộc Tử bỗng buông lỏng cổ áo của lão Tam.

"Ừm..." Lão Tam thì thào trả lời rồi ngẩng đầu nhìn hắn. Mộc Tử phát hiện trên đôi má của lão Tam đã tràn đầy nước mắt. Trên khuôn mặt gầy gò đen đúa, dòng lệ lại càng khiến người khác thương cảm.

"Lúc chuyển viện, người nhà của Diệp Tử đã gom góp được bốn mươi vạn. Dù nhiều người đã hỗ trợ... Nhưng tóm lại, hiện tại còn thiếu ít nhất mười vạn nữa thì Diệp Tử mới được phẫu thuật."

Mười vạn...

Bỗng nhiên Mộc Tử lại cảm thấy vô lực.

"Mộc Tử, tớ đã hết biện pháp rồi. Cho dù làm osin và làm thêm một ngày ba công việc thì một tháng cũng chỉ có được hơn hai ngàn mà thôi... Tớ thật sự không muốn nhìn thấy Diệp Tử như vậy! Tớ thật sự không muốn nhìn Diệp Tử... CHẾT!!!"

Người thiếu niên cao gầy này đã bị nhiệt huyết của mối tình thiếu đốt đến nỗi phải gào khóc. Dần dần, tiếng khóc của hắn hấp dẫn ánh mắt tò mò vô số người xung quanh.

Mộc Tử cảm thấy rất nhức đầu, tựa như có một tổ ong vỡ ra bên trong vậy. Từng hình ảnh về Diệp Tử lại dần hiện lên trong đầu hắn. Từ con mắt, hàng lông mi động lòng người cho đến dáng người hoạt bát kia...

Hắn ngửa đầu lên trời rồi quật cường nhìn ánh mặt trời đỏ hồng dù đã lung lay nhưng vẫn toả ra ánh nắng chiều rực rỡ.

Ánh nắng hoàng hôn nhanh chóng khiến đôi mắt Mộc Tử tê dai. Hắn khép mắt lại.

Hoàn cảnh tối đen trước mắt khiến tâm tình của hắn trở nên yên tĩnh. Đột nhiên, Mộc Tử cảm thấy mình có thể tĩnh táo suy tư.

Diệp Tử, mười vạn, ông chủ, bà chủ...

Loại tĩnh táo này thật sự rất quen thuộc. Tựa như cảm giác lúc hắn quyết định dùng phương pháp của mình để giết chết kẻ thù vậy.

Một lát sau, hắn mở mắt.

Sau khi kéo lão Tam lên, Mộc Tử bình tĩnh nói với hắn: "Cậu trở về trường đi."

Lão Tam lắc đầu: "Cậu nghĩ tớ còn có thể học được nữa hay sao?"

"Cậu còn có phương pháp nào để kiếm tiền hay không?" Mộc Tử nhìn chằm chằm vào đôi mắt của lão Tam rồi hỏi.

"Không có." Lão Ta trả lời một cách bất đắc dĩ.

"Như vậy, cậu cứ an tâm trở về trường đi. Tương lai khi Diệp Tử đi học lại thì người phải chịu trách nhiệm cho nàng học bù chính là cậu." Hắn vừa nói vừa vỗ vai lão Tam.

"Ý cậu là gì? Chẳng lẽ... cậu đã có biện pháp kiếm tiền?" Lão Tam thắc mắc.

Trầm mặc một hồi, Mộc Tử mới nhẹ đầu đáp: "Ừm!"

"Biện pháp gì?" Lão Tam truy vấn.

"Dù sao không phải trộm cắp." Mộc Tử mỉm cười rồi thân nhiên trả lời câu hỏi của lão Tam.

"Cậu không nên làm chuyện điên rồ." Lão Tam lo lắng nhìn Mộc Tử.

"Tớ thông minh hơn cậu. Vì vậy tớ chỉ biết làm những việc thông minh." Mộc Tử giễu cợt nói với lão Tam. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn không hề suy giảm thì Mộc Tử đành thở dài rồi nói tiếp: "Được rồi, tớ sẽ mượn tiền bạn bè... Tớ có quen biết mấy người bạn có rất nhiều tiền. Chút tiền ấy đổi với bọn họ chắc chắn không đáng bao nhiêu đâu."

"Thật sao?" Lão Tam lại càng hoài nghi.

"Đương nhiên." Một lần nữa, Mộc Tử lại vỗ vai hắn: "Trở về trường rồi đợi tin tưởng tốt lành của Diệp Tử đi."

Nói xong, hắn xoay người bước tới con đường trước cửa bệnh viện.

Nhìn bóng lưng của hắn, dường như lão Tam chợt nhớ việc gì đó rồi gọi: "Đội đã!"

Mộc Tử quay đầu lại.

Lão Tam lấy ra lọ nước hoa tinh xảo có hình Radiant Wolf bên trên. Đây chính là bình nước hoa bà chủ đã tặng cho Diệp Tử.

"Vào lúc chuyển viện, Diệp Tử cũng đã biết rõ về vấn đề phí tổn rồi. Nàng rất bi quan... Còn bình nước hoa này, nàng buộc tớ phải giao cho cậu." Lão Tam bước nhanh đến trước mặt Mộc Tử rồi đưa bình nước hoa ra.

Khi Mộc Tử tiếp nhận lọ nước hoa thì ngay lập tức từng làn hương đập vào hắn.

"Nàng nói cảm ơn cậu và người bạn của cậu rất nhiều. Nếu còn sống trở về, nhất định nàng sẽ đích thân lấy nó về. Còn nếu không thể..." Lão Tam lại trở nên nghẹn ngào.

"Nhất định Diệp Tử sẽ phải lấy lọ nước hoa này về." Mộc Tử cười nhẹ rồi cất bình nước hoa vào trong túi.

"Học tập cho tốt." Cuối cùng hắn nhìn lão Tam rồi rời đi. Sau khi bước ra đường cái, hắn liền biến mất trong dòng người đông đúc như nước.

Ý nghĩ đó sẽ đến vô cùng bất ngờ nên ta cần thời gian để cố gắng suy nghĩ!!!

Dù đi trong dòng người đông đúc, nhưng dường như tất cả tiếng động xung quanh không thể nào quấy nhiễu Mộc Tử.

Giờ đây, tâm tình hắn phẳng lặng như nước.

Ngón tay của Mộc Tử vuốt ve chiếc bình thủy tinh tinh xảo trong túi áo.

Nếu kế hoạch có thể thành công trong một lần duy nhất thì vấn đề của Diệp Tử sẽ được giải quyết!!!

Diệp Tử, ông chủ và bà chủ!!!

Ba người này rất quan trọng đối với Mộc Tử. Hắn cảm thấy họ tựa như thân nhân của mình vậy.

Hắn đã mất đi mẹ nên hiểu rõ cảm giác thống khổ khi mất đi người thân. Cũng vì vậy, hắn không muốn mất đi bất cứ người thân nào nữa.

Cuối cùng thì mặt trời đã biến mất trở đường chân trời để nhường cho đêm xuống. Lúc này, những chiếc đèn neon dần được mở lên, cả Thành phố Ngô Đồng dần mang một bộ mặt lộng lẫy.

Mộc Tử nhớ đến biển quảng cáo hình hoa sen của Ngưng Hương Các.

Bước vào trong trạm điện thoại ở bên đường, Mộc Tử gọi cho đồng nghiệp và cho biết đêm nay hắn sẽ không đi làm.

Lúc này, Mộc Tử cần phải hoàn thành một việc còn quan trọng hơn đi làm gấp trăm ngàn lần.

Hắn muốn.....

Q.1 - Chương 18: Kế Hoạch Đắm Máu (2)

Đêm đã khuya...

Hiện giờ Mộc Tử đang ngồi nghỉ ngơi trên một cái ghế ở tổng trạm ô tô của thành phố Ngô Đồng.

Không biết vì sao, hắn rất thích cảm giác khi ở trạm ga này.

Chẳng lẽ vì đây là nơi ta sẽ ly biệt chăng?

Phải vậy không? Cuộc đời của Mộc Tử đã có quá nhiều lần ly biệt. Giờ đây, hắn bỗng nhớ lời thoại của một bộ phim:

"Có một loại chim không có chân nên cuộc đời của nó chỉ có thể bay lượn không ngừng..."

Mà hắn, nhất định chính là con chim đó...

Trong tay Mộc Tử đang cầm một chiếc điện thoại di động. Chiếc điện thoại này hắn mới mua được ở một cửa hàng, bên trong còn có một chiếc sim đã được kích hoạt.

Mộc Tử nắm chặt chiếc điện thoại trên tay như nắm bàn tay của người yêu vậy...

Kế hoạch của hắn sẽ bắt đầu từ chiếc điện thoại này!

Từ mười hai giờ trở đi chính là thời điểm con người yếu đuối nhất. Nếu lúc này đánh vào lòng người thì không còn gì tốt hơn.

Ngay trong lúc chờ đợi, Mộc Tử đem kế hoạch diễn lại để nó trở nên hoàn mỹ hơn. Trong kế hoạch này, mỗi một bước hay từng chi tiết đều phải tỉ mỉ. Ví dụ như thời gian dẫn đo có chính xác hay không cũng có thể liên quan đến kết cục thành bại của kế hoạch.

Bây giờ đã là mười một giờ, nàng... nàng, còn hắn nữa, bọn họ đang làm gì?

Từ khi trở thành cô nhi, Mộc Tử cảm thấy người khiến hắn quan tâm bằng cả tính mạng thật sự không nhiều. Diệp Tử, lão Tam, ông chủ, bà chủ, chỉ mấy người đó mà thôi..

Về những người họ hàng đã lâu không liên lạc thì Mộc Tử đã đem họ vào danh sách lãng quên rồi.

Tuy cảm giác này có phần thê lương nhưng như vậy thì hắn mới có thể nhẹ nhõm.

Mộc Tử điều chỉnh chế độ báo thức cho đồng hồ của điện thoại rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ...

Cùng lúc đó ở Ngưng Hương Các...

Hôm nay, Ngưng Hương Các đóng cửa sớm mọi ngày. Trên lầu, ngọn đèn neon hình hoa sen thu hút ánh mắt người khác cũng đã tắt từ lâu. Lúc này đây, cả Ngưng Hương Các chìm trong bóng tối.

Ông chủ Triệu đầu to và bà chủ Ngưng Hương cũng không về căn phòng xa hoa của mình mà đang ngủ trong một phòng ngủ giản dị ở lầu hai.

Trong bóng tối, hai người đều im lặng giống như đã ngủ say.

Phòng ngủ không rộng nhưng không khí lại tĩnh mịch như ao tù nước đọng. Giờ khắc này, Ngưng Hương cảm thấy mình thật sự giống một con cá kiệt sức bên trong vùng nước đọng đó.

Đương nhiên, nàng vẫn chưa ngủ.

Trong khi nàng nghĩ hai tuần nữa hắn mới trở về thì người đàn ông này bỗng nhiên lại trở về ngay ngày hôm nay mà không báo trước...

Hơn nữa, hôm nay hắn rất kỳ quái.

Lúc nàng về thì hắn đã uống đến say mềm. Dù nàng gọi thế nào thì hắn vẫn ngủ như con heo chết.

Ngày xưa khi hấn uống say thì ba giờ sau sẽ tỉnh lại rồi uống nước một cách liều mạng. Uống nước xong dù say thế nào hấn cũng thanh tỉnh.

Nhưng ngày hôm nay... Bây giờ đã là mười một giờ khuya, cũng đã trải qua sáu giờ rồi... Tại sao hấn vẫn còn ngủ.

Hấn cũng không ngáy như sấm như lúc trước mà hơi thở rất vững vàng.

Giống như... bộ dáng nghỉ ngơi.

Như vậy hấn đang trốn tránh ta sao?

Chẳng lẽ hấn đã phát hiện sự việc của ta và Lưu Kiệt?

Ngưng Hương vụng trộm mở to mắt rồi liếc về người đàn ông nằm bên cạnh mình.

Đồ ngốc, nguoi cũng đã biết... ta thật sự yêu nguoi.

Thế nhưng, tình yêu này thật sự rất mệt mỏi...

Một bên vừa phải yêu nguoi, một bên ta lại phải lừa gạt nguoi. Còn đối với người kia, ta vừa hận hấn vừa phải làm bộ vui cười hòa theo hấn.

Cuộc sống này thật sự quá mệt mỏi! Mệt chết đi được!

Thế nhưng ta không thể nào dừng lại..

Bởi vì ta đã không còn đường lui.

Xin hãy tha thứ cho ta...

Ngưng Hương nhẹ nhàng thở ra một cái rồi nhắm mắt lại.

Trên má của nàng, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống... lạnh buốt.

Khi nghe được tiếng thở dài của Ngưng Hương, trong lòng Triệu đầu to hơi nhộn nhạo.

Đương nhiên, hấn vẫn chưa ngủ và sớm đã tỉnh rượu. Thật sự thì hấn đang nhắm mắt nghỉ ngơi để trốn tránh nàng.

Hấn không biết mình còn lời gì để nói với người phụ nữ này.

Triệu đầu to cảm thấy mình như một con cá... một con cá bị chú mèo tùy ý trêu đùa.

Triệu đầu to nheo mắt lại. Dưới ánh sáng yếu ớt, hấn trộm nhìn người phụ nữ xinh đẹp nằm bên cạnh mình.

Người phụ nữ này không những sở hữu dung nhan tuyệt mỹ khiến tất cả đàn ông đều phải thèm muốn mà còn có thân hình uyển chuyển như ma quỷ.

Mặc dù hai người nằm cách nhau rất xa và trên người Ngưng Hương đang mặc áo ngủ cỡ lớn nhưng Triệu đầu to vẫn cảm nhận được mùi thơm từ thân thể của nàng..

Chỉ có điều, giờ phút này mùi thơm đó không mang lại cho hấn bất cứ tình cảm nào không sự thù hận!

Người phụ nữ này, thân thể mỹ diệu mê người này... hiện tại đã hấn đã còn của riêng hấn. Đương nhiên, trái tim bên trong cũng vậy.

Thề non hẹn biển sao? Tình này không bao giờ thay đổi sao?... Tất cả đều chỉ là giả dối.

Nàng lừa gạt rồi đùa bỡn hấn. Nàng cứ như một con mèo nhỏ khôn ngoan giảo hoạt mà hấn lại giống con cá dưới móng vuốt mèo.

Tất cả tôn nghiêm, tất cả nhiệt tình và tất cả yêu thương đều đã không còn... mà chỉ có THÙ HẬN!

Loại thù hận này chỉ có chết mới chấm dứt được... cho nên vì vậy hấn mới không muốn ly hôn ồn ào và cũng không muốn vạch trần nàng.

Triệu đầu to đã đi tìm các loại tin tức về bọn họ. Cho dù phải bỏ ra bao nhiêu tiền, hấn cũng không hối hận.

Nàng phải chết!!!

Triệu đầu to quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, cảnh đêm thật thâm trầm, không có đốm lửa nào.

Bỗng nhiên, hấn thầm nghĩ: "Cho dù có đốm lửa thì trong ánh sáng của chốn đô thị phù hoa cũng khó có thể nhìn thấy..."

Triệu đầu to nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn mười hai giờ. Nhắm mắt lại, hắn buộc mình phải ngủ.

Đúng lúc này, tiếng rung ông ông của điện thoại lại dọa hắn ngồi bật dậy.

Tin nhắn lúc nửa đêm...

Chẳng lẽ là câu trả lời của bọn họ...?

Triệu đầu to nhanh chóng cầm lấy điện thoại. Sau khi cẩn thận nhìn Ngưng Hương đang ngủ say bên cạnh thì hắn mới rón rén rời khỏi phòng ngủ rồi bước vào một gian phòng khác.

Triệu đầu to run rẩy mở tin nhắn. Đây là một số điện thoại lạ, nội dung tin nhắn cũng chỉ có một chữ: Triệu?

Tuy có chút nghi ngờ nhưng hắn vẫn trả lời: Đúng vậy.

Đối phương cũng nhanh chóng nhắn lại: Đã nắm rõ mục tiêu, tùy thời có thể động thủ!

Nội tâm Triệu đầu to cực kỳ kích động. Sau khi cố gắng ổn định hơi thở của mình, hắn mới trả lời: Tốt. Còn tiền thì sao?

Đối phương nhắn lại với tốc độ cực nhanh: Mười vạn!

Lòng ngực của Triệu đầu to phập phồng, hơi thở lại trở nên dồn dập. Sau vài giây hắn mới gửi tin nhắn: Thành giao!

Lần này thì khoảng mười giây sau bên kia mới trả lời: Người xác định sẽ giết Ngưng Hương? Nhất định không hối hận?

Triệu đầu to lạnh lùng trả lời: Người hỏi nhiều lắm gì! Cứ nói phương thức trả tiền cho ta là được rồi.

Đối phương trả lời, dường như có phần chần chờ: Bọn ta không muốn mạo hiểm. Nếu chẳng may đến lúc đó người hối hận thì mọi chuyện đã rồi.

"Ta thật sự không hối hận sao?" Dưới bóng đêm, Triệu đầu to thở dài, nội tâm lại thì thầm tự hỏi.

Trong đầu hắn dần hiện lên những kỷ niệm tươi đẹp cũng với Ngưng Hương... Từng nụ cười, từng sợi nhu tình của nàng..

Trong lúc hắn đang chìm trong hồi ức thì điện thoại lại rung lên.

Ta có một sinh ý lớn hơn, không biết người có hứng thú hay không...?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Kế Hoạch Đắm Máu (3)

Mộc Tử tin chắc Triệu đầu to thật sự rất yêu bà chủ Ngưng Hương. Mà mối thù hận kia của hắn... toàn bộ cũng chỉ là tình yêu khắc cốt ghi tâm mà thôi.

Vậy nên Mộc Tử đã dễ dàng thành công đem hận thù của Triệu đầu to đổ lên người đàn ông đeo kính.

Đồng thời, Mộc Tử cũng tin rằng bà chủ tuyệt đối không phải loại phụ nữ dâm loạn, thấy tiền thì mắt sáng ngời... Tóm lại, bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Kế hoạch lần này của Mộc Tử tạm thời đã thành hình: Đầu tiên, hắn sẽ khiến ông chủ quyết định giết chết người đàn ông đeo kính chứ không phải bà chủ. Chỉ cần người đàn ông kia biến mất, mặc kệ lúc trước bà chủ bị ràng buộc như thế nào... thì nàng cũng trở về bên người ông chủ. Và lúc vừa biết người đàn ông kia đã chết thì chắc chắn tâm lý của ông chủ sẽ trở nên cân đối. Ở bên kia, bà chủ cũng không còn băn khoăn để nói ra mọi ẩn tình. Như vậy, ông chủ nhất định sẽ tha thứ cho nàng. Từ đó sẽ không còn ai quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của họ nữa.

Chỉ cần người đàn ông đeo kính chết thì dù cho mất bao nhiêu tiền thì ông chủ Triệu đầu to tất nhiên cũng không do dự bỏ ra... Trong lần đánh cuộc này, Mộc Tử đặt vào tình yêu của Triệu đầu to đối với bà chủ Ngưng Hương.

Tóm lại, trước mắt hắn phải giết người đàn ông đeo kính. Đây là khâu mấu chốt và quan trọng nhất của kế hoạch lần này.

Như vậy nhiệm vụ còn lại của Mộc Tử: Bước thứ hai, đó là chính thức vào vai sát thủ giết chết người đàn ông đeo kính rồi nhận tiền.

Về phần người đàn ông đeo kính đó... Mộc Tử không cần biết hắn có vợ hay không nhưng đã gian díu cũng một phụ nữ đã có chồng thì chắc chắn không phải là hạng người tốt lành gì.

Nếu giết chết một người xấu để giúp hai người tốt yêu nhau được bên nhau và lại có thể giúp Diệp Tử có được cuộc sống mới... thì vụ làm ăn này quả thật không có lỗ lãi gì..

Hắn thật sự rất hài lòng đối với vụ làm ăn này.

Về phần đề người đàn ông kia chết như thế nào... Chắc chắn cũng chỉ có thể sắp xếp kế hoạch ngoài ý muốn mà thôi. Người hư hỏng như vậy cũng nên chôn cùng một gã vô dụng và ba con chuột trộm cắp!!!

Đây là toàn bộ kế hoạch sơ lược của Mộc Tử.

Bây giờ nhớ lại, hắn không khỏi có chút đắc ý.

"Không ngờ mình lại có thiên phú trở thành nhà tâm lý học, chuyên gia đàm phán và gian thương nữa chứ... Hê hê... Tóm lại, sau một hồi tin nhắn đêm qua, bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công hoàn toàn!"

Ông chủ đáp ứng vô cùng sáng khoái, chỉ cần người đàn ông đó chết và Ngưng Hương vẫn ở lại bên cạnh hắn thì hắn nhất định bỏ qua mọi thứ mà tiếp nhận nài.

Rốt cuộc Mộc Tử đã giành chiến thắng trong lần đánh bạc này.

Về phần thù lao thì hắn đã chốt giá hai mươi vạn. Ngay lúc ấy, ông chủ cũng không do dự đáp ứng. Đối với loại người như vậy thì tiền không hề quan trọng.

Mộc Tử cũng không nghĩ hắn đã lừa dối ông chủ bởi vì hắn biết số tiền bà chủ tham ô đều đang ở trên người của gã đàn ông đeo kính. Mà khi gã này chết thì số tiền đó sẽ lại trở về. Cũng vì vậy nên Mộc Tử mới không cảm thấy do dự chút nào.

-----o0o-----

Sáng sớm, bầu trời phương Đông đã sáng dần. Dưới bầu không khí trong lành, Mộc Tử bước nhanh trên đường. Lúc này, hắn cảm thấy tinh thần của mình vô cùng phấn chấn.

"Ta họ Cổ. Tuy là sát thủ nhưng ta không phải người máu lạnh."

Do dù hôm qua Mộc Tử không hề ngủ nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy tinh lực dồi dào vô cùng. Cổ chính là cái họ hắn chọn để nói chuyện làm ăn với ông chủ. Cổ cùng Già là từ đồng âm.

Mộc Tử có thời gian ba ngày. Trong ba ngày này, hắn phải đưa người đàn ông đeo kính lên Tây Thiên một cách thần không biết quỷ không hay. Sau khi lấy được hai mươi vạn thì hắn sẽ đưa cho Diệp Tử phẫu thuật.

Thời gian ngày càng cấp bách. Và lại trước mắt đến tên của mục tiêu hắn còn chưa biết.

Trước tiên Mộc Tử phải tìm hiểu quy luật hoạt động cơ bản của người này rồi mới có thể bày ra một kế hoạch trí mạng ngoài ý muốn...

Dần dần, người đi trên đường ngày càng đông. Sắc mặt những người này đều vui vẻ vàng vàng nên không có mấy ai chú ý đến Mộc Tử. Sau khi mua mấy cái bánh quẩy và một ly sữa đậu nành trong tiệm ăn, Mộc Tử chậm rãi đi đến Nhà nghỉ kinh doanh Danh Đô.

Tuy nói đây là "Nhà nghỉ" kinh doanh Danh Đô nhưng thật sự nơi này là một tòa cao ốc cao sáu tầng. Xung quanh cao ốc được một hàng rào xanh biếc bao thành vòng tròn. Hàng rào này vốn được làm từ những thanh trúc cao lớn nên rất kiên cố. Màu xanh của hàng rào cùng chân tường màu đỏ lại vừa khéo phù hợp với nhau. Mà bức tường phía trước nhà nghỉ lại cao ngang cửa lớn và đối diện cửa đại sảnh. Ở giữa cửa ra và cửa đại sảnh và cửa trước có một bãi đỗ xe với diện tích ước chừng khoảng hai trăm mét vuông.

Mộc Tử dạo một vòng xung quanh cao ốc. Ngoại trừ dãy lầu chính có bãi đỗ xe diện tích cực lớn ở bên ngoài thì hai bên trái phải dãy lầu này đều có một con đường đủ để một chiếc xe hơi đi qua. Còn một hẻm nhỏ khác ở phía trên được coi như là đường đi bộ của các bác công nhân. Phía sau lầu này chính là nhà kho, phòng bếp, WC và khu vực của nhân viên... Tóm lại, tòa cao ốc này có kết cấu quá bình thường.

Vì bây giờ vẫn còn sớm nên bãi đỗ xe khá vắng xe cộ. Mộc Tử đi bộ lại gần hơn để quan sát động tĩnh bên trong cánh cửa chạy bằng điện.

Hắn đợi được khoảng chừng hơn hai mươi phút thì một hồi âm thanh từ một chiếc xe gắn máy bỗng vang lên...

Người đàn ông đeo kính đã xuất hiện rồi!!!

Người này đang ngồi trên một chiếc mô tô hiệu Halley(1) màu trắng cực kỳ phong cách. Bởi vì hắn không đeo mũ bảo hiểm nên Mộc Tử mới nhìn thì đã nhận ra.

Tên này lái xe với tốc độ vô cùng điên cuồng. Sau khi xông qua cửa lớn, gã lại không hề giảm tốc độ mà ngược lại còn đạp mạnh chân ga rồi chạy như bay qua trước mặt của Mộc Tử. Khi đến gần con hẻm chật hẹp thì hắn bỗng phanh lại. Có lẽ khó có thể chui vào con hẻm nhỏ đó nên xe gắn máy của hắn cứ như dán chặt vào mặt đất rồi quẹo cua vọt vào con hẻm ở bên phải cao ốc. (Giống như đua moto GP ấy)

"Mẹ kiếp! Xe của tên này không đậu ở bãi đỗ xe?" Mộc tử chửi thầm rồi chạy theo vào con hẻm ở bên phải. Lúc hắn chạy đến thì chiếc xe mô tô đã dừng lại trước một dãy nhà trệt ở mặt sau của cao ốc. Mà gã đàn ông đeo kính kia vừa dừng xe lại thì cẩn thận nhìn vào kính chiếu hậu của mô tô. Sau khi chải chuốt một chút, hắn mới quay người bước đến cửa sau.

Mộc tử liếc nhìn nơi chiếc xe máy đang đậu rồi lại tiếp tục bám theo người đàn ông đeo kính bước đến cửa sau. Lúc này khoảng cách giữa hai người vừa đủ thuận lợi để Mộc Tử theo dõi.

"Quản lý Luru đến sớm rồi!" Trước cửa sau của cao ốc có một nhân viên nữ mặc quần áo lao động. Lúc nhân viên này thấy người đàn ông đeo kính đi tới thì dùng lời nói ngọt ngào chào hỏi.

"Chào buổi sáng." Gã cũng khách khí gật đầu. Ngay lúc vừa đi ngang qua người nhân viên này thì hắn bỗng thò tay ra rồi ngắt mạnh móng nàng.

"..." Nhân viên phục vụ này hồn dỗi liếc nhìn gã... Cuối cùng cũng không nói gì mà bỏ đi với sắc mặt ửng đỏ.

Ở phía sau, Mộc Tử đều nhìn thấy rõ ràng tất cả những hành động này.

"Được rồi! Bây giờ ta đã có thể biết thằng này họ Luru. Mà ngay bây giờ, dù không có thù lao ta cũng phải giết hắn!"

Mộc Tử âm thầm nghĩ vậy. Sau khi người đàn ông đeo kính đi qua được mười giây thì hắn cũng chậm rãi bước vào cửa lớn.

Lầu rất lớn cho nên phạm vi hoạt động của hắn cũng không bị hạn chế. Chỉ có ba tầng nên rất khó thăm dò tất cả quy luật hoạt động của gã quản lý họ Luru này. Muốn ra tay cũng chỉ có ba nơi. Một: trên đường đến nơi này. Hai là nơi làm việc cố định như văn phòng. Còn lại chính là trong nhà của hắn.

Văn phòng thì đã có thể loại bỏ. Mộc Tử thầm nghĩ: "Ta không phải là Invisible Man (người vô hình) nên không thể lảng lảng tiến vào nơi đó để chế tạo hiện trường ngoài ý muốn được."

"Như vậy, kế hoạch chỉ có thể thực hiện trên đường hoặc trong nhà hắn mà thôi. Ngay ngày hôm nay, ta nhất định phải xác định được địa điểm để sắp đặt hiện trường..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Kế Hoạch Đắm Máu (4)

Người đàn ông đeo kính tên là Luru Kiệt, hiện đang giữ chức vụ quản lý đại sảnh của nhà nghỉ kinh doanh Danh Đô. Phương tiện di chuyển là một chiếc moto Halley. Vào bảy giờ sáng mỗi ngày, hắn đều lái xe rất nhanh đến nhà nghỉ để làm việc.

Địa chỉ: Tạm thời không thể xác định bởi vì bên cạnh người này luôn có nhiều người phụ nữ vây quanh, kể cả buổi tối.

Có một manh mối: Ngày mai hắn sẽ phải tặng ca và chuẩn bị thật tốt để đón một đoàn khách quan trọng... Đây là tin tức Mộc Tử đã đọc được từ bảng điều tiết nhân viên trong nhà nghỉ.

Ngày đầu tiên theo dõi mục tiêu qua đi rất nhanh. Bây giờ đã là một giờ khuya. Lúc này, Mộc Tử đang một mình lẻ bước trên con đường lớn. Trong đầu hắn lặn lội sắp xếp những dữ kiện về Luru Kiệt.

Mười phút trước, Luru Kiệt đã cùng một cô gái mới quen biết trong quán rượu tiến vào khách sạn. Có lẽ chưa đến sáng thì hắn sẽ không thể rời giường.

Bấy nhiêu cũng đủ xác định Luru Kiệt chính là một hoa hoa lãng tử (Trai lừa tình) điển hình. Nếu không có phụ nữ hắn sẽ không thể nào sinh hoạt bình thường được.

Nếu hắn đã là một người như vậy thì có ma lực gì để hấp dẫn bà chủ đây? Hay là cách thưởng thức của bà chủ chênh lệch với người bình thường hoặc chỉ số thông minh của nàng khá thấp nên mới dễ ý đến loại người này?

Nhất định có ẩn tình... Căn cứ theo tính tình và phong cách hành sự của Luru Kiệt, khả năng lớn nhất chính là hắn đã nắm giữ nhược điểm hoặc là bí mật trí mạng của bà chủ nên mới dùng nó để áp chế và khiến bà chủ phục tùng hắn...

Chắc chắn là vậy rồi!!!

Trong lúc hắn đang nghĩ thầm thì bàn tay vô ý đút vào túi rồi lấy ra lọ nước hoa Radiant Wolf.

Như vậy tuy chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra... nhưng tạm thời hắn đã có thể kết luận: Chỉ cần Luru Kiệt chết thì tất cả rắc rối sẽ kết thúc.

Vậy phải nhanh chóng khiến thực hiện kế hoạch!!!

Đầu tiên, Mộc Tử nghĩ đến chiếc moto Halley cực kỳ phong cách kia rồi nhìn về tạo hình Ghost Rider (Ma tốc độ) trên tấm áp-phích hắn vừa sờ lúc nãy. Phương pháp đơn giản nhất chính là động tay chân lên chiếc moto... phá hỏng phanh xe hoặc vận lỏng ốc vít quan trọng đều có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ đành vứt bỏ cách động tay chân lên chiếc xe của Luru Kiệt. Nguyên nhân đầu tiên là hắn không hiểu kết cấu của moto, đặc biệt là loại moto phân khối lớn như chiếc Halley kia. Thứ hai, hắn không có thời gian để áp sát và thực hiện kế hoạch vì để hoàn thành nhiệm vụ. Vì nơi chiếc Halley đậu không phải ở trong sân của nhà nghỉ thì cũng ở ven đường hay cửa ra vào của siêu thị, quán bar. Mà những nơi này ngoại trừ camera giám sát và điều khiển thì người qua lại quá nhiều... Đến cơ hội thực hiện cũng không có.

Như vậy chỉ còn có một cách đó là sắp đặt kế hoạch trên đường hắn thường đi mà thôi...

Trên lộ tuyến cố định...?

Luru Kiệt cứ như một tên điên. Nếu không có việc gì thì hắn sẽ không di chuyển theo lộ tuyến cố định. Bởi vì hắn không trở về nhà, cũng không qua đêm ở một nơi nhiều ngày nên Mộc Tử cảm thấy trong ba ngày này hắn khó có thể nắm được địa chỉ của hắn.

Như vậy tuyến đường cố định của Luru Kiệt cũng chỉ còn lại một đoạn đường mà thôi: Tiến vào cửa lớn, bãi đỗ xe, con đường bên phải của cao ốc. Riêng ở cửa sân có một phòng bảo vệ. Vì nơi này luôn được hai gã bảo an thay phiên canh gác nên có thể bỏ qua. Bãi đỗ xe cũng phải trực tiếp loại trừ. Bởi vì nơi này quá khoáng đạt nên không thể không có cách nào sắp đặt hiện trường ngoài ý muốn.

Sau khi bài trừ tất cả những khả năng bị nhân tố tác động, Mộc Tử chợt nhận ra mình chỉ còn một lựa chọn duy nhất: Đó chính là đoạn đường bên phải đây lâu. Mà đoạn đường này khá ngắn nên không có camera giám sát, cũng không có nhiều người qua lại...

Đây cũng chính là nơi duy nhất có thể chế tạo hiện trường ngoài ý muốn!

Nghĩ đến đây, Mộc Tử lập tức chạy tới nhà nghỉ kinh doanh Danh Đô.

Bảo an ở cửa ra vào cũng không chú ý đến Mộc Tử. Sau khi nhanh chân lên vào trong, hắn tiến vào con đường bên phải đây lâu.

Đúng vậy, nơi này chính là lộ tuyến cố định của Luru Kiệt. Trải qua điều tra của Mộc Tử, vì muốn duy trì hình tượng của nhà nghỉ nên bãi đỗ xe có quy định chỉ được đậu xe hơi. Do đó, Luru Kiệt cũng chỉ có thể gửi chiếc moto ở mặt sau của đây lâu. Mà mặt đất của con đường bên trái cao ốc lại rất gồ ghề nên hắn tất nhiên sẽ không đi ở nơi đó.

Suy nghĩ cẩn thận... ta phải suy nghĩ cẩn thận. Đoạn đường ngắn ngủn này chắc chắn có thể tạo ra kỳ tích.

Mộc Tử nheo mắt ước lượng chiều dài của đoạn đường. Nơi này có chiều dài chừng tám mươi thước, ánh sáng bên trong khá ảm đạm. Chỉ có ở cuối con đường mới có một bóng đèn.

Sau khi đi từ đầu đường đến cuối đường và nơi Luru Kiệt thường dừng xe thì Mộc Tử quay trở lại.

Dưới đất lát gạch láng o. Trong đoạn đường này, một bên là mặt phải của cao ốc, bên còn lại là hàng rào được làm bằng những thanh thúc kiên cố. Đoạn đường này cực kỳ sạch sẽ, bằng phẳng. Trên vách tường không thể tìm thấy đinh hay ốc vít nhỏ ra.

Để chế tạo hiện trường ngoài ý muốn thì phải lập thể hiện trường... Nhìn thẳng, xoay tròn, bao quát, nhìn từ xa.

Mộc Tử lại bắt đầu sử dụng phương thức lập trình hiện trường.

Đánh rơi đồ vật từ trên không cũng là một phương pháp đơn giản và thuận tiện. Chỉ cần trốn ở cửa sổ bên trên cao ốc rồi canh lúc Luru Kiệt đi qua rồi ném chậu hoa xuống. Nhưng sau khi phân tích cửa sổ trên lầu thì hắn lại bác bỏ ý nghĩ này. Hiện giờ ở tầng bảy của đây lâu đang lộ ra ánh sáng của một ngọn đèn. Tất nhiên, đây là người khách đang ở gian phòng này. Mà chính hắn không thể dùng thân phận đó để tiến vào nơi này rồi ném chậu hoa xuống vì khá dễ bị cảnh sát hoài nghi. Mà bên ngoài hàng rào bằng trúc chính là đường đi nên không thể có nơi nào cao để đặt vật ở trên cao...

Tất cả những ý nghĩ này đã đủ để bác bỏ khả năng sử dụng biện pháp đánh rơi đồ vật.

"Thật sự rất khó..." Mộc Tử theo thói quen đưa tay lên trán vê tóc... nhưng hắn lại phát hiện tóc mình quá ngắn.

"Ta phải để tóc dài! Ta phải để tóc dài!" Hắn gãi rú trong lòng rồi dùng lực gãi mạnh lên da đầu.

Trốn trong một góc tối, Mộc Tử liên tục quan sát và nghiên cứu con đường ngắn ngủn này.

Hắn chợt nhìn thấy nơi đang treo bóng đèn.

"Bóng đèn không thể đứng trên không được... Nhất định có một sợi dây bằng bông, hoặc có thể chính là một sợi dây kẽm."

Mộc Tử nhìn bóng đèn rồi trầm nghĩ

Bỗng nhiên, hắn lập tức tập trung quan sát bóng đèn trên không trung.

Đúng là có một sợi dây kẽm cố định bóng đèn. Sợi kẽm này được nối từ cửa sổ trên lầu ba với cột điện ngoài hàng rào. Dây kẽm này rất mảnh nên khó có thể phát hiện.

Mộc Tử neho mắt cẩn thận đánh giá sợi dây kẽm và bóng đèn.

Dùng bóng đèn để làm vật rơi hay sao... Quá nhỏ và nhẹ...

Nói sợi dây kẽm với dây điện...? Không, điện áp quá nhỏ không đủ để giết người.

Như vậy, ta phải sử dụng tài nguyên duy nhất như thế nào? Vừa thần không biết quỷ không hay mà vừa phải là một đòn trí mạng?

Ngay lúc Mộc Tử lâm vào trầm tư thì từ phía sau lại truyền đến tiếng bước chân. Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại... thì ra một gã bảo an đang loạng quạng đi đến.

"Không thể để hắn phát hiện được..." Mộc Tử nhanh chóng lách người qua bên phải cao ốc.

Ngay lúc hắn đang vội vàng di chuyển vòng sang đoạn đường bên trái với mặt đất gồ ghề thì ngoài đường chợt truyền đến một tiếng còi. Ngay sau đó, một chiếc xe chậm rãi chạy qua. Ngọn đèn trước xe sáng như tuyết. Ánh sáng dần len lỏi qua khe hở của hàng rào bằng trúc rồi truyền vào dưới chân Mộc Tử.

À, có cách rồi!

Mộc Tử chấn động. Linh cảm kia một lần nữa lại loé lên!!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Kế Hoạch Đắm Máu (5)

Hôm nay, Ngưng Hương Các rất khác so với ngày thường. Đường như vì ông chủ đã trở về sớm hơn dự định nên bộ dạng nặng nề của nhà hàng đã dần thay bằng vẻ nhộn nhịp và sinh động.

"Lão Mạnh, tại sao cậu còn chưa quét dọn đại sảnh hả? Gì... ngày hôm qua không phải cậu cũng nói mệt hay sao?"

"Tiểu Nhu, trên quầy chứa rượu sao lại còn nước đọng... Hay là cậu vừa phun nhỏ nước bọt ra đấy?"

"Mộc Tử, cậu vừa mới tới à? Hai ngày hôm nay cậu đã đi đâu? Có phải đi kiểm bạn gái hay không?"

Hiện giờ đã qua lúc ăn điểm tâm nên trong nhà hàng đã bắt đầu công việc quét dọn để chuẩn bị cho một ngày mới. Lúc này, tiếng gào thét của ông chủ vang vọng khắp các xó xỉnh trong nhà hàng. Hắn vừa phân phó công việc riêng cho từng người vừa trêu chọc họ khiến từng tiếng cười vui vẻ vang lên không ngớt.

Ngay lúc, Mộc Tử trở lại nhà hàng thì thấy cảnh tượng trước mắt. Hắn phát hiện hôm nay tâm tình của Triệu đầu to và bà chủ Ngưng Hương đều rất tốt. Tuy bên trong nụ cười nhàn nhạt trên mặt là một bộ dạng mệt mỏi rất rõ ràng.

Sau khi Mộc Tử chào hỏi ông bà chủ và các đồng nghiệp xong xuôi thì mới cầm lấy đồ lau nhà rồi cẩn thận lau chùi mặt đất.

"Này nhóc, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Mấy ngày hôm qua cậu qua đêm ở nơi nào? Có phải đi dụ dỗ con gái nhà người ta hay không vậy?" Đường như ông chủ đã quên hết mọi việc xảy ra ở quán bar. Lúc vừa đến bên cạnh Mộc Tử thì vỗ vai hắn rồi cười hỏi.

"Hình như trong nội quy không có quy định nào cấm nhân viên nghỉ làm mà?" Mộc Tử dừng công việc đang làm rồi trả lời câu hỏi của Triệu đầu to.

"Hê hê, thằng nhóc, mồm mép của cậu rất lợi hại. Cần thận không thì ông chủ đây sẽ trừ tiền lương của cậu đấy!" Ông chủ vừa gãi cái đầu to lớn của mình vừa làm vẻ mặt hung dữ để hù dọa Mộc Tử.

"Đừng tính toán nữa, cậu ấy đã bán cho chúng ta rồi thì còn trừ tiền lương để làm gì?" Lúc này, bà chủ đi đến trước mặt ông chủ rồi cười tủm tỉm trêu chọc.

"À ha! Đúng rồi. Sao mình lại quên điểm này nhỉ..." Ông chủ cười cười rồi nghiêm sắc mặt hỏi Mộc Tử: "Sáng hôm nay, Ngưng tỷ của cậu đã nói hết bệnh tình của bạn cậu cho tôi biết. Bây giờ bạn cậu như thế nào rồi?"

"Đúng vậy, tác dụng của hóa liệu còn trụ được bao lâu? Tôi đã cùng Triệu ca thương lượng rồi, có lẽ chúng tôi sẽ trợ giúp thêm một phần..." Bà chủ nói xong thì vô thức vịn tay của ông chủ rồi tỏ vẻ quan tâm hỏi Mộc Tử.

Trong khoảnh khắc này, Mộc Tử nhìn thấy thân thể của ông chủ run rẩy một chút. Dường như bàn tay của bà chủ có điện vậy.

"Diệp Tử chuyển viện rồi. Ngày kia sẽ tiến hành phẫu thuật cấy tủy." Mộc Tử chậm rãi đáp.

"Cấy tủy?" Ngay lập tức ông chủ và bà chủ quay mặt nhìn nhau rồi tỏ vẻ lo lắng kèm theo kinh ngạc trên mặt.

"Phí phẫu thuật như thế nào? Có phải còn thiếu rất nhiều hay không? Nếu có thể thì chúng tôi sẽ giúp đỡ một phần..." Ông chủ Triệu đầu to cau mày rồi nghiêm túc nói.

"Không cần đâu, tiền đã gom đủ rồi." Mộc Tử vừa cười vừa trả lời.

"Thật sao?" Bà chủ có vẻ hơi nghi ngờ.

"Ừm, một người thân thích đã mất liên lạc thấy được tin tức trên mạng nên đã đem bốn mươi vạn đến giúp đỡ..." Mộc Tử bịa đại một câu chuyện.

"Vậy thì tốt rồi. Người tốt rồi cũng sẽ được báo đáp." Rốt cuộc bà chủ cũng yên tâm thở phào một hơi.

"Hôm nào rảnh thì chúng tôi sẽ cùng đến thăm nàng." Ông chủ nhìn Mộc Tử rồi lại liếc về phía bà chủ.

"Vâng." Mộc Tử đáp. . .

"Hai người họ rõ ràng yêu nhau nhưng lại trở thành như vậy cũng chỉ vì Lưu Kiệt mà ra. Câu "Người tốt sẽ được báo đáp" kia, ta sẽ thay hai người khiến nó ứng nghiệm..."

Mộc Tử nhìn bóng lưng hai người rồi vừa tiếp tục làm việc vừa tiếp tục nghĩ thầm: "Minh không những là một sát thủ mà còn là một đại hiệp trừ ác ah..."

Khi Mộc Tử dọn dẹp nhà hàng xong thì đã đến giữa trưa. Trong lúc này, trong nhà hàng rất rảnh rỗi. Thường thì ông chủ sẽ gọi lão Mạnh lái xe chở hẳn đi mua sắm, những người còn lại thì ở lại trông coi quán. Lúc này, Mộc Tử rất thích ôm một quyển sách trốn ra sau quầy rượu cho đến khi khách dần trở nên đông đúc, bẽ bộn mới thôi.

Hôm nay, ngay trước lúc lão Mạnh chuẩn bị lên xe chở ông chủ đi thì Mộc Tử lại gọi bọn họ.

"Ông chủ, hôm nay tôi muốn đi ra ngoài mua sách." Khi đến trước xe, hắn nhìn ông chủ và lão Mạnh rồi nói.

"Mua sách? Cậu thật đúng là một con mọt sách à nha. Không như tôi, cứ xem sách một chút là buồn ngủ... Vậy cậu cùng lão Mạnh cứ đi trước. Hôm nay tôi còn phải đến ngân hàng một chuyến. Lão Mạnh, cậu lái xe! Mộc Tử, đây là giấy ghi lại những thứ cần mua. À, cậu phải mua những loại hàng tốt nhất đấy, rõ chưa?" Triệu đầu to vừa đưa tờ giấy cho Mộc Tử rồi dặn dò hắn kỹ càng.

"Tôi biết rồi. Mạnh thúc, chúng ta đi thôi..." Mộc Tử gật đầu.

Đây là một chiếc Jeep sản xuất ở Bắc Kinh. Mặc dù hình dáng bên ngoài vô cùng thô mộc nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy an toàn, chắc chắn. Chiếc xe này quả thật khác xa loại xe có bề ngoài xinh đẹp nhưng bên trong khung xe thì chỉ là sắt thép mỏng manh. Kỳ thật, đây chính là chiếc xe ông chủ chuyên dùng để mua sắm. Lần đầu tiên ngồi trên chiếc xe này, Mộc Tử vừa cảm thấy rất hưng phấn vừa hỏi lão Mạnh những vấn đề như lượng xăng tiêu hao, tăng tốc, thao tác bắt đầu... Mà lão Mạnh vốn là một người mê xe hơi điển hình nên đều trả lời tất cả câu hỏi của Mộc Tử.

Hai người cứ hào hứng như vậy mà đàm luận cả đoạn đường dài từ nhà hàng đến khu mua sắm.

Mộc Tử cầm giấy ghi chép qua lại khắp các quầy hàng. Sau nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc hắn đã mua sắm xong xuôi.

Lúc hắn đang chất những đồ vật vừa mua lên xe thì lão Mạnh nói: "Chúng ta trở về thôi."

Nghe đến đó, Mộc Tử chất nốt đồ đạc lên xe rồi nói: "Tôi còn chưa đi mua sách đây này! Mau mau đưa tôi đến tiệm sách Danh Đô rồi hãy về."

"Tiệm sách Danh Đô?" Lão Mạnh ngó người hỏi lại: "Tiệm sách Danh Đô ở đâu?"

"Ồ bên cạnh Nhà nghỉ Kinh doanh Danh Đô. Đi thôi!" Mộc Tử đáp.

Một lần nữa, chiếc xe Jeep lại khởi động rồi lập tức lao về hướng của Nhà nghỉ Kinh Doanh Danh Đô.

Trên đường đi, Mộc Tử chỉ vào tiệm Inte trên đường rồi hỏi một cách lơ đãng: "Đã lâu tôi chưa lên mạng rồi. Haizz, thật là nhớ cảm giác đó ah... Chú Mạnh, chú có biết lên mạng hay không?"

"Gi..." Lão Mạnh nghiêng đầu thuốc đang ngậm trên miệng rồi ngoay ngoắt nói: "Người trẻ tuổi, cậu đừng xem thường tôi à nha? Gì mà có biết lên mạng hay không chứ? Tôi thường hay chơi Need For Speed và Counter Strike mà không có đối thủ đấy nhé!"

"Không có đối thủ... Ha ha ha..." Bỗng nhiên Mộc Tử cười rộ. Dường như hắn không tin lời nói này của lão Mạnh.

"Cậu cười cái gì? Không tin à? Chú Mạnh đây, năm năm trước đã vọc máy vi tính. Đến nay, cũng có thể xem là một thiên tài máy tính rồi đó! Hừ, cậu không nên coi rẻ ta như vậy..."

"Vậy sao?" Mộc Tử gãi ót rồi nói: "Hay là như vậy, chú có hứng thú đọ súng với tôi hay không? Ý tôi là... chơi Counter Strike ấy. Thế nào, tối nay chúng ta sẽ luận bàn chứ?"

"Dừng..." Lão Mạnh vừa lái xe vừa khinh thường nói: "Tôi không tranh cường hiếu thắng với những người trẻ tuổi như cậu... Buổi tối, tôi còn phải về nhà dỗ dành con cái..."

"Hi hi, rõ ràng là không dám mà." Mộc Tử khoanh tay rồi làm ra vẻ: Rõ ràng là khoác lác.

"Đấu thì đấu! Nhưng tôi nói trước, nếu thua thì cậu phải trả giá thật đắt đó!" Lão Mạnh bị Mộc Tử khích tướng nên lập tức nhận thư khiêu chiến.

"Được thôi." Mộc Tử làm ra vẻ "Ai sợ ai" rồi nói tiếp: "Nếu ai thua thì phải trả tiền Inte và phải mua thuốc lá cho đối phương ba năm. Được chứ?"

"Một lời đã định!" Lão Mạnh vốn là một tên nghiện hút thuốc lá nên khi nghe câu "trả cho đối phương tiền thuốc lá ba năm" mắt lão lập tức sáng lên rồi lập tức đáp ứng.

Chiếc xe nhanh chóng đưa Mộc Tử tới Nhà nghỉ Kinh doanh Danh Đô. Mộc Tử xuống xe rồi đi đến hàng rào bên ngoài. Riêng lão Mạnh thì về trước.

Hiện tại, ta phải suy diễn lại mọi chi tiết cho bước cuối cùng của kế hoạch!

Mộc Tử đứng trước hàng rào rồi neho mắt nhìn sợi dây kẽm đang ăn sâu trên cột điện.

"Kế hoạch này không theo phong cách mà ta thích..." Trong lòng hắn thì trào.

Kế hoạch này quá tàn nhẫn và máu me....!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Kế Hoạch Đắm Máu (6)

"Thế nhưng sáu giờ chiều là lúc nhà hàng bận rộn nhất. Cậu nghĩ ông chủ sẽ cho chúng ta ra ngoài cùng một lúc vào giờ ấy hay sao?"

Trong nhà hàng, lão Mạnh vừa lau mặt bàn vừa hỏi Mộc Tử.

Mộc Tử chậm rãi gấp quyển sách, duỗi lưng một cái rồi rời khỏi chỗ ngồi. Sau khi đưa mắt nhìn quanh, hắn mới thấp giọng trả lời lão Mạnh:

"Tôi tự sẽ có cách. Đến lúc đó chỉ cần chú không quá chậm chậm mà hành động theo hoàn cảnh thì tốt rồi."

Nói xong, hắn mới uốn éo cần cổ rồi đi ra ngoài cửa, nơi chiếc Jeep đang đậu.

"Tại sao thằng nhóc này lại có bộ dạng thâm bất khả trắc (bí ẩn) như vậy?" Lão Mạnh vừa nhìn bóng lưng của Mộc Tử vừa thầm nghĩ.

"Chú Mạnh, tối đây dạy ta lái xe nào!"

Bỗng nhiên, tiếng gọi của Mộc Tử truyền ra từ trong buồng lái của chiếc xe Jeep...

-----o0o-----

Buổi trưa nhanh chóng qua đi.

Ánh mặt trời của ban chiều rót cuộc cũng hoàn toàn chui vào trong đường chân trời. Màn đêm như một cái lồng khổng lồ dần dần phủ xuống thành phố. Tầm biển quảng cáo hình hoa sen của Ngưng Hương Các đã bật lên. Trong góc của trời đêm, tầm biển này tỏa ra vàng sáng cực kỳ chói mắt.

Lúc này, bà chủ đang đứng trong một góc của đại sảnh và trò chuyện với mấy nhân viên phục vụ.

"Ngưng tỷ, đây là danh sách khách đã đặt phòng qua điện thoại của ngày hôm nay." Mộc Tử vội vàng chạy xuống từ lầu hai. Khi đến trước mặt bà chủ thì hần mới đưa ra một tờ danh sách cho nàng.

"Ừm. Ta đã biết rồi." Bà chủ nhận danh sách. Lúc nàng đang định nhìn kỹ thì một hồi chuông chói tai vang lên. Tiếng chuông này cứ như một tiếng kêu của một con cú đang bị thương vậy. Mà khi nghe thấy tiếng chuông, cả bà chủ lẫn mọi người xung quanh cũng tỏ ra hơi giật mình.

"Thật sự xin lỗi, tôi có điện thoại." Mộc Tử chỉ đành cười trừ rồi lấy điện thoại trong túi ra. Sau khi bước ra ngoài cửa thì hần nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

"Đúng, là tôi! Bác Diệp à, các người bên kia vẫn thuận lợi chứ? Cái gì? Lập tức muốn? Vậy được rồi, tôi... tôi sẽ đến ngay bây giờ! Được rồi, tôi đến mau thôi..."

Bà chủ cùng mấy người phục vụ nhìn bóng dáng của Mộc Tử rồi cùng lộ ra vẻ "Đúng là một người thật cá tính".

Ngay lúc bọn họ lại muốn tiếp tục thảo luận đề tài vừa nảy thì Mộc Tử chạy thật nhanh đến. Với vẻ mặt cực kỳ lo lắng, hần nói với bà chủ: "Ngưng tỷ, tôi thật có lỗi. Vừa nảy tôi vừa nhận được tin từ bệnh viện! Bệnh viện sẽ gánh giúp một phần phí phẫu thuật của Diệp Tử nhưng phải được nhà trường chứng minh ngay đêm nay. Tôi phải lập tức đi thôi."

"Vậy sao? Hiện giờ đã không còn sớm, trường học liệu còn ai không? Cậu tìm ai để chứng minh đây?" Bà chủ ngồi bật dậy, lo lắng hỏi.

"Tôi đã gọi điện đến hiệu trưởng rồi. Ngưng tỷ, tôi đi ngay đây. Đêm nay mọi người chịu thêm một chút bận rộn nha!"

Nói xong, lòng hần nóng như lửa chạy nhanh ra ngoài.

"Đợi đã! Cậu di chuyển đến trường bằng cách nào?" Khi chạy đến cửa thì đột nhiên bà chủ gọi hần lại rồi hỏi.

"Bắt xe!" Mộc Tử sốt ruột đáp.

"Vậy quá bất tiện rồi. Hay là vậy, tôi sẽ gọi Triệu ca lái xe chở cậu đi." Nói xong, nàng cầm lấy bộ đàm. Đang định gọi thì lão Mạnh đứng ở gần đó chạy tới: "Tôi nghe ông chủ nói đêm nay phải tiếp đãi mấy người khách quan trọng. Hay là để tôi chở Mộc Tử đi."

Bà chủ trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói: "Được rồi, hai người dùng xe Jeep đi đi. Trên đường nhớ cẩn thận!"

"Vâng, cảm ơn Ngưng tỷ!" Mộc Tử đáp một tiếng rồi cùng lão Mạnh nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

"Đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy thắc mắc. Cuối cùng thì cú điện kia là thật hay giả vậy?" Vừa lên xe Jeep, lão Mạnh hiếu kỳ hỏi Mộc Tử.

Mộc Tử nheo mắt nhìn thời gian đang hiện thị trên màn hình điện thoại di động rồi nhàn nhạt trả lời: "Giả."

"Tôi phục cậu rồi..." Lão Mạnh mang theo vẻ mặt bội phục giờ ngón tay cái khen...

Hơn một tiếng sau. Trong một tiệm Inte được bao phủ khói thuốc mù mịt và từng tiếng đùng đùng không dứt từ bàn phím và tiếng chửi bậy của các game thủ.

"Mộc Tử, cậu chắc chắn mình chơi Counter Strike rất giỏi à?"

Sau khi Mộc Tử bị headshot (Bắn trúng đầu) lần thứ tám thì lão Mạnh chột hoài nghi.

Mộc Tử không hề trâu bò như lời hần nói mà thậm chí lão Mạnh cực kỳ hoài nghi: "Thằng nhóc này chắc chắn chính là một người mới chơi... Không phải, đúng hơn phải là người mới nhất trong đám người mới chơi Counter Strike."

Mộc Tử tỏ ra vô tội lắc đầu: "Đã lâu không chơi nên hơi cứng tay."

"Ah! Thì ra là vậy!" Lão Mạnh chột hiểu rồi hỏi: "Không chế phương hướng bằng cách nào?"

"Tôi quên rồi!" Mộc Tử trả lời cực kỳ tự nhiên.

Mộc Tử nhìn đồng hồ của điện thoại đi động rồi hỏi lão Mạnh: "Chúng ta chơi tiếp ba trăm mạng nha?"

Lão Mạnh huơ tay: "Không! Tôi thà chơi với máy còn hơn."

"Vậy để tôi đi mua thuốc. Chú chờ đấy!" Mộc Tử tháo headphone (tai nghe) xuống rồi định ra ngoài.

"Được, đi nhanh về nhanh rồi tôi sẽ dạy cậu chơi!" Lão Mạnh nghĩ đến đồng thuốc lá ba năm tới nên gật gù liên tục.

"Chìa khóa?" Mộc Tử đi đến cửa tiệm Inte rồi lại quay về chìa tay ra trước mặt lão Mạnh: "Đưa cho tôi chìa khóa xe."

"Cậu... biết lái xe sao?" Lão Mạnh đực mặt ra.

"Tôi vừa mới học đấy thôi!" Mộc Tử trả lời như đã tính trước.

Lão Mạnh bắt đầu đi đưa chìa khóa cho hắn: "Vậy cậu phải cẩn thận! Nếu làm hư xe của ông chủ thì chúng ta..."

Lời còn chưa nói xong thì Mộc Tử đã giật lấy chìa khóa rồi vừa chạy ra ngoài vừa hô: "Chút nữa tôi sẽ về!"

Tay của lão Mạnh buông xuống, hắn cười khổ: "Người trẻ tuổi thật là tốt..." Sau đó, hắn lại tiếp tục chìm vào không khí ngất trời trong game...

Vừa rời khỏi tiệm Inte, Mộc Tử lên xe, khởi động rồi tiến về phía trước.

Đây là lần đầu tiên hắn lái xe. Tuy thao tác chưa thể linh hoạt nhưng hắn lại không bối rối, ngược lại trên mặt lại cực kỳ tự tin.

Lúc này, kòng hắn bình tĩnh như nước. Đại não cũng liên tục xoay chuyển không ngừng.

Căn cứ vào tin tức lúc trưa thì vào 7:10 PM sẽ có một buổi họp ngắn chừng mười phút với tất cả nhân viên quản lý của nhà nghỉ. Nội dung của buổi họp này chính là phân bổ các hạng mục công việc để tiếp đãi đoàn khách VIP. Như vậy thời gian tan họp sẽ là trên dưới 7:30 PM.

Bây giờ đã là 7:10 PM. Từ nơi này đến Nhà nghỉ Kinh doanh Danh Đô cần mười phút.

Vừa lái xe, Mộc Tử vừa lặng lẽ tính toán.

Kỳ thật, tỷ lệ thành công của kế hoạch này không cao lắm. Đầu tiên, phải tính được chuẩn xác thời gian, nếu chẳng may Lưu Kiệt tan tầm sớm hoặc trễ hơn tính toán thì kế hoạch sẽ thất bại.

Kế tiếp, sau khi tan tầm Lưu Kiệt nhất định phải rời khỏi ngay lập tức bằng moto và phải đi con đường bên phải.

Cũng vì thế mà xác suất thành công rất thấp, chưa đến sáu phần mười. Nhưng Mộc Tử quyết định đánh cược. Thời gian không còn nhiều, hắn cũng không còn biện pháp khác!

Mong rằng sẽ kế hoạch sẽ diễn như trong dự liệu của ta...

Trong lúc hắn đang cầu nguyện thì Nhà nghỉ Kinh Doanh Danh Đô đã ở ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Kế Hoạch Đắm Máu(7): Thành Công!!!

Từ tầng năm đếm sang trái ba cái cửa sổ chính là phòng họp. Hiện tại, đèn trong căn phòng này đang sáng. Mộc Tử đậu xe ở ven đường. Xuyên qua hàng rào bên phải cao ốc, ánh mắt của hắn cẩn thận nhìn chằm chằm vào cửa sổ phòng họp.

Góc độ, cường độ, và... Thời gian.

Tất cả đều đã hoàn mỹ.

Cho tới bây giờ, Mộc Tử mới có cảm giác khẩn trương đến nỗi không thể nói nên lời.

Ngóng trông được một lúc thì Mộc Tử lại trở nên sợ hãi. Rất nhanh, cảm giác này khiến mồ hôi lạnh từ sau lưng hắn tuôn ra đầy người.

Hai bàn tay nắm bánh lái cũng đã ướt đầm mồ hôi.

7:28 PM, đèn phòng họp đã tắt!

Hơi thở của Mộc Tử bắt đầu trở nên dồn dập... Thậm chí, hắn muốn hít thở cũng rất khó khăn.

Không được, ta phải bình tĩnh, ta phải bình tĩnh...

Mộc Tử thở hổn hển. Dường như cơ bắp của hắn đã mất cân đối, thính giác lẫn thị giác đều trở nên trì độn một cách dị thường.

Bàn tay ướt đầm mồ hôi của hắn bỗng trượt khỏi bánh lái rồi vô tình chạm phải lọ nước hoa trong túi áo.

Mộc Tử lấy lọ nước hoa ra đặt lên mũi. Ngay sau đó, hắn lại dùng sức hít từng làn hương giống như người bệnh đang hấp hối hút lấy dưỡng khí trước khi trút hơi thở cuối cùng.

Mùi hương đậm đặc bay thẳng vào mũi cứ như một gáo nước lạnh khiến đầu óc của Mộc Tử trở nên tỉnh táo. (Chắc có nhai Cool Air để hỗ trợ - No_dance8x)

Rốt cuộc hắn đã được lấy lại sự bình tĩnh rồi.

Sau khi lau mồ hôi trên tay, Mộc Tử nắm chặt tay lái rồi nhanh chóng khởi động xe Jeep.

Mộc Tử lại thò đầu ra ngoài cửa sổ để phát huy thính giác của lỗ tai. Kỳ thực, hắn làm như vậy để có thể nghe được tiếng nói chuyện bên trong hàng rào.

"Quản lý Luru, anh vừa tan họp à?" Tiếng giày cao gót và nhiều âm thanh ngọt ngào của phụ nữ chào hỏi Luru Kiệt.

"Đúng vậy, mẹ kiếp! Một chết đi được!" Đây là giọng nói của Luru Kiệt, âm thanh ngày càng rõ ràng. Nhất định hắn đang đi đến nơi đậu moto.

Toàn thân Mộc Tử khẽ run rẩy. Bàn tay dùng sức nắm chặt tay lái.

"Vậy khi đi đường ngài nhớ lái chậm một chút nha... đừng lái nhanh quá." Dường như bên trong giọng nói của cô gái này mang theo một loại tình cảm đặc biệt nào đó.

"Đừng quan tâm tôi như vậy, cùng tôi về nhà là được rồi!" Đây là giọng nói đùa giỡn của Luru Kiệt. Âm thanh này vào trong tai Mộc Tử rất rõ ràng, đầy đủ. Hiện nhiên hắn đã đến trước chỗ đậu xe của mình!

"Chắc không đấy? Trong nhà anh không chừng còn có cộp cái, chẳng may lại ăn thịt tôi đấy chứ?" Cùng với tiếng giày cao gót đi trên đường, giọng nói của cô gái ngày càng xa. Hắn là họ đã đi về phía căn nhà trệt kia rồi.

Tuy nhiên Luru Kiệt lại không nói gì.

Thời khắc này cũng chính là lúc Mộc Tử khần trương nhất. Cơ bắp toàn thân của hắn căng lên, hai lỗ tai dựng đứng. Mà đôi mắt lại gắt gao nhìn về cây cột điện cố định sợi dây kẽm ở phía trước đầu xe.

Hắn đang đợi một tín hiệu.

Đó chính là tín hiệu từ vong mà từ thần gửi cho Luru Kiệt. Thật đáng buồn cười chính là, Luru Kiệt không hề hay biết tín hiệu đó lại từ chính bản thân hắn tạo ra.

Thình thịch...

Tiếng khởi động của moto vang lên!

Luru Kiệt đã khởi động moto!!!

Ngay tại lúc này...

Cố gắng lên! Cố gắng lên!

Mộc Tử mạnh mẽ đạp mạnh chân ga. Chiếc Jeep đòi cũ cứ như một con tê giác mãnh liệt xông ra ngoài!

Phanh!

Xe Jeep mang theo tốc độ cực nhanh cùng lực lượng cực lớn xông tới tông thẳng lên cây cột điện có sợi dây kẽm. Mà cây cột điện rỗng ruột vốn đúc

bằng bề tông tất nhiên bị đụng gãy!

Con đường này không phải xa hoa đến nỗi phải lắp cameras nên không ai có thể chứng kiến tình hình của chiếc xe Jeep. Sau khi đụng gãy cây cột điện thì giống như một say rượu lạng lách quẹo vào đường cái rồi biến mất trong bóng đêm...

Lưu Kiệt thích cảm giác lái xe tốc độ cao. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, hắn đã bỏ ra mười chín vạn để chiếc Halley nhưng không đi đua xe... Vậy hắn tốn nhiều tiền như vậy để làm gì?

Vì hôm nay tan tâm trễ hơn mọi ngày nên bụng hắn chứa không ít oán khí và cũng muốn tìm một phương pháp để phát tiết. Mà chạy xe với tốc độ cao để có cảm giác kích thích từ tốc độ chính là một cách hữu hiệu...

Cũng giống như mỗi ngày, sau khi khởi động moto và cố định phương hướng thì hắn sẽ tăng ga... Chiếc moto giống như dã thú gào thét vọt thẳng vào con đường ở giữa hàng rào và cao ốc!

Ngay lúc hắn cười moto lao vào thông đạo thì bỗng nghe "Phanh" một tiếng!

Bỗng nhiên bóng đèn tắt ngấm! Trước mắt Lưu Kiệt mà một mảnh đen tối.

"Không được!" Hắn vừa mở đèn moto vừa phanh gấp, thế nhưng...

-----oOo-----

Mộc Tử áy náy nhìn về mặt của tức giận của lão Mạnh ở phía sau tấm chắn gió. Hiện tại, chiếc xe Jeep không ngừng bốc khói và hư hỏng nhiều chỗ.

"Chú Mạnh, thật sự xin lỗi, tôi đã đâm xe vào góc tường. À, trên người tôi vẫn còn đủ tiền để sửa xe đây."

Sau khi đem thuốc lá cùng mấy trăm đồng còn sót lại, Mộc Tử mới đành nói.

"Thằng nhóc, tôi... Haizz, được rồi! Chúng ta đi sửa xe thôi!" Lão Mạnh nhìn đồng thuốc lá, mặt mũi cũng không nói được gì nên đành phải lên xe cùng Mộc Tử.

Vì xưởng sửa chữa rất gần nên bọn hắn rất nhanh đã đến nơi. Trong khi người thợ sửa chữa bận rộn sửa chữa thì tiếng còi ben nhon của xe cảnh sát và xe cấp cứu vang lên. Trong đêm, âm thanh này cực kỳ rõ ràng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy... Ồ? Hình như ở Nhà nghỉ Kinh doanh Danh Đô!" Lão Mạnh nhìn phương hướng của xe cảnh sát cùng xe cấp cứu rồi lầm bầm.

"Chú Mạnh, tiền tôi đã đưa cho chú rồi. Để tôi sang bên đó xem đã xảy ra chuyện gì thú vị!" Mộc Tử hưng phấn nói với lão Mạnh rồi chạy nhanh đến nhà nghỉ Danh Đô.

"Lòng hiếu kỳ thật lớn... Đúng là người trẻ tuổi, hi hi." Lão Mạnh nhìn bóng lưng dần khuất xa của Mộc Tử rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lúc Mộc Tử đang chạy đến nhà nghỉ Danh Đô thì mấy chục chiếc xe cảnh sát cùng xe cấp cứu đã vây quanh một đám dân chúng háo hức xem chuyện náo nhiệt.

Mộc Tử không chen vào trong đám người mà kêu cánh tay một ông già rồi tò mò hỏi: "Bác à, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông già này tóc đã hoa râm. Khi quay đầu nhìn Mộc Tử, ánh đèn báo hiệu từ bên ngoài làm lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ trên gương mặt già nua.

"Thảm thật! Tôi đã lớn tuổi như vậy mà đây là lần đầu tiên chứng kiến một cái chết thảm khốc như vậy!" Ông già vừa xoa tay múa chân vừa giải thích cho Mộc Tử: "Cậu thấy cây cột điện kia chứ? Trên thân nó có treo một sợi dây kẽm nối với bức tường của nhà nghỉ đấy. Cậu nói có khéo hay không? Hôm nay không biết tại sao có một chiếc xe đụng gãy cây cột này! Mà khi cây cột bị đụng gãy ngã xuống đất thì bóng đèn đã hỏng, tuy nhiên dây kẽm lại không đứt mà còn kẹt lại bên trong khe hở của hàng rào. Cứ như vậy, đầu kia của dây kẽm còn cố định trên tường vừa đủ căng ngang con đường... Haizz... Người lái moto nhất định đã đến số chết rồi... thật sự không ngờ hắn cũng lái xe rất nhanh chạy qua. Mà lúc chạy vèo qua thì dây kẽm liền đi ngang qua người của hắn. Sợi dây kẽm này so với dao còn bén hơn. Một phát liền đem cắt ngay đầu của hắn... Chàng trai trẻ, cậu nhớ kỹ sau này cười moto không được đi quá nhanh, không lại như trước mắt..."

Ông già nói xong câu cuối cùng thì chính bản thân lại run rẩy. Hiển nhiên, lão bị cái chết máu me của Lưu Kiệt hù dọa một phen rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Ca Khúc Chia Ly Và Lên Đường!!!

Lưu Kiệt là bạn học thời đại học của Ngưng Hương. Lúc còn đi học, Lưu Kiệt từng yêu say đắm cũng như theo đuổi Ngưng Hương nhưng nàng đã cự tuyệt hẳn...

Vào cái đêm của một năm trước, trong lúc tụ hội cùng bạn bè cũ, Ngưng Hương đã say rượu. Lưu Kiệt đã lấy danh nghĩa đưa Ngưng Hương về nhà để lừa gạt nàng vào phòng của mình và chụp rất nhiều ảnh loại kia... Từ đó về sau, Lưu Kiệt lấy những bức ảnh đó áp chế và vơ vét tài sản của Ngưng Hương. Tuy không cam lòng bị sắp đặt nhưng Ngưng Hương cũng chẳng thể làm gì hơn. Mà đã vậy, vì sợ Triệu đầu to biết và sẽ thương tâm nên nàng một mực lừa gạt hẳn.

Trang trí sang trọng và thanh lịch cộng thêm phong cách phú quý nhưng không quá khoa trương... Khắp nơi đều lộ ra tư tưởng cao thượng của chủ nhân.

Cửa sổ cực lớn dễ dàng để ánh nắng tùy ý chiếu xuyên vào. Ánh nắng khiến cho cái đầu trọc của Triệu đầu to trở nên sáng bóng và rạng ngời một cách lạ thường. Bản thân hắn cũng cảm thấy dễ chịu cực kỳ.

Tựa đầu vào ghế salon, Triệu đầu to xuất thần nhìn Ngưng Hương đang đeo tạp dề bận rộn trong nhà bếp. Bỗng nhiên, hắn thầm nghĩ bọn hắn đã lâu không có lãng mạn như vậy.

Ngay tối hôm qua, Triệu đầu to đã nhận được tin nhắn của sát thủ họ Cổ với nội dung: Lưu Kiệt đã chết.

Dựa theo ước định, ngay đêm đó hắn liền đem hai mươi vạn để vào vị trí chỉ định.

Vào lúc Triệu đầu to đi đưa tiền thì hắn đã cho Ngưng Hương đi cùng và nói tất cả mọi chuyện cho nàng biết. Mà nàng cũng đem mọi chuyện nói cho hắn...

Hiện giờ, Lưu Kiệt đã chết. Tất cả ác mộng cũng đã đến lúc kết thúc rồi!

Giao tiền xong, trên đường trở về, rốt cuộc hắn đã Ngưng Hương lại ôm nhau. Ở chung một chỗ, họ lại cùng nhớ về những kỷ niệm lúc trước...

"Được rồi, ăn cơm thôi!"

Ngay khi Triệu đầu to bắt đầu có những ý nghĩ kỳ quái thì Ngưng Hương đi ra từ nhà bếp với hai chén sữa bò nóng. Tóc nàng vén cao sau ót, mà son phấn trên mặt vẫn còn lưu lại trên má một vòng đỏ ửng khiến Triệu đầu to nhìn đến ngây dại. Hồi lâu sau, hắn mới nhớ đến điều gì rồi rời khỏi salon, lấy điện thoại ra.

"Làm gì vậy, sao anh không ăn cơm?" Ngưng Hương nhu thuận ngồi bên cạnh. Khi nhìn thấy hắn cầm điện thoại lên thì nghi ngờ hỏi.

"Anh cảm thấy chúng ta nên cảm ơn vị huynh đệ họ Cổ đó. Mặc dù hắn là dân làm ăn nhưng mà... hắn không phải là người làm ăn bình thường."

Vừa nói xong thì Triệu đầu to đã tìm ra số điện thoại mà sát thủ họ Cổ dùng để liên lạc với hắn.

Ngưng Hương tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Triệu đầu to rồi lầm bầm: "Quả thật chúng ta nên cảm ơn hắn rất nhiều."

"Nhưng hắn đã tắt điện thoại rồi, có lẽ hắn không muốn tiếp điện thoại." Triệu đầu to nghi ngờ nói.

"Không trách họ được, loại nghề nghiệp như này thường thần thần bí bí như vậy." Ngưng Hương ôn nhu trả lời. Trong mắt của nàng, người sát thủ họ Cổ kia cũng giống những... sát thủ máu lạnh trong phim ảnh. Mà thế giới của bọn họ lại cách nàng rất xa.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên. Triệu đầu to có chút bất ngờ nên lập tức bắt máy.

"Lão Mạnh, có chuyện gì vậy?"

"Ông chủ, không hay rồi. Xe Jeep đã bị trộm..." Giọng nói của lão Mạnh tỏ ra hết sức lo lắng.

"Bị trộm rồi à? Nhưng tối hôm qua khi các người trở lại không phải đã khóa kỹ hay sao?" Triệu đầu to cau mày hỏi dồn.

"Đúng vậy, tôi đã khóa, nhưng mà... Ông chủ, chúng ta báo cảnh sát nha!"

Triệu đầu to trầm ngâm một lát rồi cười ha ha nói: "Không cần đâu, chiếc xe rơm kia nên đào thải sớm! Hôm nay tôi sẽ mua một chiếc xe mới!..."

Trước cửa Ngưng Hương Các, lão Mạnh thở phào một hơi rồi thu hồi điện thoại. Hắn nhìn ra bãi đất trống trước cửa - nơi thường đậu chiếc xe Jeep mà tặc lưỡi lắc đầu. Hôm nay, xem ra tâm tình của ông chủ không phải cao hứng một cách bình thường ah...

Sau đó, hắn lại tụ cùng với mấy đồng nghiệp khác tiếp tục lủi thủi thảo luận.

Bọn hắn đang nghị luận về thảm án ngoài ý muốn xảy ra vào tối hôm qua. Nghe nói có một người lái moto trong lúc công tác ở trong sân của nhà nghỉ thì bị một sợi dây kẽm cắt bay đầu.

Hiện giờ, cơ hồ toàn bộ thành phố Ngô Đồng đều bàn tán về thảm án này. Vô số người lớn tuổi, cha mẹ, thầy cô đều lấy tai nạn này để giáo dục các thanh, thiếu niên: "Thấy chưa, đó là hậu quả của việc lái xe quá nhanh đấy..."

Lão Mạnh nhìn những gương mặt dạt dào cảm hứng trước mắt mà lòng cảm thấy hối hận không thôi. Tối hôm qua, hắn ở cách hiện trường xảy ra sự cố không bao xa. Nhưng lúc đó, hắn lại cười Mộc Tử trẻ tuổi nên có lòng hiếu kỳ...

"Nếu biết có một tin tức như vậy, ta cũng nên tham gia rồi... Mà nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc Mộc Tử đi đâu mà sao hôm nay vẫn chưa thấy tới?" Lão Mạnh ngạc nhiên tự hỏi..

Ngay lúc này, tại một nơi cách thành phố Ngô Đồng gần một trăm cây số. Trên con đường hướng đến thành phố Tân Nam, Mộc Tử cho xe Jeep đậu ở một nơi sâu trong tán cây rậm rạp gần đường lớn rồi cầm theo một cái túi nhựa màu đen rồi khỏi đó.

Tuy kế hoạch lần này mạo hiểm cực kỳ nhưng cuối cùng đã thành công rồi.

Khi đi đến ven đường, hắn có phần khôngỡ nên quay đầu lại, nhìn về phía sâu trong rừng cây.

Chào tạm biệt! Gặp lại sau nhé, thành phố Ngô Đồng!

Hắn móc một cái SIM điện thoại ra rồi ném vào một vũng nước bên đường.

Ba giờ sau, trong phòng bệnh đặc biệt của một bệnh viện ở thành phố Tân Nam

Một lần nữa, Diệp Tử tỉnh lại từ trong cơn mơ.

Nóng sốt, sưng nhức, nôn mửa, xuất huyết trong... Chúng cứ giống như ác ma tra tấn khiến nàng sống không bằng chết.

Cây tùy? Đó là chuyện buồn cười đến thế nào chứ? Phẫu thuật loại ấy chỉ dành cho kẻ có tiền mà thôi! Có lẽ cái chết là thứ đang chờ đón nàng.

Nhưng lúc này đây, Diệp Tử tỉnh lại vô cùng nhanh bởi vì trong cơn ác mộng, nàng đã nghe thấy tiếng gọi của cha mẹ. Trong giọng nói của bọn họ không phải là tuyệt vọng, cũng chẳng phải bất đắc dĩ, mà vẻ đáng chất đã thay dần bằng sự mừng rỡ, tin tưởng và hi vọng!

Rốt cuộc Diệp Tử cũng mở mắt. Lọt vào trong tầm mắt nàng chính là hai khuôn mặt già nua, mỗi một. Nhưng hiện tại, trên hai khuôn mặt ngập tràn hưng phấn xen lẫn vẻ mừng rỡ vô cùng.

"Diệp Tử à, ngày mai... ngày mai con có thể được giải phẫu rồi!" Trong giọng nói của cha nàng cực kỳ nghẹn ngào, đôi môi run rẩy cố gắng nói cho xong câu.

"Cha không nên an ủi con..." Diệp Tử vô lực đáp lời.

"Lúc này đã là sự thật rồi, con nhìn nè!"

Mẹ của Diệp Tử lấy túi nhựa màu đen rồi mở ra. Bên trong dĩ nhiên chính là tiền mặt được sắp xếp chỉnh tề.

"Diệp Tử, chúng ta đã gặp được quý nhân ah..." Cha của Diệp Tử nói xong thì nước mắt tràn ra ào ào.

"Trong lúc cha ra ngoài gọi y tá, không biết người tốt nào đã đem số tiền này bỏ lên giường của con. Đây chính là mười lăm vạn đó! Hiện giờ, chúng ta có thể tiến hành giải phẫu rồi!"

Sau đó, một nhà ba người ôm nhau khóc rống lên...

Từ đầu đến cuối, khi nhìn thấy Diệp Tử, Mộc Tử cũng không nói câu nào với nàng. Cho dù là lúc đem tiền đến, hắn chỉ thừa dịp nàng ngủ say và không còn người khác trong phòng mới vụng trộm đặt bên giường bệnh rồi lặng lẽ rời khỏi.

Hắn không muốn giải thích nguồn gốc của số tiền này mà cũng không có cách nào giải thích. Cũng vì vậy mà hắn dứt khoát không gọi Diệp Tử.

Phía bắc phòng bệnh của Diệp Tử là một cái cửa sổ. Mà một bên bệnh viện là con đường phồn hoa, bên còn lại chính là một khách sạn cỡ lớn nằm ở đối diện bệnh viện. Tại cửa sổ của căn phòng trong khách sạn này, Mộc Tử chậm rãi buông lỏng kính viễn vọng xuống. Trên mặt hắn lộ ra bộ dáng vui mừng.

Ngày hôm sau, Diệp Tử tiến hành cấy tùy. Ca phẫu thuật vô cùng thành công.

Mộc Tử núp trong bóng tối cho đến khi đã xác định Diệp Tử đã phẫu thuật thành công thì mới quyết định rời khỏi.

Hắn đứng ở ven đường, tiện tay kêu một chiếc Taxi.

Chiếc Taxi chậm rãi ngừng lại để cho Mộc Tử lên xe. Người tài xế taxi nhìn chàng thiếu niên đeo cặp kính vuông màu đen cùng một bộ áo thun cùng màu trước mặt rồi hỏi: "Đi đâu?"

Thiếu niên lấy một tấm bản đồ từ trong bao da bên người ra, ánh mắt xuyên qua kính râm. Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, hắn trả lời: "Thành phố Tân Bắc."

Chiếc xe nhanh chóng chạy trên đường lớn.

Thông qua cửa sổ xe, Mộc Tử nhìn cảnh vật của thành phố dần dần trôi qua mà không tự chủ thờ dài một hơi

Lữ trình mới đã bắt đầu rồi.

Hắn tựa đầu trên ghế ngồi. Đôi mắt đằng sau cặp kính râm lộ ra vẻ mê mang.

Về tương lai, còn có. . . Sự nghiệp?

Một lát sau, hắn ngồi ngay ngắn lại. Sau khi tháo kính râm xuống thì lộ ra vẻ mặt non nớt nhưng tràn đầy kiên định.

Lừa gạt, tham lam, ức hiếp, bắt thù... Cái thế giới này luôn tràn ngập những cừu hận như vậy...

Trước mắt hắn dần hiện ra khuôn mặt tuyệt mỹ cùng ánh mắt u buồn của bà chủ...

Đối với kẻ yếu, phương pháp giải quyết cừu hận chỉ là trốn tránh, chịu đựng mà thôi!

Như vậy, cần có một người đứng ra giải quyết vấn đề này.

Người đó chính là ta!

Mộc Tử không kim lòng được nên thò tay ra vân vê cọng tóc trên trán, mặc dù nó mới bắt đầu dài ra.

Kết thúc quyển 1: Thiếu niên tâm kế!!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Sức Mạnh Của Hận Thù!!!(1)

Cửa sắt ở sau lưng hắn nặng nề đóng lại. Từ trong bóng mờ của nhà lao, hắn bước ra rồi hòa vào ánh mặt trời ấm áp và tràn đầy hoài bão.

Hắn nhắm mắt lại rồi ngửa đầu lên trời hít thở không khí trong lành.

Những tia nắng ôn nhu bao phủ hắn cứ như vòng tay mẹ hiền âu yếm con của mình vậy.

Xung quanh hắn, những hàng cây xanh ngắt, hoa cỏ ngát hương thơm, chim sẻ riu rít chơi đùa, ca hát... dường như muốn mừng hắn trở về.

Ta đã trở về rồi..

Hắn mở to mắt. Giờ đây, ở bên trong tràn ngập niềm vui.

Cánh tay tùy tiện vung ra. Ở trên không trung, đồng hành lý đơn giản mang theo trên người đã tạo thành một vòng cung hoàn mỹ trước khi rơi vào bụi cỏ ven đường.

Sau đó, hắn đi nhanh về phía trước. Rời khỏi đường lớn tràn ngập ánh nắng mặt trời, hắn tiến vào một con hẻm âm u tĩnh mịch...

Khóa chống trộm trên cửa đã gỉ sét nên tạo ra nhiều vết tích loang lổ khắp nơi. Rốt cuộc, hắn đã phải phí rất nhiều sức lực mới có thể mở khóa và bước vào bên trong. Không khí trong gian phòng này khá trầm lắng.

Hắn dừng lại ở ngay cửa ra vào rồi nhìn bài trí mất trật tự bên trong. Lúc này, ở vài góc hẻo lánh phủ đầy bụi bặm xen kẽ mạng nhện mắc võng khắp nơi.

Đây chính là nhà của hắn!

Rốt cuộc hắn đã trở về nhà của mình!

Sau mười mấy giây ngần người tại cửa ra vào, hắn mới từ từ tiến vào sâu trong căn phòng đầy mùi nấm mốc hòa lẫn với bụi bặm. Hắn cũng không thèm để ý tro bụi hay mạng nhện xung quanh mà bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó ở trong các xó xỉnh hẻo lánh.

Cuối cùng hắn cũng tìm thấy một con dao.

Đó là một dao xắt thịt bình thường. Tuy thân dao đã loang lổ nhiều vết gỉ nhưng sau khi ướm chừng trọng lượng thì hắn gật gù tỏ vẻ hài lòng. Lát sau, hắn lại tìm thấy một viên đá mài dao.

Từ đó, hắn đóng cửa phòng và bắt đầu cố gắng mài dao.

Vì chăm chú và dùng nhiều sức lực, mồ hôi của hắn đổ ra như mưa.

Mãi cho đến khi con dao này đã bị mài đến sáng bóng và đủ để nhìn thấy khuôn mặt thon gầy nhưng cuồng nhiệt của mình thì hắn mới ngừng lại.

Hắn cầm dao cắt nhẹ lên trên ngón tay thô ráp khiến máu tươi lập tức rơi xuống.

Rất tốt, dao đã đủ sắc bén rồi.

Hắn cười lạnh, sắc mặt cũng dần dần trở nên điên cuồng hơn. Ngắm ngón tay vào trong miệng, hắn hút máu của chính mình.

Ánh mắt của hắn quét quanh căn phòng rồi dừng lại tại một khung hình bằng gỗ trên mặt bàn. Bên trong khung hình là một bức ảnh. Dưới đó có viết một hàng chữ: Cây của tình bạn hữu nghị!

Trong tấm ảnh có hai nam và một nữ cùng đứng dưới một cây tùng xanh ngắt, trên miệng họ vẫn còn đọng lại nụ cười rất sáng lạn.

Hắn nhìn bức ảnh này thật lâu. Bỗng nhiên, hắn vung dao lên rồi bỏ mạnh xuống khung hình. Con dao này quả thật rất sắc bén nên chỉ cần một chém lần là đã hoàn toàn bỏ khung hình làm đôi. Hai nửa khung hình rơi xuống mặt đất, bề mặt thủy tinh nứt bấy...

Hắn tên là Lý Thiên. Mười một năm trước, hắn là một trong mười thanh niên kiệt xuất nhất thành phố Tân Bắc đồng thời cũng là một doanh nhân tuổi trẻ tài cao có tiền đồ vô lượng. Với kỳ tài kinh doanh của mình thì chưa đến hai mươi lăm tuổi, Lý Thiên đã tích lũy được một tài sản riêng lên đến bạc triệu.

Nếu như không gặp người đàn ông trong bức ảnh thì có lẽ hôm nay Lý Thiên sẽ có bộ dạng hoàn toàn khác.

Vinh quang, thành công, hoa tươi, tiếng vỗ tay... tất cả đều biến mất kể từ lúc đó.

Người đàn ông kia chính là người bạn cùng chơi đùa với Lý Thiên từ thuở thiếu thời. Lý Thiên rất tin tưởng hắn nên đã bỏ trí vào làm việc trong công ty của mình. Với một chức vị lý tưởng, người này cũng có tiền lương rất hậu hĩnh.

"Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!" Đây là lời hứa mà bọn hắn từng ước định với nhau. Lý Thiên đã làm được nhưng người đàn ông kia...

Người đàn ông kia khoảng sạch tiền bạc trong công ty của Lý Thiên rồi để hắn mắc nợ ngập đầu. Đã vậy người này còn đoạt lấy người hắn yêu và mang nàng rêu rao khắp nơi.

Tàn nhẫn hơn chính là lúc gã động tay lên trên thuế vụ của công ty Lý Thiên khiến hắn bị cáo buộc trốn thuế bảy triệu đồng, tương đương với mức án bảy năm tù.

Bảy năm trời, hơn hai ngàn năm trăm ngày đêm, Lý Thiên đều chờ chỉ một ngày này.

Lý Thiên muốn báo thù!

Lý Thiên muốn giết người đàn ông mặt người dạ thú này rồi tự tay tàn sát những người bên cạnh hắn!

Chỉ có chết như vậy mới có thể bù đắp hết tội lỗi của hắn!

Ngay lúc này, trong một văn phòng rộng rãi, xa hoa.

Trước bàn làm việc có một người phụ nữ để tóc ngắn, bộ dáng thông minh, giỏi giang. Dáng người thon dài của nàng đang ngồi trước bàn việc, tay nâng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ như đang có tâm sự gì đó.

Nơi đây chính là văn phòng cao cấp của tầng nhất trong tòa nhà Thương Vụ Tả Tỵ. Đứng ở chỗ này nhìn ra xa có thể quan sát cảnh tượng đồ sộ của một nửa thành phố Tân Bắc.

Giờ phút này, hiển nhiên tâm tình của người phụ nữ này không được tốt cho lắm. Lòng mày nàng đang nhúu chặt, dường như đang sa vào trong một hồi ức mà không thể thoát ra.

Trước mặt nàng có một tờ lịch bàn tính xảo. Trên tấm lịch có một ngày được khoanh tròn bằng bút đỏ.

Ngày mười hai tháng tám...

...cũng chính là ngày hôm nay!

Trong lúc trầm tư thì cửa ban công mở ra.

Không gõ cửa, một người đàn ông trung niên tóc ngắn mặc Âu phục màu xám, đeo một cặp kính viền vàng chậm rãi đi vào trong văn phòng. Người này trực tiếp bước đến trước mặt ôm lấy nàng rồi cùng ngắm cảnh ngoài cửa sổ một cách ung dung.

"Hôm nay là ngày Lý Thiên ra tù." Người phụ nữ phá vỡ không khí trầm mặc.

"Anh biết." Người đàn ông bình thản trả lời.

"Em đã đánh dấu trước khi hấn ra tù từ rất lâu rồi."

"Vậy anh không định gặp hấn hay sao?" Người phụ nữ nghi ngờ.

"Không!" Người đàn ông này dứt khoát trả lời. "Một người đã ở trong tù bảy năm trời thì còn gì để nói? Hấn chắc chắn chỉ có thể trở thành phế vật mà thôi."

"Anh không sợ hấn trả thù hay sao?"

"Trà thù?"

Người đàn ông chậm rãi quay đầu, sắc mặt hồng nhuận của hấn tràn đầy trào phúng: "Hấn trả thù bằng cách nào chứ? Thực lực? Thế lực? Hay là quyền lực?"

Người phụ nữ khinh thường nhìn hấn rồi chậm rãi thả lỏng người dựa vào ghế sofa. Sau khi nhắm mắt, nàng mới nói: "Sức mạnh của thù hận!"

Người đàn ông nhún vai rồi đến trước mặt vịn gáy nàng. Hấn chợt nói với nàng một cách thâm trầm:

"Nếu hấn còn có tinh lực để báo thù thì tốt thôi... Nhưng mà đạo này là gan của em ngày càng nhỏ rồi. Lúc trước bày ra cục diện này, em cũng là một trong các chủ mưu à nha!"

Người phụ nữ mở to mắt. Bên trong tràn ngập vẻ mê mẩn: "Đúng vậy, có lẽ do tuổi càng cao nên tâm thần em không tập trung được. Nhưng mấu chốt chính là việc chúng ta làm năm đó... tuy quá tuyệt vời nhưng chẳng lẽ lương tâm của anh không có dao động chút nào hay sao? Buổi tối nằm mơ, không thấy hấn đến báo thù hay sao?"

Người đàn ông lặng lẽ nghe cho đến khi người phụ nữ ngậm miệng lại thì mới lẩm bẩm nói: "Đối với anh, trên thế giới này chỉ có hai loại người đó là người giàu và người nghèo. Anh muốn làm người giàu có nên sẽ không từ thủ đoạn nào... chỉ cần có thể đạt được mục đích. Anh không quan tâm đến thiện ác cho nên cũng chẳng cần để ý đến lương tâm."

Người đàn bà trầm mặc. Trong phòng trở nên im ắng cực kỳ.

"Nói vào thực tế đi." Người đàn ông đó vỗ vai nàng, ngữ khí trở nên hòa hoãn hơn: "Anh chuẩn bị đi gặp hấn. Anh sẽ cho hấn một ít tiền để hấn có thể thanh toán sống sót quãng đời còn lại. Đối với hấn, điều này hấn là trăm cái lợi mà không có cái hại nào. Nhưng nếu hấn vẫn muốn nhận lấy phiền phức... Thì anh sẽ hầu đến cùng. Điều này em cứ yên tâm, anh sẽ an bài thỏa đáng. Và lại từ khi ra tù cho đến giờ, tất cả cử động của hấn đều nằm trong lòng bàn tay của anh..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Sức Mạnh Của Hận Thù!!!(2)

Đêm đã khuya từ lâu rồi nhưng Lý Thiên vẫn còn đợi.

Ánh trăng mờ lung khiến toàn bộ nơi này như được bao phủ bởi một vầng ánh sáng kỳ lạ. Gió đêm nhẹ nhàng thổi lên những chiếc lá trên hàng cây ở

ven đường. Từng tiếng xào xạc vang lên như tiếng thì thầm mà những người đang yêu thường nói chuyện với nhau vậy.

Ở ven đường, Lý Thiên một mực giấu mình dưới tán lá rậm rạp. Cả thân mình hấn nép sát trong góc tối của hàng cây.

Cũng vì vậy, không ai có thể chú ý đến một người đàn ông kỳ quái như hắn. Trời nóng như vậy mà để tóc thật dài và mặc áo khoác rộng lớn.

"Người này không phải lãng tử mất hồn thì hẳn phải là hiệp sĩ trong truyền thuyết."

Nếu có người nhìn thấy thì chắc chắn sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng không ai có thể nghĩ... Bên trong áo khoác rộng rãi ấy, bàn tay của hắn đang nắm chặt một con dao.

Ánh mắt sắc bén của Lý Thiên nhìn xuyên qua những làn tóc rối bù để theo dõi toàn bộ diễn biến trên giao lộ. Giờ đây, hắn không thể ngăn cản dòng hận thù đã tích góp suốt bảy năm trời đang ào đến như con lũ cuộn cuộn đang muốn phá hồng bờ đê ngay lập tức!

Đêm qua, Sở Tuyết Lâm đến tìm Lý Thiên. Gã đàn ông không bằng cảm thú này muốn hòa giải với hắn. Hơn nữa, điều kiện gã đưa ra chính là hai mươi vạn đồng. Hai mươi vạn! Từ nay về sau hai người không còn nợ nần gì nhau nữa.

Lúc ấy, bởi vì quá tức giận nên hắn không nói không rằng mà đuổi Sở Tuyết Lâm ra ngoài ngay lập tức.

Hai mươi vạn có thể đổi được bảy năm hay sao? Có thể xóa được nỗi khổ táng gia bại sản hay sao? Có thể phai mờ hận thù khi bị người mình tin tưởng nhất lừa gạt hay sao?

Nực cười...!

Lý Thiên mất một ngày để thăm dò địa chỉ biệt thự Sở Tuyết Lâm đang sống. Và hiện tại, hắn đang trốn trong góc khuất của dây cây cối cạnh biệt thự đó.

Ở phía xa truyền đến ánh sáng từ đèn pha, đúng là một chiếc xe hơi đang lạng lã lái tới nơi này.

Đến rồi!

Cơ bắp của Lý Thiên trở nên căng thẳng. Các đốt ngón tay đang cầm dao phát ra âm thanh răng rắc.

Chiếc xe hơi chạy tới gần thì quẹo trái rồi dừng lại ở trước cửa ra vào của một cái biệt thự xa hoa. Nơi đó chỉ cách chỗ Lý Thiên đang trốn khoảng chừng hai mươi mấy mét.

Lý Thiên mở to hai mắt nhìn kỹ.

Bảng số của chiếc xe này là BB888.

Cửa xe mở ra. Một cô bé có bím tóc đuôi ngựa mặc đồ thể thao bước xuống đầu tiên. Trong ngực nàng đang ôm một con búp bê Barbie cỡ lớn vui vẻ chạy tới cửa biệt thự. Theo sau cô bé, một nam một nữ bước ra.

Khi nhìn thấy một nam một nữ này, bỗng nhiên hai con ngươi của Lý Thiên đỏ lên như máu.

Đúng vậy, đây chính là Sở Tuyết Lâm và Trương Hiểu Phân!

Chắc chắn chính là bọn chúng! Cho dù đôi cậu nam nữ này có hóa thành tro, hắn cũng có thể nhận ra.

Dường như Lý Thiên đã nghe thấy con tim của mình run rẩy kịch liệt, các mạch phình to không ngừng.

Hắn rút dao ra.

Ngay thời điểm này, cô bé đã mở cửa biệt thự. Nàng vừa hát một khúc vừa chạy vào sân rồi bước đến cửa ra vào của tầng trệt.

Sau khi Sở Tuyết Lâm bước xuống thì gã chậm rãi mở nắp sau của chiếc xe để lấy mấy thứ đồ. Trương Hiểu Phân cũng đi theo giúp gã.

Vậy đi! Tất cả thù hận từ trước đến giờ đều giải quyết ngay bây giờ!

Lý Thiên không hét to, hắn cũng không có gào rú mà nắm thật chặt con dao. Đưa mũi dao hướng về phía trước, hắn nín thở hít sâu rồi bước nhanh đến gần Sở Tuyết Lâm.

Chỉ cần cửa dao vào cổ gã, rút ra và thưởng thức tình cảnh máu me văng tung tóe rồi đến trước mặt Trương Hiểu Phân cắm dao vào ngực trái của nàng.. Sau đó, tất cả cứ như vậy mà kết thúc!!!

Lý Thiên bước dồn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Rốt cuộc, hắn cũng đến gần đôi nam nữ hiện đã đóng nắp sau của chiếc xe và đang ôm một bao đồ đạc lớn.

"Sở Tuyết Lâm!"

Lý Thiên đứng trước người bọn họ rồi gầm nhẹ.

Hai tay của người đàn ông kia đang bận rộn. Mu bàn tay chỉ có thể miễn cưỡng đẩy cặp kính viền vàng cho ngay ngắn trên sống mũi rồi chần chờ đáp: "Ừm?"

Tiếng "Ừm" vừa vang lên thì con dao trên tay Lý Thiên cũng vung xuống một cách bất ngờ.

Lưỡi dao xé rách không khí rồi mang theo tất cả hận thù đâm thẳng vào cổ họng của Sở Tuyết Lâm.

Thế nhưng không có âm thanh từ mũi dao khi đâm vào cổ họng...

...Vì khi dao đâm được một nửa thì cánh tay Lý Thiên bỗng chấn động mạnh khiến con dao trên tay rơi xuống đất. Hân rống một tiếng thê lương rồi ôm lấy cánh tay.

Thì ra cổ tay của Lý thiên đã bị nó bắn thủng.

Cũng giống cảnh tượng thường xuất hiện trong phim, từ trong góc khuất xung quanh xuất hiện bóng dáng của năm sáu gã đàn ông. Mấy người này vây Lý Thiên vào giữa rồi bắt ngờ vịn lấy hai cánh tay khiến hân nhẹ răng nhếch miệng tỏ vẻ đau đớn.

Sau đó, Lý Thiên nhìn thấy Sở Tuyết Lâm nở nụ cười.

Người đàn ông này quăng đồ vật trên ngực xuống đất rồi phui tay lắc đầu. Dáng vẻ tươi cười trên mặt hân tràn đầy suy nghĩ khinh thường.

"Anh Lý, bảy năm qua anh vẫn không hề tiến triển một chút nào. Chẳng lẽ anh không hề động não mà suy nghĩ tại sao xe của tôi không đậu ở trong sân mà dừng trước cửa để khuôn đồ hay sao?" Sở Tuyết Lâm vừa nói vừa đi đến trước mặt Lý Thiên cẩn thận đánh giá vẻ mặt đau đớn của hân.

"Anh khiến tôi rất thất vọng..." Sở Tuyết Lâm lại lắc đầu nói tiếp: "...Tôi hỏi anh lần cuối cùng, Điều kiện tôi đưa ra, rốt cuộc anh có đáp ứng không?"

Lý Thiên vận cổ rồi trầm mặc để tỏ ý khinh thường Sở Tuyết Lâm.

"À ha, đúng rồi! Hiểu Phân thương xót cho anh nên quyết định tăng thêm mười vạn. Ba mươi vạn đủ để anh sống nốt quãng đời còn lại rồi đấy nhé!" Nói xong thì Sở Tuyết Lâm cười tủm tỉm nhìn về mặt hoảng sợ của Tưởng Hiểu Phân. Hiên nhiên nàng không biết kế hoạch sắp đặt bấy của Sở Tuyết Lâm.

Rốt cuộc Lý Thiên quay đầu nhìn Tưởng Hiểu Phân rồi lại liếc về phía Sở Tuyết Lâm.

Sở Tuyết Lâm ôm hai vai. Gã ung dung nhìn Lý Thiên, tựa hồ rất có lòng tin với điều kiện này.

"Phi!" Một vũng nước bọt văng trúng mặt của Sở Tuyết Lâm.

Sở Tuyết Lâm không tỏ vẻ gì mà chỉ rút khăn tay. Hân vừa lau nước bọt trên mặt vừa ra dấu với mấy người đang dè Lý Thiên: "Đem hân đi xa một chút. Nhớ chiều đãi người bạn này thật tốt. Đặc biệt không được để cho con gái tôi biết!"

"Sở Tuyết Lâm..." Lý Thiên nghiêng răng chữ to. Tiếc là khi hân lên tiếng thì gã vệ sĩ sau lưng rút đèn pin đập vào hông hân.

"Không làm hòa thì cũng chỉ có thể chịu tội. Anh hãy suy nghĩ thật kỹ nha..."

Trước khi ngắt, Lý Thiên nghe được lời nói này của Sở Tuyết Lâm...

Hai mươi phút sau trong một rừng cây ở ven đường vùng ngoại ô.

Một chiếc xe tải lạng lẽ đậu dưới rừng cây. Đèn pha của chiếc xe sáng như tuyết, dưới đất là Lý Thiên. Chỉ là hiện tại trên người hân đầy máu me.

"Người anh em, không nên ép chúng tôi. Bọn này chỉ nhận tiền làm việc mà thôi. Chỉ cần anh đồng ý nhận tiền rồi không làm phiền ông chủ của tôi nữa thì bọn này cũng không làm khó anh."

Người nói là một gã đàn ông trung niên có thân hình khôi ngô và mái tóc vàng rực đang ngồi xổm trước mặt Lý Thiên. Trên mặt hân có một vết sẹo rất lớn.

"Ba mươi vạn cũng đủ rồi. Người anh em nghĩ sao?" Thấy Lý Thiên không có phản ứng gì, gã lại hỏi thúc.

Lý Thiên vẫn im lặng rồi quật cường lắc đầu.

Gã mặt theo lạng lẽ đứng dậy thở dài ra lệnh cho mấy người xung quanh: "Tiếp tục đánh!"

Vì vậy mấy gã cầm côn sắt lại đánh về phía Lý Thiên.

Lý Thiên dứt khoát nhắm mắt chịu đựng.

Ngay lúc một hồi tra tấn tàn bạo sắp bắt đầu thì một tiếng còi xe lỗi thời vang lên khiến bọn chúng dừng động tác trong tay.

Đây không phải tiếng còi xe bình thường, mà đó chính là còi xe của cảnh sát!

"Lên xe mau rồi rút lui theo con đường nhỏ!" Gã mặt sẹo có phản ứng đầu tiên. Hắn nhanh chóng lên xe, tắt đèn rồi gọi đồng bọn.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi. Chỉ để lại Lý Thiên ở dưới mặt đất ẩm ướt với thân thể máu me.

Nửa phút sau, một chiếc moto Halley dừng lại ở ven đường. Người lái xe lấy nón bảo hiểm xuống, hắn chậm rãi tiến tới trước mặt Lý Thiên rồi ngồi chồm hổm.

"Định báo thù như vậy sao?" Người này vừa dùng ánh sáng từ đèn pin xem xét thương thế của Lý Thiên vừa lầm bầm: "Vậy sao không chọn một phương pháp hữu hiệu hơn..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Sức Mạnh Của Hận Thù!!!(3)

Đây là một căn nhà cho thuê bình thường trong khu dân cư ở thành phố Tân Bắc. Ngôi nhà này hai căn phòng và một phòng khách. Phòng nào phòng nấy đều trống rỗng, dường như không hề có nội thất.

Giờ đây, ánh nắng buổi sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ khiến căn phòng trống trải yên bình.

Ở giữa phòng khách có đặt một cái bàn màu trắng. Cái bàn này được làm từ đá cẩm thạch nên tất nhiên đây chính là đồ vật nhận được nhiều người chú ý nhất trong nhà. Hiện tại, trên mặt bàn được đặt hai phần điểm tâm đơn giản. Một Tử ngồi đối diện Lý Thiên và chậm rãi ăn phần của mình.

Toàn thân Lý Thiên đều được phủ băng trắng. Đã vậy trên mặt hắn còn bị dán băng dán cá nhân lung tung nữa.

Hiển nhiên, người băng bó cho hắn không hề có ánh mắt thẩm mỹ khiến băng dán cá nhân lẫn băng trắng trên người Lý Thiên không hề có cảm giác vừa mắt chút nào. Đã vậy, do bị buộc vải lung tung nên khi Lý Thiên soi gương thì càng ngày càng cảm thấy mình chính là xác ướp sống lại.

Lý Thiên vừa cố gắng uống từng ngụm sữa đậu nành vừa cau mày không ngừng. Trên mặt hắn tỏ ra rất đau đớn. Tất nhiên khi uống sữa, cơ bắp trên miệng đã co rút dẫn đến việc tác động lên miệng vết thương.

Mộc Tử ăn một miếng bánh quẩy rồi nhìn Lý Thiên đang nhe răng nhếch miệng vì đau, rồi cuộc hắn cũng không nhịn được mà hỏi: "Rất đau à?"

Lý Thiên nhả ống hút rồi dùng tay vuốt lên miệng miệng vết thương vừa nói với Mộc Tử: "Tôi nghĩ cậu sẽ đưa tôi đi bệnh viện đây."

Mộc Tử dừng một chút rồi lại bắt đầu ăn liên tục... Vừa ăn, hắn vừa hỏi: "Chú nhìn bộ dáng tôi giống người có thể thanh toán tiền thuốc men hay sao?"

Ngón tay của Lý Thiên lại không cẩn thận va chạm vào miệng vết thương. Hắn kêu lên đau đớn rồi trả lời: "Tôi nghĩ cậu sẽ giúp đỡ đến cùng đây!"

Lần này, Mộc Tử đáp rất nhanh: "Chú sai rồi."

"Cậu thật là..."

"Cũng không phải, bởi vì tôi không còn tiền mua thuốc men."

"Không phải chứ." Lý Thiên kiên định nói rồi đem ánh mắt hướng về chiếc moto Halley màu bạc ở trước sân.

"Tôi biết giá của chiếc xe này ít nhất cũng hai mươi mấy vạn?"

"Ừm." Mộc Tử không phản bác.

"Người có thể bỏ ra hai mươi mấy vạn để mua xe chẳng lẽ không có mấy trăm đồng để trả tiền thuốc men hay sao? Tôi thấy chuyện này thật là hài

hước." Lý Thiên nói xong thì cẩn thận điều chỉnh khoe miệng để tạo ra một nụ cười trên choker đúng nghĩa.

"Tiếc rằng đây chỉ là một chiếc xe trái pháp luật do tôi bỏ ra ba vạn đồng để mua của xã hội đen..." Mộc Tử nheo mắt lại rồi nhìn chiếc moto Halley và nói tiếp:

"...Trên thực tế, khi vừa mua nó về thì tôi lại bỏ ra theo một vạn để tân trang toàn bộ. Cũng vì vậy mà nó đã tiêu hết tất cả tiền bạc tôi sở hữu."

Lý Thiên im lặng...

Mộc Tử nhanh chóng ăn xong điểm tâm. Hắn lấy chiếc điện thoại đập đá cũ rích trong túi ra để nhìn đồng hồ.

Đã sắp bảy giờ...

"Ly cùng chén đĩa xin nhờ chú rửa thay, tôi phải đi học đây." Hắn cười tủm tỉm nhìn về mặt u oán của Lý Thiên rồi mới đứng dậy cầm cái ba lô trên tường.

"Cái gì?" Lý Thiên không thể tưởng tượng nổi. Hắn nhìn chằm chằm vào Mộc Tử sau đó mới chỉ đồng băng trắng trên người mình: "Tôi là bệnh nhân mà?"

"Hoạt động nhiều sẽ rất có lợi cho việc hồi phục." Mộc Tử cười đắc ý rồi lại quay người đến trước cửa phòng. Lúc mở cửa, dường như hắn nhớ cái gì nên quay người nói với Lý Thiên:

"Muốn báo thù thì phải tìm phương pháp phù hợp. Tôi tin chú sẽ không phạm phải sai lầm một lần nữa."

"Đương nhiên. Tôi hôm qua những lời dạy bảo của người kia đã khắc sâu trong tim rồi. Hơn nữa, tôi mà là người ngu ngốc đến như vậy hay sao?" Lý Thiên nhướn mày.

"Vậy thì tốt rồi." Mộc Tử nhàn nhạt nói rồi gài cửa lại, đi xuống lầu.

Thông qua cửa sổ trong phòng, Lý Thiên yên lặng nhìn Mộc Tử đi tới cửa trước của phòng trọ.

"Này! Đợi đã....!" Bỗng Nhiên hắn mở cửa sổ rồi gọi to: "Cậu không cười xe đi sao?"

Mộc Tử nghe được những lời này thì chậm rãi xoay người rồi ngửa đầu và trả lời một cách bất đắc dĩ: "Chú ơi, chú cho rằng tôi còn đủ tiền để đồ xăng hay sao?"

Nói xong, Mộc Tử nhìn ánh mắt chột hiệu của Lý Thiên rồi mới lại đi đến cánh cửa lớn ở trước sân.

Lý Thiên nhìn bóng lưng dần khuất xa của Mộc Tử thật lâu. Trong nhận thức của hắn, thiếu niên này tuy chỉ mới quen được nửa giờ nhưng lại khiến hắn có cảm giác giống như một người bạn lâu năm. Thân thiết, tín nhiệm... lại có thể mở rộng nỗi lòng. Cũng vì vậy, khi được Mộc Tử cứu, ngoài việc cảm ơn thì trong lòng Lý Thiên cảm thấy rất may mắn.

Hơn nữa, thiếu niên này so với lúc mình bằng tuổi hắn thì phong cách hành sự chu đáo, thậm chí có phương diện còn cân nhắc tỉ mỉ hơn cả mình.

Mộc Tử chắc chắn không phải là người đơn giản. Thiếu niên này ắt hẳn đã có một quá khứ phong phú, và nhất định hắn sẽ có một tương lai đặc sắc.

Đêm qua khi Mộc Tử cứu Lý Thiên và về đây băng bó thì hai người đã nói chuyện suốt đêm.

Rõ ràng khi nghe xong chuyện xưa của mình, thiếu niên gần mười tám tuổi này lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn hay biểu lộ cảm xúc gì. Ngược lại, hắn còn rất tỉnh táo phân tích tình huống trước mắt và xác suất thành công khi để hắn báo thù.

Cuối cùng, Mộc Tử hỏi: "Chú tin tôi không?"

Lúc ấy, Lý Thiên hoàn toàn quên hẳn và Mộc Tử vừa mới quen chưa bao lâu... Hoàn toàn quên, trước câu hỏi của một thiếu niên chỉ mười tám tuổi, hắn không do dự mà kiên định nói: "Tin!"

"Tốt, đã vậy thì tất cả việc này giao cho tôi. Được chứ?" Mộc Tử nheo mắt lại. Dưới ánh đèn, hai mắt hắn lộ ra ánh sáng trí tuệ khiến Lý Thiên an tâm. Đột nhiên, Lý Thiên có cảm giác ỷ lại. Mặc dù nghe thật buồn cười nhưng đó lại là sự thật.

Hắn tự nói chính mình: người thiếu niên trước mắt chắc hẳn đáng để mình ỷ lại!

"Được." Cũng vì thế mà hắn trả lời không chút do dự.

Mộc Tử nở nụ cười.

Thiếu niên này, vừa rồi khi phân tích vấn đề còn lộ ra vẻ cơ trí, ổn trọng. Ấy thế mà bây giờ mới cười nhẹ đã trở lại là một chàng trai trẻ nhiệt tình, lạc quan và hoạt bát.

"Như vậy trước tiên chú tạm thời ở đây. Không nên đi ra ngoài, nhiệm vụ thiết yếu là dưỡng thương thật tốt." Mộc Tử vắn vệt tóc trên trán rồi nói một cách nghiêm túc.

"Tôi cầu còn không được... chẳng qua tôi nói trước. Tôi không có tiền để trả tiền com, tiền thuê nhà, tiền điện nước đâu. Trên thực tế, trên người tôi không có một xu." Lý Thiên cũng trả lời cực kỳ nghiêm túc.

"Tất nhiên việc này tôi biết." Mộc Tử nhanh chóng nói tiếp: "Thứ hai, chú nói người lừa gạt chú vào bảy năm trước là Sở Tuyết Lâm cũng như hãm hại khiến chú bị bỏ tù. Vậy tôi cần chú tìm ra chứng cứ. Còn nữa, nếu thông qua pháp luật thì chú có bao nhiêu cơ hội tố cáo thành công và đem tài sản đoạt lại?"

"Không có cơ hội nào." Lý Thiên lắc đầu rồi bất đắc dĩ nói: "Lúc trước, tôi quá tin Tưởng Hiểu Phân nên tiền bạc đều đưa cho cô ta nắm giữ, kết quả là..."

"Tôi chỉ muốn nghe trọng điểm." Mộc Tử khoát tay áo để cắt đứt dòng hồi tưởng của Lý Thiên.

"Được rồi, về khoản này. Tôi tin Sở Tuyết Lâm đã tiêu hủy toàn bộ chứng cứ cho nên muốn tìm chứng cứ chỉ có một khả năng duy nhất... Đó chính là để người trong cuộc năm đó, Tưởng Hiểu Phân tự mình đứng ra chứng minh tất cả mọi việc!"

"À..." Mộc Tử suy nghĩ vấn đề gì đó nên lại vắn vệt tóc. "Nếu như Tưởng Hiểu Phân nguyện ý vì chú mà đứng ra làm chứng thì có chắc chắn nắm được 100% chiến thắng hay không?"

"Ít nhất là 90%. Nhưng cái đó còn chưa chắc. Còn không nói đến năng cùng Sở Tuyết Lâm đã có một đứa con. Và lại lúc trước, nàng cũng là một trong những chủ mưu nên nếu tôi thắng kiện thì nàng chắc chắn sẽ không tránh được án tù" Lý Thiên khẳng định.

Mộc Tử suy tư thật lâu rồi bỗng nhiên nói: "Bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không nên tuyệt vọng mà cần phải tìm được phương pháp giải quyết hữu hiệu nhất."

"Như vậy, tại sao cậu lại giúp tôi?" Lý Thiên nhìn người khuôn mặt còn non nớt của người thiếu niên rồi hỏi.

"Nếu tôi giúp chú đoạt lại tài sản thì chú sẽ chia cho tôi một phần. Hơn nữa, nhất định phải là phần lớn..."

Mộc Tử đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Lý Thiên.

Tôi không biết tại sao phải tin tưởng một người mình không hề hiểu thấu nhưng... tôi thật sự tin cậu...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Sức Mạnh Của Hận Thù!!!(4)

Mộc Tử đang chạy bộ trên một con đường ở thành phố Tân Bắc. Chiếc ba lô phía sau liên tục vỗ vào lưng hắn khiến những âm thanh phát ra liên tục theo tiết tấu nhất định.

Lúc này, đầu óc phong phú và thân thể tráng kiện chính là mục tiêu của Mộc Tử. Bởi vì, hắn tin chắc rằng cho dù làm nghề nào thì tri thức phong phú mới là vũ khí quan trọng nhất. Điểm này đã thể hiện rõ ràng trong kế hoạch "Thạch sùng giết người". Ngoài ra, thân thể khỏe mạnh và sức lực to lớn lại là điều cần bản phải có.

Cũng vì vậy mà trong những ngày ở thành phố Tân Bắc, Mộc Tử đều đến lớp học để tìm hiểu cách sử dụng máy vi tính. Cứ vào tám giờ sáng hàng ngày, hắn đều đi học một cách chuyên cần. Sau khi học xong thì vào buổi chiều Mộc Tử sẽ đi rèn luyện ở phòng tập thể dục một giờ rồi mới trở về nhà trọ. Ở trong phòng, hắn lên mạng tra tư liệu và ăn com, một thì xem phim hoặc là nghe vài bài nhạc. Đứng mười giờ, hắn sẽ bắt đầu ngủ.

Mỗi tuần, Mộc Tử đều dành riêng cho mình một ngày để nghỉ ngơi bằng cách chạy trên đường lớn với chiếc moto Halley cho thỏa con khát tốc độ. Chỉ sợ rằng trong mười gã đàn ông thì cũng có tám người bị loại kích thích này hấp dẫn. Từ khi Mộc Tử nhìn thấy Lưu Kiệt lái moto thì liền lập tức thích chiếc Halley kiểu dáng đó, tất nhiên hắn cũng rất thích lái xe với tốc độ cao...

Nếu như hôm qua không phải là ngày cuối tuần và hắn không chạy xe thì chắc chắn sẽ không thể gặp được Lý Thiên.

Nếu vậy, cuộc sống của Mộc Tử vẫn sẽ yên lặng như trước?

Nhưng nếu trời cao đã sắp đặt cho Mộc Tử và Lý Thiên gặp nhau thì cuộc sống bình lặng của hắn cũng nên kết thúc rồi.

Mặc dù Mộc Tử mới quen Lý Thiên khoảng mười hai giờ, một thời gian không quá lâu, nhưng linh cảm nhạy bén của Mộc Tử đã cho hắn biết người đàn ông chán nản bị hận thù khống chế tâm trí đó thật sự rất đáng để tin cậy. Mà loại người như Lý Thiên quả thật rất đáng để kết giao.

Có đôi lúc những người tri kỷ gặp thì cũng có cảm giác giống như khi gặp người yêu vậy. Gặp gỡ liền có cảm xúc dễ rồi thổ lộ tình cảm với nhau.

Mộc Tử cùng Lý Thiên chính là loại bạn bè như vậy. Mặc dù Lý Thiên lớn hơn Mộc Tử mười chín tuổi.

Tất nhiên, Mộc Tử quyết định giúp Lý Thiên cũng không phải vì "Phần lớn tài sản" như hắn nói.

Hắn thật tâm muốn giúp Lý Thiên nên liền lập tức quyết định dứt khoát. Sự thật đơn giản chỉ là như vậy. Mà Lý Thiên cũng nguyện ý lại vào Mộc Tử... Nguyên nhân là gì? Trục giác của bạn bè với nhau hay là sức mạnh của hận thù?

Hận thù quả thật chính là một loại sức mạnh to lớn. Nó không chỉ có thể kích phát tiềm năng của con người để hắn trở nên mạnh mẽ, không bỏ như Mộc Tử khi còn ở thành phố Phượng Hoàng... Mà nó còn có thể chôn sâu trong tâm trí khiến người đó trở nên điên loạn và yếu ớt.

Ví dụ như Lý Thiên, nếu không phải bị hận thù che mờ mắt thì sẽ không làm ra chuyện nguy hiểm. Mộc Tử tin chắc Lý Thiên không phải người thông minh bình thường mà là người cực kỳ thông minh.

Sức mạnh của thù hận thật sự không thể khinh thường..

Tóm lại, từ ngày hôm nay trở đi, ngoại trừ kế hoạch rèn luyện mỗi ngày thì thời gian biểu đã có sự việc mới, mục tiêu mới, đặc biệt chính là...

...Thử thách mới!!!

Mộc Tử chợt phát hiện mình thật sự rất thích cảm giác đón nhận thử thách.

Phong phú, hưng phấn, tràn ngập hấp dẫn... Đây chính là sinh hoạt hắn hằng mong muốn.

Chạy đều, chạy đều!

Mỗi một bước đều phải tràn đầy ý chí chiến đấu!

Mỗi một bước đều phải tràn đầy sức mạnh không ai có thể ngăn cản!

Ánh nắng buổi sáng quả thật tuyệt vời cực kỳ. Trong không khí của mùa hè, chỉ có nhiệt tình mới khiến hắn không bị nhiệt độ cản trở.

Mộc Tử chạy một mạch đến nơi phồn hoa nhất của thành phố Tân Bắc. Nơi này được xem là con đường cuối cùng của đại lộ Tân Bắc. Từ giao lộ quẹo trái sẽ đến được trường tin học Triều Dương, hắn thật sự rất thích cái tên này.

Ngay lúc hắn sắp chạy đến đại lộ Tân Bắc thì lực chú ý bỗng tập trung vào dáng người quen thuộc của một cô gái.

Nhìn từ phía sau thì thấy cô gái này có dáng người yếu điệu. Với mái tóc đen óng bóng bèn thì mỗi lần vung tay, mỗi lần bước chân đều tràn ngập vẻ đẹp vô tận.

Âu Dương?

Mộc Tử nghi hoặc một chút rồi tăng dần bước chân để vượt qua cô gái trước mặt. Lúc này, hắn mới có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mà cực kỳ quen thuộc đó. Tuy khuôn mặt này đang được phủ đầy mồ hôi nhưng cũng không khỏi thu hút ánh mắt dễ rồi hắn lại rung động một lần nữa.

Nàng trời sinh đã có một làn da trắng như tuyết khiến bất kỳ loại kem trang điểm hàng đầu cũng không thể sánh bằng. Đôi mắt u buồn trong veo như nước khi thì thanh tịnh, lúc lại thâm thúy, hồn nhiên khiến tâm hồn cứng cỏi đến thế nào cũng phải rung động. Nếu nói đôi mắt của Diệp Tử như đầm nước thì đôi mắt của nàng chính là vực sâu vạn trượng khiến người chăm chú nhìn sâu vào đó sẽ tan xương nát thịt, biết đâu chừng hắn còn lại tự nguyện dần sâu vào đó đấy chứ. Chưa hết, nàng còn sở hữu khuôn mặt như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ với ngũ quan tinh xảo mà không hề một chút tỳ vết nào...

"Nàng" chính là giáo viên dạy tin học của Mộc Tử và chủ yếu chỉ dạy về mạng lưới inte. Sau hai tuần học ở trường tin học Triều Dương, Mộc Tử cũng hiểu được một phần nào đó về hoàn cảnh của giáo viên xinh đẹp này.

Âu Dương Lục Sắc, hai mươi hai tuổi, cha mẹ chết sớm. Thuở nhỏ sống cùng cô, dưỡng đến lớn. Gia cảnh bần hàn nhưng trời sinh đã là kỳ tài về tin học. Từ khi về trường tin học Triều Dương, sắc đẹp của nàng đã khiến toàn trường kinh hãi. Thậm chí nhiều học sinh, giáo viên về trường học và dạy cũng chỉ vì tên của Lục Sắc. Thậm chí không thèm học tập hay dạy học mà chỉ muốn làm quen với nàng.

Lúc Mộc Tử vào trường thì cũng không thể không rung động với cô giáo của mình. Hơn nữa, hắn nhanh chóng phát hiện mình bị rung động không chỉ là vì vẻ đẹp mà còn vì khí chất đặc biệt trên người nàng. Mộc Tử không biết dùng từ gì để miêu tả loại khí chất đặc biệt này. Nhưng định nghĩa rõ ràng thì loại khí chất này hấp dẫn và khiến hắn mê muội. Nó cũng khiến tình cảm của nam nhi nhiệt huyết như Mộc Tử lại trở nên mông lung như khi dành cho Diệp Tử, thậm chí còn mãnh liệt hơn nhiều.

"Có lẽ đây là "ái mộ" trong truyền thuyết."

Mộc Tử không thể nào xác định nhưng hẳn quyết kiểm chế suy nghĩ này.

Thứ nhất, Âu Dương Lục Sắc là một người rất cao ngạo. Đối với tất cả những người ái mộ và theo đuổi, nàng đều đối xử như xa cách ngàn dặm. Mà những người đeo đuổi nàng nếu không phải là thiếu gia con nhà giàu thì cũng là công tử của gia đình chính khách có khả năng gây gió tạo mưa hoặc là thiếu niên tài俊 vẹn toàn...

Mộc Tử suy nghĩ một cách tự ti: "Ta còn tính toán gì chứ? Tiền? Quyền? Tài năng? Tướng mạo?" Tóm lại, Mộc Tử không thể có tâm tư gì khác với Lục Sắc.

Thứ hai, hẳn chỉ là một lãng tử. Thành phố Tân Bắc cũng là một trạm dừng chân trên chuyến đường thật dài của hắn mà thôi. Thật sự hắn không thuộc về thành phố này...

Do đó, hắn cảm thấy không thể có tâm tư gì khác với Lục Sắc. Dựa theo kế hoạch của mình để nắm giữ tri thức, sức khỏe tráng kiện để sinh hoạt một cách bình lặng nhưng phong phú.

"Cô giáo Âu Dương?" Mộc Tử giảm dần bước chân rồi chào Lục Sắc với giọng nói nghi ngờ. Sở dĩ hắn nghi ngờ là vì hiện tại Âu Dương Lục Sắc thờ hồng học, mồ hôi lại đầy người. Hơn nữa, trang phục trên người nàng cũng rất kỳ lạ.

Lục Sắc đang mặc một cái váy màu đen ngang gối. Đây là đồng phục dành riêng cho nữ giáo viên trong trường. Mà trên người nàng mặc một bộ đồ lao động rộng rãi màu trắng. Trên lưng áo là bức hình của một chú dê và một con sói với dòng chữ: Công ty sữa dê Hi Dương. Chân Lục Sắc lại đang mang một đôi giày thể thao đã cũ.

Âu Dương Lục Sắc dừng bước. Nhìn thấy ánh mắt mê hoặc của Mộc Tử thì khuôn mặt đầy mồ hôi hơi đỏ lên rồi trả lời: "Tôi... tôi đang làm thêm."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Cứu Người Đẹp!!!(1)

Không có người nào có thể nghĩ đến nữ thần Âu Dương Lục Sắc trong lòng họ tuy có bề ngoài phong quang vô hạn nhưng gia cảnh lại nghèo khó đến mức phải đi làm công việc giao sữa khổ sở để kiếm thêm một chút tiền bạc khi rảnh rỗi.

Rất nhiều lần, Mộc Tử nhìn thấy sự mỏi mệt hiện lên trên khuôn mặt của nàng, thì ra là như vậy...

Hai người một thì hữu ý một lại vô ý vừa trò chuyện với nhau vừa sóng vai đi vào trong trường một cách chậm rãi.

Trường tin học Triều Dương là ngôi trường có quy mô lớn nhất, thành lập lâu nhất và có danh tiếng lớn nhất ở thành phố Tân Bắc về các chuyên môn liên quan đến máy vi tính. Trường Triều Dương chiếm diện tích chừng ba trăm mẫu, có ba loại lớp học với ba phương thức dạy học khác nhau, bao gồm: Lớp mở suốt năm, lớp chuyên nghiệp, lớp tự do dành cho người trưởng thành. Học sinh trong trường lên đến hơn một ngàn người. Cho dù là thiết bị dạy học trong trường hay chất lượng giáo viên đều đứng đầu thành phố. Đây cũng chính là lý do Mộc Tử theo học ở ngôi trường này.

Cổng trường tin học Triều Dương có thiết kế khá giống Khải Hoàn Môn của nước Pháp với phong cách to lớn lại xa hoa và trang trọng với nhiều danh ngôn của các danh nhân khắc đầy trên bề mặt đá hoa cương. Không những vậy, trên bốn cây cột chống đỡ vòm cổng còn chạm trổ phù điêu hai con rồng khiến cho người nhìn thấy có một cảm giác trân trọng. Ở phía trên vòm cổng là một viên đá tròn thật lớn tượng trưng cho mặt trời. Mà biểu tượng của trường tin học Triều Dương chính là ánh mặt trời quanh năm tỏa ra vầng hào quang phồn vinh mà mạnh mẽ, phần chấn.

Sau khi tiến vào trong cổng lớn hình vòm thì có ba lối đi lần lượt hướng về khu dạy học ở phía trước, khu ký túc xá dành cho nhân viên ở bên trái và khu ký túc xá dành cho học sinh ở bên phải.

Khi Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đi tới gần trường học thì thấy một chiếc xe Ferrari màu đỏ đang đậu trước cổng hình vòm. Đứng gần chiếc xe thể thao này có một đám nam nữ.

Đó là Ferrari F430!(Xem hình ở phần chú thích)

Trong khoảng thời gian này, Mộc Tử đã bù lại niềm đam mê xe cộ của mình bằng cách tìm hiểu các loại tri thức liên quan đến xế hộp. Vừa nhìn hắn đã nhận ra chiếc xe trước mặt là loại xe thể thao cao cấp: Ferrari F430.

Khó trách tại sao có nhiều trước hiều kỳ tới đó nhìn ngắ đến như vậy...

Cái này lý giải rất dễ dàng vì tuy thành phố Tân Bắc tập hợp không ít con nhà giàu nhưng một chiếc xe thể thao cao cấp lại xuất hiện trước cửa một trường học sẽ thu hút rất nhiều người hiếu kỳ ngắ nhìn.

Mộc Tử nhìn chiếc Ferrari phía trước rồi lại nhớ tới chiếc moto Halley không có tiền đồ xăng của mình.

Ngay lúc hấn cùng Âu Dương Lục Sắc lại gần chiếc xe thể thao thì cửa xe lặ lặ bật lên như một cái cánh. Một thiếu niên cao gầy nhuộm đầu vàng rực, mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, miệng ngậm một điếu thuốc bước ra từ trong xe.

Mộc Tử neho mắt nhìn kỹ. Bỗng trong đầu hấn lóe ra một cái tên.

Phó Dương!

Phó Dương có cha là Phó Xuân, đồng sự của tập đoàn Thiên Long - một tập đoàn nổi tiếng của thành phố Tân Bắc. Phó Xuân vừa có tiền vừa có quyền cao chức trọng, chỉ ít là một nhân vật tiếng tăm ở thành phố này. Mà Phó Dương lại là đứa con duy nhất của hấn. Gã Phó Dương này tuy không học vắn lặn nghề nghiệp nhưng lại tiêu tiền như nước. Với tính tình kiêu căng ương ngạnh hấn hấn là một nhân vật khó chơi. Gần đây chẳng biết tâm tình Phó Dương có gì biến chuyển mà hấn lại chuyển vào trường tin học Triều Dương học tập công nghệ tin học.

Phó Dương tựa lưng lên chiếc Ferrari, tay phải của hấn tì lên trần xe, tay còn lại thì ưu nhả cầm điếu thuốc rồi cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Lục Sắc đang đi tới.

Ngay khi Mộc Tử chứng kiến ánh mắt của Phó Dương khi nhìn về phía Âu Dương Lục Sắc thì đã nhận ra mục đích của gã.

Lúc hai người chạy đến gần cổng trường thì nhận ra chiếc xe Ferrari này đã chắn phần lớn cửa ra vào nên đành phải tách nhau ra để lách qua.

Âu Dương Lục Sắc thì lách qua bên trái còn Mộc Tử thì lách qua bên phải.

Ngay lúc này, thân hình của Phó Dương khẽ động đậy rồi chắn trước mặt Âu Dương Lục Sắc.

"Buổi sáng tốt lành nha cô giáo Âu Dương!" Phó Dương vừa phun một ngụm khói vừa mỉm cười chào Âu Dương Lục Sắc.

"Buổi sáng tốt lành." Âu Dương Lục Sắc bị cản trở nên đành phải ngừng lại rồi nhàn nhạt đáp lời.

"Ừm, cô giáo Âu Dương này, hôm qua tôi có đưa ra một câu hỏi cho cô. Bây giờ cô cũng nên trả lời cho tôi rồi!" Về mặt Phó Dương tràn đầy thâm ý nhìn Âu Dương Lục Sắc.

"Bạn học, tôi mong cậu tránh đường. Tôi còn phải chuẩn bị dạy học." Âu Dương Lục Sắc thản nhiên trả lời. Nói dứt câu, nàng tiến lên phía trước một bước để bước qua khoảng trống bên cạnh Phó Dương.

"Cô giáo Âu Dương, tôi đang hỏi cô một vấn đề." Phó Dương ném điếu thuốc rồi thay đổi thân hình khiến lối đi của Âu Dương Lục Sắc bị phong tỏa hoàn toàn.

"Được rồi." Âu Dương Lục Sắc bắt đắ dĩ nhìn những người xung quanh rồi lấy ra một tấm chi phiếu ra trả cho Phó Dương: "Đáp án của tôi là: Trả nó lại cho cậu!"

Hiển nhiên, Phó Dương không ngờ sự tình lại xảy ra chiều hướng này nên đành ngu người tiếp nhận chi phiếu rồi si ngốc nói Âu Dương Lục Sắc: "Đây là hai mươi vạn đấy!"

Phó Dương vốn đã điều tra kỹ càng về cô giáo xinh đẹp này. Đối với bối cảnh gia đình của nàng vốn đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hấn biết cha mẹ Âu Dương Lục Sắc đều qua đời khi nàng còn nhỏ. Lục Sắc được cô dượng của mình nuôi dưỡng. Và lại hai người này chỉ là công nhân bình thường. Mấy năm trước khi Âu Dương Lục Sắc đang học đại học thì dượng bị sa thải, cô của nàng của vì quá vất vả nên sinh bệnh. Cũng vì vậy mà Âu Dương Lục Sắc không thể không tạm hoãn việc học để nâng đỡ gánh nặng gia đình... Theo kinh nghiệm tình trường của hấn, vô luận tình huống như thế nào thì Lục Sắc đều sẽ nhận tiền của hấn. Chi cần nàng nhận tiền thì...

Thế nhưng mà, Âu Dương Lục Sắc nhưng bây giờ đem cái này dễ dàng lấy được hai mươi vạn đồng, đưa về tới trong tay hấn.

Sự việc không ngờ lại xảy ra như vậy, Âu Dương Lục Sắc bắt ngờ trả lại hai mươi vạn đồng cho hấn.

"Lục Sắc... Em không thể sống cuộc sống mệt nhọc này. Tôi không muốn như vậy!" Bỗng Phó Dương thay đổi xưng hô với Âu Dương Lục Sắc. Khi nhìn quần áo trên người nàng, hấn bỗng cau mày, găm gú rồi gấp rút nhét chi phiếu vào trong tay nàng.

"Cám ơn sự quan tâm của cậu... Tôi vẫn có thể chịu được. Loại cuộc sống như vậy cũng do tôi lựa chọn... Thực sự xin lỗi." Âu Dương Lục Sắc đẩy tay hấn ra rồi lạnh lùng nói. Sau đó, nàng lại nhìn đồng hồ trên tay:

"Học sinh Phó Dương, tôi mong cậu tránh ra. Đã đến giờ làm việc của tôi rồi!"

Phó Dương ảo não lắc đầu rồi bất ngờ kéo lấy cánh tay của Âu Dương Lục Sắc và lớn tiếng nói: "Lục Sắc, em biết có bao nhiêu người cần sự trợ giúp của tôi nhưng vĩnh viễn không thể nhận được hay không?"

Âu Dương Lục Sắc giãy dụa nhằm giãy khỏi cánh tay của hắn rồi vừa đưa ánh mắt cầu cứu đám đông xung quanh vừa hét lớn: "Buông tay tôi ra! Buông ra...!"

Phó Dương nhìn đám người vây quanh mà la hét:

"Cút hết cho tao! Con mẹ nó, có gì hay ho hay sao?"

Mọi người nghe xong thì tản ra xung quanh. Rốt cuộc trước cổng trường chỉ còn mỗi hắn và Âu Dương Lục Sắc. Kỳ thật, bảo vệ trường đứng ở gần đó nhưng hắn cũng chỉ đành xem chứ không có ý ngăn cản Phó Dương. Bọn họ biết mình không nên làm anh hùng cứu mỹ nhân để rồi đắc tội với Phó Dương và nhận lấy kết cục không tốt lên người.

"Phó Dương, cậu buông tay tôi ra!" Âu Dương Lục Sắc thật sự rất khổ sở... Mặt mày do tức giận mà đỏ bừng, bộ ngực kịch liệt phập phồng.

"Tôi tán gái từ trước đến giờ chưa có ai cự tuyệt. Âu Dương Lục Sắc, em còn giả bộ thanh cao đến khi nào đây?" Phó Dương mặc kệ lời nói Lục Sắc mà gắt gao nắm chặt cánh tay của nàng rồi nhe răng đáp lời.

"Phó Dương phải không? Bây giờ, mày nên buông cánh tay dơ bẩn của mình ra!" Đúng lúc này, có một tiếng quát vang lên sau lưng hắn.

Âu Dương Lục Sắc lẫn Phó Dương kinh ngạc nên đều quay đầu nhìn lại...

...Chỉ thấy một thiếu niên chậm rãi bước đến nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Cứu Người Đẹp!!!(2)

Phó Dương bất chợt buông lỏng bàn tay đang nắm cánh tay của Âu Dương Lục Sắc.

Lúc này, mặt mũi Phó Dương đang tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía người thanh niên về mặt bình tĩnh đang cầm hai bàn tay trong túi quần và nhìn gã.

"Mày biết tao là ai không?" Phó Dương bước tới hai bước để đứng trước mặt Mộc Tử. Vì cái đầu của gã cao hơn Mộc Tử khoảng mười cen-ti-mét nên phải vừa nói vừa nhìn xuống.

"Tao vừa mới gọi tên của mày. Chẳng lẽ mày tưởng tao đang gọi chó hay sao?" Mộc Tử ung dung nói ra. Mặc dù hắn đang chửi tục nhưng lời nói trong miệng phát ra cũng vẫn nhẹ nhàng như đang chào buổi sáng vậy. Thật đúng là ngoài mặt hòa nhã nhưng lời nói như bõ dao găm.

Nhưng như vậy là cách tốt nhất để chọc giận đối phương.

Quả nhiên, thiếu gia Phó Dương muốn gió được gió, muốn mưa được mưa thành linh bị một thiếu niên lạ lẫm nhục mạ vẫn không thể có phản ứng nào. Đợi đến khi vừa hiểu rõ thì con tức giận khiến bộ mặt gã tái lên, bộ ngực thì phập phồng kịch liệt. Hai mắt gã lại cứ như tỉnh tỉnh, tay phải chỉ vào mũi của Mộc Tử, thanh âm đã có phần run rẩy: "Thằng nhóc, mày đang chửi tao?"

Lúc Âu Dương Lục Sắc vừa tỉnh lại trong nỗi kinh hãi, nàng liền đi đến gần Mộc Tử rồi làm ra nhiều ám hiệu để khuyên hắn.

Trong lòng Lục Sắc thầm nghĩ: "Cậu không muốn sống nữa hay sao? Tên nhóc hư hỏng đó không phải dễ trêu đùa..."

Không ngờ Mộc Tử hoàn toàn không hề để ý đến ám hiệu của nàng. Hai tay của hắn vẫn đút trong túi quần, trên mặt vẫn mang theo nụ cười rồi lại nghiêm túc nói với Phó Dương: "Thật ra, tao đang chửi con chó đó."

"Tao @#*\$^&! mày!!!"

Phó Dương cũng không thèm nhin mà tung ngay nắm đấm vào khuôn mặt của Mộc Tử.

Dường như Mộc Tử đã sớm có chuẩn bị trước nên khi cánh tay của Phó Dương vừa cử động thì thân hình của hắn vừa vọt né đòn rồi vọt đến trước

chiếc xe Ferrari F430.

Bên kia, Phó Dương vừa đánh hụt nên càng thêm hồ thẹn dẫn đến tức giận rồi mắng chửi đuổi theo Mộc Tử. Gã định xuất ra một đám nữa.

Nhưng quả đám của gã chợt dừng lại trên không trung.

Mộc Tử không thèm chờ vì hiện tại... Tay phải của hắn vừa đưa ra ngoài.

Trong tay hắn là một chuỗi chìa khóa. Hắn cười tủm tỉm rồi đem mũi của cái chìa khóa vừa lấy từ trong túi tiền ra mà đặt lên cửa xe.

Hiện tại, chỉ cần tay hắn động nhẹ thì một vết cắt thật dài sẽ xuất hiện trên chiếc xe thể thao này.

Nên biết, mặc dù gia đình Phó Dương có rất nhiều tiền nhưng chiếc xe này gã vừa bỏ ra hơn bốn trăm vạn mới mua được. Rõ ràng mới chạy ra ngoài chưa được bao lâu mà nếu xuất hiện một vết cắt thì...

"Mày... mày muốn làm gì?"

"Nếu như mày làm tao cảm thấy nguy hiểm thì cánh tay này sẽ run rẩy... khi run lên thì sẽ vẽ lên trên chiếc xe này một vòng cung hoàn mỹ." Mộc Tử nhẹ nhàng nói.

"Con mẹ nó, mày dám..." Phó Dương gào thét. Gã đang muốn bộc phát nữa thì chợt phát hiện hiệu trưởng và mấy vị cán bộ của trường đang đi đến nên đành ngăn chặn máu nóng rồi chỉ vào mặt Mộc Tử mà nói: "Xem như mày lợi hại! Nhưng mà từ hôm nay trở đi thì những ngày tốt lành của mày đã chấm dứt!"

Nói xong, gã hớn hển tiến vào trong xe rồi đóng cửa. Sau khi thay đổi phương hướng, hắn mới phóng xe vọt nhanh vào cổng trường.

Mộc Tử neho mắt nhìn chiếc xe thể thao vừa biến mất trước mặt mà lẩm bẩm: "Chỉ sợ rằng những ngày tốt lành của mày sẽ chấm dứt..."

"Cái gì? Mộc Tử, cậu đang nói cái gì vậy?" Âu Dương Lục Sắc bất giác kéo lấy cánh tay của Mộc Tử rồi hỏi.

"À, không có việc gì đâu cô giáo Âu Dương. Thôi, chúng ta vào trường nào." Mộc Tử chợt phát hiện Âu Dương Lục Sắc tiến lại gần mình đến như vậy nên nội tâm trở nên nhộn nhạo khiến lời nói có phần gấp gáp.

Vào lúc này, hiệu trưởng và bọn người của lão đã đi đến gần đó. Hiệu trưởng quét mắt nhìn cửa ra vào rồi hỏi Mộc Tử: "Ngày cậu, vừa rồi không phải cậu nói ở cổng có người đánh nhau hay sao? Nhưng người đi đâu mất rồi?"

"Hiệu trưởng Mã..." Âu Dương Lục Sắc vừa định nói chuyện thì Mộc Tử thăm vỗ lên cánh tay của nàng. Lục Sắc thấy vậy thì khuôn mặt đỏ lên rồi vội vàng buông tay hắn ra.

"Hiệu trưởng, thật ra là thế này..." Mộc Tử vừa cười vừa nói tiếp: "... Vừa rồi Phó Dương đánh nhau cùng vài người nhưng tôi cùng cô giáo Âu Dương khuyên nhủ nên họ đều đã bỏ đi hết rồi.

"Hả?" Hiệu trưởng Mã nghi ngờ nhìn đám bảo vệ sau lưng rồi lại nhìn khuôn mặt đỏ tươi của Âu Dương Lục Sắc thì nội tâm liền hiểu được phần nào sự tình: "Thì ra là vậy, thế hai người tranh thủ thời gian vào trường đi! Cái tên Phó Dương này ngày càng hư hỏng rồi. Tôi sẽ báo cho cha nó..."

Mộc Tử nhẹ gật đầu rồi tiến vào cổng trường. Âu Dương Lục Sắc cũng nổi bước theo sau.

"Mộc Tử à, cảm ơn cậu." Khi vừa đến ngã ba thì Lục Sắc nhìn Mộc Tử rồi nghiêm túc cảm tạ.

"Không có gì. Tiên tay thôi mà... Được rồi, cô mau chuẩn bị đi! Tôi còn muốn học chuyên môn đây này." Mộc Tử mỉm cười rồi quay người tiến về khu vực dạy học.

Âu Dương Lục Sắc vẫn đứng sờ tại chỗ rồi nhìn vào bóng lưng của Mộc Tử. Trong nội tâm của nàng bỗng nổi lên một suy nghĩ kỳ lạ: "Chàng trai trẻ này mặc dù tướng mạo không có gì đặc biệt hay là khiến người khác sợ hãi nhưng lại... nhưng lại đem đến cảm giác an toàn... Ừm, đem lại cho mình một cảm giác thật an toàn..."

-----o0o-----

Mộc Tử ngồi trước máy vi tính. Hắn nhàm chán di chuyển con chuột để xem tư liệu về chiếc Ferrari F430 trên websites.

Các học sinh chung quanh lúi rúi bàn tán: "Tại sao cô giáo Âu Dương vẫn chưa tới? Lên lớp đã được hơn mười phút rồi!"

"Thôi đi ông nội... vừa rồi mày không thấy sự việc trước cổng trường hay sao? Nhất định Phó Dương..."

Khi nghe những lời nói này, Mộc Tử cảm thấy chói tai cực kỳ.

Bỗng cửa phòng học chợt mở ra, Âu Dương Lục Sắc chậm rãi tiến vào lớp.

Giờ phút này, Lục Sắc đã thay đổi trang phục. Trên người nàng đang mặc một bộ váy liền thân trắng như tuyết, chân mang giày cao gót màu bạc. Tóc lại cột đuôi ngựa khiến phần tóc này tùy ý hất lên hất xuống. Tuy chỉ là ăn mặc tùy ý nhưng đủ khiến hai mắt người khác tỏa sáng.

Tâm hồn của Mộc Tử vừa nhộn nhạo nhìn Âu Dương Lục Sắc vừa nghĩ đến bà chủ Ngưng Hương, người có cách ăn mặc tương tự như Lục Sắc. Hai người đều là người đẹp tuyệt sắc. Nhưng nếu nói đến khía cạnh khác nhau thì... Ngưng Hương thuộc về loại thực nữ duyên dáng gợi cảm còn Âu Dương Lục Sắc thì thuộc về loại phụ nữ khỏe mạnh tràn đầy sức sống.

Âu Dương Lục Sắc nhìn Mộc Tử một cách tràn đầy thâm ý rồi lại tỏ ra điềm nhiên tựa như không có việc gì xảy ra.

Tuy nàng biểu hiện ra bộ dáng như không có việc gì nhưng giọng nói không còn trong trẻo như trước. Sau khi cẩn thận quan sát, Mộc Tử mới phát hiện trong khóe mắt nàng hơi hồng. Hiển nhiên, Lục Sắc đã khóc.

Một cô gái trẻ tuổi mà phải gánh trên tấm lưng gầy yếu một gánh nặng gia đình. Một cô gái trẻ tuổi thanh thuần lại chịu hết cực khổ nhưng vẫn im lặng chịu đựng người khác khi dễ...

Trước mắt Mộc Tử dần hiện ra hình ảnh Âu Dương Lục Sắc ngồi một mình và khóc rất thương tâm.

Mình phải giúp cô bé này!

Như vậy, thứ nhất không để cho ai bắt nạt nàng, đặc biệt là một thằng nhóc hư hỏng như Phó Dương!

Thứ hai, chính là kính tế...

Mộc Tử chợt nghĩ đến chiếc moto Halley...

Coi như xong rồi, hiện giờ đến tiền đồ xằng còn không có. Thôi, vấn đề kinh tế để sau vậy. Về phần Phó Dương... trước mắt Mộc Tử lại hiện ra bóng dáng gã thiếu niên hư hỏng này đang tỏ ra hung hăng, càn quấy...

"Ta chợt phát hiện mình thật sự rất ghét hắn..." Mộc Tử nhủ mày.

Tay của hắn lại vịn về mấy cọng tóc trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Đưa Nó Vào Bệnh Viện!!!(1)

Vào lúc ăn cơm trưa.

Bên trong nhà hàng, Mộc Tử đang ngồi ở một nơi sát cửa sổ. Hắn ăn cơm một cách yên lặng, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài một chút.

Ngoài cửa sổ là bãi đỗ xe dành cho công nhân viên chức cùng học sinh. Hiện tại, nơi này đang đậu rất nhiều loại xe hơi, xe gắn máy và moto các loại... Mà chiếc Ferrari F430 đỏ rực của Phó Dương lại đang đậu ở một vị trí dễ thu hút ánh mắt của mọi người nhất.

Đối với những người đáng ghét thì biện pháp tốt nhất chính là khiến hắn tạm thời hoặc vĩnh viễn biến mất trong tầm mắt của mình.

Trên cơ bản thì Phó Dương đã phạm phải hai sai lầm trí mạng.

Thứ nhất, gã đã vô lễ đối với Âu Dương Lục Sắc.

Thứ hai, Phó Dương không nên chỉ mặt Mộc Tử.

Bỗng dưng Mộc Tử sờ cái mũi của mình. Hắn chợt phát hiện chính mình rất ghét người khác chỉ thẳng vào mặt.

"Chỉ cần động tay lên chiếc Ferrari thì ngay lập tức Phó Dương chỉ chịu nhiều đau khổ."

Mộc Tử gấp một cọng cải bỏ vào miệng rồi vừa nhấm nháp vừa âm thầm suy tính.

Có vô số phương pháp ngoài ý muốn để phanh của chiếc xe Ferrari trước mắt không thể sử dụng được... Nhưng điều kiện tiên quyết chính là ở bãi đỗ

xe này không có lắp đặt cameras.

Bỗng Mộc Tử nhìn thấy cameras của bãi đỗ xe nên chỉ đành buông tha kế hoạch này.

Không thể động đến chiếc xe thể thao thì thì phải tiến lại gần Phó Dương mới có thể bố trí kế hoạch. Nhưng mình lại không học chung lớp với gã...

"Chuyện này quả thật rất phiền toái..." Mộc Tử chỉ đành cười khổ trong lòng.

Ngay trong lúc Mộc Tử đang nghĩ ngợi lung tung thì hai mắt hắn bỗng nhiên tỏa sáng. Thì ra, một thân hình xinh đẹp đang nhẹ nhàng bước tới rồi thoắt mái ngói đối diện với hắn.

"Cô giáo Âu Dương?" Mộc Tử có hơi bất ngờ khi nhìn thấy Âu Dương Lục Sắc đang ngồi đối diện cười thân nhiên với mình. Ngửi mùi hương thơm ngát đang đập vào mặt, hắn cảm thấy cực kỳ phấn chấn. Chẳng lẽ đây chính là ma lực của người đẹp trong truyền thuyết?

"Cậu bao nhiêu tuổi?" Âu Dương Lục Sắc vừa đặt hộp cơm lên bàn và mở nắp ra vừa đặt câu hỏi với Mộc Tử.

Mộc Tử không hiểu ý của nàng nên đành sờ mũi. Tuy hắn không biết tại sao Âu Dương Lục Sắc lại hỏi điều này nhưng vẫn trả lời rất thành thật: "Mười tám."

"À." Âu Dương Lục Sắc khẽ gật đầu: "Tôi hai mươi tuổi. Chỉ bằng cậu gọi tôi là Âu Dương hoặc là Lục Sắc là được rồi. Tóm lại không nên gọi là cô giáo... Ừm, tôi cảm thấy mình mau già đi khi bị gọi như vậy."

"Ừm..." Mộc Tử cười khẽ rồi nói tiếp: "Thế nhưng... chị vẫn là cô giáo của tôi mà?"

"Mọi người chỉ giúp đỡ nhau học tập mà thôi. Và lại tôi không phải thầy dạy chữ, mà cậu cũng không còn là học sinh tiểu học... đúng không nào?" Âu Dương Lục Sắc vui vẻ đáp lời.

Giọng nói của Lục Sắc lại thanh thúy dễ nghe như vậy. Trong mắt hắn, nàng mỉm cười thật mê người, đôi mắt thanh tịnh mà thâm thúy, tinh khiết nhưng trang trọng... so với đầm nước của Diệp Tử thậm chí còn có nhiều ma lực hơn...

Trong thời khắc này, Mộc Tử cảm thấy chính mình tựa như một chú cá đang đuối bị dòng nước hấp dẫn... hấp dẫn đến nỗi không hề có khả năng chống cự để rồi vĩnh viễn hãm sâu vào đó. Tuy vậy, hắn không cảm thấy mệt mỏi chút nào mà ngược lại còn thấy sảng khoái như quên hết mọi thứ để chìm trong dòng suối thanh khiết này và ngao du, vui vẻ...

"Mộc Tử! Mộc Tử?"

Đột nhiên Mộc Tử giật mình. Hắn nhận ra mình vừa thất thần. Trước mặt hắn, bàn tay trắng như ngọc của Âu Dương Lục Sắc đang hươ hươ nhằm gọi hắn tỉnh lại.

"Hả?" Mộc Tử vội vàng gấp đồ ăn bỏ vào miệng để che dấu sự bối rối của mình: "Có chuyện gì?"

"Có chuyện gì đâu?" Âu Dương Lục Sắc nhai một ít cơm rồi ưu nhã nuốt xuống. Rõ ràng nàng không hiểu câu hỏi của Mộc Tử: "Tôi không có nói gì cả? Chỉ là đột nhiên cậu có bộ dạng kỳ quái lắm?"

"Cái này..." Mộc Tử thấm lau mồ hôi lạnh: "Không có gì, chỉ là khi chị cười khiến tôi cảm thấy rất giống một người bạn cũ mà thôi..."

"À, rất giống một người bạn hả? Sao cậu không nói thẳng ra là giống một bạn học nữ của cậu đi chứ?" Âu Dương Lục Sắc đùa cợt nói tiếp: "Như vậy là do tôi trẻ hơn bộ đồ đang mặc rồi?"

"Nhanh miệng, thông minh... Chẳng qua ta rất thích một cô gái như vậy..." Mộc Tử trầm nghĩ.

"Được rồi, tôi nói đùa với cậu đấy." Âu Dương Lục Sắc mỉm môi rồi nghiêm mặt nói tiếp: "Chuyện hồi sáng, tôi thật lòng rất cảm ơn cậu."

"Tôi đã nói rồi, chỉ là tiện tay nên chị không cần nhắc đến đâu." Mộc Tử dần khôi phục thái độ bình thường như trước. Hắn vừa tiếp tục ăn cơm vừa trả lời với giọng điệu nhàn nhạt.

"Chẳng qua tôi cảm thấy rất lạ... Bộ trước kia cậu có học Kungfu hay sao?" Bỗng nhiên Âu Dương Lục Sắc tò mò hỏi.

"Kungfu à? Tôi không có học... Nhưng tại sao chị lại hỏi như vậy." Mộc Tử ngạc nhiên hỏi ngược lại.

"Vào buổi sáng hôm nay, lúc cậu né đòn của Phó Dương thì tôi cảm thấy rất nhanh mà lưu loát tựa như... tựa như đã từng học Kungfu vậy."

"Tuy tôi chưa học kungfu..." Mộc Tử lắc đầu giảng giải: "...Nhưng mỗi người khi tung nắm đấm đều ít nhất có một dấu hiệu. Ví dụ như ánh mắt, tư thế của hai chân biến hóa hay phân eo, các đốt ngón tay vận vẹo... Tôi nhờ những dấu hiệu này để nhận ra khi nào hắn tung nắm đấm để chuẩn bị."

Âu Dương Lục Sắc nghe xong những lời này thì cũng sờ đến nỗi quên ăn cơm. Sau nửa ngày trời, nàng mới nói: "Mộc Tử à, đột nhiên tôi cảm thấy cậu rất thần bí."

Thần bí sao?... Mộc Tử cười khở trong lòng.

"Chỉ thích ăn chay à?" Mộc Tử nhìn chăm chăm vào hộp cơm của Âu Dương Lục Sắc rồi hỏi một cách tò mò. Trong hộp cơm tinh xảo của Lục Sắc, ngoại trừ cơm trắng thì còn lại chỉ là rau bó xôi xanh tươi và một ít cà chua đỏ.

"Ừm..." Âu Dương Lục Sắc gấp một miếng cải bó xôi trong hộp cơm rồi tựa như thưởng thức mà trả lời câu hỏi của Mộc Tử: "Tôi thích ăn rau và hoa quả. Những thứ này ngoài màu sắc tươi đẹp còn kích thích vị giác của tôi. Mà không phải cậu cũng như tôi hay sao?"

Không hẹn mà gặp...

Mộc Tử lại nhớ đến một từ ngữ mà hắn không hiểu rõ.

Đây là ý trời sao? Hay là duyên phận trong truyền thuyết?

Mộc Tử nhìn hộp cơm của mình mà tâm sự trở nên nặng nề. Bên trong hộp cơm của hắn, ngoại trừ cơm trắng thì cũng chỉ có cải dầu xanh biếc và vài miếng cà tím mà thôi.

Mộc Tử cũng không thích ăn thịt cho lắm. Thường thì hắn ăn trái cây cùng rau quả. Bởi vì hắn cảm thấy những món đó có màu sắc và khiến hắn thèm ăn.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến những âm thanh dồn dập. Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc liền quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chỉ thấy lúc này, ở bên ngoài có hơn mười gã học sinh đầu tóc nhuộm đủ màu, dưới chân đang mang giày patin và trượt xung quanh bãi đỗ xe. Bọn họ cứ như bầy cá trích linh hoạt xuyên qua các khe hở chật hẹp giữa những chiếc xe. Trong đám đông này thì người hét to và có kỹ thuật tốt nhất chính là Phó Dương.

Phó Dương khi thì trượt ra phía sau, lúc lại vòng ra phía bên cạnh rồi tung người xoay một vòng trên không. Có đôi lúc Phó Dương trượt thẳng vào một chiếc xe, khi sắp đâm vào thì gã đột ngột phanh gấp. Từng trò biểu diễn này khiến những người xung quanh trầm trồ khen ngợi.

Âu Dương Lục Sắc nhìn những học sinh theo sau Phó Dương rồi mới thấp giọng nói với Mộc Tử: "Những người kia đều là đàn em của Phó Dương. Tên họ Phó này không phải người dễ trêu đùa. Cậu.. Cậu phải hết sức cẩn thận mới được."

Khuôn mặt của Mộc Tử không lộ ra biểu tình gì khác mà chỉ chú tâm theo dõi những pha biểu diễn của Phó Dương trong chốc lát. Sau đó hắn lại cúi đầu để tiếp tục ăn cơm.

"Yên tâm đi... Âu Dương."

Nhìn bộ dạng cúi đầu ăn cơm của Âu Dương Lục Sắc, khóe miệng của Mộc Tử cong lên rồi lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Chứa Nó Vào Bệnh Viện!!!(2)

Vào bốn giờ chiều, rớt cuộc thì tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết học cuối cũng đã vang lên. Lúc này, các học sinh nhao nhao thu dọn sách vở.

Mộc Tử chậm rãi xếp tập vở vào ba lô rồi rời khỏi phòng học với tâm trạng nặng nề.

Không biết tại sao, đột nhiên hắn lại có cảm giác sốt ruột.

Mộc Tử không có khả năng động tay động chân lên chiếc Ferrari. Và lại, do hắn học khác lớp với Phó Dương nên không thể nào tiếp xúc một thời gian dài với gã.

Từ khi quen biết Âu Dương Lục Sắc, Mộc Tử cảm thấy mình càng ngày càng lún sâu. Cứ mỗi nụ cười hay từng cái nhíu mày của Lục Sắc đều có thể khiến hắn mất hồn mất vía.

Nhớ lại buổi sáng, khi Phó Dương kéo cánh tay của Lục Sắc và tỏ ra hung dữ với nàng thì Mộc Tử cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

Hắn hận không thể chặt cánh tay của Phó Dương xuống rồi băm thành thịt vụn cho chó ăn cho thỏa nỗi tức giận này!

"Ta làm sao vậy... Chẳng lẽ cái này gọi là ghen hay sao? Hay ta đã yêu rồi?"

Mộc Tử cảm thấy đầu óc của mình hơi nhức, càng nghĩ càng loạn hơn. Hắn cố lắc đầu thật mạnh để vứt bỏ tất cả những tạp niệm rồi phân tích kĩ tình huống trước mắt.

Đầu tiên, nếu không giải quyết sớm ân oán với Phó Dương thì gã sẽ có cơ hội tìm Âu Dương Lục Sắc để gây phiền toái. Mà lúc này, phương pháp tốt nhất chính là khiến gã triệt để hoặc tạm thời rời khỏi trường Triều Dương.

Tiếp theo, Mộc Tử vẫn phải nhúng tay vào sự tình của Sở Tuyết Lâm và Trương Hiểu Phân. Hiện tại, trong lòng Lý Thiên đang nóng như lửa, còn hắn vì chưa biết gì về hai người Sở, Trương này...

"Mộc Tử! Cậu vẫn chưa về à?" Ngay khi Mộc Tử đang suy tư thì giọng nói của Âu Dương Lục Sắc truyền đến bên tai hắn.

Mộc Tử quay đầu lại. Chỉ thấy Âu Dương Lục Sắc đang đi đến với một đồng tài liệu cùng văn bản trên tay.

"Đúng vậy. Chị... chị còn chưa tan tâm sao?" Mộc Tử nhìn đồng văn kiện trên tay nàng rồi đưa ra thắc mắc của mình.

"Tôi còn phải ở lại một lát để sửa sang tài liệu." Âu Dương Lục Sắc đáp lời. Dừng một chút, đột nhiên nàng lại hỏi Mộc Tử: "Cậu đang sống ở đâu?"

"Tôi đang ở Phụng Tường." Mộc Tử thành thật trả lời.

"Hả? Tôi ở gia viên Lục Sắc! Chỗ ở của chúng ta chỉ cách nhau vài căn nhà mà thôi." Âu Dương Lục Sắc tỏ ra mừng rỡ.

"Thật hả?" Mộc Tử cũng không khỏi vui mừng ra mặt.

"Tôi chờ chị một lát rồi hay chúng ta cùng về chung." Dường như không cần do dự, miệng hắn thốt ra những lời như vậy.

"Được thôi, nhưng mà cậu không bận việc gì hay sao?" Âu Dương Lục Sắc hỏi ngược lại.

"Tất nhiên không bận rồi." Mộc Tử nói gấp. Khi hắn nghĩ đến cảnh cùng đi sóng vai với Âu Dương Lục Sắc suốt quãng đường về nhà thì tâm tình trở nên cực kỳ kích động.

"Vậy thì tốt thôi, theo tôi vào phòng làm việc đi. Ước chừng cũng khoảng mười phút đấy." Âu Dương Lục Sắc trừng mắt nhìn Mộc Tử rồi ôm đồng văn kiện về phòng làm việc của mình.

Mộc Tử âm thầm co nắm đấm để đè nén sự kích động trong lòng mình xuống và bước theo sau Lục Sắc tiến vào phòng làm việc của nàng.

Trong văn phòng có năm cái bàn. Xem ra lúc bình thường thì năm người cùng làm việc chung ở đây. Nhưng lúc này đã tan học nên mấy cái bàn này đều trống chỗ. Mộc Tử tùy tiện ngồi xuống một chỗ ở gần cửa sổ rồi hăng hái nhìn Âu Dương Lục Sắc đang bận rộn dọn dẹp.

"Tôi có thể giúp gì không?" Mộc Tử hỏi thăm.

"Không cần đâu. Lập tức xong ngay thôi." Lục Sắc cũng không ngẩng đầu lên khiến mái tóc dài rủ xuống hai bên lỗ tai. Những sợi tóc đen nhánh cùng làn da trắng như tuyết làm nổi bật nhau để tạo nên một vẻ đẹp không thể nói thành lời.

Cửa sổ đặt ở phía Tây nên ánh nắng buổi chiều có thể chiếu vào khiến cho toàn bộ căn phòng trở nên ấm áp.

Mộc Tử vừa tắm ánh mặt trời vừa nhìn Âu Dương Lục Sắc đang bận rộn. Đột nhiên, hắn cảm thấy trong không khí tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Ngay khi Mộc Tử ngắm Âu Dương Lục Sắc đến ngây người thì bỗng nhiên ngoài cửa sổ truyền đến những tiếng hét hối hả xen lẫn những giọng cười quái đản. Những âm thanh này khiến Mộc Tử nhú mày nhìn ra cửa sổ.

Chỉ thấy lúc này, trên con đường lớn ngoài đường có một đám học sinh đang chơi đùa ầm ĩ. Có người trượt patin, kẻ lại lái moto giống như đang thi đấu tốc độ. Vừa liếc mắt, Mộc Tử liền nhận ra những học sinh này chính là đám người hắn đã gặp lúc ăn cơm trưa ở nhà hàng.

Hắn lại đưa mắt tìm kiếm một vòng, quả nhiên nhanh chóng tìm thấy Phó Dương.

Lúc này, Phó Dương đang trượt patin quanh vòng tròn ở trên đường. Trong lúc trượt trên đường, đôi lúc gã lại chỉ trỏ mấy tên học sinh đang lái moto. Gã nói xi xào cái gì đó, chắc hẳn gã đang cười nhạo tốc độ chậm chạp của những người này.

"Đã tan học hơn mười phút rồi nhưng tại sao bọn chúng lại chưa rời khỏi?"

Mộc Tử trầm tư một chút. Bỗng nhiên, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng.

"Nhất định Phó Dương đang đợi Lục Sắc! Nhất định là vậy..."

"Vút" một cái, Mộc Tử cảm thấy một ngọn lửa nổi lên trong đầu.

Hắn nhìn về Phó Dương mà ánh mắt trở nên bén nhọn. Nếu bây giờ gã nhìn thấy ánh mắt này, ắt hẳn không thể không run rẩy.

"Phó Dương... Tại sao mày lại tự tìm kiếm phần xui về mình? Hơn nữa lại muốn nhanh như vậy! Tao vốn định chậm rãi khiến mày biến mất trong tầm mắt... nhưng bây giờ tao đã thay đổi chủ ý rồi. Ngay lúc này, nhất định mày biến mất trong mắt tao, biến mất trong mắt Âu Dương Lục Sắc và biến mất ở trường Triều Dương này!"

Như vậy nơi thích hợp nhất với Phó Dương hẳn là "Bệnh viện" rồi.

Mộc Tử vân vê sợi tóc trên trán mà trong đầu trong ngừng lặp lại mấy từ: Moto, trượt patin, cửa sổ... Ánh mặt trời!

Linh cảm ấy lại lóe lên rồi...!

Vì trượt patin và lái moto đều là vận động với tốc độ cao nên chỉ cần khiến thị giác của bọn họ không nhạy bén một thời gian liền xuất hiện tai nạn xe cộ. Mà trong cuộc chơi âm ỉ trước mắt, hẳn không cần phải lo lắng có người nghỉ ngơi.

Làm thế nào để khiến thị giác của bọn hắn bỗng nhiên biến mất đây? A, ánh mặt trời... ánh mặt trời sáng chói chắc chắn chính là vũ khí tốt nhất!

Sau khi nhìn thấy Âu Dương Lục Sắc vẫn bận rộn như trước, Mộc Tử rời khỏi chỗ ngồi rồi bước đến trước cửa sổ. Hắn vừa vân vê tóc trên trán vừa suy nghĩ.

Nếu dùng ánh nắng mặt trời... Vậy thì nhất định phải chọn cách Phản xạ ánh sáng để thấu kính phản xạ và tạo ra ánh sáng mạnh để kích thích thị giác.

Nhưng vấn đề chính là làm thế nào để tạo ra thấu kính lớn kèm theo ánh sáng phản xạ đủ lực sát thương.

Mộc Tử càng về nhanh sợi tóc trên trán...

Ánh mắt hắn liên tục quét khắp mọi nơi.

Muốn chế tạo kế hoạch ngoài ý muốn thì phải lập thể hiện trường.

Mộc Tử nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết. Đây là lần đầu tiên hắn bình tĩnh như vậy.

Có lẽ vì kế hoạch của Mộc Tử đã dần thành hình trong đầu nên hiện tại hắn cảm thấy khá thoải mái.

Mộc Tử dạo quanh phòng làm việc như không hề có mục đích gì. Đến khi hắn bước đến một cái bể cá lớn hình tròn thì mới dừng lại.

Bể cá này đặt trên bàn nằm ở giữa văn phòng. Mộc Tử cúi đầu quan sát cẩn thận con cá vàng đang bơi qua bơi lại bên trong.

"Chị Âu Dương, những con cá vàng này chắc không sống lâu." Mộc Tử vừa xem vừa cau mày nói với Lục Sắc.

"Hả? Tại sao vậy?" Âu Dương Lục Sắc ngẩng đầu lên rồi hỏi Mộc Tử với vẻ mặt nghi ngờ.

"Chị xem này, bên trong bể cá có rất nhiều rận!" Mộc Tử chỉ vào bể cá.

"Vậy sao? Tại sao tôi không phát hiện nhỉ?" Âu Dương Lục Sắc vừa bẽ bộn sắp xếp vừa nói.

"Không được, tôi phải cẩn thận kiểm tra... Tôi thích nhất là cá vàng nên không muốn nhìn thấy chúng chết vì rận!" Nói xong, Mộc Tử liếc nhìn Âu Dương Lục Sắc. Lúc này, nàng đang bận rộn nên không thèm nói chuyện với hắn.

Mộc Tử xách bể cá lên và đặt nó trên bệ cửa sổ để tỏ ra mình đang kiểm tra bể cá rất cẩn thận.

"Ui da, không được rồi!" Đang nhìn thật chăm chú, bỗng nhiên Mộc Tử kêu lên. Khi Âu Dương Lục Sắc ngẩng đầu lên thì bể cá chợt rời khỏi tay hắn rồi rơi ra ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, Mộc Tử nhanh chóng đóng cửa sổ.

"Cậu thật không cẩn thận... Nhưng tại sao lại đóng cửa sổ?" Âu Dương Lục Sắc cảm thấy kỳ lạ.

Mộc Tử không hề trả lời bởi vì hắn đang nhìn ra ngoài một cách chăm chú.

Kế hoạch của hắn đã thành công rồi!

Phó Dương... Chuyển hộ khẩu vào bệnh viện đi!

Q.2 - Chương 9: Tính Toán!!!(1)

Đương nhiên, Mộc Tử cố ý đánh rơi bể cá. Hơn nữa hắn đã nắm bắt tốt thời gian rồi mới làm như vậy.

Khi bể cá vừa chạm mặt đất thì sẽ bị nghiền nát và phát ra một âm thanh vang dội. Ở gần đó, bọn người Phó Dương quay đầu nhìn lại theo bản năng. Ngay trong khoảnh khắc này, Mộc Tử đã đóng cửa sổ lại. Với khả năng phản quang mạnh mẽ của thủy tinh công nghiệp, ánh sáng mặt trời đã chiếu thẳng vào trong mắt bọn chúng.

Lúc Phó Dương chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh trắng xóa thì giày patin dưới chân vẫn xoay tròn khiến gã lao thẳng vào vườn cây bên đường.

Mặc dù Phó Dương không thể nhìn thấy tình huống xung quanh nhưng gã vẫn cảm thấy nguy hiểm. Với kỹ thuật trượt patin cao siêu của mình, Phó Dương dễ dàng giảm mạnh để ổn định thân hình ngay trước vườn ươm ven đường nửa mét.

Ngay khi Phó Dương vừa thờ ra thì một chiếc moto lao đến sau lưng rồi tông gã bay ra ngoài. Ở trên không, thân thể của Phó Dương tạo ra một vòng cung hoàn mỹ rồi rơi xuống mặt đất.

Hiện trường chỉ có thể im lặng khoảng mười mấy giây. Sau đó, mọi người xung quanh bắt đầu trở nên huyên náo...

-----o0o-----

Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc cùng sóng vai nhau đi trên đường lớn. Mái tóc đen nhánh cứ bay nhẹ trong cơn gió mùa hè cộng với bộ quần áo màu trắng khiến nàng tựa như thiên sứ hạ phàm. Thân hình xinh đẹp đi trong dòng người đưa lên không ít ánh mắt của mọi người.

Mộc Tử cảm thấy rất hạnh phúc. Lúc này cảm giác phiêu phiêu cứ như tiên vậy.

Nhưng nhìn bộ dạng nặng nề của Âu Dương Lục Sắc thì dường như nàng đang có tâm sự. Hiện giờ, sắc mặt của Lục Sắc đang rất ngưng trọng, môi lại tái nhợt. Hiện nhiên nàng vẫn còn ấn tượng sâu sắc với sự cô ở trong trường.

Sau nửa ngày trời, nàng mới thì thảo hỏi Mộc Tử một câu: "Phó Dương... Hắn không chết chứ?"

Mộc Tử nhìn nàng một chút rồi trả lời một cách mơ hồ: "Có lẽ vậy."

"Thật sự quá kinh khủng..." Âu Dương Lục Sắc than thầm rồi bỗng nhiên nàng lại nhớ đến một việc gì đó nên lại hỏi tiếp: "Tại sao vừa rồi cậu lại đóng cửa sổ?"

Mộc Tử đảo con mắt lòng vòng rồi mới đáp lời: "Tôi làm rơi bể cá nên sợ người khác nhìn thấy."

"À..." Âu Dương Lục Sắc trầm ngâm một lát rồi cũng chẳng nói thêm câu nào.

Hai người cứ lặng lẽ đi bộ trên đường như vậy. Nhìn hai cái bóng dưới mặt đất, bỗng nhiên Mộc Tử lại tưởng tượng đến hình ảnh hắn ngồi trên một chiếc Halley cực kỳ phong cách chạy với tốc độ cực hạn. Âu Dương Lục Sắc ngồi ở phía sau chăm chú ôm eo hắn. Mái tóc dài của nàng trong gió điên cuồng nhẩy múa. Bọn hắn cùng điên cuồng hét lên, chiếc moto cũng gào thét. Giống như có thể đuổi kịp mọi thứ, khiêu chiến tất cả mà quên đi quá khứ để tiếp tục bước đến tương lai...

Dường như lộ trình hôm nay ngắn hơn thường lệ. Ngay lúc Mộc Tử đang chìm trong mộng tưởng thì cổng của Gia viên Lục Sắc đã ở trước mắt.

"Đến nhà tôi rồi." Âu Dương Lục Sắc dừng bước rồi nói với Mộc Tử.

"Chỉ vào nhà đi thôi." Mộc Tử tạm thời che dấu vẻ tiếc nuối bằng một nụ cười.

"Ừm, cậu cũng về đi." Âu Dương Lục Sắc khoát tay chào hắn rồi nhẹ nhàng bước tiếp.

Mộc Tử đứng chôn chân tại chỗ. Hắn ngơ ngác nhìn bóng lưng dần biến mất của Âu Dương Lục Sắc mà trong lòng khổ sở một hồi giống như mất đi một thứ quý giá nào đấy vậy.

Thất hồn lạc phách...

Theo thói quen, Mộc Tử lại nhanh chóng nghĩ đến một từ ngữ để hình dung về mình.

Hắn cười khổ rồi xoay người.

Mộc Tử cũng không đi về phòng trọ Phượng Tường mà mục tiêu của hắn là...

...Tổng bộ của tập đoàn Sở Hiểu.

"Tập đoàn Sở Hiểu, Sở Tuyết Lâm và Tường Hiểu Phân... không ngờ hai người này thật lẳng mạn. Đến cái tên công ty cũng có thâm ý." Mộc Tử nghĩ thầm...

Hiện nay, hắn đang nắm được một số tình huống: Tập đoàn Sở Hiểu chủ yếu đầu tư bất động sản với chủ tịch là Sở Tuyết Lâm và tổng giám đốc là Tường Hiểu Phân. Công ty này ở trong giới kinh doanh bất động sản của thành phố Tân Bắc cũng có danh tiếng khá lớn. Như vậy đã đủ khẳng định số tiền đầu tư của công ty chính là tài sản của Lý Thiên.

Mộc Tử dạo một vòng xung quanh tổng bộ của tập đoàn Sở Hiểu để tìm hiểu kết cấu cùng địa hình của nơi này. Sau khi thăm dò, hắn nhận ra tòa lầu này đứng một mình, đối diện cửa chính lại là con đường phồn hoa. Ở bên trái tòa lầu là một bãi đỗ xe với diện tích ước chừng khoảng một trăm mét vuông. Ở bên trong bãi đang đậu hơn mười chiếc xe hơi các loại. Vừa liếc mắt, Mộc Tử đã nhìn thấy chiếc xe có biển số BB88 mà Lý Thiên đã kể. Bên phải tòa lầu là một con đường dành riêng cho người đi bộ. Mà phía sau thì lại là tòa nhà của một công ty kinh doanh bất động sản khác. Ở giữa hai tòa lầu là một khe hở rộng khoảng mười thước.

Vì Mộc Tử đã nắm được đại khái tình hình cơ bản của công ty này nên hắn âm thầm suy tính. Có lẽ vì Mộc Tử vừa mới chế tạo thành công một kế hoạch ngoài ý muốn liên quan đến cửa sổ nên hiện giờ hắn cực kỳ quan tâm đến tình huống của các cửa sổ.

Theo quan sát ở bên ngoài thì bốn phía xung quanh mỗi tầng lầu đều có cửa sổ. Ở tầng ba, ngoại trừ cửa sổ cực kỳ xa hoa nằm chính giữa thì ba cửa sổ còn lại đều có kết cấu ba tầng bao gồm: Thủy tinh, thanh chắn và inox bảo vệ.

Cửa sổ ở tầng hai lại không lớn lắm, kết cấu chỉ gồm thanh chắn và lớp thủy tinh mà không có tầng inox bảo vệ. Mà trên mặt mỗi cửa sổ chỉ có một lỗ nhỏ, có lẽ dùng để thông gió.

Sau khi nghiên cứu cửa sổ xong thì Mộc Tử lại đi hai vòng quanh tòa lầu. Hiện giờ, hắn đang nghĩ cách để tiến vào bên trong tòa lầu này để trực tiếp xem xét tình huống. Mà quan trọng nhất, hắn phải tìm được văn phòng của Sở Tuyết Lâm và Tường Hiểu Phân thì mới có thể định ra hành động tiếp theo của kế hoạch.

Nhưng phải dùng thân phận gì để tiến vào bên trong? Mà lần đầu tiên tiến vào lại liên quan đến độ khó của kế hoạch về sau. Nhất định vào cực kỳ cẩn thận mới được.

"Bàn chuyện làm ăn?" Mộc Tử nhìn cách ăn mặc của mình cùng tuổi tác lẫn ngoại hình thì chỉ đành âm thầm bác bỏ ý định này.

Là bà con xa của Sở Tuyết Lâm hoặc là của Tường Hiểu Phân? Cũng không được, như vậy chỉ có thể lừa gạt một lần. Mà chẳng may để lộ mặt trước hai người Sở, Tường thì sẽ hoàn toàn thất bại.

Người sửa chữa hay là nhân viên bán hàng của công ty nào đó? Vậy càng không thể được...

Hay là tham gia phỏng vấn?

Tham gia phỏng vấn cũng là một cách không hề tệ. Nếu như được tuyển dụng thì mình sẽ có thể tiến vào nội bộ của công ty. Như vậy càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với hai người đó... Nhưng mấu chốt chính là hiện giờ chưa có thông báo tuyển dụng ah?

Mộc Tử vân vê tóc trên trán rồi cau mày suy tư. Hắn suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt.

Được rồi, hay mình về nhà trước. Hắn là Lý Thiên rất hiểu tính cách, tác phong làm việc và thói quen sinh hoạt của họ.

Nhưng mà Mộc Tử vẫn cần phải tìm hiểu tình huống biệt thự của bọn họ. Do buổi tối, hai người sẽ từ công ty về biệt thự. Cũng vì vậy, hắn phải nghiên cứu chi tiết quan trọng này một cách kỹ lưỡng.

Hiện giờ đã khác lúc trước, Mộc Tử nhớ lại lúc đối phó với Ứng Câu Tị Tử. Khi ấy, hắn không hề có cách nào để quan sát tình huống trong nhà của Ứng Câu Tị Tử khiến kế hoạch đã khó lại càng thêm khó. Kỳ thật, chế tạo kế hoạch ngoài ý muốn trong nhà của mục tiêu chính là một trong những phương pháp hữu hiệu nhất.

"Thế nhưng lúc này, mình đã có chuẩn bị rồi..." Mộc Tử cảm thấy hài lòng. Ở bên trong chiếc ba lô sau lưng hắn có một chiếc kính viễn vọng hồng ngoại cao cấp...

Mộc Tử cũng không phải là người để tâm những chuyện vặt vãnh. Khi hắn bị bế tắc thì việc quan trọng nhất chính là thay đổi phương pháp.

Tóm lại, hắn cần phải hiểu rõ về hai người Sở Tường một cách cẩn thận và đầy đủ. Đây chính là điều quan trọng nhất.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Mộc Tử bỗng nghĩ đến một thành ngữ.

Ngay sau đó, hắn không hề do dự bước về phía tòa lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Tính Toán!!!(2)

Mộc Tử trước cửa phòng, hắn đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn tất cả mọi thứ trong phòng.

Lúc bình thường, không gian bên trong căn phòng rất thoáng đãng. Nhưng hôm nay, không hiểu sao vô duyên vô cớ lại có nhiều đồ dùng sinh hoạt mới. Nào là TV, tủ lạnh, máy giặt... đầy đủ mọi thứ. Đến vách tường màu trắng cũng không hề đơn điệu mà dán posters của nhiều ngôi sao điện ảnh.

Đây là nhà của ta sao?

Mộc Tử dụi mắt. Hắn cảm thấy không giống như đang nằm mơ.

Mộc Tử cẩn thận bước vào căn phòng. Vừa liếc nhìn, hắn nhìn thấy ở nơi gần cửa sổ đang đặt một bộ sofa mới tinh. Bên trên ghế sofa là một người đàn ông mang giày Tây đang bắt chéo hai chân. Trên tay người này là một cái ly đế cao thường dùng để thưởng thức rượu vang.

Vừa đi đến trước mặt người đàn ông, Mộc Tử lại cẩn thận quan sát trong chốc lát. Sau khi xác định rõ người đàn ông mặt mày sáng láng kia là Lý Thiên thì hắn mới tỏ ra nghi ngờ mà chăm chú hỏi: "Chú Lý, chú đi cướp à?"

Lý Thiên mặt trắng như không còn chút máu, hắn cau mày trả lời: "Cậu nhìn bề ngoài không những phong lưu phóng khoáng mà còn hào hoa phong nhã của tôi đi. Như thế nào lại là tạo hình của bọn cướp vậy?"

"Vậy... chú trúng số độc đắc sao?" Mộc Tử ngồi đối diện với Lý Thiên. Hắn vừa vuốt ve vừa hưởng thụ chiếc ghế sofa mềm mại này rồi mới mừng rỡ mà hỏi.

"Đại ca à, muốn mua vé số thì ít nhất cũng phải bỏ ra hai đồng. Lúc cậu ra ngoài, một đồng cũng không có để lại cho tôi đó nha!" Lý Thiên phàn nàn.

"À..." Mộc Tử sờ lên mũi: "Cái này... Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn vừa chỉ vào những đồ đạc mới ở trong phòng vừa hỏi.

"Tôi bán nhà rồi." Lý Thiên thần nhiên nói tiếp: "Trước khi đi tù, tài sản còn lại của tôi chính là căn hộ đó. Do khi mua tôi dùng danh nghĩa của mình nên mới không bị lấy đi. Hôm nay, tôi vừa bán rẻ nó."

Mộc Tử im lặng vuốt sọc tóc trên trán rồi tiếp tục hỏi: "Chú có suy nghĩ quá chưa? Nếu chúng ta không ở lại nơi này mà chuyển đến căn hộ của chú thì sẽ tiết kiệm tiền thuê nhà."

"Là một thương nhân thiên tài, tất nhiên ta biết rõ điều này." Lý Thiên chậm rãi rót đầy rượu vang vào ly của Mộc Tử, vẻ mặt trở nên đặc ý: "Nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt. Nếu như tôi không bán nhà thì chúng ta sẽ chịu cảnh chết đói."

Mộc Tử gật gù: "Có đạo lý. Nếu đã có tiền mặt thì nhiều việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Tôi nghĩ, chúng ta nên khởi động kế hoạch nhằm vào Sở Tuyết Lâm cùng Tường Hiểu Phân."

"Đúng vậy! Đây chính là nguyên nhân tôi đã nghĩ đến. Tất nhiên, tôi tin cậu nhất định sẽ giúp tôi hoàn thành tâm nguyện!" Lý Thiên giờ ly rượu lên rồi vừa nhìn chăm chăm vào Mộc Tử vừa nói với giọng điệu chân thành.

"Đúng rồi, điều tôi quan tâm nhất là nếu chú đã mua nhiều thứ như thế... Vậy thì bây giờ còn lại bao nhiêu tiền?" Mộc Tử cũng chậm rãi giờ ly. Hắn lại nhìn những chất lỏng đỏ tươi bên trong vừa hỏi Lý Thiên.

"2000." Lý Thiên trả lời rất nhanh.

Bàn tay đang nắm ly rượu của Mộc Tử hơi run, khuôn mặt hắn hơi vặn vẹo mà hỏi: "2000 dollars?"

"Yuan (Đồng nhân dân tệ)" Lý Thiên mỉm cười.

"Không thể nào?" Mộc Tử hoàn toàn sập đổ: "Chú bán đi một căn hộ mà chỉ còn lại 2000 đồng à?"

"Đúng vậy, tuy căn hộ đó bán được hai mươi vạn nhưng tôi đã bỏ ra hai vạn mua sắm, giữ lại 2000 tiêu xài. Riêng số tiền còn lại thì đều đem đi đầu tư."

Lý Thiên trả lời rất tự nhiên.

"Đầu tư?" Mộc Tử kinh ngạc hỏi: "Chưa đến một ngày mà chú đã đem cho ai vậy?"

"Cổ phiếu." Lý Thiên đáp.

Mộc Tử lau mồ hôi lạnh: "Trong mấy tiếng đồng hồ này, chú bỏ ra hơn mười vạn để đầu tư cổ phiếu à?"

"Đúng vậy." Lý Thiên nghịch lý rượu mà cười khê: "Tôi có thể chắc chắn. Số tiền này trong vòng một tuần ít nhất sẽ tăng gấp đôi."

"Người đàn ông này điên rồi..." Mộc Tử không còn gì để nói.

"Hê hê, cậu không nên hoài nghi năng lực của tôi. Bảy năm trước, tôi chính là cổ thần tiếng tăm vang dội đó nha... Tóm lại chắc chắn sẽ có tin tức tốt. Hiện giờ, chúng ta nên nâng ly chúc mừng đi! Chúc mừng tôi bán nhà, chúc mừng tôi gặp cậu và chúc mừng chúng ta sẽ chính thức bắt đầu sống chung từ ngày hôm nay..."

Xoảng...

Mộc Tử rung mình. Ly rượu trong tay rơi xuống mặt đất.

-----oOo-----

Bầu trời tối đen, vầng trăng lưỡi liềm chậm rãi bò trên mái nhà.

Trong phòng không mở đèn nên ánh sáng thật u ám.

Mộc Tử nằm trên chiếc sofa mới vừa nhìn Lý Thiên ở chiếc ghế đối diện. Theo ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hắn nhận ra khuôn mặt kia đã không còn trẻ.

Đã có nhiều người từng chứng minh: Nếu như một người có một phương diện nào đó đặc biệt ưu tú thì ở một phương diện khác sẽ chênh lệch rất kinh người.

Người đàn ông đang nằm ở chiếc ghế sofa đối diện: Lý Thiên, là một thiên tài thương nghiệp. Nhưng suy nghĩ của hắn chỉ dừng lại ở thời thơ ấu. Tư tưởng của Lý Thiên cũng đơn thuần như một đứa trẻ vậy. Hiện giờ, rốt cuộc Mộc Tử đã hiểu rõ tại sao bảy năm trước Trương Hiểu Phân và Sở Tuyết Lâm lại lừa gạt được Lý Thiên rồi. Bởi vì đối với Lý Thiên, bị lừa gạt hay lợi dụng... cũng chỉ là một sự tình rất đơn giản mà thôi.

"Nhưng...! Lừa gạt, phản bội, tham lam... đều sẽ trả giá nặng nề." Mộc Tử vịn về sợi tóc một cách nhẹ nhàng rồi thầm nghĩ.

Người như chú Lý, khi đối mặt với hận thù sẽ tỏ ra yếu đuối... Như vậy, chi bằng để ta "Thay trời hành đạo"!

Căn cứ miêu tả của Lý Thiên, Mộc Tử đã hiểu đại khái về tính cách của hai người Trương Hiểu Phân lẫn Sở Tuyết Lâm.

Sở Tuyết Lâm: Tâm cơ thâm trầm lại dễ trở mặt. Từng trải qua một năm đi lính nên đã che dấu được bản chất du côn không sợ trời không sợ đất. Hắn làm việc không từ một thủ đoạn nào. Người này thuộc loại điển hình của nhân vật giết người không nháy mắt.

Tạm thời so sánh thì tâm cơ của Trương Hiểu Phân lại đơn giản hơn. Tính cách nàng khá mềm yếu nên dễ dàng bị khống chế và lợi dụng. Căn cứ theo giảng giải của Lý Thiên, lúc tham gia lừa gạt và hãm hại hắn, người phụ nữ này hoàn toàn bị Sở Tuyết Lâm dụ dỗ. Hơn nữa, Trương Hiểu Phân là một người si tình điển hình. Không hiểu tại sao nàng lại nghĩ Sở Tuyết Lâm là người đàn ông tốt nên cho dù lên núi đao hay xuống biển lửa cũng không hề do dự...

Như vậy hiện tại đã có thể xác định, đối thủ chân chính chỉ có Sở Tuyết Lâm mà thôi. Mà cơ hội hay vũ khí để tiêu diệt Sở Tuyết Lâm lại chính là Trương Hiểu Phân!

Dựa vào khuyết điểm của Trương Hiểu Phân là tính cách mềm yếu, Mộc Tử sẽ gây áp lực đủ lớn để khiến tâm thần của nàng sụp đổ dẫn đến cam tâm tình nguyện khai ra sự thật.

Kế hoạch tạm thời như vậy là được rồi. Vấn đề còn lại chính là những chi tiết tỉ mỉ bên trong.

Bước đầu tiên, muốn hiểu rõ sinh hoạt hàng ngày của Trương Hiểu Phân thì cần phải tiến hành theo dõi hoặc đến bên cạnh nàng.

Hai mắt của Mộc Tử không hề nhúc nhích nhìn vầng trăng khuyết. Tay hắn không ngừng vịn về mấy cọng tóc trên trán.

Nhưng muốn tới gần nàng thì phải có lý do... Mộc Tử lại nhớ đến lỗ hổng khi cân nhắc vấn đề này vào buổi chiều.

Vấn đề này thật sự là khó...

Mộc Tử suy nghĩ một hồi lâu cũng không có kết quả. Hắn nhìn ra bên ngoài... đã hơn chín giờ tối rồi.

Không muốn đi ngủ nhưng suy nghĩ lại gấp nút thắt...

Mộc Tử ngồi dậy. Hắn bắt đầu đi tới đi lui trong phòng khách tối om.

"Sao không đi hóng mát bằng xe?"

Bỗng nhiên giọng nói của Lý Thiên chọt vang lên khiến Mộc Tử bị hù dọa một phen.

Hắn quay đầu nhìn Lý Thiên một cách nghi ngờ.

"Tôi muốn thử cảm giác ngồi trên xe Halley rồi đây." Lý Thiên chậm rãi ngồi dậy. Sau khi nói xong, hắn vươn vai mở đèn lên rồi mới ném một chuỗi chìa khóa cho Mộc Tử.

Mộc Tử nhận lấy mà hỏi Lý Thiên với vẻ mặt kích động: "Chú đồ xăng rồi à?"

"Đương nhiên." Lý Thiên trả lời.

"Tốt lắm" Mộc Tử tỏ ra cực kỳ hưng phấn. Sau khi hét to một tiếng, hắn phóng ra ngoài cửa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Tính Toán!!!(3)

Động cơ của chiếc Halley phát ra những tiếng động mạnh mẽ phá tan màn đêm dày đặc. Mang theo cơn gió gào thét, chiếc mô tô phóng như bay trên con đường lớn.

Loại tốc độ cực hạn như thế mang lại cho Mộc Tử một khoái cảm của sự tự do vô hạn. Hắn cảm thấy dường như mình có thể thoát khỏi lực hút của trái đất mà vươn lên trên không để vui vẻ bay lượn bên cạnh những đám mây mờ ảo.

Mộc Tử hét một tiếng chói tai, hét rất lớn... Giọng nói đã không còn gây thơ của hắn theo làn gió điên cuồng từ chiếc Halley tạo ra bao phủ khắp nơi. Bóng đêm sâu thẳm tựa như không thể ngăn cản ngạo khí chống lại vận mệnh tương như trắc trở của một người trẻ tuổi.

Sở Tuyệt Lâm thì sao? Trương Hiểu Phân thì sao? Các người tính toán cái gì? Nếu đã là đối thủ của ta... vậy thì chuẩn bị cho ngày tận thế đi!

Nhớ đến đối thủ của mình, khuôn mặt của Mộc Tử vốn bị gió mạnh thổi lên có phần biến dạng.

Đó là dáng vẻ tươi cười điên cuồng nhưng ngạo nghễ cũng như không hề bị trời buộc. Đây không những là một loại tự tin cao ngất trời mà còn là ngạo khí có sẵn từ trước.

Ngay sau đó, đột nhiên trong đầu hắn dần hiện ra một hình ảnh. Bóng hình xinh đẹp đó quả nhiên chính là Âu Dương Lục Sắc!

Âu Dương, giờ phút này em đang làm gì? Đã trễ như vậy, có lẽ em đang chìm trong giấc ngủ chăng...?

Tiếng cười cùng giọng nói của em rất tự nhiên mà em lại cực kỳ thông minh. Em khiến anh trù mến bởi tính cách thiện lương nhưng kiên cường. Và em cũng không ăn thịt mà thích ăn trái cây, cũng như anh vậy...

Trong nháy mắt, bóng dáng của Âu Dương Lục Sắc chiếm cứ tất cả suy nghĩ của hắn. Đây là cảm giác gì? Ngọt ngào hay đắng chát?

Khi còn đi học, loại cảm giác này đã từng xuất hiện mỗi khi hắn đối mặt với Diệp Tử. Chỉ là lúc bấy giờ, cảm xúc rất mong lung, mơ hồ... Mà giờ đây, cảm giác này lại hùng hổ đến dọa người. Nếu có thể ví von thì cảm xúc trước kia sinh ra trước Diệp Tử chỉ là một dòng suối nhỏ chảy róc rách... còn tình cảm hiện nay hắn dành cho Âu Dương Lục Sắc lại giống như một đại dương sóng gió mạnh liệt.

Bất tri bất giác, Mộc Tử đã giảm dần tốc độ. Hắn chậm rãi điều khiển chiếc Halley dừng ở ven đường.

Khi vừa phóng ánh mắt nhìn lại thì Mộc Tử mới kinh ngạc nhận ra mình hóng mát bằng xe nhưng đã đi xa đến vậy.

Hiện tại, hắn đã ở bên ngoài thành phố Tân Bắc rồi.

Trên con đường rộng lớn trước mắt không có những đám đông chen chúc hay đoàn người rộn ràng, cũng chẳng có cảnh rặng chiều rực rỡ mà bốn phía chỉ có rừng cây rậm rạp mọc san sát nhau thành từng mảng như hoa màu. Lúc này, không khí đều mang hương vị của cây cỏ khiến tâm thần của con người trở nên tĩnh lặng. Không những vậy, nếu im lặng thì còn có thể lắng nghe tiếng côn trùng kêu... Quả thật đây là một nơi tuyệt vời.

Mộc Tử ngồi yên trên xe, hai bàn tay nắm chặt tay lái. Hắn nhắm mắt lại để cảm nhận sự trong sạch của cảnh đẹp tự nhiên cùng thưởng thức sự tĩnh lặng ở xung quanh.

Trăng tỏ sao sáng lại có hoa cỏ và tiếng côn trùng. Trong đầu của Mộc Tử dần tưởng tượng ra một hình ảnh mỹ diệu: Hắn ngồi trên chiếc mô tô Halley, Âu Dương Lục Sắc ngồi phía sau ôm eo hắn, đầu nàng thì tựa lên lưng một cách chăm chú. Cả hai lần Âu Dương Lục Sắc đều không nói một lời nào mà chỉ hưởng thụ cảm giác im lặng nhưng lãng mạn trong thế giới riêng của hai người.

"Ồ?" Mộc Tử chợt nhớ chỗ ngồi phía sau còn có một người! Mà từ lúc chạy như bay trên con đường này, hắn cũng không nghe thấy giọng nói của Lý Thiên.

Ckittt....!

Nguy rồi, chẳng lẽ giữa đường Lý Thiên rơi khỏi xe?

"Chú Lý?" Mộc Tử vội gọi to một tiếng nhưng đằng sau vẫn không có động tĩnh. Hắn nhanh chóng quay đầu lại thì lại nhìn thấy Lý Thiên đang cầm một cái điện thoại kiểu mới và ấn liên tục không ngừng.

Khi nhìn thấy Mộc Tử quay đầu lại, Lý Thiên mới ngẩng đầu lên. Sau khi tạm thời rời khỏi màn hình điện thoại di động, hắn nhìn Mộc Tử với vẻ nghi ngờ: "Ừm?"

Mộc Tử sờ mũi một cách bất đắc dĩ: "Chú đang xem cái gì vậy?"

"Giá cả của thị trường cổ phiếu." Tuy câu trả lời ngắn gọn nhưng đại ý đủ nhiều để trả lời câu hỏi. Lý Thiên vừa nói xong thì lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu điện thoại di động.

"Trên đường đi chú cũng nghiên cứu giá cổ phiếu à?" Mộc Tử cực kỳ kinh ngạc. Hắn vừa nhìn mái tóc như ổ rom đang bị gió thổi bay của Lý Thiên vừa đặt câu hỏi.

"Không phải." Lý Thiên nhanh chóng trả lời: "Kể từ lúc cậu tiến vào trạng thái điên cuồng thì tôi mới bắt đầu nghiên cứu."

Mộc Tử để Lý Thiên bước xuống xe rồi mới đạp chân chống. Lúc này, hắn chỉ vào mũi của mình mà cười khổ: "Trạng thái điên cuồng sao? Chú cho rằng tôi là người sỏi à?"

"Lúc cậu rú lên thì còn khủng bố hơn người sỏi rất nhiều." Lý Thiên cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Mộc Tử bó tay rồi...

Hai người trở nên trầm mặc. Mộc Tử vẫn ngồi trên xe. Hắn ngờ ngác nhìn ánh trăng non đến xuất thần. Chẳng lẽ cảm giác đối với Âu Dương Lục Sắc thật sự chính là tình yêu ư? Còn tình cảm dành cho Diệp Tử thì sao? Hay là ta thật sự dễ dàng yêu người khác à...

Diệp Tử, không biết tình trạng hiện giờ của em như thế nào. Cố gắng hồi phục nhé...

"Cậu thích cô bé nhà nào rồi?" Ngay lúc Mộc Tử đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Lý Thiên, vốn đang một mực loay hoay với chiếc điện thoại di động, bỗng đưa ra một câu hỏi như vậy.

Mộc Tử nghi ngờ nhìn về phía Lý Thiên: "Hả?"

"Tuy tôi không giỏi về phương diện tình cảm nhưng nhìn bộ dạng ngờ ngác của cậu... Quả thật rất giống thời điểm tôi đang say mê Tường Hiểu Phân vậy. Nói đi, cô bé kia là ai?" Sau khi cất điện thoại, Lý Thiên nghiêm túc nhìn Mộc Tử.

Mộc Tử không cho là đúng mà tiếp tục đem ánh mắt nhìn ánh trăng trên không: "Nói ra chú cũng không biết. Tóm lại... nàng so với Tường Hiểu Phân xinh đẹp hơn gấp trăm lần, cũng đáng yêu hơn gấp trăm lần!"

"À." Lý Thiên bước đến trước mặt Mộc Tử. Sau khi cả hai cùng đứng sóng vai với nhau thì hắn mới thở dài: "Tường Hiểu Phân... chính là cô phiếu thất bại nhất trong cuộc đời của tôi."

"Cổ phiếu sao... Loại so sánh này quả thật vô cùng mới mẻ." Mộc Tử nghĩ thầm trong bụng. Đối với loại người như Lý Thiên thì cổ phiếu chính là tính mạng của hắn. Suốt cuộc đời đều đánh bạc... ngay cả tình yêu cũng vậy. Đáng tiếc, khi đánh bạc với tình yêu, hắn đã thất bại, thất bại một cách thảm hại.

Vậy còn ta? Cuộc sống chẳng phải cũng đánh bạc không ngừng hay sao?

Chẳng lẽ Âu Dương Lục Sắc cũng chính là cổ phiếu lớn nhất ta muốn chọn à?

Khi thấy Mộc Tử im lặng, Lý Thiên cũng không nói gì thêm mà chỉ ngờ ngác nhìn lên bầu trời. Dường như hắn đang chìm vào hồi ức của ngày xưa.

"Nếu để Trương Hiểu Phân tự mình lật lại bản án thay chú... Vậy tình hình thực tế, chúng ta nắm được bao nhiêu phần thắng? À, tôi nói thẳng chính là tài sản." Sau khi im lặng một hồi lâu, đột nhiên Mộc Tử mới hỏi.

"Nếu nàng đích thân làm chứng thì Sở Tuyết Lâm cùng nàng sẽ phải trả lại tất cả tài sản đang sở hữu cho tôi. Mà sở chấp pháp hẳn sẽ điều tra khoản tiền bảy năm trước. Cho dù khoản tiền Sở Tuyết Lâm đã động tay vào cũng không thoát! Có thể nói, chúng ta sẽ nắm hơn 90% chiến thắng."

"Rất tốt." Mộc Tử gật gù.

"Rất tốt? Tôi nghĩ không tốt như cậu nói mà cảm thấy Trương Hiểu Phân tuyệt đối sẽ không tự thú! Trừ khi, cậu có thể điều khiển tư tưởng như trong phim điện ảnh." Lý Thiên trả lời với dáng vẻ thất thần.

"Vậy nếu tôi có biện pháp chèn ép Trương Hiểu Phân thì chú có đau lòng hoặc là... do dự hay không?" Mộc Tử nhìn chăm chăm vào Lý Thiên, sau đó hẳn mới chăm chú hỏi.

Lý Thiên trầm ngâm hồi lâu rồi lắc đầu: "Không biết."

"Vậy thì được rồi. Phần lớn kế hoạch của tôi đã thành hình. Hiện giờ chỉ phải lo vấn đề chi tiết." Mộc Tử xoa tay. Giọng nói mang theo ý chí chiến đấu sôi sục.

"Cậu..." Lý Thiên khẩn trương nhìn Mộc Tử: "Cậu định dùng thủ đoạn bạo lực như nghiêm hình bức cung à?"

Mộc Tử mỉm cười rồi học theo khẩu khí của Lý Thiên: "Chú nhìn bộ dáng phong lưu phóng khoáng lại tao nhã hào hoa của tôi đi. Có giống tạo hình của thổ phỉ không?"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Tính Toán!!!(4)

Năm giờ sáng, chuông báo thức đơn điệu của điện thoại lại vang lên không ngừng.

Hai bàn tay của Lý Thiên đau khổ ôm đầu. Hắn trốn trong drap trải giường mà trong họng kêu khổ không ngừng: "Trời ơi, chết mất...! Thêm năm phút nữa không được à?"

Mộc Tử vuốt đôi mắt đang nhắm chặt của mình, chột hấn quát to: "Đã năm giờ rồi à?"

Lý Thiên khẽ run rẩy rồi sững sờ nhìn Mộc Tử.

Ở đối diện, Mộc Tử cầm điện thoại lên để xem giờ. Ngay lập tức hắn xuống giường, vệ sinh thân thể và thay quần áo nhanh đến chóng mặt. Điều này khiến Lý Thiên thầm cảm thấy ngạc nhiên.

Chưa đến mười phút, Mộc Tử đã ăn mặc chỉnh tề. Với tinh thần sáng láng, hắn đeo ba lô trên lưng rồi cười tủm tỉm đi đến trước mặt Lý Thiên: "Chú Lý, cho tôi một chút tiền."

Lý Thiên thờ ra khò khè.

"Được thôi, cậu tự mình lấy đi." Lời vừa dứt, Mộc Tử lập tức nắm lấy âu phục của Lý Thiên rồi bắt đầu lục lọi.

"Chờ tí đã!" Lý Thiên ngồi bật dậy. Một tay hắn túm lấy âu phục, tay kia móc từ túi áo ra một túi tiền mới tinh. Vừa nắm tiền trong tay, Lý Thiên đưa ánh mắt oán hận nhìn Mộc Tử: "Cậu... muốn bao nhiêu tiền?"

"Hic..." Mộc Tử thờ dài một cách bất đắc dĩ: "Tôi chỉ muốn mượn một chút tiền để ăn cơm mà thôi. Có cần nhìn tôi bằng ánh mắt nuôi tiếc như vậy không?"

Lý Thiên yên tâm thờ ra một hơi. Hắn lấy hai trăm đồng ra rồi đưa cho Mộc Tử: "Không phải tôi keo kiệt mà chúng ta phải cố gắng vượt qua năm ba ngày khó khăn này. Tôi đã là năm ngày. Hê hê, đến lúc đó cho dù đổi một chiếc Halley mới cũng không thành vấn đề!"

Ngay lúc Lý Thiên vừa chuẩn bị đầu tư thêm một vài đồng thì Mộc Tử nhanh chóng chộp lấy tất cả tiền rồi chạy ra ngoài cửa.

"Hôm nay chú không nên tiêu hết toàn bộ tiền. Giữ lại hần sẽ hữu dụng!"

Mộc Tử vừa bỏ lại câu này thì âm thanh ầm ầm của chiếc Halley đã vang lên...

Trời vẫn còn sớm. Người đi lại trên đường cũng rất thưa thớt. Trong không khí thoáng đãng, cửa ra vào của gia viên Lục Sắc cũng khá yên tĩnh.

Mộc Tử ngồi trên chiếc Halley chờ mong động tĩnh bên trong cánh cửa đến đỏ mắt.

Chưa đến năm giờ rưỡi thì một bóng dáng quen thuộc liền vội vã bước ra. Hình ảnh tinh lệ phía trước khiến hai mắt của Mộc Tử phát sáng. Tinh thần hần cũng trở nên sáng khoái.

Âu Dương Lục Sắc vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Mộc Tử đang ngồi trên một chiếc mô tô. Sau khi kinh ngạc một chút, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười mê người, đôi chân nhanh chóng bước đến.

"Mộc Tử, cậu đang đợi tôi à?"

"Mộc Tử, tại sao cậu lại đứng ở đây?"

"Mộc Tử, buổi sáng tốt lành nha!"

Mộc Tử mỉm cười nhìn Âu Dương Lục Sắc. Trong đầu hần thầm tưởng tượng ra câu nói đầu tiên của nàng.

"Ồ? Chiếc xe này thật là oai phong à nha!" Âu Dương Lục Sắc đi đến cạnh Mộc Tử. Sau khi bước một vòng xung quanh chiếc xe Halley, nàng mới tắc lưỡi tán thán...

Rất cuộc cũng có thể hưởng thụ cảm giác ngọt ngào rồi.

Âu Dương Lục Sắc ngồi ở phía sau. Tuy không được tự nhiên nhưng nàng vẫn ôm eo Mộc Tử.

Trên con đường buổi sáng, chiếc Halley phóng như bay.

Cảm giác quả thật rất hạnh phúc. Mặc dù lúc trước... khi có đủ tiền để trả chi phí phẫu thuật cho Diệp Tử và nhận ra nàng không có việc gì thì hần cũng không vui vẻ như lúc này.

Như vậy, hiện giờ ta đã chắc chắn. Tình cảm dành cho Âu Dương Lục Sắc... chắc chắn là tình yêu. Một tình yêu không hề có thuốc chữa!

Đương nhiên, Mộc Tử không thể nhìn thấy biểu lộ trên khuôn mặt của người con gái đang ngồi phía sau.

Lúc này dưới mái tóc, khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Lục Sắc đã đỏ ửng.

Người này... Tuy không cao lớn, cũng không có quyền thế để hô phong hoán vũ hay tiền tài vô cùng vô tận... Nhưng tại sao... tại sao bờ lưng hần lại có cảm giác kỳ diệu như vậy? Cảm giác này khiến hần cảm thấy thật an toàn... thật hạnh phúc!

Kim lòng không được, đôi tay của nàng đang ôm eo Mộc Tử lại ngày càng xiết chặt hơn...

Sau khi đi qua ba khu nhà trọ, hai người bận rộn đi qua mấy tầng tầng lầu để giao sữa. Lượng sữa bên trong thùng dần dần trở nên trống trải...

Nhờ sự hỗ trợ của Mộc Tử nên chưa đến bảy giờ mà toàn bộ hai thùng sữa tươi lớn đã giao xong.

Nhìn mồ hôi phủ khắp khuôn mặt đỏ bừng của Âu Dương Lục Sắc, từ đáy lòng của Mộc Tử nhói lên một cách kỳ lạ.

"Âu Dương... Anh thề nhất định sẽ chấm dứt cuộc sống kham khổ và sinh hoạt mệt mỏi của em..."

Ngay khi Mộc Tử đang ngẩn người thì bỗng nhiên một hương thơm mê người xuất hiện. Vừa kịp tỉnh lại, hần mới thấy Âu Dương Lục Sắc lấy ra một chiếc khăn tay màu hồng cẩn thận lau mồ hôi trên mặt hần.

"Mộc Tử... Cảm ơn cậu." Nàng ôn nhu nói.

"Không cần khách khí đâu. Kỳ thật tôi mới là người phải cảm ơn..." Mộc Tử mỉm cười: "Cảm ơn đã cho tôi có cơ hội rèn luyện thân thể, hơn nữa còn có cơ hội làm bạn với người đẹp..."

Lạ thật, từ khi nào miệng lưỡi mình trở nên trơn tru như vậy?

Mộc Tử hơi buồn bực nhưng hần rất nhanh vứt bỏ suy nghĩ này.

"Vậy chúng ta cùng đi ăn sáng nha." Mộc Tử nhìn đồng hồ rồi nói với Âu Dương Lục Sắc.

Tất nhiên, Âu Dương Lục Sắc cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi hai người đi qua đường thì sẽ đến một tiệm ăn gần đó. Lúc này, Mộc Tử vừa nhìn bàn tay nhỏ bé đang cẩn thận gấp gọn chiếc khăn màu hồng rồi bỏ vào túi. Bàn tay đó tuy làm công việc nặng nhọc nhưng vẫn thon dài, trắng nõn và sáng bóng như ngọc.

"Nếu được nắm bàn tay này..." Mộc Tử thầm tưởng tượng cảm giác mềm mại không xương đó đến nỗi đôi lần muốn thò tay nắm thử nhưng rốt cuộc lại buông tha...

Hai người vừa muốn qua đường thì bỗng nhiên một chiếc xe đạp chạy đến. Mà tốc độ của chiếc xe này khá nhanh. Tiếng chuông thanh thúy cũng truyền đến không ngừng.

Âu Dương Lục Sắc vừa quay đầu nhìn sang chỗ khác nên chưa kịp định hình. Khi mới nhận ra thì chiếc xe này đã đến trước mắt. Người lái xe cũng hoảng sợ đến mức hét âm lên!

Cứ tưởng tai nạn đã xảy ra thì Mộc Tử đã nhanh chóng kéo cánh tay của Âu Dương Lục Sắc thật mạnh. Rốt cuộc nguy hiểm cũng đã trôi qua. Mà khi vừa tránh khỏi tai nạn, chiếc xe đạp kia thắng gấp rồi dừng lại ở phía trước.

Mộc Tử đỡ Âu Dương Lục Sắc đến gần chiếc xe đạp. Hiện giờ, nàng đang hoảng sợ đến nỗi sắc mặt trở nên tái nhợt. Còn trong mắt Mộc Tử lại tràn đầy lửa giận.

Người lái chiếc xe đạp này là một cô bé mới mười lăm, mười sáu tuổi. Trên người mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đôi giày cũng màu trắng. Riêng mái tóc đen nhánh lại cột đuôi ngựa ở sau ót.

Hắn trợn mắt, vừa định mở miệng nói chuyện thì phía đối diện lại truyền đến từng tiếng ho khan kịch liệt.

"Này, không biết lái xe hả?" Mộc Tử phẫn nộ hét lên.

"Đúng... thật xin lỗi... Khụ khụ... về sau em sẽ chú ý hơn. Khụ khụ... thực sự xin lỗi, em đi trước đây..."

Mộc Tử kinh ngạc nhìn bờ môi run rẩy của cô bé... lại còn động tác ho sù sụ rất khoa trương nữa. Riêng lời nói phát ra đã nhanh như tên bắn.

Không đợi Mộc Tử có phản ứng, cô bé này nhanh chóng trèo lên xe rồi chạy như bay!

"Này..." Mộc Tử chỉ vào bóng lưng dần khuất xa mà tức đến nỗi không nói thành lời.

"Được rồi, dù sao cũng chưa đụng trúng. Vả lại người ta cũng nhận lỗi rồi... Chúng ta đi ăn cơm thôi!" Âu Dương Lục Sắc kéo góc áo của hắn rồi nói với dáng vẻ ôn nhu.

Mộc Tử thở dài. Hắn cùng Âu Dương Lục Sắc lại tiếp tục sóng vai đến tiệm ăn phía trước.

Nhưng càng đi hắn càng cảm thấy không đúng...

...Bởi vì tay của hai người đang nắm thật chặt!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Tính Toán!!!(5)

Bởi vì ngày hôm qua Phó Dương xảy ra tai nạn ngoài ý muốn nên trường Triều Dương mới bắt đầu làm lớn. Lúc này, tất cả bảo vệ đều đứng nghiêm trước cổng trường và không cho bất cứ người nào lái mô tô, xe đạp điện hay trượt patin chạy vào trong trường. Mộc Tử lặng lẽ dắt chiếc mô tô nặng nề vào trong sân trường. Một bên hắn lại nghĩ thầm:

"Có nên tính là tự làm tự chịu hay không nhỉ?"

Lại nói, khi Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc sóng vai xuất hiện trong sân trường thì lập tức thu hút những ánh mắt tà ác từ các học sinh và cả một số giáo viên.

Tuy nhiên, Mộc Tử không hề cảm thấy may mắn hay tự hào mà toàn thân lại rét run. Vì những ánh mắt đó thật sự sắc bén như dao...

Đây cũng là một ngày học tập bình thường ở trong trường nên cũng không có gì đặc biệt. Ngoại trừ khi Mộc Tử nghe được tin tức Phó Dương phải nằm viện hai tháng và cảm thấy hơi hưng phấn thì cũng không có sự kiện đặc thù nào khác phát sinh.

Đương nhiên, cô giáo Âu Dương dành sự chú ý cho cậu "học sinh" đặc biệt như hẳn ngày càng cao rồi. Lúc này, sinh hoạt của Mộc Tử thật sự rất hạnh phúc. Và lại hẳn cảm thấy vừa yêu đương vừa đến trường học tập cũng là một chuyện tốt thật lớn của cuộc sống.

Sau khi tan học, Mộc Tử đưa Âu Dương Lục Sắc về nhà rồi lập tức lên xe để đến ngay tổng bộ của tập đoàn Sở Hiểu.

Tập đoàn Sở Hiểu cách gia viên Lục Sắc khoảng bốn, năm cái giao lộ. Vì đang trong giờ cao điểm, người đi lại trên đường đông như nước chảy khiến tốc độ di chuyển của Mộc Tử rất chậm. Tốc độ của chiếc Halley như biến thành xe đạp chậm rãi tiến về phía trước theo dòng người.

Mộc Tử chợt nhớ đến sự tình xảy ra vào buổi sáng. Cô bé kia... kỳ thật rất khả ái nhưng lại có đáng về khá hung dữ.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, Mộc Tử đã đến phía trước tập đoàn Sở Hiểu. Khi khoảng cách chỉ còn hơn 100m, bỗng nhiên hắn dừng xe.

Nhìn chiếc xe hơi quen thuộc đang đi qua trước mặt, Mộc Tử nhìn xuống bảng số xe.

BB888, xe hơi màu đen, hiệu BMW...

... Đây đúng là chiếc xe của Sở Tuyết Lâm!

Tốc độ của chiếc xe này cũng không nhanh lắm. Nó cứ chậm rãi mà lướt qua trước mắt Mộc Tử rồi chạy về phía trước..

Hiện giờ, hắn phải đi đâu đây? Tìm phương pháp tiến vào tập đoàn Sở Hiểu thì tạm thời không thể. Tóm lại, muốn đối phó với Sở Tuyết Lâm thì nhất định phải tìm trên người của Tường Hiểu Phân. Mà muốn dựa vào Tường Hiểu Phân thì phải hiểu rõ các thói quen lẫn nhược điểm của nàng.

Dù sao cũng không có cách nào tiến vào trong tập đoàn Sở Hiểu. Chi bằng đi theo chiếc xe này để xem họ Sở kia muốn làm gì?

Chủ ý đã quyết, Mộc Tử lập tức khởi động mô tô, cách ra một khoảng xa mà bám theo chiếc BMW của Sở Tuyết Lâm.

Chiếc xe hơi xuyên qua hai dãy phố rồi dừng lại ở một khu chợ.

"Mua thức ăn sao?" Mộc Tử dừng xe ở phía sau, trong lòng lại trầm nhủ.

Ngay lúc đó cánh cửa bật mở, từ bên trong chiếc xe, Tường Hiểu Phân bước ra. Xem ra Tường Hiểu Phân tự lái xe ra ngoài, có lẽ trên xe không có Sở Tuyết Lâm.

Một cánh cửa khác lại mở, theo đó một cô bé xuất hiện. Trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô bé này, nội tâm của Mộc Tử khẽ động!

Cô bé đó hiện đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, giày thể thao cũng trắng tinh. Tóc dài nhưng cột đuôi ngựa ở sau ót...

...Quả thật quá giống cô bé lái xe đạp vào buổi sáng!

Ở bên cạnh, Tường Hiểu Phân cầm theo túi xách đi đến sạp trái cây. Cô bé theo sau lại không ngừng ngo đầu nhìn tây rồi nói gì đó với Tường Hiểu Phân.

Tường Hiểu Phân dừng lại trước sạp hoa quả và bắt đầu lựa chọn cẩn thận, cô bé kia tất nhiên cũng hỗ trợ.

Mộc Tử tiến thêm vài bước thì mới thấy rõ mặt của cô bé này.

Thế giới này quả thật quá nhỏ!

Mộc Tử đã hoàn toàn xác định. Cô bé trước mắt cũng chính là cô bé hắn gặp buổi sáng. Dựa theo miêu tả của Lý Thiên, nàng là con gái của Tường Hiểu Phân và Sở Tuyết Lâm.

Đầu óc của Mộc Tử nhanh chóng xoay chuyển. Sau khi khóa xe kỹ càng, hắn mới bước đến cạnh hai người.

Mà Tường Hiểu Phân mua hoa quả xong thì giao hai cái túi cho cô bé rồi lấy tiền ra trả cho chủ sạp.

Cô bé đang định mang hai túi hoa quả đến bên cạnh chiếc xe hơi thì Mộc Tử bỗng đi đến trước mặt nàng.

"Á!" Vừa nhìn thấy Mộc Tử, tựa như gặp quý, cô bé này hét lên một tiếng. Mà túi hoa quả trong tay cũng rơi xuống khiến đồng tảo bên trong văng ra khắp nơi xung quanh. Cô bé cũng không thêm để ý đến những quả táo này mà chạy đến bên Tường Hiểu Phân rồi nấp ở sau lưng nàng.

"Không có nghiêm trọng như vậy chứ? Bộ mình khủng bố như vậy sao?" Mộc Tử cười khở sờ mũi.

Tường Hiểu Phân nhìn đứa con gái đang trốn sau lưng mình một cách khó hiểu. Sau khi nhìn thấy Mộc Tử đứng ở phía trước thì nàng mới nhú mồm hỏi

con: "Sao vậy Sở Sở?"

"Sở Sở... Một cái tên dễ nghe." Mộc Tử thầm nghĩ.

"Mẹ ơi, người đó... người đó có lẽ muốn làm phiền con." Sở Sở trốn ở sau lưng Tường Hiểu Phân mà tỏ ra sợ hãi trả lời.

Tường Hiểu Phân nhũn mày càng chặt: "Làm phiền con? Tại sao người ta lại phải làm phiền con?"

"Vào buổi sáng, con lái xe rất nhanh nên suýt chút nữa... suýt chút nữa đã đụng vào hẻm, còn có bạn gái của hẻm nữa." Sở Sở vừa kéo tay mẹ vừa nhỏ giọng nói.

"À." Tường Hiểu Phân đã hiểu rõ chân tướng, lông mày dần dần giãn ra. Sau khi vỗ cánh tay của con để an ủi, nàng mới xoay người đi đến gần Mộc Tử.

Không đợi Tường Hiểu Phân mở miệng, Mộc Tử đã tiến lên hai bước rồi vừa cười khẽ vừa nói: "Em gái này có thể đã hiểu lầm rồi. Chỉ là tôi muốn đang mua thức ăn nên mới trùng hợp gặp nàng mà thôi. Và lại chuyện xảy ra hồi sáng tôi không có ở trong lòng. À, tôi cũng muốn nhắc nhở cô bé, sau này lái xe phải chú ý an toàn mới được."

Tường Hiểu Phân mỉm cười nhìn chàng trai chất phác trước mặt rồi tỏ ra khách khí: "Chuyện hồi sáng là do Sở Sở không đúng, thật xin lỗi..."

"Ha ha, cô khách khí rồi. Lần này là tôi không tốt nên đã hù dọa cô bé rồi." Nói xong, Mộc Tử cúi người nhặt mấy quả táo rơi trên mặt đất.

"Không cần làm phiền cậu đâu, chúng tôi sẽ tự nhặt..." Tường Hiểu Phân thấy thế thì lập tức kéo theo Sở Sở cùng nhặt táo.

Sau khi nhặt xong, Tường Hiểu Phân vừa cảm ơn không ngớt vừa vỗ vai Sở Sở mà nói: "Con thấy chưa? Anh trai kia thật tốt! Vừa nhiệt tình lại hiểu lễ nghĩa... Về sau con nên học hỏi thêm mới được..."

Trong lúc nhặt táo, Mộc Tử cũng nói chuyện một phen với hai mẹ con này. Còn Sở Sở thì đã hoàn toàn quên đi nỗi sợ hãi mà vừa làm mất quý về phía Mộc Tử vừa chỉ chỉ vào miệng của mình, đại ý tỏ vẻ kháng nghị đối với việc mẹ mình nói khá nhiều.

"Hai người mua xong rồi à?" Mộc Tử thấy nói chuyện cũng không có tác dụng gì nên lập tức tính bài chuẩn.

"À...Ừm?" Đúng lúc này nhạc chuông của điện thoại vang lên, Tường Hiểu Phân lấy điện thoại trong túi ra: "Àlo, sao vậy thầy Lưu?"

Nhìn sắc mặt mẹ mình dần trở nên khó coi, khuôn mặt Sở Sở lộ ra vẻ đắc ý. Nàng đến bên cạnh Mộc Tử làm dấu nói thầm rồi thấp giọng nói vào lỗ tai hẻm: "Em làm gia sư dạy kèm tức đến nổi chạy mất, đây là người thứ ba mẹ em tìm đấy. Hi hi..."

Nhìn bộ dạng đắc ý của cô bé, Mộc Tử cảm thấy rất kinh ngạc.

"Sở Sở, con... Được rồi, về nhà mẹ sẽ dạy dỗ con." Tường Hiểu Phân thở hắt hắt cất điện thoại. Sau khi kéo cánh tay Sở Sở, nàng nhẹ gật đầu với Mộc Tử rồi đi đến bên cạnh chiếc xe hơi.

Mộc Tử vuốt tóc một cái. Sau đó hẻm nhanh chóng lấy mười đồng trong ví ra rồi ném xuống đất.

Hẻm lại hướng về phía Tường Hiểu Phân mà gọi: "Cô ơi, có phải cô đánh rơi tiền hay không?"

Tường Hiểu Phân kinh ngạc quay đầu thì nhìn thấy Mộc Tử cúi xuống nhặt tiền. Ngay lập tức nàng kiểm tra ví rồi lầm bầm: "Không có... Không phải mình mất."

Lúc này, Mộc Tử đã cầm tiền đến trước mặt nàng: "Không phải cô mất tiền à?"

"Không phải, là người khác." Tường Hiểu Phân lắc đầu.

"À, tôi còn tưởng cô mất tiền đây này." Mộc Tử tỏ ra thất vọng xoay người bước đi nhưng vừa đi được hai bước liền dừng lại.

"Cô ơi, tôi vừa nghe Sở Sở nói, cô đang tìm gia sư?"

Tường Hiểu Phân đang chuẩn bị tiến vào xe thì quay đầu đáp một cách nghi ngờ: "Đúng vậy!"

"Vậy không biết cô cần gia sư dạy môn nào?"

"Công nghệ tin học." Tường Hiểu Phân nói tiếp: "Đứa nhỏ này thường hay lên Inte chơi game với chat chit nên tôi muốn mời gia sư dạy kèm một số kiến thức hữu ích cho nó."

"Thật trùng hợp... Kỳ thật, tôi vừa tốt nghiệp trường tin học đây. Lúc này, tôi đang tìm việc làm..." Mộc Tử thành khẩn nói.

"Hà?" Tường Hiểu Phân thầm đánh giá Mộc Tử. Tựa hồ nàng có ấn tượng khá tốt đối với chàng trai trẻ ở trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Tính Toán!!!(6)

Trước cổng trường tin học Triều Dương, Âu Dương Lục Sắc đưa một tấm bằng tốt nghiệp cho Mộc Tử.

Mộc Tử lật lên nhìn kỹ, trên mặt dần lộ ra một nụ cười tỏ ý hài lòng. Sau khi cất kỹ thứ này, hắn mới nói với Âu Dương Lục Sắc: "Tốt quá, cảm ơn em."

Âu Dương Lục Sắc cũng mỉm cười rồi tự giác ngồi lên phía sau xe.

Vì muốn ở bên Âu Dương Lục Sắc lâu hơn một chút nên Mộc Tử lái xe với tốc độ vô cùng chậm. Dưới ánh nắng chiều, bánh xe chậm rãi bò trên đường phố.

Lúc này, hắn cảm thấy tâm tình của mình rất tốt.

"Âu Dương, tại sao em không hỏi anh cần tấm bằng tốt nghiệp này để làm gì?" Mộc Tử chợt nhớ ra một vấn đề rất thú vị để hỏi người con gái ở sau lưng mình.

"Không muốn hỏi, em không phải là một người hiếu kỳ." Âu Dương Lục Sắc thản nhiên trả lời.

"Anh đang tìm việc làm." Mộc Tử nói tiếp: "Đó là dạy kèm."

Âu Dương Lục Sắc bình tĩnh đáp: "Ừm."

"Âu Dương à..." Mộc Tử dùng chiếc Halley phía dưới tán cây ở ven đường. Hắn nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào mặt của nàng rồi trịnh trọng nói:

"Âu Dương à, anh không muốn em tiếp tục chịu khổ như vậy nữa. Anh không muốn em phải kiếm nhiều công việc. Anh cũng không muốn... không muốn em phải làm bất cứ công việc nào để tính kế sinh nhai, ngay cả làm giáo viên!"

"Hả?" Âu Dương Lục Sắc cuối cùng cũng có chút hiếu kỳ. Nàng mỉm cười nhìn Mộc Tử rồi hỏi: "Nếu không làm việc vậy em ăn cái gì? Chẳng lẽ anh muốn nuôi dưỡng em?"

Mộc Tử dừng một chút sau đó mới cười to: "Vậy mà cũng bị em đoán được..."

Đã đến gia viên Lục Sắc, Mộc Tử tạm biệt Âu Dương Lục Sắc. Nhìn bóng lưng của nàng dần biến mất sau cổng ra vào, hắn thì thào: "Anh sẽ nuôi em..."

Tuy những lời này đã cũ nhưng hắn nói được thì sẽ làm được!

Mộc Tử đến biệt thự của hai vợ chồng Sở, Tường dựa theo thời gian đã ước định với Tường Hiểu Phân. Lúc này, Sở Tuyết Lâm vẫn chưa về. Sau khi tìm hiểu hắn mới biết ngày hôm qua gã họ Sở này đã đi công tác đến cuối tuần mới có thể về.

Đầu tiên, Mộc Tử đưa cho Tường Hiểu Phân xem tấm bằng tốt nghiệp của trường tin học Triều Dương. Từ trong ánh mắt nàng, hắn có thể thấy nàng cũng không hài lòng đối với trường tin học này. Xem ra Tường Hiểu Phân muốn tìm một sinh viên đã tốt nghiệp một trường cao đẳng chuyên nghiệp... Mộc Tử thấy vậy thì đến trước máy vi tính rồi thi triển những kỹ thuật vừa học của Âu Dương Lục Sắc vào buổi sáng. Trong khoảnh khắc, bàn tay của hắn đánh liên tục lên bàn phím, những thao tác mạch lạc cứ như mây trời nước chảy khiến hai mắt của Sở Sở tỏa sáng. Mà Tường Hiểu Phân cũng lộ ra nụ cười hài lòng. Và tất nhiên, Mộc Tử chính thức trở thành gia sư dạy kèm tin học cho Sở Sở.

Tất cả đến thật đúng lúc, quả là trùng hợp... Xem ra lần này ông trời đã chịu phối hợp với kế hoạch của mình rồi..

Trong lúc Tường Hiểu Phân lặn lội làm cho xong đồng công việc nội trợ bề bộn thì Mộc Tử lại đang nghĩ cách để trả lời những câu hỏi trên trời dưới đất của Sở Sở lần suy nghĩ về kế hoạch một cách hưng phấn.

"Anh Mộc Tử ơi, hình như anh có vẻ không yên lòng thì phải?" Sở Sở rời mắt khỏi màn hình máy vi tính mà nhìn chăm chăm vào Mộc Tử rồi hỏi, đôi mắt to của cô bé hơi chớp chớp.

"Không có." Hắn vừa vâng vâng tóc vừa cười nói: "Anh đang suy nghĩ một bộ chương trình để dạy cho em."

"Thôi đi anh!" Sở Sở đi đến trước cửa phòng rồi thò đầu nhìn. Khi đã xác định mẹ mình đã không còn ở xung quanh thì cô bé mới đến bên cạnh Mộc Tử rồi nói với lời lẽ chân thành: "Dạy em chơi game đi!"

"Không thể nào?" Mộc Tử im lặng sờ mũi: "Anh đến để dạy em về công nghệ tin học chứ không phải chơi game!"

"Năng lực chơi game không phải cũng thuộc chuyên môn của tin học hay sao?" Sở Sở nói năng đầy lý lẽ hùng hồn.

"..." Mộc Tử nhún mũi, sau đó mới hỏi Sở Sở: "Tại sao anh lại ngửi thấy một mùi hương lạ. Giống như... mùi nhang vậy?"

"Đúng rồi." Sở Sở ngồi trước máy vi tính vừa mở game lên vừa trả lời: "Mẹ em thờ cúng ở tầng dưới đó! Ngày nào cũng cúng hết."

"Cúng thần tài à?" Mộc Tử tiếp tục hỏi.

"Không phải đâu!" Mộc Tử định đặc nói: "Thần tài thì cúng ở công ty. Còn trong nhà, mẹ em thờ Bồ Tát! Mẹ em rất mê tín à nha. không những mỗi ngày đúng giờ là phải thắp nhang cho Bồ Tát ngay mà còn..."

"Mà còn như thế nào?" Mộc Tử tò mò.

Sở Sở không trả lời vấn đề của Mộc Tử bởi vì tiếng bước chân đang vang lên. Cô bé cũng rất nhanh tắt game và mở chương trình word lên.

Khi Tường Hiểu Phân bùng một đĩa trái cây đi tới thì thấy hai người đang thảo luận rất chăm chú nên cười tủm tỉm nói: "Xem ra các người quen thuộc rất mau. Mộc Tử à, hôm nay là ngày đầu tiên nên không nên cố gắng quá. Nào, tới đây ăn trái cây đi đã. Dù sao sau này vẫn còn nhiều thời gian mà."

"Không được đâu cô à, chúng ta vẫn nên nắm chặt thời gian học tập. Và lại hiện giờ Sở Sở đang học rất chăm chú mà!" Mộc Tử nói rất tự nhiên khiến Sở Sở ngồi kế bên cũng phải âm thầm gợn ngón cái lên.

"Vậy được rồi. Sở Sở à, con ráng học với anh Mộc Tử cho tốt nhé." Tường Hiểu Phân nói xong thì đặt đĩa trái cây lên bàn trà: "Mộc Tử, tôi sẽ về công ty một chuyến, có lẽ sẽ hơi lâu nên Sở Sở tạm giao lại cho cậu. Sau khi dạy xong thì cậu tự về nhé."

"Cô cứ yên tâm..."

Tường Hiểu Phân nhanh chóng xuống lầu rồi lái xe về công ty. Bây giờ trong biệt thự rộng lớn này chỉ còn lại Mộc Tử và Sở Sở mà thôi.

Trời ban cơ hội tốt!

Mộc Tử xem Sở Sở chơi game một lát rồi mới chậm rãi ngồi dậy: "Nhà vệ sinh ở đâu vậy Sở Sở?"

"Ồ lâu một... Ui da, em sắp chết rồi! Anh tự tìm đi..." Sở Sở đang chơi say mê. Những tiếng lạch cạch từ bàn phím vang lên không dứt kèm theo tiếng oán hận của cô bé.

"Được." Trong lòng cực kỳ vui mừng, Mộc Tử đáp rồi vội vàng ra ngoài.

"Sở Tuyệt Lâm đã đi công tác vậy thì càng có nhiều cơ hội để thực hiện kế hoạch rồi... Xem ra đôi lúc mình vẫn có chút may mắn." Mộc Tử thầm nghĩ.

Như vậy phải lợi dụng cơ hội hiếm có này để tìm hiểu địa hình xung quanh!

Biệt thự này có hai lầu và một tầng hầm ngầm. Tầng hầm là phòng chứa đồ. Lầu một có phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, nhà vệ sinh và phòng tắm. Mộc Tử vừa liếc mắt đã nhận ra bức tượng Bồ Tát trên bàn thờ ở phòng khách và trong phòng ăn. Xung quanh bức tượng đầy đồ cúng, nhang vẫn còn đang tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Trong phòng ngủ hiện đại cũng lộ ra một cái bàn thờ như vậy... Lầu hai có phòng ngủ, phòng làm việc cùng một gian để xem TV. Phòng làm việc chính là nơi huấn dạy học cho Sở Sở. Có bốn phòng ngủ, hai phòng nhỏ, hai phòng lớn. Căn cứ theo quan sát của Mộc Tử, phòng ngủ của Sở Tuyệt Lâm và Tường Hiểu Phân chắc hẳn là phòng cuối cùng. Đương nhiên, hẳn nhìn trộm những căn phòng này một cách bí mật. Mà Sở Sở thì lại đang chìm trong trò chơi nên không hề nhận ra điều gì bất ngờ...

8:30 PM, Tường Hiểu Phân trở về. Sau khi trò chuyện với nàng một lát thì Mộc Tử lái xe rời khỏi biệt thự để trở về nhà trọ Phượng Tường.

Hiện tại, Mộc Tử đã có thể xác định Tường Hiểu Phân rất mê tín. Điểm này rất dễ lợi dụng... Riêng mỗi tuần hẳn đều có ba ngày để tiến vào biệt thự. Tình huống cơ bản hẳn đã thăm dò xong. Hiện giờ đã đến lúc đem những nhân tố đang sở hữu ra để lợi dụng.

"Chú Lý. Ngày mai chú chết đi!"

Về đến nhà, khi nhìn thấy Lý Thiên thì mới nói câu này.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Ác Mộng (1)

Đúng mười giờ tối, một tia chớp sáng bùng trên bầu trời đêm của thành phố Tân Bắc. Cùng với đó, tiếng sét đinh tai nhức óc chọt vang lên. Rốt cuộc thì cơn mưa cũng đổ xuống mặt đất như trút nước.

Tiếng sấm khiến Tưởng Hiểu Phân càng thêm hoảng sợ. Tuy nàng đang co rúm trên bàn làm việc nhưng không thể nào kìm hãm thân thể đang run rẩy của mình được.

Sau khi phục hồi tinh thần, Tưởng Hiểu Phân cảm thấy đầu óc choáng váng. Dựa lên bàn làm việc, nàng gắng gượng đứng dậy, đôi tay thì tháo kính mắt xuống rồi dùng sức xoa huyết Thái Dương.

Mệt mỏi!

Sở Tuyết Lâm vừa đi công tác thì Tưởng Hiểu Phân phải gánh vác toàn bộ sự vụ trong ngoài công ty. Mấy hôm nay, nàng cảm thấy mình có cảm giác kiệt sức.

Tưởng Hiểu Phân đắm nhẹ lên mảnh lưng đã có chút nhức mỏi. Nàng đi đến bên cạnh máy đun nước tự động rồi rót một ly nước ấm.

Nêu cố gắng kiên trì thêm khoảng nửa giờ thì công việc bề bộn sẽ xong. Lúc đó đã có thể về nhà, tắm bằng nước ấm cho thoải mái rồi cuộn mình ngủ say trên chiếc giường lớn mềm mại...

Tưởng Hiểu Phân cười khổ một cái rồi trở lại ghế sofa ngửa đầu ra phía sau, nhắm mắt lại.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tưởng Hiểu Phân lại mở mắt, ngồi thẳng dậy rồi thò tay lên bàn tìm kính mắt để bắt đầu tiếp tục làm việc.

Ngay trong khoảnh khắc khi tay của nàng chạm phải kính mắt thì bỗng nhiên một âm thanh vang lên. Âm thanh này mạnh mẽ như tiếng sấm chấn vào màng nhĩ khiến tai người nghe ông ông một hồi.

Tay của Tưởng Hiểu Phân run lên thật mạnh, bởi vì đèn đã tắt. Trong văn phòng lập tức trở nên đen kịt.

Mặc kệ kính mắt, nàng lao đảo đứng rồi sờ soạng đến trước cửa. Sau khi kéo cửa ra, nàng mới dùng sức hướng ra ngoài hành lang tối như mực gọi lớn: "Tiểu Mã! Tiểu Mã!"

Gọi được vài tiếng thì ở cuối hành lang truyền đến ánh sáng lấp ló của đèn pin. Chỉ nghe thấy giọng nói của Tiểu Mã truyền tới: "Quản lý Tưởng, tôi ở đây!"

"Tiểu Mã... Chuyện gì xảy ra vậy?" Nghe được giọng nói của Tiểu Mã, lòng Tưởng Hiểu Phân dần an định lại.

"Chắc là đứt cầu dao rồi!" Tiểu Mã nói tiếp: "Tôi ra ngoài xem xét một chút, chị không nên gấp gáp!"

Vừa nói xong, Tiểu Mã hươ hươ đèn pin gọi đường bước đến cầu thang. Chốc lát sau chỉ còn nghe thấy những tiếng lộp cộp của bước chân.

"Minh làm sao vậy. Tại sao thần kinh ngày càng trở nên nhạy cảm? Dường như đầu óc không thể nào tập trung được"

Tưởng Hiểu Phân vuốt ngực, nàng chậm rãi mò mẫm đi đến trước bàn làm việc rồi ngồi trở lại ghế dựa.

Mưa càng to, sấm chớp càng thêm mãnh liệt.

Tưởng Hiểu Phân nhìn gian phòng tối đen như mực. Một lần nữa, sự sợ hãi bao trùm đáy lòng nàng, hơn nữa lại nhanh chóng quán triệt toàn thân.

Đặc biệt là khi tia chớp trắng xóa xuyên phá màn đêm chiếu rọi vào bức tượng thần tài bên trên máy đun nước tự động càng khiến nàng cảm thấy kỳ quái. Tượng thần ngày xưa đã đem lại tài vận cho nàng giờ đây cứ như đang nhe răng cười!

Dường như hần muốn giễu cợt, cười nhạo nàng: "Hừ hừ, đừng tưởng tôi không biết tại sao tài phú của cô lại đến..."

Loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt, ngày càng rõ ràng. Tưởng Hiểu Phân cuộn mình lại không ngừng để chống cự cái lạnh đang truyền từ đầu đến chân.

Mồ hôi lạnh khiến quần áo đơn bạc ướt đầm và dính sát lên da thịt mẫn cảm của nàng, tựa như bờ môi đa tình mà ướt át của người đàn kia vậy...

Lý Thiên!

Bảy năm trước, khi bị cảnh sát giải đi, ánh mắt oán độc của Lý Thiên nhìn về phía nàng.. Rồi quay lại thêm mấy ngày nữa, vào tối ngày hôm đó, Lý Thiên biểu lộ cuồng nhiệt trước cửa biệt thự...

Lại một tiếng sấm... tiếng sấm này lớn hơn bất kỳ âm thanh nào khác. Cứ như thể muốn chém toan bộ thể giới này thành hai khúc vậy. Cửa sổ cùng ly nước trên bàn làm việc run rẩy, Tường Hiểu Phân thì co đầu rụt cổ trên ghế, tay lại ôm chặt lỗ tai. Tuy nàng cố gắng khống chế bản thân mình không được nhìn về hướng thần tài nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì càng nhin không được bấy nhiêu. Lúc này đây, không khí càng thêm quỷ dị. Đường như nàng đã nghe thấy tiếng cười của thần tài rồi!

Âm trầm, quỷ dị, u oán, phần nộ, xa xôi mà gần gũi. Tựa như có thể thành một vật thể hữu hình như sợi tơ mà xuyên qua lòng bàn tay của nàng, tiến vào trong lỗ tai, nhanh chóng khuếch tán khắp mọi tế bào trong thân thể, khuếch tán xuyên suốt toàn thân khiến cơ bắp của nàng cứng ngắc, làn da nổi vảy(nổi da gà), tóc gáy dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Rốt cuộc Tường Hiểu Phân cũng không thể nhin nổi loại sợ hãi tận tâm can đó, nàng sợ mình sẽ điên mất.

Không hề do dự, nàng bật dậy rồi chạy ra ngoài cửa phòng nhanh đến nỗi đụng ngã cái ghế dựa.

"Tiểu Mã! Tiểu Mã..."

Cầu dao tổng ở tầng hầm ngầm cho nên Tiểu Mã không thể nào nghe thấy tiếng gọi của Tường Hiểu Phân.

Tiếng la khàn khàn ở hành lang trống rỗng lại lộ ra vẻ quỷ dị.

So với phòng làm việc, hành lang còn tối hơn, đến nỗi đưa tay cũng không thấy được đủ năm ngón.

"Hay là tiếp tục trốn trong phòng làm việc chờ điện có lại...?"

Tường Hiểu Phân tự an ủi mình như vậy. Hai tay của nàng ôm chặt bả vai, một lần nữa lại lăm lũi về phòng làm việc.

Bốp!

Lúc này, Tường Hiểu Phân đụng trúng trái ghế dựa trên mặt đất, đầu gối dần truyền đến một cơn đau thấu tim. Nàng thấp giọng rên rỉ, hai tay theo quán tính chống lên trên mặt bàn.

Điện thoại!

Tay của nàng vừa vặn đặt trúng điện thoại di động trên mặt bàn.

"Đúng rồi, mình có thể gọi điện thoại!" Nàng run rẩy cầm điện thoại mà bắt đầu luống cuống ấn số.

Nhưng chưa kịp bấm số xong thì chuông điện thoại lại vang lên. Một tin MMS (Tin nhắn đa phương tiện) được gửi đến một cách đột ngột. Kèm theo đó một tiếng chuông khiến nàng kinh hoàng đến nỗi suýt đánh rơi điện thoại.

Số điện thoại của tin nhắn này rất lạ, Tường Hiểu Phân run rẩy mở tin nhắn MMS này ra.

Trên màn hình đen bóng, một ngôi mộ dần dần hiện lên. Ngay sau đó, trên tấm bia của mộ phần dần xuất hiện dòng chữ:

Nghe nói oan hồn có thể lấy mạng, cho nên ta quyết định trở thành oan hồn!

Lý Thiên!

Chữ màu đỏ, hệt như máu tươi!

Nàng vừa mới đọc những lời này xong thì một tiếng cười quái dị, mạnh mẽ vang lên. Cùng với đó, một con quỷ thất cổ lòi mắt ra, đầu lưỡi rớt xuống cầm dưới xuất hiện trên màn hình điện thoại. Nó vận vẹo khuôn mặt rồi cười đắc ý, hai tay thì vung vẩy lung tung. Đường như muốn thoát khỏi màn hình để bóp cổ họng nàng vậy.

"Á...!" Tường Hiểu Phân điên mất thôi, nàng quăng điện thoại trên mặt đất rồi chạy khỏi văn phòng, phóng tới cầu thang.

Tiếng cười quái dị của quỷ thất cổ cứ như âm hồn bất tán vừa đuổi theo nàng vừa hô hào. Trong lúc phóng tới cầu thang, nàng bối rối bước hụt, thân thể từ trên lầu lăn xuống đất...

Đợi đến lúc Tiểu Mã sửa điện xong, toàn bộ toà lầu cũng dần khôi phục ánh sáng rồi chạy lên lầu thì chỉ thấy Tường Hiểu Phân ở dưới bậc thang, toàn thân nàng đầy vết thương, mặt mũi bầm dập, vô cùng thê thảm và đã hôn mê từ lâu.

Mấy phút sau, Tường Hiểu Phân được đưa đến bệnh viện. Trên đường đi, nàng có tỉnh lại nhưng liền kêu to: "Có quỷ! Có quỷ!..."

Ngay lúc đó ở phòng trọ Phượng Tường.

Mộc Tử nằm trên chiếc ghế salon, bên cạnh đó là chiếc điện thoại những tiếng động không ngừng phát ra âm thanh, hần hỏi: "Sao rồi hả chú Lý?"

Điện thoại phát ra những tiếng mưa rơi lộp bộp cùng giọng nói mơ hồ của Lý Thiên: "Thành công rồi... Hiệu quả hơn so với tưởng tượng, Tường Hiểu

Phân đang trên đường đến bệnh viện."

"Tốt lắm" Mộc Tử cười nói: "Chú trở về đi."

Lý Thiên dừng một chút rồi hỏi với giọng nghi ngờ: "Đùa vậy đã xong chưa?"

Mộc Tử bùng ly rượu vang lên. Hắn vừa nhấp một ngụm vừa ung dung trả lời:

"Chưa, trò hay giờ mới bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Ác Mộng (2)

Mặc dù Tường Hiểu Phân bị ngã rất thê thảm nhưng tất cả chỉ là bị thương ngoài da. Sau khi trải qua một lần kiểm tra và băng bó đơn giản thì sáng hôm nay nàng lại mang bộ mặt tiêu tụy trở về công ty..

Nàng cũng không nói chuyện này với Sở Tuyết Lâm, càng không nói có bất cứ người nào khác.

Vừa vào đến công ty, Tường Hiểu Phân vội vàng tìm lại chiếc điện thoại đánh rơi trên mặt đất vào tối hôm qua.

Mặc dù tính cách của nàng mềm yếu nhưng thất thố như vậy cũng là do mấy ngày này xử lý nhiều việc khiến tinh thần khản trương. Hiện giờ do vừa nghỉ ngơi một đêm nên đầu óc của nàng đã dần tỉnh táo trở lại.

Tin nhắn MMS đó chắc chắn là trò đùa dai của Lý Thiên, mình phải tìm số điện thoại đó rồi gọi cho hắn để hỏi rõ.

Tường Hiểu Phân dễ dàng tìm thấy chiếc điện thoại ở dưới mặt bàn. Điện thoại này có chất lượng rất tốt nên cũng không bị hỏng. Nàng lại nhanh chóng tìm thấy tin nhắn MMS kia. Tất nhiên, một lần nữa nàng lại nhìn thấy một ngôi mộ, tấm bia, chữ đỏ như máu và quỷ thất cổ cười quái dị... Tuy tất cả đều được tạo ra cảm giác rất chân thật nhưng cũng không đáng sợ như lúc mới nhìn thấy.

Kỳ quái! Đêm qua, tại sao mình lại không thể khống chế được?

Nàng lấy ra một số điện thoại di động từ tin nhắn MMS, giọng nói máy móc nhắc nhở đã quay số xong.

"Được rồi, tôi thừa nhận hôm qua đã quá mất cảm và nhu nhược. Nhưng mà nếu dùng phương pháp này để đùa bỡn tôi thì tùy anh thôi... Lý Thiên à, bây giờ anh tác phong làm việc của anh vẫn cứ ngây thơ như đứa bé vậy..."

Trên mặt Tường Hiểu Phân lộ ra nụ cười khinh thường, nàng nhét điện thoại di động vào một chỗ nào đó rồi lại khản trương vui đầu vào trong công việc.

Vì đêm qua chưa xử lý xong một số công việc nên hôm nay nàng phải cố gắng hết sức. Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ trong chớp mắt lại đến lúc tan tầm.

Công nhân viên dần dần rời khỏi, cả toà lầu lại chìm trong tĩnh mịch.

Ngay lúc này, Sở Sở vừa tan học xong nên gọi điện thoại cho Tường Hiểu Phân rồi nói mình đang rất đói và muốn cùng nàng đi ăn mì thịt bò Gia Châu. Tất nhiên Tường Hiểu Phân mỉm cười đồng ý vì bụng nàng đã hát bài Không Thành kế từ lâu.

Hai mẹ con hẹn nhau ở cửa ra vào của tiệm mì.

Tường Hiểu Phân lại bận rộn một chút. Khi nàng nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ hẹn nên sửa sang quần áo một chút rồi bước ra ngoài phố, đi đến tiệm mì Gia Châu.

Tiệm mì này cách công ty không xa lắm nên Tường Hiểu Phân không lái xe. Nàng vừa đi bộ trong dòng người vừa vịn các đốt ngón tay đang xơ cứng do đã lâu chưa hoạt động.

"Quá mệt... Đợi đến lúc Sở Tuyết Lâm trở về thì phải tuyển thêm một đám nhân viên mới được." Nàng trầm nghĩ.

Bây giờ đã là giờ cao điểm, người trên đường hối hả qua lại, cảnh tượng rất náo nhiệt. Tường Hiểu Phân cố sức đi bên trong bóng mát từ những tán cây

ven đường để tránh ánh nắng chói mắt của mặt trời.

Bỗng nhiên, nàng thấy trước mặt mình có một người bước đi chậm rãi.

Sở dĩ người này thu hút ánh mắt của Tường Hiểu Phân là vì bóng lưng qua giống Lý Thiên. Dáng người thon dài, quần áo tả tơi, đầu tóc thì rối bù như tổ quạ... dường như so với hình dáng khi xuất hiện ở cửa biệt thự không khác chút nào.

Nàng cảm thấy lòng mình căng thẳng. Sau khi quan sát cẩn thận thì lòng hiếu kỳ lại chiến thắng tất cả nỗi sợ hãi. Bước nhanh hơn, nàng quyết định vượt qua người kia để nhìn rõ khuôn mặt thật sự của hắn.

Tối gần, càng ngày càng gần rồi bắt kịp bóng lưng người kia... Rốt cuộc hai người cùng sóng vai.

Đúng lúc này, người nọ đột nhiên xoay người đối mặt với Tường Hiểu Phân.

Đó quả là khuôn mặt của quý thất cổ với sắc mặt tái nhợt, hai mắt lồi ra, trắng nhợt, đầu lưỡi thì đung cầm... không những vậy, một vết máu đỏ tươi, ghê tởm từ khe miệng dần tràn ra!

"Hé hé hé..." Quý thất cổ phát ra tiếng cười quái dị mà vô cùng u ám. Giọng cười này rất giống với âm thanh trong MMS mà nàng nhận được hôm qua!

"Á!" Tường Hiểu Phân hét lên rồi lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa nàng đã té trên mặt đất.

Đột nhiên quý thất cổ xoay người chạy về phía trước.

"Không! Nhất định chính là do Lý Thiên giả dạng, mình phải bắt kịp hắn!"

Tường Hiểu Phân cắn chặt răng rồi nhanh chóng đuổi theo quý thất cổ.

Cũng vì vậy mà người đi đường được chứng kiến một cảnh tượng thú vị: Một người quần áo lam lũ đeo mặt nạ quý thất cổ hù dọa cô gái khiến nàng giật dử đuổi theo đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Một hồi rượt đuổi bắt đầu diễn ra.

Tuy người mang mặt nạ quý thất cổ chạy không nhanh nhưng Tường Hiểu Phân lại không thể bắt kịp hắn.

Bọn họ nhanh chóng chạy qua hơn mười căn nhà. Thân hình người kia rẽ ngang thật mạnh. Tường Hiểu Phân cũng lập tức bám theo không buông. Hai người dần tiến vào một khu dân cư.

"Lý Thiên! Nếu như người còn là đàn ông thì hãy đứng lại..." Tường Hiểu Phân vừa đuổi theo vừa thở không ra hơi mà gọi to.

Người đeo mặt nạ quý không hề đáp lời mà nhanh chóng xông vào hành lang của một chung cư. Đợi đến khi nàng đuổi đến thì hình bóng của đối phương đã biến mất, đầu đó chỉ truyền đến bước chân lộp cộp từ cầu thang truyền đến.

Tường Hiểu Phân thở dốc rồi tiếp tục chạy lên lầu. Đến khi chạy đến lầu sáu thì nàng đã ở trong tình trạng kiệt sức, mồ hôi đầm đìa.

Nhìn hành lang trống rỗng không một bóng người, nàng hơi do dự một chút nhưng vẫn tiếp tục lên lầu.

Trên sân thượng cũng như vậy, không hề có người nào!.

Tường Hiểu Phân ngồi trên sân thượng thở hổn hển từng đợt.

Bất chợt nàng vô tình nhìn thấy một tờ giấy màu trắng ở gần đó. Đến khi nhặt nó lên xem thì khuôn mặt trở nên ngây dại, biểu tình quái dị cực kỳ.

Đó là một tấm hình rất quen thuộc!

Trong tấm ảnh, Tường Hiểu Phân, Lý Thiên và Sở Tuyết Lâm đứng cùng với nhau. Ba người cười rất sáng lạn, trên đầu bọn họ là một hàng chữ: Tình bạn trường tồn.

Nhìn thấy tấm ảnh này, ký ức ảm áp đã trải qua không trở về trong tâm hồn nàng mà thay vào đó lại kích nổ một quả bom.

Tay nàng run rẩy không ngừng rồi toàn thân đều run rẩy.

Trên cổ của ba người trong tấm ảnh đều đỏ như máu, cứ như bị dao cắt lên vết hầu khiến ai nhìn cũng phải giật mình.

Ở khuôn mặt của nàng và Sở Tuyết Lâm còn rạch lên những đường màu đỏ xiên xiên vẹo vẹo. Mà bên cạnh chữ "Tình bạn trường tồn" có một chữ rất to: CHẾT!

Một lần nữa, Tường Hiểu Phân lại hét lên rồi ném tấm ảnh trong tay ra thật xa. Ngay sau đó, nàng ngồi dậy rồi điên cuồng chạy xuống dưới lầu.

Mặc dù nàng biết đây là hành vi trả thù của Lý Thiên nhưng cứ như một con chim sợ cành cong, nàng không thể chịu nổi kiểu tra tấn như vậy...

Trong tiệm mì Gia Châu, Sô Sô vừa ăn vừa nghỉ ngơi nhìn người mẹ đang đeo khuôn mặt đầy tâm sự lẫn u buồn mà hỏi với vẻ lo lắng: "Nhìn mẹ rất mệt mỏi à, hay là đêm nay mẹ đừng thức khuya nữa, được không? Ăn xong thì về nhà nghỉ ngơi với con nhé!"

Tướng Hiểu Phân chậm rãi gạt đầu nhưng lập tức lắc đầu: "Không được rồi, hôm nay vẫn còn nhiều việc phải hoàn thành."

"Mẹ, tính mạng quan trọng nhất mà!" Sô Sô đặt đĩa xuống, cái miệng nhỏ nhắn chồm chồm hỏi mẹ của mình: "Nếu mẹ suy sụp thì ai chiều cổ một đứa trẻ vị thành niên như con đây?"

Khuôn mặt Tướng Hiểu Phân lộ ra nụ cười ôn hoà. Sau đó, nàng lại thờ dài nhưng lập tức suy nghĩ biến chuyển nên nói với con: "Sô Sô, đêm nay con đến công ty cùng mẹ nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Ác Mộng(3)

Không biết vì nguyên nhân gì mà giám đốc Tướng lại tăng số lượng bảo an trực đêm thêm một người, tổng cộng là hai người trực ca. Đối với một người thường trực đêm như Tiểu Mã thì đây quả là một sự kiện đáng để hân vui mừng. Rốt cuộc trong màn đêm dài đằng đẵng khiến tâm tình con người trở nên buồn tẻ thì đã có một người bạn nói chuyện rồi.

Trong phòng an ninh của tập đoàn Sô Hiểu, hai bảo an Tiểu Mã và Tiểu Lưu vừa chú ý giám sát lần điều khiển bốn cái màn hình trước mặt vừa nói chuyện với nhau không dứt. Chủ đề của họ rất nhiều, từ trời nam về biển bắc, từ xưa đến nay, đàn bà rồi đàn ông... Họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ khiến phòng an ninh truyền ra những tiếng cười nói rôm rả.

Ba trong bốn cái màn hình giám sát lần lượt truyền đến hình ảnh của khu vực ký túc xá phía trước, bên trái và bên phải, còn lại là phòng tài vụ. Mặc dù ba cái camera dùng để giám sát một diện tích rộng lớn nhưng do chất lượng lẫn tính năng của những thứ này đều rất cao nên vẫn có thể biểu hiện rõ ràng những tình huống bên trong khu vực trên. Ngoại trừ không cần giám sát lâu sau thì có thể nói chỉ cần ngồi ở đây đã có thể quan sát tất cả mọi tình huống xung quanh ký túc xá.

Ngay khi Tiểu Mã và Tiểu Lưu nói chuyện đến lúc gay cấn thì bỗng nhiên Tiểu Lưu chỉ vào màn hình giám sát lầu bên phải rồi nói: "Mau nhìn kìa, thằng nhóc đó muốn làm gì vậy?"

Tiểu Mã vội vàng nhìn kỹ, chỉ thấy trên màn hình có một bóng người bước nhanh qua con đường dành riêng cho người đi bộ. Người này nghênh ngang chạy đến gần tòa lầu bên phải, sau đó hần lại lấy ra một đồ vật nhìn như một viên gạch rồi mới hung hăng nhắm vào cửa sổ gần đó mà đập xuống.

Vì ký túc xá không lớn nên khoảng cách giữa phòng an ninh và cửa sổ vừa bị đập bể cũng không xa. Ngay lập tức, hai người bảo an đã nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ nát.

"Con mẹ nó! Giết chết thằng rùa con này đi!"

Tiểu Mã hồn hồn nhỏ ra một vỏ hạt dưa rồi quơ lấy cây côn điện chạy ra khỏi cửa. Ở bên cạnh, tuy Tiểu Lưu phản ứng hơi chậm nhưng cũng cầm lấy cây côn điện khác theo sau.

Khi hai người đuổi tới hiện trường thì người ném gạch đã chạy mất từ lúc nào. Thấy vậy, họ cũng chỉ đành nằng to chửi nhỏ mà quay về phòng an ninh.

Đương nhiên, họ không phát hiện trong thời gian chạy đến bên phải tòa lầu thì ở lối ra của bãi đỗ xe xuất hiện hình ảnh một người. Trên tay hắn cầm một đồng hạt dưa mà cắn vỡ. Trên đường đi, người này tùy ý vứt một đồng vỏ hạt dưa trên mặt đất.

Trong văn phòng đèn đuốc sáng trưng, ngay cả ngoài hành lang lẫn những phòng nghỉ, từng hành lang ở dưới lầu hay phòng vệ sinh... đều bật đèn. Có thể nói toàn bộ ký túc xá sáng như ban ngày. Mà bức tượng thần tài đặt bên trên mấy đụn nước đã chuyển đi nơi khác rồi.

Hiện giờ, Tướng Hiểu Phân đã tỉnh táo trở lại. Nhưng vì ngoại trừ việc người say rượu hoặc thằng bé nào đó đập vỡ một tấm kính thủy tinh ở dưới lầu thì chưa hề phát sinh bất cứ sự tình kỳ quái nào khác.

Lý Thiên à, anh chỉ dùng mấy trò đùa như vậy để báo thù tôi hay sao?

Hừ, tôi không phải là một đứa trẻ. Để tôi xem anh còn có thể làm trò bịp bợm nào nữa đây...

Nhìn Sờ Sờ đang tập trung chơi game ở trước mắt, Tường Hiểu Phân cảm thấy chưa bao giờ lá gan của mình lại lớn như vậy.

"Nếu như còn trò nào khác thì mong anh bày ra cho hết. Đừng có vô kế khả thi(Không có biện pháp nào) như ngày ấy nhé..." Nàng thầm nghĩ một cách đắc ý rồi một lần nữa lại tiếp tục hoàn thành công việc.

Công việc diễn ra vô cùng thuận lợi, Tường Hiểu Phân cảm thấy đầu óc mình dần sáng suốt như ngày xưa. Giữa những đồng số liệu buồn tẻ, dưới sự thao túng của nàng thì những âm thanh đơn điệu dường như trở nên hài hòa và hoàn mỹ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Đúng chín giờ, Sờ Sờ đã cảm thấy mệt mỏi. Nàng ngẩng đầu đem ánh mắt rời khỏi màn hình máy vi tính rồi vừa dùng tay vân vê tròng mắt vừa đến bên cạnh Tường Hiểu Phân mà làm nũng để về nhà đi ngủ.

Lúc này, Tường Hiểu Phân đang làm việc thuận buồm xuôi gió nên đành kiên nhẫn khuyên bảo cô bé chờ thêm nửa giờ nữa. Để "dụ dỗ" Sờ Sờ, nàng hẹn buổi làm thêm vào tối mai sẽ đem nàng đi ăn một châu hải sản thật lớn.

Rốt cuộc, Sờ Sờ lại quay về máy vi tính để tiếp tục lướt websites một cách nhàm chán..

Tường Hiểu Phân thấy vậy thì thở phào một cái rồi lại bắt đầu cố gắng hoàn thành những công việc còn sót lại.

Bỗng nhiên một tiếng chuông vang lên báo hiệu đã nhận được một tin nhắn MMS!

Tiếng chuông phát ra thật đột ngột khiến hai mẹ con cảm thấy hoảng sợ, Sờ Sờ sùng sốt một chút rồi mới thò tay cầm lấy điện thoại trên bàn.

Tường Hiểu Phân lại có dự cảm không tốt nên đã đoạt trước Sờ Sờ một bước.

Mở khóa bàn phím của điện thoại ra thì chỉ thấy số điện thoại gửi MMS này hoàn toàn lạ lẫm, nàng cũng hơi do dự nhưng vẫn cố xem

Ngay lập tức, một tiếng cười thật to vang dội khắp văn phòng. Tiếng cười này rất chói tai, qui dị và âm hiểm. Bên trong giọng cười còn mang theo vẻ bi phẫn mãnh liệt rồi cứ như một thau nước lạnh dội lên người Tường Hiểu Phân.

Theo tiếng cười, màn hình dần hiện ra một chữ thật to: CHẾT!

Âm thanh của MMS này cũng khiến Sờ Sờ cảm thấy hoảng sợ nhưng sao đó liền trở lại như thường. Hiện giờ trò đùa này rất thông dụng nên nàng đã miễn dịch rồi.

"Nhưng tại sao mẹ lại phản ứng khoa trương như vậy?"

Sờ Sờ nhìn Tường Hiểu Phân đang cầm điện thoại run rẩy không ngừng. Chỉ thấy mặt mẹ nàng không còn một chút máu, bờ môi tái nhợt.

"Mẹ ơi? Mẹ!" Sờ Sờ ngậy người rồi xem kỹ tin nhắn MMS trong điện thoại một lần nữa rồi đinh đặc nói: "Mẹ à, chỉ là một MMS thôi sao mẹ lại sợ đến như vậy? Con xóa nó rồi đó!"

Tường Hiểu Phân nhìn Sờ Sờ xóa tin nhắn rồi đặt điện thoại xuống mặt bàn. Cảm giác sợ hãi dần biến mất, nàng cảm thấy hồ thẹn nên thầm nghĩ: "Đúng vậy, không phải chỉ là một MMS à? Tại sao mình lại trở nên như vậy? Chẳng lẽ lá gan của mình cũng không bằng Sờ Sờ? Hay là... có tật giật mình!"

"Có tật giật mình", nghĩ đến thành ngữ này, ánh mắt oán của Lý Thiên bắt đầu xuất hiện trước mặt nàng.

Tường Hiểu Phân lắc đầu, nàng đến bên cạnh máy đun rót một ly rồi vừa vừa cười nói với Sờ Sờ: "Mẹ già rồi nên không thể chịu nổi mấy cái trò hù dọa này, còn người trẻ tuổi như con lá gan rất lớn à nha..."

Hai mẹ con trò chuyện trong chốc lát, sau khi uống nước xong thì Tường Hiểu Phân cũng đã bình tĩnh hơn nên tiếp tục công việc. Không ngờ vừa cầm bút lên thì chuông điện thoại lại vang lên.

Sờ Sờ cầm lấy xem xét, vẫn là dãy số rất lạ, cũng là tin nhắn đó và tiếng cười quái dị lại tiếp tục vang khắp văn phòng..

"Ai lại nhàm chán đến như vậy? Phien chết đi thôi!" Sờ Sờ hung hăng tắt MMS rồi xóa nó đi. Nào biết vừa xóa bỏ thì chuông điện thoại lại vang lên, lại một dãy số điện thoại kỳ lạ khác với nội dung MMS y chang. Điều này khiến Sờ Sờ nổi giận, nàng thở phì phì rồi mắng: "Các người đi chết đi! Tường rằng đôi số điện thoại là hay à?" Vừa nói xong, Sờ Sờ dứt khoát xóa MMS rồi tắt điện thoại.

"Để xem các người còn gửi được nữa hay không?" Sờ Sờ đắc ý chống nạnh, nàng vừa nhìn điện thoại trên bàn rồi đưa mắt nhìn người mẹ của mình: "Được rồi, hiện giờ đã yên rồi đó mẹ!"

Tường Hiểu Phân gật đầu. Nàng muốn tiếp tục công tác nhưng lại phát hiện mình không thể nào tập trung được, bất luận như thế nào thì đầu óc vẫn cứ hồ đồ như vậy.

"Thôi, hôm nay dừng ở đây. Sờ Sờ à, chúng ta đi!"

Tường Hiểu Phân hạ quyết tâm, nàng nhanh chóng đứng dậy rồi thu dọn một chút. Sau đó hai người đóng kín phòng làm việc rồi đi xuống lầu...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Ác Mộng(4)

Tường Hiểu Phân dựa lưng vào vách tường, nàng cố gắng điều hòa tâm tình của mình.

Tất cả những việc này chỉ là trò đùa của Lý Thiên! Minh không cần phải sợ hãi!

Sở Sở có chút nghi hoặc nhìn cử động kỳ quái của mẹ mình rồi mới lo lắng hỏi: "Mẹ ơi, mẹ bị sao vậy?"

Đương nhiên Tường Hiểu Phân không thể nói tất cả chân tướng sự việc cho Sở Sở biết nên chỉ có thể cười gượng rồi trả lời: "Không có việc gì đâu, mẹ chỉ hơi mệt một chút thôi."

Nói xong, nàng lại vỗ lên cánh tay của con gái mình rồi bước nhanh ra khỏi ký túc xá.

Sở Sở ngồi xuống vị trí ở bên cạnh tay lái. Sau khi nhìn thấy Tường Hiểu Phân cắm chìa khóa xe năm lần bảy lượt vẫn chưa được thì mới nhíu mày: "Mẹ, hay là để anh Mã chở chúng ta về nhà đi?"

Tường Hiểu Phân nhắm mắt lại, trong đầu ngổn ngang trăm mối, rốt cuộc nàng mới thở hắt ra: "Không cần đâu, mẹ về nhà ngủ một giấc là sẽ ổn thôi."

Nàng khởi động xe hơi rồi lùi lại, quay đầu chạy ra ngoài bãi đỗ xe.

"Mẹ à, chừng nào ba trở về? Con thấy khi ba không ở nhà thì mẹ có vẻ mệt mỏi đấy." Sở Sở nhìn thấy mẹ mình tiêu tụy như vậy thì không khỏi đau lòng.

"Cũng hai ngày nữa, chắc ba con sẽ nhanh chóng về nhà mà. Mẹ không sao không đâu." Tường Hiểu Phân vừa ngoặt tay lái vừa nói.

Nhắc tới chồng của mình, trong lòng Tường Hiểu Phân cảm thấy có chút vui mừng. Đối với nàng, Sở Tuyết Lâm giống như siêu nhân, chỉ cần hần ở bên cạnh thì dường như không có vấn đề gì không giải quyết được...

Trong đầu Tường Hiểu Phân dần hiện lên bóng dáng hai người đàn ông, một là Lý Thiên với tính cách trẻ con, người còn lại là Sở Tuyết Lâm tinh táo và cơ trí.

Có thể nói, Tường Hiểu Phân thật sự thích Lý Thiên. Trước đây khi ở cùng với hần, nàng cũng đã từng thề non hẹn biển rồi nào là vĩnh viễn ở cùng nhau... Đê rồi về sau, Sở Tuyết Lâm lại xuất hiện trong thế giới của nàng. Tuy Sở Tuyết Lâm không phải là một thiên tài kinh doanh như Lý Thiên nhưng trên người hần lại có một khí chất Lý Thiên còn thiếu.

Người đàn ông này tinh táo, cơ trí. Nếu như nói khi ở bên cạnh Lý Thiên, Tường Hiểu Phân có cảm giác lãng mạn... thì khi đứng trước mặt Sở Tuyết Lâm, nàng lại cảm thấy an toàn và dễ chịu. Ngực của hần tựa như một cái cảng, thử hỏi có người phụ nữ nào không thích một người đàn ông như vậy chứ?

Cuối cùng, lúc Tường Hiểu Phân hoàn toàn bị Sở Tuyết Lâm chinh phục thì cũng đã đến lúc nàng sa vào tình ái và không còn biết kiềm chế, đạo đức hay luân lý và thiện ác... Tất cả đều không có giá trị trong mắt nàng! Chỉ cần có thể sống cùng với hần thì tất cả mọi thứ khác không còn quan trọng. Sở Tuyết Lâm nói gì thì nàng làm như thế, nàng ngoan ngoãn phục tùng mọi thứ. Ngay cả khi hần giựt dây khiến nàng phản bội Lý Thiên thì nàng cũng chẳng hề oán trách mà hàm hồ bỏ qua...

Quả nhiên Sở Tuyết Lâm không khiến nàng thất vọng, người đàn ông mạnh mẽ đó vẫn có thể tinh táo để ứng phó với mọi nguy cơ và vượt qua một cách an toàn.

Trong nội tâm của Tường Hiểu Phân, Sở Tuyết Lâm là vạn năng...

"Tuyết Lâm, mau trở lại với em..." Trong lòng nàng không ngừng hô hoán.

Đã đến giao lộ, Tường Hiểu Phân vừa suy nghĩ lung tung vừa điều khiển tay lái rẽ cua. Đúng lúc này, nàng cảm nhận chiếc xe có điều kỳ lạ. Khi vừa xoay tay lái, rõ ràng độ nhạy đã giảm xuống rất nhiều, đã vậy chiếc xe lại trượt ngang ra ngoài. Đến lúc này, dường như Tường Hiểu Phân đã nghe được một tiếng nổ từ bên trong lớp xe truyền đến. Sau đó, toàn bộ chiếc xe lại nghiêng về bên trái...

Nổ lốp rồi!

Nàng vội vàng phanh xe rồi chạy ra phía sau xem xét kỹ càng. Lúc này, bánh xe đã xẹp lép.

"Xui thật!" Sờ Sờ ở một bên lo lắng. "Làm sao bây giờ hả mẹ? Chúng ta..."

"Tìm điện thoại cho mẹ gọi tiệm sửa xe đi!" Tường Hiểu Phân hung hăng đá bánh xe một cái rồi bắt đầu nói với Sờ Sờ...

Vừa gọi được hơn mười phút thì thợ sửa xe hơi đã nhanh chóng đến nơi. Sau khi kiểm tra lốp xe, người này mới lấy ra một cái bu lông thật dài...

Sau khi người thợ sửa chữa sửa xe xong thì đã quá mười giờ rồi, Sờ Sờ thì ngủ gà ngủ gật ở chỗ ngồi phía sau xe.

Trên đường đi, xe cô lấn người đi đường rất thưa thớt. Tường Hiểu thấy vậy thì nhanh chóng tăng tốc để nhanh chóng về nhà mà tắm rửa rồi đánh một giấc thật sâu.

Chiếc xe hơi lướt nhanh trong bóng đêm tĩnh lặng.

Đoạn đường này rất an bình. Ở trước mắt, nàng đã có thể nhìn thấy ngọn đèn trên cửa biệt thự. Tuy ngọn đèn này không sáng rực rỡ nhưng ở Tường Hiểu Phân lại cảm thấy ôn hòa vô cùng.

"Sờ Sờ à? Sờ Sờ! Dậy đi con, đã về đến nhà rồi!" Nàng gọi Sờ Sờ.

Cô bé lười biếng lên tiếng. Trong lúc mơ màng, nàng ngồi dậy vờ trờ mắt rồi hỏi: "Đã về đến nhà rồi hả mẹ?"

"Đến nhà ngay lập tức thôi! Bảo bố của mẹ, chút lại về nhà hãy ngủ tiếp nhé."

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe đã đến trước cổng biệt thự.

"Trời ơi, mẹ nhìn xem kia là thứ gì vậy?"

Bỗng nhiên Sờ Sờ sợ hãi hét lên! Ngón tay của nàng chỉ về phía trước xe, toàn thân thì run rẩy không ngừng!

Tường Hiểu Phân vừa nghe được tiếng kêu của Sờ Sờ, bàn chân theo bản năng dẫm phanh. Chiếc xe đột ngột dừng gấp, nàng nhìn về phương hướng con mình chỉ.

"Aaaaaa..." Vừa nhìn thấy, Tường Hiểu Phân cũng không nhận được mà hét to!

Cách chiếc xe khoảng hơn mười mét, dưới ánh sáng của đèn pha xe hơi, hai người có thể nhìn thấy một người treo lủng lẳng trên cành cây ở ven đường.

Trong cơn gió đêm, thân thể này lay động liên tục, cứ như quả lắc đồng hồ của tử thần vậy!

Lúc trước khi chọn mua biệt thự, vì Tường Hiểu Phân thích không khí yên tĩnh ở nơi này nên Sờ Tuyết Lâm mới chọn một nơi hẻo lánh nhất thành phố Tân Bắc như vậy. Do ở đây vừa mới bắt đầu khai phát, dân cư cũng khá thưa thớt. Xung quanh đa phần là cây cối và hoa màu. Mà hiện giờ, trên con đường này không có một bóng người đi đường nào.

Trong màn đêm tĩnh mịch, cảnh tượng này quả thật rất khủng bố!

Tường Hiểu Phân ôm chặt lấy Sờ Sờ, cả hai thân thể đều run rẩy liên tục, tựa như lá cây trong mưa to gió lớn vậy.

"Mẹ... làm... làm sao bây giờ?" Sờ Sờ lắp bắp hỏi, hàm răng của nàng không hện mà va vào nhau lập cập.

"Để mẹ đến xem, con... con ở trong xe đi!"

Quý thất cổ... chết...

Trước mắt Tường Hiểu Phân dần hiện ra những chữ này, mặc dù nội tâm của nàng đã chạm phải biên giới và bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ nhưng quyết tâm lại gần nhìn cho rõ đã dần lấn át... Bởi vì, nàng muốn xác định xem người này liệu có phải là Lý Thiên hay không?

"Mẹ ơi, người này... dường như đã chết từ lâu rồi! Hay là chúng ta báo cảnh sát đi!" Sờ Sờ khóc lóc hô hào rồi lấy điện thoại ra.

"Không nên báo cảnh sát!" Tường Hiểu Phân gạt lấy điện thoại rồi quát lên: "Không cần nói nhiều! Để ta lại xem cho rõ rồi sau đó... sau đó chúng ta lập tức trốn trong nhà, coi như không có chuyện gì xảy ra!"

Nói xong, nàng luống cuống tìm đèn pin trong xe. Sau khi tự lấy sức mạnh để chống đỡ thân hình, nàng từng bước một tiến lại gần cái xác đang treo trên cây.

Ngay lúc vừa đến nơi, nàng giờ đèn pin lên chiếu vào mặt của người nọ.

Mặt của người này vẫn vẻ nghiêm trọng, cặp mắt của hắn lờ ra. Đầu lưỡi dán chặt trên cằm, còn mặt thì đã xám như tro từ lúc nào!

Đó đúng là Lý Thiên!

Tường Hiểu Phân mạnh mẽ bịt miệng của mình để không khóc hay hét thật to. Nàng điên cuồng chạy lên xe, khởi động rồi xông về phía trước.

Chiếc xe nhanh chóng vọt đến trước cửa biệt thự. Nàng lấy chìa khóa ra rồi xuống xe, đến bên cạnh cổng sắt...

"Mẹ! Mẹ!" Nàng chưa kịp chạy đến trước cửa thì đã nghe tiếng gọi của Sở Sở từ trong vang lên.

"Mẹ! Không thấy rồi! Người kia biến mất rồi!"

Tường Hiểu Phân kinh ngạc nhìn về phương hướng cũ. Quả nhiên cái xác của Lý Thiên, vốn đã treo ở trên cây, đã biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 19: Ác Mộng(5)

Bây giờ đã là mười hai giờ đêm. Hiện tại lòng người rất yếu ớt. Mà lúc này, tâm lý của Tường Hiểu Phân lại chứng minh tính đúng đắn của câu nói trên.

Sau khi an ủi một phen, cuối cùng Sở Sở cũng đã trở về phòng ngủ của mình.

Tường Hiểu Phân lẳng lặng nằm trong bồn tắm. Tâm thần của nàng không hề tập trung mà mắt thì chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Nếu như vừa rồi là ảo giác thì ảo giác này quá chân thật rồi? Hơn nữa, tại sao mình và Sở Sở đều nhìn thấy ảo giác này?

Còn nếu không phải là ảo giác? Vậy thì tại sao cái xác của Lý Thiên lại đột nhiên biến mất như vậy?

Thật là quỷ dị, quả thật không thể nào tưởng tượng tiếp...

Nước rất nóng, tuy Tường Hiểu Phân ngâm tất cả thân mình trong bồn tắm nhưng nàng vẫn cảm thấy rét lạnh đến thấu xương.

Nàng đã bước qua mấy năm đại học, trải qua nhiều phương pháp giáo dục tân tiến nhưng vẫn mê tín. Đặc biệt là sau khi sự việc của Lý Thiên qua đi, trong lòng của nàng mang theo cảm giác áy náy bởi trên lưng đã vác thêm gánh nặng của tội ác. Trong vô số đêm, những ác mộng vẫn cứ dày dụa với nàng khiến đôi lúc bừng tỉnh với mồ hôi lạnh đầm đìa trên người... Để tìm kiếm sự an ủi, nàng bắt đầu cúng kiếng Bồ Tát nhằm ăn năn hối lỗi để giảm bớt nghiệp chướng của mình!

Thế nhưng cho dù ra sao thì tội ác vẫn mãi là tội ác, Lý Thiên cũng đã trở về rồi.

Dựa vào những sự kiện phát sinh liên tiếp trong mấy ngày nay, nàng bắt đầu xâu chuỗi lại thành một câu chuyện rồi theo đó toàn thân lập tức trở nên lạnh lẽo:

"Lý Thiên đã rất bị phẫn, sau khi gửi MMS... còn có ảnh chụp trên sân thượng nữa. Có lẽ lúc đó hắn muốn cảnh cáo mình. Hắn như muốn nói... nếu cô không ăn năn hối hận thì đến khi tôi chết đi rồi trở thành quỷ thì sẽ luôn bám theo cô... Thế nhưng, thế nhưng mình lại một mực cho hắn đó là nhưng trò đùa vô vị. Như vậy, những hiện tượng quỷ dị vừa rồi... Trời ơi, chẳng lẽ người đàn ông đó vì chịu bao nhục nhã và hăm oan đã chết thật rồi hay sao? Còn tất cả những sự kiện khác cũng có thể giải thích, hay là hắn thật sự không buông tha cho ai, ngay cả Sở Sở..."

Nghĩ đến đây, Tường Hiểu Phân cảm thấy tóc gáy dựng đứng. Thảm trạng treo cổ của Lý Thiên tựa như đang nằm trên trần nhà, cũng có thể giấu ở phía dưới bồn tắm. Cũng có thể trốn trong áo tắm hay chiếc khăn sau lưng nàng... Bất cứ lúc này cũng có thể gào lên rồi sử dụng móng vuốt sắc bén để phát ra một đòn trí mạng.

Càng nghĩ càng thêm sợ hãi, Tường Hiểu Phân vội vàng rời khỏi bồn tắm. Sau khi luống cuống lau khô những giọt nước còn đọng lại trên người, nàng mặc áo tắm rồi chạy về phòng của mình như tránh hủi.

Rốt cuộc toàn bộ thân thể đã cuộn tròn trong chăn, nàng dần cảm thấy an toàn.

Lý Thiên à, đừng có tránh tôi... Tôi đã biết sai rồi mà! Tuyệt Lâm, anh mau trở về với em đi...

Cộp cộp cộp...

Đây là tiếng động gì vậy?

Từng đợt âm thanh truyền đến, tựa như có vật thể gì đánh lên nhanh vậy. Chúng rất có quy luật, rất có tiết tấu, mà cũng tựa như...

...tựa như đang ở bên cạnh!

Tường Hiểu Phân cảm thấy trái tim của mình cứ như muốn nhảy ra ngoài. Nàng dùng tấm drap trải giường che kín đầu, hai tay che kín lỗ tai một cách liều mạng để ngăn cản âm thanh đang dần dần xâm nhập vào trong não bộ. Thế nhưng... âm thanh này vẫn cứ quật cường... vẫn cứ rõ ràng... vẫn cứ vậy quanh người rồi dần dần cứ như muốn bám lấy trái tim của nàng.

Cộp cộp cộp!

Bỗng nhiên dừng khí chợt nổi lên, Tường Hiểu Phân xốc drap trải giường, ngồi dậy và phóng ánh mắt nhìn khắp bốn phía!

Trong phòng, đèn ngủ vẫn sáng như cũ, tất cả mọi thứ đều bình thường.

Sau khi tập trung tinh thần, nàng ngóng tai nghe kỹ. Cũng may âm thanh kia dường như đã biến mất nếu không có lẽ đã có người sụp đổ trong không khí tĩnh mịch đáng sợ này.

Tường Hiểu Phân thở ra một hơi, một lần nữa nằm xuống giường.

Âm thanh kia quả thật đã biến mất nhưng cảm giác buồn ngủ đã qua đi mà sợ hãi trong lòng lại không ngừng ủa đến như những con sóng của thủy triều đánh vào bãi cát, càng ngày càng mãnh liệt hơn, để rồi cuối cùng sóng cao ngập trời.

Nằm được một lát thì Tường Hiểu Phân mặc quần áo rồi rời khỏi phòng ngủ. Sau khi không một chút do dự đi xuyên qua hành lang với dãy đèn sáng trưng, nàng đi xuống lầu một và quỳ xuống trước mặt bức tượng Bồ Tát.

"Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, xin hãy tha thứ tất cả những lỗi lầm của con..."

Nàng đốt ba nén nhang sau đó quỳ trên mặt đất rồi dập đầu liên tục.

Hương nhang tràn ngập căn phòng phát ra cảm giác thần bí nhưng an lành. Tường Hiểu Phân quỳ gối trước tượng Bồ Tát, nàng đem tất cả những lúc bên cạnh Lý Thiên, ân oán của hai người nói tất cả từ đầu đến đuôi. Nói được một tiếng đồng hồ, cuối cùng thì lòng nàng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Bồ Tát ơi, xin hãy để Lý Thiên tha thứ cho con, con đã biết sai rồi. Xin Bồ Tát phù hộ độ trì..."

Tường Hiểu Phân dập đầu thêm mấy cái. Sau khi đứng lên, nàng mới xoa bóp đôi chân đã tê dại rồi trở về phòng ngủ trên lầu hai.

Trở lại giường ngủ, cảm giác sợ hãi đã giảm đi hơn phân nửa. Trải qua một hồi ủ rũ, nàng chậm rãi chìm vào giấc mộng...

"Lý Thiên à, tại sao anh lại ngu như vậy? Tại sao anh phải đi tìm cái chết..."

"Sống thì sao, rốt cuộc cũng không có năng lực để báo thù. Chi bằng biến thành oan hồn thì lực lượng có thể lớn hơn một chút..." Lý Thiên chuyển động đôi mắt lồi, đầu lưỡi thật dài lắc lư liên tục.

"Thế nhưng tôi đã biết sai rồi mà... Tôi thật sự muốn xin lỗi anh. Nếu anh muốn lấy mạng tôi thì cứ lấy nhưng... nhưng mong anh buông tha cho Sở Sở cùng Tuyết Lâm, được không?"

"Ha ha ha..." Lý Thiên bắt đầu cười to, tiếng cười này không u ám, cũng không oán độc mà là thực sự vui vẻ

"Cô cũng có lúc như thế này hay sao? Tôi đang nghĩ đến lúc cô ở bên cạnh Sở Tuyết Lâm... Lúc ấy cô mạnh mẽ lắm mà, ha ha... Sở Tuyết Lâm đâu rồi, hấn trốn ở đâu vậy? Tại sao không đến đây giúp cô?" Nói xong, Lý Thiên xoay người. Hấn đưa lưng về phía nàng rồi cái đầu lâu khủng bố chợt quay lại, còn cánh tay thì lại đặt ở trên mặt.

A? Đây là khuôn mặt của Lý Thiên à? Nhưng tại sao không phải là một khuôn mặt của oan hồn nữa mà là một khuôn mặt bình thường? Hơn nữa, khuôn mặt đó lại đang mang theo nụ cười chế nhạo.

"Không nghĩ đến sao? Ha ha!"

Lý Thiên cười lớn, quay người đi thẳng về phía trước, nàng ngơ ngác đích nhìn xem hấn cô độc bóng lưng. Dưới ánh mặt trời tại phía sau của hấn lưu lại thật dài bóng mờ. Ah, hấn hữu ảnh tử. . .

Toàn thân Tường Hiểu Phân run rẩy kịch liệt rồi choàng tỉnh.

Nàng nhắm mắt, ngọn đèn trong phòng khiến đôi mắt trở nên đau nhức.

Thì ra tất cả chỉ là mơ, thì ra mình tự an ủi trong mộng. Lý Thiên... thật đã chết rồi!

Tường Hiểu Phân thất vọng vươn bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Bỗng nhiên, cơ bắp toàn thân của nàng lại căng lên!

Dưới lầu có tiếng động!

Đó là tiếng một người đi lại nhẹ nhàng trên sàn nhà!

Tường Hiểu Phân dần hiểu ra. Thì ra nàng choàng tỉnh không phải đã kết thúc giấc mộng mà là động tĩnh ở dưới lầu đã quấy nhiễu!

Một lần nữa, tóc gáy lại dựng đứng.

"Sở Sở, là con à?" Nàng lặng lẽ xuống giường, đi đến cửa phòng ngủ rồi nhẹ nhàng hỏi.

Không có ai trả lời.

Tường Hiểu Phân có lấy thêm dũng khí. Sau khi nín thở, nàng đi đến trước cửa phòng ngủ của Sở Sở rồi đẩy cửa ra.

Sở Sở đang ngủ mê mết ở trên giường.

Nàng cảm thấy da đầu của mình trở nên tê dại, can đảm vốn đã bành trướng lại tan nát thành vô số mảnh vụn. Dừng hết sức bặm lấy miệng, nàng không muốn phát ra tiếng khóc.

Nàng lặng lẽ đi tới phòng ngủ của Sở Sở. Trốn sau cánh cửa, nàng đóng tai lắng nghe âm thanh dưới lầu.

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng...

Người nọ đang lên lầu một cách chậm rãi, hiện giờ đang đi đến lầu hai!

Tường Hiểu Phân vừa che miệng vừa đem ánh mắt đảo quanh phòng ngủ của Sở Sở. Rốt cuộc nàng đã nhìn thấy một cái tạ tay Sở Sở thường dùng để rèn luyện.

Nàng lặng lẽ cầm chiếc tạ trong tay rồi khẽ mở cửa vừa đủ để chứa một khe hở để nghe rõ động tĩnh ở bên ngoài hơn.

Người kia đã lên lầu hai, hiện giờ đang rón rén bước đến đây!

Hắn sẽ đến cánh cửa này ngay lập tức. Dường như, Tường Hiểu Phân đã nghe thấy một hơi thở nhẹ nhàng!

Nàng dần giờ cao chiếc tạ trên tay...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 20: Ác Mộng(6)

"Ba à, tại sao ba lại âm thầm vào nhà như trộm vậy? Nhất định mẹ đã nghĩ ba là cường đạo đó nha!"

Trong phòng ngủ của Sở Sở, Sở Tuyết Lâm đang ngồi trên giường. Khuôn mặt vặn vẹo khiến hắn phải phát ra những tiếng rên đau đớn. Ở bên cạnh, Tường Hiểu Phân thì lại bận rộn băng bó vết thương trên đầu cho hắn.

"Cha vốn định cho hai người một bất ngờ thôi, ai biết mẹ của con nửa đêm không ngủ mà lại ra đồn sát thủ..." Bụng của Sở Tuyết Lâm tràn đầy bức tức rồi vừa nói vừa gãi lên vùng da ngoài miệng vết thương của mình.

"Ba ơi, hôm nay con và mẹ gặp một việc rất lạ..."

Sở Sở kể lại từ đầu đến cuối việc thi thê của Lý Thiên chợt xuất hiện trên cành cây rồi biến mất cho Sở Tuyết Lâm nghe. Đến lúc này, Tường Hiểu Phân cũng không dấu diếm nữa mà đều nói hết những sự kiện khủng bố trong mấy ngày nay ra.

Sau khi vừa nói xong những câu chuyện quý dị này, không khí vui vẻ trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

Sở Tuyết Lâm đốt một đầu thuốc rồi nhũm mày thật chặt, dường như hẳn đã chìm vào trầm tư.

Ngay cả Sở Sở và Tường Hiểu Phân cũng không buồn ngủ một chút nào bởi vì sắc mặt cả hai đều mang theo vẻ nặng nề. Nhưng do Sở Tuyết Lâm là trụ cột trong gia đình nên trong mắt cả hai người, không việc gì hẳn không thể làm được.

Sở Tuyết Lâm trầm mặc một hồi, sau đó hẳn mới đứng dậy nhìn Tường Hiểu Phân rồi trầm giọng nói: "Thứ nhất, về MMS: Người kia đã có số điện thoại di động của em nên chỉ cần mua mấy cái SIM, quấy rối rồi xử lý ngay sau đó là đã có thể thành công hoàn toàn. Cái trò này rất đơn giản, cho dù mấy đứa trẻ con cũng có thể làm được nên chẳng có gì là lạ. Thứ hai, khi em gặp Lý Thiên vào ban ngày thì bị hắn đeo mặt nạ hù dọa khiến tâm thần hoảng loạn nên không thể quan sát kỹ mặt nạ của hắn. Theo suy đoán của anh, Lý Thiên nhất định đã mua mặt nạ ở một tiệm hóa trang nào đó. Còn lý do tại sao lại giả quỷ hù dọa ở giữa đường là vì hắn muốn dẫn dụ em đến sân thượng rồi nhìn thấy ảnh chụp đã đặt sẵn ở đó. Nhờ vậy, Lý Thiên đã có thể tiến xa hơn một bước trong kế hoạch. Thứ ba, khi nhìn thấy cái xác đang treo tán cây thì em đang ở đâu? Có cách xa thì thể hay không? Và đã chắc chắn đó là Lý Thiên chưa?" Sở Tuyết Lâm đi đến trước mặt Tường Hiểu Phân vừa hỏi vừa nhẹ nhàng đỡ lấy bờ vai của nàng.

Tường Hiểu Phân cố nhớ lại tình hình lúc đó: "Lúc ấy em rất sợ hãi mà cũng rất muốn xác định rõ ràng liệu đó có phải là Lý Thiên hay không cho nên rốt cuộc em vẫn lấy đèn pin và đi đến bên cạnh xác chết. Mặc dù sợ hãi dẫn đến không thể quan sát kỹ nhưng em vẫn có thể chắc chắn: Đó chính là Lý Thiên! Đặc biệt là nốt ruồi màu hồng trên khoeo miệng của hắn, em nhìn thấy rất rõ ràng."

"Em chắc chắn đó không phải là một mannequin(Hình nộm của thợ may) mà thật sự là xác chết của Lý Thiên chứ?" Sở Tuyết Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp tục hỏi.

"Tuyệt đối là thật! Em vẫn có thể phân biệt giữa xác người thật và mannequin mà! Em chắc chắn đó chính là thân thể con người!"

"Vậy thì có chút phức tạp rồi." Sở Tuyết Lâm thì thảo, tay phải vuốt cằm rồi nói tiếp:

"Chỉ có một giải thích duy nhất theo khoa học, Lý Thiên còn ít nhất một đồng đảng nữa!"

"Đồng đảng?" Tường Hiểu Phân cùng Sở Sở không hẹn mà cũng thất kinh. Nhìn thế nào thì suy luận và phân tích của hắn thật quá giống mấy gã thám tử trong phim truyền hình.

"Đúng vậy." Sở Tuyết Lâm tiếp tục sờ sờ cái cằm "Bọn hắn hợp tác rất ăn ý trong kế hoạch đe dọa lần này. Trước đó có lẽ đã chuẩn bị kỹ nên khi hai người xuất hiện thì đồng đảng của hắn lập tức treo Lý Thiên lên cây. Tất nhiên Lý Thiên cũng chịu nỗi khổ khi ngừng thở một thời gian cho đến khi chiếc xe chạy đến một nơi ở gần đó thì hắn mới làm ra bộ dạng quý thất cô. Nhưng như vậy thời gian chịu đựng sẽ không lâu nên khi hai người dời ánh mắt sang nơi khác thì ngay lập tức đồng đảng của Lý Thiên đã kéo hắn xuống rồi cùng nhau bỏ trốn mất dạng. Trong lúc đó, hai người đã trở nên cực kỳ sợ hãi nên hẳn không có khả năng phát hiện sơ hở..."

Tường Hiểu Phân cùng Sở Sở ngơ ngác nghe những suy đoán của Sở Tuyết Lâm. Trong đầu hai người chợt suy nghĩ đến tình cảnh lúc đó. Quả thật suy đoán của hắn cũng không phải là không có đạo lý...

"Anh muốn hỏi em một vấn đề quan trọng." Một lần nữa Sở Tuyết Lâm đưa ánh mắt chăm chú lên trên mặt của Tường Hiểu Phân: "Ngay khi chạy đến gần xác chết của Lý Thiên, em có chú ý trên cổ của hắn là dây thừng loại gì không?"

Đối với anh mắt trần ngập kỳ vọng của chồng, Tường Hiểu Phân chậm rãi lắc đầu: "Em không chú ý lắm. Khi đến gần chứng khiến thi thể thâm của Lý Thiên, em cơ hồ muốn ngất đi..."

"A, thật đáng tiếc..." Sở Tuyết Lâm thất vọng thờ dài, sau đó hẳn lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, giọng nói dần trở nên ôn hòa: "Mặc kệ như thế nào, hai mẹ con em phải tin rằng trên thế giới này thật sự không hề có ma quỷ! Từ giờ trở đi cứ an tâm nghỉ ngơi đi! Nếu Lý Thiên còn mảnh khỏe nào thì cứ để hắn đi đến đây, Sở Tuyết Lâm này muốn xem hắn còn có năng lực nào khác!"

Nói xong hắn vuốt hai tay rồi vỗ lên lưng con gái và vợ mình.

"Được rồi, đi ngủ thôi!"

Sau khi nói chuyện thêm một chút nữa, rốt cuộc Sở Sở cũng phải trở về phòng của mình, mà Sở Tuyết Lâm và Tường Hiểu Phân cũng đi ngủ.

Trốn trong lòng ngực rộng lớn của chồng, Tường Hiểu Phân cảm thấy thật an toàn.

"Anh biết không? Nếu về chậm một, hai ngày... Không chừng em sẽ bị tra tấn đến phát điên mất. Có lẽ lúc ấy em sẽ đi tự thú đấy."

Tường Hiểu Phân thì thảo, bỗng nhiên Sở Tuyết Lâm thò tay bụm miệng nàng. Ánh mắt của hắn dần trở nên nghiêm nghị: "Không được nhắc đến hai chữ 'tự thú' nghe chưa? Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì nhất định không được tự thú. Nếu không chúng ta sẽ xong đời! Hiểu chưa?"

Nhìn bộ dáng nghiêm khắc của chồng mình, Tường Hiểu Phân vô lực gật đầu.

"Được rồi, mấy ngày nay em đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi." Sở Tuyết Lâm buông tay ra rồi vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của vợ mình, giọng nói dần trở nên ôn nhu như nước.

"Ừm." Tường Hiểu Phân ngoan ngoãn trả lời sau đó nhắm mắt lại.

Sở Tuyết Lâm cũng đã tắt đèn ngủ ở đầu giường.

Cộp cộp cộp...

Đúng lúc này, âm thanh ma quỷ ấy lại vang lên.

Tường Hiểu Phân khẽ run rẩy, nàng ôm chặt thân thể của Sở Tuyết Lâm, thấp giọng kêu: "Anh nghe đi, âm thanh kia... lại xuất hiện nữa rồi!"

Đương nhiên Sở Tuyết Lâm cũng nghe được âm thanh quái dị đó. Không những thế, âm thanh này rất rõ ràng, cứ như đang ở bên cạnh người vậy.

Hắn tập trung tư tưởng để suy nghĩ. Sau khi nghe được âm thanh trong chốc lát, hắn mới nói với vợ: "Hình như là âm thanh phát ra từ kính thủy tinh."

Thủy tinh... Cửa sổ?

Hai vợ chồng không hẹn mà cùng đưa ánh mắt đến cửa sổ ở bên phải giường.

Trên cửa sổ treo một bức màn màu cam, nếu nhìn sơ qua thì không hề nhận ra bất cứ điều gì khác thường.

Nếu có điều gì quái dị thì hẳn phải ở bên ngoài cửa sổ! Thế nhưng nơi này là lầu hai, ở phía trên cũng không có sân thượng..

Sở Tuyết Lâm vận đèn ngủ trên đầu giường, lặng lẽ bước xuống rồi đi đến phía trước cửa sổ. Ngay lập tức, hắn nắm lấy một góc của bức màn cửa sổ, mạnh mẽ kéo xuống!

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh là bầu trời tối đen như mực, trống rỗng, không có bất cứ thứ gì khác.

Sở Tuyết Lâm thở ra một hơi, vừa muốn an ủi vợ mình một câu nhưng bỗng nhiên nghẹn ngào la hoảng.

"Quý!"

Trong bóng đêm tĩnh mịch, tiếng hét điên loạn lại mang theo một cảm giác vô cùng ròn rợn...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Ác Mộng(7)

Vừa nhìn thấy vợ mình sợ hãi như vậy, Sở Tuyết Lâm liền quay đầu nhìn lại cửa sổ với vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng sự việc xảy ra trước mắt khiến một người vốn tinh táo như hắn cũng phải ngẩn ngơ!

Chỉ thấy trước cửa sổ vốn đang trống rỗng, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một người! Người này vẫn cứ treo mình trên bầu trời ở bên ngoài kính cửa sổ. Đầu hắn nghiêng về một bên, sắc mặt xám như tro. Hai mắt thì lờ lờ, đầu lưỡi dài thòng lòng chạm cằm. Mà đôi mắt chỉ có một tròng trắng kia lại đang sững sờ nhìn vào trong phòng. Hai bàn tay khô gầy đang đặt trên tấm kính thủy tinh có móng tay rất dài. Hắn thì liên tục cào lên kính cửa sổ khiến những âm thanh "Réttt... rétttt" thật chói tai. Mặc dù mặt của người này đã biến dạng nhưng Sở Tuyết Lâm vẫn có thể nhận ra, đó chính là Lý Thiên!

Sở Tuyết Lâm cảm thấy da đầu tê dại, trên người dần toát ra mồ hôi lạnh. Hắn mạnh mẽ lui về phía sau hai bước đồng thời ôm chặt Tường Hiểu Phân đang run rẩy trên giường nhằm giăng co với Lý Thiên.

"Mẹ kiếp, thật sự là quỷ hay sao? Nếu không tại sao hắn lại có thể đứng trên bầu trời ngoài cửa sổ như vậy chứ?"

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi cũng chưa đủ phá hủy tâm trí của Sở Tuyết Lâm. Hắn vừa ôm thật chặt vợ mình vừa nhanh chóng suy nghĩ.

Ở bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên Lý Thiên há mồm rồi phát ra một tiếng cười quái dị. Tiếng cười u ám, oán độc này cứ như vô số đọt roi da cứng cỏi đánh lên tinh thần của hai người.

Dường như Tường Hiểu Phân đã hoàn toàn bị hù dọa đến ngất đi, thân thể đông cứng của nàng tuy nằm trong lòng ngực của Sở Tuyết Lâm nhưng cũng không hề rên la một tiếng nào.

"Con mẹ nó! Cho dù thứ chó chết như mày thật sự là quý, thì ông đây cũng đéch sợ! Mày đi chết đi!"

Bỗng nhiên Sở Tuyết Lâm phát rồ, bản chất côn đồ trong người đã hoàn toàn lộ rõ. Sau khi đẩy Tường Hiểu Phân khỏi ngực mình, hắn xốc chiếc gối ở đầu giường rồi lấy ra một cây nỏ!

Lên dây cung, nhanh chóng đặt mũi tên lên, hắn nhe răng cười. Ngay sau đó giờ nỏ hướng ra ngoài cửa sổ.

"Mặc kệ mày là người hay là quý thì phải ăn một mũi tên của tao trước rồi nói sau." Hắn kêu to, không chút do dự bóp cò.

Tạch...!

Vèo!

Phanh!

Bụp!

Chiếc nỏ phát ra một tiếng rú nhỏ, mũi tên nhắm ngay đầu của Lý Thiên. Xung lực mạnh mẽ trực tiếp tạo ra một lỗ tròn trên tấm kính thủy tinh dày đặc rồi cắm ngay trên đầu của Lý Thiên.

Đúng vậy, Sở Tuyết Lâm lần Tường Hiểu Phân nhìn thấy rất rõ. Mũi tên có uy lực cực lớn này vừa bắn ra đã cắm ngập vào sống mũi của Lý Thiên. Đến lúc này chỉ còn lộ ra phần đuôi.

Nhưng dường như Lý Thiên không hề có cảm giác gì, tiếng cười quái dị đó vẫn vang lên!

"Tuyết Lâm! Anh thấy chưa? Hắn đã trở thành quý rồi..." Tường Hiểu Phân khóc lóc rên rì.

"Mày... mày muốn làm gì?" Rốt cuộc Sở Tuyết cũng biết sợ, đôi môi của hắn run rẩy hỏi Lý Thiên.

Trả lời hắn chỉ là những tiếng cười chói tai.

"Chết đi!" Bỗng nhiên, Sở Tuyết Lâm mạnh mẽ quơ lấy một cái ghế ở cạnh giường rồi hung hăng đập về phía cửa sổ.

Ngay khi cái ghế nện lên tấm thủy tinh thì tiếng cười của Lý Thiên chợt ngừng lại rồi ngay sau đó liền biến mất, đến cả thân hình cũng không còn một chút bóng dáng nào.

Tấm kính bị đập nát bấy, chiếc ghế kia cũng rơi ra ngoài cửa sổ...

Ngã ngội trên giường, Sở Tuyết Lâm thở ra từng ngụm. Trên mặt của hắn đã phủ đầy mồ hôi.

Xung quanh tấm thủy tinh đã bị nghiền nát, tất cả đã trở nên tĩnh lặng. Sở Tuyết Lâm dựa vào sắc trời liền biết đã gần đến bốn giờ sáng.

Ban đêm quả thật khiến con người ta khổ sở...

-----o0o-----

Quả nhiên Lý Thiên không nuốt lời. Vào ngày thứ tư, những cổ phiếu hắn đầu tư ở ngoài đã đem đến lợi nhuận ba mươi vạn.

Sau khi đem tiền về, ngay lập tức Lý Thiên thay một chiếc motor Halley cho Mộc Tử. Đến lúc lái về nhà, hắn vớt một túi nilon đến trước mặt Mộc Tử.

Mộc Tử cau mày mở túi nilon, sắc mặt dần thay đổi.

Bên trong túi xếp đầy tiền, đó là mười vạn đồng đã được xếp chỉnh tề.

"Cầm số tiền này để tiêu vặt đi." Nguyên văn trong lời nói của Lý Thiên chính là như vậy.

Đã có tiền thì việc gì cũng thuận buồm xuôi gió. Buổi sáng, hắn tiếp tục tiến hành việc học tập còn đang dang dở. Về tình yêu, theo lời của Lý Thiên thì cô bé Âu Dương Lạc Sắc xinh đẹp, trong trắng đã hoàn toàn lạc trong bẫy của lão sói xám Mộc Tử.

Mà đến buổi tối, những thiết kế Mộc Tử tự mình sắp xếp và tự biên tự diễn vẫn tiến hành thuận lợi theo kế hoạch...

"Ban đêm quả thật khiến con người ta khổ sở..."

Đây chính là vùng ngoại ô của thành phố Tân Bắc. Ở phía trước chiếc Halley mới tinh, Mộc Tử đang cẩn thận lau motor. Còn người ngồi dưới mặt đất là Lý Thiên.

Lý Thiên vừa thì thầm vừa nhả cái đầu lâu đang cắm một mũi tên ra. Sau đó hắn lại tháo cái nón xuống.

Đây là một cái nón cao su rất kỳ lạ, nhìn bề ngoài cứ như một cái đầu người, các bộ phận trên mặt đều đầy đủ, màu da cũng rất giống người thật. Nếu đeo nó vào, trên đỉnh đầu của Lý Thiên liền được trùm thứ rất kỳ dị. Nói cách khác, trên đỉnh đầu hắn lại có thêm một cái đầu nữa.

Tất nhiên vừa rồi Sở Tuyết Lâm chỉ bắn mũi tên thủng cái nón cao su này.

Lý Thiên nhớ rất rõ, khi bọn hắn yêu cầu tiệm hóa trang gia công chiếc nón có khuôn mặt quỷ thất cổ thì chủ tiệm nhìn hắn bằng một ánh mắt nghi ngờ...

"Khô sở sao? Còn có thứ gì không thể chịu nổi?" Cũng không hiểu Mộc Tử đang suy nghĩ cái gì mà vấn đề Lý Thiên đã hỏi rất lâu thì bây giờ hắn mới đáp lại.

Lý Thiên nhếch miệng: "Nếu như cậu bị treo trên tán cây một khoảng thời gian. Ngay sau đó lại bị dán ngoài cửa sổ, suýt nữa còn bị bắn trúng hay một cái ghế nện lên đầu... thì cậu có cảm thấy khổ sở hay không?"

Mộc Tử đã lau xe xong. Sau khi hắn cắt những đồ dùng thật kỹ thì mới trả lời: "Nếu như tôi lập tức sẽ được minh oan và đoạt lại đồ vật vốn thuộc về mình thì tuyệt đối sẽ không cảm thấy khổ sở!"

Lý Thiên nghe câu nói của Mộc Tử xong liền sững sờ một vài giây rồi đứng dậy ngay: "Lập tức? Không có khả năng! Nhìn bộ dạng của Sở Tuyết Lâm cũng có thể thấy hắn không hề sợ chúng ta!"

Mộc Tử nheo mắt nhìn ánh trắng mờ ảo trên không trung: "Kỳ thật chúng ta đã sắp thành công rồi. Nếu như không phải Sở Tuyết Lâm trở về thì Trương Hiểu Phân đã sớm phát điên."

Lý Thiên gật đầu: "Ừm! Nhưng vấn đề là Sở Tuyết Lâm ngang ngạnh đã trở về rồi."

"Nếu hắn đã trở về, vậy thì tuyệt đối sẽ không để cho Trương Hiểu Phân tự thú." Mộc Tử thần nhiên nói.

Lý Thiên bắt đầu dĩ thờ dài: "Đúng vậy."

"Cho nên tôi quyết định sẽ cho Trương Hiểu Phân và Sở Sở một đòn cuối cùng!" Đôi mắt của Mộc Tử dường như toát ra một dòng điện.

"Trương Hiểu Phân và Sở Sở? Cậu định xuống tay với Sở Sở hay sao?" Lý Thiên vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm.

"Đúng." Mộc Tử kiên định đáp: "Tôi sẽ khiến Trương Hiểu Phân mất đi chồng, Sở Sở lại mất đi cha."

Sắc mặt của Lý Thiên biến đổi, hắn nghẹn ngào nói: "Cậu muốn giết Sở Tuyết Lâm à?"

Sắc mặt Mộc Tử thì lại không hề thay đổi một chút nào: "Không phải tôi, mà là ngoài ý muốn."

Sâu trong đôi mắt hắn, một luồng hào quang chột bùng lên nhưng ngay sau đó lại trở nên bình thường.

Lý Thiên nhìn thiếu niên thần bí ở trước mắt mình một cách sững sờ. Sau nửa ngày, hắn mới nói: "Thời gian? Địa điểm như thế nào? Động thủ ra sao?"

Nghe kiểu nào cũng giống như lời thoại khi những tên xã hội đen muốn giết người diệt khẩu vậy!

Mộc Tử không trả lời vấn đề của Lý Thiên mà vừa ngồi lên chiếc Halley, vừa vắn vê tóc trên trán. Miệng hắn lộ ra một nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Ác Mộng (8)

Một ngày mới lại bắt đầu.

Mặc dù hai người phải đã giằng co suốt đêm hôm qua nên hôm nay cảm thấy rất mệt mỏi nhưng công việc thì lại không thể không làm. Gần bảy giờ sáng, Sở Tuyết Lâm và Trương Hiểu Phân rời khỏi biệt thự, lên xe hơi đi đến công ty.

Vì mấy ngày hôm trước có một trận mưa rất to nên trên đường có nhiều vũng nước đọng. Khi những tia nắng nhẹ của buổi sáng chiếu xuống đất lại được phản xạ thành những ánh sáng chói mắt.

Trên đường đi, hai người đều im lặng khiến không khí trong xe rất nặng nề.

Sở Tuyết Lâm vừa lái xe vừa suy nghĩ về những việc xảy ra ngoài hôm qua.

Làm một người đứng ở bên ngoài cửa sổ tầng hai cũng không khó lắm. Nếu quả thật dùng suy luận lúc trước đó là Lý Thiên còn có đồng đảng thì... việc này rất dễ dàng làm được. Khi đó, gã đồng đảng đứng trên mái nhà sẽ thả một sợi dây thừng để treo Lý Thiên. Vì trời rất tối cho nên trong phòng ngủ rất khó nhìn thấy sợi dây này. Nếu giải thích như vậy thì việc Lý Thiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất cũng có thể giải thích dễ dàng: Chỉ cần mái nhà có người thì tùy ý sẽ có thể kéo Lý Thiên lên hoặc thả hắn lơ lửng trên không trung.

Ừm, điểm này tạm thời cứ kết luận như vậy. Nhưng... nhưng còn cái đầu bị mũi tên của mình bắn trúng thì sao?

"Cái đầu kia tuy bị bắn thủng nhưng hình như không tổn thương một cọng lông nào cả. Quả thật rất tà môn..." Sở Tuyết Lâm càng ngày càng nhíu lông mày thật chặt.

Đầu mới thì nhiều nhưng không có lời giải nào hoàn hảo...

"Hôm nay anh sẽ về hơi trễ... Mặc dù như thế nào thì em nhất định phải cẩn thận một chút. Nếu thật sự không thể chịu được thì liền mang Sở Sở đến nhà ba mẹ ở một đêm."

Trên đường đi, Sở Tuyết Lâm nhận được một cuộc điện thoại, nội dung đại khái là chi nhánh của công ty ở thành phố Tân Nam gặp một chút phiền toái nên cần hẩn đích thân đi đến xử lý. Sở Tuyết Lâm vốn đang định đề phòng cả đêm để phiền phức không tăng thêm nhưng dù sao sự việc này hẩn phải đi giải quyết. Sau khi đưa Tường Hiểu Phân về công ty, hẩn liền lái xe đến thành phố Tân Nam ngay lập tức. Tất nhiên, trước khi đi hẩn đã dặn dò nàng thật kỹ lưỡng.

Con người của Tường Hiểu Phân tràn đầy tư máu, nàng gạt đầu trả lời: "Em biết rồi. Trên đường anh nhớ phải cẩn thận một chút."

Sau khi thấy chiếc xe của chồng mình đã khuất xa, Tường Hiểu Phân mới âm thầm trở về phòng làm việc.

Nhìn một đồng hồ văn kiện cần phải xử lý, nàng có một cảm thấy mệt mỏi cực kỳ nhưng cũng chỉ đành chờ dài mà bắt đầu mở máy tính lên.

Hôm nay máy tính của công ty khởi động hơi chậm.

Rốt cuộc màn hình đã hiện lên hệ thống trang chủ của công ty.

Tường Hiểu Phân thở ra một hơi rồi đi chuyển con chuột.

Bỗng nhiên một chuyện kỳ quái xảy ra.

Màn hình tối đen như mực!

Trong khi Tường Hiểu Phân đang tỏ ra kinh ngạc thì màn hình chợt lóe lên, khuôn mặt của Lý Thiên chợt xuất hiện trong màn hình.

Tường Hiểu Phân không thể tin dụi dụi con người. Màn hình không hề có bất kỳ thay đổi nào. Chân dung của Lý Thiên vẫn chiếm cứ màn ảnh, hẩn đang mỉm cười vui vẻ, dường như khỏe miệng còn mang theo một nụ cười trào phúng rõ ràng.

Tường Hiểu Phân điên cuồng nhấp chuột...

Đúng lúc này, ở bên ngoài lại vang lên những tiếng đập cửa mạnh mẽ khiến Tường Hiểu Phân càng cảm thấy hoảng sợ. Sau khi vội vàng tắt màn hình, nàng đề nén tâm tình bất an mà nói: "Vào đi."

Cửa vừa mở thì gã trưởng phòng quản lý mạng lưới inte của công ty vội vã chạy vào trong rồi nói với Tường Hiểu Phân một cách gấp gáp: "Giám đốc Tường à, mạng lưới inte của tất cả máy tính trong công ty đều bị tê liệt rồi!"

Vừa dứt lời, Tường Hiểu Phan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm rồi ngã ngửa xuống mặt ghế êm ái...

Trong lúc đó, ở phòng trọ Phụng Tường

Trong lòng Mộc Từ nóng như lửa đốt, hẩn dừng xe máy trước cửa rồi chạy nhanh lên lầu.

Vừa xông vào cửa phòng, hẩn liền quát lớn: "Sở Tuyết Lâm xong đời rồi...!"

Nói đến đây, đột nhiên hẩn trở nên ngây dại.

Lý Thiên đang ở ngay phía sau cánh cửa, hiện giờ đang nháy mắt với hẩn liên tục. Mà ở trước cửa sổ lại có một người đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon.

Âu Dương Lục Sắc!

Mộc Tử ngăn người khoảng chừng mười mấy giây rồi mới có thể đi đến bên cạnh Âu Dương Lục Sắc, trên mặt hắn hiện đang tràn đầy hoài nghi hỏi nàng: "Âu Dương, em..."

Âu Dương Lục Sắc không cử động, hiện giờ nàng không còn ôn nhu như trước, cũng không hề mỉm cười mà trên mặt lại có một cảm xúc khác... đó chính là phẫn nộ. Không để Mộc Tử nói hết câu, nàng lại thở dài rồi cắt lời: "Anh có thể nói chuyện tiếp với chú Lý mà, Sở Tuyết Lâm thì sao?"

Mộc Tử cực kỳ kinh ngạc nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại. Hắn chậm rãi ngồi xuống trước mặt Âu Dương Lục Sắc, sau đó mới nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của nàng: "Được rồi. Nếu em có nghi vấn gì thì cứ hỏi đi. Có một số việc anh không hề muốn cho em biết nhưng hiện giờ anh không muốn giấu diếm nữa."

"Tốt." Âu Dương Lục Sắc gật gù: "Khi em hỏi về người nhà của anh, anh nói anh là cô nhi và không hề có người thân."

"Đó là sự thật." Mộc Tử gật đầu: "Anh không lừa em."

"Được rồi. Anh đã là cô nhi vậy phải có một nghề nghiệp ổn định để nuôi sống mình hoặc một gia tài rất lớn mới đúng chứ? Nhưng theo quan sát của em từ khi quen biết đến nay, khả năng này rất nhỏ."

"Anh đã giải thích với em rồi đó thôi, kỳ thật anh viết truyện kiếm tiền trên mấy website tiểu thuyết để sống qua ngày. Đó cũng là lý do ban ngày anh đi học nhưng buổi tối lại ở nhà đấy." Mộc Tử tự bào chữa cho mình.

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu cười lạnh rồi nói: "Anh đừng tưởng em dễ bị gạt như đứa bé ba tuổi. Mấy ngày hôm nay anh không hề ở nhà mà trên thực tế, sau khi anh đưa em về nhà thì ngay lập tức đi đến tập đoàn Sở Hiểu!"

Mộc Tử lấp bấp kinh hãi: "Âu Dương, tại sao em lại biết? Chẳng lẽ... em theo dõi anh?"

Gò má của Âu Dương Lục Sắc dần dần đỏ ửng.

"Bởi vì em quan tâm đến anh." Nói xong nàng thăm liếc Lý Thiên, người đang đóng vai "bóng đèn", đang nhìn trộm ở trước cửa.

Lý Thiên cũng rất biết điều nên liền đẩy cửa ra rồi âm thầm rời khỏi căn phòng.

"Nếu như có thể, vậy xin anh nói cho em biết. Mộc Tử à, anh đang làm cái gì vậy? Còn mấy con virus hôm trước anh nhờ em chế tạo nữa? Cho đến lúc này, anh có quan hệ gì đối với tập đoàn Sở Hiểu?"

Mộc Tử vuốt ve mấy cọng tóc trên trán, khuôn mặt dần lộ ra một chút ôn nhu xen lẫn vui mừng: "Được rồi, trước khi kể câu chuyện này, anh muốn em trả lời. Tại sao hôm nay em không đi làm mà chạy đến nơi này? Không phải anh đã báo cho em biết hôm nay anh không đi học qua điện thoại hay sao?"

"Cũng vì em không biết tại sao anh không đi học nên mới đến đây." Âu Dương Lục Sắc ôn nhu nói: "Chắc anh không biết, từ tối qua em đã ở dưới lầu chờ anh đến năm giờ sáng thì mới thấy anh lái motor chở chú Lý về nhà. Em... em lo lắng anh xảy ra chuyện không may."

Mộc Tử lại cảm thấy kinh ngạc: "Em chờ anh ở dưới lầu suốt một đêm?"

"Đúng vậy. Bởi vì em muốn biết. Trong lúc anh không ở bên em thì anh đang làm những việc gì." Âu Dương Lục Sắc kiên quyết nói.

Mộc Tử kinh ngạc nhìn cô bé xinh đẹp động lòng người ở trước mắt mình rồi không kiềm lòng được mà đem bàn tay nhỏ bé không xương của nàng đặt trong lòng mình: "Em thật ngọt ngào, lúc ấy anh lại không nhìn thấy em. À, tại sao em lại không chào anh một tiếng?"

"Thứ nhất, em rất tức giận vì anh đã lừa gạt em. Và lại khi đó em không muốn để ý đến anh nữa. Thứ hai, anh về trễ như vậy nên em muốn anh nghỉ ngơi sớm..."

Mặc dù Âu Dương Lục Sắc nói ra hai nguyên nhân nhưng trong lòng Mộc Tử hiểu, không phải thứ nhất mà lý do thứ hai mới quan trọng nhất.

Một cảm giác ấm áp lan rộng khắp toàn thân, hắn kéo Âu Dương Lục Sắc vào trong lòng ngực của mình.

"Âu Dương, bây giờ anh sẽ kể cho em một câu chuyện không thể tưởng tượng..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Ác Mộng (9)

Thành phố Tân Nam và thành phố Tân Bắc cách nhau hơn năm mươi km. Ở giữa hai thành phố có một con sông lớn, đó chính là sông Tiểu Khai. Trên con sông này lại có một cây cầu lớn nối liền hai đầu Nam Bắc. Dựa theo tốc độ lái xe của Sở Tuyết Lâm thì chỉ cần hơn mười phút đã từ thành phố này sang thành phố kia nhưng hình như mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đều chống lại hắn.

Khi Sở Tuyết Lâm vừa đến lối vào thì mới phát hiện cây cầu lớn trên sông Tiểu Khai đã bị phong tỏa, hình như để thi công hay sửa chữa thứ gì đó. Trước tình hình trên, hắn chỉ đành đập tay lái rồi vừa mắng chửi những nhân viên cầu đường tại sao không chọn lúc nào mà lại chọn đúng lúc này, đồng thời hắn cũng âm thầm suy tính những hành động tiếp theo. Mà nếu cầu lớn đã bị phong tỏa vậy thì chỉ còn hai con đường. Thứ nhất, tốn thời gian chạy đường vòng trong thành phố Tân Bắc để đi qua sông bằng một cây cầu lớn khác. Thứ hai là đi cầu nhỏ, vì có một cây cầu nổi ở gần đây tuy nhiên trên cây cầu này lại rất chật chội nên thường ngày vẫn hay kẹt xe nghiêm trọng. Mặc dù vậy nhưng vẫn có rất nhiều người thích đi đường tắt. Tuy nhiên, đối với một người vẫn hay lái xe với tốc độ cao như hắn thì quả thật không hề muốn đi con đường này một chút nào.

Vậy phải đi đường nào bây giờ?

Sở Tuyết Lâm đưa mắt lên trên để nhìn sang cây cầu nhỏ. Hình như bởi vì cây cầu lớn ở phía trước đã bị phong tỏa nên xe cộ xếp ở nơi này phải xếp thành một hàng dài rồi cứ như những con bọ cánh cứng chậm rãi tiến tới.

"Dựa theo tốc độ của dòng xe cộ trước mắt thì nếu muốn đi qua cầu có lẽ phải mất ít nhất một giờ. Trừ khi bây giờ là buổi tối, xe hơi đi lại thưa thớt thì còn có thể nhanh hơn một chút..." Sở Tuyết Lâm âm thầm tính toán thiệt hơn, mà như suy tính của hắn thì khả năng mất hơn một giờ hai phút rất dễ xảy ra.

Cân nhắc một chút, Sở Tuyết Lâm mới quyết định quay lại. Sau khi điều chỉnh phương hướng, chiếc xe nhanh chóng tiến về phía đông của thành phố Tân Bắc...

-----oOo-----

Từ đầu đến cuối, Mộc Tử đều nói tất cả cho Âu Dương Lục Sắc biết. Hắn cũng không hề giấu diếm một chút nào về những sự việc trong quá khứ lẫn hiện tại của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Lục Sắc tỏ ra rất kinh ngạc. Ánh mắt của nàng xuất thần quan sát chàng trai trẻ đang ở trước mắt mình cứ như đang nhìn một nhân vật trong tiểu thuyết. Cho dù từ lúc bắt đầu quen biết, nàng đã biết người này nhất định không hề đơn giản nhưng dù thế nào thì những chuyện xưa của hắn quả thật đủ khiến người nghe cảm thấy kinh ngạc và có một cảm giác hoảng hốt, sợ hãi...

"Anh đã nói tất cả quá khứ của mình rồi đấy." Sau khi Mộc Tử nói xong mọi chuyện cần giải thích thì hắn mới nhìn chằm chằm vào Âu Dương Lục Sắc rồi nói tiếp: "Đây chính là tất cả sự việc anh từng trải qua. Nói đơn giản hơn thì con người đang đứng trước mặt em, thật ra... thật ra chính là một tội phạm giết người. Mà cho đến bây giờ, kẻ ấy đã là một tội phạm mạng trên lưng sáu mạng người."

Giọng điệu rất bình tĩnh, Âu Dương Lục Sắc cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn, khóa miệng tuy có nhúc nhích vài cái nhưng không hề nói nổi một câu, một chữ nào.

"Theo suy nghĩ chủ quan, anh không hề thích cái danh 'Tội phạm giết người', bởi vì... Anh không hề có cảm giác tội lỗi khi làm những việc như thế này." Mộc Tử nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy kia rồi khẽ cười nói.

Âu Dương Lục Sắc vẫn không hề nói được câu nào.

Nàng thậm chí bàn tay đang bị Mộc Tử nắm chặt, lạnh lẽo đứng dậy, sau đó dờ dẫm bước đến cửa căn phòng.

Mộc Tử ngơ ngác nhìn Âu Dương Lục Sắc đi tới cửa ra vào.

Có lẽ bất kỳ người con gái nào khi nghe người đàn ông mình yêu là một tử thần giết người không chớp mắt thì đều cảm thấy rất khổ sở.

Thế nhưng ta không muốn lừa nàng... Những chuyện này không phải sớm muộn gì cũng phải kể hay sao? Cũng đã nói xong, thôi thì lần này để chính bản thân nàng quyết định đi!

Nhưng tại sao khi nhìn thấy nàng rời khỏi, lòng ta lại khó chịu đến như vậy? Tại sao nó lại giống như... cảm giác bị một lưỡi dao đâm vào ngực?

Hắn đứng lên trở mắt nhìn Âu Dương Lục Sắc đi đến trước cửa, mở ra rồi rời khỏi.

Hắn muốn giữ nàng lại nhưng miệng lại không thể thốt nên một lời nào.

Âu Dương Lục Sắc đã bước khỏi cổng.

Tâm tình của Mộc Tử cũng hoàn toàn trầm xuống.

Những âm thanh phát ra khi đôi giày cao gót nện xuống từng bậc thang lại cực kỳ đỉnh tai nhức óc, dường như muốn đập nát trái tim của hắn.

Mộc Tử nhắm mắt lại, hai bàn tay nắm lại thật chặt...

Một giọt nước mắt chậm rãi rời khỏi khóe mắt rồi chảy xuống để lại trên khuôn mặt của hắn một vệt nước thật dài, sau một lúc đã tràn đến cằm...

"Bây giờ em đã biết tất cả bí mật của anh, vậy anh có muốn giết em để diệt khẩu hay không?"

Một giọng nói trong thào vang lên ở ngay cửa ra vào, hắn liền mở mắt.

Âu Dương Lục Sắc đang trước cửa, nàng đang nở một nụ cười thật mê người.

Mộc Tử không hề do dự chạy đến rồi sau đó ôm thân hình mềm mại của nàng vào trong lòng mình.

"Tại sao em quay lại...?" Mộc Tử dùng sức ngửi mùi hương trên tóc nàng nhưng miệng lại hỏi một câu ngu ngơ.

"Bởi vì anh đã rơi lệ..." Âu Dương Lục Sắc vừa nói vừa thở hổn hển. Vì đang bị Mộc Tử ôm thật chặt nên nàng muốn thở cũng rất khó khăn. Đến khi định gỡ tay thì hắn đã chiếm đoạt đôi môi của nàng.

Đối với đôi nam nữ này, đây chính là lần tiếp xúc thân mật đầu tiên. Mà một khi hai đầu lưỡi đã dây dưa với nhau thì thời gian lập tức ngưng trệ, Sở Tuyết Lâm dù có ra sao hay Tưởng Hiểu Phân sẽ như thế nào, mặc kệ hắn là một tội phạm giết người, mặc kệ nàng là cô giáo của trường Triều Dương... tất cả đều bị ném lên chín tầng mây. Cho dù toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ thì cũng đã đủ rồi...

Lý Thiên vừa cầm một tờ báo lên đến cầu thang thì liền thấy hai người ôm nhau và hun hít ở trước cửa ra vào. Ngay lập tức, hắn vội vàng xoay người đi ngược lại một cách rón rén. Đến khi bước đến hành lang thì mới đốt một điếu thuốc, ung dung hút một hơi rồi vừa phun ra một lọn khói vừa tự nhủ: "Xem ra mình phải mua một ngôi nhà mới rồi..."

Mười phút sau.

"Tờ báo này đã nói cho tôi biết, Sở Tuyết Lâm nhất định sẽ phải đi đến thành phố Tân Nam!" Lý Thiên ngồi trên ghế salon, tay hắn vung vẩy tờ báo còn mắt lại nhìn Mộc Tử uống nước điên cuồng.

"Nguyên nhân?" Mộc Tử vừa uống cạn chén nước thật lớn thì liền đặt cái chén trống trơn xuống bàn rồi mới hỏi một câu thật đơn giản.

"Bởi vì ở thành phố Tân Nam có một chi nhánh của công ty Sở Hiểu. Nơi này hiện đang có một vài phiên toái nhỏ nhỏ mà trên báo đã giải thích rất rõ ràng." Lý Thiên đắc ý nói tiếp.

"Phiên toái nhỏ đến cỡ nào mà lại khiến Sở Tuyết Lâm vội vã giải quyết vậy?" Mộc Tử cảm thấy hiếu kỳ.

"Kiểm toán." Lý Thiên đáp lại: "Sở dĩ công ty của Sở Tuyết Lâm phát triển nhanh như vậy hắn không thể tránh việc trốn lậu thuế. Chẳng qua lại không hiểu tại sao, ngành thuế vụ lại theo dõi công ty của hắn. Bây giờ họ đang kiểm tra. Mà nếu những khoảng đen của chi nhánh này bị vạch trần thì tổng công ty nhất định cũng xong đời nên hắn phải vội vã sang đó giải quyết việc này."

Mộc Tử gật gù: "Tôi đang định ra tay ở gần tổng công ty của Sở Tuyết Lâm nhưng nếu hắn đã đi đến Tân Nam thì... thì chúng ta cũng nên theo sau."

"Ra tay ở Tân Nam à?" Đến lượt Lý Thiên cảm thấy kinh ngạc.

"Cũng có thể là trên đường cũng không chừng." Mộc Tử trả lời bằng giọng điệu nhàn nhạt: "Tóm lại chúng ta phải nắm chặt khoảng thời gian này để đưa hắn về Tây Phương, đồng thời đá kích Tưởng Hiểu Phân."

Lý Thiên lập tức đứng lên: "Vậy chúng ta lên đường ngay đi!"

"Chờ chút đã, bình thường phải xử lý những chuyện như vậy thì có nhiều phiền phức lắm hay không?" Mộc Tử nhún mày rồi hỏi Lý Thiên.

"Nói phiền phức thì có phiền phức nhưng nếu nói đơn giản thì cũng rất đơn giản." Lý Thiên cười lạnh, nói tiếp: "Thật ra chỉ cần hai bước: Thứ nhất, tận sức hủy bỏ tài khoản đen. Thứ hai, dùng một số tiền lớn hối lộ để câu kéo quan hệ. Theo tôi, mặc dù Sở Tuyết Lâm lựa chọn như thế nào thì lần này cũng phải mất một khoản tiền thật lớn."

"Rất tốt." Mộc Tử nói tiếp: "Nếu hắn bị cuốn vào trong chuyện này thật lâu thì kế hoạch của chúng ta lại càng dễ dàng thực hiện... Như vậy bây giờ lập tức xuất phát thôi!"

Việc này không nên chậm trễ nữa, hai người nhanh chóng thu dọn đồ đạc cần thiết rồi khóa cửa, xuống lầu.

"Đúng rồi, trước khi đi cô bé kia đã ghé vào bên tai nói với cậu mấy câu gì mà lại khiến cậu cười ngu ngơ thật lâu như vậy?" Bỗng nhiên Lý Thiên đang đi ở phía trước lại nghiêng đầu hỏi Mộc Tử với vẻ hiếu kỳ.

"Nàng nói, phải đề phòng những người có lòng hiếu kỳ." Mộc Tử cười nói.

"Mộc Tử, em sẽ ở bên cạnh anh. Cho dù phải đi đến bất cứ nơi nào..."

Mộc Tử xoa bờ môi, trong lòng lại lặng lẽ thương thức dư vị ngọt ngào khi Âu Dương Lục Sắc sắp rời khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Ác Mộng (10)

"Tại sao lần này phong tỏa cây cầu lớn nhưng chúng ta lại không hề hay biết một chút tin tức nào hết vậy?"

Đứng trước đầu cây cầu nối liền hai thành phố Nam Bắc, Lý Thiên nhìn tấm biển thông báo của cảnh sát đang ở trước mắt mà bụng thì lại tràn ngập nỗi căm hận.

"Chúng ta cũng như một chú chuột suốt ngày ru rú trong nhà vì sợ hãi con mèo nên có thể biết được tin gì mới là lạ đó." Mộc Tử buồn cười trả lời sau đó lại liếc xéo Lý Thiên hỏi tiếp: "Còn đường nào khác nữa hay không?"

"Còn hai cái." Câu trả lời của Lý Thiên khá ít nhưng ý tứ lại rất nhiều. Hắn vừa nói xong thì mới chỉ về cây cầu nhỏ ở gần đó: "Kia chính là con đường thứ nhất, tuy hơi khó đi nhưng lại gần hơn so với cây cầu lớn ở bên trên một chút."

Mộc Tử nheo mắt nhìn dãy xe cộ thật dài đang sắp lóp trên cây cầu nhỏ rồi nhủ mảy mò: "Vậy con đường còn lại ở nơi nào."

Sau khi chỉ về phía xa ở phía Đông, Lý Thiên mới trả lời: "Ở phía đông thành phố Tân Bắc có một cây cầu rất lớn, nhưng mà nơi ấy lại cách đây rất xa."

Mộc Tử suy nghĩ được một chút thì mới khởi động motor Halley: "Đi cầu nhỏ!"...

"Cầu nhỏ" thật ra chỉ là một cây cầu nổi(1) khá chật chội, tuy độ rộng không lớn nhưng cầu vẫn cho phép những loại xe loại nhỏ đi qua. Hai bên cầu là những lưới sắt, ở giữa lại có những thanh sắt dài nên nhìn sơ qua cũng cảm thấy khá chắc chắn.

Bây giờ đang kẹt xe nên tốc độ di chuyển của Mộc Tử cực kỳ chậm chạp, rốt cuộc phải mất thời gian chừng một giờ thì hai người mới nhìn thấy đầu bên kia của cây cầu nổi.

Mộc Tử thở phào nhẹ nhõm, khói bụi ô tô quá nhiều khiến không khí trở nên cực kỳ ô nhiễm. Hắn đã cảm thấy đầu óc của mình hơi mỏi mệt.

"Rốt cuộc đã đi hết cây cầu chết tiệt này rồi..." Mộc Tử đang mắng thầm nhưng bỗng nhiên lại phát hiện ở nơi gần cuối cây cầu thiếu vài đoạn hàng rào nên mới nhủ mảy mò Lý Thiên: "Ở một nơi như thế này, nếu không chỉnh lại hàng rào thì chẳng phải rất nguy hiểm hay sao?"

Lý Thiên ngồi ở phía sau cười lạnh một tiếng rồi trả lời: "Đây là đoạn cầu hay xảy ra sự cố giao thông nên thường hư hỏng với những mức độ khác nhau. Mà nhân viên quản lý nếu muốn sửa chữa thì sẽ phải mất rất nhiều thời gian lẫn tiền bạc."

Mộc Tử gật gù, sau đó mới có ý quan sát vị trí của lỗ hổng trên địa hình rồi thăm ghi tạc vào trong đầu.

Cuối cùng đã tiến vào địa phận của thành phố Tân Nam, dưới chỉ dẫn của Lý Thiên, hai người đã nhanh chóng tìm thấy chi nhánh của tập đoàn Sở Hiểu. Ngay lập tức, Mộc Tử liền cảm thấy kinh ngạc khi phát hiện vị trí của công ty này nằm ngay trên con đường có bệnh viện đã khám bệnh cho Diệp Tử. Cũng vì vậy mà hắn chợt nghĩ đến Diệp Tử, không biết bây giờ cô ấy như thế nào rồi...

Ở Tân Nam, chi nhánh của tập đoàn Sở Hiểu (Tạm gọi tắt là chi nhánh Sở Hiểu) được thiết lập trên một tòa lầu trong một con đường buôn bán bình thường nên những nơi xung quanh đều là cửa hàng. Trước lầu chính là một mảnh đất trống loại nhỏ, nơi này đang đậu rất nhiều chiếc xe các loại. Mà chiếc BB888 đang ngừng trước cổng của Sở Tuyết Lâm lại thu hút nhiều ánh mắt hiếu kỳ từ những người đi đường.

Mộc Tử dừng motor ở phía xa rồi cẩn thận đánh giá địa hình của chi nhánh tập đoàn Sở Hiểu.

Với địa hình kiểu này thì muốn ra tay ngay trong công ty cũng không có cơ hội nào. Mộc Tử không hề mong muốn nhưng cũng phải hoàn toàn xác định như vậy bởi vì kết cấu bên trong quá đơn giản. Hơn nữa, nhân viên qua lại rất đông mà tình huống của những cửa hàng buôn bán xung quanh lại quá phức tạp. Căn bản đã không có khả năng trở thành hiện trường để sắp xếp một kế hoạch thiết kế ngoài ý muốn. Và lại muốn động đến xe cũng không thể được, một phần là vì xung quanh có nhiều người phần còn lại chính là những chiếc cameras còn lợi hại hơn nhiều so với tầm quan sát của con người...

Nếu như vậy thì chỉ còn có cách chờ Sở Tuyết Lâm ra khỏi công ty thì mới có thể tìm kiếm cơ hội.

Nói cách khác, chỉ cần Sở Tuyết Lâm ở ngoài đường thì mặc kệ hắn đi bộ hay lái xe cũng còn có cơ hội ra tay.

Cho nên phải chờ hắn đi ra...

Lý Thiên ngồi ở phía sau tò mò nhìn hần nhắm mắt nghỉ ngơi mà cảm thấy cực kỳ kinh ngạc: "Chẳng lẽ cậu muốn ngồi ở đây niệm chú để giết chết Sở Tuyết Lâm à?"

Mộc Tử chỉ mỉm cười.

"Cậu nói gì đi chứ! Chúng ta ngồi ở đây thì có thể giết chết hần hay sao?" Lý Thiên đã trở nên nóng nảy.

Mộc Tử chỉ đành dựng người lên rồi nói chuyện với Lý Thiên một cách lười biếng: "Chú đã hỏi tôi nhiều câu... như vậy chi bằng chú thay tôi phân tích một số vấn đề."

Lý Thiên cảm thấy hiếu kỳ: "Vấn đề gì?"

"Thứ nhất, khả năng Sở Tuyết Lâm trở lại thành phố Tân Bắc ngay trong ngày hôm nay là bao nhiêu?"

Lý Thiên trả lời rất nhanh: "100%. Bởi vì hần vừa biết tin toàn bộ mạng lưới Inte của tổng công ty đã bị tẽ liệt cho nên đêm nay hần sẽ phải trở về, mặc dù có thể sẽ rất trễ."

"Tốt lắm. Thứ hai, hần trở về trong khoảng thời gian nào trong đêm nay?"

Lý Thiên suy nghĩ thêm một hồi rồi mới trả lời: "Xử lý tài khoản đen là một chuyện rất phiền phức. Và lại Sở Tuyết Lâm đang mang trên mình lợi ích của tổng công ty nên cho dù ra sao thì hần cũng phải kiên trì đến khi giải quyết xong sự tình. Mà sau khi giải quyết xong thì hần còn cần lôi kéo quan hệ, mời khách ăn cơm... Muốn muốn an bài tất cả mọi chuyện thật tốt thì... Ừm, tuy không thể tính toán chính xác nhưng tôi có thể chắc chắn một điều: Hôm nay, hần sẽ về rất muộn!"

"Đến khuya hay trễ đến cỡ nào?" Mộc Tử trừng đôi mắt rồi tiếp tục đặt câu hỏi.

Lý Thiên thả lỏng hai tay: "Tôi không có khả năng biết trước tương lai."

Mộc Tử vẫn vờ lộn tóc trên trán: "Vậy tôi hỏi một câu khác cho chú đoán, khi Sở Tuyết Lâm trở về thì hần sẽ đi đường nào? Cầu lớn hay vẫn đi cầu nổi?"

Lần này Lý Thiên còn suy nghĩ lâu hơn trước, sau mười giây hần mới đưa ra câu trả lời: "Chắc chắn là cầu nổi bởi vì có hai nguyên nhân: Thứ nhất, sau mười giờ tối xe cộ đi lại trên cầu nổi rất thưa thớt cho nên có đường tắt để đi thì ai lại đi đường vòng? Thứ hai, khi Sở Tuyết Lâm tham gia tiệc tùng xã giao thì chắc hần không thể không uống rượu. Mà theo những gì tôi biết, thì ở trên cầu lớn có máy móc kiểm tra nồng độ cồn đấy."

Mộc Tử gờn tay cái khen ngợi: "Rất tốt đó nha!"

Nói xong những lời này, hần mới miễn cưỡng ngồi lại trên chỗ ngồi của motor rồi nhắm mắt nói: "Trên cầu nổi sẽ có một phần mộ của Sở Tuyết Lâm!"

Mặt mày của Lý Thiên lộ ra thần thái hưng phấn: "Cậu đã có kế hoạch?"

Mộc Tử gật đầu một cách miễn cưỡng: "Ừm!"

Cùng lúc đó, trong văn phòng kế toán của chi nhánh Sở Hiểu có hơn mười gã nhân viên đang bận rộn đánh máy đến sứt đầu mẻ trán. Bên cạnh những âm thanh phát ra từ bàn phím máy tính, máy đánh chữ liên tục nuốt vào những trang giấy trắng và phun ra những trang giấy đầy số liệu.

Trước bàn làm việc, Sở Tuyết Lâm ngồi trên ghế gọi điện thoại liên tục. Trước mặt đang đặt một ly nước nóng, thỉnh thoảng hần lại cảm lên hộp máy ngậm để làm dịu cổ họng đang khô ráo của mình.

Gọi điện được một giờ thì rốt cuộc lòng mày của Sở Tuyết Lâm mới chậm rãi giãn ra.

Vừa cất kỹ điện thoại, hần ngồi dậy vuốt trán. Sau khi quét mắt nhìn những người đang làm việc xung quanh, hần mới mỉm cười rồi nói với họ: "Được rồi, mọi người nhanh chóng sửa một vài khoản nhanh hơn một chút đi. Người của phòng kiểm toán và ngành thuế vụ sẽ nhanh chóng đến đây đấy."

Mấy phút sau, văn phòng này lại mang không khí thanh tịnh, sạch sẽ như trước. Những công nhân có vị trí hay cương vị nào thì lại làm công việc đó.

Sở Tuyết Lâm đứng trước cửa sổ lầu hai để nhìn ra bên ngoài. Khi trên đường có một chiếc xe hơi chậm rãi chạy đến tòa lầu của chi nhánh thì nụ cười tự tin trên mặt hần lại hiện ra.

"Tổng giám đốc Sở, bọn họ đã đến." Một thư ký có dáng người yếu đuối, tóc trên đầu quấn thành lọn lại nhuộm màu vàng bước đến sau lưng rồi ôn nhu nói với Sở Tuyết Lâm.

"Biết rồi." Sở Tuyết Lâm duỗi lưng sau đó vừa liếc nhìn nữ thư ký vừa mỉm cười ra ngoài cửa: "Đi thôi, mấy người bạn cũ đã đến, chúng ta ra ngoài hoan nghênh họ một chút."

Hai người cùng sóng vai bước xuống lầu rồi đi về hướng của đại sảnh ở tầng trệt.

Ngay lúc vừa bước xuống cầu thang, Sở Tuyết Lâm âm thầm nhéo bàn tay nhỏ bé của nữ thư ký, nói thầm: "Mina, đêm nay phải xem biểu hiện của em đó."

Ngay lập tức, nữ thư ký vừa ngất lên tay của Sở Tuyết Lâm vừa nhỏ giọng trả lời: "Yên tâm đi..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Đường Cong Hủy Diệt (1)

Nhà hàng Phú Hào là khách sạn năm sao số một ở thành phố Tân Nam nên sự tráng lệ chỉ có thể dùng từ "xa xỉ" để hình dung. Tất nhiên cùng với sự xa xỉ đó thì giá cả khi đến nơi này tiêu xài cũng không thể bình thường được mà là cực kỳ đắt đỏ.

Chỉ đặt một căn phòng nhỏ với bàn thức ăn có kèm theo rượu đã tốn hết hơn một vạn đồng. Mặc dù không phải là tiền của mình nhưng trong lòng của Mộc Tử vẫn cảm thấy đau như cắt. Một vạn đồng chứ đâu có ít, nhớ ngày đó khi còn làm việc ở nhà hàng Ngưng Hương, một tháng hần chỉ có tiền công không đến một nghìn. Nói cách khác, với một bữa cơm đạm bạc, Mộc Tử đã ăn hết tiền lương cả năm trời của mình.

Ngược lại, Lý Thiên lại lộ ra vẻ mặt bất cần. Dù sao hần là loại người "tiền đến bên cạnh rất dễ dàng mà tiêu tiền cũng nhanh chóng". Lúc này, Lý Thiên vừa vui vẻ thưởng thức một bình rượu ngon giá mấy trăm đồng vừa thành thoi ngắm nhìn một nhân viên phục vụ nữ rất xinh đẹp ở bên ngoài.

Cửa phòng không hề khóa. Trên thực tế Mộc Tử cố ý để cửa như vậy.

Sở Tuyết Lâm đang ở phòng bên cạnh. Quả thật sự việc đều xảy ra như những dự đoán của Lý Thiên, nhân viên kiểm toán cũng không ở lâu trong chi nhánh của công ty Sở Hiểu. Thậm chí Mộc Tử còn cảm thấy hoài nghi nghiêm trọng rằng có khi nào những nhân viên nợ vừa lật qua lật lại sổ sách thì đã bị Sở Tuyết Lâm khéo đi uống rượu hay không?

Bây giờ nếu tính những người ở trong phòng bên, kể cả Sở Tuyết Lâm, tổng cộng là bốn người. Mà mấy người mang giày Tây, da thịt hồng hào hần chính là đám nhân vật cấp lãnh đạo trong ngành kiểm toán.

Sau khi bọn họ tiến vào phòng chưa được bao lâu thì Mộc Tử cùng Lý Thiên không những cũng đến mà còn cố ý đặt một phòng ở sát bên. Bởi vậy nên khi đám người Sở Tuyết Lâm bàn bạc hai người đều có thể nghe rõ ràng.

Ở trong căn phòng kế bên, hiển nhiên bọn họ đang rất vui vẻ, tiếng cười nói xen lẫn tiếng chén đĩa va chạm vang lên không ngừng. Đặc biệt mấy câu nhỉnh nọt nhằm lấy lòng của Sở Tuyết Lâm lại càng nổi lên trên hết, đến nỗi Mộc Tử mới nghe xong thì da đầu đã tê dại từng đợt.

Một Tử không muốn ăn uống gì mà chỉ nhâm nhi đồ uống và tập trung tư tưởng để nghe động tĩnh bên phòng của Sở Tuyết Lâm.

Náo nhiệt được một hồi thì bỗng nhiên bên đó lại dần dần yên tĩnh.

"Hiện giờ chắc hẳn bọn họ đang nói những việc quan trọng rồi, đáng tiếc là ngồi ở đây không thể nào nghe rõ."

Mộc Tử nhíu mày, đưa mắt làm dấu với Lý Thiên.

Lý Thiên liền lập tức mời nhân viên phục vụ rời khỏi rồi đóng cửa phòng.

Mộc Tử áp lỗ tai sát vách tường nhằm hy vọng có thể nghe được một vài tin tức có ích.

Thật không may cho hần, hiệu quả cách âm của căn phòng này thật sự quá tốt. Cho dù chỉ có thể nghe được từng đợt âm thanh chít chít nhưng hoàn toàn không thể rõ nội dung bên trong.

Chán nản...

Mộc Tử bất đắc dĩ đứng lên rồi ưu phiền nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là tám giờ tối, nếu như bây giờ Sở Tuyết Lâm dễ dàng hoàn thành tốt sự việc và trở về thành phố Tân Bắc ngay lập tức thì kế hoạch của hần đã hoàn toàn thất bại rồi.

Đi tới đi lui trong căn phòng được một lát thì tâm càng phiền càng ý loạn. Bỗng nhiên Mộc Tử đi đến bên cạnh cánh cửa rồi nhìn xuyên qua màn cửa để theo dõi sơ tình hình bên ngoài. Đến khi đã xác định hành lang không còn người nào khác thì hần liền đẩy cửa, bước ra khỏi phòng.

Mộc Tử lại nhìn hai bên hành lang một lần nữa sau đó mới đến trước cửa phòng của Sở Tuyết Lâm rồi áp lỗ tai lên.

Ngay lúc này hán đột nhiên nghĩ: "Nếu có máy nghe trộm thì tốt rồi..

"Anh Lí à, chuyện lần này em xin nhờ anh vậy..." Đây chính là giọng nói của Sở Tuyết Lâm, tuy lời nói vô cùng trầm thấp nhưng ai cũng có thể nhận ra vẻ nịnh nọt ở bên trong.

"Ha ha, được rồi mà Tuyết Lâm. Tất cả mọi người đều là bạn bè của nhau, cậu cứ yên tâm đi." Còn giọng nói này là của "Anh Lí" trong lời của Sở Tuyết Lâm.

Ngay sau đó là từng tràng cười nói. Bên trong những tiếng cười này lại rất giả dối cứ như được phối âm vậy...

Đúng lúc này, bỗng nhiên bậc thang ở bên trái truyền lại tiếng bước chân. Âm thanh thanh thúy, sống động, rõ ràng chính là tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà.

Mộc Tử nhanh chóng đem lỗ tai rời khỏi cửa rồi chạy về gian phòng của mình. Xuyên qua khe cửa, hán quan sát bước chân của người vừa phát ra động tĩnh.

"Thằng nhóc này, cậu rình cái gì đấy..." Ở phía sau, Lý Thiên vừa lộn xộn thì lại thấy Mộc Tử giơ ngón tay lên miệng nên liền ngừng lại.

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng hơn. Kèm theo đó, chủ nhân của nó cũng đã ở cuối hành lang bên trái.

Đó là một phụ nữ có dáng người yếu đuối, bộ tóc trên đầu hơi quăn, vàng óng. Trên người nàng mặc một bộ đồ công sở khêu gợi nên toàn bộ vóc người ma quỷ có lỗi có lỗi đều được phác họa đầy đủ.

Người phụ nữ này nhấn nhó đi trên hành lang, nhìn qua rất giống người mẫu đang bước trên sàn catwalk vậy..

Tiếng chân vừa đến một khoảng cách vừa đủ, rốt cuộc Mộc Tử đã nhìn rõ khuôn mặt của nàng.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt đó, Mộc Tử liền ngây dại!

Hán trừng mắt nhìn thật kỹ qua khe cửa phòng, thân hình lại không hề cử động mà mắt chăm chăm khuôn mặt của người phụ nữ kia. Ngay sau đó, bàn tay của hán lặng lẽ xiết thành nắm.

Trong đầu của Mộc Tử dần hiện ra vô số hình ảnh...

Nụ cười ác độc, ném di vật của mẹ hán ra ngoài cửa, nước hoa thấp kém nhưng nồng nặc đến gay mũi...

Người phụ nữ uốn éo đến trước cửa phòng bên cạnh rồi đưa tay gõ cửa.

Lý Thiên ngồi ở phía sau đẩy Mộc Tử được một hồi thì mới có thể đưa hán trở về hiện thực.

Chứng kiến vẻ mặt phức tạp trên mặt của Mộc Tử, Lý Thiên cảm thấy không thể nào hiểu rõ: "Thiếu niên này vốn có bộ dáng yên tĩnh như không hề sợ sùng nhưng bây giờ tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ nhìn trộm cũng bị thương à?..."

Nhưng hán không hề hỏi nguyên nhân mà sau khi nhìn thấy Mộc Tử trở về chỗ ngồi thì mới thấp giọng nói: "Xem ra Sở Tuyết Lâm sắp rời khỏi à nha."

Mộc Tử vừa nghe thấy, đầu liền lắc lư thật mạnh. Ngay sau đó, dường như hán bị thứ gì đó đánh thức nên lại đứng dậy.

Não bộ lập tức bắt đầu suy nghĩ cấp tốc.

"Đúng vậy, theo tiếng cười trong phòng vào lúc này và khi người phụ nữ gõ cửa..." Mộc Tử thầm nghĩ: "Người phụ nữ này, chính là đòn sát thủ của Sở Tuyết Lâm, cũng chính là át chủ bài. Còn nếu gã họ Lí kia là đầu trâu thì người phụ nữ này chính là sợi dây thừng chắc chắn buộc cái lỗ trâu ấy. Mà khi nàng vừa xuất hiện thì Sở Tuyết Lâm chắc chắn sẽ nhường thân phận nhân vật chính cho nàng để yên tâm trở về Tân Bắc rồi..."

Sự việc không đơn giản, Sở Tuyết Lâm sẽ rời khỏi ngay lập tức. Mà rõ ràng so với kế hoạch, hán đã đi sớm hơn rất nhiều!

Mộc Tử dùng sức vân vê tóc trên trán.

Ở bên cạnh, Lý Thiên nhìn những động tác của hán mà mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

"Lập lại chiều cũ đi." Mộc Tử chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi nói tiếp: "Chú còn nhớ lúc trước sao lại có thể kéo Tường Hiểu Phân ở lại một thời gian không? Hiện giờ làm lại một lần nữa thì tốt rồi..."

Khi bọn người của Sở Tuyết Lâm đi vào nhà hàng Phú Hào thì chỉ có bốn người nhưng khi đi ra lại trở thành bảy người. Thật ra cũng rất đơn giản, ngoại trừ Sở Tuyết Lâm thì mỗi người còn lại đều có thêm một nữ nữa.

Sau khi hàn huyên được vài câu, mọi người mới lên xe rời khỏi. Người đàn ông được gọi là anh Lí cũng rời khỏi nhưng ở bên cạnh hán có một người đang dựa sát. Đó chính là Mina, nữ thư ký của Sở Tuyết Lâm và cũng là người Mộc Tử nhìn thấy ở hành lang.

Lão Lí hần đã bị Mina mê hoặc. Khuôn mặt béo nộn của hần hiện đang ghé vào lỗ tai của Mina rồi nói thứ gì đó mà chẳng hề quan tâm đến Sở Tuyết Lâm. Mina ở một bên thì lại cười đến run rẩy cả người. Sau khi đắc ý nhìn Sở Tuyết Lâm, nàng mới lặng lẽ làm dấu Ok để hần đi đến bên cạnh nói vài câu khách sáo và tiễn hai người lên xe.

Xe của bọn họ vừa rời khỏi, Lý Thiên liền chặn một chiếc taxi rồi đuổi theo.

"Bây giờ, phiền toái của công ty đã giải quyết xong!" Sở Tuyết Lâm thở ra một hơi, trên mặt dần trở nên nhẹ nhõm. Hần đốt một điếu thuốc.

Sau khi hút hết điếu thì Sở Tuyết Lâm mới chuẩn bị lên xe...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Đường Cong Hủy Diệt (2)

Dường như mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, Sở Tuyết Lâm vừa lên xe rồi khỏi khách sạn thì hai cái lốp xe phía sau đều liên tục xì hơi. Sau đó hần mới xuống xe xem xét và không đành lòng bấm số điện thoại của tiệm sửa xe.

Tận mắt nhìn thấy xe của Sở Tuyết Lâm được đưa về tiệm sửa xe thì Mộc Tử mới lên chiếc Halley của mình, đích đến là cầu nổi.

Bây giờ đang khoảng trên dưới mười giờ rưỡi đêm nên xe cộ trên đường rất thưa thớt. Mộc Tử cũng đã tìm thấy chỗ rào chắn bị hư hỏng rất nhanh chóng.

Hần đậu xe ở ven đường, ánh mắt đánh giá mặt đất rất cẩn thận. Vào ban ngày, Mộc Tử đã khắc địa hình nơi này thật sâu trong đầu nên một kế hoạch ngoài ý muốn để giết người một cách hoàn mỹ cũng sớm được tính toán kỹ càng.

Kỳ thật kế hoạch rất đơn giản, mà Mộc Tử thì đặt cho nó một cái tên rất thú vị: Đó chính là "Mời quân xuống nước".

Xe cộ thưa thớt nên với tâm tư đang vội vàng của mình, xe của Sở Tuyết Lâm sẽ di chuyển với tốc độ rất cao. Tốc độ xe càng nhanh thì tai nạn ngoài ý muốn lại dễ dàng xảy ra.

Khi xe chạy đến đoạn có rào chắn bị hỏng thì đột nhiên Sở Tuyết Lâm phát hiện một chiếc xe Halley ở trước mặt lái về bên trái của mình. Vì không muốn va chạm nên hần tất nhiên sẽ dồn sức ngoặt tay lái sang bên phải. Mà dưới mặt đường không biết ai đã "vung vãi" rất nhiều dầu nhớt nên khi xe bắt đầu rẽ thì bánh xe vốn đang lướt nhanh sẽ không thể nào khống chế được phương hướng và trực tiếp đụng vào rào chắn đã bị hỏng rồi rơi xuống sông. Lúc này, chắc hẳn chiếc xe sẽ rơi ở nơi nước có độ sâu khoảng mười mét...

Cho nên lúc này, Mộc Tử lấy chiếc xe Halley của mình để đánh bạc.

Kế hoạch này đơn giản nhưng có thể thực hiện.

Mộc Tử đứng ở ven đường. Hần đang suy diễn kế hoạch một lần nữa. Kể cả khoảng cách, thời gian sai sót... cho đến khi cảm thấy hoàn toàn nắm rõ thì mới vỗ nhẹ lên hai thùng dầu máy dóm ở phía sau rồi lái xe chạy đến đoạn cuối cùng của cây cầu nổi.

Bây giờ chỉ cần đứng trước cửa ra vào của tiệm sửa xe "tiếp tay" cho Sở Tuyết Lâm là được rồi...

Khách sạn Tân Nam ở giao lộ phía Đông của thành phố Tân Nam.

Lý Thiên hút hết điếu thuốc một cách nhàm chán, hần đang thông thả đi lại tại một nơi gần cửa ra vào của khách sạn.

"Mẹ kiếp, nhìn sao cũng giống con chó đang canh nhà cho quan..." Trong lòng hần bất bình nghĩ thầm:

"Thằng nhóc Mộc Tử giao nhiệm vụ này quả thật không phải để người làm mà. Rõ ràng người ta sung sướng trong phòng thì mình lại đứng ở đây theo dõi..."

Mặc dù Lý Thiên không biết quan hệ của Mộc Tử đối với người phụ nữ có tên là Mina nhưng xem bộ dạng khác thường của Mộc Tử thì hần phải có quan hệ rất mật thiết. Bằng không, hần cũng không để bản thân gã bám theo đến tận đây.

"Giám thị tất cả cử động của Mina." Đó chính là nhiệm vụ Mộc Tử giao cho Lý Thiên.

Bây giờ, Mina và lão Lí đã vào trong hai tiếng đồng hồ rồi. Xem ra lão già họ Lí rất quen thuộc đối với khách sạn Tân Nam, khi xe của hắn đến cửa thì liền có "chuyên gia" chạy đến và lái xe vào bãi đỗ.

"Câu quan với dân phụ, quả thật là một cặp tuyệt hảo." Lý Thiên thầm chửi trong lòng..

Mười một giờ mười phút, Mina một mình rời khỏi khách sạn.

Lý Thiên vội vàng trốn trong bóng cây rậm rạp, ánh mắt cẩn thận theo sát người phụ nữ thần bí này.

Vừa Mina bước ra khỏi khách sạn thì bỗng nhiên nàng lại tỏ ra tức giận rồi phun một bãi nước bọt ngay cửa ra vào. Sau đó, Mina xoay người đi về phía trước.

Ở phía sau, Lý Thiên theo dõi rất âm thầm.

Mina lấy điện thoại di động ra và bắt đầu bấm số.

Bởi vì khoảng cách hơi xa nên âm thanh cũng không rõ ràng. Tuy Lý Thiên cố gắng vênh tay lên nhưng chỉ có thể nghe được vài ba từ ngữ mơ hồ: "Ok, quá chén... Không còn dùng được... ngu ngốc... biệt thự Phụng Hồ..."

Theo biểu cảm trong lời nói cùng những từ ngữ không thể hiểu rõ từ miệng của Mina, Lý Thiên lập tức suy luận và lập tức đoán được phần nào diễn biến: Mina báo cáo tình huống đối phó với lão Lí với một người. Kết quả tất nhiên là lão Lí đã quá chén, xem ra tuy thắng quan này có thể giãy vò nhưng phương diện kia cũng khá kém nên bây giờ đã bị Knock out... Hón nữa, theo suy đoán của hắn, quan hệ của Mina và người này không hề tầm thường nên biệt thự Phụng Hồ rất có thể là địa điểm bọn họ ước định để gặp nhau!

Lý Thiên đang suy nghĩ thì Mina đã nói chuyện xong. Điện thoại vừa cúp, bàn tay liền vung ra gọi xe. Cùng lúc đó, một chiếc taxi chậm rãi dừng trước mặt nàng...

Ở bên kia, Mộc Tử lại lâm vào trong nỗi buồn bực vô biên.

Vốn là hắn nghĩ Sở Tuyết Lâm sửa xe xong sẽ vội vàng lái xe về Tân Bắc. Kế hoạch của hắn nhờ vậy cũng bắt đầu...

Nhưng mà sự việc hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của Mộc Tử, Sở Tuyết Lâm sửa xe xong cũng không lập tức rời khỏi mà ngừng lại trước cửa ra vào của tiệm sửa xe một thời gian, giống như đang gọi điện thoại. Ngay sau đó, hắn khởi động ô tô chạy về một hướng ngược với hướng của cầu nổi.

Kỳ quái...? Chẳng lẽ hắn không muốn trở lại Tân Bắc?

Hắn đang lâm trong cảm xúc buồn phiền thì Lý Thiên nhắn tin đến nói rằng Mini đã lên xe rồi khỏi khách sạn. Rất có thể nàng đang đi đến biệt thự tên là Phụng Hồ.

Người phụ nữ này chạy đến biệt thự Phụng Hồ, mà Sở Tuyết Lâm không hề trở về Tân Bắc...

Bỗng nhiên, một linh cảm lóe lên trong đầu của Mộc Tử.

"Đúng rồi, hai người đó hẳn có mục đích giống nhau. Nói cách khác, bọn họ muốn gặp nhau..." Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn hiểu ra vô số suy nghĩ khác. Kể cả lúc Sở Tuyết Lâm ở trong khách sạn, tại sao lại khoan thai đến vậy. Chỉ đợi đến khi hút hết một điều thuốc thì mới chuẩn bị rời khỏi. Mà nguyên nhân hẳn là hắn không có ý định trở lại Tân Bắc mà là...

...Hắn muốn gặp Mina!

"Được rồi, để xem đôi nam nữ này gặp nhau sẽ làm ra chuyện gì hay ho..."

Mộc Tử đội nón bảo hiểm lên, khởi động chiếc Halley rồi lái theo sau xe của Sở Tuyết Lâm..

Hình ảnh tạm dời đến thành phố Tân Bắc, ở bên trong một tòa lầu bình thường.

Bây giờ đã hơn mười một giờ rưỡi đêm, cả gian phòng chìm trong im lặng. Lúc này chỉ có tiếng kim đồng hồ phát ra những âm thanh "Ken két".

Trong bóng tối, Sở Sở cảm thấy khó chịu nên lăn lộn trên giường không ngừng. Đây là nhà của ông bà nàng. Mà hôm nay là lần đầu tiên ngủ lại nên lăn lộn thế nào cũng không ngủ được.

Sở Sở cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Vững vãi hồi lâu, rốt cuộc nàng mới nhịn không được nữa. Nằm trên giường đã khó chịu đến vậy thì chỉ bằng xuống dưới phòng sách xem sao.

Vì vậy, Sở Sở mặc quần áo rất nhanh rồi mở cửa phòng ngủ, lặng lẽ bước ra ngoài.

Rời khỏi phòng ngủ, nàng xuyên qua phòng khách để đến phòng sách.

Nhanh chóng đi ngang qua phòng khách, Sờ Sờ đã bước đến trước cửa thư phòng. Khi nàng đang định đẩy cửa thì cánh tay lập tức dừng lại!

Trong thư phòng có người!

Những tiếng khóc lóc xen lẫn hơi thở dồn dập trong căn phòng tối đen như mực mang lại cảm giác hết sức quý dị! Rất giống cảnh tượng... nữ quý thường xuất hiện trong phim!

Sờ Sờ đẩy nhẹ cánh cửa để tạo một khe hở nho nhỏ rồi mới tập trung tư tưởng để nghe cho rõ.

Không phải là ảo giác! Tiếng khóc lóc của người phụ nữ ngày càng rõ ràng!

Nàng không kim được lòng được mà rùng mình, suýt nữa đã hét một tiếng thật to.

Nhưng rốt cuộc Sờ Sờ cũng nhìn được. Trên thế giới này không hề có quý. Điều này nàng đã học từ nhỏ. Hơn nữa, trong suy nghĩ của Sờ Sờ vốn đã bị tính cách không sợ trời không sợ đất của ảnh hưởng nên lá gan của nàng cũng lớn hơn một cô bé cùng tuổi rất nhiều.

Sờ Sờ thở dài một hơi, đẩy cửa phòng ra rồi bật công tắc đèn ngay cạnh cánh cửa...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 27: Đường Cong Hủy Diệt (3)

Dưới ánh đèn sáng trưng, một người phụ nữ tóc tai bù xù mặc áo tắm màu trắng đang ngồi trên ghế và co rúc trước máy tính.

Ngọn đèn đột nhiên sáng lên cũng không thể khiến tiếng khóc ngừng lại.

Bởi vì đang thút thít, ní non nên hai vai của nàng run rẩy không ngừng.

Sờ Sờ cẩn thận từng li từng tí đi sau lưng nàng, mặt mũi nàng tràn đầy nghi ngờ hỏi: "Mẹ ơ?"

Người phụ nữ này ngậy thơ ngược khuôn mặt đầy lệ lên rồi nhìn về phía Sờ Sờ. Cặp mắt của nàng đang sưng đỏ, hiển nhiên đã khóc rất lâu rồi. Trước tạo hình như vậy, khó ai có thể nhận ra đây chính là tổng giám đốc của Tập đoàn Sờ Hiểu, nữ cường nhân Trương Hiểu Phân.

Trương Hiểu Phân không hề nói câu nào, một tay lại kéo Sờ Sờ vào lòng rồi tiếp tục khóc.

Sờ Sờ càng cảm thấy khó hiểu nên mới thì thào: "Mẹ ơ, mẹ làm sao vậy?"

Trương Hiểu Phân nức nở, giọng nói đã đứt quãng: "Ba của con... không nên... chúng ta..."

Ánh mắt của Sờ Sờ vô tình đảo qua màn hình máy tính, bên trên chính là một số khoản chi tiêu...

Ngay lúc này, ở thành phố Tân Nam.

Đây là một tòa biệt thự tư nhân rất xa hoa, so với biệt thự của Sờ Tuyết Lâm ở thành phố Tân Bắc có lẽ còn lớn hơn nhiều. Mà tên của nó lại chính là biệt thự Phụng Hô.

Chiếc xe taxi chở Lý Thiên và motor Halley của Mộc Tử theo thứ tự trước sau đến trước cửa ra vào của biệt thự Phụng Hô.

Bọn họ đem chiếc Halley giấu tại trong một bãi cỏ ở gần cửa biệt thự rồi nấp ở đó len lén xem xét động tĩnh ở trước cửa.

Mina vừa xuống taxi không bao lâu thì chiếc xe của Sờ Tuyết Lâm cũng đã đến.

Bước chân của Mina cứ như một con mèo mà uốn éo đến phía trước xe của hắn.

Sờ Tuyết Lâm xuống xe. Tuy hắn làm ra một tư thế lạnh lùng nhưng hai cánh tay lại dang ra nghênh đón Mina.

Mina cứ như chim non nhào vào lồng ngực của Sờ Tuyết Lâm.

Sau đó, bọn họ lại ôm hôn một cách nhiệt liệt.

Mộc Tử buông kính viễn vọng, trong lòng lại có cảm giác mặt đỏ tim đập nhanh. Bây giờ rốt cuộc Mộc Tử đã biết nguyên nhân tại sao Sở Tuyết Lâm lại muốn đến đây để gặp Mina rồi.

Hắn nhìn về Lý Thiên đang ở bên cạnh mình. Chỉ thấy lúc này hai bàn tay của Lý Thiên nắm thật chặt, đến nỗi phát ra những âm thanh căng cứng.

May mà buổi biểu diễn tình cảm của Mina và Sở Tuyết Lâm kết thúc rất nhanh. Sau khi Mina lấy chìa khóa mở cổng lớn, Sở Tuyết Lâm liền lái xe tiến vào.

Trong màn ảnh của kính viễn vọng có thể thấy rõ Mina lao vào lồng ngực của Sở Tuyết Lâm. Còn gã thì cười lớn rồi nâng Mina ở trong ngực lên sau đó nhanh chóng đưa nàng vào phòng.

"Đôi nam nữ này say mê đến nỗi quên khóa cổng..." Ngay trong khi Mộc Tử đang tắc lưỡi trầm trồ thì một âm thanh nho nhỏ vang lên, đó chính là âm thanh khi điện thoại chụp ảnh.

Lý Thiên hưng hăng thở hắt một hơi rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cảnh tượng đặc sắc như vậy mà không cho Hiểu Phân... Không cho Tường Hiểu Phân nhìn thấy thì quả thật rất lãng phí!"

Nói xong lại nhấn nút gửi MMS...

Mộc Tử nhìn thấy Lý Thiên đắc ý cất điện thoại thì trong đầu nhanh chóng suy nghĩ rồi bỗng nhiên nói: "Đem những sự việc xảy ra ở nơi này gửi cho Tường Hiểu Phân. Cố gắng khiến nàng ta lập tức đến đây xem Sở Tuyết Lâm làm trò hay."

Lý Thiên hơi run rẩy nhưng lập tức làm theo lời hắn.

Vì vậy, ngay lập tức một tin nhắn hóa thành vô số tín hiệu. Thông qua đường truyền Inte của di động, xuyên qua không gian gửi đến thành phố Tân Bắc rồi xuất hiện bên trong điện thoại di động của Tường Hiểu Phân, hiện đang khóc rống trong phòng sách.

Đình đình đình, tiếng chuông MMS vang lên từ trong điện thoại khiến Tường Hiểu Phân nghi hoặc cảm lên...

Đến khi Tường Hiểu Phân xuất hiện ở cửa ra vào của biệt thự Phượng Hồ thì kết quả dường như cũng đã định sẵn.

Dường như trời cao cũng cố gắng hỗ trợ, cổng lớn không khóa giúp Tường Hiểu Phân thuận lợi bước vào trong biệt thự. Và tất nhiên không thể bỏ qua được màn biểu diễn mà chàng nàng chính là diễn viên chính.

Nhưng kỳ lạ là Tường Hiểu Phân không hề bắt kẻ thông dâm.

Nấp trong bóng tối, Lý Thiên và Mộc Tử một mực nhìn coi nhưng thâm chấn kinh đối với hành động kỳ hoặc của người phụ nữ này.

"Yêu chi sâu, hận càng đau." Mộc Tử chợt nhớ một câu như vậy.

Tường Hiểu Phân không hề quấy rầy thời khắc lãng mạn của Sở Tuyết Lâm. Sau khi đã xác định rõ tất cả mọi việc thì chỉ quay đầu rời khỏi biệt thự.

Mấy bước đầu, nàng đi rất chậm, bước chân hơi lảo đảo. Mộc Tử dùng một từ ngữ để tạm diễn tả tình cảnh lúc này của nàng, đó chính là "Thất hồn lạc phách".

Sau khi đi được vài bước "thất hồn lạc phách", bỗng nhiên bước chân của Tường Hiểu Phân bắt đầu trở nên mau lẹ.

Mộc Tử hiếu kỳ nên bám theo sau.

Cho đến khi người phụ nữ này đến trạm cuối cùng thì Mộc Tử mới bừng tỉnh và cảm thấy sợ hãi xen lẫn thán phục.

Thì ra Tường Hiểu Phân trực tiếp đi đến cục cảnh sát...

"Cuối cùng nhờ đã kích đau khổ này mà chúng ta không cần phải ra tay. Xem ra lần này Sở Tuyết Lâm phải tính tiền (trả giá) cho thói phong lưu của mình rồi."

Mộc Tử và Lý Thiên trở lại thành phố Tân Bắc, đến khi nằm lên chiếc ghế salon mềm mại thì Mộc Tử mới cười tủm tỉm rồi nói với Lý Thiên.

"Ác giả ác báo." Hôm nay Lý Thiên không uống rượu vang mà hắn uống Champagne. Từng ngụm, từng ngụm Champagne rót xuống bụng khiến khuôn mặt Lý Thiên đỏ bừng dưới ngọn đèn sáng như tuyết.

"Hiện giờ đại cuộc sắp kết thúc rồi, việc Sở Tuyết Lâm vào tù cũng là chuyện đã định. Nhưng tôi vẫn muốn biết ý kiến của chú. Cuối cùng thì chú muốn hắn chết hay chỉ phải ngồi tù?" Mộc Tử lay động chén rượu rồi nhìn Lý Thiên.

Lý Thiên nhắm mắt suy tư sau đó chậm rãi trả lời: "Hắn để tôi ngồi tù, vậy bây giờ trả lại cũng tốt rồi. Hơn nữa, tôi chắc chắn thời gian hắn ngồi tù còn lâu

hơn tôi nhiều. Coi như đó là tiền lời đi."

Mộc Tử nhẹ gạt đầu, cười mà không nói.

"Mộc Tử, cảm ơn cậu." Lý Thiên bỗng nhiên thốt.

Mộc Tử nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ kè của Lý Thiên, dường như những lời vừa nói ra chính là ngôn ngữ ngoài hành tinh vậy. Nhìn được một lát thì hắn mới cười: "Tiền vốn đã thuộc về chú, bây giờ hãy trở về ngay lập tức đi. Đến lúc giao cho tôi hai mươi vạn thì vẫn còn tốt hơn những lời khách sáo này nhiều lắm..."

Lý Thiên cười to... hai người cùng nhau cười to. Tiếng cười trong phòng không ngừng va chạm với nhau trong không trung rồi hóa thành vật chất vô hình xuyên qua cửa sổ thủy tinh. Ngay sau đó, dưới bầu trời đêm tối như mực, chúng vờn quanh chơi đùa trên những tòa nhà cao tầng của thành phố Tân Bắc.

Sau khi cười một hồi thì trên mặt của Lý Thiên dần toát ra vẻ thương cảm. Đến khi cạn một ly rượu lớn, hắn lau miệng rồi mới nhìn Mộc Tử và hỏi: "Cậu đoán xem tôi đang nghĩ cái gì?"

Mộc Tử không hề ngẩng đầu lên nhưng vẫn nhanh chóng trả lời: "Tuởng Hiểu Phân."

Lý Thiên kinh ngạc: "Sau cậu lại biết?"

Câu trả lời của Mộc Tử vẫn nhanh như trước: "Tôi đoán đấy."

Lý Thiên liền gạt mình rồi sau đó mới lắc đầu thật mạnh. Tựa như hành động lúc bình thường Mộc Tử vẫn hay làm để cố gắng cưỡng chế đi dòi những suy nghĩ không tốt trong đầu vậy.

Hắn lại hỏi: "Tôi cảm thấy chính bản thân mình là từ thần có thể nắm giữ sinh tử của con người. Một câu nói của tôi có thể quyết định mọi tính mạng."

Mộc Tử cũng cười nói: "Cũng đúng."

"Đáng tiếc, từ thần thật sự chính là cậu." Lý Thiên thờ dãi nhưng sắc mặt dần trở nên nghiêm túc: "Bây giờ, cậu hãy nói cho tôi biết những sự việc của cậu và Mina đi."

Mina...?

Hai chữ này vừa truyền vào trong lỗ tai, ly rượu đang loạng choạng trong tay Mộc Tử bỗng nhiên ngừng lại.

Những ký ức về người phụ nữ này lại như thủy triều hiện lên trước mắt.

Trầm mặc một hồi lâu, hắn mới thần nhiên trả lời: "Mina là mẹ kế của tôi... đã từng."

Lý Thiên trông chờ trong chốc lát tuy nhiên không hề thấy Mộc Tử nói tiếp nên liền hỏi: "Sau đó thì thế nào?"

Mộc Tử đứng lên, chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ và ngắm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

"Không hề có sau đó." Hắn vẫn thần nhiên.

"Cậu muốn giết Mina à?" Lý Thiên nhìn bóng lưng của Mộc Tử, câu hỏi đã trở nên ghen ngào.

"Không phải tôi. Mà là ngoài ý muốn."

Mộc Tử không quay đầu lại. Nhìn bầu trời đêm với những ngôi sao lấp lờ, hắn không nhìn được mà vờn về tóc trên trán...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Đường Cong Hủy Diệt (4)

Sở Tuyệt Lâm có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ ra tại sao sự tình của mình và Mina đã diễn ra âm thầm và bí mật nhưng Tuởng Hiểu Phân lại có thể

biết được tất cả. Hôm qua cũng như lúc bình thường, Sở Tuyết Lâm làm việc không thể chê vào đầu được. Rõ ràng hắn đã gọi điện thoại cho vợ rồi nói rằng nếu mình đi xã giao thì sẽ không thể trở về Tân Bắc, hai mẹ con nàng cũng đồng ý về nhà cha mẹ ở một đêm. Vậy rốt cuộc vì cái gì Tưởng Hiểu Phân lại đến được biệt thự Phượng Hồ?

Càng khiến Sở Tuyết Lâm khó hiểu chính là việc hắn thắm chuyễn một ít khoản tiền từ tập đoàn Sở Hiểu được che giấu kỹ càng nhưng tại sao Tưởng Hiểu Phân cũng phát hiện được?

Đáng tiếc, tất cả những chứng cứ đều vô cùng xác thực nên cho đến khi vào tù hắn vẫn không thể nào hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Đương nhiên Tưởng Hiểu Phân cũng không biết hơn Sở Tuyết Lâm được bao nhiêu, mặc dù nàng cũng phải ở tù.

Mà trên thế giới này, người biết rõ nguyên nhân chỉ có Mộc Tử, Lý Thiên và Âu Dương Lục Sắc mà thôi.

Thật ra tài khoản bí mật của Sở Tuyết Lâm bị Âu Dương Lục Sắc trộm và gửi vào trong email của Tưởng Hiểu Phân. Đối với Âu Dương Lục Sắc, một cao thủ về mạng Inte thì việc này không tốn bao nhiêu hơi sức...

Trước khi Lý Thiên gửi tin nhắn cho Tưởng Hiểu Phân để thông báo tình hình của Sở Tuyết Lâm và Mina tại biệt thự Phượng Hồ thì Tưởng Hiểu Phân vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng khi chứng kiến chồng mình tham ô tài chính của tập đoàn Sở Hiểu. Cho đến khi nhận được tin nhắn và đích thân đến biệt thự Phượng Hồ theo dõi hoạt động phong lưu của Sở Tuyết Lâm thì nàng lập tức có quyết tâm đi tự thú. Đối với Sở Tuyết Lâm thì hắn vào tù vì chính tính tình âm hiểm và phong lưu của chính mình, còn đối với Mộc Tử thì cho dù bước cuối cùng của kế hoạch vẫn chưa tiến hành nhưng Tưởng Hiểu Phân đã thay hắn hoàn thành toàn bộ mọi thứ. Có thể nói là dù đi đường vòng nhưng càng có được hiệu quả lý tưởng hơn...

Tưởng Hiểu Phân nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh dày đặc của trại tạm giam. Nhưng khi nhìn thấy Lý Thiên đứng sờ sờ trước mặt nàng một lần nữa thì trên mặt đã không còn lộ vẻ kinh ngạc. Có lẽ bây giờ lòng Tưởng Hiểu Phân đã yên tĩnh như nước, có lẽ do nhẹ nhõm sau khi chuộc tội hay chính thức giải thoát cũng không chừng. Cũng vì vậy mà khi nàng nhìn thấy người đàn ông bày ra thiết kế dẫn nàng vào tù thì trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Chúc mừng anh."

Đó chính là câu nói đầu tiên khi Tưởng Hiểu Phân cầm microphone.

Nhìn người phụ nữ mình từng yêu, từng hận trở nên như thế này, bỗng nhiên Lý Thiên có cảm giác nghèn nghẹn ở cổ họng.

Microphone ngay bên miệng của Lý Thiên nhưng âm thanh truyền vào bên trong lỗ tai của Tưởng Hiểu Phân cũng chỉ có tiếng hít thở khó khăn của hắn mà thôi.

Trầm mặc.

Trước khi đến đây, Lý Thiên đã nghĩ đến nhiều lời nói nhưng bây giờ cũng không biết làm thế nào. Hiện giờ, sắc mặt của hắn cũng tái nhợt như một trang giấy vậy.

Chẳng hề vui sướng sau khi thắng lợi hay hưng phấn do được minh oan, còn khoái cảm vì báo thù thành công lại càng không...

Hai người cứ trầm mặc nên thời gian thăm nuôi ngắn ngủi cũng dần dần trôi qua...

Nhân viên canh giữ đã thúc giục.

Lý Thiên ngơ ngác nhìn Tưởng Hiểu Phân mỉm cười khi quay đi. Nụ cười đó mang lại cho hắn một cảm giác rất lạ lẫm.

Đến khi Tưởng Hiểu Phân chuẩn bị rời khỏi thì bỗng nhiên nàng xoay người, nắm lấy microphone rồi lớn tiếng kêu lên: "Lý Thiên! Sở Sở... là con gái của anh đó!"

Lý Thiên sững sờ...

Mina, người phụ nữ đó phải chết.

Từ khi giết chết ba người Ưng Câu Tị Tử, ngọn lửa hận thù trong nội tâm của Mộc Tử đã từng một lần được đè nén xuống. Mặc dù vậy nhưng trong lòng hắn vẫn rất hận Mina, hận đến nỗi chỉ tiếc là không thể phanh thây xé xác nàng. Chỉ là Mộc Tử chưa bao giờ nghĩ đến mọi việc lại trùng hợp đến thế, rõ ràng lại có thể gặp Mina, hơn nữa lại ở chính thành phố này.

Trên thực tế, nếu không phải nhìn thấy hoạt động vô si của Mina và Sở Tuyết Lâm, Mộc Tử cũng không có sát ý quyết liệt với nàng như bây giờ.

Lúc này, dường như trời cao đã an bài để hắn gặp Mina, và đặc biệt là tận mắt nhìn thấy tất cả hoạt động xấu xa của nàng.

Như vậy, tất cả đều là ý trời. Người phụ nữ này nhất định phải chết.

Từ khi Sở Tuyết Lâm và Tưởng Hiểu Phân bị bỏ tù thì tập đoàn Sở Hiểu liên sụp đổ, Mina cũng mất đi công việc nên chỉ đành sống qua ngày bằng số tiền tích góp lúc trước. Đương nhiên, nàng còn có bí quyết kiếm tiền khác, đó chính là lập lại chiêu cũ: Dùng nhan sắc của mình, để câu những người giàu có thêm ăn... Có lẽ do trời sinh mị cốt, hay là do tôi luyện hàng ngày cũng không chừng, mà tài câu cá của nàng đã đạt đến độ lô hỏa thuần thanh (Có

nghĩa: Cực kỳ thuần thực), đẳng phong tạo cực (Có nghĩa: Đạt tới đỉnh cao). Mà sau khi cùng lão Lí phong lưu tại khách sạn Tân Nam, lão già này cũng bị nàng câu được. Nhờ vậy mà lão Lí đã trả một cái giá thật cao để mua một căn nhà trong khu dân cư cho nàng để Mina đã chính thức trở thành chim hoàng yến (Bồ nhĩ) của lão...

Mộc Tử suy nghĩ thật lâu nhưng chẳng thể nào nghĩ ra phương pháp giết chết người phụ nữ này bởi vì bây giờ, hầu như nàng không hề bước ra khỏi nhà. Do trốn trong "Kim ốc" của lão Lí mua tặng nên Mina mời một đám chị em giống như mình chơi mạt chược suốt ngày đêm. Thời gian rảnh rỗi để hoạt động ngoại trừ lúc dẫn chó ra ngoài vào chạng vạng tối thì dường như không có. Mà phạm vi dẫn chó đi dạo cũng chỉ gói gọn trong công viên của khu dân cư mà thôi. Những nơi thế này vào chiều tối là nơi tập trung nhiều người nên không hề có khả năng ra tay...

Kế hoạch giết người có cao minh đến đâu thì cũng phải cần có cơ hội. Nhưng hiện giờ chân con mồi không hề bước ra khỏi nhà, thì phải làm như thế nào đây?

Thời gian trôi qua từng ngày, hần vẫn không hề có kế sách nào khả thi.

Mộc Tử cảm thấy có chút uể oải, thậm chí tuyệt vọng. Trên thực tế, thời tiết khốc liệt suốt mấy ngày nay càng khiến cho tâm tình của hần thêm loạn hơn.

Từ trước đến giờ, hần chưa hề có cảm giác vô lực như bây giờ...

Lúc này, Mộc Tử đứng trên hành lang ở lầu năm của một khu dân cư. Xuyên qua cửa sổ hành lang, hần cẩn thận quan sát động tĩnh của nhà đối diện...

Thời tiết khốc liệt đến thần kỳ, tựa như đang chuẩn bị làm một gì đó vậy.

Cửa sổ vốn đã mở ra nhưng không hề có một con gió, mồ hôi trên người đã làm quần áo của Mộc Tử ướt đầm từ bao giờ. Khuôn mặt hần hiện đang đỏ bừng, mồ hôi rơi tí tách không ngừng.

Mộc Tử dụng sức vuốt tóc cứ như làm vậy có thể khiến hần mát mẻ hơn một chút...

Trong màn ảnh của kính viễn vọng, Mina đang ngồi cùng ba chị em ăn mặc lẳng lơ. Bọn họ vừa uống bia ướp lạnh vừa chơi mạt chược, quả thật chính là sinh hoạt của thần tiên.

"Tại sao lại như vậy?" Mộc Tử cảm thấy phần uất không thôi. Tình cảnh này càng khiến hần nhớ đến khi còn ở thành phố Phượng Hoàng. Lúc đó, bụng của hần đói meo ngồi trên ghế ở nhà ga qua đêm, còn bọn người Ứng Câu Tị Tử thì nằm trong phòng có máy điều hòa ngủ ngon giấc... Dường như kẻ ác luôn an nhàn hơn bản thân hần.

Mộc Tử giờ kính viễn vọng được một lát thì cảm thấy một nỗi bức bối như lửa đang cháy bùng bùng trong chỗ sâu của đầu óc rồi nhen nhóm và truyền ra khắp toàn thân. Loại cảm giác này khiến hần như muốn phát điên.

Mộc Tử tức giận ném kính viễn vọng xuống đất.

Cút mẹ cái kế hoạch giết người đi!

Bây giờ Mộc Tử không không thêm suy nghĩ kế hoạch chết tiệt gì nữa! Việc hiện giờ hần muốn làm chính là rời khỏi cái hành lang khô nóng, vào tiệm cơm đang mở máy điều hòa và ăn một bữa thật ngon!

Nghĩ đến đó, Mộc Tử nhặt kính viễn vọng dưới mặt đất lên rồi nhanh chóng cất bước rời khỏi hành lang.

Đây là lần đầu tiên Mộc Tử lâm vào trạng thái không có kế hoạch nào khả thi. Từ nay về sau, trong cuộc đời của hần tuy có vô số nan đề, tình huống nổi điên như bây giờ thỉnh thoảng cũng xuất hiện... Mà lần giải quyết vấn đề tâm tình này chính là kinh nghiệm quý báu để hần giải quyết những nguy cơ kiểu như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Say Hồng Nhan.

Điều hòa được mở vừa đủ, không khí rất trong sạch, khẩu vị của rượu và thức ăn lại thích hợp.

Trong tiệm cơm, Mộc Tử ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Hần vừa hưởng thụ cảm giác tuyệt vời vừa nhìn xuyên qua cửa kính thật lớn để quan sát cảnh tượng ngoài phố một cách hăng say.

Bên ngoài cửa sổ là một thế giới hoàn toàn khác.

Bầu trời phía Đông đã tích tụ được một lượng mây đen trầm trọng và đang chậm chạp tiến đến bên cạnh mặt trời trên cao. Mà mặt trời thì cố gắng lấy tất cả nhiệt lượng toàn thân phát ra, tựa như trở thành bếp lò để nướng thành phố này cho lần giãy dụa cuối cùng.

Một hồi bão tố sắp đến...

Dường như mọi người đều lo lắng thời tiết khốc liệt trước cơn mưa sẽ nướng chín mình nên con đường về trung tâm thành phố rất thưa thớt. Ngẫu nhiên nhìn thấy mấy người thì cũng chỉ vội vàng đi qua, cứ như không hề muốn dừng chân trong hoàn cảnh này một giây vậy.

Ít ra bây giờ mình ngồi ở chỗ này hưởng thụ cảm giác mát lạnh và yên tĩnh hiếm có.

Nghĩ đến đây, Mộc Tử quyết định chậm rãi đem tâm thần điều hòa trở lại như trước. Và cái loại hơi thở điên cuồng, nóng nảy cũng dần dần được ném lên tận chín tầng mây.

Một lần nữa, đầu óc của hắn nhanh chóng chuyển động.

Tầng năm, chơi mát chược, chó, nóng bức, bão tố...

Căn cứ những tin tức đang nắm giữ trong tay, nhiệm vụ này cứ như không thể nào hoàn thành.

Như vậy, mình phải tìm ra những thứ quen thuộc với nàng..

Mộc Tử vân vê tóc trên trán, âm thầm vẽ vết tin tức về người phụ nữ này trong trí nhớ.

Dối trá, kiêu căng, ngạo mạn, thích khoe khoang tư sắc, đồ trang điểm xếp thành chồng, nước hoa thấp kém gay mũi, còn có...

Mây đen ngày càng đến gần, che khuất bầu trời. Từ ngữ trên nếu có thể dùng trong hoàn cảnh hiện tại thì rất thỏa đáng. Xem ra một trận mưa lớn đã ở ngay trước mắt, người đi đường càng bước nhanh, có cảm giác mưa gió sắp đến lầu Phong Mãn.

Không tự giác, Mộc Tử nghĩ đến mỗi khi người trong nhà xảy ra biến cố trọng đại thì đều có liên quan đến mưa.

Như vậy lúc này đây sẽ phát sinh cái gì...

Hắn phát hiện suy nghĩ của mình tạm thời không thể nào tập trung được. Bởi vì chỉ dựa vào những tin tức trước mắt, muốn tạo ra kế hoạch ngoài ý muốn quả thật quá khó.

Mộc Tử vén màn, đứng lên, đi đến cửa ra vào.

Nếu đã đến lúc tất cả lâm vào cục diện bế tắc thì tạm thời không nên nghĩ đến nó. Dù sao để tạm vào những chuyện vặt vãnh cũng không phải là phương pháp hữu hiệu.

Chỉ trong nháy mắt, mây đen đã che khuất bầu trời. Cùng lúc đó, ở phía xa xa truyền đến tiếng sấm nặng nề.

Các cửa hàng bên đường bắt đầu vội vàng thu dọn đồ đạc, người đi đường bắt đầu chạy như điên. Khắp nơi là một cảnh tượng hỗn loạn.

Mộc Tử lên chiếc xe Halley của mình và khởi động.

Theo thói quen, Mộc Tử nhìn vào kính chiếu hậu. Bỗng nhiên, hắn ngây như phỗng!

Một người mặc váy trắng như tuyết đi trên đường cái hết nhìn đông sang sang nhìn tây. Mà nàng lại vội vàng đi trong dòng người lên cực kỳ thu hút ánh mắt của mọi người.

Âu Dương Lục Sắc!

Mộc Tử không tin cho lắm nên lại nhìn kỹ một lần nữa. Quả thật chính là Âu Dương Lục Sắc!

Ngay lúc đó, Âu Dương Lục Sắc cũng thấy chiếc xe Halley, và cũng nhìn thấy người ngồi trên xe nữa.

Mộc Tử bước xuống, xoay người đối mặt với nàng.

Giữa dòng người tới lui đầy đường, hai người đứng yên như pho tượng.

Trên không trung bắt đầu rơi xuống những hạt mưa thưa thớt. Tiếng sấm càng chớp động nhiều hơn.

Không nghĩ đến, tuy cả con đường đã trở nên thoáng đãng nhưng vẫn còn đôi nam nữ đang đứng nhìn nhau.

Rốt cuộc Mộc Tử dời bước chân hướng về phía Âu Dương Lục Sắc.

Đến trước mặt nàng, hấn nhìn thật kỹ đôi mắt mê người. Giờ phút này, đôi mắt đó đang tràn ngập u oán lẫn nước mưa.

"Âu Dương, anh vốn định làm xong những việc này thì mới đến tìm em..." Mộc Tử đã sa vào trong ánh mắt u oán, theo bản năng mới giải thích.

Thế nhưng không đợi Mộc Tử nói hết câu, Âu Dương Lục Sắc đã ôm hấn. Ngay sau đó, nàng lại cắn một ngụm lên vai.

Vuốt ve rất nhanh chóng mà cắn cũng dùng sức. Mộc Tử cảm giác da thịt mình đau nhức kịch liệt khi hàm răng cắn vào. Hấn cũng thấy thịt trên vai mình sẽ mất một khối ngay lập tức.

Nhưng hấn không hề giãy dụa, hai tay duỗi ra ôm chặt Âu Dương Lục Sắc trong lồng ngực, mặc cho nàng đang cắn thật mạnh.

May mà Âu Dương Lục Sắc không cắn mất một miếng mà thịt thả lỏng người.

Bỗng nhiên hạt mưa trở nên dồn dập, đến lúc này đã theo xu thế trút mưa như trút nước.

Một tay của Mộc Tử ôm ngang Âu Dương Lục Sắc, miệng thì ngang ngược khóa đôi môi hồng nhuận, phơn phớt của nàng..

Ở bên trong căn phòng đơn giản nhưng ôn hòa của khách sạn, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang tiến hành tình yêu một cách kịch liệt. Hai thân thể ướt đầm mồ hôi dây dưa với nhau, đầm đầm chọc chọc... Toàn bộ không khí của căn phòng kiểu diễm nhiệt liệt. Ngoài cửa sổ, tiếng mưa to ngày càng dồn dập, còn những tiếng sấm thì lại dồn dập hơn, tựa như vì tình yêu của hai người mà trợ uy...

Thời gian lặng lẽ rất nhanh trôi qua, đến khi bọn họ kiệt sức và dừng lại thì đã là tám giờ tối. Giờ đây, hai người mới bắt đầu chính thức sử dụng ngôn ngữ để nói chuyện với nhau.

Âu Dương Lục Sắc nói cho Mộc Tử biết Sở Sở là con gái ruột của Lý Thiên. Còn Lý Thiên, sau khi biết được chân tướng thì lập tức đi tìm Sở Sở. Tuy vậy trước khi Sở Tuyệt Lâm đi thì Sở Sở đã được ông bà đưa sang Mĩ. Hấn cũng lập tức muốn đi Mĩ tìm con gái của mình. Trước khi đi, bởi vì không liên lạc được với Mộc Tử nên đành phải tìm Âu Dương Lục Sắc, đưa cho nàng một tấm chỉ phiếu và nhờ chuyển cho Mộc Tử rồi mới vội vã ngồi máy bay rời khỏi.

Khi Lý Thiên đến tìm Âu Dương Lục Sắc, nàng cũng đang lo lắng do không tìm thấy Mộc Tử. Dù sao điện thoại của hấn đã tắt, đi vài chuyến sang căn phòng cho thuê lại không có người nên nàng cho rằng Mộc Tử nhất định đã xảy ra chuyện. Chính lúc vừa lo lắng vừa cảm thấy bất đắc dĩ, Lý Thiên lại tìm đến, nói cho nàng biết Mộc Tử đang xử lý một việc cuối cùng ở Tân Nam..

Cũng vì vậy, Âu Dương Lục Sắc lập tức đến Tân Nam và không ngừng tìm kiếm một thiếu niên lái chiếc xe Halley trong biển người mê mông. Hôm nay là ngày thứ ba nàng đến Tân Nam tìm kiếm Mộc Tử...

Mộc Tử ôm chặt thân thể mê người của nàng, dùng sức ngửi mùi thơm bên trên...

Đây là người phụ nữ mà hấn cần.

Vốn hấn nghĩ đợi đến khi xử lý xong sự tình của Mĩ thì sẽ đến thành phố Tân Bắc tìm Âu Dương Lục Sắc rồi mang nàng cùng tiếp tục con đường, lý tưởng của mình. Thế nhưng không nghĩ đến, nàng lại đi trước một bước.

Âu Dương Lục Sắc nhìn hấn, ôn nhu hỏi: "Nhất định phải giết người sao?"

Mộc Tử dùng ngón tay nhẹ vỗ về khuôn mặt đầm đìa mồ hôi của nàng, thân nhiên trả lời: "Loại người như vậy chỉ có chết mới có thể rửa sạch tội ác."

Đôi mắt Âu Dương Lục Sắc đã trở nên mê man: "Chẳng lẽ vì em, anh cũng không thể ngừng lại?"

Mộc Tử ngẩn người một chút rồi mới chậm rãi hỏi: "Em đã trải qua hận thù chưa?"

Âu Dương Lục Sắc gạt mình, trong đầu óc lại nhanh chóng hiện lên tình cảnh trong quá khứ. Nhưng kẻ hoành hành ngang ngược trên đường phố vì sắc đẹp của nàng mà xúm lại như ruồi đê gây phiền phức...

Nhưng rốt cuộc nàng lại lắc đầu.

"Tội ác đều có công lý, đều có pháp luật trừng trị. Mà cho dù có oán hận thì một người bình thường lấy tư cách gì để cướp đoạt tính mạng con người?"

Mộc Tử cười khổ, hấn cảm thấy phải làm một khóa tư tưởng cho cô bé này...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Neapolitan Diên Cuồng. (1)

Đêm hôm đó, Mộc Tử nói rất nhiều với Âu Dương Lục Sắc, hơn phân nửa đã giống bà già lão nhai.

Thế nhưng không lâu sau đó, Mộc Tử đã quên hết cuộc hân đã nói những thế nào mà lại có thể thuyết phục được Âu Dương Lục Sắc.

Tóm lại, đến khi theo dõi Mina tại cửa sổ ở hành lang đối diện thì đã không phải chỉ có một mình Mộc Tử nữa rồi.

Bây giờ đã hơn bốn giờ chiều, trận mưa lớn vào đêm hôm qua đã khiến nhiệt độ có phần suy giảm. Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc đứng sóng vai nhau ngay phía trước cửa sổ. Hai người vừa ăn kem ly tình yêu vừa quan sát động tĩnh ở đối diện.

"Chú Lý gửi cho anh thẻ ngân hàng, sao anh vẫn chưa xem?" Âu Dương Lục Sắc nói với hân.

"Hả? Anh quên mất." Mộc Tử sững sốt một chút, sau đó mới tiện tay lục lọi trong ví tiền và lấy ra một tấm chi phiếu rồi đưa cho Âu Dương Lục Sắc.

"Em tra giúp anh để xem bên trong có bao nhiêu tiền?"

Âu Dương Lục Sắc nhận lấy. Sau khi gọi điện thoại tra xét, nàng kinh ngạc đến nỗi phải thốt lên: "Năm... năm mươi vạn?"

"À." Mộc Tử nhàn nhạt trả lời, hiển nhiên đối với con số này hân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lời nói cũng xoay chuyển: "Trước tiên cho cha mẹ vợ bốn mươi vạn đi, về sau có nhiều tiền hơn thì lại cho thêm."

"Cha mẹ vợ? Bốn mươi vạn? Anh đang nói gì vậy?" Âu Dương Lục Sắc cảm thấy khó hiểu.

"Em già bộ không hiểu à?" Mộc Tử cười xấu xa một cái rồi nói tiếp: "Như vậy anh đổi lại lời nói vừa nãy. Anh dùng bốn mươi vạn này để mua em đó..."

"Anh..."

Trong khi hai người đang vui đùa âm ỉ thì bỗng nhiên Mộc Tử sững sờ, động tác cũng lập tức ngừng lại. Âu Dương Lục Sắc thấy vậy thì nhìn theo ánh mắt của hân, chỉ thấy Mina đang dắt một đầu chó thật lớn và đi về phía thang bộ.

"Con chó thật ngoan a!" Đôi mắt của Âu Dương Lục Sắc như tỏa ra ánh sáng: "Đây là loại Neapolitan Mastiff (Từ lúc này gọi tắt là Neapolitan)(1)!"

"Neapolitan là cái gì?" Mộc Tử nhử mảy hỏi: "Tại sao hôm nay Mina lại ra ngoài sớm như vậy? Không được, chúng ta phải tranh thủ thời gian này để theo sau cô ta!"

Nói xong, hân liền quay người, định chạy xuống dưới lầu.

"Đợi chút đã!" Âu Dương Lục Sắc gọi hân lại: "Không cần gấp đâu, em biết cô ta muốn đi đâu mà."

"Hả?" Đến lượt Mộc Tử cảm thấy khó hiểu.

"Nhất định Mina mang chó cưng của mình đi đến bệnh viện thú y. Bởi vì... rõ ràng con Neapolitan đang ở thời kỳ động dục." Âu Dương Lục Sắc có chút ngại ngùng trả lời.

"Nea... politan? Neapolitan là tên loài của con chó xấu xí kia à?" Mộc Tử cực kỳ lăm mồm.

Mặt của Âu Dương Lục Sắc trắng không còn một chút máu: "Con chó xấu xí? Neapolitan à... Nhưng mà con chó này là loài chó nổi tiếng trên thế giới và có giá trị rất lớn đó!"

Về mặt Mộc Tử trở nên cực kỳ hoài nghi, hân nhìn chăm chăm vào con chó có mặt mũi tràn đầy nếp gấp, dáng vẻ to lớn và có da lông màu xám rồi nói với Âu Dương Lục Sắc: "Đây mà là loài chó nổi tiếng thế giới?"

Âu Dương Lục Sắc cười nhạo hân: "Anh không nên nhìn bề ngoài được không? Loài chó này tuy khó coi nhưng nếu là đực thì nó chính là loại chó đáng sợ nhất trên thế giới. Với sự cường tráng, mạnh mẽ của mình, bất cứ lúc nào nó cũng tạo cảm giác không dùng hết sức. Nhất là sự lạnh lùng, âm trầm của nó khiến cho người khác không rét cũng run. Loài chó Neapolitan đực là một trong những con chó mạnh nhất thế giới, mà việc nó luôn được Mafia Ý yêu thích cũng đã đủ nói lên sự khủng bố của nó rồi. Cùng với những thứ trên, Neapolitan cũng được xem là một trong những loài chó nguy hiểm nhất thế giới vì khi Neapolitan công kích thì không chết không thôi, hơn nữa nó rất thích nó làm thịt xác con mồi của mình, và kể cả loài người..."

Lúc này, tuy Mina đang dắt Neapolitan bước đi nhưng Mộc Tử lại tỏ ra hứng thú với lời giảng thao thao không dứt của Âu Dương Lục Sắc: "Em nói cái gì? Nếu nó rất nguy hiểm, có thể làm thịt cả con người thì vì cái gì lại có người muốn bồi dưỡng nó?"

"Đồ ngốc, nếu Neapolitan đã là thú nuôi thì tất nhiên nó đã trải qua quá trình huấn luyện chuyên môn rồi! Em đoán chừng phí tổn cũng không thua kém giá trị của con chó bao nhiêu đâu!"

Mộc Tử vâng vâng tóc trên trán. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Mina rồi chìm vào trong trầm tư.

"Không được, chúng ta phải nhanh lên. Để xem Mina đến bệnh viện thú y nào!"

Nói xong, hắn kéo Âu Dương Lục Sắc chạy xuống lầu...

Xem ra nơi Mina muốn tìm cũng không cách nhà nàng rất xa bởi vì nàng không hề ngồi xe mà chỉ là nắm giữ dây xích chó và dạo chơi trên đường cùng con Neapolitan của mình.

Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc vẫn theo phía sau nhưng cách Mina rất xa.

Dường như Mộc Tử có hứng thú rất lớn đối với chó cưng nên trên đường đi hắn hỏi những vấn đề về Neapolitan không ngừng.

Quả nhiên Mina đến bệnh viện thú y, hơn nữa cách nơi nàng đang ở cũng không xa mấy, ước chừng khoảng một cái giao lộ mà thôi. Cho đến khi thấy Mina dẫn chó vào trong, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc mới ngừng bước chân.

Bọn họ đứng dưới bóng cây đối diện bệnh viện. Tuy hai người có nói chuyện một vài câu nhưng càng về sau, Mộc Tử nói rất ít còn động tác vâng vâng lại càng nhiều hơn.

Âu Dương Lục Sắc tò mò nhìn động tác kỳ quái của Mộc Tử rồi hỏi: "Phương thức suy nghĩ vấn đề của anh, chính là vâng vâng à?"

Mộc Tử sững sờ một chút. Hiện nhiên này giờ hắn hoàn toàn chìm trong trầm tư nên không hề hay biết đối với những sự việc bên ngoài. Lúc này, Mộc Tử đang hỏi Âu Dương Lục Sắc với dáng vẻ ngây thơ: "Cái gì?"

Âu Dương Lục Sắc hỏi lại lần nữa: "Tại sao anh lại thích vâng vâng?"

"À." Mộc Tử buông lỏng bàn tay đang vâng vâng rồi trả lời: "Thói quen... À, đúng rồi. Thế vì sao em lại thích nghiên cứu chó?"

"À." Âu Dương Lục Sắc học theo dáng vẻ nghiêm trang lẫn khẩu khí của Mộc Tử: "Yêu thích."

Mộc Tử không hề cảm thấy thú vị mà sờ lên mũi rồi giễu cợt nói: "Ngoại trừ mạng Inte và chó thì em còn nghiên cứu những thứ gì? Mau nói tất cả cho anh biết."

Âu Dương Lục Sắc mỉm cười, nàng vuốt ve tóc trên trán sau đó mới thần bí đưa cặp môi đỏ mọng đến sát lỗ tai của Mộc Tử: "Rất nhiều, ví dụ như thế nào để dự phòng anh áp dụng kế hoạch ngoài ý muốn lên người em..."

Mộc Tử chợt sững sờ, có lẽ người nói vô tâm nhưng người nghe lại hữu ý. Khi hắn nghe được câu này, đột nhiên liền nhận ra cảm xúc đang dâng trào. Từ Phương Hoàng đến Ngô Đồng, theo Ngô Đồng về Tân Nam, cuối cùng lại lên Tân Bắc, tuy những người Mộc Tử đã tiếp xúc cũng không hề ít nhưng hắn chỉ chính thức đối xử tốt với hai người, một là Lý Thiên, người còn lại chính là Âu Dương Lục Sắc. Bây giờ, vì Lý Thiên đã đi Mĩ nên trên thế giới người mà hắn có thể tin tưởng hoàn toàn thì chỉ có một mình Âu Dương Lục Sắc mà thôi.

Sống trên thế giới này, muốn tìm một người có thể tin được cũng không phải dễ, còn người có thể chia sẻ bí mật thì khó lại càng thêm khó. Đa phần chỉ lợi dụng lẫn nhau, cùng nhau lừa gạt...

Tin tưởng, đây chính là tình cảm cơ bản, nguyên thủy nhất của con người. Có thể tìm được một người bạn như vậy, một người yêu như vậy... thì đó quả thật rất tốt!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Mộc Tử khi nhìn về phía Âu Dương Lục Sắc lại càng trở nên chân thành hơn.

Không thể kìm lòng được, hắn kéo nàng đến trước mặt mình rồi ôn nhu nói thầm: "Anh yêu em..."

Trong lúc hai người anh em em em dưới ban ngày ban mặt, Mina đã dắt chó rời khỏi bệnh viện.

Tuy Âu Dương Lục Sắc có giãy dụa nhưng dưới sự ôm ấp của Mộc Tử, rốt cuộc nàng cũng không trốn thoát.

Theo góc độ của Mina, dưới bóng cây đối diện, một đôi nam nữ trẻ đang thân mật thề non hẹn biển. Tuy nhiên, chắc chắn nàng sẽ không nghĩ đến gã thanh niên trẻ tuổi đang nói trong tai thiếu nữ những lời thề này:

"Loài Neapolitan muốn lai giống thì cần... mấy lần?"

-----o0o-----

(1)Neapolitan: Loài chó mặt xệ, cực kỳ hung dữ. Đây là loại chó rất được giới Mafia Ý yêu thích. Chắc chắn mọi người đã từng thấy nó qua những phương tiện truyền thông nhưng tôi vẫn gửi đến hình ảnh và thông tin của nó để mọi người hình dung vì loài Neapolitan rất quan trọng trong series này:

Mô tả

Neapolitan Mastiff là giống chó sở hữu một dáng vẻ đầy mạnh mẽ và đáng sợ. Chúng có một thân hình vạm vỡ, cái đầu đồ sộ với những nếp nhăn chảy xệ trên mặt, những nếp nhăn này kéo xuống tận cằm và cổ làm cho chúng có một bộ dạng đặc biệt, đầu rộng và phẳng cộng với mũi lớn. Bộ lông của chúng dày và ngắn với khá nhiều màu, một trong những màu phổ biến là màu đen. Chó con lúc đầu có mắt màu xanh nhưng sau đó thường biến đổi thành màu tối, chó trưởng thành thường có màu mắt cùng màu với lông.

Chó không lồ Neapolitan Mastiff

Tính cách

Mặc dù có bề ngoài đáng sợ nhưng chúng được đánh giá là khá đứng đắn và điềm tĩnh. Đây là một loài chó thực sự can đảm và có bản năng bảo vệ rất cao, tuy nhiên chúng lại tỏ ra rất yêu mến những người trong gia đình cũng như những người bạn của gia chủ. Được đánh giá là đặc biệt thông minh nhưng cũng khá bướng bỉnh. Chúng luôn tỏ ra nghiêm túc và điềm tĩnh trừ trường hợp bị trêu chọc, luôn tỏ ra rất cảnh giác với người lạ. Chó được thưởng hăng và chiếm ưu thế hơn chó cái, chó cái thích hợp để nuôi trong điều kiện gia đình hơn bởi vì chúng vâng lời và thích hợp với trẻ con hơn. Chúng khá hung dữ với những giống chó khác nhưng nếu được hoà đồng từ nhỏ thì không có vấn đề gì. Neapolitan Mastiff không phải thích hợp cho tất cả mọi người, chúng cần có một người chủ mạnh mẽ và biết kiểm soát chúng. Cần phải cho chúng biết ai là chủ ngay từ khi còn bé và cần dạy trẻ em biết cách tôn trọng chúng. Cần phải hòa đồng chúng càng sớm càng tốt để tránh trường hợp chó quá hung dữ cũng như bạn không cần phải cho chúng tham gia bất kì một khóa huấn luyện bảo vệ nào bởi đó đã là bản năng của chúng. Nhưng để có được sự vâng lời một cách tuyệt đối thì chúng có thể cần được đào tạo để làm được điều này. Trong huấn luyện phải chắc chắn rằng bạn đang làm đúng cách, không nên bắt chúng tập đi tập lại nhiều lần mệnh lệnh mà chúng không vâng lời. Những người không có kinh nghiệm không nên nuôi chúng bởi sẽ gặp phải nhiều khó khăn, những người chủ điềm tĩnh và có năng khiếu lãnh đạo sẽ dành được kết quả tốt đẹp trong việc huấn luyện chúng. Với một sự huấn luyện chu đáo cộng với một người chủ mạnh mẽ và có kinh nghiệm thì chúng sẽ trở thành những chú chó nuôi tuyệt vời. Nếu bạn muốn dùng chúng để biểu diễn thì tốt nhất là nên lựa chọn một chú chó con có tính khí dễ chịu, vì như vậy thì chúng mới có thể thoải mái khi tiếp xúc với người lạ. Những con đực có khá nhiều nước dãi, chúng nhỏ dãi nhiều hơn trong thời tiết nóng hay sau khi uống nhiều nước.

Chiều cao: Chó đực: 26-30 inches (65-75 cm)

Chó cái: 24-28 inches (60-70 cm)

Cân nặng: Khoảng 165 pounds (74 kg)

Những con lớn nhất có thể đạt tới 200pounds(90kg)

Vấn đề về sức khỏe

Chúng có thể bị mắc bệnh loạn sản. Đặc biệt, chúng có thể bị bệnh “mắt đỏ”, mắt chúng trở nên lồi hơn so với bình thường, mắt chuyển sang màu đỏ và sưng tấy lên. Tình trạng này cần được chữa trị dứt điểm bằng phẫu thuật.

Điều kiện sống

Chúng có thể sống trong điều kiện căn hộ nếu được tập luyện đầy đủ. Tuy nhiên chúng tương đối thụ động khi ở trong nhà hoặc trong sân nhỏ hẹp. Cần có chuồng chắc chắn và được lót ổ đủ ấm cho chúng trong mùa đông lạnh giá. Chúng cần có nơi khô thoáng để ngủ, chỗ chúng nằm cần đảm bảo êm để tránh gây ra những vết lằn cho da. Trong điều kiện ẩm áp thì chúng luôn cảm thấy thoải mái khi ở những nơi mát mẻ và có nước mát.

Luyện tập

Không nên để chúng chơi đùa hay chạy quá nhiều khi chưa đạt đến tuổi trưởng thành. Nên giới hạn các bài tập cho chúng để tránh tình trạng bị quá sức. Cần tránh những trò chơi quá căng thẳng, dữ dội, cần bảo đảm rằng tất cả năng lượng của chúng sẽ được dùng để hình thành nên một hệ xương và cơ hoàn thiện. Neapolitan Mastiff cần có những bài tập luyện thích hợp với chúng. Tốt nhất nên cho chúng đi dạo 2 lần một ngày.

Tuổi thọ

Một con Neapolitan Mastiff thường sống được 10 năm.

Chăm sóc bộ lông

Bộ lông ngắn dễ chăm sóc. Dùng bàn chải để chải những sợi lông bị rụng. Chúng thuộc nhóm có độ rụng lông trung bình.

Nguồn gốc

Tất cả các giống Mastiff ở châu Âu hiện nay đều có tổ tiên là giống chó Tibetan Mastiff. Những con Mastiff châu Á đầu tiên có thể đã được Alexander đại đế mang về Hy Lạp từ đất nước Ấn Độ. Sau đó những người Hy Lạp đã mang chúng đến Roma, và họ tỏ ra rất hài lòng khi sử dụng chúng để chiến đấu trong các trận đấu trong đấu trường. Từ Mastiff xuất phát từ tiếng Latinh là từ massivus nghĩa là to lớn, đồ sộ. Tuy nhiên, các chuyên gia người Anh lại đưa ra một giả thuyết khác. Họ cho rằng Mastiff được mang đến Anh bởi những người Phoenici và sau đó lan rộng ra các nước khác ở châu Âu. Trong bất kì trường hợp nào thì Neapolitan Mastiff cũng có nguồn gốc trực tiếp từ Roman Molossus. Trong khi giống này trở nên hiếm dần ở châu Âu

thì chúng vẫn tiếp tục tồn tại ở Campania bất chấp đe dọa của thời tiết và chiến tranh trong hơn 200 năm. Thậm chí đến năm 1946 chúng đã được chính thức công nhận, và các tiêu chuẩn của chúng đã được xác lập vào năm 1949. Neapolitan Mastiff đã được sử dụng trong chiến tranh và các cuộc xung đột đẫm máu ở Roma. Ngày nay, giống chó mạnh mẽ này nổi danh như là giống chó canh gác và bảo vệ hết sức dữ dội. Chúng được sử dụng trong cảnh sát và quân đội Italia, bên cạnh đó chúng cũng được các nông dân hay thương nhân tin dùng để bảo vệ bản thân và tài sản của họ. Giống chó này được giới thiệu rộng rãi ở Ý năm 1946.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Neapolitan Điên Cuồng. (2)

Thú nuôi của Mina có một cái tên rất đơn giản, đó chính là Neapolitan. Đây là tên giống chó nhưng lại được nàng chọn làm tên của thú nuôi.

Tuy Neapolitan có tướng mạo rất kỳ lạ, mặt mũi lại có nhiều nếp gấp nhưng Mina rất thích nó. Có lẽ bởi vì con vật này cường tráng mà khi răn đe người khác có vẻ hung hãn nên khiến chủ nhân của nó có cảm giác an toàn tuyệt đối.

Neapolitan đem lại cho sinh hoạt của chim hoàng yến (Bồ nhí - Thân phận hiện tại của Mina) nhiều niềm vui, cuộc sống của nàng nhờ vậy cũng đỡ buồn tẻ hơn. Có thể nói Mina đã đem Neapolitan trở thành người bạn tốt nhất của mình. Mà người bạn có tướng mạo kỳ lạ này còn đáng tin cậy hơn con người nhiều, ít nhất nó không có âm mưu quỷ kế, không lợi dụng lẫn nhau... Đối với Mina, Neapolitan còn đáng tin hơn cả người đàn ông đang bao dưỡng nàng nữa.

"Bây giờ Neapolitan đã đến kỳ động dục, nó muốn làm mẹ rồi!" Mina cảm thấy rất hưng phấn. Trong đầu nàng đang tưởng tượng không bao lâu sau, bản thân mình sẽ được ôm một đàn chó con...

Hôm nay Mina dậy rất sớm, chưa đến tám giờ đã dắt Neapolitan ra ngoài đi dạo. Phải biết rằng đây là chuyện chưa từng có từ xưa đến nay, thường thường nàng đều ngủ đến giữa trưa.

Cho dù đêm qua chơi mệt chợp đến ba giờ sáng, thời gian ngủ ít đến đáng thương nhưng tinh thần của Mina vẫn vô cùng phấn chấn.

Hôm nay là lần lại giống thứ hai của Neapolitan.

Neapolitan là loài chó rất bình tĩnh nên cho dù nó đang phấn khởi vô cùng cũng chỉ lặng lẽ đi phía trước Mina.

Đã đến rất gần bệnh viện thú y, chỉ cần xuyên qua một cái giao lộ ở phía trước mà thôi. Lúc này, bước chân của Mina lại càng nhanh hơn.

Giao lộ này cũng không phồn hoa, người đi đường rất ít. Vì không có đèn xanh đèn đỏ nên Mina không hề ngừng lại mà trực tiếp qua đường. Mà Neapolitan đi ở phía trước thì cứ như muốn kéo nàng về phía đối diện vậy.

Sắp xuyên qua được giao lộ, bỗng nhiên Neapolitan thay đổi phương hướng. Nó chạy về phía bên trái.

"Neapolitan!" Sức lực của Neapolitan thật lớn, nó kéo mạnh đến nỗi Mina phải chạy theo thật gấp về bên trái của giao lộ. Tuy nàng có kêu to nhưng Neapolitan căn bản không hề nghe thấy mà càng ngày chạy càng nhanh... Hơn nữa, vừa chạy nó còn gầm gừ.

Mina vừa kêu to "Neapolitan" vừa kéo khóa sắt trên người nó nhằm khống chế Neapolitan.

Thế nhưng Neapolitan không hề để ý đến những hành động của Mina mà chạy thật nhanh với dáng vẻ vui sướng. Thấy vậy, Mina chỉ đành chạy theo sau.

Một người một chó nhanh chóng băng qua đường, chạy đến vỉa hè bên trái. Vì nơi này ở phía sau của hai tòa cao ốc nên có một khe hở hẹp. Lúc này, rốt cuộc Mina đã hiểu nguyên nhân Neapolitan không khống chế được mình... Thì ra ở đầu con hẻm bên kia đang có một con chó đực oai phong lẫm liệt - đó rõ ràng chính là loài chó Neapolitan đực!

Đối với Neapolitan, Mina cũng có tìm hiểu qua nên vừa liếc mắt đã nhận ra con Neapolitan màu đen ở trước mắt không phải loài thuần chủng.

Cho nên nàng lớn tiếng gọi Neapolitan, hai chân thì cố định trên mặt đất, tay lại kéo sợi xích chó.

Nàng không muốn cho Neapolitan giao phối cùng một con chó Neapolitan tạp chủng.

Neapolitan đang điên cuồng chạy trốn thì bị khống chế, nó không cam lòng gầm rú và cố gắng giãy dụa để có thể chạy đến bên con Neapolitan đực.

Hiển nhiên, con Neapolitan màu đen cũng cảm thấy hứng thú với Neapolitan cái. Lúc này, nó đang run rẩy cộng lông trên người rồi đặc ý chạy đến.

"Cút ngay! Đồ chó tạp chủng!" Mina lớn tiếng kêu to nhằm dọa Neapolitan bỏ chạy.

Neapolitan càng ngày càng cảm thấy bất an, nhìn bạn tình đang chạy đến gần, nó điên cuồng giẫy dụa. Nó không rõ tại sao chủ nhân lại ngăn cản sự tự do yêu đương của nó.

Rốt cuộc, thân thể cường tráng của Neapolitan cái mạnh mẽ nhảy lên, xích chó rồi khỏi bàn tay của Mina.

"Gấu gấu!"

Hai con chó hưng phấn gầm rú rồi vọt đến bên cạnh nhau.

"Đáng chết!" Mina dậm chân tức giận, rốt cuộc nàng phát hiện trên mặt đất cho một viên gạch nên liền nhấc lên, nhắm vào con Neapolitan màu đen rồi quăng tới.

Viên gạch rơi vào lưng của con Neapolitan màu đen, nó đau khổ rống lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy...

Neapolitan cái vừa nhìn thấy bạn tình chạy trốn cũng nhanh chóng bám theo, Mina thì chạy nhanh để bắt lấy xích chó. Đáng tiếc, nàng đã để cho Neapolitan đào thoát.

Hai chú chó Neapolitan một trước một sau rời khỏi con hẻm nhanh mũi tên rồi chạy vào trong một hẻm nhỏ dài hẹp khác.

Sau khi vắng tục một câu, Mina bắt đặc dĩ đuổi theo.

Trong con hẻm trước mắt có rất nhiều khe rãnh đầy nước, bởi vì vừa có một trận mưa lớn nên trong khe đầy nước bắn. Mặc dù vậy, Mina cũng chẳng hề quan tâm mà trực tiếp đuổi theo.

Hai con Neapolitan chạy rất nhanh, Mina vừa đuổi hô vừa đuổi theo. Trong phút chốc, tiếng quát tháo, tiếng chó sủa cộng với âm thanh giẫm lên nước xen lẫn với nhau trong con hẻm yên tĩnh...

Bốp!

Chỉ lo nhìn Neapolitan ở phía trước mà không để ý dưới chân, Mina đã dẫm phải một đồ vật trơn trượt nên mạnh mẽ ngã sòng xoài trên mặt đất.

Cú ngã này hoàn toàn khiến Mina ngất người, nằm trên mặt đất khoảng sáu bảy giây, nàng mới hiểu ra và gian nan vươn tay sờ cái ót đang rất đau.

May mà không chảy máu. Mina thờ phào một hơi, bởi vì đang ngược cái cổ đau nhức lên trời nên nàng không hề nhận ra vị trí mình đang nằm.

Đến khi nhìn thấy, Mina liền nôn mửa liên tục.

Nơi nàng ngã sấp xuống, không phải là nước dơ mà là... Máu loãng!

Máu đen dung hợp với nước đọng đang tản ra sắc thái quý dị. Cộng thêm trên mặt nước còn có lông gà, lông vịt xen lẫn nội tạng của động vật nên càng khiến cho nàng cảm thấy dơ bẩn đến cực điểm!

Trong lỗ mũi Mina đã tràn ngập mùi thối thối của máu tanh. Nàng vừa nôn mửa vừa khóc lóc và điều khiển hai chân nhả đứng lên.

Nàng không muốn để ý đến Neapolitan nữa! Điều Mina muốn chính là nhanh chóng rời khỏi cái nơi ghê tởm như địa ngục này.

Rốt cuộc nàng lại ngã ngồi xuống một lần nữa.

Mina cắn răng, hai tay cố gắng bám lấy bức tường để đứng lên.

Cùng lúc đó, nàng chợt nghe thấy một tiếng rống giận dữ khiến người khác không rét mà run!

Tiếng rống này lộn xộn, kịch liệt... Đây chính là tiếng sủa của một đám chó!

Toàn thân Mina run rẩy nhìn lại, ở nơi Neapolitan vừa biến mất hiện đang có một đám chó hoang như hung thần ác sát. Hơn mười con chó này sủa to rồi vọt về phía nàng.

Không cần nghi ngờ nữa, lũ chó hoang ngửi thấy mùi máu loãng trên người Mina thì sẽ cắn nát nàng

"Á!"

Mina hoảng sợ hét một tiếng, tiềm năng trong cơ thể lập tức phát ra. Nàng dựng người thật nhanh, xoay thân về phương hướng ngược lại rồi phóng đi!

Thấy động tác của Mina, đám chó hoang càng đuổi theo điên cuồng hơn nữa.

"Cứu tôi! Cứu tôi với!"

Giống như nổi cơn điên, Mina chạy trốn mà mặc kệ bất kỳ những thứ khác trên người. Giày rơi lại cũng không cần, trong đầu chỉ có chạy, chạy và chạy. Chạy được hơn mười mét, bỗng nhiên nàng đỡ người, thân thể sững lại như pho tượng ngay tại chỗ.

Con chó Neapolitan màu đen được Mina gọi là tạp chủng đang đi về phía nàng, không chút hoang mang...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Neapolitan Điên Cuồng (3)

Neapolitan màu đen dừng lại ở một nơi cách Mina khoảng năm, sáu mét. Sau đó, nó ngẩng khuôn mặt đầy nếp gấp, cong eo lên, không rên không sủa mà chỉ nhìn chăm chăm vào nhân loại vừa dùng viên gạch công kích nó.

Tất nhiên Mina hiểu rất rõ lực công kích của Neapolitan. Cho nên trong khoảnh khắc khi nhìn thấy những hàng răng nanh dày đặc của nó, nàng chỉ biết ngơ ngác mà quên kêu to cầu cứu.

Ở phía sau, đám chó hoang đã đuổi đến gần, trên mặt Mina có cảm giác tuyệt vọng.

Sau đó, chân sau của Neapolitan đen đập mạnh xuống đất, cơ thể không lồ phóng lên cao và tạo ra một vòng cong quý dị, lao thẳng đến cổ họng Mina.

"Cứu tôi với..."

Cho đến bây giờ, Mina mới hét to đến khản cả giọng. Theo bản năng, cánh tay nàng vươn cao để che chắn cổ họng.

Chỉ là tiếng la chưa kịp phát ra thì một lực cực mạnh từ Neapolitan đen đã đẩy nàng ngã xuống mặt đất. Lúc này, cả người và chó đồng thời ngã nhào xuống khe nước đầy máu loãng. Trong nháy mắt, Mina thấy rõ một khối thịt trên tay đã bị Neapolitan đen xé nát một cách rất nhẹ nhàng.

Đám chó hoang thấy Neapolitan vỗ Mina thành công thì liền bị máu tươi kích thích. Chúng rống giận điên cuồng rồi lao về phía nhân loại đang nằm trên mặt đất.

Trên mặt đất, Mina liều mạng gầy dựa nhằm đứng dậy thể nhưng một con chó hoang lớn liền cắn vào mắt cá mảnh khảnh của nàng.

"Neapolitan! Neapolitan..."

Khi tỉnh mạng đã lâm vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông (Ý nói khoảng cách với cái chết đã rất mong manh), Mina vẫn hét to. Tất nhiên không phải là tên của những người đàn ông thường quý gối dưới váy nàng, cũng không phải Sở Tuyết Lâm, càng không phải là lão Lí... mà chính là Neapolitan.

Một người phụ nữ và một đám chó hoang bắt đầu đánh nhau kịch liệt. Âm thanh từ máu thịt bị xé nát, âm thanh xương gãy, tiếng di chuyển trên mặt nước hay thứ tiếng ầm ĩ của người và chó... hỗn hợp thành những âm thanh thảm thiết và cứ quanh quẩn trong con hẻm tĩnh mịch.

Hai phút sau, toàn thân Mina đã ngập trong máu me, nàng dần mất đi sức lực. Đám chó hoang vẫn còn cắn xé thân thể khiến ánh mắt của nàng dần dần mờ mịt.

Ở phía cuối con hẻm, một con chó Neapolitan màu xám đang chạy đến bên này.

Nhìn đến đây, trên khuôn mặt của Mina lộ ra nụ cười không rõ ràng.

Ngay sau đó, cái miệng lớn của Neapolitan cắn vào yết hầu mảnh khảnh của nàng...

Chó hoang nổi điên, thiếu phụ trẻ tuổi bị cắn xé gần mười phút thì mất mạng, hiện trường vô cùng thê thảm...

Toàn bộ thành phố Tân Nam sôi trào. Thậm chí vì người thương tiếc cho phụ nữ đáng thương này nên cả thành phố đã dấy lên phong trào giết chó hoang ngoài đường. Và chỉ trong ba ngày đã có hơn ba mươi con chó hoang bị xử quyết...

"Đội trưởng Mã, anh không thấy chuyện này quá thật không hề bình thường hay sao?"

Trong con hẻm Mina chết thảm có hai cảnh sát một béo một gầy đứng tại nơi Mina chết. Cảnh sát béo mặc thường phục lặng lẽ hít một hơi khói thuốc. Mà lời vừa nói ra chính là do cảnh sát gầy ở bên cạnh hắn. Cảnh sát gầy này cao khoảng một mét chín nhưng dáng người gầy yếu. Nếu nhìn từ trên xuống có thể nói anh ta giống như một cây gậy trúc. Trên người cảnh sát cao gầy mặc đồng phục cảnh sát phẳng phiu. Hiện giờ, khuôn mặt thon gầy có góc cạnh đang tỏ ra cực kỳ phấn chấn.

Cảnh sát béo được gọi là đội trưởng Mã vận vẹo cái cổ trắng kiện rồi híp mắt hỏi: "Thí dụ ở đâu?"

Sau khi nhìn hai đầu con hẻm, cảnh sát cao gầy trả lời: "Thứ nhất, ở xung quanh con hẻm không có nhà máy chế biến thực phẩm hay là nơi giết mổ gia cầm, vậy thì những xác chết của gà vịt tại sao lại xuất hiện ở đây? Nếu nói những con chó hoang đưa đến thì quá gượng ép rồi. Quan trọng hơn là tại sao hết lần này tới lần khác, lũ chó hoang lại đặc biệt chọn nơi này để tập trung?"

Đội trưởng Mã suy nghĩ sau đó đưa ra đáp án của mình: "Bởi vì ở đây rất yên tĩnh nên không có người nào quấy rầy. Và lại khi chó hoang ăn uống thì không thích những nơi có nhiều người huyền ảo."

"Tuy có thể nói như vậy nhưng nhiều con chó hoang tập trung ở nơi cùng một lúc liệu có phải quá đáng díp hay không?" Cảnh sát cao gầy nói với giọng điệu trầm tư, tay thì sờ lên cằm

"Ý của cậu là...?" Đội trưởng Mã liếc xéo cảnh sát cao gầy rồi mới nhàn nhạt hỏi hắn.

"Tôi hoài nghi đây là vụ giết người có chủ đích!" Cảnh sát cao gầy làm ra vẻ mặt nghiêm túc: "Bọn chó hoang chắc chắn là do có người cố ý dẫn đến!"

Đội trưởng Mã không khỏi ngơ ngác nhưng không hề lên tiếng.

"Còn vấn đề thứ hai, theo kết quả khám nghiệm của pháp y, vết thương trí mạng dẫn đến cái chết của nạn nhân là trên yết hầu. Thủ phạm tạo ra vết thương không phải là chó thường mà chính là một con chó đực cỡ lớn cùng loại với Neapolitan."

Đội trưởng Mã "Ùm" một cái: "Không phải đã nói rồi sao? Chó cưng của nạn nhân cũng là Neapolitan, hơn nữa con chó này đang ở trong kỳ động dục. Chẳng phải lý do chính là do nạn nhân dắt chó đi đến bệnh viện thú y nhưng không khống chế được nó nên phát sinh thảm án hay sao?"

"Nguyên nhân nạn nhân không khống chế được chó cũng được rồi nhưng nhất định lý do chính là xuất hiện một con Neapolitan khác cắn chết con chó Neapolitan của nạn nhân. Nhưng nếu theo lối suy diễn này thì lại có một điểm kỳ lạ, đó chính là loại chó Neapolitan ở trong nước thuộc loại thú nuôi xa xỉ, cho dù là tạp giao thì có lẽ giá trị cũng rất cao? Tại sao lại có chuyện tự nhiên xuất hiện trong con hẻm, còn chủ nhân của nó thì ở đâu? Cho nên tôi mới nói, chủ nhân của con Neapolitan đực không khỏi có liên quan đến thảm án này!"

"Được rồi, cậu nhỏ giọng một chút đi..." Đội trưởng Mã có phần khản trương nên nhìn khắp xung quanh rồi ngăn cản lời nói tiếp theo của cảnh sát cao gầy: "Cậu là người mới nên có một số việc tôi phải cảnh báo, mà vấn đề vừa này một mình cậu biết là được rồi, không nên mới lung tung."

"Tại sao lại như vậy?" Cảnh sát cao gầy khó hiểu: "Vậy vì sao không thể điều tra những điểm đáng ngờ?"

Ngay khi cảnh sát cao gầy đặt câu hỏi với dáng vẻ kích động thì một hồi chuông điện thoại vang lên, đội trưởng Mã nhìn hắn rồi mới tiếp điện thoại: "Alô, lão Lí à? Hôm nay tại sao lại gọi điện cho tôi vậy? Chẳng lẽ muốn mời chúng tôi đến cục kiểm toán hay sao? Ha ha..."

Đội trưởng Mã vừa nói chuyện điện thoại vừa vẩy vẩy tay với cảnh sát cao gầy rồi đi đến chiếc xe cảnh sát đang đậu ở trước con hẻm.

Một lần nữa, cảnh sát cao gầy liếc nhìn địa hình bên trong con hẻm sau đó mới bắt đầu đi theo sau cảnh sát mập...

Bản án này không hề được điều tra lại mà được cho là thảm án ngoài ý muốn. Từ đó, tuy câu chuyện về một người phụ nữ bị chó hoang phân thây gây được một hồi xôn xao nhưng cũng dần dần chìm vào trong lãng quên.

Chỉ là việc này đã lưu lại trong lòng người cảnh sát cao gầy có khí thế hào hùng một nỗi canh cánh. Cho đến khi hắn Mộc Tử, thật lâu sau đó...

"Tuy nói con hẻm kia là nơi cho hoang tập kết nhưng Neapolitan đen xuất hiện ở đó có phải quá đột ngột hay không?"

Trên con đường tại thành phố Tân Nam, một chiếc motor Halley chạy như bay. Âu Dương Lục Sắc ôm eo của Mộc Tử thật chặt, mái tóc dài đến nhánh theo gió tung bay.

"Cho nên Neapolitan đen phải chết." Mặc dù đội nón bảo hiểm nhưng giọng nói lạnh băng của Mộc Tử vẫn rất đáng sợ.

Sau khi Âu Dương Lục Sắc nghe xong thì dán mắt lên tấm lưng rắn chắc của hắn rồi lẩm bẩm: "Anh nói, con Neapolitan mà chúng ta phải bỏ ra một vạn đồng phải chết?"

Chiếc xe Halley giảm tốc độ rồi dừng lại hắn ở dưới bóng cây ven đường.

Mộc Tử ngồi trên xe gắn máy, nói với giọng điệu đầy thâm ý: "Chỉ sợ em không chỉ đau lòng vì tiền?"

"Vâng." Trong giọng nói của Âu Dương Lục Sắc lộ ra một chút thê lương: "Chẳng lẽ ở cùng nó mấy ngày nay mà anh lại không sinh một chút cảm tình nào hay sao?"

"Có đôi khi chúng ta phải tàn nhẫn." Mộc Tử gỡ nón bảo hiểm xuống rồi chậm rãi quay đầu lại. Sau khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngập nước của Âu Dương Lục Sắc, hắn mới trả lời: "Nhưng nhất định phải làm vậy bởi vì nếu Neapolitan đen không chết thì cảnh sát thì hoài nghi."

"Nhưng em rất buồn." Âu Dương Lục Sắc run giọng.

"Anh cũng vậy." Mộc Tử trầm giọng: "Nhưng em nghĩ lại xem, nếu người phụ nữ đáng xấu hổ kia còn sống thì sẽ làm ra bao nhiêu việc thương thiên hại lý nữa. Em có cảm thấy Neapolitan chết rất có giá trị hay không?"

Nói xong, Mộc Tử duỗi ngón tay giống như một thanh kiếm ra rồi chỉ về rừng cây ở ven đường.

"Đó là cái gì?" Âu Dương Lục Sắc không hiểu ý của hắn.

Mộc Tử không trả lời mà im lặng khóa chiếc motor Halley rồi kéo tay Âu Dương Lục Sắc đến nơi vừa chỉ.

Đi xuyên qua mấy tán cây xanh biếc là một bãi cỏ xanh. Lúc này, trên đồng cỏ nở đầy các loại hoa dại không rõ tên khiến trong gió đều có mùi thơm của hoa cỏ.

Âu Dương Lục Sắc nghi ngờ theo sau Mộc Tử. Hai người xuyên qua bãi cỏ rồi lại tiến vào một bụi cỏ khác cao đến eo.

Mộc Tử vạch bụi cỏ, một phần mộ lập tức hiện ra. Phía trên phần mộ còn được đặt một bó hoa dại màu trắng.

"Của Neapolitan à?" Âu Dương Lục Sắc cảm thấy tò mò nên liền hỏi Mộc Tử.

"Đúng vậy, sắp rời khỏi thành phố Tân Nam nên chúng ta phải tạm biệt nó thật tốt."

"Kỳ quái, anh làm xong những thứ này từ khi nào?" Âu Dương Lục Sắc càng không hiểu người đàn ông luôn đi theo mình như hình với bóng đã an táng cho Neapolitan từ khi nào.

"Đem qua, khi em vừa chìm trong giấc ngủ." Mộc Tử nhàn nhạt đáp, sau đó hắn lục lọi trong ba lô và lấy ra một chồng giấy màu vàng...

Trang giấy mỏng vừa dấy vào ngọn lửa thì nhanh chóng hóa thành đám tro tàn bay đầy trời rồi tan biến mà không còn sót lại một chút nào.

Đã đến lúc rời khỏi rồi. Thành phố Tân Nam, hẹn gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 33: Tạm Biệt Tân Bắc (1)

Bệnh viện nhân dân số 2 là bệnh viện chuyên nghiệp nhất ở thành phố Tân Bắc. Ở bệnh viện này, cho dù là bác sĩ hay thiết bị điều trị đều có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay trong cả nước. Đương nhiên, để tương xứng với diện mạo của nó thì chi phí nhập viện và chi phí điều trị đều là những con số thiên văn. Thậm chí điều này đã khiến vô số gia đình bình dân phải chùn bước. Lúc trước, khi cô của Âu Dương Lục Sắc bị bệnh nặng, nàng có năm mơ cũng muốn đưa cô đến nơi này để nhận được sự điều trị tiên tiến nhất. Nếu được như vậy thì bệnh tình của cô sẽ khỏi rất nhanh...

Mà bây giờ, giấc mộng của Âu Dương Lục Sắc đã được thực hiện. Nguyên nhân chính là nàng đã gặp được một thiếu niên tên là Mộc Tử...

Dưới ánh mặt trời sáng lạn và những cơn gió ấm áp thổi nhẹ, Âu Dương Lục Sắc kéo tay cô rời khỏi phòng bệnh rồi chậm rãi hướng về phía cửa ra vào của bệnh viện nhân dân số 2 tại thành phố Tân Bắc. So với mùi nước sát trùng thì không khí mới mẻ ở bên ngoài lập tức khiến tinh thần của hai người chấn động. Âu Dương Lục Sắc nhướn mũi và tham lam ngửi mùi hương hoa cỏ thơm ngát trong không khí. Ngay sau đó, Âu Dương Lục Sắc lại thấy một chiếc xe điện cũ kỹ màu đỏ đang ngừng ngoài cửa. Bên cạnh chiếc xe, một thiếu niên mặc quần áo trắng tinh đang mỉm cười nhìn nàng, hai tay hắn cầm trong túi quần. Trên chiếc xe, dường như Âu Dương Lục Sắc đang điều khiển chiếc xe điện về phía hai người với vẻ mặt mừng rỡ.

"Mộc tử à, cái này... Rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Trải qua mấy ngày sống chung với thiếu niên thần bí này, cô của Âu Dương Lục Sắc đã quen với hắn nên nàng nghi ngờ nhìn chiếc xe cũ. Nhìn được chốc lát thì nhìn Mộc Tử rồi sau đó mới nhìn người bạn già với vẻ mặt tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

"Đưa nhỏ Mộc Tử này nói là vì chúng ta đi đứng bất tiện nên mua xe để dễ ra ngoài dạo chơi." Người bạn già đến bên cạnh nàng rồi vừa cười vừa nói.

"Mua xe?" Mặc dù cô của Âu Dương Lục Sắc biết thiếu niên thần bí rất có tiền, nàng cũng đã gặp cảnh hắn tiêu tiền như nước vì mình nhưng khi nghe

hắn mua tặng một chiếc xe thì không khỏi sợ đến ngáy người.

Lúc này, Mộc Tử cười mỉm đi đến rồi cùng Âu Dương Lục Sắc đỡ tay cô của nàng.

"Đúng vậy đó bác gái, loại xe này chuyên thiết kế cho người già. Tuy rẻ nhưng lại rất thuận tiện, sau khi bác gái bình phục thì có thể tập sử dụng đấy."

"Rất rẻ?" Cô của Âu Dương Lục Sắc vừa sờ chiếc xe vừa hỏi: "Xe này bao nhiêu tiền? Mộc Tử, đưa nhỏ này..."

Mộc Tử đang liếc mắt đưa tình với Âu Dương Lục Sắc, khi nghe thấy lời này thì cười nói: "Chỉ có năm ngàn." (Khoảng 16 triệu VNĐ - Tương đương 2 tháng lương của công nhân bên Trung Quốc)

Để ăn mừng cô ra viện, dưới sự hỗ trợ của Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc đã dọn lên một bàn thức ăn thật lớn để một nhà bốn miệng ăn vui vẻ ngồi lại với nhau. Sau mấy ngày ở chung, Mộc Tử đã hoàn toàn hòa nhập vào trong gia đình này. Không chỉ vì hai ông bà cụ này đã nuôi dưỡng Âu Dương Lục Sắc mà phần nào đó cũng vì tính tình chất phác, lương thiện của họ đã tạo ra cảm tình sâu đậm đối với hắn. Riêng cô và dượng của Âu Dương Lục Sắc, mặc dù hai ông bà cảm thấy thiếu niên Mộc Tử ra tay xa hoa rất thần bí nhưng những biểu hiện của hắn như thành thật, ôn trọng và rộng lượng đã đã động đến bọn họ. Mà hai người cũng đã nhất trí với nhau, Âu Dương Lục Sắc phải đi theo Mộc Tử, tuyệt đối phải như vậy!

"Mộc Tử à, Lục Sắc một mực nói con làm nghệ thuật. Mặc dù chúng ta không hiểu nghệ thuật là gì nhưng bác rất tò mò, rốt cuộc thì còn theo loại nghệ thuật nào? Viết sách? Vẽ tranh hay thứ nào khác?" Com nước xong xuôi, đến lúc uống trà sau bữa ăn thì dượng của Âu Dương Lục Sắc tỏ ra hiếu kỳ đối với Mộc Tử.

Mộc Tử vừa dùng tăm xia răng vừa chậm rãi trả lời: "Nghệ thuật gì sao? À, cháu viết lách chủ yếu chỉ để kiếm ít tiền lời trên website mà thôi."

"Trên website?" Điều khiến cho Mộc Tử cảm thấy ngoài ý muốn chính là dượng của Âu Dương Lục Sắc vô cùng hứng thú đối với đề tài này. Chỉ nghe hắn tiếp tục nói với hào khí bùng bùng: "Bác cũng thường đọc sách trên website đây này! Cháu viết ở website nào? Có phải Sách Tung Hoành hay không? (Website Tung Hoành, địa chỉ: zongheng.com, đây là nơi tác giả Tô Thực Chủ Nghĩa đã ký hợp đồng)

Mộc Tử thăm lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm: "Mình đã quên hắn là dượng của Âu Dương Lục Sắc, một cao thủ về inte đó nha. Nếu tiếp tục như vậy thì không chừng sẽ lộ tẩy mất..."

Hắn vừa vắn về tóc trên trán rồi mỉm cười nói: "Không phải, cháu viết dở như thế thì sao dám lặn lội kiếm ăn trên một website lớn đến cỡ đó? Cháu chỉ kiếm tiền trên website nho nhỏ mà thôi, tên của website đó gọi là... The end of Chinenetwork."

"The end of Chinenetwork?" Dượng của Âu Dương Lục Sắc xoa nhúm tóc ít ỏi trên đầu mình, rồi lẩm bầm: "Sao mình vẫn chưa bao giờ nghe nói đến website này?"

Lúc này, Âu Dương Lục Sắc đang tán gẫu với cô ở bên cạnh liền đưa lời giải vây cho Mộc Tử: "Viết sách chỉ là một sở thích của hắn thôi. Trên thực tế hắn chỉ yếu là điện ảnh. À, làm đạo diễn hậu trường... Mộc Tử rất tuyệt vời, ví dụ như Treasure Hunter và Tinh Thần Biến, hắn đều ở phía sau màn chỉ đạo..." Nói xong câu cuối, Âu Dương Lục Sắc âm thầm trừng mắt, thề lười nhìn Mộc Tử.

"Đạo diễn... Đạo diễn hậu trường sao?..." Mộc Tử thăm nghĩ: "Mình đúng là đạo diễn, nhưng mà đạo diễn giết người mới đúng."

"A, khó trách..." Cô và dượng của Âu Dương Lục Sắc ngỡ ngác một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía Mộc Tử lại càng tăng thêm vài phần thưởng thức lẫn tán thưởng..

Trong khi bốn người vui vẻ trò chuyện thì một khúc nhạc vang lên, đúng là âm thanh của bản giao hưởng Fate of the Symphony (Còn có tên là bản giao hưởng Định mệnh) nổi tiếng của Beethoven. Những ngày vừa, người trong nhà đã không còn lạ lẫm với âm thanh này, thì ra đó là chuông điện thoại di động của Mộc Tử.

Cái điện thoại secon hand (Hàng đã qua sử dụng) ban đầu đã được Mộc Tử đổi thành một điện thoại hoàn toàn mới. Lần này, hắn mua một lúc hai chiếc điện thoại cực đắt với đầy đủ các tính năng cho chính mình và Âu Dương Lục Sắc.

Cô dượng của Âu Dương Lục Sắc đều dừng tiếng nói chuyện mà mỉm cười nhìn Mộc Tử đang cầm điện thoại trong túi ra xem, chỉ là trong ánh mắt của Âu Dương Lục Sắc lại lộ ra một chút vẻ kỳ quái.

Mộc Tử tạm nhìn tin tức giản lược trong tin nhắn rồi ngắt đầu nói với ba người: "Bác trai, bác gái, cháu đi ra ngoài để xử lý một chút việc."

Nói xong, hắn mỉm cười với ba người rồi vào phòng của mình...

Trời đã khuya lắm rồi, lúc này tuy cô dượng đã chìm vào giấc ngủ nhưng Âu Dương Lục Sắc vẫn còn trần trọc. Rốt cuộc nàng cũng hạ được quyết tâm để đi ngoài phòng ngủ, đến trước cửa phòng của Mộc Tử rồi gõ cửa. Chỉ là khi vừa gõ một cái, đột nhiên cửa phòng liền mở ra. Cùng lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ vươn ra ngoài kéo nàng vào trong phòng.

"Anh..." Vừa giật mình, Âu Dương Lục Sắc muốn nói chuyện thì đôi môi đã bị ngăn cản. Sau đó, nàng cảm thấy thân thể của mình bay lên cao. Hóa ra Âu Dương Lục Sắc đã bị Mộc Tử bế lên trên giường...

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Tạm Biệt Tân Bắc (2)

Trong mấy ngày từ Tân Nam trở lại Tân Bắc, bởi vì quá nhiều nguyên nhân, Mộc Tử đều phải một mực đè nén cổ xúc động nguyên thủy kia. Mà vào giờ phút này, rốt cuộc hắn đã hoàn toàn giải phóng tất cả. Tuy Âu Dương Lục Sắc có vùng vẫy vài cái nhưng rồi cũng bắt đầu điên cuồng nghênh đón. Hai người kịch liệt yêu đương trong màn đêm yên tĩnh. Cũng vì thế, chiếc giường đơn bằng sắt không thể chịu nổi gánh nặng nên phát ra những âm thanh xoẹt xoẹt, tựa như ủng hộ tình yêu của họ vậy...

Mồ hôi sền sệt như nhựa cao su khiến thân thể hai người dính chặt với nhau, cho đến khi toàn thân không còn một chút sức lực họ mới ngừng ôm ấp mà bắt đầu thờ dốc.

Âu Dương Lục Sắc lặng lẽ nhìn Mộc Tử đang ở trước mắt rồi dùng chóp mũi chạm nhẹ vào bờ môi của hắn. Trong đôi mắt nàng toát ra ngàn vạn nhu tình. Dưới ánh sáng lơ mờ, dường như tản ra hào quang cực kỳ xinh đẹp.

"Mộc Tử, mấy ngày nay có người gửi tin nhắn cho anh, có phải là nhiệm vụ mới hay không?" Nàng nhìn thấy điện thoại ở trên tủ đầu giường lên thì dịu dàng hỏi hắn.

"Đúng vậy." Mộc Tử duỗi ngón trỏ, nhẹ nhàng vuốt bờ lưng của Âu Dương Lục Sắc. "Từ khi em phát quảng cáo lên Inte thì quả thật có người liên hệ anh. Hơn nữa, dường như cổ chủ rất nóng vội, xem ra sinh ý đầu tiên của anh sắp thành giao rồi." Mặc dù Mộc Tử nói khá nhẹ nhàng nhưng trong giọng nói mơ hồ có chút đắc ý xen lẫn hưng phấn.

"Bảo bối, em giỏi quá." Hắn đưa bờ môi đến bên tai của Âu Dương Lục Sắc rồi nhỏ giọng nói với nàng.

Nhưng Âu Dương Lục Sắc không hề quay đầu lại, giọng nói cũng không có bao nhiêu hưng phấn mà chỉ nhàn nhạt hỏi Mộc Tử: "Ở đâu?"

"Thành phố Trung Hải. Ngay ở phía Bắc của thành phố Tân Bắc, rất phù hợp với lộ tuyến du lịch mà anh đã định trước." Mộc Tử không khỏi cảm thấy đắc ý.

Thân thể mềm mại của Âu Dương Lục Sắc bỗng run rẩy. Ngay sau đó nàng chậm rãi trở người, nhìn chằm chằm vào Mộc Tử rồi hỏi hắn: "Cho nên, anh nhanh chóng sẽ phải đi rồi?"

Mộc Tử ngờ ngác một chút: "Đã định là ngày kia mới đi. Thế nào? Không phải em đã nói muốn theo anh hay sao?"

Dưới ánh mắt chăm chú của Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc im lặng một hồi, rốt cuộc lại lắc đầu.

Trong ánh mắt của hắn khó hiểu dần thay thế cho nhu tình, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng hơn.

"Mộc Tử, em nói rồi. Cho dù anh đi đến nơi nào thì em cũng sẽ theo anh đến đó. Đời này đã định rằng em phải ở bên anh." Âu Dương Lục Sắc thì thào.

Mộc Tử vẫn im lặng, hắn đang chờ nàng nói tiếp.

"Trên thực tế trước khi về tới đây vì nhìn thấy cô dương, em một mực quyết tâm cho dù anh đi đến nơi nào, mặc kệ là chân trời hay góc biển thì lòng em cũng không biến hóa. Em nguyện ý đi theo anh." Dừng một chút, bỗng nhiên mí mắt của Âu Dương Lục Sắc tràn ra hai giọt nước mắt. Dưới ánh sáng lơ mờ, nước mắt trong suốt trở nên óng ánh và cực kỳ rực rỡ.

"Em không thể bỏ cô dương. Trên thực tế, em xem họ cũng như cha mẹ ruột của mình vậy. Mà họ cũng xem đối xử với em như con ruột của mình, bây giờ... Mộc Tử, tóm lại em rất khó rời. Em muốn theo anh lang thang khắp chốn nhưng mà bây giờ em không thể rời khỏi hai người già lẻ loi hiu quạnh này..." Nói xong lời cuối cùng, nàng nghẹn ngào, giọng nói trở nên run rẩy.

Mộc Tử ngậm ngùi cả người rồi sau đó mới vỗ nhẹ bả vai không ngừng run rẩy vì thút thít ní non của Âu Dương Lục Sắc. Dù trong lòng hắn cũng có vô số câu an ủi nhưng chẳng thể nói nên lời. Đối với cảm tình, Mộc Tử vẫn thuộc về kiểu người đầu gối. Từ nhỏ hắn sống với tình thân đậm bạc khiến bản thân thiếu đi sự tinh tế, tỉ mỉ trong tình cảm. Mặc dù bây giờ Mộc Tử đã có Âu Dương Lục Sắc, đã có tình yêu chân chính, tuy nhiên những công việc an ủi, âu yếm con gái thì vẫn còn tương đối lạnh nhạt. Nói không ngoa chính là dốt đặc cán mai...

Hai người im lặng một hồi, Âu Dương Lục Sắc yên lặng rời giường, mặc lại áo ngủ.

"Tại sao phải đi?" Mộc Tử nghi ngờ nên liền hỏi.

"Đừng để cô dượng biết, không tốt lắm." Ánh sáng rất âm ảm nên hắn không nhìn thấy đáng về gương mặt của Âu Dương Lục Sắc. Có điều, qua giọng nói của nàng cũng đã biểu lộ rất rõ ràng.

Mộc Tử há to miệng, hắn phát hiện lúc này mình không thể nói nổi một câu nào.

Âu Dương Lục Sắc đi đến trước cửa phòng, vặn cái tay nắm xuống để mở cửa ra.

Bỗng nhiên, nàng quay người trở lại rồi bước nhanh đến trước giường, cúi đầu nhìn Mộc Tử đang ngủ người, câu hỏi nhanh chóng được đưa ra: "Có thể dừng lại được hay không? Tìm công việc ở Tân Bắc, bình thân sống qua ngày? Coi như là... vì em?"

Nghe xong những lời này, Mộc Tử lại im lặng.

Một hồi lâu sau đó, hắn lắc đầu.

Âu Dương Lục Sắc lập tức rời khỏi căn phòng, khép cửa lại...

Ngày hôm sau.

Biết ngày mai Mộc Tử sẽ phải đi, hiển nhiên cô dượng của Âu Dương Lục Sắc rất giật mình nhưng nghe công tác của hắn có nhiều việc khẩn trương, bề bộn nên cũng không hề kiên trì giữ lại. Mà Âu Dương Lục Sắc lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, cũng không thấy buồn mà dứt khoát vui tươi như lúc trước.

Ngày mai sẽ phải ra đi, Mộc Tử quyết định đi chơi ở Tân Bắc một phen. Sau khi ăn điểm tâm, hắn liền chờ ba người Âu Dương Lục Sắc rồi cùng lên xe hơi cô đi tất cả các điểm du lịch nổi tiếng của thành phố Tân Bắc.

Trước đó, khi bọn họ đi bệnh viện đưa lễ vật cảm tạ bác sĩ đã chữa trị cho cô của Âu Dương Lục Sắc. Trùng hợp chính là lúc rời khỏi bệnh viện thì bọn họ thấy Phó Dương đang ngồi trên xe lăn dưới bóng cây để đọc sách. Phía sau hắn là hai bảo mẫu, cảnh tượng này khiến Mộc Tử giật mình không thôi. Chỉ là vừa nhìn thấy bọn họ biểu hiện vô cùng thân mật, Phó Dương nở nụ cười nhiệt tình. Hắn tỏ ra vô cùng áy náy về biểu hiện bất kính với Âu Dương Lục Sắc ngày trước, đặc biệt không hề còn một chút lễu lĩnh, kiêu ngạo. Xem ra vụ tai nạn xe cộ này đã làm hắn hiểu ra nhiều chuyện...

Bọn họ đi chơi thật vui, cô dượng của Âu Dương chưa hề nghĩ đến mình còn có cơ hội để đi chơi khắp các điểm du lịch nên ở nơi nào cũng đi một vòng...

Buổi tối, bốn người quây quần bên bàn ăn cho đến khuya mới chìm vào giấc ngủ. Vì tiền đưa Mộc Tử, dượng của Âu Dương Lục Sắc cùng hắn uống mấy chén. Dù vậy nhưng đêm nay Mộc Tử ngủ không được ngon giấc, mắt hắn cứ trợn lên mà nhìn chăm chăm vào trần nhà tối đen như mực. Trong lòng Mộc Tử dường như có cảm giác quặn đau. Đúng lúc này, Fate of the Symphony (Bản giao hưởng Định Mệnh) lại vang lên...

Rạng sáng ngày hôm sau, Mộc Tử lặng lẽ chuẩn bị hành trang, ăn mặc chỉnh tề rồi ra khỏi phòng ngủ. Hắn im lặng nhìn thoáng qua phòng ngủ của Âu Dương Lục Sắc, cô dượng rồi lấy ra một bó tiền chỉnh tề và đặt ở bàn trà ngoài phòng khách. Lúc này, Mộc Tử mới đẩy cửa, bước ra ngoài sân.

Gió buổi sáng khá mát mẻ, Mộc Tử khoác áo gió bên ngoài, đeo nón bảo hiểm rồi leo lên chiếc Halley và khởi động. Sau khi chiếc xe Motor phát ra tiếng "Bùm" nhẹ, nó liền phóng qua cổng lớn...

Chiếc xe gắn máy chạy như bay, tay nàng ôm chặt eo, khuôn mặt dán lên trên lưng, mái tóc đen óng ả bay múa cùng gió...

Hắn vẫn tin cảnh tượng này sẽ còn tiếp tục.

Nhưng khi nhận ra chỗ ngồi phía sau vắng vẻ, đột nhiên hắn cảm thấy lòng mình như bị mất một thứ gì đó...

Hẹn gặp lại, Tân Bắc! Hẹn gặp lại, Lục Sắc...

Mộc Tử giảm tốc độ, chiếc Halley chậm rãi qua cổng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên sau lưng hắn truyền đến một tiếng gọi dồn dập mà quen thuộc.

"Mộc Tử!"

Mộc Tử chấn động, đột nhiên liền phanh xe. Hắn quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng xinh đẹp mặc quần áo màu trắng chạy về phía mình...

Cô gái chạy rất nhanh, quần áo màu trắng theo gió bay múa, tựa như một cánh bướm tung tăng nhảy múa...

-----o0o-----

Kết thúc Quyển 2, mời các bạn đón đọc Quyển 3: Hắc Bạch Vô Thường

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 1: Cầm Thú Nho Nhã (1)

Lý Thiên đã từng là một thương nhân trẻ tuổi, thành đạt. Với tài năng kinh doanh của mình, hắn tích lũy được một tài sản lên đến bạc triệu.

Có câu "Chữ tài liền với chữ tai một vần", âu cũng không sai trong hoàn cảnh này...

Lý Thiên có hai người bạn thân là Tường Hiểu Phân và Sở Tuyết Lâm. Tường Hiểu Phân thích Lý Thiên nhưng nhanh chóng nhận ra Sở Tuyết Lâm mới là người trong mộng của mình. Riêng tính cách của Sở Tuyết Lâm lại vô cùng thâm hiểm, khác xa so với tính cách cả tin của Lý Thiên. Chuyện gì đến cũng phải đến, Sở Tuyết Lâm hại Lý Thiên ở tù bảy năm trời, đồng thời tiêu diệt công ty, người yêu của hắn.

Bảy năm sau, Lý Thiên trở lại. Bên cạnh hắn có một Tử Thần!

Hành trình của Mộc Tử

Thành phố thứ ba - thành phố Tân Bắc.

Mục tiêu đầu tiên, Phó Dương - một con ông cháu cha thuần túy - Người này bị Mộc Tử ngăn cản hành vi xấu nên sinh thù hận, có khả năng uy hiếp đến tính mạng của Mộc Tử.

==> Dùng phương pháp phản quang khiến Phó Dương bị thương và nhập viện:

Bước 1: Chọn thời điểm Phó Dương chơi trượt patin, xung quanh có người biểu diễn motor để thực hiện kế hoạch

Bước 2: Ném vỡ bể cá - gây sự chú ý cho Phó Dương

Bước 3: Đóng cửa sổ, cùng lúc đó Phó Dương nhìn qua thì ánh sáng đã trải qua hai lần phản xạ khiến hắn chói mắt một thời gian

Bước 4: Phó Dương hoảng sợ phanh patin, chiếc motor đang biểu diễn ở gần đó đụng trúng hắn.

Vì giáo huấn nên Mộc Tử chỉ cho Phó Dương vào viện.

Mục tiêu thứ hai, Tường Hiểu Phân và Sở Tuyết Lâm

==> Dùng phương pháp nhát ma, tố cáo gian tình khiến hai người Sở-Tường vào tù chịu tội:

Hành động một - Nhát ma:

Bước 1: Gửi tin nhắn đa phương tiện MMS hù dọa Tường Hiểu Phân

Bước 2: Giả quỷ thất cổ khiến Tường Hiểu Phân đuổi theo và tìm thấy bức ảnh đáng sợ

Bước 3: Treo mình lên cây cổ thụ phía trước biệt thự của Tường Hiểu Phân rồi đột ngột biến mất (Nguyên lí đã được Sở Tuyết Lâm giải thích ở chương 20: Ác mộng (6))

Thất bại vì Sở Tuyết Lâm kịp trở về, nhưng vẫn ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng.

Hành động hai:

Bước 1: Theo dõi Sở Tuyết Lâm

Bước 2: Âu Dương Lục Sắc hack tài khoản đen của Sở Tuyết Lâm và gửi cho Mina

Bước 3: Báo cáo hành động gian dối của Sở Tuyết Lâm và Mina

Bước 4: Tường Hiểu Phân đến nơi theo dõi sau đó đi đến đồn công an tự thú.

Thành phố thứ tư: Thành phố Tân Nam

Mina đã từng là mẹ kế của Mộc Tử, nàng cũng chính là nguyên nhân dẫn đến sự đổ vỡ của gia đình này.

==> Chết vì đàn chó phân thân

Bước 1: Sử dụng Neapolitan đực để quyến rũ Neapolitan đang đến kỳ động dục - thú nuôi của Mina - khiến nàng nổi giận ném gạch

Bước 2: Dẫn dụ Mina đến một con hẻm động máu tươi, các bộ phận của gà vịt.

Bước 3: Dụ bầy chó hoang đói đến con hẻm này

Bước 4: Neapolitan đực lao vào tấn công kẻ đã ném gạch mình.

Quyển 2 cũng có một sự kiện trọng đại, đó chính là Âu Dương Lục Sắc đã đồng ý chu du cùng Mộc Tử.

Kết thúc Quyển 2, mời mọi người đón đọc Quyển 3: Hắc Bạch Vô Thường với thành phố thứ năm - Thành phố Tân Nam!

Trên bục giảng, hắn là một người có mặt mũi sáng sủa, kiến thức phong phú, ngôn ngữ lại hài hước nên thỉnh thoảng đã mang đến những tràng cười vui vẻ cho các học sinh. Đúng vậy, trong suy nghĩ của phần lớn học sinh, trong mắt của tất cả các đồng nghiệp và lãnh đạo trường học, hắn là một người tuổi trẻ tài cao, học rộng đa tài, tao nhã, nhiều lần được đánh giá là giảng viên ưu tú, nhân viên tiên tiến. ... từng vàng sáng hoa mỹ này chiếu xuống hắn, khiến hắn trở nên sáng chói.

Nhưng người có thể vạch trần bộ mặt dối trá và tận mắt thấy bản chất dơ bẩn bên dưới bề ngoài sáng sủa ấy của hắn, có lẽ chỉ một mình ta.

Lâm vẫn không hề nhúc nhích, nàng nhìn chăm chăm vào "giảng viên ưu tú", "nhân viên tiên tiến" đang thao thao bất tuyệt trên bục giảng. Nàng ngồi mà ánh mắt dờ dẩn như một con rắn bị đóng băng.

Các học sinh đều say sưa lắng nghe lời giảng hết sức chăm chú, không một ai chú ý đến sự khác thường của Lâm. Còn hắn, từ khi đi vào lớp đến giờ, thậm chí không hề liếc hay nhìn nàng lấy một cái.

Có lẽ người đàn ông này đã quên sạch sẽ những chuyện về nàng.

Lâm nghiêng răng, cắn chặt vào bờ môi, khiến trong miệng sặc mùi máu tanh.

Đúng vậy, một tuần trước, chính là gã đàn ông này, vào đêm mưa đó, sau khi tan học, hắn nói có chút việc muốn tìm Lâm, bảo Lâm một mình tới kí túc xá của hắn. Hắn nói có việc liên quan đến những suất lưu lại trường lần này, hắn muốn trợ giúp nàng, hơn nữa, hoàn toàn đảm bảo rằng sẽ thành công.

Lúc đó Lâm rất vui mừng, được ở lại trường trợ giảng là công việc mà Lâm vẫn luôn mơ ước tha thiết, điều kiện kinh tế trong nhà quá kém buộc nàng phải làm việc để kiếm tiền, nếu như có thể ở lại trường cũng có thể tránh khỏi những phiền não về vấn đề tìm việc làm sau khi tốt nghiệp, còn có thể nhanh chóng đảm nhiệm một chức vụ. Đối với những lời của hắn, nàng cảm động đến rơi nước mắt, thiên ân vạn tạ (1). Mà hắn thì thể hiện ra phong phạm của một trưởng bối và tôn sư, khiêm tốn rằng hắn làm như vậy đơn thuần chỉ vì quý trọng tài năng của nàng. ...

Tóm lại, trong cái đêm mưa lớn đó, nàng cùng hắn nói chuyện rất lâu, Lâm cảm thấy nói chuyện phiếm cùng một vị giảng viên trẻ tuổi, kiến thức phong phú, ăn nói khôi hài thật sự là một chuyện rất hạnh phúc. Thời gian trôi qua trong chớp mắt, uống hết ly cà phê này đến ly cà phê khác, từ đầu đến cuối Lâm không hề cảm thấy đã khuya vấp phải trở về kí túc xá. Bởi vì nàng nhanh chóng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, toàn thân bủn rủn đến nỗi không có một chút sức lực. Không tự chủ, Lâm chìm vào trong giấc ngủ. ...

Rạng sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang nằm trên giường của hắn, trên người không có một mảnh vải, mà hắn thì đang ngủ rất thoải mái bên cạnh nàng. Lâm rất nhanh chóng hiểu ra được chuyện gì đã xảy ra, bởi vì nàng thấy được vết máu đỏ thẫm trên ga giường, kèm theo cảm giác đau đớn, khó chịu ở nơi đó. ...

Tiếng khóc của nàng đánh thức hắn, phản ứng của hắn vô cùng bình thản. Hắn nói rằng nào là tối hôm qua nàng là người chủ động, nào hắn cũng không còn cách nào. ... Sau đó, hắn tuôn ra một tràng như bắn súng liên thanh, nói một tràng những lời an ủi ba hoa chích chòe, nào là sẽ chịu trách nhiệm đối với nàng, nào là sẽ lấy nàng, nào là nhất định sẽ giúp nàng ở lại trường, vân vân. ...

Hắn trẻ tuổi, hắn tài hoa, thân phận của hắn là cử nhân nghiên cứu, những lời dỗ ngon dỗ ngọt của hắn, nụ cười mê người của hắn từng khiến cho vô số học sinh đại dốt trong trường điên cuồng. Trong nội tâm của Lâm cũng từng có những ý nghĩ ngu xuẩn như vậy. Suy đi nghĩ lại, sau những lời thề non hẹn biển của hắn, nàng để mặc cho hắn lau khô nước mắt trên mặt, một lần nữa để hắn ôm vào trong ngực. ...

Sáng ngày thứ hai, bởi vì không muốn để người khác phát hiện, nàng rời khỏi kí túc xá của hắn từ sáng sớm. Trước khi đi, hắn còn thăm thiết, chân thành nói với nàng: "Lâm, thật ra anh vẫn luôn không muốn em làm học sinh của anh, anh chỉ muốn em làm nữ nhân của anh. ..."

Lâm mỉm cười, cảm thấy ngọt ngào như được rót thêm mật vào lòng. ...

Nằm trên giường trong kí túc xá của mình, nhìn những người bạn cùng phòng đang ngủ say, trong lòng nàng lâng lâng suy nghĩ, mình hạnh phúc hơn nhiều so với các nàng. ...

Thế nhưng cảm giác hạnh phúc ngọt ngào này của nàng cũng không thể kéo dài được lâu.

Hai ngày tiếp theo, hắn không hề tìm nàng. Lâm cho rằng có thể hắn không muốn để cho các giảng viên khác và học sinh phát hiện, cho nên cũng không để ý. Thế nhưng Lâm lại cảm thấy bạn cùng lớp của mình – Mai Từ, có gì vẻ rất lạ khi ở trong giờ dạy của hắn. Hai đôi mắt của họ khi nhìn nhau cùng với vẻ mặt kia rất dễ khiến cho người khác hoài nghi. Phụ nữ trời sinh đa nghi cùng cẩn thận, điều đó khiến nàng canh cánh trong lòng đối với những cảnh này. Ngay trong buổi tối ngày thứ ba, nàng phát hiện Mai Từ đi cả đêm không về, điều này càng làm cho nàng cảm thấy hoài nghi, vì vậy, nàng nấp sau cửa ra vào kí túc xá của hắn. Kết quả là vào lúc rạng sáng, thật sự có một cô gái lặng lẽ đi ra từ trong kí túc xá của hắn, không phải Mai Từ mà là một nữ học sinh khác... Sự căm phẫn lúc đó đã làm Lâm mất đi lý trí, nàng bất chấp tất cả lao đến trước cửa phòng hắn, đập cửa xông vào chất vấn hắn. Thế nhưng hắn trả lời một cách vô cùng thản nhiên, hắn hỏi: “Chúng ta đã kết hôn sao? Hay là đã ký giấy kết hôn rồi? Nếu không có thì tại sao em phải hạn chế việc anh tự do quan hệ với những cô gái khác...” Lúc ấy, Lâm đã hoàn toàn hiểu được ngọn nguồn của giấc mộng này, nàng ngơ ngác nhìn nam nhân dung mạo chỉnh tề trước mắt, nghe được âm thanh của tiếng trái tim vỡ ra từng mảnh một cách rõ ràng. Sau đó nàng xông lên muốn bạt tai hắn, tuy nhiên lại bị hắn nắm được cánh tay gạt xuống. Hắn nhìn nàng run rẩy toàn thân, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai khinh thường, so với con người ôn nhu ngọt ngào kia quả thật là hai người hoàn toàn khác nhau. Hắn lạnh lùng nói: "Quan hệ với ai là tự do của anh, nói thật cho em biết, những cô gái đi lại với anh không dưới bảy tám người... Hơn nữa, nếu như em không sợ không lấy được bằng tốt nghiệp hoặc trực tiếp bị đuổi khỏi trường, em có thể đem chuyện của anh nói toạc ra cho mọi người biết..."

Đó là mối tình đầu của Lâm, nó chỉ kéo dài trong thời gian hai ngày. Trên thực tế, tình yêu trong hai ngày này chỉ thuộc về nàng mà thôi, đối với hắn, có lẽ một giây đồng hồ cũng chưa từng có.

Lâm cảm thấy bị phản cảm cùng hối hận vô cùng, nam nhân này lại có thể ung dung, thoải mái đùa giỡn với thân thể cùng tình cảm của nàng...

Hơn nữa, rất rõ ràng là những lời hứa hẹn của hắn về việc trợ giúp nàng ở lại trường đã từng được nói với vô số cô gái. Những lời hứa hẹn này cũng chỉ là phương tiện để hắn tán tỉnh những cô gái kia thôi...

Lâm đã từng nghĩ đến việc đem chuyện này tố giác với nhân viên nhà trường, như vậy nam nhân này sẽ mang tiếng xấu, rất có thể sẽ bị đuổi ra khỏi trường học. Nhưng ngay lúc đó, chính bản thân Lâm cũng sẽ bị phi báng, nàng không có chứng cứ để chứng minh chuyện đêm đó không phải do nàng chủ động hiến thân...

Người nhà cực khổ giúp mình đến được nơi này, tại thời điểm sắp tốt nghiệp lại vì một người đàn ông như vậy mà hủy hoại chính mình, sau khi suy nghĩ thật cẩn thận, Lâm quyết định vứt bỏ ý nghĩ này.

Thế nhưng tuyệt đối không thể để cho nam nhân này sống yên ổn...

Giống như ma xui quỷ khiến, càng hận người đàn ông này, nàng lại càng chú ý đến những hành động của hắn. Hầu như mỗi đêm nàng đều đi đến kí túc xá của hắn, nấp sau cửa ra vào để nhìn trộm. Nàng vô cùng kinh ngạc khi phát hiện rằng mỗi rạng sáng đều có nữ sinh từ trong kí túc xá đi ra ngoài, trong đó có cả Mai Từ.

Đúng là một tên súc sinh...

Lâm vô cùng phiền muộn trong lòng, không có cách nào tập trung tinh thần trên lớp, làm chuyện gì cũng đều quên trước quên sau.

Nàng một mực suy nghĩ về phương pháp báo thù người đàn ông đó.

Phanh thầy xé xác, rút gân lột da, ăn thịt uống máu cũng không đủ để trút hết thù hận đối với hắn! Thế nhưng nàng cũng không thể vì chuyện này mà đồng thời hủy hoại bản thân mình.

Phương pháp duy nhất chính là thân không biết quý không hay khiến cho người đàn ông này chết đi...

(1) - Một ngàn cái ân, vạn lần đa tạ. Nói chung là vô cùng cảm ơn.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Mộc Đầu Thần Bí

Đại học Trung Hải nằm ở khu vực phía đông của thành phố Trung Hải. Đây là một trường đại học có thể xếp hạng nhất nhì trong cả nước. Thời gian gần đây, có thể vào Đại học Trung Hải đọc sách trở thành mong ước của vô số học sinh trên toàn quốc.

Tương xứng với danh tiếng của mình, bất kể là diện tích xây dựng khổng lồ hay về vấn đề ứng dụng phần cứng, phần mềm trong đại học Trung Hải đều tuyệt đối là số một.

Mộc Tử đi dạo trong trường học. Sau khi xem xét tình hình xung quanh, trong lòng hắn không khỏi cảm thán. Trước kia khi còn đi học, có thể đổ vào học ở đại học Trung Hải đã từng là ước mơ tha thiết của Mộc Tử. Không thể tưởng tượng được, ngày hôm nay, sau mấy năm kể từ khi đó tới giờ, hắn thật sự đến được nơi này. Chẳng qua lần này hắn đến đây không phải để đi học mà là đi bàn chuyện làm ăn.

"Làm ăn... Ừ!" Mộc Tử không khỏi tự cười chính mình. Ngẫm lại những sự việc trước kia, giết Lưu Kiệt đơn thuần là vì cứu Diệp Tử; giúp bà chủ với ông chủ gương vỡ lại lành; giết Sở Tuyết Lâm là giúp Lý Thiên bởi nghĩa khí bằng hữu; giết Mína là vì báo thù. Còn chính thức lấy phương thức giao dịch để tiếp nhận tiếp nhận nhiệm vụ giết người thì lần này mới là lần đầu tiên. Chỉ là, hắn không ngờ được hợp đồng đầu tiên mà chính mình nhận được, cổ chủ (1) lại là một học sinh, hơn nữa còn là một học sinh nghèo. Cho nên, hợp đồng đầu tiên này của chắc là cũng chẳng kiếm được mấy hào.

Cổ chủ tìm thấy Mộc Tử ở trên inte, nàng gửi tin nhắn cho hắn, kể hắn nghe câu chuyện của nàng, hy vọng Mộc Tử có thể trợ giúp nàng. Tên của nàng là Lâm.

Ta chỉ có năm trăm đồng (Hơn 1 triệu VNĐ một chút), đây là số tiền thưởng ngày ta tiết kiệm từ tiền sinh hoạt và làm việc vất vả sau khi học xong. Ta chỉ có bấy nhiêu. Khi nói đến việc trả thù lao cho hợp đồng giết người này, Lâm thần thần nói về việc này trong tin nhắn.

Năm trăm đồng đồng... mặc dù Mộc Tử không phải là người giàu có nhưng vì cơ duyên xảo hợp nên trong tay luôn có hơn mười vạn (Trên dưới 350 triệu VNĐ). Nếu nói dùng năm trăm đồng để mua tính mạng của một người... thì không khỏi cảm thấy quá thấp. Thế nhưng Mộc Tử vẫn tiếp nhận.

Không có lý do gì cả, có lẽ là sau khi nghe xong câu chuyện của Lâm, hắn cảm thấy lòng tràn ngập cảm phẫn. Trong khoảnh khắc xúc động này, hắn đã đáp ứng với Lâm. Năm trăm đồng, thay nàng giết chết Văn Tuấn. Văn Tuấn, chính là tên của tên giáo viên cầm thú của Lâm.

Vụ làm ăn đầu tiên cũng là vụ làm ăn không kiếm ra tiền, Mộc Tử âm thầm cười khổ. Cái mặt hàng này đúng là không dễ để mở tiệm.

Xem ra muốn làm giàu thông qua loại làm ăn này thật đúng là không dễ dàng chút nào.

"Nếu như sau này ngay đến cái ăn cái mặc cũng là một vấn đề, anh phải ngoan ngoãn cùng em trở lại Tân Bắc đấy." Sau khi xem hết tư liệu về nhiệm vụ lần này, Âu Dương Lục Sắc cười tủm tỉm nói... .

Mặc dù biết rõ vụ làm ăn này không đem lại tiền lợi nhuận, nhưng thiếu niên thiếu nữ vừa đến thành phố Trung hải đã lập tức vui đầu vào việc vạch kế hoạch.

Bước đầu tiên, xác minh thân phận của cổ chủ. Đây là một bước rất quan trọng và thiết yếu, đặc biệt là liên quan đến tình hình an nguy của bản thân cho nên nhất định phải chú ý cẩn thận. Hắn không thể tin tưởng làm việc cho một cổ chủ hoàn toàn lạ lẫm, nhờ đâu cổ chủ là cảnh sát thì... Tóm lại, bước này giống như là ném đá dò đường, là bước mấu chốt để xác định vụ làm ăn này có thể thành công hay không.

Đại học Trung Hải thật sự quá lớn, Mộc Tử đi loanh quanh hơn một giờ nhưng mà cũng chỉ dạo qua được hơn phân nửa mà thôi. May là Mộc Tử cũng không có hứng thú tham quan trường học này. Mục đích mà hắn đi loanh quanh trường chỉ là để biết rõ đại thể kết cấu của trường học. Giờ phút hiện tại, phân bố tòa nhà giảng đường, tòa nhà văn phòng, tòa nhà kí túc xá, văn phòng của công nhân viên, thư viện, cổng sau của trường học, cổng bên hông, vân vân, toàn bộ vị trí những địa điểm quan trọng đều trở thành một tấm bản đồ rất sống động, khắc thật sâu trong đầu của hắn.

Mộc Tử hí hóp mắt nhìn lên bầu trời nắng gắt đang càng ngày càng nóng, sau đó lấy di động ra để xem giờ.

11:20 AM! Theo như tin nhắn thảo luận cùng Lâm, còn mười phút nữa chính là thời gian giải lao giữa trưa của bọn họ.

Năm trăm đồng giết chết một người, trên cái thế giới này thật sự có sát thủ rẻ như vậy sao?

Nếu như không phải tên sát thủ tự xưng là Mộc Đầu kia đồng ý sau khi giết người mới phải giao tiền, có đánh chết Lâm cũng không tin rằng chuyện này có thể xảy ra.

Thế nhưng bây giờ rõ ràng rằng Mộc Đầu đã đáp ứng... Lâm lặng lẽ đi trên con đường hướng đến vườn hoa phía sau trường học, trong lòng mâu thuẫn, ngón ngàng trăm mối. Đây có thể là trò đùa dai của một tên con trai biến thái đang nhàm chán nào đó, nhưng nàng lại trót tin mất rồi... .

Lâm vừa đi vừa xem thời gian trên đồng hồ.

11:25 AM, bây giờ cách thời gian gặp mặt mà bọn họ đã hẹn trước chỉ có năm phút. Nàng hơi kích động khi nhìn lướt qua quyển sách trong tay mình, đây là một thể loại truyện kinh điển mới xuất hiện, gần đây có trên inte – Tổ Thực Chủ Nghĩa (Chủ nghĩa ăn chay) - cũng là một tác giả mới, tên tiểu thuyết là "Từ Thân Thiết Kế Sư", đây là dấu hiệu mà Mộc Tử và nàng đã ước định khi gặp mặt. Trong suy nghĩ của Lâm, dù đây thật sự là trò đùa dai của Mộc Tử thì chỉ với vật làm dấu hiệu gặp mặt đã ước định trước này, nàng cũng tình nguyện đến gặp mặt hắn một lần. Có lẽ bởi vì thật sự có quá ít người cũng thích đọc loại sách như "Từ Thân Thiết Kế Sư" giống nàng nên khi bỗng nhiên lại xuất hiện một người đã khiến cho nàng có một cảm giác rất thân thiết... .

Trong khi còn đang nghĩ ngợi lung tung, nàng đã đi tới phía sau vườn hoa. Lúc này đồng hồ chỉ vừa đúng 11:30 AM.

Như vậy Mộc Đầu là một trong số những người này sao? Sẽ là ai đây?

Lâm đứng trước cửa vào vườn hoa, phóng tầm mắt nhìn về phía trong vườn hoa và cả những người xung quanh vườn hoa. Thật đông người, dưới thời tiết oi bức này, có thể ngồi dưới những bóng râm của cây xanh trong vườn hoa hay ngồi dưới tiểu đình (2) tinh xảo sạch sẽ thì khi gió nhẹ thổi qua, hương thụ hương thơm của hoa cỏ xung quanh thì quả thật là một điều tốt đẹp. Do vậy nên hiện giờ có rất nhiều người trong vườn hoa, phần lớn là những đôi tình nhân rúc vào những góc hẻo lánh, anh em em thật ngọt ngào...

Lâm quan sát trong chốc lát, không phát hiện ra người nào có thể là Mộc Tử. Nàng đi vào trong một cái tiểu đình màu đỏ, ngồi xuống chiếc ghế đá trắng nõn.

Nàng cố ý dựng thẳng quyển sách trên tay lên, để lộ ra bìa quyển tiểu thuyết nhằm giúp người khác có thể tìm ra nó một cách dễ dàng.

Thế nhưng đã năm phút đồng hồ trôi qua vẫn không có một ai đi tới.

Lâm đã có chút sốt ruột rồi. Có lẽ Mộc Đầu đúng là một tên khốn nhằm chán. Tuy hắn cũng thích đọc "Tử Thần Thiết Kế Sư" nhưng chẳng qua là hắn đùa giỡn với mình mà thôi.

Nàng thất vọng bỏ quyển sách xuống, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, một cô gái đi đến, đi thẳng vào tiểu đình, trực tiếp đi đến trước mặt nàng, ngồi xuống chiếc ghế đá trước mặt nàng.

Lâm nghi hoặc nhìn cô gái phía đối diện, cô gái cũng mỉm cười nhìn nàng, tỏ vẻ khách khí.

Chẳng lẽ nàng là Mộc Đầu?

Lâm nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này. Thứ nhất, mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng căn cứ theo giọng điệu trong những tin nhắn hồi âm, có thể suy đoán ra Mộc Đầu nhất định là một người đàn ông. Thứ hai, cô gái này thật xinh đẹp, dáng người duyên dáng, váy trắng tung bay trong gió, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt mê người, bất luận đi đến chỗ nào cũng vô cùng thu hút người khác, một cô gái như vậy không thể nào là sát thủ!

"Nàng ngồi ở chỗ này cũng chỉ là trùng hợp mà thôi..." Lâm tự nói với chính mình, nàng thất vọng đứng lên, đi ra ngoài tiểu đình.

Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi áo nàng vang lên. Lâm cuống quýt lấy di động ra, đang chuẩn bị nghe máy thì cuộc gọi đã ngắt.

Đó là một số điện thoại lạ. Lâm âm thầm lắc đầu, đang chuẩn bị cất điện thoại thì tiếng chuông lại vang lên một lần nữa, vẫn là số điện thoại vừa rồi, thế nhưng sau khi vang lên hai tiếng rồi lại dập máy một lần nữa.

"Lại là trò đùa dai! Thật đáng ghét!" Lâm nhủ mảy, trong nội tâm mắng thầm. Nàng cất điện thoại, bước nhanh ra khỏi đình.

Vừa đi được hai bước, tiếng chuông lại vang lên một lần nữa. Lâm ôm một bụng tức khí, trước tiên nàng nhận cuộc gọi, vừa muốn mở miệng mắng to thì liền phải dừng lại bởi vì bỗng nhiên bên trong điện thoại vang lên một giọng nói thâm trầm: "Ngay bây giờ, nói cho tôi biết vị trí chính xác của kí túc xá mà Văn Tuấn đang ở."

Đột nhiên cả người Lâm run lên, tay nàng nắm chặt điện thoại nhưng cũng run rẩy theo. Sau khi nàng khẩn trương nhìn xung quanh, cho đến khi thấy không có người nào chú ý đến mình thì mới dám nhỏ giọng hỏi: "Anh chính là Mộc Đầu?"

-----o Chú thích 0-----

(1) Cổ chủ: Người đi thuê; người đi mượn; chủ thuê...

(2) Tiểu đình: Đình nhỏ, đình để nghỉ chân trong vườn hoa hay bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Hắc Bạch Vô Thường.

Một cô bé rất hồn nhiên, và cũng chính là một cổ chủ đáng tin cậy.

Vào thời gian lên lớp buổi chiều của đại học Trung Hải, trong một góc yên tĩnh hoa viên sau trường, gió khe khẽ thổi, thậm chí có thể nghe được âm thanh lá cây xào xạc.

Âu Dương Lục Sắc mặc một bộ đồ màu trắng, mái tóc bồng bềnh, cùng với Mộc Tử - mặc một bộ đồ đen ngồi kề vai nhau trên ghế đá trong tiểu đình, nhàn nhả uống nước khoáng.

"Rất hồn nhiên, hơn nữa còn rất đáng thương." Âu Dương Lục Sắc uống một ngụm nước mới tiếp tục chủ đề của Mộc Tử.

"Lúc ngồi đối diện với nàng, em có thể thấy rõ tình cảm trong đôi mắt của nàng, đó là sự sợ hãi, hưng phấn, phần nộ, bất lực, mong mỏi,... cứ như đủ loại trộn lẫn với nhau để tạo thành một ánh mắt phức tạp, ánh mắt này... có thể suốt đời em cũng không thể quên được."

Âu Dương Lục Sắc dừng lại một lát, sau đó tiếp tục nói: "Một cô bé đáng thương, tay của nàng run rẩy không ngừng."

Sau khi nói xong, thần sắc của Âu Dương Lục Sắc dần dần bắt đầu trở nên phức tạp, hai mắt nhìn về phía xa xăm, dường như nàng thấy được chính bản thân mình trước kia. Lâm, cảnh ngộ đáng thương của cô bé này giống hệt những gì mà nàng đã từng trải qua! Trước đây, cô và Dương lần lượt bị mất việc, nằm trên giường không dậy nổi, một mình nàng phải tự gánh vác gánh nặng sinh hoạt, mà vẻ trẻ trung xinh đẹp của nàng lại thường mang đến phiền toái cho nàng, chẳng hạn như tên Phó Dương vậy, hẳn như một con ruồi lúc nào cũng quanh quẩn xung quanh nàng, dù nàng tức giận, uất ức cũng không có biện pháp gì. Xem ra suy nghĩ của Mộc Tử thật chính xác, khi ông trời mất đi sự phán xét về cái thiện, cái ác thì phải có người đứng ra làm chủ cho kẻ yếu...

Sau một lúc nghĩ ngợi lung tung, Âu Dương Lục Sắc phát hiện nàng và Mộc Tử rõ ràng đã trầm mặc hơn mười phút rồi, trong mười phút này hai người chưa hề nói với nhau một câu nào.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Âu Dương Lục Sắc liếc nhìn Mộc Tử, hỏi.

Mộc Tử nở nụ cười, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ nhu tình như thiên ti vạn lữ (1) khi nhìn về phía Âu Dương Lục Sắc. Hắn vừa cười vừa nói: "Lần đầu tiên anh cảm thấy rằng câu nói kinh điển - 'nam nữ cùng nhau làm việc thì không bao giờ buồn chán' thật sự rất chính xác."

Âu Dương Lục Sắc im lặng một lúc, rồi mới nói với vẻ vô cùng cảm khái: "Từ trước đến nay em chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành một kẻ đồng lõa giết người."

Nét mặt của Mộc Tử bắt đầu trở nên ngưng trọng, hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt long lanh của Âu Dương Lục Sắc, gần từng chữ: "Em vẫn cho rằng chúng ta là kẻ giết người sao?"

Lại một lần nữa Âu Dương Lục Sắc trở nên trầm mặc, nàng hướng mắt nhìn lên bầu trời, bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng như bông, ký ức trở nên hơi nặng nề dường như làm cho những đám mây trắng không chịu nổi gánh nặng, hóa thành một giọt trần châu trong suốt, hạt trần châu này quanh quẩn trong con mắt quyến rũ kia, lặn qua lặn lại nhưng không hề chảy xuống.

Sau một lúc lâu, nàng lặng lẽ vươn tay ra nắm chặt lấy tay của Mộc Tử, nàng nắm thật chặt.

"Em cảm thấy chúng ta giống như một đôi sát thủ thư hùng." Nàng tựa đầu vào ngực Mộc Tử, ôn nhu nói.

"Vì vậy, anh quyết định thay đổi biệt danh." Mộc Tử vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng, mỉm cười nói: "Cái tên Mộc Đầu này không đẹp cho lắm. Anh vẫn cảm thấy gọi là sát thủ Thư Hùng cũng không tệ."

Âu Dương Lục Sắc cười xùy một tiếng, giọng nói trở nên hoạt bát, trong trẻo: "Thư Hùng sát thủ? Anh nói giống như chúng ta đi giết động vật vậy..."

Mộc Tử xấu hổ sờ sờ mũi: "Cũng đúng... Tóm lại chúng ta phải đổi một cái tên mới, quan trọng là phải thể hiện được chúng ta là một tổ hợp thư hùng."

Âu Dương Lục Sắc cười rộ lên lần nữa: "Anh có thể không nói hai chữ thư hùng được không? Thật là khó nghe!"

Mộc Tử mỉm cười, vừa vờ về tóc trên trán vừa trầm tư: "Vậy tên gì đây? Thần điêu hiệp lữ?"

Âu Dương Lục Sắc ngồi thẳng dậy, vừa đưa cánh tay của Mộc Tử vừa cười nói: "Quá tầm thường à nha? Và lại anh còn trộm lấy thành quả của lão nhân gia Kim Dung nữa?"

Nói xong nàng liền đứng lên, kéo Mộc Tử: "Chuyện biệt danh để sau hãy nói, em quyết định gọi là Mộc Đầu cũng được. Vấn đề trọng yếu bây giờ là anh đã nghĩ được phương pháp nào để đối phó với Văn Tuấn chưa?"

Mộc Tử vừa nắm tay Âu Dương Lục Sắc đi ra tiểu đình vừa nói một cách thần nhiên: "Vẫn chưa. Công việc trước mắt hiện giờ của chúng ta là tìm hiểu tình hình thực tế của đối tượng. Đối tượng có tên Tuấn họ Văn, hiện đang là giảng viên khoa lịch sử tại đại học Trung Hải. Người này trú ngụ ở trong trường. Tình trạng: Độc thân, tính tình háo sắc, đạo đức giả. Chúng ta cũng đã nghe ngóng qua quy luật hành động của hắn: Thức dậy khoảng sáu giờ sáng, ước chừng sáu giờ rưỡi rời khỏi kí túc xá để chạy bộ ở sân tập của trường học. Khoảng bảy giờ rưỡi đến văn phòng, trở về kí túc xá nghỉ ngơi lúc mười hai giờ trưa. Đến hai giờ chiều trở lại văn phòng, năm giờ chiều hết giờ. Vào buổi tối, đôi khi hắn có tham gia các hoạt động của trường. Thông thường, đối tượng đi ngủ lúc mười giờ, thường xuyên có các cô gái khác nhau qua đêm trong kí túc xá. Trên đây là những tình huống của Văn Tuấn mà hiện tại chúng ta có thể nắm chắc."

Âu Dương Lục Sắc sóng vai cùng Mộc Tử chậm rãi tản bộ trên con đường lát đá trong hoa viên, nàng hơi xuất thần khi nhìn nam nhân thần bí bên cạnh, đúng vậy, mặc dù nam nhân này còn nhỏ tuổi hơn mình, nhưng hắn không đem lại cho nàng cảm giác là một cậu bé mà là hình ảnh của một nam nhân chân chính. Ngay lúc này đây, vẻ mặt của hắn không có một chút non nớt hoặc tuổi trẻ bồng bột, hắn trở nên chăm chú và tỉnh táo giống như một vị thám tử từng tâm lừng lẩy, tên của thám tử kia là... Sherlock Holmes!

Sau một lát không nghe thấy Âu Dương Lục Sắc trả lời, hắn quay đầu lại, thấy nàng nhìn mình đến xuất thần, không khỏi sờ sờ mũi, tò mò hỏi: "Anh đẹp trai lắm sao?"

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng ngờ ngác của hắn, nàng mỉm cười lộ ra hàm răng trắng: "Nhưng lại quá tàn bạo."

Mộc Từ hải lòng, gật đầu nhẹ một cái: "Cũng coi như là nói thật một câu... nhưng phải nói lại, anh tàn khốc ở chỗ nào?"

Âu Dương Lục Sắc nghĩ nghĩ, mắt nhìn từ đầu đến chân hắn, mái tóc màu đen hơi dài, áo sơ mi đen, quần đen, giày da đen. "Anh rất giống Đọa Lạc Hắc Thiên Sứ (2)."

"May mà không gọi là Hắc Vô Thường..." Mộc Từ sờ sờ mũi, cười nói tiếp: "Tóm lại, thực sự hiện nay chúng ta biết quá ít về tình hình thực tế của đối tượng. Hơn nữa, phạm vi sinh hoạt nhỏ như thế này quá khó để tạo điều kiện cho chúng ta gây ra một tai nạn ngoài ý muốn thực sự. Ký túc xá, giảng đường, văn phòng, căn tin,... chúng ta không thể ra vào dễ dàng phần lớn những địa điểm này. Ngoài ra trường học là nơi thường xuyên có rất nhiều người nên khá phức tạp, thật sự không phải là một nơi thuận lợi để ra tay... Năm trăm đồng của cô bé này quả thực không dễ kiếm chút nào ah..."

Âu Dương Lục Sắc đứng đưa cánh tay của hắn một lần nữa, trên mặt lơ mơ hiện ra vẻ áy náy: "Bất luận như thế nào, em có thể giúp anh những nhiệm vụ vặt vãnh, nhưng nếu để em tự mình giúp anh thiết lập kế hoạch giết người, chuyện như vậy... em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý để làm. Cho nên, em chỉ có thể..."

"Em có thể giúp anh điều tra thứ này thứ nọ đã là tốt lắm rồi." Mộc Từ nắm chặt bàn tay bé nhỏ, mềm mại như không xương của nàng, nói: "Mặc dù em đã chấp nhận tư tưởng của anh nhưng vẫn chưa phá bỏ được phòng tuyến về thiện ác trong lòng mình... Điều này cần phải có thời gian, anh sẽ chờ em"

"Có lẽ vĩnh viễn em cũng sẽ không phá bỏ được, em thật sự khó mà tưởng tượng được việc chính mình sẽ đích thân thiết lập một kế hoạch quyết định sinh tử của một người, em không phải là Tử Thần..." Âu Dương Lục Sắc có chút cô đơn nói: "Bảo em quan sát anh đóng vai nhân vật Tử Thần, thiết lập kế hoạch lấy đi tính mạng con người, đây đã là giới hạn của em"

Mộc Từ gật đầu nhẹ, không nói không rằng lấy một chiếc kính râm trong túi ra. Sau khi đeo lên trên sống mũi, hắn nói một cách lãnh đạm với Âu Dương Lục Sắc: "Không nói về những việc này nữa. Chúng ta đi xem xét địa hình thôi."

Hai người sóng vai nhau đi ra khỏi cổng vào hoa viên, bước đi trên con đường nhựa đang nóng hừng hực.

"Đọa lạc hắc thiên sứ, Hắc Vô Thường..." Mộc Từ vừa đi vừa không ngừng thầm thì cái gì đó.

"Anh đang thì thầm cái gì vậy?" Âu Dương Lục Sắc nghi ngờ hỏi.

Mộc Từ bỗng nhiên dừng lại, đứng dưới một tán bóng cây, ánh mắt lướt về phía Âu Dương Lục Sắc: "Hắc Bạch Vô Thường! Anh nghĩ ra nghệ danh của chúng ta rồi, chính là Hắc Bạch Vô Thường!"

"Nghệ danh?" Âu Dương Lục Sắc vừa sửng sốt vừa buồn cười lặp lại: "Hắc Bạch Vô Thường à?"

"Từ hôm nay trở đi, cái danh hiệu Mộc Đầu này sẽ đổi thành Hắc Bạch Vô Thường! Cứ nghĩ xem, em luôn mặc đồ màu trắng, anh thì lại thích màu đen, cái tên này thật sự không thể nào phù hợp hơn..."

-----o0o-----

(1) Thiên ti vạn lữ: Rất nhiều, vô số.

(2) Đọa Lạc Hắc Thiên Sứ - Thiên thần bóng tối sa ngã (Dark Fallen Angel)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4: Nhiệm Vụ Giết Người Đơn Giản. (1)

Hắc Bạch Vô Thường..

Cũng không biết gì cái gì mà Mộc Đầu khẳng khái bảo mình gọi hắn thành Hắc Bạch Vô Thường. Lâm buồn bực, Hắc Bạch Vô Thường, đây là tên của hai người mà, nói như vậy Mộc Đầu là hai người sao?

Mặc dù chưa từng gặp mặt, mặc dù hoàn toàn xa lạ với nhau, mặc dù chỉ là quan hệ giữa cô chủ tể quán và sát thủ, nhưng mà theo suy nghĩ của bản thân thân Lâm, nàng cảm thấy hết sức đồng cảm với sát thủ này, hẳn nhất định có một câu chuyện nào đó, một người rất biết kiềm chế, rất thú vị. Nếu như không có sự ngăn cách giữa cô chủ và sát thủ, có lẽ bọn hắn có thể trở thành bạn tốt. Những tin nhắn sâu sắc mà đơn giản kia, ngữ điệu hấp dẫn mà khôn ngoan kia mang lại cho nàng cảm giác có thể dựa vào, có thể tin tưởng. Từ âm thanh có thể phán đoán người này hẳn xấp xỉ tuổi mình, cùng lắm hơn hai ba tuổi là nhiều nhất thôi. Trong tưởng tượng của Lâm trước kia, sát thủ thông thường đều là người thấy tiền sáng mắt, tâm ngoan thủ lạt (1), hành tung bí hiểm, cáo già. Hắc Bạch Vô Thường có thể vì một ngàn đồng mà đồng ý giết người cho một học sinh nghèo, một người trẻ tuổi như vậy, một người bình thân và lạnh lùng như vậy, cho dù tưởng tượng thế nào cũng không thể kết hợp hai loại người đó lại với nhau. Trái lại, trong tưởng tượng của Lâm, thiếu niên tự xưng là Hắc Bạch Vô Thường này nhất định có một bề ngoài rất tàn bạo, một gương mặt sắc sảo, cùng với... sát khí làm người khác khó mà đến gần được. Đây chính là hình tượng của một nam nhân chân chính...

Dường như bị ma xui quỷ khiến, Lâm có cảm giác kích động muốn gặp mặt Hắc Bạch Vô Thường, hẳn thần bí, hẳn cường hãn, hẳn lạnh lùng, những điều này vô cùng hấp dẫn đối với nàng... Thế nhưng nàng cũng hiểu rõ, nàng và cái người Hắc Bạch Vô Thường đó vĩnh viễn cũng không thể trở thành bằng hữu được, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được nhau, có lẽ hắn vẫn luôn ở bên cạnh mình trong khi chính mình vĩnh viễn cũng không biết...

Màn đêm dần buông xuống, những âm thanh náo động của các chú dế vang lên khắp vườn hoa phía sau. Lâm dựa theo căn dặn của Hắc Bạch Vô Thường, như một con mèo nấp giữa bóng những bụi cây, chăm chú ghi chép nhất cử nhất động của Văn Tuấn.

Từ trong lòng tràn ngập hận thù lúc đầu, hận không thể lập tức băm vằm Văn Tuấn thành ngàn mảnh, giờ đây tâm tình của nàng trái lại dần bình tĩnh lại, như một hồ nước lạnh như băng.

Nước càng lạnh càng dễ đưa người ta vào chỗ chết...

Ngay lúc đó, trong một tòa lầu lớp học cách đó không xa, Mộc Tử chậm rãi buông ống nhòm trong tay xuống. Hắn vừa cất ống nhòm vào ba lô vừa nói với Âu Dương Lục Sắc: “Chúng ta có thể tan tành rồi.”

“Anh đã có kế hoạch?” Âu Dương Lục Sắc đưa lên một chai nước đá, hờ hững mà hỏi.

“Đại khái.” Mộc Tử cầm lấy chai nước đá, ngửa đầu uống một ngụm lớn. “Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, đây chính là kế hoạch giết người đơn giản nhất mà anh từng sắp đặt.”

Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc nhìn xuống vườn hoa ở phía xa xa kia, ở nơi đó, bất luận là Văn Tuấn hay là Lâm đều đã bị bóng tối của màn đêm che phủ. “Không phải anh đã từng nói không gian hoạt động của Văn Tuấn quá nhỏ, hơn nữa trường học là nơi nhiều người phức tạp, rất khó để ra tay sao?”

“Đúng là như vậy.” Mộc Tử cười nói, “Tuy nhiên, điều đáng mừng đó chính là từ khi em ở bên cạnh anh, vận may của anh rất tốt.”

Nói xong, ánh mắt mang ý vị thâm trường (2) hướng về bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Thời tiết nóng quá lâu, một cơn bão lớn sắp đến rồi. Trong đôi mắt của Mộc Tử thoáng hiện lên sự vui vẻ khó hiểu.

Đây là vụ làm ăn chính thức đầu tiên của ta, thế nào cũng có liên quan đến mưa...

Nóng quá, nóng làm cho người ta tâm phiền ý loạn (3).

Văn Tuấn ôm hai quyển sách tham khảo dày cộm đi đến thư viện, vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài lập tức cảm thấy cảm giác choáng váng đầu óc.

Thật sự không biết đám ngu ngốc ở trên nghĩ cái gì nữa, hết lần này đến lần khác lựa chọn thời điểm này để sát hạch, quả thật muốn lấy mạng người khác mà...

Trong trường đang tổ chức cuộc sát hạch công nhân viên chức, hơn nữa kì thi cũng sắp diễn ra rồi, tất cả các giáo viên đều cố gắng tăng giờ làm việc, Văn Tuấn thuộc loại động vật muốn điên lên khi trời nóng nên ghét cay ghét đắng cái cuộc sát hạch trong mùa hè này, nhưng với thành tích là giảng viên ưu tú, kết quả của hắn không thể quá kém...

Tóm lại, từ hôm nay trở đi, thời gian sau giờ làm chỉ có thể sử dụng được lúc nào hay lúc đó vậy, điều này cũng có nghĩa là hết sinh hoạt phong phú ban đêm rồi, hết rồi...

Khốn kiếp, sao đường ở đây lại xấu như vậy, tại sao không một ai trong trường sửa sang lại một chút?

Văn Tuấn mắng thầm trong lòng, cẩn thận tránh hố gà nứt ra do bị mưa ăn mòn trên đường, cái hố gà này vẫn còn đọng lại chút nước, thông với một cái giếng thoát nước cỡ lớn cách đó không xa.

Năm nay mưa thật nhiều, tiếc là không thể rửa trôi cái nhiệt độ nóng như quỷ này được.

Đợi một chút, tại sao ta cảm thấy rằng có người ở sau lưng nhìn chằm chằm vào mình nhỉ?

Đọc theo thư viện, đi qua cổng vào của hoa viên phía sau, lại băng qua con đường lớn lát đá là đến khu kí túc xá. Văn Tuấn ôm sách bước nhanh trên con đường đá, muốn nhanh chóng đi hết con đường nóng nực, dài dằng dặc này, nhanh chóng chui vào phòng kí túc xá của mình hưởng thụ điều hòa, tốt nhất là có thể tắm bằng nước lạnh... Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên có cảm giác như có gai đâm vào lưng. Đường như có hai mũi tên ác độc từ một vị

trí bí mật nào đó, kéo căng hết sức dây cung nhắm ngay xương sống của chính mình, bất cứ lúc nào cũng có thể tàn nhẫn xuyên thủng thân thể của mình!

Cảm giác rất đáng sợ, đây là... ánh mắt oán hận của đàn bà đầy, ánh mắt bao hàm cả thù hận và tuyệt vọng!

Với tư cách là một công tử phong lưu, Văn Tuấn nhìn thấy loại ánh mắt này không chỉ một lần. Trong suy nghĩ của hắn, những cô gái bị hắn tán tỉnh kia cùng lắm chỉ là một món đồ chơi mới mà thôi, hắn thật sự không nghĩ ra, chẳng qua mọi người chơi một trò chơi thôi, tại sao những cô gái ngu xuẩn kia lại thực sự động tình... Cho đến bây giờ, rốt cuộc mình đã quan hệ với bao nhiêu cô gái, hắn cũng đếm không hết, đương nhiên trong số đó cũng có rất nhiều cô gái không cam lòng bị đùa giỡn, quần chặt lấy hắn không buông tha, nhưng dưới những phản ứng lạnh lùng cương quyết của hắn, cuối cùng cũng phải từ bỏ, chỉ có thể xem đó là chuyện tình một đêm thông thường, chôn sâu câu chuyện này trong lòng. Dù gì thì các nàng cũng là học sinh, luôn coi trọng trinh tiết và sự trong sáng của mình... Đây cũng là một trong những chuyện mà Văn Tuấn lấy làm vinh quang, hắn phong lưu vô số nhưng chưa bao giờ xảy ra vụ lộn xộn lớn nào, trên đời này, nhân vật phong lưu như hắn e rằng rất ít, rất ít a...

Nhưng lúc này, lần đầu tiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác này không giống với những đứa con gái khóc đến chết đi sống lại trước kia, lần này hắn cảm nhận được ánh mắt ẩn chứa quá nhiều sự độc ác, nó giống như vết cấn trí mạng của một con rắn hổ mang...

Văn Tuấn không tự chủ được phải dừng bước, đột ngột quay đầu lại, hai mắt sau cặp kính nhanh như điện quét về phía từng góc xó xỉnh xung quanh.

Bây giờ là giờ cơm tối, người đi trên đường xung quanh rất thưa thớt, vùng lân cận phía sau vườn hoa, nơi muỗi hoành hành càng khó thấy một bóng người.

Hắn quét mắt một lần, chỉ thấy được một người, đó là một cô bé tóc dài gần như đối diện hắn, đang ngồi ở tiểu đình trong vườn hoa phía sau.

Không có bất kỳ người nào khác xung quanh.

Do đó, chủ nhân của ánh mắt tà ác kia mười phần là cô bé này.

Văn Tuấn ho nhẹ một cái, thẳng người lên đi vài bước về phía cô bé kia, cuối cùng cũng thấy rõ khuôn mặt của cô bé.

Đây hẳn là học sinh của mình. Trông rất quen nhưng không nhớ được tên của nàng.

Cô bé mỉm cười với hắn, nụ cười dưới ánh sáng lò mờ càng thêm duyên dáng. Nàng nói: “Chào thầy Văn.”

Văn Tuấn nhẹ nhàng gật đầu đáp lại: “Chào em... Em tên là gì?”

Cô bé nhất thời trầm mặc một chút, mỉm cười nói: “Lâm.”

Văn Tuấn nâng nâng cặp kính, nhanh chóng tìm kiếm cái tên này trong đầu, trong nháy mắt liền hiện lên một gương mặt vô cùng nhu mì kiều diễm. Hắn hơi mất tự nhiên, ho nhẹ một lần nữa, bình tĩnh hỏi: “Bạn học, em đang làm gì ở nơi này?”

“Đợi người.” Lâm hồ hững trả lời: “Em có một người bạn chuẩn bị phải đi rồi, em đang đợi để tiễn biệt bạn ấy.”

“Ah. Tốt... Ta đi trước.” Tiễn biệt, tại sao phải lựa chọn địa điểm vừa nóng như thiêu, vừa nhiều muỗi như thế này? Đương nhiên Văn Tuấn sẽ không truy vấn những điều này, hắn chào hỏi một tiếng rồi quay người đi nhanh về phía kí túc xá.

Sau lưng hắn, Lâm vuốt ve mái tóc, trên mặt hiện lên nụ cười tàn khốc.

Ta ở đây để tiễn người, cho dù người không phải là bạn của ta...

~~oOo~~

Chú thích:

- (1) - Thủ đoạn độc ác, bụng dạ nham hiểm.
- (2) - Ý vị sâu xa.
- (3) - Phiền muộn trong lòng, phiền muộn, bức dọc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Nhiệm Vụ Giết Người Đơn Giản. (2)

Trung Hải là thành phố du lịch nổi tiếng trong cả nước, có một số di tích văn minh cổ nổi tiếng cả trên thế giới, vẫn luôn là điểm đến ưa thích của khách du lịch.

Hiện nay đang là mùa hè nóng bức, là mùa ít du khách, nhưng trên bức tường thành cổ xưa vẫn lác đác vài du khách lui đến. Tại một góc hẻo lánh dưới tường thành, trong một quán trà với phong cách cổ xưa, Mộc Tử ngồi ở một chiếc bàn nhỏ, uống trà một cách rất thoải mái. Cách chỗ hắn không xa, Âu Dương Lục Sắc đang cầm camera chụp liên tục về phía những bức tường đá đã trải qua bao mưa nắng dãi dầu kia.

Mộc Tử uống hết một bình trà Âu Dương Lục Sắc mới cầm camera đi tới, ngồi đối diện với hắn, lấy khăn tay vừa thấm mồ hôi trên má, vừa đón ly trà lạnh Mộc Tử đưa đến.

“Đường như anh không có nhiều hứng thú đối với di tích cổ.” Âu Dương Lục Sắc uống một hơi cạn sạch chén trà, nhìn Mộc Tử một cách nghi hoặc, “Từ khi đến tường thành, anh vẫn luôn ngồi yên ở chỗ này không hề di chuyển.”

“Anh đến nơi này cũng không phải vì muốn chứng minh mình đã từng đến đây. Do đó anh chưa bao giờ làm những việc như chụp ảnh lưu niệm.” Mộc Tử nở nụ cười nhạt, “Đặc biệt là trong thời tiết nóng chết người này.”

Âu Dương Lục Sắc hờn dỗi liếc hắn một cái, cười nói: “Làm như mình thần bí lắm đấy. Vậy anh nói đi, anh đến đây làm gì?”

Mộc Tử nâng chén trà lên thưởng thức một ngụm, trả lời một cách nghiêm túc: “Thứ nhất, là vì đi cùng với em. Thứ hai, đến để lĩnh hội nền văn hóa cổ đại tuyệt vời này.”

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu cười nói: “Mấy nghìn năm trước, những tướng sĩ, dân công xây dựng bức tường thành này bất chấp thời tiết khắc nghiệt, dùng thân thể yếu đuối để hoàn thành một công trình kiến trúc vĩ đại mà ngày nay, cho dù dùng những phương tiện hiện đại cũng khó có thể hoàn thành được. Anh ngồi ở đây, dưới bóng râm thoải mái uống trà, em không cho rằng như thế này anh có thể cảm nhận được tinh thần lao động cứng cỏi bất khuất, vĩnh viễn không từ bỏ kia.”

Mộc Tử hờ hững lắc đầu, nói một cách chậm rãi: “Điều anh hình dung đến không phải là khung cảnh lao động khí thế ngất trời, mà là cảnh tượng chém giết kinh tâm động phách, máu chảy thành sông diễn ra trên tường thành này. Em nghĩ đi, ngay xung quanh chúng ta đây, vào một ngày nào đó cách đây mấy nghìn năm, thậm chí là trong nhiều ngày liên tiếp có những tướng quân hoặc binh sĩ mặc khôi giáp, ở ngay tại đây chém giết, kêu gào, gào thét, trong mỗi cái chớp mắt đều có máu tươi phun ra, cứ nháy mắt là có người chết đi, tại đây không có thiện hoặc ác mà chỉ có sống hoặc chết! Mỗi sinh mệnh đều kiên cường như thế, mà cũng yếu ớt như thế. Không phải em vẫn thường xuyên thấy mâu thuẫn trong lòng rằng chúng ta không có tư cách quyết định sinh tử của người khác, không có tư cách cướp đi tính mạng của người khác sao? Em hãy tưởng tượng cảnh tượng hàng ngàn năm trước đây, nơi này từng có những núi xác chết đấy...”

Chiến tranh, sống hoặc chết, nó vĩnh viễn luôn tàn khốc. Âu Dương Lục Sắc ngơ ngẩn, đôi mắt chăm chú nhìn lên tường thành nhuộm màu cổ xưa xung quanh quán trà, trầm tư suy nghĩ.

Dễ nhận thấy rằng quan điểm và cách suy nghĩ về vấn đề của Mộc Tử và nàng là khác nhau. Nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc nhất ở Mộc Tử đó chính là có thể bất tri bất giác mà lại dễ dàng đưa nàng chìm sâu vào dòng tư tưởng của hắn.

Đúng vậy, trong bối cảnh thời đại tàn bạo đó không có sự phân biệt giữa chính nghĩa và gian ác, chỉ có thực lực cá nhân mới có tư cách quyết định sinh tử. Thắng làm vua, thua làm giặc!

Những vị vua chúa rồi là quý tộc trong hoàng cung kia có tư cách gì để quyết định sinh tử của người khác?

Trong khi nàng trầm tư suy nghĩ, Mộc Tử tiếp tục lãnh đạm nói ra: “Thời gian, chung quy có thể xóa bỏ tất cả mọi thứ, thiện hay ác cũng sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử khổng lồ, giống như những gì chúng ta thấy ngày nay, bất kể ai thắng ai bại trong cuộc chiến tranh vài nghìn năm trước, cũng chẳng lưu lại thứ gì cho đến bây giờ. Phải không?”

Âu Dương Lục Sắc như nghĩ tới điều gì đó: “Đúng vậy.”

Mộc Tử mỉm cười, hắn đặt tay trên mặt bàn, vươn tay đem bàn tay nhỏ bé nóng hổi của Âu Dương Lục Sắc đặt trong lòng bàn tay mát lạnh của mình, ý vị thâm trường nói: “Có thể chứ. Bất kể chúng ta làm gì thì thời gian cũng sẽ chôn vùi tất cả. 100 năm sau, sẽ không có người nào còn nhớ đến chúng ta, cho dù là hung thủ giết người như anh hay là người hiền lành lương thiện giống như em vậy!”

Dù sẽ có một ngày sự việc của anh bị bại lộ, anh trở thành một tên tội phạm khét tiếng, rồi sau đó thì sao? Cái bị bêu danh, chửi rủa cũng chỉ là cái tên mà thôi, nhưng những việc mà anh làm cả đời là những điều anh muốn làm nhất, khiến cho những kẻ đáng chết nhưng không chết kia chết dưới những bố trí của anh. Anh gọi cái nghề này là thay trời hành đạo! Đây là niềm tự hào của anh, anh có thể dành hết thời gian của cuộc đời này cho nó, anh sẽ cảm thấy sung sướng và hạnh phúc. Giết chết một người, anh sẽ chết mà không hối tiếc, giết hơn một người, anh có thể mỉm cười nơi chín suối! Điều này có gì không tốt? Trở thành một tên xấu xa cùng với cả đời khoái hoạt hạnh phúc, em nghĩ cái nào quan trọng hơn?”

Âu Dương Lục Sắc như đắm chìm vào trong lời nói của Mộc Tử, nét mặt không ngừng thay đổi.

Bầu trời xanh thẳm, mặt trời rực rỡ chiếu sáng trên cao, nhưng phóng tầm mắt về hướng tây bắc, từng đám từng đám mây đen đang chậm rãi tập trung lại một chỗ, mở rộng ra, dần dần tạo thành một quân đoàn mây đen khổng lồ, không ngừng xâm lấn bầu trời phía bên này.

Bầu trời nhanh chóng biến đổi, chẳng bao lâu sau, thời tiết nóng nực mấy hôm nay đã nhận được sự gột rửa của bão tố.

Mộc Tử vừa uống trà vừa quan sát nét mặt không ngừng thay đổi của Âu Dương Lục Sắc.

Thay đổi tư tưởng của một người khó hơn nhiều so với thời tiết...

Cuộc sát hạch cuối cùng cũng kết thúc, hơn nữa, bằng vào trí thông minh của mình, mình cảm thấy kết quả rất tốt.

Tâm trạng của Văn Tuấn hôm nay rất tốt, khi hắn rời khỏi giảng đường, ngẩng đầu nhìn thấy mây đen trong không trung đang ùn ùn kéo đến khiến nội tâm hắn cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Cái thời tiết nóng bức chết tiệt này có thể dịu đi một chút rồi.

Hắn nâng cặp kính trên sống mũi, nhanh chóng đi về phía kí túc xá của mình, mỗi một bước chân đều tràn đầy sức sống.

Đúng lúc đó, bên trong một cánh cửa sổ ở lầu học sau lưng hắn, Lâm tựa đầu vào kính thủy tinh, chăm chú dõi theo bóng lưng của hắn, ánh mắt như hai tia laser theo dõi một cách chính xác.

Văn Tuấn vừa đi vừa lấy chiếc đi động trong túi áo ra, bắt đầu hí hoáy.

Đi đến cổng hoa viên phía sau, hắn dừng lại giây lát dưới bóng cây ở cổng ra vào, một thiếu nữ hoạt bát khoác áo choàng, mặc một chiếc áo thun màu trắng, giày trắng đi đến trước mặt hắn, hai người cùng trò chuyện với nhau.

Tán gẫu thêm vài phút đồng hồ, điện thoại của cô gái bỗng nhiên vang lên, nàng mở máy, nói vài lời một cách nhanh chóng, sau đó nói với Văn Tuấn: “Thầy Văn, em có một người bạn học đang đợi, em xin đi trước!”

“Hử? Học sinh nam à?” Văn Tuấn cười thân mật, hỏi đùa một câu.

Cô gái trừng hai mắt, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào. “Là nữ á. Bạn học cùng lớp!”

Nói xong nàng cất điện thoại, vẫy vẫy tay với Văn Tuấn rồi nhanh chóng chạy về phía lầu học.

Văn Tuấn dõi theo bóng lưng hoạt bát xinh đẹp của nàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười hứng thú.

Cũng ngay lúc đó, trong cửa sổ ở lầu học kia, Lâm cất điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 6: Nhiệm Vụ Giết Người Đơn Giản. (3)

Mộc Tử đứng sòng vai cùng Âu Dương Lục Sắc trên tường thành, lúc này bầu trời đã hoàn toàn bị mây đen bao trùm, cả vùng đất trở nên mờ mịt. Xa xa, âm thanh của tiếng sét đã âm ỉ truyền đến.

Những con giông kéo đến Phong Mãn lâu, các du khách nhao nhao vội tìm chỗ trú mưa.

Trong chớp mắt, chỉ còn lại hai người Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đứng trên tường thành.

“Sắp có sấm chớp rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi.” Âu Dương Lục Sắc quan sát mây đen bao phủ khắp cả bầu trời, nói ra.

Mộc Tử chậm rãi lấy điện thoại di động ra để xem giờ, một lần nữa hướng ánh mắt về phía những tầng mây trong không trung.

Âu Dương Lục Sắc nhìn Mộc Tử một cách kỳ quái, nghi hoặc: “Anh muốn học theo Gia Cát Lượng quan sát thiên văn à?”

Mộc Tử mỉm cười: “Nhìn mây thôi.” Nói xong quay người kéo Âu Dương Lục Sắc đi về phía dưới tường thành.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Âu Dương Lục Sắc nhìn không được, hỏi: “Thật ra em vẫn luôn không hiểu? Anh đã nói rằng việc của Văn Tuấn sẽ rất đơn giản, vậy vì cái gì mà anh vẫn chưa ra tay? Lại còn có tâm tư đến nơi này du ngoạn ngắm cảnh, ngắm mây nữa?”

Mộc Tử trả lời một cách hồ hững: “Bởi vì anh đang đợi.”

Âu Dương Lục Sắc: “Đợi cái gì?”

Mộc Tử chỉ về phía mây đen trên bầu trời, nói: “Đợi trận mưa to này.”

Âu Dương Lục Sắc ngơ ngác một chút, mỉm cười nói: “Nhiều mây đen chưa chắc đã là mưa to.”

Mộc Tử hồ hững lắc đầu: “Nhưng lần này nhất định là mưa to.” Nói xong hất hướng ánh mắt của Âu Dương Lục Sắc về phía không trung: “Nhìn chỗ kia đi, thấy không? Cái gì ở dưới những đám mây lớn kia?”

Âu Dương Lục Sắc nhìn kỹ một lát, nói thật: “Là mây tích (1).”

Mộc Tử gật đầu nhẹ: “Cái này gọi là giang trục vân (2). Có giang trục vân xuất hiện chứng tỏ hơi nước trong đám mây rất dồi dào, cơn mưa sắp đến. Hơn nữa chắc chắn là mưa to!”

Âu Dương Lục Sắc nhận ra Mộc Tử đã tính trước mọi việc, càng cảm thấy người con trai mà mình yêu ở trước mặt còn quá nhiều điều thần bí mà nàng chưa biết đến.

Hai người đi xuống tường thành, đi về hướng ven đường.

“Cơn mưa mà anh chờ đã đến, điều đó có chứng minh rằng đại nạn của Văn Tuấn cũng đã đến không?” Âu Dương Lục Sắc nắm chặt tay của Mộc Tử, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trở lại để hỏi.

“Hơn 80% khả thi. Ngay trong đêm nay!” Mộc Tử nói.

Sau đó hất vẩy tay gọi một chiếc taxi...

Không lâu sau khi tia chớp sáng chói đầu tiên xuyên qua tầng mây, một tiếng sấm kinh thiên động địa đột nhiên vang lên làm rung chuyển cả thành phố, khiến mọi người run rẩy không ngừng.

Sau đó, mưa như trút nước, dường như đã tích góp quá đủ nước trong mấy ngày nóng bức kia, những tia sấm chớp kinh thiên tựa như là kèn lệnh, tiếng sấm vừa kết thúc, mưa liền trút xuống xối xả như vỡ đê.

Vì vậy, toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng mưa rơi ào ào cùng với những tiếng sấm ngẫu nhiên vang lên.

Tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm đều chưa đủ để đánh thức Văn Tuấn đang ngủ say, nhưng nhạc chuông điện thoại di động lạnh lạnh, ngoan cố vang lên lại thật sự làm Văn Tuấn thức giấc.

Hắn có phản tức giận cầm lấy điện thoại, mắt còn đang lim dim buồn ngủ nhìn về phía màn hình điện thoại di động.

Cuộc gọi đến từ một số điện thoại lạ.

Ai vậy nhỉ? Không biết rằng không nên dùng di động lúc trời có sấm sét sao? Hơn nữa còn trong đêm hôm khuya khoắt này nữa?

Tốt nhất là đưa ra một lý do hợp lý cho ta...

Hắn nhắc điện thoại lên, tức giận hỏi: “Ai?”

Không có tiếng động nào ở đầu bên kia, Văn Tuấn đoán rằng đối phương đã cúp điện thoại, nhưng nhìn vào màn hình thì thấy cuộc gọi đến vẫn đang được tiến hành.

“Tôi không có tâm trạng để đùa đâu, có chuyện gì thì nói nhanh đi!” Văn Tuấn tức giận quát lên.

Điện thoại im lặng, cúp máy rồi.

“Móa nó, đồ tâm thần!” Văn Tuấn tức giận ném di động qua một bên, quay lại nằm trên giường một lần nữa.

Ngày hôm nay diễn ra không tốt đẹp lắm, hắn sắp thành công với cô nàng Tử Linh kia rồi lại bị bạn học của nàng gọi đi, làm tối nay mình phải một thân một mình.

Văn Tuấn nhìn chiếc ra giường trắng tinh bên cạnh, trong đầu hiện ra hình ảnh một gương mặt làm cho người ta nhột nhạt, một cơ thể thanh xuân trắng trẻo, tràn đầy sức sống ah...

Hắn bắt đầu dĩ nháy nháy mắt, càng cảm thấy trong lòng trống rỗng thật khó chịu.

Chưa có thì tốt, một khi đã bắt đầu tưởng tượng về khung cảnh tuyệt vời trước kia trên chiếc giường đơn này, hẳn càng khó có thể chìm vào giấc ngủ, một tư tưởng nguyên thủy nào đó bắt đầu rục rịch...

Đều do bạn học chết tiệt của nàng... Văn Tuấn âm thầm chửi mắng trong lòng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động lại đột ngột vang lên một lần nữa.

Hắn bò dậy lần nữa, chụp mạnh lấy điện thoại, nhấn phím nhận cuộc gọi.

Lần này ông nghe không còn im lặng nữa, vừa kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng cười trong trẻo của con gái.

Tiếng cười kia trẻ trung, hồn nhiên, tràn đầy sức sống làm cho người nghe cảm thấy ngọt ngào, kích thích tinh thần. Tiếng cười kia nghe quen quen, không phải là của Linh Từ chứ?

“Linh Từ...” Văn Tuấn chấn động trong lòng, hưng phấn hỏi, đáng tiếc là điện thoại lại bị dập một lần nữa.

Cô nhóc này âm mưu gì đây? Nửa đêm tương tư?

Điều này hoàn toàn có thể chứng minh rằng miếng bánh ngon Từ Linh này đã nằm trong tầm tay rồi.

Văn Tuấn xoa xoa mũi, suy đoán một cách bệnh hoạn. Thế thì đề thầy của người tự mình lật tẩy chiêu lừa bịp của người vậy!

Hắn gọi lại, đối phương không nghe máy.

Ngay lúc hắn đau khổ cầm điện thoại chờ đợi, một âm thanh từ bên ngoài cửa kính đột nhiên truyền đến.

Giữa đêm khuya giông bão, âm thanh từ ngoài cửa sổ thủy tinh trở nên đáng sợ một cách kì lạ, dọa cho Văn Tuấn sợ tới mức run lên.

Từ bên hông của cửa sổ, hắn đột nhiên ngồi dậy, kéo tấm rèm cửa sổ ra.

Không có người nào trước cửa sổ.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là ảo giác? Khó có khả năng a?

Văn Tuấn vịn lên bệ cửa sổ, nhìn về phía màn đêm ngoài cửa sổ một cách nghi hoặc.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, âm thanh rào rào như đập thẳng vào màng nhĩ.

Đúng lúc hắn chuẩn bị che tấm rèm cửa sổ lại, một tia chớp giống như lưỡi dao sắc bén xé rách màn đêm, trong nháy mắt làm khắp nơi sáng như ban ngày.

Thì ra trong khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một người!

Người này cầm một chiếc dù, đứng ngay phía trước cửa sổ của hắn.

Người này mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, giày trắng, khuôn mặt ẩn dưới bóng của chiếc dù nhưng có thể nhìn thấy mái tóc đen xõa xuống bờ vai. Đáng người yêu điệu, xem ra đó là một cô gái trẻ.

Văn Tuấn nhanh chóng nhớ đến buổi chiều ở hoa viên phía sau, chứng kiến hình dáng của Từ Linh.

Sau đó, khóe miệng của hắn hiện ra nụ cười đắc ý.

Ha ha, cô nhóc này thật là điên cuồng, dám chơi trò này với ta? Trước kia đã từng nghe nói lá gan của người rất lớn, là một loli khiêu gọi điển hình ở Đông Bắc, quả nhiên danh bất hư truyền ah...

Xem ra là không thể ngừng tương tư về ta đây...

Kiểu hãnh vì sức hấp dẫn của mình, Văn Tuấn bắt chước bộ dáng vừa rồi của Linh Từ, vỗ mạnh lên cửa sổ thủy tinh.

Hi hi, mau vào đi, đùa nghịch như vậy là đủ rồi đây...

Nhưng mà dường như Linh Từ không nghe, không nhìn thấy hắn, đứng bất động tại chỗ.

Ah, chờ thầy giáo mời người nữa sao.

Văn Tuấn cười khỏ, nhanh chóng mặc quần áo vào, đang chuẩn bị xuống giường thì chuông điện thoại di động lại một lần nữa đột ngột vang lên.

Lần này là tin nhắn, vẫn đến từ số điện thoại lạ kia.

Văn Tuấn cầm điện thoại, nhận thấy Linh Từ cũng thế ngoài cửa sổ, có thể chứng kiến lò mờ cánh tay của nàng giật giật, hẳn là động tác nhét đi động vào trong túi áo.

Còn muốn giờ trò quẻ gì nữa vậy? Văn Tuấn mở tin nhắn.

Tin nhắn chỉ có một câu nhưng làm cho người ta vô cùng động tâm:

Thầy ơi, cùng đi tắm mưa với em...

~~o0o~~

Chú thích:

(1) - Mây tích (Cumulus) là một thuật ngữ trong phân loại mây của khí tượng học để chỉ các đám mây thuộc về một lớp được đặc trưng bởi sự tích tụ các thành phần riêng rẽ trong dạng các đám mây bông bành, đồng hay thấp, với phần đáy phẳng và phần đỉnh thông thường có hình tương tự như cây súp lơ.

Mây tích thông thường được hình thành khi không khí nóng bốc lên và đạt tới mức của không khí tương đối lạnh, nơi mà hơi ẩm trong không khí bị ngưng tụ.

(2) – Có lẽ là mây tầng tích hoặc mây vũ tích, là một loại mây theo phân loại quốc tế, search không ra.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Nhiệm Vụ Giết Người Đơn Giản. (4)

Thầy ơi, cùng đi tắm mưa với em...

Giọng điệu của những lời này làm Văn Tuấn nhớ tới gương mặt hoạt bát, xinh đẹp của Linh Từ.

Hắn dùng tay tạo thành dấu OK trên kính, nhanh chóng xuống giường lấy cái dù, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Linh Từ vẫn đứng ở trước cửa, khuôn mặt của nàng vẫn giả vờ thần bí ẩn dưới chiếc dù, nàng cầm trong tay một cái đèn pin tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu lên từng bước chân của mình tạo thành những vòng sáng lò mờ.

Vừa thấy Văn Tuấn đi ra khỏi cửa phòng, nàng nhanh chóng xoay người cất bước đi thẳng về phía trước.

Văn Tuấn đóng cửa lại, mỉm cười rồi đuổi theo. Bóng dáng một trước một sau của hai người nhanh chóng biến mất trong cơn mưa to...

Ở đằng trước, Linh Từ di chuyển rất nhanh, chiếc áo trắng không ngừng chuyển động về phía trước, trông có vẻ quý dị dưới ánh sáng yếu ớt của đèn pin.

Xem ta trừng phạt nguoi như thế nào...

Cơn mưa to tàn phá tất cả, một chiếc dù cũng không có bao nhiêu tác dụng, toàn thân Văn Tuấn nhanh chóng ướt sũng, quần áo dán chặt lấy làn da lạnh buốt làm cho hắn không thể không rung mình. Nhưng hắn vẫn tiếp tục cười, Linh Từ ở phía trước giống như một con chuột bạch, mà mình chính là một con mèo chuyên chơi đùa với chuột, mặc dù có hứng thú đối với trò chơi này nhưng không thể kéo dài được...

Linh Từ nhanh chóng băng qua khu kí túc xá, đi đến con đường đá dẫn đến hoa viên phía sau.

Ah, có thể chứ, vườn hoa phía sau là địa điểm lãng mạn nhất trong trường học, bởi vì nơi này có nhiều bụi cây xanh, ẩn sâu trong những tán cây xanh là một vài cái tiểu đình, là địa điểm lãng mạn mà những đôi tình nhân chắc chắn sẽ đến. Xem ra trò chơi sắp kết thúc rồi...

Ổ gà trên đường đá vẫn như cũ, nhân viên nhà trường đã chất đủ vật liệu ở ven đường, chưa kịp tiến hành sửa chữa thì cơn mưa to này đã vội vã trút xuống. Vì vậy chỉ có thể tạm thời chất cát, xi-năng, đá thành từng đồng ở ven đường, vội vã dùng tấm vải nhựa che lại.

Con mưa điên cuồng như một cái roi quật xuống tấm vải nhựa màu trắng, tạo ra những tiếng dội ~ ba ~ ba.

Hiệu suất của đám người này thật là thấp quá đi? Bây giờ mưa trút xuống sẽ càng khiến cho việc sửa chữa trở nên khó khăn hơn... Văn Tuấn nghĩ mà tức.

Đằng trước, Linh Từ bỗng nhiên tăng tốc, như một chú chim hải âu trắng trong giông bão nhanh chóng xuyên qua con đường đá, trong nháy mắt, cả bóng dáng màu trắng và ánh sáng mờ mờ của đèn pin đã biến mất trước mặt Văn Tuấn.

Mất dấu ánh sáng của đèn pin phía trước, trước mặt Văn Tuấn lập tức trở nên tối đen như mực, hắn muốn mở miệng hô lên để bảo Linh Từ chạy chậm một chút, nhưng hắn rất sáng suốt ngậm miệng lại, hắn không muốn để người khác nghe được bí mật của hắn, nếu không thì cái được cũng không bù đắp đủ cái mất.

Do đó hắn đành phải tăng tốc, gần như là chạy về phía trước, như vậy mới có thể nhanh chóng đuổi theo Linh Từ đang ở phía trước. Sau đó... phải trừng phạt nặng đến chết mới thôi.

Văn Tuấn chạy trên đường, hai chân dẫm lên những vũng nước đọng gây ra những tiếng vang rất lớn, cùng tiếng mưa rơi, tiếng sấm quện lại một chỗ rồi va vào nhau, vang vọng bên trong màng nhĩ của hắn, chiếc dù đã hoàn toàn mất đi tác dụng, những hạt mưa nặng nề tạt vào mặt, đập mạnh vào mặt hắn, trước mặt hắn chỉ còn lại bóng tối đen như mực.

Đột nhiên! Một luồng sáng trắng xóa chợt sáng lên trước mặt hắn, chiếu thẳng vào cặp mắt của hắn!

Hắn duỗi tay che lại theo quán tính, đột nhiên hai mắt hoàn toàn tối đen, đúng lúc này, bàn chân đang chạy của hắn bỗng nhiên vấp vào cái gì đó thật mạnh, thân thể lập tức mất thăng bằng, nhào đầu về phía trước!

Bà mẹ nó, rốt cuộc xảy ra chuyện con mẹ nó gì vậy? Ai dùng đèn chiếu vào ta? Đám công nhân chết tiệt kia để xi-măng ở chỗ này làm gì vậy...

Bàn tay và đầu gối bị quệt vào đường đá, đau nhức vô cùng, cái dù trong tay cũng đã rơi xuống. Văn Tuấn khốn khổ đứng dậy.

Đừng để ta tóm được ngươi, rõ ràng là dùng đèn chiếu vào ta... Ah! Hồngбет!

Hắn đứng lên, đầu gối đau nhức mãnh liệt làm cho hắn phải lui về sau một bước nhỏ, hai chân trên mặt đất bỗng nhiên giống như động đất, lún xuống!

Nấp giếng!

“Cứu tôi với...”

Văn Tuấn bất chấp tất cả há miệng hét to lên.

Tốc độ rơi xuống vô cùng nhanh, đến lúc hắn nhớ đến việc dùng tay nắm loạn một chỗ nào đó thì cơ thể đã hoàn toàn rơi thật sâu vào bên trong đường cống ngầm, vết thương trên tay cùng trên đầu gối cũng bắt đầu đau buốt dữ dội.

Văn Tuấn ho khan kịch liệt, đầu đón đứng thẳng lên trong mùi hôi thối kinh khủng của đường cống ngầm, nhìn thoáng qua phía trên, nước mưa từ trên cao xối xả trút xuống, dội thẳng lên đầu của hắn một cách không kiêng nể, khiến hắn có ảo giác dường như mình đang đứng giữa thác nước.

Cũng không cao lắm, bằng vào tầm vóc của ta hắn là không có vấn đề gì để leo ra.

Văn Tuấn nhanh chóng thoát khỏi con khiếp sợ và bối rối, tỉnh táo phân tích.

Hắn xoa nhẹ đầu gối đang đau nhức dữ dội, tập trung từng chút sức mạnh, hai chân khom xuống, sau đó đột nhiên nhảy lên, hai tay chụp lên con đường đá phía trên giếng khoan.

Lực bật lên của hắn quả thật không tệ, cũng không xui xẻo lắm, chỉ nhảy một lần đã thật sự chụp được!

Không đúng!

Ngay tức khắc, Văn Tuấn cảm giác được có điều gì đó không đúng, thứ hai tay chụp được không phải là đường lát đá cứng chắc mà là...

Không tốt, là túi xi-măng!

Hắn hoảng sợ thốt lên, tiếng kêu chưa kịp thành tiếng thì túi xi-măng đã rơi xuống, khi hắn tính hô lên một lần nữa thì túi xi-măng nặng 50kg đã như một ngọn núi đè lên đầu hắn...

Tối rạng sáng con mưa to mới dừng lại, vào lúc năm giờ rưỡi, là thời gian lao công của trường quét dọn vệ sinh trên đường, tìm thấy chiếc dù của Văn Tuấn, sau đó mới phát hiện ra Văn Tuấn chết trong đường cống ngầm...

Lâm không đến hiện trường cái chết của Văn Tuấn. Nhưng nàng nghe các học sinh khác nói thầy giáo Văn Tuấn chết rất thảm, đầu bị túi xi-măng đập xuống, trên thực tế vẫn còn sống, đơn giản chỉ cần gãy dựa một chút là có thể leo ra khỏi đường cống ngầm, đáng tiếc rằng sau khi bị thương nặng, sức lực không đủ, túi xi-măng bung ra, xi-măng chảy ra... Sau khi mưa tạnh thì xi-măng đông lại, thầy Văn Tuấn bị ngộp thở cho đến chết!

Rất nhiều người hoài nghi vì sao thầy Văn Tuấn lại chạy đến đây trong đêm khuya mưa gió, mọi người phỏng đoán đủ kiểu nhưng cuối cùng cũng không thể nghiệm chứng, sau đó trở thành một điều bí ẩn vĩnh viễn.

Tàu sân bay Trung Hải, đây là biểu tượng của thành phố Trung Hải, là một công trình xoa hoa mô phỏng kết cấu và kiểu dáng của mẫu hạm hàng không, nơi tập trung các nhà hàng, nơi giải trí, khách sạn cao cấp tạo thành một chỗ ăn chơi cao cấp.

Lâm cẩn thận cất bì thư chứa một ngàn đồng vào trong túi áo, đi vào bãi đậu xe ngầm của tàu sân bay Trung Hải.

Hàng thứ hai, chỗ đậu xe thứ ba, xe Ferrari màu đỏ.

Dựa theo lời chỉ dẫn trong tin nhắn, cuối cùng Lâm cũng tìm được địa điểm chuyển tiền đã ước định với Hắc Bạch Vô Thường.

Nàng quan sát xung quanh, thấy không có người nào mới nhanh chóng cúi người xuống, kiểm tra dưới gầm chiếc Ferrari màu đỏ.

Theo lời chỉ dẫn trong tin nhắn, dưới bánh xe phía sau bên phải sẽ có một cái túi xách, nàng chỉ cần bỏ tiền vào trong túi xách là được.

Thế nhưng dưới bánh sau bên phải không hề có túi xách nào, chỉ có một tờ giấy.

Lâm nghi hoặc, cầm tờ giấy lên.

Bên trên chỉ có tám chữ, tám chữ vô cùng bình thường:

Học tập tốt, luôn hướng về phía trước!

Lâm nở một nụ cười trên mặt, nhưng đồng thời một giọt nước mắt cũng rơi xuống má.

“Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn anh...”

Trong bãi đỗ xe không một bóng người, nàng dùng toàn bộ sức lực hét lên thật lớn, cho đến khi khan cả giọng mới dừng lại...

Ngay khi đó, ở một góc cách đó không xa, Mộc Tử mỉm cười, cất chiếc ống nhòm vào túi xách, nắm lấy tay Âu Dương Lục Sắc cũng đang mỉm cười, đi về phía chiếc motor Halley cách đó không xa.

“Thế đấy, chúng ta đi chuẩn bị thật tốt hợp đồng làm ăn thứ hai thôi, cái này có thể đem lại cho chúng ta hai mươi vạn đấy...”

Chiếc motor Halley màu trắng bạc như một mũi tên phóng trên con đường đầy nắng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Huyết Thề. (1)

Sự tình của Văn Tuấn cũng chỉ là một chương trong cuộc sống của Mộc Tử tại thành phố Trung Hải mà thôi. Kế hoạch dành cho Văn Tuấn một khi thành công, Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc sẽ lập tức thay đổi chỗ ở, sống trong một khách sạn khác. Tạm thời bọn hắn cũng không có ý định rời khỏi thành phố Trung Hải, lý do thứ nhất là có một hợp đồng làm ăn tìm đến cửa ngay sau khi hoàn thành kế hoạch dành cho Văn Tuấn, thứ hai là thành phố Trung Hải có quá nhiều danh lam thắng cảnh, đã đến nơi này mà không được du ngoạn toàn bộ thì thật sự là một chuyến đi uống phí. Do đó, bọn hắn quyết định ở lại thành phố Trung Hải một thời gian ngắn.

Khách sạn Champion Holidays – thành phố Trung Hải, bên trong phòng cao cấp dành cho tổng thống tại tầng thứ mười bảy.

Cuộc sống có tiền thật khác biệt, toàn bộ căn phòng đều xa hoa sang trọng, tráng lệ, có đầy đủ đồ dùng tiện nghi, hơn nữa đều là của các thương hiệu nổi tiếng, làm cho người ta thật sự có cảm giác hưởng thụ như một tổng thống. Tương ứng với sự phù hoa và thoải mái, thông thường chính là chi phí khổng lồ. Trên thực tế điều đó hoàn toàn chính xác, hiện tại, tiền phòng của gian phòng này là 800 đồng mỗi ngày, điều này đối với Mộc Tử của ngày trước thật sự là một con số trên trời. Nhớ lại cuộc sống trước kia, đặc biệt là thời gian sống ở Phụng Hoàng Thành, mỗi ngày chỉ có thể ăn mìn thầu uống nước khoáng, tiền sinh hoạt mỗi ngày không hơn ba đồng, vậy mà bây giờ... Tuy nhiên, Mộc Tử của hiện tại không còn là thiếu niên ngây thơ, nghèo khó của Phụng Hoàng Thành nữa rồi. Một mặt, hắn tin tưởng rằng chỉ có trong môi trường xấu, thoải mái để chịu nhất mới có thể nghỉ ngơi một cách tốt nhất, mới có thể đảm bảo khả năng vận hành tư duy hiệu quả nhất, có thể sắp đặt kế hoạch hoàn mỹ nhất. Nguyên nhân thứ hai chính là ở Âu Dương Lục Sắc, trong suy nghĩ của Mộc Tử, từ nhỏ Âu Dương Lục Sắc cũng phải trải qua cuộc sống thiếu thốn nghèo khó không khác gì mình, bây giờ

nàng đã là người yêu của mình, hẳn muốn cố gắng hết sức mình bù đắp lại cuộc sống nghèo khó trước kia của nàng, cuộc sống mà chỉ nghĩ đến lại thấy đau lòng, hẳn chỉ muốn nỗ lực hết mình, mang lại cho nàng tất cả những thứ tốt nhất...

Hiện tại đang là đúng 21h tối, hai người mới đi chơi ở bên ngoài về. Âu Dương Lục Sắc đã đi vào phòng tắm tắm rửa, còn Mộc Tử thì ngồi một mình ở trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn xuyên qua cửa sổ theo phong cách cổ điển của căn phòng, quan sát bầu trời đêm bị rắng chiều chiếu sáng.

Trong tay hẳn bùng một ly rượu vang.

Thủy tinh trong suốt, chất lỏng đỏ thắm, giống như là... máu.

Định mệnh, cuộc đời của ta sẽ không giống những người khác. Mộc Tử lắc lắc ly thủy tinh cao đế, ánh mắt trở nên thâm thúy, trở nên ý vị thâm trường.

Đã từng có lúc, khuôn mặt chăm chú non nớt của hắn dán chặt trên cửa sổ thủy tinh, đôi khi là khát vọng mẹ sẽ nhanh chóng trở về, đôi khi lại là hoảng sợ khi nghe tiếng cãi nhau dữ dội của cha mẹ, có đôi khi lại là lén lút nhìn mẹ kể với ánh mắt tràn ngập oán hận, có đôi khi là ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ một cách tuyệt vọng, cái người nghiện ma túy mà hắn phải gọi là cha nổi giận, phá hư những đồ dùng trong nhà một cách điên cuồng...

Dòng suy nghĩ của Mộc Tử thoát khỏi hoàn cảnh u ám kia, từ nhỏ hắn đã có cảm giác sợ hãi đối với máu, hẳn vẫn còn nhớ rõ lúc trước mẹ ho ra máu rồi biến mất, hẳn chứng kiến vết máu đỏ tươi ở khoe miệng của mẹ, từng sợ đến mức té xỉu ngay tại chỗ...

Khi đó, và cả về sau, Mộc Tử nuôi chí muốn giết người trả thù cho mẹ, cũng vì chính mình tìm kiếm một con đường khác, hẳn tuyệt đối không nghĩ rằng sẽ có một ngày chính mình cầm rượu vang ngồi ở đây, trong căn phòng phải chi 800 đồng tiền phòng mỗi tối, chờ đợi bạn gái thân thiết, xinh đẹp hoàn hảo, hơn nữa, còn là sau khi mới sắp đặt một tai nạn để giết người...

Không biết bắt đầu từ lúc nào, giết người, chết chóc đối với Mộc Tử đã trở nên thật gần gũi, thật quen thuộc. Lão đại, Mã Lục, Lưu Kiệt, Mìna, Văn Tuấn, ... những người này toàn bộ đều chết sạch dưới kế hoạch của chính hắn, đối với điều này, Mộc Tử không còn cảm thấy sợ hãi cùng xúc động, mà là sự bình tĩnh làm người ta kinh ngạc, thậm chí còn có chút hưng phấn! Giết người bất tri bất giác đã trở thành một thói quen của hắn, trở thành một trong những hứng thú ít ỏi của hắn...

Mộc Tử uống một hơi cạn sạch ly rượu vang, đột nhiên có cảm giác kỳ quái, dường như thứ hắn vừa uống hết không phải là rượu, mà là máu.

Càng kỳ quái chính là loại cảm giác này không làm hắn cảm thấy khó chịu, mà còn mang lại sự minh mẫn, kích thích cho hắn.

Ta trở nên thèm khát máu ư? Trở nên tàn nhẫn sao? Tâm lý biến thái sao...

Mộc Tử ngo ngắc nhìn ly rượu trống trơn, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Đúng lúc này, laptop trên bàn vang lên âm thanh QQ (1) nhận được tin nhắn. Dùng QQ để liên lạc là một trong những thứ Âu Dương Lục Sắc dạy cho hắn. Ngay từ lần đầu tiên sử dụng con chim cánh cụt nhỏ có dáng điệu thơ ngây này, hắn đã thật sự thích loại phương thức liên lạc này. Thật sự là quá dễ dàng. Do đó bây giờ, liên lạc bằng QQ đã trở thành một trong những phương thức tiếp nhận hợp đồng chủ yếu của hắn. Nickname của hắn chính là Hắc Bạch Vô Thường!

Mộc Tử đặt ly rượu xuống, đi đến trước máy vi tính, ấn mở cửa sổ, xem xét cái avatar đang rung lên kia.

Là hắn, người mang nickname là "Linh Hạ", vài ngày trước lúc kế hoạch dành cho Văn Tuấn còn chưa bắt đầu tiến hành, hắn đã tìm được Mộc Tử trên QQ, hẳn muốn Mộc Tử giết chết một người, người này, là bạn gái cũ của hắn, tên là Hà Lệ.

Linh Hạ: "Hắc Bạch Vô Thường, Hà Lệ đã trở về."

Mộc Tử gõ bàn phím, trên máy tính nhanh chóng xuất hiện câu trả lời của hắn: "Hiểu. Người muốn ra tay vào lúc nào?"

Linh Hạ: "Càng nhanh càng tốt, tôi hận không thể lập tức phanh thây xé xác nữ nhân này!"

Hắc Bạch Vô Thường: "Càng thù hận mãnh liệt, đầu óc sẽ càng loạn. Hy vọng người có thể tỉnh táo lại, nói cho ta biết toàn bộ tình huống về Hà Lệ mà người nắm được. Càng tỉ mỉ càng tốt."

Linh Hạ: "Tôi là bác sĩ, tôi biết điều ấy."

Hắc Bạch Vô Thường: "Vậy thì tốt. Người đã là bác sĩ, như vậy, sau một thời gian dài sống cùng Hà Lệ, người hẳn là biết rất rõ nàng có bệnh tật gì, hoặc bị dị ứng với những loại thuốc nào?"

Linh Hạ: "Đúng là biết rõ, đáng tiếc phải làm cho anh thất vọng, sức khỏe của nàng rất tốt, hầu như không dị ứng với vật gì."

Mộc Tử trầm xuống, tiếp tục gõ bàn phím.

Hắc Bạch Vô Thường: "Bạn trai hiện tại của nàng là huấn luyện viên của nàng?"

Linh Hạ: "Đúng vậy. Tuy nhiên là nàng ta cảm dỗ hắn, nàng làm như vậy chỉ vì để nàng có thể thành công, có thể trở nên nổi bật. Tôi rất hiểu người đàn bà này!"

Hắc Bạch Vô Thường: “Lần trước ngươi đã từng nói Hà Lệ là người mẫu, lần này nàng đến Pháp là vì đi biểu diễn?”

Linh Hạ: “Phải.”

Hắc Bạch Vô Thường: “Bạn trai nàng cũng đi hả?”

Linh Hạ: “Đương nhiên.”

Hắc Bạch Vô Thường: “Làm sao ngươi biết được Hà Lệ đã về nước, ngươi theo dõi nàng à?”

Linh Hạ: “Đúng vậy,

Hắc Bạch Vô Thường: “Tốt, bây giờ nói cho ta biết địa chỉ hiện tại của Hà Lệ, cả... của ngươi nữa.”

Linh Hạ: “Tốt...”

Khi Âu Dương Lục Sắc khoác khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Mộc Tử nằm phía trước máy vi tính, rất chăm chú xem xét bản đồ thành phố Trung Hải trên inte.

“Thế nào, bắt đầu nghiên cứu kế hoạch mới à?” Âu Dương Lục Sắc vừa vuốt tóc vừa mỉm cười và nói.

“Không phải.” Mộc Tử lắc đầu, “Theo thường lệ, trước khi bắt đầu kế hoạch mới, chúng ta phải tiến hành tìm hiểu đầy đủ cả cô chủ lẫn con môi.”

Âu Dương Lục Sắc dõi theo ngón tay đang di động trên bản đồ của Mộc Tử, nói một cách ôn nhu: “Như vậy thì anh đã nhận được vị trí của bọn hắn rồi à?”

Mộc Tử gật đầu: “Đúng vậy. Hai mươi vạn đấy, từ ngày mai trở đi, chúng ta sẽ lập tức bắt đầu hành động.”

Âu Dương Lục Sắc chậm rãi ngồi cạnh Mộc Tử trên ghế sa lon, mỉm cười: “Như vậy vì sao không phải là hôm nay? Không phải bây giờ chúng ta cũng có thể đi xem xét sao?”

Mộc Tử ngoái đầu lại, neho mắt lại nhìn Âu Dương Lục Sắc đang khoác khăn tắm, những lọn tóc của nàng còn đang nhỏ xuống từng giọt nước, nàng dịu dàng, xinh đẹp động lòng người như một bông hoa nở rộ đầy quyền rũ.

“Bởi vì ngay bây giờ chúng ta có một chuyện càng quan trọng hơn phải làm...”

Trong tiếng kêu sợ hãi của Âu Dương Lục Sắc, Mộc Tử nhanh như hổ đói vồ mồi nhào về phía nàng.

~~oOo~~

Chú thích:

(1) - Chương trình chat tiện ích khá nổi tiếng và phổ biến của hãng Tencent.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Huyết Thề. (2)

Ngọt ngào, cuồng nhiệt, hòa quyện thành một, toàn bộ không khí bên trong phòng tổng thống trở nên đắm say một cách lạ lùng.

Sau khi kiệt sức, hai người mệt nhoài ôm lấy nhau nằm trên giường.

Âu Dương Lục Sắc rúc đầu vào ngực Mộc Tử, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim hắn, ngẩng đầu lên quan sát đôi mắt khép hờ trên khuôn mặt hắn, ôn nhu nói: “Anh đang suy nghĩ à?”

Mộc Tử nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Âu Dương Lục Sắc: “Nghĩ cái gì?”

Mộc Tử mở to mắt, vô ý thức bắt đầu vờ vờ tóc trên trán. “Một câu thành ngữ.”

Âu Dương Lục Sắc ngạc nhiên: “Thành ngữ? Thành ngữ gì?”

Mộc Tử: “Công đức thiện kỳ sự, tất tiền lợi kỳ khí (1).”

Âu Dương Lục Sắc suy nghĩ một lát, hỏi: “Ý của anh là muốn có thêm cái loại thiết bị như kính viễn vọng...?”

Mộc Tử mỉm cười nhìn thoáng qua Âu Dương Lục Sắc, thò tay vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng. “Chúng ta càng ngày càng ăn ý rồi.”

Âu Dương Lục Sắc mỉm cười, nhưng lập tức, sắc mặt từ từ trở nên âm trầm.

“Mộc Tử, anh thật sự quyết định làm loại chuyện này cả đời ư?”

“Không.” Mộc Tử lắc đầu, “Nếu có một ngày anh không còn hứng thú với nó, hoặc là anh tìm được phương thức thích hợp hơn để thỏa mãn cuộc sống, hoặc lúc đầu óc của anh không còn minh mẫn, không thể tỉnh táo suy nghĩ vấn đề một cách rõ ràng, anh sẽ chấm dứt loại cuộc sống này.”

Âu Dương Lục Sắc trầm xuống một lát, chớp chớp mắt, thờ dãi: “Để những điều này thành trở thành sự thật, nghe thật xa xôi.”

Mộc Tử mỉm cười. “Lục Sắc, em đang lo lắng điều gì vậy?”

Trải qua một khoảng thời gian sau khi tâm lý được khai thông, Mộc Tử cảm nhận được Âu Dương Lục Sắc đã thay đổi rất nhiều, nàng không còn cảm thấy cảm giác tội lỗi về những chuyện bọn họ đang làm, nhưng mà...

Âu Dương Lục Sắc chậm rãi ngồi dậy trên giường, vừa vuốt thẳng mái tóc rối tung của mình, vừa nói một cách ý vị thâm trường: “Lo lắng rằng chúng ta sẽ đi vào vòng tội lỗi, một ngày nào đó, chúng ta phát hiện mình đã hoàn toàn biến việc giết người trở thành một niềm vui thú, trong khi bản thân thì dương dương tự đắc... Anh nói đi, điều đó có khủng khiếp hay không?”

Mộc Tử trầm mặc một lát, dường như đang sắp xếp từ ngữ. Tiếp đó mở miệng nói: “Chúng ta không phải là những cỗ máy giết người.”

Âu Dương Lục Sắc nhanh chóng hỏi lại: “Căn cứ vào đâu?”

Mộc Tử ngo ngắc một chút, hướng về ánh mắt dần trở nên thâm bất khả trắc (2) của Âu Dương Lục Sắc. “Lục Sắc, rốt cuộc em muốn nói gì?”

Âu Dương Lục Sắc: “Em muốn nói rằng, em có thể bỏ qua về những việc anh bảo em làm, thậm chí em đã bị anh tác động, có thể trợ giúp anh cùng nhau hoàn thành kế hoạch giết người. Nhưng mà, em nghĩ ngay từ đầu anh và em nên lập những quy tắc tiếp theo, hoặc gọi là những nguyên tắc.”

Mộc Tử không chút do dự gật đầu: “Nói đi.”

Âu Dương Lục Sắc vén toàn bộ mái tóc ra sau lưng, ánh mắt trở nên kiên định và thông thái. “Nguyên tắc đơn giản là chỉ giết những người đáng chết.”

Mộc Tử cười nói: “Những người đã bị anh giết, có người nào không nên giết đâu?”

Âu Dương Lục Sắc xua xua tay, “Đó là trước đây, nhưng từ giờ trở đi, khi thực hiện kế hoạch giết người, chúng ta không phải vì báo thù hoặc trừ gian diệt ác nữa, mà là vì kiếm tiền! Khi hành động của một người có liên quan đến tiền tài, lợi ích thì rất nhiều niềm tin của hắn sẽ bị dao động. Do đó, trong thời gian sắp tới, nếu anh nhận được một nhiệm vụ giết người, biết rõ con mồi không nên chết nhưng cố chủ ra một mức giá đủ để cám dỗ anh, anh có thể khẳng định mình sẽ không dao động không? Anh có thể chắc chắn sẽ không bị cám dỗ không?”

Mộc Tử trầm mặc một lần nữa, hẩn nheo mắt lại nhìn mỹ nữ yếu điệu trước mặt, dường như lạ lẫm như lần đầu tiên gặp mặt.

Trí tuệ của nàng, sự hồn nhiên của nàng, sự cố chấp của nàng, tín niệm của nàng...

Âu Dương Lục Sắc ngừng một chút, thân thể sát lại gần Mộc Tử, nhìn chăm chăm vào đôi mắt khép hờ của hắn, tiếp tục nói một cách kiên định: “Do đó, em muốn thiết lập một quy tắc mà cả anh và em phải chấp hành, dưới bất kì tình huống nào, bất kể cố chủ có thân phận gì, bất kể hắn đưa ra giá cả mê người như thế nào, anh và em đều phải tiến hành dựa theo quy tắc này.”

Mộc Tử chậm rãi gật đầu nhẹ, “Được rồi. Nhưng mà thông thường rất khó phân rõ ranh giới giữa một người đáng chết hoặc không đáng chết.”

Âu Dương Lục Sắc nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy. Do đó, trước mỗi lần kế hoạch bắt đầu, chúng ta đều phải quan sát và ghi chép cẩn thận, đối với cố chủ và con người càng phải tiến hành phân tích cẩn thận hơn nữa, cho đến khi hoàn toàn xác định được rốt cuộc con mồi là dạng người nào, từ đó mới có thể quyết định có tiếp nhận hay không nhiệm vụ giết người này!?”

Mộc Tử suy tư trong chốc lát, gật đầu nhẹ: “Tất cả mọi thứ đều nghe theo lão bà đại nhân...”

Nói xong, hắn cười hi hi thò tay ôm về hướng thân thể Âu Dương Lục Sắc, hắn cho rằng nhất định Âu Dương Lục Sắc sẽ bị chọc cười. Nhưng hắn đã tính sai, trên mặt Âu Dương Lục Sắc không hề cười, nàng đột nhiên co rụt thân thể lại, khiến cho Mộc Tử ôm vào khoảng không.

Hai tay Mộc Từ lúng túng để trên không, xấu hổ quan sát vẻ mặt nghiêm túc của Âu Dương Lục Sắc phía đối diện.

“Mộc Từ, em đang rất nghiêm túc, cũng không phải là em đang nói đùa.” Âu Dương Lục Sắc lạnh lùng nói. Giờ phút này, Âu Dương Lục Sắc dịu dàng hơn hẳn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đây là một Âu Dương Lục Sắc trước bàn đàm phán – lạnh lùng, tỉnh táo, lãnh khốc, nguội lạnh, không khoan nhượng!

Mộc Từ bắt đầu dĩ buông tay xuống, vẻ mặt cũng trở nên chăm chú. “Anh cũng rất nghiêm túc. Mọi thứ đều nghe theo em, nói được thì làm được!” Nói xong, hần giờ tay lên thề.

Âu Dương Lục Sắc gật đầu nhẹ, hai tay mò xuống chiếc gối bên cạnh, giống như ảo thuật lấy ra một tờ giấy, đưa đến trước mặt Mộc Từ, lạnh lùng nói: “Ký tên đồng ý.”

Mộc Từ không kìm lòng được, toàn thân khẽ run lên, “Lục Sắc à, có cần phải làm một việc khủng bố như vậy không?”

Âu Dương Lục Sắc không trả lời, trên khuôn mặt nàng vẫn là vẻ nghiêm trang lạnh lùng, nàng giờ trang giấy lên trước mặt Mộc Từ, không chút khoan nhượng nhìn Mộc Từ.

Mộc Từ bắt đầu dĩ nhận lấy tờ giấy, mở ra, trên tờ giấy trắng là những quy tắc vừa định ra ban nãy, sắp xếp theo một thứ tự rõ ràng, dùng từ ngữ vô cùng phù hợp, được viết bằng nét chữ thanh nhã, cẩn thận của Âu Dương Lục Sắc. Mộc Từ vừa đọc vừa suy nghĩ: thật ra Âu Dương Lục Sắc có thể trở thành một nhà văn đấy...

Mộc Từ xem hết nội dung trên tờ giấy, chia tay về phía Âu Dương Lục Sắc: “Bút đâu?”

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu: “Em đã thay anh viết tên ra rồi, chỉ cần điểm chỉ dấu vân tay là được rồi.”

Mộc Từ nhìn chữ viết trên tờ giấy một lần nữa, quả nhiên dưới cột “Người lập thế” đã có tên của mình.

“Điểm chỉ như vậy thì cũng phải cho anh một ít mực đỏ hoặc cái gì đó chứ?” Mộc Từ bắt đầu dĩ hỏi.

“Không có.” Âu Dương Lục Sắc nói thản nhiên.

“Vậy làm như thế nào?” Mộc Từ sừng sốt.

Âu Dương Lục Sắc nói một cách thản nhiên: “Điều chúng ta phải đối mặt là tính mạng của những người sống. Do đó, em muốn... huyết thề!”

Nói xong, không đợi Mộc Từ hiểu ra, Âu Dương Lục Sắc đột nhiên nắm lấy tay Mộc Từ, há miệng cắn về phía ngón trỏ.

“Ah!” Mộc Từ hét thảm một tiếng, vết máu đỏ tươi từ từ chảy ra trên ngón tay, Âu Dương Lục Sắc cầm lấy nó, đè mạnh lên trên tờ giấy.

Mộc Từ xoa tay, vẻ mặt đau khổ nhìn dấu vân tay bằng máu bên trên tên của mình trên tờ giấy.

Âu Dương Lục Sắc gật đầu hài lòng, sau đó cắn răng một cái, đột nhiên cắn ngón trỏ của mình, cũng nhấn xuống vân tay bằng máu bên trên tên của mình.

Giấy trắng mực đen, hai vết vân tay đỏ tươi xếp cạnh nhau, như hai bông hoa hồng đỏ nở rộ...

~~oOo~~

Chú thích:

(1) - Câu nói của Khổng Tử, tạm dịch là thợ muốn làm tốt công việc của mình, trước hết nhất định phải dùng công cụ sắc bén. Giống như muốn làm tốt một việc nào đó, công tác chuẩn bị là vô cùng quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 10: Cố Chủ Thất Tín. (1)

Nắng ban mai tăng sáng, mặt trời chậm rãi chiếu sáng cả bầu trời phương đông bằng một màu hồng tràn ngập sức sống, khởi đầu một ngày mới!

Bây giờ chúng ta không biết danh tính thật của Linh Hạ, cứ tạm thời gọi hần bằng nick name là được rồi.

Linh Hạ đẩy cửa sổ phòng ngủ ra, không khí trong lành phả vào mặt quét sạch con buồn ngủ của hần. Hần duỗi lưng một cái, vặn vẹo cổ, vận động tứ chi, chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ, trong bếp truyền đến tiếng va chạm nhẹ của chậu đĩa, nồi muôi như thường ngày, ngay sau khi hần rửa mặt xong, thê tử sẽ dọn lên một bữa sáng thịnh soạn trên bàn ăn.

Linh Hạ bất giác nhìn xuyên qua cửa kính phòng bếp, thoáng thấy bóng lưng bận rộn của thê tử ở bên trong, rồi lại yên lặng đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Hần rửa xong, một bên dùng khăn mặt trắng lau mặt, một bên ngắm mình trong gương, động tác tay từ từ dừng lại.

Trong gương, mặt của hần có chút mờ mịt, trong hai mắt có tơ máu rất rõ ràng, râu ria lởm chởm trên cằm càng khiến hần tăng thêm vài phần lồi thối.

Ý? Đây là cái gì?

Hần cẩn thận bới từng lọn tóc đen, dùng ngón tay sờ nhẹ, rốt cuộc tìm được một sợi tóc bạc trốn trong đám tóc đen. Sau đó là sợi thứ hai, sợi thứ ba. . .

Hần rút cục dừng lại, dùng khăn mặt phủ lên trên mặt nhằm che dấu nét mặt méo mó của mình.

"Lão công, anh rửa mặt xong chưa? Có thể ăn cơm rồi đây!"

Âm thanh ngọt ngào của thê tử vang lên bên ngoài cửa, chẳng biết vì sao, âm thanh này lại giống như là hơi cay, khiến cho thân thể Linh Hạ chấn động mạnh một cái, tiếp theo, hai dòng nước mắt không nén nổi mà tuôn ra. . .

Thê tử tốt biết bao, cuộc sống hạnh phúc biết mấy! Những chuyện cũ ngọt ngào cùng với thê tử biến thành những hình ảnh như ảo như thật, lướt qua rồi hiện lên trước mắt, biến đổi, hòa hợp, nhạt nhòa, sau đó dần dần biến hóa thành hình ảnh một nữ nhân, nữ nhân này có vóc dáng mê người như ma quỷ, có khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh, nhưng mà, trong đôi mắt mất mát long lanh của nàng không phải ngàn vạn nhu tình, mà là âm hiểm, oán độc, nguyên rủa!

Nữ nhân mỉm cười hung ác khiến nàng khủng bố giống như ma quỷ. Nàng cười, dùng ngón tay sơn đỏ tươi chỉ về phía mũi Linh Hạ, chua ngoa chửi bới: "Linh Hạ, ngươi tự làm thì tự chịu đi! Dám đùa giỡn thân thể của lão nương, ngươi phải trả giá thật nhiều! Mười vạn đồng kia là cái gì? Lão nương sẽ còn trở lại, mỗi tháng ngươi lo chuẩn bị cho ta mười vạn đồng, nếu không ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt, ha ha. . ."

Thân thể Linh Hạ run rẩy kịch liệt, miệng hít từng ngụm không khí, hần là bác sĩ, đương nhiên biết rõ điều này chẳng qua chỉ là ảo giác do tâm lý quá căng thẳng. Nhưng mà, ảo giác này thực sự rất chân thật, cơ hồ khiến hần sụp đổ.

Mắt hần mờ mờ, cúi đầu xuống, dùng nước lạnh xối diện cuồng xuống đỉnh đầu. Trong lỗ tai, tất cả âm thanh đều là tiếng nước chảy xối xả, giống như là... âm thanh của máu chảy thành sông.

Đúng vậy, chỉ có dùng máu tươi mới có thể chấm dứt! Chỉ có như vậy, mới có thể triệt để thoát khỏi cơn ác mộng này!

Hắc Bạch Vô Thường, hy vọng ngươi sẽ không để cho ta thất vọng. . .

Khi ngồi vào bàn ăn, ngửi được mùi thơm của bữa sáng trên bàn, trên khuôn mặt đã cạo sạch râu, Linh Hạ tươi cười.

"Nhanh ăn đi. Cười cái gì?" Thê tử ngồi ở đối diện, nở nụ cười tươi như hoa.

"Trần, thực xin lỗi." Linh Hạ đột nhiên nói.

Nụ cười trên mặt thê tử dần dần biến thành nghi hoặc, sau đó lại khôi phục nụ cười, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đoạn thời gian trước. . . Ấc, anh có chuyện một mực không nói cho em biết." Linh Hạ ấp a ập úng nói.

"Uh. Mau nói thật ra để lấy công chuộc tội đi a!" Thê tử nhẹ nhàng cười nói, "Hay là nhận được thư tình của một vị y tá xinh đẹp nào đó nha?"

"Không phải." Linh Hạ lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Đoạn thời gian trước, khi làm phẫu thuật anh đã sơ ý gây ra thương tích ngoài ý muốn cho một bệnh nhân."

"À? Bệnh nhân kia ra sao? Không có việc gì đi à nha? Đoạn thời gian trước anh luôn về nhà muộn, là vì chuyện này ư?"

Linh Hạ nhẹ gật đầu, sắc mặt trầm xuống nói: "Người bệnh hiện tại đã không có việc gì rồi, chỉ là tình huống nhỏ mà thôi, nhưng mà, anh lên đưa cho người nhà của hần mười vạn đồng, em cũng biết đấy, anh sắp được thăng chức rồi. . ."

Thê tử rất nhanh ngăn hần lại, ôn nhu nói: "Tốt rồi. Mười vạn thì mười vạn. Đã làm sai dù sao cũng phải trả giá đúng không. . . Anh không cần phải lo lắng về tiền bạc, đã có người vợ xinh đẹp là tác giả của anh nữa mà!"

Linh Hạ bị thê từ trêu chọc liên nờ nự cười, hấn không kìm lòng được nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của thê từ, nâng nó lên cạnh môi của mình, trịnh trọng nói: "Trần, sau khi giải quyết hoàn tất chuyện này, anh quyết sẽ nghỉ ngơi một lần thật tốt, chúng ta ra nước ngoài du lịch một chuyến, như thế nào?"

"Tốt!" Nghe đến du lịch, hai mắt thê từ lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn, "Đi nơi nào?"

Linh Hạ hôn lên ngón tay mảnh khảnh của thê từ, ôn nhu cười cười: "Em thích đi nơi nào chúng ta sẽ đi nơi đó!"

"Háo lão công! Thật sự là quá tuyệt vời. . . Anh biết không, cả ngày ru rú trong nhà viết lách cứ tựa như chim trong lồng, ếch ngồi đáy giếng, em sắp buồn bực đến phát điên rồi! Lão công thật vĩ đại. . ."

Hạnh phúc là một thứ rất kỳ diệu. Đại bộ phận thời điểm thật ra người đang ở trong hạnh phúc, nhưng lại rất khó để cảm nhận được nó, mà sau khi người mất nó, nếu nó rơi vào vòng tay của người một lần nữa, người mới có thể cảm nhận được nó một cách sâu sắc, ah, thì ra, ta vẫn ở trong hạnh phúc. . .

Cuộc sống ngọt ngào tuyệt vời như vậy, thê từ xinh đẹp quyến rũ khéo hiểu lòng người như vậy, cuộc sống bình đạm nhưng lại hạnh phúc khiến lòng người say mê biết bao nhiêu, làm cho tim người rung động biết bao nhiêu, làm cho người lưu luyến, vui đến quên cả trời đất biết bao nhiêu! Nhớ ngày đó, ta rất cuộc vì cái gì mà cảm thấy cuộc sống như vậy là áp lực, nhàm chán, vì cái gì mà cho rằng thê từ không hiểu được tâm trạng của mình, không đủ xinh đẹp gọi cảm, mà lại muốn đi săn, muốn đi tìm kích thích, thật sự là nực cười, thật là lỗ bịch. . .

Trong khi hai vợ chồng ngọt ngào thì thầm, cả gian phòng trở nên thật lãng mạn, không khí dường như tràn ngập mùi thơm ôn nhu của hoa hồng, ánh nắng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, ngẫu nhiên lại vang lên tiếng chim hót, thật là thơ mộng. Linh Hạ cảm thấy bữa sáng hôm nay có mùi vị thật thần kì, hương vị sữa bò thật ngọt ngào, khẩu vị của hấn đã lâu lắm rồi không tốt như vậy. . .

Đây thực sự là một bữa sáng vui vẻ, lãng mạn. Linh Hạ đột nhiên cảm giác được, hạnh phúc, lại trở về rồi.

Ăn xong bữa sáng, thê từ sẵn sóc giúp Linh Hạ thay quần áo, thắt cà-vạt, đưa túi cho hấn.

Sau khi lưu lại một nụ hôn nồng nàn trên môi thê từ, Linh Hạ mỉm cười cùng nàng cáo biệt, tinh thần sảng khoái đi làm.

Con mẹ mày Hà Lệ, đi chết đi!

Nghĩ như vậy, hấn nhanh chóng đi xuống cầu thang.

Vừa ra khỏi nhà, điện thoại liền vang lên.

Đó là một dãy số lạ lẫm, Linh Hạ bật máy, hỏi: "Ai vậy?"

Đầu bên vang lên âm thanh lạnh lùng của một nam nhân: "Hắc Bạch Vô Thường."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Cổ Chủ Thất Tín. (2)

Hắc Bạch Vô Thường?

Cả người Linh Hạ chấn động, hấn không hề nghĩ rằng Hắc Bạch Vô Thường sẽ đích thân gọi điện thoại cho hấn, hơn nữa lại tự mình gọi sớm như vậy.

Trong ấn tượng của hấn, tất cả các sát thủ đều trốn ở nơi hẻo lánh âm u, đến rồi rồi đi không hề lưu lại dấu vết, vô cùng thần bí khó lường.

Tuy nhiên, từ lúc nói chuyện phiếm trên QQ cho đến ngay lúc vừa rồi chính tai mình nghe được bốn chữ "Hắc Bạch Vô Thường", dù thế nào đi chăng nữa hấn cũng không thể liên tưởng đến hình ảnh đã tưởng tượng.

Với hiểu biết của bản thân về âm thanh, hấn thậm chí cảm thấy được Hắc Bạch Vô Thường vẫn còn mang âm hưởng non nớt của thiếu niên.

"Người đang ở đâu?" Linh Hạ khản trương siết chặt nắm tay, dừng lại trên bậc thang, cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh.

Đối phương không trả lời hấn mà nhanh chóng hỏi ngược lại: "Người mặc áo sơ mi trắng, cà- vạt sọc đen trắng, quần tây đen, giày da màu nâu, đứng

không?"

"Đúng." Linh Hạ hơi khiếp sợ trừng lớn hai mắt, ánh mắt hần càng thêm kinh ngạc cùng cẩn thận quét về bốn phía.

Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng cúp điện thoại, Linh Hạ thu hồi điện thoại, có chút ngỡ ngàng.

Phía trước có rất nhiều người đi đường lui tới, có người vội vàng, cũng có người từ từ mà đi, hần không bắt gặp bất cứ người nào cầm điện thoại trên tay.

Phía đối diện là một chung cư cao năm tầng với vô số cửa sổ thủy tinh lấp lóe.

Nói cách khác, Hắc Bạch Vô Thường có khả năng ẩn nấp ở một địa điểm bất kỳ nào đó, cũng có thể ở trong đám người ngay trước mặt mình, bất cứ người nào cũng có thể là hần, cũng có thể hần không phải là bất cứ ai.

Hần có thể giám thị rõ ràng nhất cử nhất động của mình, mà chính mình, bất kể thế nào đi chăng nữa đều không thể nhìn thấy đối phương.

Quả nhiên là thần bí khó lường. . .

Linh Hạ âm thầm lắc đầu, đi vào ga ra lấy xe, tiến về bệnh viện. . .

Cùng lúc đó, ngay tại phía đối diện bậc thang mà Linh Hạ vừa rời dừng lại, Mộc Tử một mặt ngắm nghía điện thoại trong tay, vừa hướng Âu Dương Lục Sắc bên cạnh nói: "Em có ý kiến gì không?"

Âu Dương Lục Sắc khoanh hai tay, thần nhiên nói: "Chỉ có một điểm, hần nói với anh rằng bị Hà Lệ lừa gạt toàn bộ tiền của bản thân, điểm này nhất định là giả dối. Bởi vì hần có xe, có nhà, mặc toàn quần áo của các nhãn hiệu nổi tiếng, những..thứ này đều chứng minh cuộc sống hiện tại của hần rất đầy đủ sung túc, không có khả năng như hần nói là bị Hà Lệ lừa gạt đến tởm gia bại sản."

Mộc Tử móc một chiếc kính râm từ túi áo ra đặt trên sống mũi, vừa đi về phía hành lang bên ngoài vừa nói: "Đây là một bắt đầu không tốt lắm, anh rất ghét bị người khác lừa gạt. . . Đúng rồi, hiện tại anh còn đang hoài nghi một chuyện tình khác."

Âu Dương Lục Sắc theo sát phía sau, hỏi: "Sự tình gì?"

Mộc Tử: "Lúc trước, khi tán gẫu, chúng ta vẫn cho rằng Linh Hạ là một nam nhân độc thân si tình, nhưng hiện tại anh bắt đầu hoài nghi, anh hoài nghi trong nhà hần còn có nữ nhân khác."

Âu Dương Lục Sắc khựng người lại, kinh ngạc nhìn về phía cửa sổ phòng của Linh Hạ, nghi ngờ hỏi: "Rèm cửa chưa được kéo ra, anh vừa rồi hần là không nhìn được vào trong phòng, vậy anh làm sao đoán được? Đừng nói với em rằng anh có thể nhìn xuyên thấu!"

Mộc Tử mỉm cười lắc đầu: "Chính là tấm rèm! Em xem, tấm rèm là màu hồng nhạt đấy, thử hỏi, có mấy tên nam nhân độc thân sẽ thích dùng loại rèm màu này?"

Âu Dương Lục Sắc nhíu mày: "Vậy cũng không nhất định, sở thích của con người đôi khi rất kỳ quặc, nói không chừng Linh Hạ chính là tuýp người thích loại màu sắc nữ tính này đấy? Còn nữa, nhờ là Hà Lệ mua tấm rèm này khi cùng hần ở chung lúc trước thì sao? Tóm lại, em không đồng ý với suy luận này của anh!"

Mộc Tử: "Còn một điều nữa, khi anh dùng ống nhòm quan sát, ở phía bên phải tấm rèm kia có một góc bị vén lên, mặc dù rất nhỏ nhưng anh vẫn có thể nhìn xuyên qua góc này quan sát tình huống bên trong, chỗ đó có một bàn trà, trên bàn trà có một cặp ly đôi màu hồng nhạt."

Âu Dương Lục Sắc: "Ân, cho dù điều này rất giống đặc trưng của những cặp đôi sống chung, nhưng mà những chứng cứ này vẫn rất gượng ép, cũng không thể khẳng định điều gì."

Mộc Tử: "Cho nên anh quyết định bước tiếp theo là đích thân tiếp xúc hần, như vậy mới có thể thu thập được nhiều thông tin hơn nữa!"

Nói đến đây, hần nâng chiếc kính trên sống mũi, nhanh chóng đi về phía xe motor.

Đi vài bước, hần bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, hướng Âu Dương Lục Sắc đang ở sau lưng nói: "Minh anh đi là được rồi, em ở lại đây tiếp tục quan sát động tĩnh trong nhà hần a. Có lẽ ôm cây đợi thỏ là phương pháp xử lý đúng đắn nhất."

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu: "Em không cho rằng có thể nhìn thấy có nữ nhân từ bên trong đi ra. Hơn nữa, em rất ghét ôm cây đợi thỏ!"

Mộc Tử bất đắc dĩ lắc đầu, khởi động xe motor, chờ Âu Dương Lục Sắc leo lên yên, xe motor nhanh như chớp đuổi theo Linh Hạ. . .

Bệnh viện Trung Hải, một chiếc motor Halley màu trắng bạc vô cùng phong cách nhanh chóng xông vào cổng chính, thẳng gấp, văng văng dừng lại ở cửa ra vào phòng khám của bệnh viện.

Người lái motor là một thiếu niên mặc áo somi ngắn tay màu đen, quần tây đen, giày da màu đen, mặc dù tướng mạo cũng tính là tuấn tú, đáng người cũng không hề cao lớn nhưng lại làm cho người trông thấy có một cảm giác thần thiết, trán đỏ, tóc cắt ngang trán, còn có chiếc kính râm lạnh lùng gác trên sống mũi lại mang đến cho người ta có một loại cảm giác thần bí. Phía sau lưng thiếu niên là một thiếu nữ mặc váy trắng, tóc dài bồng bềnh, đáng

người thướt tha. Một nam một nữ, một đen một trắng rất bắt mắt này vừa xuất hiện đã thu hút một vài ánh mắt tò mò. Sau khi xuống xe, bọn hắn cầm tay nhau đi vào phòng khám bệnh, cẩn thận xem xét các chuyên khoa trên bảng điều khiển trong hành lang, tiếp tục đi về khoa tiêu hóa.

Trong phòng khám của chuyên khoa tiêu hóa, Linh Hạ ngồi trước máy tính lách cách gõ bàn phím liên tục.

Hôm nay cũng không có nhiều bệnh nhân, hắn đang tận dụng sự nhàn rỗi hiếm có này để lên mạng.

Không biết Hắc Bạch Vô Thường rốt cuộc có dụng ý gì, không đi điều tra Hà Lệ lại chạy tới giám thị chính mình, thật sự là khó hiểu. . .

Hắc Bạch Vô Thường, giao dịch của chúng ta cuối cùng sẽ như thế nào? Thời điểm buổi sáng người có ý gì? Tại sao phải giám thị ta? Tại sao không điều tra Hà Lệ? Đến bao giờ thì kế hoạch của người mới bắt đầu?

Linh Hạ gõ bàn phím rất nhanh, nêu lên bất mãn cùng nghi hoặc của mình đối với Hắc Bạch Vô Thường.

Trên QQ, avatar của Hắc Bạch Vô Thường từ đầu đến cuối tối thui, cũng không biết thật sự là không online hay đang để invisible, tóm lại thủy chung không nói một từ. . .

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Linh Hạ ngồi ngay lại, hử, có bệnh nhân đến hay sao?

"Mời vào!" Linh Hạ đóng khung chat lại, nói vọng ra bên ngoài.

Cửa mở, trước mắt Linh Hạ bỗng nhiên sáng ngời.

Ngoài cửa đi vào là một nam một nữ mặc hai bộ trang phục một đen một trắng đối lập nhau.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của thiếu nữ mặc áo trắng kia, dường như đã quên mờ miệng nói chuyện.

"Xin hỏi, ngài là bác sĩ Linh Thượng sao?"

Ngay thời điểm hắn nhìn đến si mê, thiếu nam áo đen đi đến trước bàn làm việc của hắn, đột nhiên rất khách khí hỏi.

"Ah?" Linh Hạ mơ màng lên tiếng, dùng ngón cái và ngón trỏ của tay phải không ngừng xoay xoay nhẫn cưới đắt tiền trên tay trái, mỗi khi cảm thấy xấu hổ hoặc là mất tự nhiên hắn đều có thói quen làm như vậy.

"Anh làm rồi." Linh Hạ vừa xoay xoay nhẫn cưới vừa mỉm cười nói: "Bác sĩ Linh Thượng ở khoa truyền nhiễm trên tầng ba, nơi này là khoa tiêu hóa, tôi là Linh Hạ."

"Ah, rất xin lỗi."

Nói xong, thiếu niên áo đen khách khí gật đầu, cầm tay thiếu nữ đi ra ngoài cửa.

Trước khi đi ra khỏi cửa, hắn một lần nữa quay đầu lại liếc nhìn Linh Hạ đang ngồi ở bàn làm việc, chỉ là, Linh Hạ không nhận ra ánh mắt của hắn đằng sau kính râm.

Khó trách lại không biết tầng và còn lầm phòng. . . ở trong phòng còn đeo kính râm. . .

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Linh Hạ âm thầm lắc đầu cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 12: Cố Chủ Thất Tín. (3)

Trời chiều ngã về tây, tất cả nhà cao tầng cùng với đường phố nhộn nhịp người xe đều bị mạ lên một tầng sáng rực rỡ long lánh, khiến cho cả thành phố như được phủ lên bởi một màu vàng trắng lộng lẫy.

Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc nhẹ nhàng nắm tay nhau dạo chơi giữa dòng người như dẹt trên đường phố.

Dưới những vệt nắng vàng, bóng dáng một cặp đôi hạnh phúc không ngừng đi động.

Âu Dương Lục Sắc chợt phát hiện, thời điểm nàng cùng Mộc Tử ở cùng một chỗ, kỳ thật phần lớn thời gian đều là trầm lặng với nhau.

Đối với người đã chính thức rơi vào bể tình đã sớm thấu hiểu ý nghĩ của đối phương, cần gì phải có quá nhiều lời đường mật?

Có đôi khi, trầm mặc là thứ ngôn ngữ tốt nhất. Rất nhiều tình cảm, đạt tới mức độ và chiều sâu nhất định đều cần trầm lặng, chia sẻ trong trầm lặng, thăng hoa trong trầm lặng.

Hiện tại là thời điểm sắp tan tằm, nam nữ áo quần bánh bao lui tới, những dòng xe hơi cao cấp với nhiều phong cách khác nhau chậm rãi di chuyển làm nổi bật thêm kiến trúc tráng lệ xung quanh.

Nếu như không phải ngẫu nhiên lại xuất hiện những hình bóng màu xám ở ven đường, cảnh tượng trước mắt thật sự sẽ làm cho người sinh ra cảm giác rằng cái thế giới này thật hoàn mỹ.

Những cái...bóng màu xám kia đại diện cho một gương mặt khác của thành phố này, một thứ mà người ta không thể dễ dàng nhận ra, không muốn nhận ra, hơn nữa càng ngày càng không bị người ta nhận ra được.

Bọn hán chính là tầng lớp yếu nhược nhất trong thành phố này, phần lớn bọn hán là người bị bệnh nặng, đơn độc không nơi nương tựa, bọn hán xanh xao vàng vọt, quần áo tả tơi, bọn họ là chủng tộc bị vận mệnh vứt bỏ, bọn hán không cách nào dựa vào năng lực của mình để sinh tồn được.

Cho nên bọn hán chờ đợi ở ven đường, bỏ qua tất cả tôn nghiêm của bản thân, chìa ra bàn tay khô gầy, mong đợi nhận được một chút bố thí từ đồng loại đi ngang qua.

Bởi vì có những kẻ cặn bã làm ảnh hưởng cho nên thân phận của những người ăn xin bị kỳ thị và nghi ngờ hơn bao giờ hết. Lấy Âu Dương Lục Sắc làm ví dụ, cô được lương thiện của nàng đã dạy nàng từ nhỏ rằng không nên tùy tiện thông cảm với những tên ăn mày ở ven đường kia, bọn hán toàn là những kẻ giả dối, không đáng đồng tình, thậm chí còn thường xuyên kể cho nàng câu chuyện về những kẻ chuyên làm nghề ăn mày, bọn hán lừa bán trẻ con, tìm cách làm tàn phế tay chân của chúng rồi ép bức chúng đi ăn xin ... Thế nhưng những người lương thiện như nàng mỗi lần đi qua ven đường, chứng kiến những ... con người đáng thương với thân thể tàn tật, bần thiu, gầy gò xương kia, trong nội tâm của nàng có một cảm giác vô cùng khó chịu ... Nàng thậm chí đã vô số lần hy vọng rằng nếu có một ngày nàng có thể kiếm được rất nhiều, rất nhiều tiền, nhất định phải giúp đỡ những ... con người đáng thương này, để cho bọn họ cũng có cái ăn, cái mặc đầy đủ ...

Trong khi Âu Dương Lục Sắc còn đang nghĩ lung tung, có hai mẹ con ở ven đường thu hút sự chú ý của nàng, đó là một phụ nữ chỉ còn một cánh tay, tóc tai bù xù, vẻ mặt nhợt nhạt như sắp đang ôm lấy đứa con chỉ khoảng mấy tháng tuổi, run rẩy quỳ gối ở ven đường, dùng ánh mắt chan chứa hy vọng dõi theo từng người qua đường. Thế nhưng phần lớn người đi ngang qua nàng nếu không phải nhắm mắt làm ngơ thì là khinh bỉ quát: "Lừa đảo", sau đó khệnh khạng bỏ đi.

Sắc mặt tái mét, thân thể còn đang run lên hiển nhiên là do quá đói, nếu như đó cũng là lừa đảo ... những người lừa đảo này cũng quá chuyên nghiệp rồi à? Những ... người mắng nàng là lừa đảo chẳng lẽ thực sự không có một chút năng lực quan sát hay sao? Âu Dương Lục Sắc bất đắc dĩ nghĩ đến, liền bất giác sờ vào túi áo bên phải, khá tốt, hôm nay mang không ít tiền. . . Hầu như là đồng thời, Mộc Tử kéo tay của nàng nhanh chóng đi đến chỗ hai mẹ con ...

Thời gian một ngày trôi qua thật nhanh, sau khi tan tằm không lâu, mặt trời liền vội vã lặn xuống phía tây, nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, buổi tối ở Trung Hải lại vội vàng bắt đầu.

Linh Hạ gọi điện thoại cho Trần báo cho nàng biết hán có chút việc, tối muộn mới về nhà. Sau đó, hán lái ô-tô theo hướng ngược lại với đường về nhà lao vun vút đi. Ráng chiều muốn hình muốn vẽ dần dần sáng lên, khiến cho cả con đường như bừng sáng, trần ngập không khí lãng mạn đầy màu sắc. Trên đường phố, người đến người đi phi thường náo nhiệt, rất nhiều đôi lứa hoặc dựa sát vào nhau, hoặc thân mật nắm tay nhau, hoặc liếc mắt đưa tình, khiến người ta hâm mộ vô cùng. Trên người họ dường như đang phát ra từng vầng sáng kiêu kiêu, Linh Hạ nhìn họ đến xuất thần, dường như thấy được hình ảnh của chính mình cùng Trần ngày xưa.

Đã có một thời gian sau khi mình tan việc, cùng Trần vui vẻ nắm tay nhau đi dưới ráng chiều, dạo bước dưới bóng đêm trên đường phố, tâm sự với nhau về những việc đã trải qua trong ngày, sau đó là những lời ngon tiếng ngọt. Khi đó, cả thế giới dường như tràn ngập những điều ngọt ngào, hạnh phúc cùng vô ưu vô lự. Thế nhưng giờ này cho dù là lái xe, đi dạo bằng ô tô bốn bánh, lại cảm thấy mệt mỏi hơn nhiều so với đi bộ khi đó.

Tâm mệt mỏi, cho nên thân mệt mỏi.

Linh Hạ bỗng nhiên có cảm giác như nghẹn ở cổ họng, đôi mắt của hán đã bắt đầu mờ hồ.

Nhưng hán không hề giảm tốc độ xe, hán nhanh chóng tỉnh lại từ trong cơn mê man ... mà bắt đầu.

Hán xoa nhẹ đôi mắt, thẳng eo lên, nhìn qua những bảng chỉ đường, tăng tốc tốc độ xe.

Tất cả những ác mộng đều bắt đầu từ một nữ nhân tên là Hà Lệ đấy, như vậy, cũng chỉ có nàng mới có thể chấm dứt.

Hán thừa nhận chính mình đã phạm sai lầm, khi đó không chịu được sự cảm dỗ mà trầm mê trong sắc đẹp của Hà Lệ. Hán cũng sẵn sàng trả giá thật nhiều vì điều này, đó là cho nàng tiền: mười vạn – gần như tương đương với một năm tiền lương của hán. Hán quyết định cai thuốc, kiêng rượu, tìm một

vài công việc bán thời gian để nhanh chóng dùng tiền lương bên ngoài lấp vào số tiền kia nhằm tránh không bị Trần phát hiện. Hắn nghĩ rằng như vậy là ổn rồi. Nhưng mà, Hà Lệ, nữ nhân này quá ác độc, quá tham lam, nàng tựa như một con sói đói khát, mười vạn, mới chỉ là bắt đầu, nàng còn muốn mười vạn thứ hai, mười vạn thứ ba, cho đến lúc làm hắn táng gia bại sản, thân bại danh liệt. . .

Như vậy, cứ như vậy kết thúc a. Chỉ một lần duy nhất, đưa cho Hắc Bạch Vô Thường hai mươi vạn để hắn đem chuyện này chấm dứt hoàn toàn, hắn đã cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi rồi. . .

Hắn không biết Hắc Bạch Vô Thường sẽ dùng phương pháp gì để thủ tiêu Hà Lệ, nhưng mà, trong khoảng thời gian hắn tiếp xúc với Hắc Bạch Vô Thường, hắn đã hiểu được sơ bộ về sát thủ bí ẩn này, tên sát thủ tự xưng là Hắc Bạch Vô Thường này, cũng có thể là một tổ chức sát thủ, phương pháp giết người của bọn hắn không giống người thường, thủ pháp giết người của bọn hắn là sắp đặt một tai nạn ngoài ý muốn, dùng tai nạn thần không biết quỷ không hay để giết chết con mồi, không hề để lại dấu vết, không lộ ra một chi tiết nhỏ, giúp bản thân cùng cô chủ hoàn toàn nằm ngoài sự nghi ngờ của cảnh sát. Hắn thực sự cảm thấy đối với phương pháp giết người có phong cách rất riêng này của Hắc Bạch Vô Thường . . .

Đây cũng là nguyên nhân hắn hạ quyết tâm dù cho tiêu tốn hai mươi vạn cũng không hề tiếc, quyết định nhờ Hắc Bạch Vô Thường giải quyết chuyện này.

Hắn hận Hà Lệ, nhưng không muốn cùng nàng đồng quy vu tận. Hắn chỉ muốn tận mắt thấy nàng chết, như vậy hắn mới có thể tiếp tục sống một cuộc sống tốt đẹp cùng với Trần . . .

Ô tô lướt qua vài khu phố, nhanh chóng đi đến trước một tòa cao kiến trúc đồ sộ, tráng lệ. Đây là một con tàu cực lớn, chiếm diện tích ước chừng 3000 mét vuông, có ba tầng, bên trên tầng trệt treo đèn led với màu sắc rực rỡ, dưới ánh đèn, bức tường màu vàng dường như long lanh, tráng lệ hơn. Bốn phía được bao quanh bởi hồ nước, những con sóng lăn tăn trên mặt nước càng làm tăng thêm vài phần huyền bí. Đúng vậy, đây chính là địa điểm lúc trước Lâm đến để giao tiền cho Mộc Tử, là biểu tượng của thành phố Trung Hải - tàu sân bay Trung Hải! Hiện tại đang là hơn bảy giờ tối, đúng là thời gian của cuộc sống xa hoa trụy lạc về đêm của thành phố Trung Hải, không ít dân chơi đứng rải rác dưới vòm thuyền hoặc là trên khoang thuyền thưởng thức cảnh đêm đẹp lung linh kia. Trong phòng KTV (Karaoke television) ở tầng trên, âm nhạc phát ra từ những dàn loa cao cấp lan qua những cửa sổ, như vang vọng trên mặt hồ.

Đây là một nơi đặc biệt, Linh Hạ chia những người có thói quen đến nơi này vui chơi làm hai loại. Có rất nhiều người, đại bộ phận những người đó đến đây vui chơi, nhưng trên cơ bản có thể để xác định bọn họ là hai loại người hoàn toàn bất đồng, thế giới của bọn họ, cũng hoàn toàn bất đồng: trong lầu và ngoài lầu. Người trong lầu đa số quần áo bảnh bao, đôi khi họ có hứng thú đi ra ngoài để thưởng thức cảnh đêm, nhưng người ở ngoài có thể cả đời cũng không có khả năng tiến vào trong lầu, đi vào những căn phòng cao cấp để hưởng thụ loại cảm giác xa xỉ này . . .

Linh Hạ đánh xe đậu ở bãi đỗ xe gần lối ra, sau đó đi bộ đến cửa đại sảnh tầng một, tựa trên lan can đối diện cửa ra vào, châm một điếu thuốc.

Trong lầu cùng ngoài lầu, hắn thuộc về loại nào đây?

Với mức lương một năm mười lăm vạn, lẽ ra trong xã hội này mình hắn thuộc về tầng lớp có thu nhập bậc trung rồi, nhưng mà, nếu muốn trở thành thành viên trong lầu là điều không khả thi. Phải biết rằng, loại phòng bình thường nhất trên thuyền giá cũng đã là 300 đồng một giờ.

Tuy nhiên, hắn khác với những người ngoài lầu, bởi vì mới cách đây không lâu, hắn đã từng tiến vào trong lầu, hưởng thụ những phục vụ xa hoa kia. Hơn nữa điều này không chỉ là một lần.

Khi đó, bên cạnh hắn luôn có một cô nàng mà bất kì nam nhân nào nhìn thấy đều phải ái mộ, nàng là người mẫu xinh đẹp nhất của thành phố Trung Hải, tên của nàng là Hà Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 13: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (1)

Lúc Hà Lệ đi vào đại sảnh cũng không nhìn thấy Linh Hạ đứng ở cửa. Một là vì Linh Hạ dùng tay che khuất khuôn mặt, thứ hai, sự chú ý của nàng hoàn toàn đặt trên nam nhân bên cạnh. Nam nhân đó không phải huấn luyện viên người mẫu của nàng mà là một người ngoại quốc da đen với vóc người cao lớn. Người da đen này cao hơn hai mét, so với Hà Lệ đã mang giày cao gót còn cao hơn hắn một cái đầu. Da hắn đen bóng, trong miệng ngậm một điếu xì gà vừa thô vừa to trông rất khoa trương, trên đầu đội một cái mũ chơi golf màu trắng rộng thùng thình rất không hợp với màu da mà chỉ càng lộ rõ bản chất nhiều tiền như nước của hắn.

Hiển nhiên, người da đen ngoại quốc này hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp quyến rũ mà vẫn nhu thuận, ngây thơ như một con chim non của Hà Lệ. Trên cái mặt núng nính mờ kia là nụ cười không chút hảo ý, lộ ra hàm răng trắng bóng. Bàn tay đen thui thô to của hắn ôm chặt bờ eo mảnh khảnh của Hà Lệ, gần như là hắn đang xách nàng đi trên đường.

Mỹ nữ xinh đẹp trong tay, cảm giác của bản thân hoàn toàn bị kiểm soát, bất kể là phương Đông hay là phương Tây, bất kể là màu da nào cũng đều không thể cự tuyệt loại quyến rũ, hấp dẫn làm người ta phấn khích này. Cho nên đối với tên da đen này, giờ phút này chính bản thân hắn đang sa vào sự ôn nhu, thủy mị và tình tê mà Hà Lệ tạo ra vì hắn, bất giác vui sướng đến quên cả trời đất ... Đối với Hà Lệ mà nói, người da đen với khuôn mặt đáng sợ này chỉ là một công cụ, một thứ có thể thỏa mãn nhu cầu tiền bạc của nàng, thỏa mãn nhu cầu về đồ trang sức, nước hoa cao cấp, một công cụ đem lại cuộc sống phù hoa xa xỉ cho nàng, không hơn không kém.

Đối với Hà Lệ, nam nhân cùng nữ nhân chỉ là công cụ của nhau mà thôi. Khi họ có nhu cầu, họ lợi dụng lẫn nhau, lợi dụng nhau xong mỗi người lại đi một ngã. Linh Hạ là như vậy, huấn luyện viên là như vậy, tên da đen hiện giờ cũng giống như vậy ...

Trong đại sảnh, tất cả nhân viên phục vụ cung kính nghênh đón, dẫn hai người đi lên tầng hai.

Cho đến khi bóng lưng của bọn họ hoàn toàn biến mất Linh Hạ mới buông bàn tay đang che mặt xuống. Vừa rồi dùng sức quá độ nên trên trán hắn lưu lại vết hằn của móng tay hết sức rõ ràng, đỏ tươi như máu. Đồng dạng, trong đôi mắt của hắn tràn ngập những tơ máu đỏ tươi.

Nữ nhân này không ngờ lại thay người tình mới nhanh như vậy ...

Thù hận như thủy triều mãnh liệt bao phủ hoàn toàn hắn từ đầu đến chân. Hắn ném đi điều thuốc đã sớm tàn, tay run rẩy lục lọi trong túi áo, móc ra một chiếc điện thoại.

Hắc Bạch Vô Thường, ta không thể chờ đợi được thêm nữa.

Mặc kệ người làm thế nào, ta phải khiến cho Hà Lệ biến mất càng sớm càng tốt!

Cầu xin người, ta không có cách nào khoan nhượng hơn nữa ...

Hắn nhấn tin, tin nhắn lập tức được mã hóa thành tín hiệu điện tử, xuyên qua không gian truyền đến chiếc điện thoại di động đời mới trong tay Mộc Tử.

Mộc Tử đang đứng trên tầng trước mặt Linh Hạ.

Trong một căn phòng V.I.P nào đó, Mộc Tử một mặt quan sát biểu lộ của Linh Hạ thông qua ống nhòm hồng ngoại cao cấp hắn vừa mua, một mặt hồ hững xóa những tin nhắn trong điện thoại.

Cho đến khi năm ngón tay đau nhức, Linh Hạ mới dừng lại.

Điện thoại im lặng, Hắc Bạch Vô Thường không hề trả lời.

Hắn bắt đầu bấm số điện thoại, nhưng mỗi lần đều chỉ là nhắc nhở đối phương trả lời khi thuận tiện.

Hắc Bạch Vô Thường đã không muốn liên hệ với mình.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì nhưng có lẽ hắn đã từ bỏ vụ giao dịch này.

Thất vọng, tựa như màn đêm phủ lên bầu trời thành phố, Linh Hạ đột nhiên cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại. Sau đó, màn đêm này bắt đầu biến sắc, dần dần biến thành màu máu đỏ tươi nồng đậm.

Đã dựa vào người không đáng tin cậy, vậy không bằng dựa vào chính mình.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, ta còn đủ tiền bảo hiểm để có thể cho Trần sống hạnh phúc trong phần đời còn lại.

Nếu là như vậy ta chết cũng nhắm mắt, cũng đã bồi thường thật tốt cho Trần rồi ...

Không biết rốt cuộc là nguyên nhân bởi tình yêu sâu đậm, hay là sức mạnh của thù hận mà sau khi biết được Hắc Bạch Vô Thường quyết định không giúp mình nữa, cơ hồ nhanh như chớp hắn đã có quyết định này.

Điện thoại trong tay hắn rơi xuống trên mặt đất không một tiếng động.

Linh Hạ cũng không thèm liếc nhìn điện thoại trên mặt đất, duỗi thẳng lưng, đi nhanh đến chỗ để xe con của mình, mỗi bước chân đều thể hiện sự quyết tâm.

Nhưng đúng vào lúc này, điện thoại vẫn luôn im lặng lại vang lên. Tiếng chuông như quật cường reo lên không ngừng trên mặt đất.

Linh Hạ dừng bước, quay người nhặt điện thoại lên. Hắn mở tin nhắn mới nhất ra, tin nhắn đến từ Hắc Bạch Vô Thường: “Ta đã gặp Trần.”

Linh Hạ ngạc nhiên một chút, trả lời: “Người tôi muốn anh làm cho biến mất là Hà Lệ.”

Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng trả lời tin nhắn: “Minh bạch. Nhưng ta không thích bị cố chủ lừa gạt.”

Linh Hạ: “Quan hệ của chúng ta chỉ là người thuê cùng người bị thuê.”

Hắc Bạch Vô Thường: “Minh bạch. Đáng tiếc là ta rất coi trọng nguyên tắc của bản thân.”

Linh Hạ: “Nguyên tắc của anh là gì?”

Hắc Bạch Vô Thường: “Người không nên giết, không giết. Cố chủ không có uy tín, không giết.”

Linh Hạ: “Anh đang chế nhạo tôi không có uy tín.”

Hắc Bạch Vô Thường: “Người một mực không chịu nói cho ta biết người đã có vợ, Hà Lệ chỉ là tình nhân của người.”

Linh Hạ: “Anh đã quyết định từ chối giao dịch giữa chúng ta?”

Hắc Bạch Vô Thường: “Hoặc là, người chịu trả giá cho sự lừa dối của người.”

Linh Hạ: “Trả giá gì?”

Hắc Bạch Vô Thường: “Ta là người làm ăn, cho nên bất luận điều gì cũng có thể quy đổi thành một mức giá.”

Linh Hạ: “Nói giá đi.”

Hắc Bạch Vô Thường: “Năm vạn.”

Năm vạn, năm vạn là khái niệm gì?

Năm vạn, thế từ mình phải chịu đựng bao nhiêu ngày đêm, gõ bàn phím bao nhiêu lần mới có được thu nhập như vậy?

Linh Hạ nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy màu sắc, nét mặt dần cứng lại.

Sau đó, hần nhún tin nhanh như chớp: “Người không những chú trọng nguyên tắc mà còn rất tham lam. Vì vậy, hủy bỏ giao dịch.”

Tiếp đó, hần đóng điện thoại lại, nhanh chóng đi thẳng về phía trước. . .

Hủy bỏ giao dịch?

Như vậy, ý định của người là tự mình động thủ?

Dõi theo bóng lưng của Linh Hạ, Mộc Tử lặng lẽ vờ về tóc trên trán, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. . .

Bên cạnh phòng của Mộc Tử, Hà Lệ cùng tên da đen ngồi đối diện nhau, trong phòng không mở đèn mà thấp hai ngọn nến đỏ, ngọn nến tỏa ra một màu vàng rực rỡ.

Ánh nến, rượu ngon, giai nhân.

Mỹ nhân ngồi đối diện, chỉ cách một bước chân, một khuôn mặt xinh đẹp như hoa, làn da vô cùng mịn màng, trắng như tuyết, dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo càng thêm quyến rũ, mê người. Đặc biệt là những đường cong hoàn mỹ kia càng khiến cho máu huyết người ta sôi trào, không nên được những suy nghĩ bậy bạ.

Tên da đen Benny có vẻ đã say vài phần, chỉ là không biết rõ hần đang say rượu hay là say lòng.

Hần cười tủm tỉm nâng ly rượu, trong miệng tràn ngập hương thơm của rượu vang, bỗng nhiên hần cảm thấy cho dù là cuộc sống của hoàng đế Trung Hoa cổ đại cũng chả hơn gì cái này a?

Hần duỗi ngón tay, ra dấu vẫy gọi.

Hà Lệ nhu thuận đứng thẳng lên, nhào vào trong lòng của hần, ngồi lên trên đùi của hần.

Đôi mắt của nàng tựa như con mắt của yêu tinh, con mắt long lanh tràn đầy mị hoặc, bờ môi đỏ hồng e ấp hà hơi trước tai của Benny.

Mùi thơm mê người đầy cảm dỗ từ cơ thể nàng khiến cho Benny nhìn không được phải run lên, bàn tay cầm ly rượu đã phải dùng hết toàn lực mới không để nó rơi khỏi tay.

Hà Lệ nở nụ cười, nụ cười đầy ôn nhu mà vô cùng phong tình.

Nàng bỗng nhiên duỗi một bàn tay thon nhỏ tràn đầy sức sống ra, đặt trên chiếc áo sơ mi rộng để lộ ra lồng ngực đen như mực của Benny, sau đó vờ về chuyển động như linh xà.

Phanh, ly rượu trong tay Benny rớt cục rớt xuống đất, rơi trên tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ màu đỏ, rượu vang đỏ lan ra xung quanh . . .

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 14: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (2)

Trăm hoa đua nở, muôn tía nghìn hồng.

Lúc này đây, người liên tưởng đến thành ngữ không phải Mộc Tử mà là Âu Dương Lục Sắc.

Ở bên trong 'phòng tổng thống' xa hoa, hoa tươi đủ loại, đủ mọi màu sắc chất đầy cả gian phòng, mùi hương của các loài hoa hòa quyện lại với nhau làm cho người bất tri bất giác ngây ngất trong đó.

Dùng hết thời gian một giờ để bày biện hoàn tất toàn bộ hoa tươi trong phòng, trên trán Âu Dương Lục Sắc đã lấm tấm vài hạt mồ hôi, trên chiếc váy dài trắng tinh cũng dính đầy phấn hoa khiến nàng nhìn tựa như một con bướm trắng.

Nàng nằm trên sàn nhà phủ kín bởi những cánh hoa đầy màu sắc, nhắm mắt lại, cái mũi nhô lên gắng sức hít vào những mùi hương ngọt ngào này.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã rất thích hoa. Đây có lẽ là thiên tính của con gái. Cũng tương tự như con trai vô cùng yêu thích khua đao múa thương.

Nàng liếc nhìn Mộc Tử đang say mê chăm chú vào một đồng thiết bị hình thù kỳ quái ở bên cạnh, trên khóe miệng nhỏ nhắn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, sau đó nàng cầm lấy túi xách trên bàn rồi lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài ...

Bộ giải mã vạn năng - có thể giải mã phần lớn những mật mã có độ khó cao trong thời gian ngắn nhất, chủ yếu dùng với khóa mật mã, kết sắt hay những thiết bị tinh xảo khác. Thiết bị nghe trộm vô hình - kích thước chỉ bằng nửa hạt đậu xanh, làm bằng vật liệu trong suốt, thể tích tuy nhỏ nhưng có thể nghe rõ những âm thanh rất nhỏ trong phạm vi ba cây số. Cái này là ống nhòm đêm, cái này là hệ thống định vị vệ tinh ...

Những thiết bị này mỗi thứ đều nhỏ bé, tinh xảo, tổng thể tích không vượt quá hai quyển từ điển của Tân Hoa Xã (1) nhưng những thứ đó tuyệt đối đều là sản phẩm công nghệ cao cấp nhất, Mộc Tử phải tiêu tốn đúng hai mươi vạn mới mua được. Cũng nhờ trình độ kĩ thuật inte cao siêu của Âu Dương Lục Sắc mới có thể thông qua mạng inte mua về với giá đó, nếu không cho dù có nhiều hơn hai mươi vạn cũng đừng hòng mua được những thiết bị tốt như vậy.

Mộc Tử hưng phấn dùng thử những bảo bối này vài lần, làm quen sơ sơ với phương pháp sử dụng của chúng.

Công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí, hiện tại đã có những bảo bối này thì khi hành động sau này sẽ thuận tiện hơn nhiều ... Mộc Tử đắc ý thầm nghĩ.

"Lục Sắc, chúng ta nên xuất phát thôi." Gọi vài lần nhưng không nghe thấy tiếng đáp trả của Âu Dương Lục Sắc, hần mới chậm rãi chuyển sự chú ý từ đồng bảo bối trước mặt sang xung quanh thì phát hiện Âu Dương Lục Sắc đang ngồi giữa những bông hoa tươi trên mặt đất, nàng cầm một xấp tiền lẻ loại một và năm nhân dân tệ, đếm hết sức tập trung.

"Đang làm gì vậy? Vừa rồi em còn đang bày biện hoa tươi vậy mà mới chớp mắt đã chuyển thành loay hoay với một đồng tiền rồi? Còn nữa, em lấy nhiều tiền lẻ như vậy để làm gì? Mộc Tử ngồi xuống cạnh Âu Dương Lục Sắc, tò mò hỏi.

"Cái này là để đưa cho những người ăn xin đáng thương kia." Âu Dương Lục Sắc cũng không ngần đầu lên để nói.

"Ah." Mộc Tử chặc lưỡi, "Dù thế cũng không cần phải đếm chăm chú như vậy a? Chẳng lẽ em muốn làm người chuyên bốc thí?"

"Mộc Tử, anh xem, chúng ta bây giờ đang ở trong một khách sạn cao cấp, được uống rượu vang đắt tiền, những thứ này đều rất xa xỉ, vậy vì cái gì không thể dùng một ít tiền để trợ giúp những người đang cần sự giúp đỡ?" Âu Dương Lục Sắc đem mớ tiền lẻ đã đếm xong bỏ vào trong một cái túi, ngẩng đầu lên vừa chăm chú nhìn vào mặt Mộc Tử vừa nói.

Mộc Tử vỗ nhẹ lên túi tiền trong tay Âu Dương Lục Sắc, ngừng một lát rồi nói một cách ý vị thâm trường: "Anh hiểu, anh đương nhiên hiểu. Khi xưa ở Phụng Hoàng thành, anh thiếu chút nữa lâm vào tình trạng này rồi. Nếu như không phải về sau cơ duyên xảo hợp anh làm nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ anh đã trở thành một người trong số họ! Em nói xem anh có hiểu hay không?"

Trong phú chốc, Mộc Tử như mơ hồ thấy được một thiếu niên bị gia đình cùng vận mệnh vứt bỏ, thiếu niên đó ôm lấy hai tay, thân thể gầy yếu run lẩy bẩy trong mưa gió tại Phụng Hoàng thành ...

Âu Dương Lục Sắc dĩ nhiên cũng biết rõ quá khứ của Mộc Tử, chứng kiến nét mặt của hắn, giọng điệu của nàng cũng trở nên ôn nhu hơn:

"Như vậy, chúng ta còn vì cái gì mà không xuất ra phát?" Âu Dương Lục Sắc chăm chú nhìn vào đôi mắt của Mộc Tử, ôn nhu hỏi.

"Kỳ quái, rõ ràng ban nãy là anh gọi em chuẩn bị xuất phát mà." Mộc Tử ho nhẹ một tiếng, lấy lại tinh thần từ trong những suy nghĩ hỗn loạn, sờ sờ mũi rồi lầm bầm.

"Xuất phát đi trợ giúp những người đáng thương kia?" Âu Dương Lục chớp chớp hai mắt, hiển nhiên vẫn còn có chút hoài nghi. Nhìn thấy bộ dạng cuồng nhiệt của Mộc Tử đối với những thiết bị kia, nàng còn tưởng rằng hẳn không thể chờ đợi hơn nữa để thí nghiệm những thứ này chứ.

"Cứ cho là như vậy đi." Mộc Tử vừa nói vừa đem những trang bị công nghệ cao trên bàn cất cẩn thận vào trong túi.

"Cái gì gọi là cứ cho là như vậy đi?" Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc.

"Anh bảo em xuất phát là đi giải quyết sự tình của Linh Hạ." Mộc Tử thân nhiên nói ...

Trần càng ngày càng cảm thấy trạng thái của Linh Hạ trong hai ngày này rất kỳ quái.

Nhiều năm như vậy hẳn chưa từng đụng qua công việc nhà, thế mà hai ngày nay hẳn bỗng nhiên như trở thành một người khác; làm toàn bộ công việc nội trợ lớn nhỏ, kể cả việc rửa chén sau khi ăn xong, hơn nữa hẳn còn từ chối sự giúp đỡ của mình. Hẳn giải thích rằng muốn bù đắp cho mình, để cho mình được nghỉ ngơi thật thoải mái.

Lúc không còn việc gì để làm thì hẳn trở nên trầm mặc, trở nên u buồn, hơn nữa thỉnh thoảng lại nhìn mình chăm chăm một cách khó hiểu, nhìn liên tục vài phút đồng hồ đến xuất thần.

Hẳn dường như cũng khôi phục sự mạnh mẽ trên giường năm ấy, thậm chí còn dùng mãnh hơn nữa. Đêm nào hai người cũng điên cuồng, động tác của hẳn thô bạo và mạnh mẽ giống như muốn đem thân thể hai người hòa quyện lại với nhau.

Mấy đêm liên tiếp cứ lúc nào tỉnh giấc vào nửa đêm, Trần cũng thấy khó hiểu khi phát hiện Linh Hạ không nằm bên cạnh mà trốn vào thư phòng đọc sách tra tư liệu. Lúc đầu nàng chỉ nghĩ rằng có thể vì hẳn sắp được thăng chức nên bận rộn, nhưng về sau nàng phát hiện những tư liệu hẳn nghiên cứu không phải là tư liệu về y học mà là đủ thứ, mỗi loại một ít: có cơ khí, có pháp luật, thậm chí còn có một số bảng phân tích bảo hiểm của từng công ty bảo hiểm ...

Trần đã hỏi thử mấy lần nhưng Linh Hạ chỉ trả lời đại khái cho qua chuyện.

Nhưng với tư cách là một nhà văn sâu sắc nhạy bén, nàng có một dự cảm không tốt: nhất định có một việc gì đó sắp xảy ra ...

Mỗi người đều quyền lựa chọn lối sống riêng của mình, Hà Lệ đương nhiên cũng có.

Lối sống của nàng mặc dù làm cho người ta khinh thường nhưng ngoại trừ việc chê bai những phẩm hạnh đạo đức bên ngoài, không ai có thể có quyền trừng phạt nàng.

Hà Lệ và Linh Hạ đã bắt đầu tự giải quyết ân oán, hận thù giữa bọn hẳn theo cách riêng của mình, không cần người khác phải chen ngang vào ...

Mộc Tử nằm ngửa tại sân nhà trần ngập cánh hoa, hơi hơi nhắm mắt lại. Thanh âm của Âu Dương Lục Sắc thao thao bất tuyệt truyền vào lỗ tai của hẳn.

Từ lúc quen biết nhau đến giờ đây là sự bất đồng lớn nhất. Vừa rồi suýt tí nữa hai người đã tranh cãi với nhau. Tại thời điểm này, Mộc Tử lựa chọn sự im lặng, hẳn giao toàn bộ quyền được lên tiếng cho Âu Dương Lục Sắc để nàng nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, còn hẳn thì hoàn toàn giữ im lặng trong suốt thời gian nàng nói. Phương pháp giải quyết sự bất đồng đó được sử dụng liên tục cho đến sau này, mỗi lần đều giải quyết được vấn đề một cách thuận lợi ...

Nàng cho rằng chúng ta không cần phải tham gia vào những việc không còn liên quan đến mình nữa, vụ giao dịch này đã bị hủy bỏ bởi sự thất tín của Linh Hạ. Hơn nữa, chúng ta có một công việc ý nghĩa hơn, quan trọng hơn cần phải hoàn thành —— trợ giúp những người đang cần sự giúp đỡ kia.

Âu Dương Lục Sắc lại một lần nữa từ chối xem vào vào mối quan hệ giữa Linh Hạ và Hà Lệ, lý do của nàng đưa ra rất đầy đủ nhưng Mộc Tử biết rõ đó không phải là điều quan trọng nhất.

Sâu trong nội tâm của Âu Dương Lục Sắc vẫn còn lưu lại hình bóng về cái chết của Văn Tuấn.

Nói cách khác Âu Dương Lục Sắc vẫn là Âu Dương Lục Sắc, nàng vẫn chưa thể dung nhập vào nhân vật Hắc Bạch Vô Thường được.

Có nhiều thứ cần rất nhiều thời gian để thay đổi, để thích ứng.

Lục Sắc, anh sẽ từ từ chờ em.

Mộc Tử nhẹ nhàng vờ tóc trên trán.

Mộc Tử đợi đến lúc Âu Dương Lục Sắc nói ra tất cả những lý do có thể nghĩ đến mới mở miệng. Hẳn vừa mở miệng liền thu hút toàn bộ sự chú ý của Âu Dương Lục Sắc.

Lục Sắc, em có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng vô số tiền bạc như những bông tuyết phủ kín bầu trời không ...

~~o0o~~

Chú thích:

(1) - Tân Hoa Xã (tiếng Trung: 新华社, tiếng Anh: Xinhua News Agency) là thông tấn xã chính thức của chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và là trung tâm thu thập thông tin lớn nhất, cơ quan ngôn luận lớn nhất của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là một trong hai cơ quan ngôn luận lớn của Trung Quốc, cơ quan kia là Trung Quốc Tân Hoa Xã

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (3)

Giết người và làm giải phẫu có rất nhiều điểm tương tự: cả hai đều cần phải cẩn thận quan sát trước khi thực hiện, tỉ mỉ từng bước một của công việc, mô phỏng bất kỳ tình huống nào có khả năng nảy sinh ngoài ý muốn, vân vân.

Linh Hạ chưa từng giết người nhưng hẳn quá quen thuộc với việc cầm dao giải phẫu.

Do đó lúc này hẳn muốn dùng phương pháp giải phẫu để hoàn thành sứ mệnh thần thánh của chính mình.

Linh Hạ vừa mới hiểu được chân lý của hạnh phúc, lại nhận được sự gợi ý từ Hắc Bạch Vô Thường, hẳn hiểu được thật ra có rất nhiều phương pháp giết người để lựa chọn. Cá chết lưới rách, ngọc thạch câu phân chỉ là một trong những phương thức cực đoan mà vạn bất đắc dĩ mới phải áp dụng.

Thế nhưng, mặc dù hẳn rất có lòng tin đối với thủ thuật dùng dao của mình thì đối với việc trả thù này cũng không nắm chắc quá nhiều.

Nhưng ít nhất cũng phải thử một lần.

Nếu trời không giúp mình hoặc mình không có được đầu óc thông minh của Hắc Bạch Vô Thường, như vậy sau đó đồng quy vu tận cùng Hà Lệ cũng không muộn.

Với những ý nghĩ như vậy, Linh Hạ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cùng chuẩn bị cho bản thân giống như những lần phải đối mặt với bệnh nan y.

Hắn xuống xe tại nơi cách con thuyền một cái giao lộ, sau đó mang theo một cái va li màu đen cỡ nhỏ đi bộ đến bãi đậu xe ở lối vào cho người vận chuyển. Làm như vậy hẳn có thể che giấu tối đa dấu vết hoạt động của mình, che dấu hành tung của bản thân tốt hơn, không để lại bất kỳ manh mối rõ ràng nào.

Tai nạn đơn giản nhất chính là tai nạn xe cộ. Linh Hạ là người có xe, có thể nói là có phần tâm đắc đối với tính năng và cấu tạo của xe con, chỉ cần cắt dây điện, hoặc nói lòng một cái ốc vít nào đó lập tức có thể gây ra một vụ tai nạn rồi.

Cho nên, ý tưởng đầu tiên của hắn là động tay động chân trên xe của Hà Lệ.

Lúc trước Hà Lệ cùng người da đen đi đến con thuyền là bằng xe của chính Hà Lệ, đêm qua Linh Hạ đã nghiên cứu đối với chiếc BYD màu đỏ của Hà Lệ một cách thấu triệt về cấu tạo và kết cấu của chiếc xe này một lần nữa. Hiện tại, hẳn đối với chiếc xe này có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Trong va li đen đã có sẵn dụng cụ, chỉ cần cho hắn một hoàn cảnh an toàn, trong thời gian tối đa một phút hắn lập tức có thể đem thứ này biến thành chiếc xe tử vong của Hà Lệ.

Vấn đề là bốn phía trong bãi đỗ xe đều được lắp đặt camera hiệu suất cao, những cái camera này đều tự động lưu lại hình ảnh 24/24, nó giống như những đôi mắt sắc bén giám sát từng thời điểm, từng góc xó xỉnh trong bãi đỗ xe.

Vì vậy, điều đầu tiên phải làm đó là làm cho bốn cái camera này mất tác dụng, hoặc làm cho bản thân trở nên vô hình để cho chúng nó không cách nào phát hiện ra mình.

Không có thiết bị làm nhiễu sóng tiền tiến, cũng không có khả năng như những tên thần trộm trong điện ảnh với thân thủ cao cường, võ nghệ cao cường, dùng mấy chiếc phi tiêu là có thể làm vỡ camera. Như vậy cũng chỉ có cách tàng hình chính bản thân mình.

Điều này Linh Hạ đã sớm chuẩn bị xong.

Hắn xách theo va li núp trong một góc tối bên ngoài bãi đỗ xe. Hắn hành động rất nhanh gọn, nửa phút đồng hồ sau, một người mặc chiếc áo mưa đen rộng thùng thình, áo mưa đã có chút rách rưới nhưng mũ vẫn còn nguyên vẹn xuất hiện. Nam nhân với khuôn mặt bị che khuất bởi mũ áo mưa đi rất nhanh đến bãi đỗ xe, người này có vóc dáng mập mạp, cao chừng một mét tám, trong tay hắn mang theo một cái ba lô màu đen tã tơi - bộ dạng điển hình của một kẻ lang thang.

Kẻ lang thang cao to này đi rất tùy hứng nhưng tốc độ cũng rất nhanh, trong chớp mắt đã đi đến giữa bãi đậu xe. Hắn đi đến trước một chiếc xe BYD màu đỏ, ba lô trong tay đột nhiên rớt xuống, hơn một nửa những cái bánh bao hình thù kỳ quái bên trong lập tức rơi đầy trên mặt đất. Kẻ lang thang khom người xuống, bắt đầu nhặt bánh bao trên mặt đất một cách rất nghiêm túc...

Nửa phút đồng hồ sau, kẻ lang thang cuối cùng đã nhặt xong tất cả bánh bao của hắn, hắn đem ba lô vác lên trên vai, nghênh ngang đi ra bãi đỗ xe...

Không tệ, người này không những là một bác sĩ xuất sắc mà còn có chút tiềm chất làm sát thủ. Ít nhất hắn cũng biết áp dụng lý thuyết vào thực tiễn.

Mộc Từ ẩn nấp trên lầu cho đến khi nhìn thấy bóng lưng của Linh Hạ đang cải trang biến mất trong bóng râm ngoài bãi đỗ xe mới chậm rãi buông ống nhòm trong tay xuống, nở một nụ cười nhẹ trên mặt.

"Lục Sắc, hắn đi đâu vậy?" Mộc Từ cầm lấy điện thoại, nhẹ giọng hỏi Âu Dương Lục Sắc đang giám thị ở cửa sổ đối diện tầng trệt.

"Hình như là lên mái nhà." Âu Dương Lục Sắc hồi đáp. "Ah, đúng rồi, bây giờ hắn đang leo lên mái nhà."

"Mái nhà..." Mộc Từ thấp giọng lặp lại một câu, hỏi: "Hắn thay lại trang phục lúc trước rồi à?"

"Không có." Âu Dương Lục Sắc hồi đáp, "Chỉ thay đôi giày đế cao kia thôi, cũng chưa thấy cởi áo mưa ra, không thấy ba lô đâu nữa, bây giờ hắn chỉ xách cái va li màu đen kia, đang lặng lẽ trèo lên mái nhà."

"Đã mình bạch." Mộc Từ không kìm lòng được lắc đầu, "Xem ra thằng cha này không chỉ chuẩn bị một kế hoạch duy nhất... Đáng tiếc đều quá cầu thả."

"Dường như anh khá chắc chắn về việc Linh Hạ không có khả năng thành công?" Âu Dương Lục Sắc nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy. Nếu như không có tên da đen Benny kia hắn còn chút may mắn để có cơ hội thành công, nhưng hiện tại cơ hội của hắn gần như bằng không rồi. Hơn nữa..." Mộc Từ ung dung thờ dãi, cảm ly rượu trên bàn lên trước mặt.

Dưới ánh đèn, rượu vang đỏ trong chiếc ly Bordeaux (1) tỏa ra ánh sáng quý dị.

"Hơn nữa như thế nào?" Âu Dương Lục Sắc nghi ngờ hỏi.

"Hơn nữa rất có thể Linh Hạ sẽ rơi vào tay Benny." Mộc Từ nheo hai mắt lại cẩn thận nghiên cứu chất lỏng trong ly, sau đó đột nhiên uống một hơi cạn sạch, lạnh lùng nói.

"Vì cái gì? Anh... Anh lại là làm sao mà biết được? Anh... Anh ra đứng ở trước cửa sổ cho em" Âu Dương Lục Sắc trước tiên giật mình, sau đó giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, giọng nói bắt đầu trở nên gấp gáp...

Mộc Từ ngoan ngoãn đi đến phía trước cửa sổ, một tay nâng ống nhòm lên.

Âu Dương Lục Sắc đang đứng trước cửa sổ tại tầng trệt đối diện hắn, nàng cũng nâng ống nhòm nhìn chằm chằm hắn.

"Mộc Từ, lời nói vừa rồi của anh rốt cuộc có ý gì? Em nhắc nhở anh, mặc dù Linh Hạ thất tín, hơn nữa đã xóa bỏ giao dịch của chúng ta, thế nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do để anh trả thù hắn! Nếu như lần này chúng ta không mời mà tới là vì trả thù sự thất tín của Linh Hạ, em... em sẽ không tiếp tục ở lại nữa, em tuyên bố rút lui!"

Giọng điệu của Âu Dương Lục Sắc bỗng trở nên mạnh mẽ quyết liệt, xuyên qua điện thoại, gần như làm hai lỗ tai Mộc Từ chấn động ù ù.

Mộc Từ lắc đầu cười khỏ, xem ra Lục Sắc hiểu lầm mình rồi.

"Em cũng đã gặp Benny, em cảm thấy hắn là người như thế nào?" Mộc Từ không trực tiếp trả lời nghi vấn của Âu Dương Lục Sắc mà bỗng nhiên thay đổi chủ đề của câu hỏi.

"Benny..." Âu Dương Lục Sắc khựng lại, trả lời không tự tin lắm: "Em chỉ thấy hắn vài lần ở khoảng cách xa... Xem trang phục của hắn cùng với bộ dạng mỗi lần đi ra đều là tiền hô hậu ứng (2), em nghĩ rằng hắn hẳn là một phú hào (3), hoặc là quan to?"

"Hắn là phú hào, hơn nữa không phải là một phú hào đơn giản." Mộc Từ bỗng nhiên khẳng định rất chắc chắn. Dừng một lát, trong khi Âu Dương Lục Sắc đang im lặng tiêu hóa những lời nói của hắn, hắn đột nhiên tiếp tục nói: "Lục Sắc, nhìn anh."

Thế là, trong màn đêm của thành phố Trung Hải, trên một chiếc thuyền sân bay sang trọng xuất hiện một cảnh tượng: hai người cách nhau một hồ nước, cầm trong tay hai cái ống nhòm nhìn chằm chằm vào nhau trong bóng đêm.

"Lục Sắc, đôi khi anh cảm thấy thật ra em vẫn chưa hiểu hết con người anh." Mộc Tử nặng nề nói, "Hiện tại anh có thể nói cho em biết, lần này anh tham gia vào chuyện này không phải vì trả thù Linh Hạ mà là tới cứu hần một mạng đấy..."

-----o Chú thích o-----

(1) - Dạng ly này có thân hình bầu, thu hẹp ở miệng, đáy thân kéo dài xuống dưới chân giống như một cánh hoa tulip. Với cấu tạo này, hương thơm của rượu sẽ dễ dàng hướng lên mũi khi người uống lắc nhẹ và nếm.

2) - Trước mặt có người hô, sau lưng có người ủng hộ.

Theo thông lệ thời xưa, khi các vị quan lớn đi ra ngoài, phía trước có lính la hét bảo dân chúng tránh đường, phía sau có quân lính đi theo bảo vệ.

(3) - Người giàu và có thế lực trong một địa phương (cũ).

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (4)

Bầu trời đêm của thành phố được rọi chiếu phủ lên bởi những màu sắc sắc sỡ chói mắt, ngay cả ánh sáng từ những ngôi sao và mặt trăng cũng bị bao phủ hoàn toàn. Bất thành linh, Mộc Tử có một cảm giác rất kỳ quái, loại cảm giác này giống như đầu bị phủ lên một lớp màng mỏng trong suốt bằng nhựa, mặc dù căn bản không ảnh hưởng đến tầm mắt, nhưng trong một thời gian dài lại gây ra cảm giác ngột thở.

Mộc Tử cảm thấy chính mình giống như những người dân sống trong thành phố nặng nề, ngột ngạt này, dường như bị bao phủ bởi một lớp màng mỏng bằng nhựa, đến khi hần tình trạng kiệt sức, ngột thở, sẽ nhẹ nhàng lấy đi mạng sống của hần.

Xinh đẹp nhưng nguy hiểm. Trong cái thành phố này, khắp mọi nơi đều ẩn dấu sự chết chóc. Giữa người với người, chẳng lẽ không còn điều gì có ý nghĩa để tin tưởng lẫn nhau hay sao?

Ngay cả tình yêu của mình – Âu Dương Lục Sắc, đôi khi cũng không thật sự hiểu được chính mình.

Mộc Tử uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, nhìn lên bầu trời đêm, hít thở một cách nặng nề. Hần bắt đầu nhớ về thiên nhiên yên tĩnh, hài hòa, không khí trong lành kia rồi.

Lúc còn rất nhỏ, hần cũng quên mất năm đó mình bao nhiêu tuổi, hần đi theo mẹ đến nhà bà ngoại ở nông thôn, đó là một ngôi làng nhỏ ở phương bắc, khi đó là mùa hè, hần rất thích chạy đến những cánh đồng mênh mông đó, nhìn những mầm cây bắp xanh mơn mởn bay phấp phới theo gió, nhìn những bông hoa nhỏ đủ màu sắc mà hần không biết tên nở rộ khắp nơi, ve sầu kêu râm ran trên những tầng cây, ếch xanh gọi bạn gọi bè trong hồ nước, không khí trong lành thoáng đãng, ngay cả những cơn gió từ phía trước thổi đến cũng đều mang theo những hương thơm tươi mát... Hần còn nhớ rõ phía đông ngôi làng của bà ngoại có một dòng sông nhỏ, nước không sâu lắm, hần thích nhất là nhảy xuống sông lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, tung tăng bơi lội trong nước như một con cá con...

Những ngày tốt đẹp đó... dường như thật gần gũi, nhưng cũng thật xa xôi. Gần giống như những bong bóng nước lăn tăn ngay trước mắt, dường như chỉ cần vờn tay ra là có thể chạm vào. Xa xôi chính là khoảng cách một thế hệ, hần đã không còn nhớ chính xác hình dáng của bà ngoại, kể cả tên của ngôi làng nhỏ kia. Hần chỉ biết là sau lần đi đến nhà bà ngoại đó, bà ngoại cũng chỉ còn lại một người thân trong nhà, không lâu sau khi hần cùng mẹ trở về thành phố, bà ngoại cũng buông tay rời khỏi nhân gian, từ đó về sau, hần không còn cơ hội đến nông thôn, đến ngôi làng nhỏ nữa...

Thế đấy, một khi có cơ hội, nhất định phải trở về thiên nhiên trong tuổi thơ mới được. Thoát khỏi sự trói buộc nặng nề, ngột ngạt này, tìm một ngôi làng có phong cảnh tú lệ, cùng với Âu Dương Lục Sắc sống yên ổn hết quãng đời còn lại.

Mộc Tử nâng ly rượu lên, lại phát hiện ly rượu đã trống rỗng.

Hần đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, bản thân còn trẻ như vậy mà đã bắt đầu nghĩ về cuộc sống sau khi lui về ở ẩn rồi, dường như có chút quá tiêu cực... Hần không hề nghĩ rằng không bao lâu sau, hần thật sự đã được đến nông thôn như mong muốn, giấu mình sinh sống tại một ngôi làng nhỏ trong một khoảng thời gian dài, đương nhiên không phải là quy ẩn...

Benny cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Hần là một người giàu, vô cùng giàu, có năng lực làm mưa làm gió, nhưng mà hần tuyệt đối không phải là một quan chức cấp cao. Bởi vì trên người hần

có sự lưu manh mà quan chức cao cấp không có được, trong đôi mắt nhìn lên một cách bất cần đời không chỉ toát ra cảm giác cao cao tại thượng, xuân phong đắc ý (1), hơn nữa còn có sự xảo trá, khôn khéo, sự độc ác.

Người có được loại ánh mắt và khí chất này thông thường cũng không phải là người lương thiện gì.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi tiến vào khách sạn chính là tự mình tìm hiểu, quan sát cấu trúc và địa thế trong ngoài con thuyền, sau đó hắn từ chối sử dụng nhân viên phục vụ nào là nhân viên trên thuyền, mà ngay cả người chịu trách nhiệm quét dọn gian phòng, hắn cũng thay bằng thủ hạ của mình.

Mỗi lần hắn đi ra ngoài, ít nhất phải có năm sáu người đi theo hai bên, những người kia có bề ngoài lãnh đạm, động tác gọn gàng và linh hoạt, cách ăn mặc thì quái dị khác người, xem ra cũng không phải là nhân vật bình thường.

Khi hắn đi bộ, lúc nào cũng để cho mấy tên thủ hạ vây quanh mình, còn hắn thì ở chính giữa. Hơn nữa, luôn luôn quan sát xung quanh bất cứ lúc nào, giống như một con rắn vừa ra khỏi hang của nó, kiên nhẫn quan sát bất kỳ nguy hiểm nào có thể tồn tại xung quanh. Mỗi lần xuống xe, hắn đều để cho thuộc hạ xuống xe trước, sau đó hắn hạ cửa sổ xe xuống, cẩn thận xem xét tình huống bốn phía, sau đó mới chịu xuống xe một cách cẩn thận từng li từng tí một.

Khi ăn cơm, ly đầu tiên của mỗi chai rượu hắn đều để thủ hạ uống trước...

Người Linh Hạ muốn đối phó chính là Hà Lệ, mà trước mắt thì Benny là bùa hộ mệnh hữu hiệu nhất của Hà Lệ.

Linh Hạ muốn dùng kế hoạch câu thả của mình để đối mặt với thách thức, nhưng thật ra đối thủ là chính là Benny. Đối mặt với một đối thủ như vậy, hắn làm sao có thể thắng?

Theo như những gì Mộc Tử nói, khả năng lớn nhất chính là lần này Linh Hạ sẽ ngã xuống trong tay Benny.

Những chi tiết này, Mộc Tử đều phải trải qua sự quan sát cẩn thận, trăm phương nghìn kế tìm hiểu mới tổng kết ra được đây.

Mộc Tử cũng phải trải qua nhiều lần cân nhắc mới đưa ra được kết luận này.

Trong khi cảm thán năng lực quan sát cùng năng lực suy luận của Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc cũng đồng thời hận chính bản thân mình không đủ chu đáo, không đủ hiểu Mộc Tử, tin tưởng Mộc Tử.

Nàng cảm thấy lo sợ và bất an, cảm thấy hơi xấu hổ, cảm thấy có lỗi với Mộc Tử, có lỗi đối với tình yêu chân thành, cuồng nhiệt của hắn.

Điện thoại trong tay nàng nóng lên vì sử dụng quá lâu.

Một tin nhắn viết xong lại xóa, xóa xong lại viết, cuối cùng gửi đến điện thoại của Mộc Tử lại là một tin nhắn không lời.

Nàng tin tưởng khi Mộc Tử nhận được tin nhắn không lời của nàng, hắn nhất định sẽ hiểu được.

Thật ra Vô tự thiên thư (2) mới chính là bài thơ sâu sắc nhất, chứa đựng nhiều cảm xúc nhất trên thế giới...

Khi bầu trời phía đông dần dần hiện ra những tia nắng bình minh, Hà Lệ nhàn nhã thức dậy từ trong giấc ngủ. Sau một đêm phong lưu, nàng cảm thấy hơi kiệt sức, toàn thân đau nhức, mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Loại cảm giác khó chịu này đều do người đàn ông da đen cường tráng bên cạnh mình ban cho. Người đàn ông này năm nay đã ba mươi chín tuổi nhưng tinh lực cùng sức chịu đựng của hắn lại mạnh mẽ hơn nhiều so với bất kỳ người đàn ông hơn hai mươi tuổi mà nàng đã từng gặp.

Hiện tại, người đàn ông này vẫn còn ngủ mê mết, thân thể đen thui, cường tráng của hắn cứ bày ra trước mặt mình, cùng với làn da trắng như tuyết của mình làm nổi bật lẫn nhau, hình thành sự tương phản rõ nét.

Cái khuôn mặt to béo, tràn ngập một màu đen, đôi môi dày, cùng với bàn tay to lớn không an phận đặt trên bộ ngực của mình, Hà Lệ nhủ mảy một cách vô thức, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân rất bẩn, làn da trắng nõn trên người mà mình vẫn lấy làm tự hào dường như bị bao phủ bởi những chất bẩn mà mắt thường khó phân biệt được, chúng đang liên tục găm nhấm từng tế bào một của nàng, mọi mút dây thần kinh dường như muốn biến mất, nàng đột nhiên cảm thấy buồn nôn...

Nàng chán ghét người đang ở đây, hận không thể cách hắn ngàn dặm để có thể không cần phải suy nghĩ về hắn. Thế nhưng, ở một phương diện khác, nàng chỉ có thể ngheh tiếp hắn, chỉ có thể làm ra vẻ yêu thích hắn, sẵn lòng chia sẻ thời gian lãng mạn cùng hắn.

Điều này thật đáng nực cười, nhưng cũng thật đáng thương.

Hà Lệ cố đẩy bàn tay to lớn trước ngực mình ra một cách thô bạo, kích động lao vào phòng tắm, cọ sạch thân thể suốt nửa giờ. Nàng nhẹ nhàng dịch thân thể về phía sau, một lần nữa nhắm mắt lại.

Thế đấy, cứ xem như thứ nằm trước mặt mình không phải là một người, mà là một đồng tiền mặt cùng đồ trang sức quý giá là được rồi. Nghĩ như vậy làm nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều...

-----o Chú thích o-----

(1) - Đường làm quan rộng mở; thăng quan tiến chức thuận lợi

(2) – Vô tự thiên thư kỳ thật giống như dịch nghĩa ra – bởi vì không có văn tự, chẳng qua chỉ là một kí hiệu nên mới được gọi như vậy. Thông thiên bảo giám là một tên gọi khác của nó, giải thích Kinh Dịch của Khổng Tử, được con cháu đời sau biên soạn lại, hiện tại ví von với những thư tịch, tri thức tối nghĩa khó hiểu, rất thâm ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (5)

Có thể bởi vì sống cùng Mộc Tử trong một thời gian dài, trong lúc vô tình, Âu Dương Lục Sắc cũng có một thói quen tương tự: thỉnh thoảng lại dựa trên hoàn cảnh trước mắt, nghĩ đến một câu thành ngữ nào đó.

Đời người giống như một bộ phim.

Đây là câu thành ngữ mà nàng nghĩ đến trong giờ phút này.

Hiện tại đang là 8h30' sáng, mặt trời đã bắt đầu lên cao, toàn bộ con thuyền xa hoa lại bắt đầu một ngày hoạt động mới, dòng người đông như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt.

Mỗi người mà chúng ta từng gặp thoáng qua đều là một thành viên trong bộ phim này, hoặc trầm mặc, hoặc đường hoàng, hoặc thiện, hoặc ác, nhưng mỗi người đều lặng lẽ sắm vai nhân vật của chính mình. Không ai biết rằng mình đang tham gia diễn trong bộ phim của chính mình, kết quả như thế nào, nhân vật chính cùng nhân vật phụ sẽ có số phận như thế nào.

Âu Dương Lục Sắc cảm thấy hiện tại mình là một nhân vật rất mâu thuẫn, nàng vừa là người ngoài cuộc, nhưng cũng là một người tham dự.

Nàng đang xem một bộ phim, một bộ phim không có kết thúc. Bộ phim này đã được định trước là đầy rẫy chết chóc, biến hóa khôn lường (1). Trong bộ phim này, cho dù là Hà Lệ, Linh Hạ hay Benny, bọn họ cũng không biết được bộ phim này kết thúc như thế nào.

Rốt cuộc nên buồn hay nên vui?

Càng làm Âu Dương Lục Sắc cảm thấy không tương tượng được đó chính là việc nàng cũng là một nhân vật trong bộ phim này, thậm chí là một nhân vật có thể liên quan đến số phận của nhân vật chính. Toàn bộ những điều này đều là vì người yêu thần bí bên cạnh nàng. Tuổi của chàng trai này so với nàng còn nhỏ hơn mấy tháng, không, nên gọi là một người đàn ông, trên người hắn có một ma lực thần kỳ khiến nàng không thể không tin tưởng hắn, nếu tồn tại một người có thể khống chế kết cục cuối cùng của bộ phim này, người đó nhất định chính là hắn.

Giờ phút này, vị trí của hai người là lan can cạnh hồ nước đối diện tàu sân bay, đưa lưng về phía mặt nước đang lăn tăn sóng, nhìn bề ngoài thì có vẻ đang nhàn hạ, thoải mái ngắm phong cảnh trên tàu sân bay.

Mộc Tử mặc một bộ trang phục bình thường, đeo một chiếc kính râm hình vuông màu xanh lục, hiện tại đang ngửa mặt nhìn lên bầu trời, dường như cũng không có ý định quan sát những đám mây thay đổi khôn lường kia trên bầu trời.

Tuy nhiên Âu Dương Lục Sắc biết rõ thứ hắn quan sát tuyệt đối không phải là những đám mây. Hắn đang quan sát sân thượng, sân thượng của tàu sân bay. Đeo cặp kính râm trông rất dọa người kia cũng không phải là để hù người khác, đây không phải là kính râm bình thường, đó là sản phẩm công nghệ cao tiên tiến nhất với hai lớp thấu kính, tầng thấu kính trong suốt phía trong còn mỏng hơn cả tờ báo, nhưng thật ra lại là kính viễn vọng có bội số lớn, trên gọng kính còn trang bị nút điều chỉnh tiêu cự, với loại trang bị này thì không cần phải lo lắng việc sử dụng kính viễn vọng lớn vào ban ngày ban mặt khiến người khác hoài nghi rồi.

Hiện tại hai mắt Mộc Tử đang xuyên qua thấu kính, máy quét quan sát một cách cẩn thận mọi góc ngách trên sân thượng. Ở đó, Linh Hạ đang tỉ mỉ chuẩn bị một món quà dành cho Hà Lệ, một món quà thần bí có thể gây chết người.

Ngoài trừ bản thân Linh Hạ, không một ai biết rõ món quà này là cái gì.

Đương nhiên Mộc Tử cũng không biết, do đó hắn vẫn còn quan sát, vẫn còn phỏng đoán.

Khi Mộc Tử rơi vào trạng thái làm việc, hắn hoàn toàn đạt tới một cảnh giới hoàn toàn vong ngã.

Âu Dương Lục Sắc đứng bên cạnh quan sát Mộc Tử đến xuất thần, đột nhiên liên tưởng một cách khó hiểu đến một người áo trắng như tuyết – Tây Môn Xuy Tuyết.

Đúng vậy, Mộc Tử đeo chiếc kính râm công nghệ cao bây giờ giống hệt Tây Môn Xuy Tuyết cảm kiếm. Trong suy nghĩ của Âu Dương Lục Sắc, trên thực tế hai người đó có nhiều điểm tương tự, bọn hắn đều không phải là những người đàn ông bình thường, cuộc đời của bọn hắn cũng được chủ định không giống người thường. Thần bí, cơ trí, trầm mặc, trên người luôn luôn tồn tại một loại sát khí vô hình... Loại đàn ông này không hề am hiểu những lời đường mật, thế non hèn biến nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác an toàn, cảm giác có thể nương tựa. Bọn hắn khiến nữ nhân của mình tin tưởng rằng bờ vai của bọn hắn chính là ngọn núi nguy nga, kiên cường nhất trên thế giới...

Nghĩ đến Tây Môn Xuy Tuyết, Âu Dương Lục Sắc tự nhiên nghĩ đến Tú Thanh, Tây Môn Xuy Tuyết đối với Tú Thanh cũng giống như mỗi một thanh kiếm đều có một vô kiếm thích hợp nhất với chính mình, lần đầu tiên khi ta gặp người, ta đã biết rằng người chính là vô kiếm duy nhất trong cuộc đời của ta...

Nhìn lại chính mình và Mộc Tử, từ khi vô tình gặp được nhau trong trường tin học, đến bây giờ cùng nắm tay nhau đi trên một con đường, thời gian cũng không tính là quá dài, nhưng mà đôi khi tình cảm là thứ không hề có liên quan đến thời gian. Âu Dương Lục Sắc là một cô gái, về tình yêu của mình, nàng đã từng có vô số tưởng tượng lãng mạn, từng mô tả diện mạo người yêu trong lòng của mình vô số lần, nhưng từ khi lần đầu tiên vô tình gặp được Mộc Tử trên đường, đến khi Mộc Tử vì nàng mà gây chiến với Phó Dương, lại kể đến trong buổi chiều mưa to kia, hai người như vắt bỏ tất cả mọi thứ, hôn nhau nồng nhiệt trên đường phố, hết thảy tất cả những điều này đến một cách đột nhiên, nhưng cũng phát triển suôn sẻ như một dòng chảy, giống như một bộ phim tình cảm có hậu nhẹ nhàng, vui vẻ.

Khi đó, ở thành phố Tân Bắc, Mộc Tử lén lút từ biệt, chuẩn bị một mình rời khỏi nơi đây, nàng cả đêm không ngủ, đứng bên cửa sổ dõi theo bóng lưng cô độc của hắn, nàng rốt cục từ bỏ tất cả, rốt cuộc liều lĩnh quyết định ra đi cùng Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc cũng tin rằng mình chính là vô kiếm thích hợp nhất của Mộc Tử trong cuộc đời này...

Chấm dứt dòng suy nghĩ lộn xộn, Âu Dương Lục Sắc nhìn đồng hồ, thời gian hiện tại là 8h40' sáng, đã qua hơn hai mươi phút đồng hồ rồi, trong thời gian hai mươi phút này, bọn họ thật sự hoàn toàn im lặng. Âu Dương Lục Sắc không nhận được quay đầu lại nhìn, thấy Mộc Tử đã buông kính viễn vọng xuống từ lâu, vừa nhàn nhã uống sữa đậu nành vừa nhìn nàng một cách chăm chú.

“Sao lại dùng ánh mắt này để nhìn em?” Âu Dương Lục Sắc không nhận được sờ lên mặt của mình, tò mò hỏi, “Chợt phát hiện em còn đẹp hơn so với sân thượng sao?”

“Nếu anh có thể kiên trì quan sát sân thượng trong 20 phút, phỏng chừng xương cổ đã bị gãy từ lâu rồi.” Mộc Tử cười khò, “Thấy em chăm chú suy nghĩ như vậy, anh đang đoán xem em đang suy nghĩ điều gì.”

“Ah?” Âu Dương Lục Sắc có chút thích thú hừ một tiếng, nheo mắt lại hỏi: “Vậy anh nói thử xem?”

“Em đang nghĩ đến anh.” Mộc Tử cười tủm tỉm, trả lời.

“Sai.” Âu Dương Lục Sắc lắc đầu, trả lời một cách trang nghiêm: “Tự mình đa tình.”

“Không nên gạt anh. Có rất ít chuyện có thể dấu diếm được anh.” Mộc Tử cũng trả lời một cách nghiêm túc. “Đặc biệt là những mỹ nữ không có lòng dạ tính toán như em.”

Đôi khi Mộc Tử rất hài hước. Sự hài hước đột nhiên xuất hiện đó nhiều khi giống như gió xuân phả vào mặt, làm cho Âu Dương Lục Sắc cảm thấy hết sức thoải mái, dễ chịu và ấm áp.

“Ah?” Chấm dứt những suy nghĩ lung tung, Âu Dương Lục Sắc bắt đầu tự hỏi về vấn đề mà mình quan tâm nhất, “Như vậy thì Linh Hạ sao có thể giấu diếm được anh chứ? Anh cũng đã quan sát lâu rồi, về kế hoạch của hắn, anh đã phá giải hoàn toàn rồi sao?”

“Đoán xem?” Mộc Tử cười một cách xảo quyệt.

Âu Dương Lục Sắc lắc đầu: “Em cũng không có hứng thú đối với kế hoạch của hắn. Điều em muốn biết chính là kế hoạch của hắn có thành công hay không? Dựa theo phán đoán của em, liệu hắn có vừa bắt đầu đã bị bại lộ, vì vậy mà rước họa vào thân không?”

“Anh đã gửi tin nhắn nhắc nhở hắn rồi, anh nói với hắn không nên ra tay trên sân thượng, ngộ nhỡ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì muốn chạy cũng không kịp.”

“Thế nhưng hắn vẫn không rời đi, bây giờ hắn vẫn trốn trên sân thượng.” Sắc mặt Âu Dương Lục Sắc trở nên ngưng trọng.

“Đúng vậy. Không biết là hắn chưa đọc tin nhắn của anh hay căn bản là không không muốn đọc...” Trên khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh như nước của Mộc Tử lộ ra một chút bất đắc dĩ.

-----o Chú thích 0-----

(1) – Nguyên văn là “Nhất ba tam chiết”

+ Ba: chỉ nại trong thư pháp, nại – cách viết đưa bút về bên tay phải xuống (cái phẩy); Chiết: chỉ việc chuyển đầu bút lông khi viết chữ (thư pháp). Ý của thành ngữ: đề cập đến việc bút pháp phức tạp, hay thay đổi hoặc ví dụ giống như kết cấu của một tác phẩm lúc lên lúc xuống, phức tạp. Ân dụ về những

việc thay đổi phức tạp, không thuận lợi (cũng nói về việc có những thay đổi không mong muốn).

+ Từ trái nghĩa: thuận buồm xuôi gió.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 18: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (6)

Linh Hạ đã lựa chọn ra tay trên sân thượng, như vậy nhất định sẽ chọn dùng vật rơi từ trên xuống.

Phía trên cửa vào đại sảnh của tàu sân bay khám nam một chiếc đồng hồ tròn khổng lồ màu vàng, trên mặt đồng hồ hiển thị múi thời gian chuẩn của bốn thành phố lớn: Bắc Kinh, Sydney, Băng Cốc, Solomon (1), đường kính của mặt đồng hồ chừng sáu mét, một nửa được khảm lên trên mái nhà bằng phẳng. Kế hoạch của Linh Hạ chắc chắn là phải động tay động chân lên chiếc đồng hồ nặng 300kg này. Chỉ cần sử dụng một công cụ nào đó trong chiếc vali hân luôn mang theo bên người, nói lòng một cái ốc vít cố định nào đó trên đồng hồ, hoặc trực tiếp dùng sức phá hỏng một bộ phận nào đó của đồng hồ, như vậy có thể bố trí tại thời điểm Hà Lệ đi đến cửa đại sảnh, một bộ phận hoặc toàn bộ chiếc đồng hồ sẽ từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng đè nát Hà Lệ...

Nghe Mộc Tử nói, Âu Dương Lục Sắc tưởng tượng đến tình cảnh huyết nhục bay tứ tung, không kìm lòng được rung mình một cái. Sau đó, nàng bỗng nhiên nghĩ đến một điểm rất trọng yếu, vì vậy vội vàng thấp giọng hỏi: “Dù kế hoạch của hân thành công, nhân lúc Hà Lệ chết thảm, hiện trường loạn cả lên, Linh Hạ cũng có thể thừa dịp rời khỏi đây... Nhưng đối với sự việc này, cảnh sát nhất định sẽ nhúng tay vào, đó đó dấu vết có người phá hư sẽ rất khó dấu diếm được con mắt của cảnh sát đúng không? Nói như vậy, cho dù Benny không ra mặt, cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng đưa Linh Hạ ra vành móng ngựa.”

“Đúng vậy. Đây chính là chỗ sơ hở của kế hoạch này.” Mộc Tử hơi bất đắc dĩ nói, “Nhưng trong thời điểm này, Linh Hạ cũng giống như Lý thúc Lý Thiên ngày đó, hân đã bị thù hận làm mờ mắt, đã không thể suy nghĩ một cách tỉnh táo rồi.”

“Có lẽ ý định của hân căn bản chính là cá chết lười rách.” Âu Dương Lục Sắc thở dài một cách yếu ớt.

“Cá chết lười rách...” Mộc Tử vừa vờn về tóc trên trán vừa nói một cách bất đắc dĩ: “Thật khiến cho người khác lo lắng cùng bị ai chính là dù cá chết rồi nhưng lười vẫn như cũ, hoàn toàn không tổn hao gì...”

“Như vậy chúng ta chỉ có thể giương mắt nhìn Linh Hạ rơi vào tay Benny sao?” Âu Dương Lục Sắc lo lắng.

Mộc Tử trầm ngâm một lát, đứng lên hoạt động tứ chi, đột nhiên nói với Âu Dương Lục Sắc: “Trò hay sắp bắt đầu rồi...”

Đúng chín giờ sáng.

Dưới sự vây chặt của vệ sĩ cùng nhân viên khách sạn, Benny ôm Hà Lệ xinh đẹp như một bông hoa từ trong phòng của hân đi ra, bước từng bước mạnh mẽ xuyên qua hành lang trắng lè, hướng về phía đại sảnh lầu một.

Trải qua một đêm mây mưa, Benny cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, đặc biệt là kể từ sau khi có được người mẫu xinh đẹp động lòng người này bên cạnh, hân cảm thấy dường như mình bắt đầu trẻ lại, nhue khí một thời nhưng vì năm tháng trôi qua mà hao tổn đang trở lại trong thời gian ngắn. Xem ra công hiệu của mỹ nhân tốt hơn nhiều so với rượu ngon, cao lương mỹ vị, nhân sâm tổ yến...

Ngồi đến đây, bàn tay đang ôm chiếc eo nhỏ của Hà Lệ siết chặt thêm một chút trong vô thức.

Sáng sớm hôm nay, nhân viên trên thuyền đã thông báo cho Benny biết, để bày tỏ sự tôn trọng và đón chào hân, khách sạn quyết định mời hân hoàn tất nghi lễ thả chim bồ câu hôm nay.

Trên tàu sân bay có nuôi mấy trăm con chim bồ câu, tất cả những con chim bồ câu này đều có lông màu trắng như tuyết, đứng 9h10' mỗi sáng, trong tiếng nhạc nghiêm trang sẽ để người chuyên trách khởi động nút cửa lồng chim bồ câu, thả toàn bộ bồ câu trong một lần duy nhất.

Khi đó, cảnh tượng mấy trăm con bồ câu tranh nhau tràn ra không trung giương cánh bay lượn, trời xanh cùng chim bồ câu trắng vô cùng trắng lè, đây gọi là nghi lễ thả chim bồ câu, cũng là một trong những hoạt động tiêu biểu của tàu sân bay vào khoảng 9h10' mỗi ngày, thu hút rất nhiều người dân đến đây xem.

Đương nhiên khi khách sạn Phương thiết đãi lãnh đạo cao cấp đến thị sát, hoặc đối với loại khách quý vừa có quyền vừa có tiền như Benny, để tỏ lòng tôn trọng đối với bọn hân sẽ đặc biệt mời bọn hân chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu. Với tư cách là khách sạn cao cấp nổi tiếng quốc tế, điều đặc biệt này

của tàu sân bay khiến cho rất nhiều du khách có hứng thú, có thể có may mắn chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu là một trong những điều kiện để thỏa mãn lòng hư vinh của rất nhiều du khách.

Nhưng đối với loại người như Benny, địa vị cùng tiền tài của hắn đều dựa vào bản thân hắn một đao một súng liều mạng mà ra, do đó, đối với tên những thứ phù phiếm này, hắn không còn hứng thú nữa. Sống cuộc sống liêm máu trên đầu đao (2) trong một thời gian dài, hắn đã tôi luyện được trái tim tình lạnh như nước từ lâu. Chỉ cần có tiền cùng quyền thế, bất luận đến nơi nào, bất luận trong trường hợp nào cũng đều sẽ được hưởng thụ sự tôn trọng, đây chính là quy tắc ngầm của thế giới này.

Do đó đối với việc có thể tham gia nghi thức thả chim bồ câu, hắn cũng không quan tâm nhiều.

Đó là lý vì sao khi hắn biết việc khách sạn Phương mời hắn chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu, cũng không biểu hiện ra bao nhiêu hưng phấn và kích động, trái lại, người vô cùng kích động lại là Hà Lệ ở bên cạnh.

Do đó hắn không chút do dự quyết định nhường cho Hà Lệ chủ trì nghi thức thả chim bồ câu, khi đó, Hà Lệ kích động như một mỹ nữ xà, quần chặt lấy người hắn, điên cuồng hôn lên khuôn mặt to béo đen như mực kia...

Càng ngày hắn càng yêu mến mỹ nữ phương đông xinh đẹp, cá tính này rồi, sự nhiệt tình của nàng, sự mềm mại của nàng, thậm chí sự sùng bái hư vinh cùng với sự tình nghịch bướng bỉnh như một đứa bé của nàng làm hắn muốn ngừng cũng không được...

Thông qua những tìm hiểu trước đó, Linh Hạ đã biết được việc khách sạn Phương quyết định mời Benny chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu, dựa trên sự hiểu biết của hắn đối với Benny và Hà Lệ, thật ra cũng không chỉ của riêng Benny mà là của toàn bộ những người đàn ông, hắn cũng đoán được rằng Benny nhất định sẽ mang Hà Lệ đi cùng đến chỗ chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu.

Do đó, chỉ cần đến 9h10', Hà Lệ và Benny nhất định sẽ đi đến cửa đại sảnh của khách sạn. Nếu đúng như vậy, hắn sẽ thực hiện kế hoạch báo thù của mình.

Giống như những gì Mộc Tử đã suy đoán, Linh Hạ sẽ nhận cơ hội ban đêm, dùng công cụ trong vali của hắn động tay động chân trên chiếc đồng hồ lớn bằng vàng phía trên đại sảnh, quả thực hắn muốn chiếc đồng hồ màu vàng sẽ rơi xuống đúng lúc Hà Lệ đi qua, để nát Hà Lệ thành những mảnh vụn. Về phần có thể làm hại đến những người vô tội khác hay không, hắn căn bản không quan tâm. Huống hồ trong mắt hắn, Benny, những thủ hạ điều võ dương oai bên cạnh Benny, thậm chí là những nhân viên khách sạn thấy tiền sáng mắt, khúm na khúm núm như vịt lẻo đẻo theo sau Benny và Hà Lệ, những kẻ này đều là rác rưởi, chết cũng chưa hết tội.

Giờ phút này, hắn đang trốn trên sân thượng, trốn sau lưng chiếc đồng hồ bằng vàng, quần áo màu đen cùng cái bóng của đồng hồ dung hòa thành một thể, chỉ có một đôi mắt sáng nhấp nháy, xuyên qua khe hở của đồng hồ, vô cùng căng thẳng nhìn chăm chăm vào động tĩnh tại cửa đại sảnh.

Trên trán của hắn, từng giọt mồ hôi chảy xuống.

Đương nhiên hắn cũng biết kế hoạch của mình quá sơ hở, nhưng hắn không phải là Hắc Bạch Vô Thường, hắn không có tinh lực, cũng không có thời gian để nghiên cứu một kế hoạch mới hoàn mỹ hơn, do đó hắn chỉ có thể mạnh tay đánh cược một lần.

Trong mấy ngày này, hắn đã làm xong nhiều công tác chuẩn bị. Nếu kế hoạch giết người thành công và hắn có thể trốn thoát trước khi bị cảnh sát hoài nghi, hắn sẽ mang theo Trần, sử dụng vé máy bay đã mua từ trước cao chạy xa bay đến nước Mỹ, biến cuộc du lịch ngọt ngào này thành một cuộc đào tẩu, sau đó sẽ vĩnh viễn không trở lại nơi này nữa. Mà ngộ nhỡ nếu kế hoạch thất bại, trước khi cảnh sát bắt được, hắn sẽ dùng phương thức cực đoan sau cùng, cùng Hà Lệ cá chết lưới rách cùng đến chỗ chết, như vậy còn có thể để lại cho Trần một khoản tiền bồi thường bảo hiểm tai nạn.

Kết, kết, kết...

Bởi vì cách đồng hồ quá gần, âm thanh kim đồng hồ chuyển động vô cùng rõ ràng. Mỗi một âm thanh chuyển động vang lên lại làm cho trái tim hắn đập nhanh hơn một chút.

Bởi vì nghi lễ thả chim bồ câu sắp bắt đầu, đám đông xung quanh dần dần xúm lại, tạo thành một vòng lớn bên cạnh lan can đối diện với cửa đại sảnh.

Cạch! 9h9'!

-----o Chú thích o-----

(1) – Nguyên tác là của 6 thành phố lớn, nhưng tác giả chỉ liệt kê 4 thành phố nên mình tự sửa lại cho hợp lý.

(2) – Nguyên văn: “Đao khẩu thiêm huyết”. Thông thường người ta thường nói là “Đao đầu thi huyết”, thè lưỡi liếm vết máu trên lưỡi đao.

+ Ví von sự nguy hiểm vô cùng.

Trong truyền thuyết, người thợ săn sẽ chôn mũi dao nhọn dính máu dê ở nơi tuyết phủ rét buốt, sói đói sẽ liếm máu dê trên mũi dao, cùng lúc đó, một thanh đao lạnh lẽo sẽ cắt đứt huyết quản của con sói. Máu sói và máu dê trộn lẫn vào nhau làm con sói không hề phát hiện, tiếp tục ăn lấy một cách đáng thương, cho đến khi máu trong cơ thể chảy ra quá nhiều, con sói hôn mê bất tỉnh.

+ Ví von sự tàn nhẫn vô cùng.

Thời kỳ Ngũ hồ loạn hoa trong truyền thuyết, có một quốc vương ngoại tộc rất thích giết người Hán, thè lưỡi ra liếm máu người trên những lưỡi đao dùng để giết chết người Hán, ví von sự tàn nhẫn, tàn khốc vô cùng.

Bonus: Ngũ hồ loạn hoa, là thời kỳ Đông Tấn của Trung Quốc thua trận, nhiều liên minh các bộ lạc du mục của người Hồ thừa dịp vương triều Tây Tấn ở Trung Nguyên suy yếu, nhân cơ hội biên giới phía nam trống không để lập thành quốc gia của người Hồ, cùng chính quyền Trung Hoa giằng co. “Ngũ hồ” chỉ dân tộc Hung Nô, dân tộc Tiên Bì, dân tộc Hột, dân tộc Khương, dân tộc Đê – năm liên minh các bộ lạc du mục của người Hồ. Hơn trăm năm sau, các tộc ở phương bắc và người Hán tại khu vực Hoa Bắc (bao gồm Hà Bắc, Sơn Tây và thành phố Bắc Kinh, Thiên Tân) thành lập mấy chục quốc gia lớn nhỏ, mạnh yếu khác nhau, mở ra thời kì Ngũ hồ thập lục quốc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (7)

Nhạc mở màn nghi lễ thả bồ câu vang lên!

Ngay sau đó, nhân viên bảo an của tàu sân bay tạo thành một đội danh dự (1), xếp thành hàng bước đều bước đi ra đại sảnh, tiếp đó chia thành hai đội đứng nghiêm tại cửa đại sảnh.

Tiếp theo, nhân vật chính – người chủ trì nghi lễ thả chim bồ câu chính thức bước ra!

Con mắt của Linh Hạ nhú lại một cách kịch liệt, cảm chặt lấy đôi tay đang điên cuồng nổi gân xanh!

Sau đó, dưới mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chú, cuối cùng Benny cũng ôm Hà Lệ đi ra cửa đại sảnh!

Đột nhiên tiếp xúc với ánh nắng mặt trời buổi sáng làm đôi mắt Hà Lệ cảm thấy đau nhói một chút, nàng không kim lòng được vron một bàn tay trắng nõn xinh xắn lên che trước mắt.

Ngay khi nàng vừa mới buông bàn tay xuống, đang muốn nói vài tiếng làm nũng trước mặt Benny, thể hiện mình như một con chim non nhu mì nép vào người hắn, bỗng nhiên nghe được những tiếng hô kinh hãi, hỗn loạn truyền đến tai! Tiếp đó, một cái bóng khổng lồ, mang theo tiếng gió mãnh liệt rơi xuống đỉnh đầu mình với tốc độ vô cùng nhanh.

Trong phút chốc này, nàng quên mất phải trốn đi, quên mất phải làm bất cứ chuyện gì, đầu óc nàng trở nên trống rỗng!

Ngay sau đó, nàng có cảm giác mình bị đẩy thật mạnh, thân thể đột nhiên bay ngược ra ngoài...

Cả hiện trường trở nên hỗn loạn, đám đông hỗn loạn xung quanh vẫn chưa hết hoảng hốt, lao nhao bình luận về một màn nguy hiểm vừa rồi! Ngay thời khắc Benny và Hà Lệ đi ra cửa đại sảnh, chiếc đồng hồ bằng vàng khổng lồ phía trên đại sảnh đột nhiên rơi xuống không hề báo trước! Chiếc đồng hồ khổng lồ trên không trung giống như từ thân mở ra đôi cánh khổng lồ của hắn, hoàn toàn bao phủ Benny và Hà Lệ trong bóng tối của tử vong!

Âu Dương Lục Sắc đứng lẫn trong đám đông vây xung quanh, khi chứng kiến cảnh chiếc đồng hồ vàng khổng lồ đột nhiên rơi xuống đất, nàng bỗng vô thức nhắm hai mắt lại, tình cảnh huyết nhục bay tứ tung vô cùng bi thảm này nàng đã tưởng tượng rất nhiều lần, nàng không muốn nó lại thật sự xuất hiện trước mắt mình!

Nhưng cuối cùng cũng không có những âm thanh huyết nhục bay tứ tung làm cho người ta sờ tóc gáy, những tiếng hô kinh hãi của đoàn người cũng đột nhiên biến thành sự thán phục!

Âu Dương Lục Sắc chợt mở mắt, nàng chứng kiến một màn vừa mới khiến cho mọi người phải trợn mắt há mồm!

Chiếc đồng hồ vàng nặng 300kg cũng không hề rơi xuống đất, càng không hề lên bất cứ người nào! Mà dừng lại trên không trung một cách quý dị!

Hóa ra ngay lúc chiếc đồng hồ sắp đè xuống, Benny dùng bàn tay to lớn cường tráng của mình đẩy mạnh Hà Lệ ra ngoài, trong khi đó bốn tên vệ sĩ lực lưỡng xung quanh hắn tâm ý tương thông (2), phối hợp một cách ăn ý đưa tay ra cố sức đỡ lấy mặt đồng hồ!

Không xét đến việc này cần bao nhiêu sức mạnh, nhưng tốc độ ra tay và sự phối hợp hoàn mỹ của bọn hắn làm người ta không thể tin được!

Lúc này, đứng giữa bốn người vệ sĩ, Benny lại biểu hiện vẻ bình tĩnh nhất, trong khi bốn vệ sĩ đỡ được mặt đồng hồ, ánh mắt của hắn như hóa thành hai tia laser lạnh băng quét về phía trên sân thượng.

Đường như cùng một lúc, ánh mắt của bốn tên vệ sĩ cũng nhanh chóng lướt qua sân thượng, ở đó, một phần đỉnh đầu của một người hiện lên rồi biến mất.

Sau đó, không đợi hấn ra lệnh, bốn tên vệ sĩ đồng thời bắt đầu ném mạnh mặt đồng hồ lên chỗ trống cách đó vài mét, tiếp đó hai trong số các vệ sĩ lui lại, bắt đầu bảo vệ kỹ càng cho Benny, còn hai người khác biến mất trước mặt mọi người trong nháy mắt, động tác vô cùng nhanh, dường như bọn hấn vốn không hề đứng tại đó...

Hai nhân viên trên tàu sân bay vẫn lơ đãng bám gót Benny chờ người ra khi chứng kiến toàn bộ sự việc phát sinh phía trước, chuyện xảy ra trong một cái chớp mắt này thật quá ly kỳ rồi, thật không thể tưởng tượng nổi, bọn hấn tròn tròn hai mắt, há hốc mồm, thân thể đứng bất động tại chỗ như pho tượng. Mãi cho đến khi Benny bức mình đưa tay đẩy bọn hấn ra để đi về phía Hà Lệ đang còn khóc sụt sùi trên mặt đất, bọn hấn mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng lấy bộ đàm ra thông báo cho người lãnh đạo bên trên...

Khi thấy mặt đồng hồ đang rơi nhanh xuống bỗng đột nhiên dừng lại một cách quý dị trên không trung, Linh Hạ chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, suýt nữa ngã xuống đất.

Hết rồi!

Bởi vì khi đồng hồ rơi xuống, một phần đầu của hấn hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt của những người dưới lầu, nhưng hấn lại quên mất phải ẩn nấp, quên mất phải chạy trốn!

Đặc biệt là khi ánh mắt như rắn độc của Benny nhìn về phía hấn, suýt tí nữa hấn đã hôn mê tại chỗ.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động vang lên làm hấn giật mình tỉnh lại, hấn run rẩy nhận cuộc gọi, trong ống nghe lập tức truyền đến âm thanh sột sột của Hắc Bạch Vô Thường: “Khởi động nút cửa lồng chim bồ câu, chạy trốn từ phía sau!”

Âm thanh của Hắc Bạch Vô Thường như một chậu nước lạnh, đột nhiên gọi tỉnh hấn từ trong mộng!

Đúng vậy, ta vẫn chưa thua! Ta vẫn còn có thể chạy trốn!

Hấn cũng không hề nghi ngờ tại sao Hắc Bạch Vô Thường lại bảo hấn khởi động nút cửa lồng chim bồ câu, nút cửa lồng chim bồ câu ở ngay trước lối vào sân thượng, hấn bắt chập tất cả chạy đến, ấn mạnh xuống cái nút lồng chim bồ câu, sau đó chạy như điên về phía cửa hậu!

Trong nháy mắt khi hấn nhảy qua cửa hậu, hấn nghe được âm thanh cất cánh của bồ câu sau lưng, cả tiếng chửi rủa cực kỳ giận dữ của một người đàn ông, xen lẫn vào đấy là âm thanh vung tay xua đàn chim bồ câu.

Thì ra Hắc Bạch Vô Thường đã đoán được sẽ có người tới đuổi giết mình từ lâu, do đó hấn muốn ta khởi động nút cửa lồng chim bồ câu, dùng mấy trăm con bồ câu để tạm thời ngăn cản kẻ đuổi giết một lát, chủ yếu là ngăn cản tầm nhìn của hấn để ta có thời gian trốn thoát!

Trong thời gian thang máy đi xuống, đầu óc của Linh Hạ đã khôi phục sự minh mẫn, hấn dựa vào thang máy thờ hờ hển.

Lối ra này dẫn đến phần đuôi của tàu sân bay, một khi cửa thang máy mở ra, ta có thể băng qua hành lang ngắn không đến 10m kia, sau đó lao ra cửa sau trốn thoát ra đường lớn, thuận lợi che dấu hành tung của mình trong dòng người.

Đúng vậy, khi lao ra cửa sau, không thể để camera quay lại được khuôn mặt của ta.

Nghĩ đến đây, hấn vội vàng kéo vành nón xuống che khuất khuôn mặt, chỉ để chừa một đôi mắt.

Tiếp theo, thang máy cuối cùng cũng đến nơi.

Cửa thang máy vừa mở ra, hấn lập tức vờ người nhảy vào trong cái hành lang ngắn, tối mờ mịt kia, nhanh chóng chạy xuyên qua hành lang, lập tức nhìn thấy chiếc cửa sau bằng sắt của tàu sân bay. Thật ra thì cái cửa này thông đến nhà kho để thuận tiện cho việc xuất – nhập hành hóa, cần bán không đề phòng nên mặc dù cửa rất chắc chắn nhưng lại không cao, đã chạy lấy đà từ trước cộng thêm khả năng nhảy cao của hấn, hoàn toàn có thể nhảy qua.

Trải qua mấy ngày tìm hiểu một cách tỉ mỉ, hấn đã thuộc lòng địa thế nơi này từ lâu rồi.

Tốt lắm, cửa sắt đã ở ngay trước mắt, chạy lấy đà! Nhảy lên!

Cuối cùng Linh Hạ cũng nhảy qua cửa sắt thành công! Chân hấn đã đứng trên đường phố bên ngoài tàu sân bay rồi!

Thế nhưng chưa kịp thả lỏng chút nào, hấn đột nhiên cảm giác được có một bông hoa ở trước mặt, cổ họng của hấn lập tức bị siết chặt.

Linh Hạ cảm thấy vô cùng khó thở, sức mạnh của đối phương quá lớn, hấn vùng vẫy vài cái, phát hiện rằng chỉ uống công vô ích. Trong khi đó càng ngày đối phương càng siết chặt cổ họng của mình, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vụn gãy nó.

Sau đó, hấn chỉ cảm thấy sự lạnh buốt trên huyết thái dương, loại cảm giác lạnh buốt này lập tức ngấm vào từng tế bào của cơ thể.

Một họng súng đen ngòm đã đặt ngay trên huyết thái dương của hấn...

~~o0o~~

Chú thích:

(1) – Đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài. Cũng chỉ băng rôn, biểu ngữ, mô hình ngày nay.

(2) – Nguyên văn: “Tâm hữu linh tê”

“Linh tê” trong thành ngữ này trước kia dùng để chỉ tê giác là linh thú, bên trong sừng của nó có những đường vân trắng, quán thông hai đầu, cảm ứng linh dị. Hàm ý là đôi bên tâm ý tương thông, thấu hiểu lẫn nhau. Thành ngữ này trước kia dùng để ví von trai gái yêu nhau ý hợp tâm đầu, hiện nay được ví von là thấu hiểu tâm tư của nhau.

Tâm linh hữu tê có thể nảy sinh trong mối quan hệ giữa những đôi tình nhân, hoặc cũng có thể giữa những người có quan hệ thân mật như bạn bè, người nhà.

Theo sinh vật học, tâm linh hữu tê là do sự thúc đẩy tình cảm thắm thiết giữa hai bên làm đồng hồ sinh học cùng trạng thái sinh học của hai bên đạt đến trái thái cộng hưởng cực kì hài hòa.

[/QUOTE]

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Lời Nói Dối Trị Giá Năm Vạn. (8)

Kẻ đuổi giết là một người cao lớn lực lưỡng, ra tay mạnh mẽ, nhanh chóng, không để Linh Hạ có cơ hội nhìn rõ bộ mặt của chính hắn.

Cho tận đến khi nhìn thấy bộ quần đen và đôi giày trắng tinh của hắn, Linh Hạ mới đột nhiên nhớ ra đối phương chính là một trong những vệ sĩ của Benny.

“Không nên hét loạn lên, nói cho ta biết ngươi là ai.”

Kẻ đuổi giết cuối cùng cũng mở miệng, tiếng Trung của hắn cũng không tệ nhưng giọng điệu lại thâm độc một cách đáng sợ.

Linh Hạ trở mắt nhìn người đi đường lui tới trên đường phố trước mặt mình, cũng không dám kêu cứu.

Đối phương chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò thì trên đầu mình sẽ lập tức có một lỗ thủng.

Linh Hạ cảm thấy đầu óc trở nên trống rỗng, hắn biết chắc chắn loại người ngoài vòng pháp luật này sẽ không để người nào sống sót trong bất cứ trường hợp nào...

Giờ phút này, ánh mắt trở nên mờ nhạt vì bị ngạt thở của hắn không hề hiện lên sự hoảng sợ, kinh hãi khi đối mặt với tử thần, trái lại, ánh mắt của hắn nhanh chóng bắt đầu trở nên nhu hòa bởi vì hắn thấy được vẻ từ xinh đẹp của mình – Trần. Giọng nói, dáng điệu và nụ cười dịu dàng, động lòng người của Trần càng ngày càng rõ nét trước mặt hắn.

Kẻ đuổi giết đợi khoảng ba bốn giây nhưng vẫn không có được câu trả lời của Linh Hạ, hắn cảm thấy không kiên nhẫn được nữa.

Tiêu diệt toàn bộ những người đe dọa sự an toàn của ông chủ!

Đây là sự cam kết giữa lính đánh thuê và cô chủ! Là nguyên tắc cao nhất của nghề lính đánh thuê này!

Vì vậy hắn quyết định bóp cò. Nhưng trước khi bóp cò, ít ra cũng phải thấy được bộ mặt thật của tên sát thủ “thông minh” này.

Hắn thu hồi súng lục để cạnh hông, một tay ghì chặt cổ họng của Linh Hạ, tay kia chụp vào phần dưới vành nón trên mặt Linh Hạ, kéo mạnh lên trên.

Linh Hạ giãy dụa vài cái tốn công vô ích, cuối cùng đành tuyệt vọng nhắm hai mắt lại! Hắn hiểu rằng chỉ cần để kẻ đuổi giết thấy rõ bộ mặt của mình, cho dù nếu mình may mắn chạy thoát thì dù chạy đến chân trời góc biển cũng khó tránh khỏi cái chết!

Chỉ trong nháy mắt nửa thôi, khuôn mặt thật của Linh Hạ sẽ hoàn toàn bị phơi bày ra trước mặt kẻ đuổi giết.

Nhưng đúng lúc này! Tiếng còi cảnh sát chói tai đột nhiên vang lên!

Sau một khoảnh khắc, một chiếc motor cảnh sát gầm thét chạy đến!

Cho dù kẻ đuổi giết có hung hăng can quấy đến mấy thì cũng sẽ không tùy tiện đối đầu với lực lượng cảnh sát tại một quốc gia xa lạ.

Kẻ đuổi giết nhủ mày, hấn không cam lòng, đành đẩy mạnh cơ thể Linh Hạ ra, sau đó lao về phía dòng người đang lưu thông giữa ngã tư đường, hình bóng lấp loáng hai ba lần rồi mất hút.

Linh hạ xui lơ ngay trước cửa sắt, hai tay ôm lấy cổ họng đau nhức, thở hắt hắt một cách nặng nề, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng xuống.

Đây là lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy công việc cảnh sát thật đáng yêu và đáng kính.

Motor nhanh chóng dừng ngay trước mặt Linh Hạ, người cảnh sát đội mũ bảo hiểm, mặc đồng phục cảnh sát không hề tắt máy, cũng không xuống xe, hấn chỉ vào đầu Linh Hạ: “Lên xe.”

Linh Hạ bò dậy từ trên mặt đất, nhảy lên motor...

“Benny tiên sinh, chúng tôi chân thành xin lỗi vì chuyện ngoài ý muốn lần này, hiện tại chúng tôi đã bắt đầu bắt tay điều tra việc này, nhất định có thể giao cho ngài một câu trả lời thỏa đáng trong thời gian ngắn nhất, lúc này chúng tôi hy vọng ngài có thể thông cảm...”

Chiếc đồng hồ vàng tự dung rơi xuống suýt chút nữa gây ra thảm kịch nhiều người thương vong, từ khi khách sạn tàu sân bay thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên xảy ra sự việc khó giải quyết như vậy, cho nên lãnh đạo của khách sạn vô cùng coi trọng việc này. Để bày tỏ lòng chia buồn cũng như lời xin lỗi đến khách quý, khách sạn đặc biệt tổ chức một cuộc họp báo cùng thuê phiên dịch cao cấp, trực tiếp gửi đến Benny lời xin lỗi chân thành, đồng thời cam kết từ ngày hôm nay, toàn bộ chi phí ăn ở của đám người Benny đều do khách sạn Phương thanh toán...

Đối với lời xin lỗi chân thành của khách sạn Phương, Benny tỏ ra rất cảm động, rất rộng lượng, hấn dùng giọng điệu mà hấn cho là hóm hỉnh, trước rất nhiều ánh đèn huỳnh quang cùng loa phóng thanh nói rằng không bao giờ có thể tránh được những việc ngoài ý muốn, chuyện lần này cũng chỉ là một chuyện không đâu, hấn căn bản không để ý tới... Mà hiện tại Hà Lệ dường như cũng khôi phục lại bình thường, trải qua kiếp nạn sinh tử lần này, quan hệ giữa nàng và Benny dường như càng trở nên thân mật, khăng khít, nàng cùng Benny nắm nhẹ bàn tay của nhau, phong thái khoan dung, lời nói, cử chỉ khá độ lượng, trước mặt phóng viên không đánh mất thời cơ bày tỏ một cách kín đáo về sự rộng lượng của Benny lần này là kết quả của việc nàng xuất phát từ tình yêu đất nước mà nhẫn nại từng bước, tận tình khuyên bảo Benny...

Thực tế luôn luôn là như vậy, truyền thông vốn dễ truyền đạt nguyên do và hậu quả, nhưng mà những người khác lại bịa đặt thêm tình tiết, còn lại bao nhiêu người có thể hiểu rõ nội tình chính xác trong đó?

Nguyên nhân thật sự khiến Benny tỏ ra rộng lượng đối với chuyện ngoài ý muốn lần này chính vì hấn hiểu rõ chuyện này căn bản không liên quan gì đến khách sạn Phương. Sở dĩ mặt đồng vàng tự dung rơi xuống là vì có người muốn tính mạng của hấn! Là một kiều hùng (1) dựa vào việc giẫm đạp lên thi thể để leo lên, hấn biết rõ bản thân có quá nhiều kẻ thù, tùy tiện nghĩ một lát là có thể lập một danh sách hàng chục, hàng trăm người muốn đưa hấn vào chỗ chết.

Điều đầu tiên hấn hoài nghi chính là Hà Lệ, người phụ nữ làm hấn khát khao, mắt hấn vừa đã trở thành đối tượng đầu tiên bị điều tra, vì vậy hấn đã điều động toàn bộ thuộc hạ của mình tại Trung Quốc tiến hành điều tra toàn diện tất cả những tình huống của Hà Lệ, kết quả thu được làm Benny kết luận một cách chắc chắn: vụ mưu sát lần này không phải nhằm vào mình mà là Hà Lệ!

Với thói quen phong hoa tuyết nguyệt của mình, Benny đương nhiên cũng không ngại quá khứ vô cùng “Phong phú” của Hà Lệ, trong mắt hấn Hà Lệ chỉ là một công cụ xinh đẹp, là một bộ phận tài sản của hấn... Đương nhiên hiện nay Hà Lệ đã là tài sản riêng của hấn, do đó Benny tự nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ bảo vệ Hà Lệ. Vì vậy hấn ra lệnh với thủ hạ của mình: bắt được người muốn giết Hà Lệ, khiến hấn bốc hơi trên cõi đời này hoặc đem hấn đến trước mặt ta và Hà Lệ...

Cứ như thế, một tấm lưới trong bóng tối đã vô thanh vô tức giương về phía Linh Hạ...

Khi máy bay cất cánh xuyên vào bầu trời, bay về phía bờ đại dương bên kia, cạnh cửa sổ phi cơ, Linh Hạ thở phào một hơi, hấn cảm thấy cuối cùng mình cũng phá tan được một tấm lưới khổng lồ vô hình, được sinh ra một lần nữa!

Ngày đó, dưới sự bố trí, giúp đỡ của “cảnh sát” Hắc Bạch Vô Thường, Linh Hạ nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của kẻ đuổi giết, sau khi đưa Linh Hạ về nhà, “cảnh sát” lập tức lái xe rời đi, nhìn bóng chiếc xe motor nhanh như chớp biến mất, Linh Hạ mới bừng tỉnh, đó có phải là cảnh sát đâu, hấn chính là Hắc Bạch Vô Thường!

Nhưng hấn vẫn không thấy được khuôn mặt thật của Hắc Bạch Vô Thường, bởi vì từ đầu đến cuối hấn không hề dám nhìn thẳng vào mặt vị “cảnh sát” kia, hơn nữa cho dù nhìn thấy, cũng chỉ có thể thấy một chiếc mũ bảo hiểm thủy tinh lạnh như băng.

Nửa phút đồng hồ sau, Hắc Bạch Vô Thường gọi điện thoại cho hấn, thông báo về kết quả một kế hoạch khác mà hấn đã bố trí: Hà Lệ thậm chí còn không đụng vào chiếc BYD màu đỏ kia, bởi vì Benny đã tặng cho nàng một chiếc Ferrari mới tinh.

Nhưng ngay sau đó, bọn hấn đã hoàn thành một số giao dịch trên điện thoại, Linh Hạ ra giá hai mươi lăm vạn thuê Hắc Bạch Vô Thường lần thứ hai tiếp nhận kế hoạch báo thù của hấn. Hai mươi vạn trở thành hai mươi lăm vạn chính là bởi vì một lời nói dối chết tiệt mà mình tự cho là thông minh nói với Hắc Bạch Vô Thường! Tuy nhiên, vào lúc này, Linh Hạ đã không còn quan tâm đến tiền bạc nữa rồi, hấn lập tức chuyển khoản cho Hắc Bạch Vô

Thường, sau đó lập tức mua vé máy bay cùng Trần đến nước Mĩ...

Hắc Bạch Vô Thường, cảm ơn người. Hạnh phúc của ta xin nhờ vào người.

Hắn nắm chặt tay Trần...

~oOo~

Chú thích:

(1) - Nhân vật trí dũng kiệt xuất

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Bông Hoa Sa Đọa

Hà Lệ không thích ở khách sạn, bởi vì nàng luôn cảm thấy khách sạn mang lại cho nàng một cảm giác “ở nhờ”, loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy không an toàn. Do có chuyện xảy ra nên Benny phải rời Trung Quốc để quay trở về Châu Phi ngay trong ngày hôm ấy, nàng lập tức chuyển đến tàu sân bay, sống trong một ngôi biệt thự xa hoa đã mua trước đây.

Có thể bởi vì trong lòng vẫn còn lo lắng về sự việc chiếc đồng hồ vàng ngày đó, vì tuy rằng thù hạ của Benny đã tìm được nơi ở của Linh Hạ nhưng đáng tiếc là căn nhà đã trống trơn từ lâu, Linh Hạ dường như đột nhiên bốc hơi khỏi thành phố này, điều này khiến Hà Lệ cảm thấy rất nguy hiểm. Mặc dù Benny đã đặc biệt thuê cho mình một nữ vệ sĩ có thân thủ cao cường nhưng nàng vẫn luôn lo âu cả ngày. Vì vậy, sau khi Benny rời đi, nàng cũng không trở lại đội người mẫu, không tham gia bất cứ cuộc trình diễn nào mà chỉ trốn trong biệt thự cả ngày, sống một cuộc sống gần như là ẩn dật.

Giờ phút này, nàng đang ở trong phòng tắm xa hoa, ngâm mình trong bồn nước rải đầy cánh hoa hồng, thưởng thức âm nhạc du dương, hưởng thụ sự thoải mái của việc tắm bằng sữa bò.

Ngay phía trên bồn tắm là một chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ, dưới ánh đèn, cơ thể như ngọc đang chìm trong sữa bò kia thật là vô cùng hoàn mỹ. Bàn tay ngọc mềm mại không xương khê lướt qua làn da trắng nõn, sáng bóng như sữa, nàng lộ ra một nụ cười hạnh phúc với chính mình ở trong gương. Cho dù thân thể của mình phải chịu đựng sự bần thâu của những người đàn ông đáng ghét nhưng hiện tại nó vẫn quyến rũ như trước... nàng rất yêu cơ thể của mình.

Xuất thân của Hà Lệ cũng không hề giàu có, cho đến giờ, nàng vẫn thường nhớ về bản thân trước kia - khi vừa tốt nghiệp đại học, với hai bàn tay trắng, cái gì cũng không biết, bước chân vào xã hội. Bản thân mình trước kia đeo chiếc kính cận nặng độ, quần áo giản dị, tính cách hướng nội, chỉ lo vùi đầu vào công việc, tưởng rằng chỉ cần cố gắng nhất định sẽ có ngày thành công, cuối cùng lại luôn bị trách móc, nhìn thành quả lao động của chính mình bị người khác mặc nhiên chiếm lấy! Sau này, hình như là có một lần vô tình được huấn luyện viên đội người mẫu phát hiện, nàng cũng quên mất cụ thể như thế nào, quên mất bắt đầu từ khi nào chính mình đột nhiên tình ngộ, hóa ra mình không phải là hai bàn tay trắng. Đáng người gần như hoàn mỹ của mình, cùng với khuôn mặt không thể bắt bẻ chính là vốn liếng lớn nhất, hữu ích nhất, là vũ khí kiếm tiền mạnh mẽ nhất của mình! Vì vậy, nàng thay đổi. Nàng bắt đầu chú ý đến trang phục của mình, bắt đầu nghiêm túc học cách kết hợp trang phục và kiểu tóc, bắt đầu nghiêm túc học cách phân biệt những người đàn ông vừa giàu có lại sẵn sàng vì mỹ nữ mà vung tiền như rác...

Cho đến bây giờ, nàng không hề hối hận chút nào về những thay đổi của bản thân. Nàng cũng không quan tâm việc người khác dùng ánh mắt như thế nào để nhìn mình. Nàng khịt mũi khinh bỉ những từ như sa đọa, thanh cao.

Nàng tin rằng những lời này đều là những nhận xét đố kỵ của những người không chịu thay đổi, hoặc không có tiền vốn để thay đổi.

Như bản thân mình, nếu đến bây giờ vẫn không chịu sa đọa, nếu đến bây giờ mình vẫn còn giả vờ thanh cao, vậy những thứ như Ferrari, biệt thự xa hoa, tắm bằng sữa và hoa hồng hiện tại lấy từ đâu ra? Chẳng lẽ giống như những nhân viên tuân thủ pháp luật kia, cặm cụi làm việc hàng ngày để cuối tháng nhận lương rồi mua lấy sao? Có lần nàng thử tính toán cho vui một chút, nếu dựa vào tốc độ kiếm tiền tại vị trí của nàng trong công ty trước kia, nàng phải làm việc suốt mười năm mới có thể mua được một chiếc bánh xe Ferrari!

Do đó, nàng càng thêm yêu quý thân thể và khuôn mặt của mình. Nàng hao phí rất nhiều thời gian và tiền bạc để chăm sóc chúng, nàng không tiếc thứ gì.

Nếu không có lần mưu sát kia của Linh Hạ, cuộc sống bây giờ gần như có thể được gọi là sung sướng thuận lợi, vô cùng hoàn mỹ.

Linh Hạ...

Vừa nghĩ đến Linh Hạ, nội tâm nàng bỗng trở nên hoảng sợ, nàng đột nhiên mở to hai mắt, ngồi thẳng lại. Cho đến khi nhận ra mình vẫn đang ở trong phòng tắm xa hoa đóng kín, nhớ rằng còn có một nữ vệ sĩ thân thủ cao cường ngồi ngoài cửa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ trong đáy lòng mình, nàng ghê tởm người đàn ông này, nếu cho nàng một cơ hội mặt đối mặt với Linh Hạ, nàng nhất định phải hỏi cho ra nhẽ vì sao hắn muốn đưa mình vào chỗ chết, chẳng lẽ chỉ vì mình dùng tiền của hắn? Nhưng mà hắn cũng đã lợi dụng thân thể của mình, đây vốn là một cuộc giao dịch công bằng mà...

Người đàn ông khôn kiếp, đi chết đi!

Benny nhất định sẽ tìm được người...

Trong khi Hà Lệ đang nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ đến Linh Hạ, Mộc Tử cũng đang cắn môi, điên cuồng vẩn về tóc trên trán.

Trên bức tường trước mặt hắn treo một chiếc bảng trắng rất lớn, trên mặt được bao phủ bởi chỉ chữ viết, đây đều là những ghi chép tỉ mỉ về hành vi hàng ngày của Hà Lệ. Bao gồm thời gian thức dậy, khi nào ăn điểm tâm, khi nào đi WC, khi nào đắp mặt nạ, khi nào tắm rửa, khi nào ngủ...

Hà Lệ bây giờ rất giống với Mina lúc trước, gần như không hề bước chân ra khỏi nhà, chỉ đóng cửa sống qua ngày. Mà tình huống của Hà Lệ còn khó khăn hơn so với Mina, khi đó còn có thể lợi dụng con chó của Mina để giết nàng, trong khi Hà Lệ bây giờ không những không nuôi vật cưng nào mà bên cạnh còn có thêm một nữ vệ sĩ đi kèm tĩnh... Nữ vệ sĩ này mặc dù trông có vẻ còn trẻ nhưng làm việc lại rất cẩn thận tỉ mỉ. Ngày đầu tiên nàng đến biệt thự của Hà Lệ, lập tức lắp đặt camera bên trong mỗi căn phòng, ngồi trong phòng ngủ là có thể quan sát toàn bộ biệt thự mà không bỏ sót điểm nào. Tất nhiên, dưới yêu cầu cổ chấp của Hà Lệ, chiếc camera trong phòng tắm xa hoa đã được tháo bỏ, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chút nào đến vấn đề an toàn. Bởi vì phòng tắm vốn nằm trong một góc trên lầu hai của biệt thự, với lại không hề có cửa sổ trực tiếp thông ra bên ngoài, do đó chỉ cần thủ vững trước cửa phòng tắm là có thể phòng bị toàn bộ nguy hiểm đến gần! Từ đó về sau, mỗi khi Hà Lệ ngâm trong bồn tắm, nữ vệ sĩ sẽ đem ghế đến ngồi trước cửa phòng tắm, như một chú chó nghiệp vụ, làm tròn bốn phận bảo vệ sự an toàn của Hà Lệ...

Như vậy, xem ra muốn tạo một tai nạn giết chết Hà Lệ, cơ hội duy nhất chính là vào được biệt thự.

Nhưng cho dù vào được biệt thự, còn phải nghĩ biện pháp né tránh những chiếc camera ở khắp mọi nơi kia, hơn nữa còn tên vệ sĩ như chó nghiệp vụ, nhanh nhạy, tận tụy với công việc kia nữa.

Đây gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Hai mắt Mộc Tử đã trở nên đỏ ngầu vì thiếu ngủ trầm trọng. Âu Dương Lục Sắc đã khuyên hắn rất nhiều lần nhưng hắn vẫn không hề chuyển động.

Sau một tháng theo dõi và ghi chép về Hà Lệ, bây giờ là lúc tổng kết, quy nạp, sắp xếp và đưa ra phương án giải quyết sau cùng. Hắn cần yên tĩnh, cần suy nghĩ một cách thấu đáo.

Hắn gần như đã mọc rễ, nảy mầm ngay trên ghế.

Sau vài ngày liên tục vắt óc suy nghĩ, không hề để ý đến tóc tai râu ria khiến hắn trông giống một nghệ sĩ chán chường.

Nhưng Âu Dương Lục Sắc vẫn ngồi bên cạnh lại cảm thấy Mộc Tử bây giờ rất tuần tú.

Mặc dù cho đến bây giờ vẫn không có chút đầu mối nào nhưng nàng vẫn tin tưởng một cách kiên định, chỉ cần Mộc Tử quyết tâm làm thì chuyện gì cũng có thể làm được!

Sở dĩ cho dù rất đau lòng khi chứng kiến bộ dạng suy nghĩ đến phát điên của Mộc Tử, nhưng nàng vẫn chịu đựng không quấy rầy hắn. Nàng chỉ thỉnh thoảng đưa cho hắn một tí đồ ăn thức uống để lót dạ như chocolate và trà xanh, đây là những thứ Mộc Tử thích nhất trong khi suy nghĩ. Thời gian còn lại, Âu Dương Lục Sắc quan sát Mộc Tử một câu cũng không nói đến ngây ngốc, hoặc lướt web đến chán chê. Phần lớn những đôi tình nhân trẻ đều thích cùng nhau thân mật (1), lời ngon tiếng ngọt với nhau, nhưng tình yêu của bọn hắn lại luôn là sự giao lưu trong im lặng. Thế nhưng nàng không hề quan tâm, nàng đã quen với thứ tình yêu này...

Đi vào biệt thự, điều này cũng không phải là không thể, chỉ cần tùy ý giả mạo một loại thân phận như người đưa thư, nhân viên chào hàng, người đưa báo, thậm chí cả cảnh sát là có thể đi vào. Điểm mấu chốt là làm thế nào để bố trí một tai nạn trong biệt thự lắp đầy camera như thế này? Dưới sự bảo vệ chu đáo của nữ vệ sĩ, tai nạn như thế nào mới có thể lập tức lấy mạng Hà Lệ?

Phòng tắm... Cơ hội duy nhất chính là phòng tắm..

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Nguyên văn: “Nhĩ tán tư ma”

Giải nghĩa: tán – tóc mai, tư – lẫn nhau, ma: cọ sát/ma sát/chà/cạ. Tai và tóc mai cọ vào nhau, miêu tả cảnh thân mật, chỉ tình yêu tuổi trẻ.

Dùng làm vị ngữ, định ngữ, trạng ngữ, miêu tả nam nữ yêu nhau.

Từ gần nghĩa: thanh mai trúc mã.

Từ trái nghĩa: thiên các nhất phượng (trời nam đất bắc, mỗi người một nơi.)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 22: Phong Ảnh

Sau bữa tối, Hà Lệ nằm ngửa trên ghế, vừa tỉ mỉ sơn móng cho những ngón tay tay thon dài, vừa thỉnh thoảng liếc về phía Phong Ảnh ngồi đối diện đang chăm chú đọc sách. Trông bộ dạng thì có lẽ Phong Ảnh khoảng ba mươi, để tóc dài xõa qua vai, dáng người cao gầy, có lồi có lõm (1), khuôn mặt xinh đẹp đậm đậm, nhìn hai đầu lông mày có thể thấy là người chất chứa nhiều tâm sự. Nếu không phải trên người nàng luôn toát lên vẻ khó gần, và trong đôi mắt trong suốt toát ra sự lạnh lẽo thì nàng sẽ giống như Hà Lệ, trở thành mục tiêu theo đuổi trong mơ của rất nhiều người đàn ông. Cho dù tuổi không còn trẻ nhưng sự quyến rũ thành thực trên người nàng lại là thứ mà Hà Lệ không có được.

Quá khứ của cô gái này như thế nào nhỉ? Những nguyên nhân và kinh nghiệm nào mới có thể khiến nàng không quan tâm đến dáng người và khuôn mặt tuyệt vời của mình, một mực làm công việc vệ sĩ vừa nguy hiểm, vừa cực khổ này? Hà Lệ quan sát cô gái đang say mê đọc quyển sách ôm trên tay, tò mò suy đoán. Hà Lệ đã từng thử nói chuyện với nàng, thậm chí còn muốn trở thành bạn của nàng. Nhưng cho đến bây giờ, sau một tháng hai người ở chung trong cùng một biệt thự, ngoại trừ biết tên gọi bên ngoài của nàng là Phong Ảnh, Hà Lệ hoàn toàn không biết thứ gì khác.

Bình thường Phong Ảnh gần như không nói một câu nào khiến người khác cảm thấy nàng như một tảng băng, không dám tiếp xúc. Lúc đầu, Hà Lệ cho rằng nàng xem thường nghề nghiệp của mình nên không muốn nói chuyện với mình, sau một thời gian mới phát hiện ngoại trừ mỗi ngày ôm sách trong tay, nàng không hề quan tâm đến bất cứ thứ gì. Không biết là do quần áo của nàng quá ít hay kiểu dáng đều giống nhau, nói chung nàng luôn mặc nguyên một bộ đồ tím là thời trang thịnh hành rất nhiều năm trước, đến giờ vẫn không thấy nàng mặc kiểu quần áo khác. Mỗi ngày, nàng lặp đi lặp lại những thói quen như một khuôn mẫu: trầm lặng, áo tím, đọc sách, không nói một lời. Ngoại trừ những quyển sách trong tay, tất cả những thứ khác đều rập theo một khuôn khổ, Hà Lệ từng đặc biệt lưu ý đến những quyển sách trong tay nàng, phát hiện ra rằng nàng đọc rất nhiều thể loại nhưng phần lớn đều là những quyển tiểu thuyết huyền nghi (2) khá phổ biến, ví dụ như gần đây nhất, nàng đang theo dõi một cuốn sách tên là “*Tử Thần Thiết Kế Sư*”. Hà Lệ từng thử đọc qua mấy chương trên mạng, không cảm thấy có hứng thú gì, so với Hậu Cung Văn (3) thú vị quá thật nó rất buồn tẻ, nhạt nhẽo, nàng rất bức mình không biết tại sao Phong Ảnh lại say mê đọc quyển sách kia như vậy. Cũng giống như mình, Phong Ảnh gần như không ra khỏi cửa. Ngoại lệ duy nhất chính là mỗi buổi tối cuối tuần, sau khi ăn xong bữa tối, nàng sẽ kiểm tra một cách cẩn thận từng góc một của biệt thự, thiết lập tầng tầng lớp lớp cơ quan tại những nơi có thể đem đến nguy hiểm, sau đó nàng sẽ lặng lẽ rời khỏi biệt thự, biến mất trong một thời gian ngắn cho đến đêm khuya mới quay lại, mỗi lần trở về, trên người nàng đều có thêm hơi men nhàn nhạt...

Cuộc sống ẩn dật trong một thời gian dài khiến một người đã quen sống nơi phồn hoa như Hà Lệ bắt đầu cảm thấy chán nản. Nàng quyết định chủ động hơn, tìm cách làm nữ vệ sĩ trầm lặng này kể về chuyện xưa của mình, nàng có quyền có chút niềm vui trong cuộc sống ẩn dật chết tiệt này... Thế nhưng mọi cố gắng của nàng rõ ràng đều là phí công, trái tim của Phong Ảnh như một tảng băng hoàn toàn khép kín, không có bất cứ biện pháp nào có thể làm nàng nói ra quá khứ của mình. Ngay cả quãng thời gian biến mất mỗi cuối tuần của nàng cũng trở thành một bí ẩn mà Hà Lệ đau khổ suy nghĩ nhưng vẫn không giải thích được...

Khi tia nắng chiều chói chang cuối cùng hòa vào những đám mây ngũ sắc rực rỡ, một buổi hoàng hôn nữa lại kết thúc, Mộc Từ cuối cùng cũng từ trên ghế đứng dậy, hần lười biếng vươn vai, bước về phía phòng rửa mặt, nhanh chóng rửa mặt cạo râu, một phút sau, hần đã sáng khoái tinh thần, đứng trước mặt Âu Dương Lục Sắc đang trợn mắt há hốc mồm.

“Hiệp sĩ ánh sáng (4)?” Âu Dương Lục Sắc cố tình trừng mắt một cách khoa trương, nhìn Mộc Từ từ trên xuống dưới như vừa thay da đổi thịt trong nháy mắt. Một phút trước đầu tóc vẫn còn rối bời, mày nhăn mắt đỏ, một phút sau đã trở nên hăng hái, tự tin gấp trăm lần. Thay đổi nhanh như vậy, ngoại trừ hiệp sĩ ánh sáng của Hollywood còn có ai có thể làm được?

“Là hiệp sĩ đói muốn chết (5).” Mộc Từ làm mặt quỷ, vừa ra về một quý ông đưa tay kéo Âu Dương Lục Sắc từ trên ghế salon xuống, vừa chỉ vào bụng mình một cách khoa trương, rên rỉ: “Chỗ này này, anh cảm thấy nó có thể chứa được cả một cái đầu trâu!”

Âu Dương Lục Sắc vừa đi theo Mộc Từ ra cửa, vừa bướng bỉnh cạnh khoe: “Có ai đó từng nói mình là người ăn chay...”

Nửa giờ sau.

Trong một quán cơm Hồ Nam xinh xắn tên là Phong Lâm Tiểu Trúc, Âu Dương Lục Sắc vừa ăn một cách từ tốn vừa quan sát Mộc Từ ngồi trước mặt đang ăn như hổ đói đến toát cả mồ hôi, một phần ốc xào đậu chua ngọt rồi đến ba phần đều bị hần liên tục tiêu diệt, nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm mang thức ăn lên đều nhìn hần với ánh mắt ngưỡng mộ, vẫn chưa thấy hần có dấu hiệu dừng lại.

Dạ dày của hần rốt cuộc to đến mức nào? Có thật là có thể chứa nổi nguyên một cái đầu trâu hay không...

Cho đến khi ăn xong phần ốc xào đậu chua thứ năm, những đồ ăn khác trên bàn cũng đã bị tiêu diệt hầu như không còn một mảnh, Mộc Tử mới ngừng lại, vừa dùng giấy ăn lau sạch khóe miệng vừa ngồi ngay ngắn lại.

Âu Dương Lục Sắc nuốt một miếng cơm một cách khó khăn, dè dặt hỏi: “Đã no chưa?”

Mộc Tử nhìn nhân viên phục vụ đứng cuối đầu bên cạnh, hồ hững nói ra một câu khiến cho Âu Dương Lục Sắc suýt tí nữa té xỉu: “Vẫn chưa mang súp lên à?”

“Aizz...” Âu Dương Lục Sắc nhìn bóng lưng của nhân viên phục vụ rồi đi, không khỏi thở dài.

“Thở dài cái gì?” Mộc Tử tò vò về kinh ngạc mà hỏi.

“Cứ ăn theo kiểu này, em lo rằng sớm muộn cũng có một ngày chúng ta sẽ trở thành một thành viên của cái bang mất...”

Trong khi hai người đang trò chuyện vui vẻ, cửa kính của nhà hàng bị đẩy ra, một cô nàng dáng người cao gầy đứng tại cửa ra vào liếc qua toàn bộ nhà hàng, lặng lẽ tiến vào nhà hàng, đi đến một chỗ ngồi ở góc. Cô nàng mặc một chiếc váy liền thân màu tím, tóc dài xõa vai, dáng người yếu đuối, từng cử động đều toát ra sự lạnh lùng gọi cảm. Bóng dáng của nàng vừa xuất hiện trong nhà ăn ngay lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt của khách hàng. Cô nàng dường như không thèm để ý đến những ánh mắt này, tự mình đi đến một chiếc bàn trong góc gần cửa sổ, liếc qua tình hình toàn bộ nhà hàng một lần nữa rồi mới bắt đầu gọi món ăn...

Trên người nàng toát ra một loại khí chất khiến người khác không dám đến gần một cách tự nhiên, điều này rất có lợi đối với nàng trong việc không phải đếm xỉa đến bất cứ thứ gì, trong việc giấu diếm điều gì đó.

Trước khi bước vào nhà hàng và lúc bắt đầu gọi món ăn, nàng trước tiên nhanh chóng quan sát tình huống trong nhà hàng một lần, mặc dù nàng lướt qua rất nhanh, mặc dù ánh mắt tàn nhẫn, vô định nhưng lại có thể quan sát kỹ càng toàn bộ địa thế và tình huống của nhà hàng.

Nàng lựa chọn vị trí bàn ăn ở một góc khuất của nhà hàng, gần với cửa sổ, tại vị trí này, chẳng những có thể quan sát mọi tình huống trong nhà hàng mà không bỏ sót điều gì, còn có thể quan sát tình hình trên đường phố ngoài cửa sổ...

Từ khoảng khắc cô nàng áo tím đi vào nhà hàng, ánh mắt của Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc lập tức dán chặt vào nàng.

Dĩ nhiên, cô nàng áo tím không biết rằng đôi nam nữ đang trò chuyện vui vẻ trong đám đông kia chính là kẻ muốn lấy tính mạng của Hà Lệ - Hắc Bạch Vô Thường.

Nhưng Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc chỉ lướt mắt qua là có thể nhận ra nàng.

Lạnh lùng, điềm tĩnh, cẩn thận, nhạy bén. Nàng chính là nữ vệ sĩ thần bí bên cạnh Hà Lệ, người mà Mộc Tử đã từng quan sát vô số lần qua mắt kính – Phong Anh.

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Nguyên văn: “Ao đột hữu trí” – có lỗi có lỗi. Chỉ những đường cong lên xuống trên cơ thể phụ nữ, như người ta hay nói là ngực tấn công, mông phòng thủ.

(2) – Tiểu thuyết huyền nghi: tiểu thuyết mà trong đó các tình tiết hồi hộp xuyên suốt từ đầu đến cuối và kết thúc mở, chủ đề tương đối rộng, không giống những tiểu thuyết kinh dị tạo nên tình cảnh và bầu không khí khiến người khác sợ hãi, tiểu thuyết huyền nghi chưa hẳn đã có những chi tiết như vậy. Đương nhiên, dựa trên khái niệm rộng hơn, tiểu thuyết kinh dị cũng có sự hồi hộp, cũng có thể được coi là một nhánh của tiểu thuyết huyền nghi. Tiểu thuyết huyền nghi là thể loại văn học suy luận có đặc điểm khá huyền bí, có thể khơi gợi bản năng, kích thích lòng hiếu kỳ của con người

(3) – Search không ra.

(4) - Quang tốc kỳ hiệp -> chọc quê thằng kia là "hiệp sĩ ánh sáng", vì hần nhanh quá...

(5) - Quang tốc kỳ nga --> cái này ý hần là nói mình chính là "cực đối (kỳ nga) ánh sáng" thì có, tức là vì đối mà làm nhanh như ánh sáng. Đại khái có thể thay là "hiệp sĩ cực đối" để cho có vẻ chơi chữ. (CCD)

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Tâm Hữu Linh Tê (Ý Hợp Tâm Đầu)

“Vậy anh đã tìm được phương án giải quyết vấn đề à?”

Khi nhân viên phục vụ đem lên một phần súp hải sản lớn đặt trên bàn ăn, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đã tỉnh tiền và rời khỏi nhà hàng. Hiện nhiên Âu Dương Lục Sắc sắc hơi tiếc phần súp hải sản giá hơn một trăm đồng mà lại chưa được nếm miếng nào. Vì vậy, khi hai người ra khỏi nhà hàng, vừa đi đến đường phố rực rỡ ánh đèn, nàng liền vội vàng hỏi.

“Cũng gần như thế.” Mộc Tử vừa đi vừa nói. Giọng điệu của hắn lúc này rất chân thành, lời nói cũng rất nhanh, dường như mấy hôm trước suy nghĩ thấu đáo là để hôm nay nói ra tất cả những điều nghĩ sẵn trong đầu. “Tình huống rất rõ ràng rồi, cơ hội duy nhất của chúng ta chính là vào được phòng tắm.”

“Đúng vậy, bởi vì địa điểm duy nhất không nằm trong tầm mắt của nữ vệ sĩ kia chính là phòng tắm. . . Vấn đề là ngay cả biệt thự chúng ta cũng chưa hề bước vào, càng hoàn toàn không biết gì về căn phòng tắm gần như khép kín kia!” Âu Dương Lục Sắc khẽ cau mày nói.

“Vì vậy, điều đầu tiên chúng ta phải làm là tìm cơ hội tiến vào căn phòng tắm kia. Mà cơ hội này nhất định phải đồng thời thỏa mãn hai điều kiện, thứ nhất là tại thời điểm nữ vệ sĩ không có mặt trong biệt thự, thứ hai là phải có một lý do hợp lý để tiến vào phòng tắm, hơn nữa có thể nán lại bên trong ít nhất hai phút mà không làm cho Hà Lệ có bất cứ nghi ngờ nào.” Mộc Tử tiếp tục nói nhanh.

“Về điều kiện thứ nhất, hiện tại chúng ta đã nắm chắc, cứ chạng vạng mỗi tối cuối tuần, nữ vệ sĩ đều đi uống rượu một mình, ít nhất sau một giờ mới trở về biệt thự. Chỉ ít thì trong thời gian ba tuần quan sát, chúng ta không thấy có trường hợp ngoại lệ nào.” Âu Dương Lục Sắc bắt đầu suy nghĩ, bám theo mạch suy nghĩ của Mộc Tử, vừa nói. “Còn về phần điều kiện thứ hai, chúng ta nhất định phải tự tạo ra. Em cho rằng điều này cũng không khó khăn lắm, ví dụ như chúng ta có thể động tay động chân lên đường ống thoát nước bên ngoài phòng tắm của Hà Lệ, sau đó cải trang thành nhân viên bảo trì đường ống là có thể công khai đi vào gian phòng tắm thần bí kia.” Âu Dương Lục Sắc nói ra toàn bộ suy nghĩ của nàng trong mấy ngày qua. Sau khi nói xong, nàng không khỏi thờ dãi một tiếng, bồi thêm một câu: “Em tin rằng trong mấy ngày vắt óc suy nghĩ vừa qua, anh đã nghĩ đến loại biện pháp này từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, ngay từ đầu anh đã nghĩ đến điều này.” Mộc Tử nhanh chóng tiếp nhận câu chuyện, nói ra, “Nhưng có một vấn đề em vẫn chưa chú ý đến, đó chính là vấn đề sau khi đi vào phòng tắm.”

“Sau khi đi vào phòng tắm?” Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc.

“Đúng. Chúng ta muốn gây ra một tai nạn trong phòng tắm, trên cơ bản chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất là lợi dụng sự liên hệ giữa bên ngoài và bên trong phòng tắm, lợi dụng cơ hội tiến vào phòng tắm để thăm dò tình huống, sau đó có thể gây ra tai nạn từ bên ngoài phòng tắm. Ví dụ như có thể thông qua đường ống nước hoặc ống thoát khí của phòng tắm để hạ độc, bơm khí độc, thậm chí còn có thể bố trí một con rắn độc chui vào phòng tắm, vân vân. Nhưng sau khi cân nhắc tỉ mỉ, trên cơ bản anh đều bác bỏ những khả năng này. Đầu tiên, những thủ đoạn này để lại dấu vết quá mức rõ ràng, không thể thoát khỏi sự nghi ngờ của cảnh sát. Tiếp theo, phòng tắm nằm ở lầu hai của biệt thự, mà trước, sau lầu đều lắp đặt rất nhiều camera, chúng ta không có cơ hội để ra tay.”

Âu Dương Lục Sắc suy nghĩ nhanh như chớp, đến khi Mộc Tử vừa nói xong, nàng lập tức nói tiếp: “Theo những gì anh nói thì phải sử dụng khả năng thứ hai – gây ra tai nạn ngay trong phòng tắm rồi. Em nghĩ điều này rất khó.”

“Điều này quả thực rất khó!” Mộc Tử gật đầu nhẹ, “Đầu tiên là thời gian, nhất định phải hoàn thành việc bố trí vụ tai nạn trong khoảng thời gian trước khi nữ vệ sĩ trở lại biệt thự, hơn nữa không được làm cho Hà Lệ nghi ngờ. Với độ khó của cái này chỉ sợ chỉ có lão thần chết tự mình ra mặt mới có thể làm được. Đáng tiếc chúng ta chỉ là người trần mắt thịt, trong thời gian ngắn như vậy, muốn vừa quan sát và quen thuộc một căn phòng tắm xa hoa, vừa suy nghĩ và bố trí một tai nạn, thật sự là bất khả thi. Thứ hai là dụng cụ, cho dù ngay lúc vào được phòng tắm, tư duy của chúng ta bộc phát, liền lập tức nảy ra ý tưởng về vụ tai nạn, vậy bước tiếp theo để bố trí hiện trường là gì? Bố trí hiện trường tai nạn khác nhau thông thường yêu cầu những phương tiện khác nhau, ví dụ như muốn động tay chân trên thiết bị điện thì phải dùng đến tu vít hoặc kìm, muốn động tay chân trên van ống nước phải dùng đến cờ lê, búa. Mà trước khi vào được phòng tắm, chúng ta căn bản không biết phải dùng những phương tiện gì, chúng ta cũng không thể lái nguyên một chiếc xe tải để vận chuyển tất cả những công cụ có thể nghĩ đến, sau đó mới gõ cửa nhà Hà Lệ đúng không?”

Mặc dù luận điệu rất bi quan, nhưng từ miệng Mộc Tử nói ra lại có vẻ rất nhẹ nhàng, vì vậy tâm tình của Âu Dương Lục Sắc cũng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng mỉm cười nói: “Có điều thấy anh hôm nay ăn thỏa thuê như hổ đói, không có bộ dạng của một người vương phải vấn đề, vậy nhất định là anh đã nghĩ ra phương pháp giải quyết rồi hả?”

Mộc Tử cười cười không tỏ rõ ý kiến, tiếp tục nói: “Thật không dám giấu, khi suy luận của anh phát triển đến điểm này, quả thật kẹt cứng ngắt. Sau đó anh lập tức nhớ đến một việc đã xảy ra trước kia, chuyện đó đã dạy cho anh một bài học, hoặc có thể nói là một phương pháp, cách thức giải quyết sự việc, đó chính là không được phép để tâm vào chuyện vụn vặt, khi lâm vào cảnh tuyệt vọng, trên thực tế luôn có một con đường tắt khác! Lại nói tiếp, chuyện đó có liên quan đến em đấy!” Mộc Tử nói đến đây liền ra vẻ thần bí nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với Âu Dương Lục Sắc đang trừng mắt nhìn, hắn siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng một cái thật mạnh.

“Chuyện có liên quan đến em?”

“Đúng, chính là chuyện con Neapolitan đen kia.” Mộc Tử chậm rãi bước đi, dừng lại ngoài cửa sổ của một nhà hàng ven đường. “Thời tiết khi ấy hô khanh, trong lòng anh rất bức dọc vì mãi vẫn không tìm được biện pháp giải quyết Mina. Mà mối thù sâu tận xương tủy kia làm cho anh không thể buông tha một cách dễ dàng, hai loại mâu thuẫn cứ quấn vào một chỗ khiến anh suy tí nữa phát điên lên. Sau đó anh quyết định tạm thời ném tất cả những

phiên nào này sang một bên, trước tiên tìm một nơi vắng vẻ yên tĩnh một chút để thư giãn. Vì vậy anh đi thẳng xuống dưới lầu, tìm được một nhà hàng như vậy để ngồi xuống.” Mộc Tử thu hồi ánh mắt mơ màng, nhìn chăm chú Âu Dương Lục Sắc một cách nồng nàn, “Về sau, anh liền gặp được em trong một con mưa, sau đó, sự việc nhanh chóng có bước ngoặt mới...”

Khuôn mặt Âu Dương Lục Sắc không nhìn được đỏ lên một chút, nàng cũng nắm chặt bàn tay của Mộc Tử lại một cái, sau đó lập tức nói một cách nghiêm túc: “Tốt rồi, trở lại câu chuyện đi. Anh tìm được phương án giải quyết sau cùng rồi hả? Dựa theo lời anh vừa nói, muốn gây ra một tai nạn trong phòng tắm, nhất định phải vượt qua hai vấn đề - thời gian và phương tiện. Anh đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?”

Mộc Tử gật đầu nhẹ, tiếp tục nói: “Thời gian và phương tiện, hai vấn đề này thật ra có quan hệ nhân quả đấy. Nói cách khác, chỉ cần chúng ta khắc phục được vấn đề thời gian, vấn đề phương tiện tự nhiên được giải quyết.”

Âu Dương Lục Sắc suy tư thêm một lát, sau đó gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Đúng vậy, chỉ cần có đủ thời gian, vấn đề phương tiện đương nhiên sẽ được giải quyết. Ví dụ như dưới nguyên tắc không làm cho Hà Lệ nghi ngờ, ngay tại chỗ lấy tài liệu trong biệt thự, thậm chí còn có thể khiến Hà Lệ giúp đỡ việc tìm kiếm phương tiện thích hợp, hoặc có thể lấy lý do cần phải bảo trì để đi ra ngoài biệt thự lấy công cụ rồi sau đó quay lại... Những điều này đòi hỏi phải được hình thành trên cơ sở có đầy đủ thời gian, vừa... vừa hoàn thành trước khi nữ vệ sĩ trở về biệt thự!”

“Rõ ràng là càng ngày chúng ta càng ăn ý với nhau.” Mộc Tử mỉm cười lắc lắc cánh tay của Âu Dương Lục Sắc, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ có điều như lời em nói, thời gian vẫn không đủ, bởi vì điều chúng ta muốn là cả một kế hoạch giết người phải hoàn thành toàn bộ trước khi nữ vệ sĩ quay trở lại biệt thự!”

Âu Dương Lục Sắc trầm xuống một chút, bỗng nhiên bừng tỉnh: “Đúng vậy! Nữ vệ sĩ không giống với người bình thường, nếu nàng trở về ngay khi bố trí xong vụ tai nạn, rất có thể sẽ khiến nàng hoài nghi. Hơn nữa, khi Hà Lệ gặp nguy hiểm, nàng còn có thể cứu cô ta, dễ dàng hóa giải tai nạn mà chúng ta đã bố trí!”

“Đúng vậy!” Mộc Tử nghiêm túc nói, “Do đó, chúng ta phải cam đoan một điều, đó là khi trở về biệt thự, thứ nữ vệ sĩ nhìn thấy không phải là Hà Lệ mà là một cái xác chết!”

Sau khi Mộc Tử nói xong những lời này, hai người bỗng nhiên trầm xuống. Mộc Tử vẫn về tóc trên trán, im lặng nhìn chăm chú Âu Dương Lục Sắc trước mặt, không biết câu nói sau cùng của mình quá lạnh lùng hay tại những cơn gió lạnh trong đêm cuối thu, nàng rút tay mình khỏi tay hắn, không nhìn được ôm lấy hai cánh tay. Ánh mắt của nàng dừng lại trên đám người đang hồi hải dùng cơm trong cửa sổ của nhà hàng sau lưng Mộc Tử, hiển nhiên là đang suy nghĩ điều gì đó.

Năng lực suy luận của nàng càng ngày càng tốt rồi, phối hợp với mình cũng càng ngày càng ăn ý. Mộc Tử lặng lẽ nghĩ đến, chỉ là vấn đề về chết chóc, nàng vẫn có chút không thích ứng với từ ngữ như vậy.

Sau một lát trầm mặc, Mộc Tử giờ cô tay lên, nhìn đồng hồ một chút.

Vừa thấy động tác này của hắn, Âu Dương Lục Sắc liền hồ hởi hỏi: “Nói đi, em cần phải làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 24: Nhiệm Vụ Của Âu Dương Lục Sắc (1)

Một người phụ nữ uống rượu một mình có thể có rất nhiều nguyên nhân. Nhưng tổng kết lại thì không ngoài mấy loại tình huống dưới đây, đầu tiên là mượn rượu giải sầu, thứ hai là mượn rượu chúc mừng, thứ ba là dùng phương thức uống rượu để hoài niệm về một người hoặc một kỷ niệm nào đó. Đương nhiên là có khả năng thứ tư, đó chính là vì sở thích cá nhân, nói cách khác, rất có thể người phụ nữ này yêu rượu như tính mạng mình.

Khi uống rượu, nàng luôn luôn im lặng, không hề toát ra vẻ bi thương hoặc thích thú. Hơn nữa, trong thời gian hơn một tháng gần đây, nàng trải qua cuộc sống ăn dật liên miên bất tận trong biệt thự, do đó về nguyên nhân khiến nàng uống rượu một mình tại đây có thể loại trừ khả năng thứ nhất và thứ hai. Mà về phần khả năng thứ tư thì càng không cần cần nhắc đã có thể loại trừ - từ động tác và cách thức uống rượu của một người có thể dễ dàng thấy được người đó rốt cuộc có phải là tửu quỷ yêu rượu như mạng hay không.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn hướng về một nơi xa xăm phía trước, tay nàng cầm ly rất vững vàng, mỗi lần uống rượu đều là uống một hơi cạn sạch, dường như không hề để ý chút nào đối với hương vị của rượu. Khi đặt ly xuống, động tác của nàng rất nhẹ nhàng, dường như ly rượu kia chính là con của mình, sau khi nhẹ nhàng đặt xuống liền cầm lấy bình rượu, như nhìn như không nghiêng thân bình rót đầy ly, một giọt cũng không rơi ra.

Vì vậy, nàng uống rượu, là vì kỷ niệm, là vì hoài niệm. Người phụ nữ lạnh lùng này, ẩn đằng sau vẻ ngoài lạnh như băng của nàng nhất định có rất nhiều câu chuyện ý nghĩa.

Trong nháy mắt, Âu Dương Lục Sắc bỗng nhiên có một cảm xúc muốn đi vào tâm hồn của nàng, thấu hiểu những câu chuyện kia.

Nhưng lập tức nàng bị chiếc vòng tay màu tím trên cổ tay mình hấp dẫn bản thân trở về hiện thực. Trên cổ tay trắng như tuyết có thêm một chiếc vòng tay thạch anh màu tím, chiếc váy màu tím trên người và chiếc kính màu tím trên sống mũi kia, tất cả cùng nhau tạo nên sự nổi bật của nàng (1).

Âu Dương Lục Sắc có thói quen mặc đồ trắng, vẫn chưa thích ứng với bộ váy màu tím trên người mình. Đây là năm phút trước nàng vừa mới mua bên trong cửa hàng quần áo.

Vòng tay, quần áo, mắt kính, còn có quyển sách đặt trên bàn này đều là vì tiếp cận nữ vệ sĩ thân bí này mà đặc biệt chuẩn bị. Đây là một cuốn tiểu thuyết suy luận huyền nghi, tên cuốn sách là “Tử Thần Thiết Kế Sư”, là quyển sách nữ vệ sĩ thích đọc nhất mà trải qua vài ngày quan sát, Mộc Tử phát hiện được.

Gần gũi nàng, hiểu rõ nàng. Mục tiêu quan trọng nhất là – biết làm thế nào để thần không hay quỷ không biết kéo dài thời gian nàng ở đây. Đây là điều mà Mộc Tử muốn Âu Dương Lục Sắc làm.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề thời gian lập tức giải quyết được tất cả, như vậy chúng ta sẽ chuyển từ bị động sang chủ động, thời gian sẽ do chúng ta kiểm soát! Bởi vì chúng ta sẽ quyết định thời gian nữ vệ sĩ quay lại biệt thự! Đây là mạch suy nghĩ của Mộc Tử!

Muốn trì hoãn vị nữ vệ sĩ thân thủ cao cường, rất có tinh thần trách nhiệm, lại còn cẩn thận, nhạy bén thì chỉ có một biện pháp, đó chính là tiếp cận nàng, cố sức lấy được tín nhiệm của nàng, sau đó tìm biện pháp làm khiến nàng chủ động, tự mình cam tâm tình nguyện trì hoãn thời gian trở về biệt thự.

Nhiệm vụ này đương nhiên phải do Âu Dương Lục Sắc hoàn thành, cũng chỉ có Âu Dương Lục Sắc mới có thể hoàn thành...

Muốn gần gũi một người, trước tiên phải hiểu người này, mà để hiểu rõ người này thì cần phải cẩn thận quan sát từng chi tiết một của người đó. Sau đó căn cứ trên những chi tiết này để suy ra tính cách và suy nghĩ của người đó.

Thông thường, những người thích màu tím đều khá u buồn, đa sầu đa cảm nhưng trong nội tâm lại rất lạnh mạn, tâm lý giằng xé phức tạp, ánh mắt sắc bén nhưng vẫn mang theo cảm xúc; là người mà trong cuộc sống tấp nập này vẫn có thể ôm sách đọc cả ngày, thông thường tương đối hướng nội, tự kỷ; và là người đặc biệt thích đọc thể loại sách huyền nghi, bình thường là người khá bình tĩnh, cẩn thận đa nghi, tính cách khá trầm. Căn cứ vào những hiểu biết trước mắt về nữ vệ sĩ, trong mắt Âu Dương Lục Sắc, nàng là một người như vậy. Tổng hợp những phỏng đoán đó, thêm vào điều kiện tiên quyết của công việc vệ sĩ, Âu Dương Lục Sắc có một kết luận sơ bộ về nữ vệ sĩ này: đó là một người rất khó để gần gũi nhưng không phải là không có con đường để đột phá. Từ tính cách và nghề nghiệp của nàng có thể thấy nàng có rất ít bạn bè, nhưng sâu trong nội tâm của nàng có một quan niệm khiến nàng tin tưởng chắc chắn rằng mình cô đơn là vì chưa thật sự gặp được người cùng chung chí hướng, người đồng bệnh tương lân hoặc người tâm đầu ý hợp...

Cô bé áo tím này thật xinh đẹp, không, dùng từ xinh đẹp để hình dung nàng có phần quá tầm thường rồi. Khí chất trên người nàng...

Trên thực tế thì từ lúc Âu Dương Lục Sắc vừa ngồi xuống, Phong Ảnh đã chú ý đến cô bé mặc một bộ toàn thân màu tím giống mình. Một bộ áo tím giống nhau, tóc dài xòa vai giống nhau, nếu là đối với một số ngôi sao lớn sẽ được gọi là “Đồng hành”, có mùi khiêu khích nhau, mà khi Phong Ảnh nhìn thấy Âu Dương Lục Sắc, trong nội tâm nàng lại hơi dao động một chút. Bất gặp những người có cùng sở thích với mình sẽ làm người ta có cảm giác đồng cảm với nhau.

Cô bé hiển nhiên cũng phát hiện trang phục, kiểu tóc của hai người giống nhau một cách kinh ngạc, nàng mỉm cười với Phong Ảnh, chậm chậm ngồi xuống, nàng lựa chọn chỗ ngồi đối diện với Phong Ảnh, cũng là trong góc của nhà hàng.

Khi cô bé gọi món ăn, Phong Ảnh đã nhìn thấy nàng đặt quyển sách xuống, ah, xem ra trên thế giới này vẫn còn có người thích cầm sách đọc như mình vậy... Phong Ảnh lặng lẽ suy nghĩ.

Cô bé chỉ gọi một phần salad hoa quả và một ly nước trái cây, sau đó liền lặng lẽ đọc sách. Phong Ảnh không thấy rõ nội dung quyển sách nàng đang đọc nhưng nàng chú ý thấy cứ cách vài phút cô bé lại ngẩng đầu lo lắng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đối với một người xuất thân là vệ sĩ như Phong Ảnh thì điều này đã quá quen thuộc, rất rõ ràng, cô bé này đang trốn tránh một người nào đó, mà khi nhìn ra ngoài cửa kính, một người lái motor Halley chậm rãi chạy ven đường, không ngừng nhìn đông nhìn tây, dễ nhận thấy là đang tìm kiếm cái gì đó.

Phong Ảnh không khỏi âm thầm nở nụ cười, sau đó tiếp tục uống rượu của mình.

Nếu thời gian lui lại năm sáu năm trước, có lẽ chúng ta còn có thể trở thành bạn bè... Có một lần khi nâng ly rượu lên, Phong Ảnh bỗng nhiên nghĩ như vậy, sau đó nàng uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Xem thời gian, đã là mười giờ rưỡi tối, lúc này hân Hà Lệ đã xem xong một tập phim tình cảm suốt mướt, chuẩn bị ngâm mình trong bồn tắm và sau đó đi ngủ, người phụ nữ này mỗi lần ngâm mình trong bồn tắm cũng phải một tiếng đồng hồ, hầu như mỗi lần đều chợp mắt một chút trong bồn tắm, còn điều đã nói rằng đó là bí quyết bảo dưỡng của nàng. Phòng tắm là nơi duy nhất không lắp đặt camera, trên cửa lại không lắp đặt bất kỳ máy móc gì, có thể nói đây là góc chết của toàn bộ biệt thự, nếu lúc này có người muốn gây bất lợi đối với nàng thì quá nguy hiểm rồi... Như vậy, ta phải đi.

Phong Ảnh thanh toán hóa đơn, chuẩn bị đứng dậy rồi đi thì cửa ra vào bằng thủy tinh của nhà hàng đột nhiên bị đẩy mạnh ra, một người lão đạo đi vào, chạy đến sảnh nhà hàng liền liếc mắt nhìn đông nhìn tây khách hàng ngồi thưa thớt trong nhà hàng. Đây chính là người ban nãy lái motor Halley bên ngoài, hân cũng không tháo mũ bảo hiểm xuống cho nên bộ dạng nhìn đông nhìn tây trông rất buồn cười. Không chờ những nhân viên phục vụ của nhà hàng mù mờ tiến đến hỏi thăm, hân đột nhiên nhìn thấy Phong Ảnh, sau đó sải bước nhanh về phía nàng!

Chú thích:

(1) – Nguyên văn: thành ngữ “tương ánh thành thú”.

Giải nghĩa: ánh – so sánh, làm nổi bật. Tôn lên lẫn nhau, lộ ra sự thú vị, rất có ý nghĩa/hứng thú/tình ý.

Ví dụ: Một vài nét trong lịch sử nghệ thuật của Trung Quốc và nước ngoài có thể nói thường cùng tạo nên sự hấp dẫn cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Hắc Bạch Vô Thường

"Tiểu Sác! Em..."

Người đội mũ bảo hiểm vội vàng chạy về phía Phong Ảnh, tất nhiên nhận ra mình đã nhận lầm người, vì vậy buồn bã lắc đầu, hậm hực đi ra ngoài cửa.

Đến khi người đội mũ bảo hiểm biến mất sau cánh cửa, Phong Ảnh mới khẽ gật đầu với cô bé trốn dưới gầm bàn ăn, ra hiệu người kia đã đi rồi, có thể đi ra. Cô bé nở nụ cười cảm kích, chui ra từ dưới bàn, ôn nhu nói với Phong Ảnh một câu: "Cảm ơn chị."

Phong Ảnh khẽ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Trải qua một thời gian bên cạnh cô bé, nàng thấy rõ quyển sách trong tay cô bé, đó cũng là một quyển sách nàng thích đọc nhất – "Từ Thần Thiết Kế Sư".

Thật không tưởng tượng được lại có thể gặp được một người có tính cách giống nhau như vậy...

Phong Ảnh cảm thán trong lòng, không khỏi quan sát cô bé kia một lần nữa, cô bé đeo cặp kính màu tím nhạt nên không thể nhìn rõ đôi mắt của nàng, nhưng điều này càng tăng thêm vài phần thần bí, duyên dáng cho nàng.

Cô bé này... giống hệt chính mình năm sáu năm trước. Phong Ảnh trầm nghĩ, tiếp tục đi về phía cửa ra vào. Đến khi nàng đẩy cửa thủy tinh ra, đi đến đường phố bên ngoài, cô bé đột nhiên cũng chạy ra khỏi nhà hàng, đi về phía nàng.

Phong Ảnh đứng lại, nghi hoặc nhìn cô bé đang chạy đến.

"Xin chào...", cô bé chạy đến trước mặt nàng, đẩy chiếc kính trên sống mũi lên trên, có chút thẹn thùng nói: "Em thấy hôm nay em không thể tránh được... Chị xem có thể giúp em một đoạn đường không? Như vậy cho dù bị hãm phát hiện, em cũng có thể dễ dàng chạy thoát." Cô bé nói xong liền chỉ chỉ về hướng cách đó không xa, Phong Ảnh nhìn theo hướng nàng chỉ, phát hiện người đội mũ bảo hiểm kia vẫn không ngừng tìm kiếm ven đường, rất có tinh thần không tìm thấy mục tiêu sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

"Bạn trai à?" Phong Ảnh dứt hai tay vào trong túi áo, cười hỏi.

Cô bé có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Không phải. Em không muốn gặp hắn..."

"Được rồi, vậy em muốn đi đến đâu?" Phong Ảnh vừa bắt đầu tiến về phía trước, vừa nhẹ giọng hỏi.

"Đi đâu cũng được." Cô bé vừa đi cạnh nàng vừa nhỏ giọng trả lời, "Trước tiên cứ cắt đuôi hắn đã rồi tính sau... Cảm ơn chị, đúng rồi, còn không biết xưng hô với chị như thế nào?"

"Gọi chị là Phong Ảnh là được rồi..."

Vì vậy, trên đường phố đêm nay, có hai cô gái xinh đẹp cùng mặc đồ màu tím, bên hữu ý bên vô ý, vừa trò chuyện với nhau vừa chậm rãi biến mất ở cuối ngã tư đường...

Cho đến khi bóng lưng của các nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Mộc Từ mới thở phào nhẹ nhõm tháo mũ bảo hiểm xe máy xuống. Giả vờ giả vịt trong một thời gian dài làm hắn cảm thấy hơi kiệt sức.

Thong thả ung dung nằm trên motor, hắn nhắm nghiền hai mắt, khẽ miệng chậm rãi hiện ra một nụ cười vui mừng.

Lục Sắc, cảm ơn em.

Lần đầu tiên dung nhập vào nhân vật Hắc Bạch Vô Thường này, em đã đảm đương nhân vật quan trọng đến như vậy.

Anh tin tưởng em, em nhất định sẽ không làm anh thất vọng.

Cứ nằm như vậy trên chiếc motor đồ tại ven đường cái, hẳn lại có thể ngủ được...

Khi Mộc Tử đột nhiên bị cơn gió lạnh đêm đầu thu làm tỉnh giấc, vội vội vàng vàng trở lại phòng khách sạn đã là mười hai giờ khuya.

Hắn kinh ngạc phát hiện Âu Dương Lục Sắc vẫn chưa ngủ, nàng còn đang đọc sách, đọc hết sức chăm chú đến mức xuất thần, thậm chí ngay cả khi mình đi đến bên cạnh, nàng vẫn hoàn toàn không phát giác.

Mộc Tử nhẹ nhàng với đầu nhìn, phát hiện quyển sách nàng đang xem lại là quyển sách dùng làm “Đạo cụ” – “Tử Thần Thiết Kế Sư”. Lúc trước khi phát hiện Phong Ảnh thích đọc quyển sách này, Âu Dương Lục Sắc đã từng ngồi một chỗ cùng mình lướt qua quyển sách này trên mạng. Mộc Tử còn nhớ nàng phản ứng rất bình thường đối với quyển sách này. Thật ra Âu Dương Lục Sắc là một người rất lý trí, đối với các thể loại văn học cũng không cảm thấy quá hứng thú.

Nhưng bây giờ nàng lại có thể tập trung tinh thần vào việc đọc quyển sách này...

Chẳng lẽ là vì để gần gũi hơn với Phong Ảnh mà chịu khó làm bài tập ở nhà? Hay là nàng chịu ảnh hưởng của người bạn mới quen – Phong Ảnh, đột nhiên bắt đầu thích văn học rồi...

Mộc Tử không quấy rầy Âu Dương Lục Sắc, sau khi rửa mặt rồi lên giường, hắn liền mở laptop ra, bắt đầu tùy ý lướt qua vài website.

Inte thật sự là đồ tốt, không cần bước chân ra khỏi nhà nhưng vẫn có thể nắm bắt thế sự, ngồi trên giường cũng có thể tay chỉ giang sơn.

Thông thường khi lên mạng, ngoại trừ đăng nhập QQ cùng email và vì tra cứu tư liệu bên ngoài, Mộc Tử thích nhất là đọc tin tức. Hắn không có hứng thú đối với các loại chính trị, xem nhiều nhất là những giai thoại kỳ bí trên khắp thế giới, phong tục nhân sinh. Từ khi còn bé hắn đã có một mơ ước, đó chính là muốn đi khắp thế giới. Cho đến bây giờ, mặc dù hắn vẫn luôn vì ước mơ này mà cố gắng, trong thời gian mấy tháng cũng đã đi qua rất nhiều thành phố, nhưng căn cứ theo tốc độ và tiền độ như vậy, hiển nhiên còn cách giấc mộng của hắn khá xa xôi, từng địa phương xinh đẹp và thần bí kia tràn ngập vô tận sự hấp dẫn đối với hắn, hắn muốn đến gần chúng, tiếp xúc chúng, hiểu rõ chúng...

Trong khi hắn đang say sưa xem website về nhà thám hiểm người Mỹ khiêu chiến hẻm núi Grand Canyon, một bộ ảnh đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tiêu đề của tin tức này là: đại gia thần bí thách thức những cực hạn, phurư lưu thám hiểm Colorado, nói về việc một phú hào người Hoa hiếm khi xuất hiện, gia nhập đội thám hiểm khiêu chiến hẻm núi Grand Canyon. Mộc Tử vừa nhìn thấy tâm hình của vị phú hào này lập tức sững sờ.

Vị phú hào người Hoa thần bí, ít xuất hiện này không phải ai khác mà chính là người bạn vong niên không còn liên hệ sau khi từ biệt ở Tân Bắc, thiên tài tài chính trong vòng một tuần có thể kiếm tiền gấp đôi, một thương nhân có IQ cao không ai sánh được nhưng cũng là một đứa trẻ to xác với EQ thấp thê thảm, rồi tỉnh rồi mù, người duy nhất ngoại trừ Âu Dương Lục Sắc có thể nói với nhau tất cả, đối đãi thật lòng thật dạ với mình – Lý Thiên!

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia màn hình máy vi tính, trong nháy mắt, cảm xúc của Mộc Tử dâng trào, từng cảnh từng cảnh tại Tân Bắc và Tân Nam không ngừng hóa thành những hình ảnh chớp chồn không ngừng trong đầu.

Sau đó, hắn vội vã đọc tin tức phía dưới về tư liệu chi tiết của Lý Thiên, biết được Lý Thiên hiện tại đã định cư ở Mỹ, đồng thời sự nghiệp rất thành công, mặc dù là người ít xuất hiện, rất ít khi xuất đầu lộ diện trong xã hội thượng lưu, nhưng theo phỏng đoán của báo vệ bên ngoài, tài sản của hắn đã vượt quá một trăm triệu dollar...

Vậy mới đúng chứ! Chú Lý, tại nơi đất khách quê người nhưng việc kinh doanh của chú vẫn tốt như vậy! Mộc Tử không kìm được bóp bóp nắm tay, vì Lý Thiên mà cảm thấy tự hào. Sau đó, khoe mắt của hắn không kìm được bắt đầu trở nên ướt ướt...

Hắn lặng lẽ tắt laptop, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại.

Trong nháy mắt, những phiền muộn mà hắn không biết từ đâu đến bắt đầu dâng lên.

Xuất phát từ sự cảnh giác, hắn không thể không thường xuyên thay đổi số điện thoại di động, còn địa chỉ thì có thể dùng từ không nơi cố định để hình dung, hôm vẫn còn ở trong phòng tổng thống xa hoa, ngày mai có thể phải dừng chân trong một căn phòng rách nát, mưa dột gió lùa... Tất cả những điều này khiến cho chỉ cần chia tay bạn bè sẽ rất khó liên lạc được với nhau. Tựa như lão Tam, Diệp Tử, Ngưng Hương, Lý Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 26: Triết Học Của Chính Mình

Khi thấy thi thể của Hà Lệ được cảnh sát khiêng lên xe, Âu Dương Lục Sắc vẫn luôn trốn bên cửa sổ trên gác xép nhìn trộm mới thờ phào nhẹ nhõm một cái. Còn Mộc Tử thì càng khoa trương hơn, xụi lơ ngay trên mặt đất... Sau đó, hần như ảo thuật gia lấy ra một chai Champagne, muốn chúc mừng một phen. Ngay khi hai người tình chàng ý thiếp nâng cốc chúc mừng, một phụ nữ vì phần nộ mà mặt trở nên méo mó đột nhiên từ ngoài cửa sổ xông vào, nơi này là tầng ba, Âu Dương Lục Sắc không thấy rõ nàng vào bằng cách nào, tóm lại là vô cùng đột ngột xông vào! Người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là Phong Ảnh một thân màu tím! Mái tóc dài của nàng rối tung, gào thét như một con ác quỷ, giương hai móng vuốt màu đỏ tươi bóp lấy cổ Âu Dương Lục Sắc, sau đó, nàng điên cuồng nhe răng cười, đột nhiên kéo dây kéo của chiếc áo khoác màu tím xuống, lộ ra ngòi nỏ buộc trên người! Âu Dương Lục Sắc liều mạng giãy dụa nhưng không làm sao thoát được khỏi sự khống chế của Phong Ảnh, lúc này cũng không biết Mộc Tử đi đâu mất, trong ánh mắt tuyệt vọng của nàng, Phong Ảnh đột nhiên kéo ngòi nỏ, sau đó - ầm! Một tiếng nổ mạnh vang lên, trong mắt Âu Dương Lục Sắc chỉ còn lại một màu đỏ tươi rực rỡ...

Cả người ướt đầm mồ hôi khi Âu Dương Lục Sắc bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, về giật dũ kinh khủng kia của Phong Ảnh vẫn hiện lên trước mắt, không gạt đi được.

Một bàn tay ấm áp đưa tới, dịu dàng tóc trên trán nàng. Sau đó, nàng nhìn thấy khuôn mặt tràn ngập sự quan tâm của Mộc Tử.

Hắn không hề ngủ hay bị cơn ác mộng của mình đánh thức?

Âu Dương Lục Sắc lấy quyển sách đặt ở ngực ra, chậm rãi ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của Mộc Tử.

“Em mơ thấy Phong Ảnh.” Âu Dương Lục Sắc đỡ ly nước ấm Mộc Tử đưa đến, lòng còn sợ hãi nói.

“Anh biết.” Mộc Tử nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay ngọc của nàng, dịu dàng nói: “Em liên tục gọi tên của cô ta.”

“Em...” Âu Dương Lục Sắc uống một hớp nước nhỏ, thì thào: “Em cảm thấy rất khổ sở, em cảm thấy em đang lợi dụng sự tin nhiệm của Phong Ảnh.”

Mộc Tử không tiếp lời của nàng, hần trầm mặc trong giây lát, đột nhiên nói: “Vừa rồi anh nhìn thấy Lý Thiên trên mạng.”

Nói xong câu đó, hai người bắt đầu trầm mặc lần nữa.

Trong phòng không bật đèn, hai người cứ như vậy vai kề vai ngồi trong bóng đêm, xuyên qua cửa sổ nhìn lên bầu trời có thể nhìn thấy những ngôi sao mờ mờ làm nổi bật ánh trăng khuyết cô đơn, vẽ lên màn đêm thành một bức tranh cuộn bi thương.

Đã là một giờ đêm. Xem ra đây là một đêm không ngủ...

Âu Dương Lục Sắc khẽ nói: “Mộc Tử, em có một cảm giác rất kỳ quái, cho dù em chỉ tiếp xúc với Phong Ảnh một lần nhưng em cảm thấy chúng em có thể trở thành bạn bè rất thân thiết. Trên người nàng có một sức mạnh thần kỳ, sức mạnh này khiến em tin tưởng chắc chắn rằng chúng em có thể cùng chung chí hướng, có thể cùng chung vinh nhục.

Thế nhưng! Thế nhưng em lại đang tiếp cận nàng vì mục đích riêng, lợi dụng nàng, hơn nữa, nếu chúng ta thành công giết chết Hà Lệ, trên thực tế chính là hủy diệt nàng! Nghĩ đến những điều này làm em sợ hãi, chột dạ, chỉ sợ lần gặp mặt tiếp theo với Phong Ảnh, em không có cách nào tiếp tục tiến hành kế hoạch...”

“Mộc Tử, chúng ta lựa chọn đích con đường này, đến cùng là đúng hay sai? Chẳng lẽ chúng ta nhất định sẽ không có tình bằng hữu, không có tình hữu nghị, sống cuộc sống vĩnh viễn chỉ có hai người chúng ta?”

Không biết từ bao giờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi bên trong căn phòng bằng ánh sáng trắng bạc.

Mộc Tử chăm chú nhìn ánh trăng thê lương kia, không nói gì thật lâu. Hắn biết khi mở miệng cũng sẽ thấy khó có thể bình tĩnh...

Bạn bè!

Một từ thật ấm áp, thật thân thiết!

Đời người có một tri kỷ là đủ, huống chi có cả đồng bạn thân, ba ngày tụ tập thành nhóm nhỏ, năm ngày tụ tập thành nhóm lớn, khi vui vẻ có cả đám bạn chia vui, khi phiền muộn có một đám bạn chia sẻ, bạn bè, có thể làm cho cuộc sống càng thêm phong phú, càng thêm tuyệt vời. Có ai trời sinh thích cô độc, quen nếp cô đơn, không thích cuộc sống vô cùng náo nhiệt, sôi nổi này đâu chứ?

Thế nhưng mà! Mỗi một lựa chọn của cuộc đời đều giống như hai mặt của tiền xu, nhận được và mất đi thường hay đối lập nhau.

Từ đầu chúng ta đã lựa chọn con đường không giống người thường, chúng ta đã quyết định dùng phương thức không giống người thường này để thể hiện

giá trị cuộc sống của chúng ta, vì thế, chúng ta nên chuẩn bị việc mất đi một vài thứ gì đó, ví dụ như tình bạn!

Đây là sự công bằng.

Lục Sắc, bây giờ em cảm thấy mình lợi dụng sự tín nhiệm của Phong Ảnh, em cảm nhận được nỗi buồn không thể có được tình bạn, chẳng lẽ anh không cảm thấy sao?

Thế nhưng mà, em còn nhớ những con đường chúng ta đã đi qua không, những công việc chúng ta đã làm, những con người mà chúng ta đã giúp đỡ hoặc giết chết kia không. Nếu lúc trước anh lựa chọn ổn định ở thành phố Ngô Đồng, an phận làm một người làm thuê ở Ngưng Hương các, vậy thì em tưởng tượng những sự việc sau đó sẽ như thế nào?

Nếu như anh không ra tay, Ngưng Hương sẽ tiếp tục chịu sự uy hiếp của Lưu Kiệt, sau đó ông chủ sẽ tìm người giết chết Ngưng Hương, như vậy, vốn là một cặp vợ chồng có thể vui vẻ hạnh phúc như bây giờ sẽ bị âm dương chia cách, mà đầu sỏ gây ra – Lưu Kiệt lại có thể ung dung tự tại, phong lưu khoái hoạt bên ngoài! Nếu như anh không ra tay, đại gia người Hoa hiện tại – Lý Thiên sẽ luôn bị thế lực của Sở Tuyết Lâm áp chế không ngóc đầu lên được, cuối cùng nếu không phải suy sụp tự sát thì cũng bị Sở Tuyết Lâm tìm cách tống vào trại giam rồi chết oan trong ngục! Nếu như anh không ra tay, người mẹ kẻ ác độc thích hư vinh của anh bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường của một vị quan lớn hoặc phú ông, lừa gạt qua loa con mèo vừa mắc câu, vừa nóng lòng hướng đến mục tiêu kế tiếp! Nếu như anh không ra tay, cô bé sinh viên đáng thương – Lâm sẽ chôn sâu sự nhục nhã trong nội tâm của chính mình, hoặc sẽ bộc phát trong lặng lẽ, công bố sự tình với Văn Tuấn cho mọi người biết, thế nhưng vậy thì sao? Làm vậy chỉ đem lại kết quả duy nhất là Lâm lập tức bị ép buộc đình chỉ hoàn toàn việc học, danh dự mất sạch, bị đuổi ra khỏi cổng trường, công sức gian khổ học tập vài chục năm bị hủy hoại trong chốc lát, mà kẻ gây ra tội ác tày trời – Văn Tuấn - thì lại có thể dùng thủ đoạn của mình để nhẹ nhàng xóa sạch tất cả bất lợi, sau đó tiếp tục làm xằng làm bậy, lại làm cho càng nhiều nữ sinh bị lừa gạt, làm nhục thể thậm hơn nữa!

Sau đó, sau đó chúng ta trở lại trong câu chuyện này. Nếu chúng ta vì tình hữu nghị, không đi lợi dụng Phong Ảnh, vì thế buông tha cho kế hoạch em đang tiến hành, như vậy, hậu quả sẽ như thế nào? Chúng ta sẽ không có biện pháp kéo dài thời gian Phong Ảnh trở lại biệt thự, cũng sẽ không có biện pháp hoàn thành lời hứa với Linh Hạ! Kế tiếp, bằng năng lực của Benny, trước sau gì cũng sẽ tìm được tung tích của Linh Hạ, rồi Hà Lệ tiếp tục cuộc sống lầm lữ như ký sinh trùng của nàng, Linh Hạ và Trần, liệu...

Cho đến bây giờ, Âu Dương Lục Sắc chưa thấy Mộc Tử kích động như vậy bao giờ.

Dường như có liên quan đến việc thiếu thốn tình yêu của cha mẹ từ nhỏ, Âu Dương Lục Sắc chứng kiến Mộc Tử vẫn luôn luôn tự mình cố gắng như vậy, tinh táo, bình tĩnh hòa nhã, dường như đã không có bất kỳ sự việc nào trên thế giới này có thể thật sự làm hấn thất bại, không có bất kỳ sự việc nào có thể làm hấn suy sụp, không có bất kỳ sự việc nào có thể ngăn cản hấn. Nhưng vào hôm này, lần đầu tiên nàng gặp một Mộc Tử kích động như vậy. Lòng ngực của hấn điên cuồng đập phồng, lúc nói chuyện thì khua tay múa chân, âm thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí trở thành tiếng la hét...

Chúng ta lựa chọn con đường này, chúng ta thay đổi tất cả, chúng ta đã nhận được kết quả chúng ta muốn. Vì vậy, chúng ta nên chuẩn bị đầy đủ tâm lý mất đi vài thứ gì đó, mất đi vài thứ rất bình thường đối với người khác nhưng chúng ta mãi mãi cũng không cách nào có được, ví dụ như tình bằng hữu, ví dụ như tình hữu nghị...

Mộc Tử ôm thật chặt Âu Dương Lục Sắc vào trong ngực, dường như muốn cùng nhau hòa thành một thể vậy.

Lục Sắc, chúng ta cũng không phải là triết gia, có thể con đường chúng ta đi chính là con đường hoàn toàn bất đồng với bất cứ kẻ nào khác, cho nên nhất định chúng ta phải có triết học của chính mình.

Nói xong câu đó, Mộc Tử ngã sấp xuống giường, thở hắt hắt từng ngum từng ngum.

Âu Dương Lục Sắc ngơ ngác nhìn Mộc Tử đang bình tĩnh lại, dường như bị hành động khác thường của hấn làm sợ hãi.

“Còn không đến một tuần nữa là đến thời gian lần tiếp theo gặp gỡ Phong Ảnh, Mộc Tử, chúng ta hãy chuẩn bị thật tốt, mau chóng chấm dứt chuyện này đi.”

Rất lâu sau, nàng dựa vào ngực Mộc Tử, dịu dàng nói.

Lời tác giả: Các chương vừa rồi là những chi tiết chần chệm để chuyển tình tiết, trình bày con đường hình thành tư tưởng của Mộc Tử, đôi khi có chút nặng nề, mong mọi người theo dõi tiếp những chương sau - Kế hoạch giết người trong phòng tắm Vạch kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 27: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm (1) - Vạch Kế Hoạch

“Trước tiên chúng ta phải xem xét thói quen của Phong Ảnh. Lúc bình thường nàng rời khỏi biệt thự chừng 7:30 PM mỗi tối cuối tuần và khoảng mười giờ thì trở lại biệt thự. Mà Hà Lệ, ước chừng khoảng mười giờ rưỡi sẽ tắt TV đi, sau đó sẽ chuẩn bị đi tắm. Thời điểm cô ta vào phòng tắm vào trong khoảng 10:40 PM, mà thời gian mỗi lần ngâm mình trong bồn tắm khoảng một giờ đồng hồ, nói cách khác rời khỏi phòng tắm để đi ngủ lúc khoảng 11h40 phút. Vì vậy nói cách khác, thời gian anh tiến vào biệt thự bố trí vụ tai nạn sẽ được khống chế từ sau 7:30 và đến trước 10:30. Vì vậy việc trước tiên phải làm là phải tri hoãn Phong Ảnh bằng bất cứ giá nào, cho dù Hà Lệ gọi điện thoại cho nàng ấy, hoặc bất kỳ tình huống gì khác cũng phải làm cho nàng trở về biệt thự muộn nhất có thể, ít nhất phải bảo đảm sau 10h40 phút nàng mới có thể trở về biệt thự.”

Sau khi ăn sáng xong, Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc ngồi trước bảng trắng ghi chép hoạt động thường ngày của Hà Lệ để bắt đầu vạch và chuẩn bị cho kế hoạch giết người lần này.

“Em hiểu rồi.” Âu Dương Lục Sắc trình trọng gật đầu: “Chỉ cần vào ngày đó Phong Ảnh có thể theo thói quen trước giờ rời khỏi biệt thự thì em nhất định có thể tri hoãn Phong Ảnh và đảm bảo rằng: Nàng không trở lại biệt thự trước 10:40... Nhưng điều em lo lắng chính là phần kế hoạch của anh.” Mặc dù đêm qua ngủ rất ít nhưng hiện giờ Âu Dương Lục Sắc không hề mệt mỏi. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng chính thức tham gia vào trong một kế hoạch giết người nên cũng muốn xem xét một chút rốt cuộc Mộc Tử làm thế nào để thiết kế được những kế hoạch giết người vô cùng tinh vi kia.

“Điều đầu tiên anh xác định là những khoảng thời gian phát sinh để thiết kế vụ tai nạn.” Mộc Tử vừa quay chiếc bút viết bảng trong tay vừa chậm rãi nói: “Trên cơ bản có thể chia thành ba giai đoạn thời gian, thứ nhất là trước khi Hà Lệ vào bồn tắm – giai đoạn chuẩn bị, trong giai đoạn này cô ta sẽ mở cửa phòng tắm, mở đèn phòng tắm, xả nước, khởi động bình nóng lạnh, chuẩn bị những đồ vật dùng khi ngâm trong bồn tắm như xà phòng tắm, bông tắm, khăn tắm, vãn vãn. Giai đoạn thứ hai sẽ là giai đoạn ngâm trong bồn tắm, giai đoạn này chỉ có một hành động, cô ta sẽ ngâm mình trong bồn tắm từ đầu đến cuối, nhưng thời gian lại là dài nhất, ước chừng một giờ. Giai đoạn thứ ba là giai đoạn ngắn nhất, đơn giản chỉ là đi ra khỏi bồn tắm lớn, khoác khăn tắm trên vai, xả nước, tắt các thiết bị điện và rời khỏi phòng tắm. Vì vậy điều đầu tiên anh muốn xác định chính là nơi gây ra tai nạn rốt cuộc xảy ra vào giai đoạn nào trong ba giai đoạn kể trên.”

Âu Dương Lục Sắc cẩn thận lắng nghe, không khỏi nhíu mày lại, trong đầu hiện ra toàn bộ quá trình Hà Lệ tắm rửa, từng quá trình đều tường tận như thật sự xảy ra trước mắt mình, hoặc là đã được làm thành một đoạn video hình ảnh đang được phát sóng trên màn hình.

“Em thường dùng phương pháp loại trừ.” Sau khi nghe xong, Âu Dương Lục Sắc bắt đầu nói ra cách nghĩ của mình: “Đầu tiên, giai đoạn thứ ba có thể được loại bỏ. Trước hết, thời gian diễn ra giai đoạn này quá ngắn. Thứ hai là ở giai đoạn thứ ba, Hà Lệ có thể dễ dàng xoay sở, trên cơ bản sự việc bị tri hoãn là ở giai đoạn thứ nhất, ví dụ như anh muốn động tay động chân trên thiết bị điện, hoàn toàn có thể làm ở giai đoạn thứ nhất. Đến lúc cô ta đi vào phòng tắm và mở các thiết bị điện sẽ làm cho vụ tai nạn xảy ra thì chắc chắn không cần chờ đến lúc tắt thiết bị điện ở giai đoạn thứ ba. Sau khi xét hai giai đoạn còn lại thì theo đoạn thời gian đã nói ở trên, giai đoạn ngâm trong bồn tắm là dài nhất, khá thích hợp để bố trí một vài tai nạn kín đáo có tính chu kỳ, ví dụ như dần dần lấp đầy bên trong phòng tắm một loại khí có thể khiến cho người ta ngạt thở cho đến chết. Mà về số lượng đồ vật mà Hà Lệ có tiếp xúc thì giai đoạn thứ nhất vẫn tương đối dễ dàng hơn. Ví dụ như có thể động tay chân trên công tắc thiết bị điện, chỉ cần cô ta vừa đi vào phòng tắm khởi động thiết bị điện, kế hoạch gần như hoàn thành, lấy ví dụ khác như động tay chân trên các loại đồ vật như xà phòng tắm, bông tắm cũng tương đối dễ dàng... Xong, những điều em có thể nghĩ đến chính là vậy.”

Mộc Tử mỉm cười gật đầu: “Cách nghĩ của em hoàn toàn giống với cách nghĩ của anh. Nhưng cho đến bây giờ, ngay cả hình dáng của gian phòng tắm kia chúng ta cũng chưa được nhìn thấy cho nên bây giờ việc cần làm lúc này chính là phân tích mục đích và cố gắng cân nhắc mọi thứ để thu nhỏ lại phạm vi và loại trừ một ít đồ vật không có khả năng gây ra tai nạn. Với điều này thì sau khi tiến vào phòng tắm, anh mới có thể có mục đích, mục tiêu để chú ý quan sát những vật hữu dụng nhằm nhanh chóng xác định kế hoạch cuối cùng... Bây giờ chúng ta hoán đổi góc độ suy xét vấn đề. Kiểu như suy đoán từng khả năng có thể gây ra vụ tai nạn. Đầu tiên, việc Hà Lệ làm trước tiên khi đi đến phòng tắm, đó là bật đèn phòng tắm. Muốn tạo ra tai nạn trong khâu này thì phải động tay chân trên công tắc đèn, ví dụ như khiến cho công tắc hồ điện, khi Hà Lệ tiếp xúc công tắc sẽ làm cô ta bị điện giật đến chết.”

“Điều này không thể làm được.” Âu Dương Lục Sắc tiếp nhận vấn đề của hắn rồi giải thích: “Loại công tắc này cho dù hồ điện cũng sẽ không có hiệu điện thế cao đến mức có thể giật chết người. Huống chi mạng điện của các gia đình hiện nay đều là các thiết bị rất hiện đại, một khi bị hồ điện sẽ tự động báo cảnh sát hoặc tự động cắt điện.”

Mộc Tử chỉ khẽ gật đầu, lập tức tiếp tục: “Sau khi bật điện, Hà Lệ liền đi vào phòng tắm, cô ta sẽ mở vòi xả nước, quá trình này... anh cũng không nghĩ ra phương pháp gì có thể khiến Hà Lệ bị mất mạng tại thời điểm mở vòi nước ra – dù sao thì vòi nước trong phòng tắm không phải là vòi cao áp, không có tính nguy hiểm lớn như vậy.”

“Hơn nữa...” Âu Dương Lục Sắc mỉm cười ngắt lời Mộc Tử: “Hơn nữa Hà Lệ cũng không nhất định dùng nước tắm, với loại người có tiền và biết cách bảo dưỡng như cô ta, sao anh có thể xác định rằng mỗi ngày Hà Lệ không tắm bia, tắm sữa bò hay tắm bằng những thứ xa xỉ khác?”

“Điều này... Em nói rất đúng, như vậy có lẽ cô ta sẽ tắm sữa bò, tắm bia hoặc tắm bằng những thứ cao cấp hơn.” Mộc Tử chặc chặc lưỡi, học giọng điệu của Âu Dương Lục Sắc: “Vậy ngay cả vòi nước cũng không cần sờ vào. Tuy nhiên chúng ta có thể xem xét việc động tay chân trên sữa bò hoặc bia của Hà Lệ, ví dụ như cho thêm một vài chất ăn mòn vào trong sữa bò hoặc bia của cô ta, như vậy cho dù Hà Lệ không chết được nhưng cũng phải đến bệnh viện điều trị. Chỉ cần cô ta rời khỏi biệt thự thì... Hừ hừ” Mộc Tử cười xấu xa, cầm bút viết lên trên bảng trắng mấy chữ: bia, sữa bò. Sau đó hắn tiếp tục nói: “Sau khi chuẩn bị xong nước trong bồn tắm hoặc những thứ cao cấp hơn, điều cô ta cần làm chính là chuẩn bị những vật dùng để tắm rửa khác. Theo diễn biến thông thường, mọi người đều đặt xà phòng tắm, xà phòng thơm trên giá để đồ bên cạnh bồn tắm. Có như vậy thì khi sử dụng có thể không cần nhìn mà chỉ vươn tay một chút là đã có thể lấy được.” Mộc Tử vừa nói vừa viết lên bảng trắng ba chữ: giá để đồ.

“Em hiểu, ý của anh là đến lúc đó có thể sẽ động tay chân trên những sản phẩm làm sạch này, ví dụ như thêm một tí chất ăn mòn hay gì đấy vào dầu gội đầu, cách này so với động tay chân trên sữa bò hoặc bia còn tốt hơn một chút, đúng không?” Âu Dương Lục Sắc cười yếu ớt nói.

“Trái lại, điều này không nhất định.” Mộc Tử nghiêm túc nói: “Cách này cần phải quan sát tình huống cụ thể và xem xét giá để đồ còn có vật gì có thể lợi

dụng được hay không... Tóm lại, tuy những đồ vật nhỏ bé, rai rác nhưng Hà Lệ phải tiếp xúc nên thông thường chúng đều rất có ích cho chúng ta. Đến lúc đó anh sẽ đặc biệt chú ý đến... Được rồi, sau đó chính là bắt đầu ngâm mình trong bồn tắm rồi. Trong thời gian một giờ này, em đoán thử xem, Hà Lệ sẽ vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa làm gì? Nghe nhạc? Đọc sách?”

"Đều có thể. Tuy nhiên em cảm thấy khả năng cao nhất là Hà Lệ ngủ một giấc trong bồn tắm. Bởi vì nghe nói đây là một trong những bí mật bảo dưỡng của Hà Lệ." Âu Dương Lục Sắc trả lời.

"Một trong những bí mật bảo dưỡng của Hà Lệ?" Mộc Tử kinh ngạc hỏi: "Làm sao em biết được điều này? Chẳng lẽ Phong Ảnh nói cho em biết sao?"

"Không phải." Âu Dương Lục Sắc mỉm cười trả lời, "Em đã từng xem bản tin về Hà Lệ trên website người mẫu khi còn ở thành phố Trung Hải, lúc ấy cô ta đã trả lời phóng viên như vậy."

"Vậy còn tin tức hữu dụng nào khác không? Lúc ấy Hà Lệ không nói mình thích tắm sữa bò hay tắm bia sao?" Mộc Tử nôn nóng hỏi.

"Không có. Bối cảnh của đoạn phỏng vấn kia là vào lúc Hà Lệ vừa mới trở về sau khi nhận được giải thưởng lớn ở Pháp. Do đó phần lớn thời gian đều đề cập đến những cảm nghĩ của cô ta khi nhận được phần thưởng đấy." Âu Dương Lục Sắc nở nụ cười bất đắc dĩ.

"Không có vấn đề gì." Mộc Tử vừa vân vê tóc trên trán, vừa lẩm bẩm như nói: "Tin tức này rất có ích..."

Nói xong, Mộc Tử cầm bút một lần nữa, viết lên trên bảng trắng: bồn tắm lớn...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 28: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Bắt Đầu

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Toàn bộ kế hoạch từ đầu đến cuối cũng đã trải qua nhiều lần suy diễn và hoàn thiện, toàn bộ tình huống có thể nghĩ đến cũng đã sắp xếp ổn thỏa, tất cả đồ vật cần thiết cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Như vậy, tiếp theo chỉ còn phó thác cho ông trời thôi.

Nếu hôm nay Phong Ảnh thay đổi thói quen - không rời khỏi biệt thự, hoặc giả hôm nay Hà Lệ tiếp khách – thay đổi thời gian ngâm mình trong bồn tắm, hoặc sau khi tiến vào phòng tắm, mình vẫn tìm không ra phương pháp để ra tay...

Bất cứ trường hợp nào xảy ra cũng có thể dễ dàng khiến mọi việc trì hoãn vô thời hạn, tổng kế hoạch bố trí tỉ mỉ này vào lãnh cung.

Mỗi lúc như thế này, Mộc Tử đều cảm thấy sức vóc của mình quả thật vô cùng nhỏ bé so với ông trời

Nhưng hẳn lại không nhận ra được rằng Hắc Bạch Vô Thường của hiện tại đã mạnh hơn rất nhiều so với cậu thiếu niên Mộc Tử đơn độc ở trong Phụng Hoàng thành ngày đó...

Hiện tại, điều duy nhất Mộc Tử có thể cảm nhận được là sự lo lắng.

Bây giờ là 7:30pm cuối tuần. Trong ống kính kính viễn vọng, chiếc cổng biệt thự của Hà Lệ vẫn đang đóng lại, từ đầu đến cuối không có bất cứ động tĩnh gì.

So với thói quen mỗi tuần đã quá nửa giờ rồi, thế nhưng Phong Ảnh vẫn chưa đi ra từ trong biệt thự.

Âu Dương Lục Sắc đang ẩn nấp tại một chỗ tối gần quanh biệt thự, chỉ chờ Phong Ảnh vừa ra khỏi cửa, nàng lập tức có thể âm thầm đuổi kịp, sau đó tìm cơ hội tiếp cận Phong Ảnh. Nếu nói kế hoạch tiếp cận Phong Ảnh lần trước là làm nóng và khúc nhạc dạo, vậy thì hành động lần này chính là bài chính văn rồi. Nàng rất căng thẳng, căng thẳng đến mức có phần không thở nổi. Thình thoảng nàng lại xem thời gian, cứ một lần rồi lại một lần gửi đi tin tức cho Mộc Tử.

"Mộc Tử, đã qua 20 phút rồi."

“Mộc Tử, nửa giờ rồi. Có thể nàng không đi ra hay không...”

“Không có việc đấy đâu, chính như lời em nói đấy, trong lòng Phong Ảnh nhất định có một nút thắt, mỗi tối cuối tuần nàng đều muốn dùng phương thức uống rượu để tưởng niệm người nào đó hoặc hoài niệm chuyện gì đó. Vì vậy, điều này đã không chỉ còn là vấn đề thói quen, điều này đã trở thành một loại nghi thức, một loại tín ngưỡng của nàng. Do đó... Chờ một chút đi, Phong Ảnh nhất định sẽ đi ra, hơn nữa nàng đi ra càng muộn thì trái lại, phương diện thời gian càng có lợi cho chúng ta.

Mộc Tử cũng sốt ruột, nhưng hẳn chỉ có thể an ủi Âu Dương Lục Sắc như vậy.

Hắn biết rõ bây giờ Âu Dương Lục Sắc chẳng những lo lắng mà còn hồi hộp. Đối với nàng, đây là chiến dịch chính thức đầu tiên...

7:50pm, cổng biệt thự cuối cùng cũng mở ra! Phong Ảnh rốt cục cũng đi ra!

Mộc tử thở phào nhẹ nhõm, nhanh như chớp gửi một tin nhắn cho Âu Dương Lục Sắc, bên trên chỉ có hai chữ cái viết liền nhau: JY. Bình thường lúc không có chuyện gì làm, bọn họ rất thích chơi trò chơi đem tất cả những từ và cụm từ đơn giản hóa thành chữ cái, sau đó cùng nhau suy đoán ý nghĩa mà những chữ cái này đại diện. Từ lâu bọn họ đã bắt đầu thường xuyên dùng những chữ cái mà chỉ có mình mới hiểu được này để tiến hành trao đổi, tương tự như mật mã vậy, rất là thú vị... Ví dụ như JY chính là chữ cái đầu của từ Hán gia du (加油) được mã hóa sang bảng chữ cái tiếng Anh, đại biểu cho ý nghĩa cố gắng.

Âu Dương Lục Sắc cất điện thoại vào trong túi, hít sâu mấy lần, cố gắng khiến tâm tình kích động của mình bình tĩnh trở lại. Sau khi Phong Ảnh đi ra khỏi cổng, nàng cũng không lập tức đuổi theo, bởi vì căn cứ vào kinh nghiệm quan sát, sau mỗi lần rời khỏi biệt thự, Phong Ảnh trước hết đều quanh quần xung quanh biệt thự một vòng, kiểm tra xung quanh một chút có tình huống khác thường hay không, tiếp đó lại quay lại cổng, sau đó mới yên tâm rời đi.

Thật vậy, sau khi Phong Ảnh biến mất ở trước cửa, rất nhanh chóng đi ra từ bên kia, sau khi trở lại điểm xuất phát ban đầu trước cổng chính, lại cẩn thận lướt nhanh xung quanh một vòng, lúc này mới yên tâm rời bước về phía trước.

Bởi vì kiêng kỵ năng lực quan sát nhạy cảm của Phong Ảnh, từ đầu đến cuối Âu Dương Lục Sắc không dám đi theo quá gần, mỗi lần đều là sau khi Phong Ảnh di chuyển cách một đoạn lớn thì nàng mới dám từ chỗ tối chạy đến, tiếp tục vội vàng đuổi theo. Nàng cũng không biết điểm đến của Phong Ảnh rốt cuộc là ở đâu, bởi vì căn cứ theo những ghi chép trước kia, mỗi tuần Phong Ảnh đều đi đến một nhà hàng khác nhau, cũng không hề xuất hiện lần thứ hai tại một nhà hàng.

Như vậy, lần này nàng sẽ đi đến nơi nào đây? Sau một lát, ta phải dùng phương thức gì để tiếp cận nàng? Phương pháp theo dõi của ta như vậy có thật sự đảm bảo nàng không phát hiện ra ta không?

Cho dù Mộc Tử đã sắp xếp cho nàng vài bộ kế hoạch nhưng giờ phút này Âu Dương Lục Sắc vẫn vô cùng khẩn trương, lòng bàn tay của nàng đã ướt đầm mồ hôi...

Cũng vì liên quan đến việc hôm nay đi ra ngoài muộn, Phong Ảnh cũng không đi bao xa, sau khi qua hai cái giao lộ, nàng trực tiếp đi thẳng đến một quán thịt nướng ven đường. Đây là một quán đồ nướng không khói tên là Thụy Trúc Lâm, bất kể là quy mô hay đẳng cấp đều là số một hai ở thành phố Trung Hải. Âu Dương Lục Sắc biết rõ chỗ này nhưng cũng chưa đến đây thưởng thức lần nào, mỗi khi đến một nơi nào đó, chuyện đầu tiên Mộc Tử và nàng làm là thu thập địa điểm của những món ăn nổi tiếng, khách sạn cùng các nhà hàng đặc sắc, nhưng nàng và Mộc Tử đều là người theo trường phái ăn chay, bình thường chỉ ăn rau củ, hoa quả và lương thực, nhiều nhất là ăn một ít hải sản, cho nên những địa điểm chuyên về các món thịt như quán đồ nướng này thì bọn họ chưa bao giờ đến.

Nhìn thấy Phong Ảnh đi thẳng đến cửa ra vào của quán đồ nướng Thụy Trúc Lâm, rồi sau khi quan sát tình hình ở đại sảnh một lần theo thói quen liền đi vào quán đồ nướng. Âu Dương Lục Sắc lập tức dừng lại một chút tại cửa ra vào cách đó không xa, nàng đang suy nghĩ mình có nên đi vào theo hay không. Để tri hoãn Phong Ảnh, tiếp cận lúc nàng ăn cơm là lựa chọn lý tưởng nhất, chỉ có điều là mình hết lần này đến lần khác không ăn các loại thịt nhưng lại cứ như vậy xông vào một đồng tử nướng, nắm nướng sẽ rất dễ sinh ra sự nghi ngờ. Mà cứ chờ một cách vô vị ở cửa ra vào, nàng lại lo lắng Phong Ảnh sẽ nhanh chóng đi ra, như vậy sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tri hoãn nàng. Thật ra muốn tri hoãn một người cũng không khó, người có dùng đủ loại phương pháp nhưng muốn như thế này vừa có thể cẩn thận để không khiến cho nữ vệ sĩ Phong Ảnh này có chút nghi ngờ nào, vừa có thể kéo dài đủ thời gian để Mộc Tử thực hiện kế hoạch bên kia thật quá khó khăn.

Âu Dương Lục Sắc nấp trong bóng tối, dùng kính viễn vọng cẩn thận quan sát bên trong quán đồ nướng qua chiếc cửa sổ thủy tinh sát đất, dựa theo thói quen của Phong Ảnh, nàng sẽ tìm một vị trí ngồi yên tĩnh, che khuất nhưng lại có thể đồng thời quan sát toàn cảnh trong phòng và tình huống bên ngoài... Quả nhiên, Âu Dương Lục Sắc nhanh chóng phát hiện ra Phong Ảnh tại một góc gần cửa sổ, nàng đang bắt đầu gọi món ăn...

Âu Dương Lục Sắc quyết định trước tiên không đi vào, dù sao ở chỗ này có thể theo dõi nhất cử nhất động của Phong Ảnh, đến lúc phát hiện nàng sắp ăn xong, hoặc lúc cơm nước xong xuôi vừa đi ra khỏi cửa, tự mình sẽ dựa theo kế hoạch mà nghênh đón...

Bây giờ là 8:10pm rồi, hiện tại Mộc Tử hẳn đã nhanh chóng tiến vào biệt thự rồi chứ? Hy vọng thời gian bữa cơm này của Phong Ảnh có thể lâu một chút...

Sau khi chứng kiến Phong Ảnh và Âu Dương Lục Sắc lần lượt biến mất khỏi tầm mắt, Mộc Tử cũng không lập tức bắt đầu hành động. Bởi vì hắn sợ Phong Ảnh lại đột nhiên hồi mã thương.

Cho đến sau khi Âu Dương Lục Sắc gửi tin nhắn đến, báo cho hắn biết Phong Ảnh đã ngồi vào chỗ ở Thụy Trúc Lâm, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Được rồi, kế hoạch giết người trong phòng tắm chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 29: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Khúc Nhạc Dạo

Thực ra, con người là một loại động vật rất mâu thuẫn.

Ví dụ như Hà Lệ, nàng là một người không tin vào tình yêu nhưng lại rất thích xem phim tình cảm, hơn nữa mỗi lần xem đều cảm động khóc sụt sùi, khóc đến mức trời nghiêng đất ngã.

Sống cuộc sống giả dối trong một thời gian dài khiến nàng trở thành diễn viên chuyên nghiệp nhất trên thế giới, có quá nhiều thời điểm nàng bối rối tự hỏi mình rằng: rốt cuộc lúc nào ta mới là thật?

Xem tivi, để cho những yêu hận, vướng mắc được biểu đạt rất sống động trên màn hình LCD cỡ lớn kích thích bản thân, khiến cho tuyến lệ chưa phát triển đầy đủ kia của mình phát huy một chút tác dụng. Đây là cách nghĩ của Hà Lệ khi xem tivi, mỗi khi nước mắt tràn mi, nàng sẽ cảm thấy rằng mình còn có cảm giác, có tình cảm của con người. Điều này làm nàng cảm thấy nhẹ trong lòng.

Đương nhiên tác dụng quan trọng nhất của việc xem tivi chính là giết thời gian. Xem cảnh những nam nữ lục đục với nhau trên màn ảnh khiến rất nhiều thời gian như hóa thành cát mịn trong tay, cứ thế lẳng lẳng trôi đi mất mấy giờ.

Tâm tình hôm nay của Hà Lệ cũng không tệ, bởi vì lúc chạng vạng tối, nàng nhận được một đồng quà lớn từ Benny ở Châu Phi, trong đó có hơn mười bộ đồ thời trang thời thượng, có các loại hàng mỹ nghệ tinh xảo, có các loại đồ trang sức đặc sắc của Nam Phi. . . , mặc dù Benny này trông có vẻ vô cùng thô lỗ nhưng lại hết sức biết cách nắm bắt tâm lý của phụ nữ. Mỗi một món quà đều khiến Hà Lệ mê đến không dứt ra được. Đặc biệt là hơn mười bộ váy kia, đó là phần thưởng lấy được từ cuộc thi thời trang vừa rồi tại Pháp, mỗi một bộ đều khiến Hà Lệ không chịu được phải hưng phấn hét to lên, cho nên từ khi nhận được quà lúc xế chiều, phần lớn thời gian của nàng đều dành cho việc không ngừng trình diễn thời trang, liên tục ngắm mình trong gương rồi thay một bộ khác, thời gian cứ như vậy trôi qua. Trong khi nàng vô cùng xúc động và hưng phấn, Phong Ảnh lại tỏ ra rầu rĩ, buồn bực vô cùng, làm công việc vệ sĩ này phải chú ý cẩn thận xử lý tốt mỗi một việc. Vì vậy trước khi Hà Lệ mở những món quà này ra, Phong Ảnh đều phải nghiêm túc, cẩn thận kiểm tra từng li từng tí một, sau khi xác định không có bất kỳ nguy hiểm gì mới có thể yên tâm giao quà cho Hà Lệ. . . Do đó, hôm nay Phong Ảnh không thể theo thói quen vào những ngày cuối tuần thông thường, vừa đến 7:30pm là có thể lặn mất tăm để đi chơi. Khi nàng kiểm tra hoàn tất tất cả những món quà thì đã là gần 7:50pm rồi, Hà Lệ cảm thấy có chút xấu hổ nên quyết định tặng một vài món quà cho nàng nhưng Phong Ảnh lại từ chối. Sau khi dặn dò qua loa Hà Lệ về một vài vấn đề an toàn, nàng liền vội vàng vàng đi ra ngoài. . .

Sau khi cẩn thận cất tất cả những món quà nhận được xong thì đã là 8:10pm rồi, Hà Lệ vội vàng mở TV ra, bởi vì mỗi ngày nàng đều cố gắng xem cho được phim truyền hình, bộ phim sắp bắt đầu chiếu ngay bây giờ rồi. Nàng tự rót cho mình một ly rượu vang, ôm một con gấu bông lớn đáng yêu, thong thả ung dung nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, chăm chú xem TV.

Đây là một bộ phim tình cảm thần tượng đang rất thịnh hành hiện nay, cho dù kịch bản, lời thoại được viết một cách rối tung rối mù, diễn xuất của các diễn viên cũng được thổi phồng, làm bộ quá mức nhưng đối với những người xem như Hà Lệ mà nói, cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình thưởng thức của nàng. Lúc này đang chiếu cảnh hai con heo, một đực một cái đang cùng nhau làm sùi sạo, miệng của chúng vậy mà khiến bột mì dính khắp trên người, trên mặt, trắng bóc giống như được sơn lên, những tình tiết hài hước được xây dựng này khiến Hà Lệ bật cười ha ha. . . Trong khi đang say sưa, thích thú xem phim, đột nhiên trước mắt tối sầm lại. . . Rõ ràng là đã bị cúp điện! Bên trong biệt thự toàn bộ đều tối om! Nàng không kim lòng được ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, kính ngọc phát hiện bên trong mấy căn biệt thự xung quanh cũng đều tối đen như mực.

Đột nhiên đặt mình trong bóng tối, Hà Lệ đầu tiên lấp bấp kính hãi, thầm nghĩ tại sao lại đột nhiên bị cúp điện thế này? Biệt thự này sở hữu hệ thống đều là hạng nhất đấy, bình thường kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt đối với phương diện thiết bị điện nước, xác suất của việc mất điện là cực nhỏ, dù cho ngẫu nhiên xảy ra cũng là bảo dưỡng đường dây, sẽ thông báo trước với chủ sở hữu. . . Sau đó Hà Lệ nhanh chóng bình tĩnh trở lại, Phong Ảnh đã từng nói với Hà Lệ không chỉ một lần, nếu khi nàng ta không có bên cạnh mà xảy ra các tình huống như mất điện, hết nước, nhất định cố gắng không cuống cuồng, cũng không cần vội vàng tìm đèn pin để chiếu sáng hoặc tùy tiện mở cửa để người khác vào giúp đỡ. Việc đầu tiên phải làm tại thời điểm như vậy chính là gọi điện thoại cho nàng ta! Lúc ấy, Phong Ảnh cứ lặp đi lặp lại những điều này với mình, Hà Lệ còn cảm thấy Phong Ảnh quả thực là vẽ vờ cho thêm chuyện, lo bỏ trắng răng, hiện giờ nàng mới biết được suy nghĩ của Phong Ảnh hóa ra lại chu đáo như vậy. . .

Nghĩ đến lời dặn dò của Phong Ảnh, Hà Lệ bình tĩnh tâm trạng trở lại, cô ta lần mò, tìm ra điện thoại di động của mình trên bàn trà, mở ra rồi bấm số điện thoại của Phong Ảnh.

"Bị cúp điện! Toàn bộ cư xá đều bị cúp điện... Tôi nên làm gì bây giờ?" Cuộc gọi vừa được kết nối, Hà Lệ liền lớn tiếng nói, cô ta cũng không muốn cứ đứng trong phòng tối đen như mực cho đến lúc Phong Ảnh trở về như vậy!

“Toàn bộ cư xá đều bị cúp điện? Cô chắc chứ?” Phong Ảnh ở đầu điện thoại bên kia trái lại không có một chút ý tứ lo lắng nào, bình tĩnh đặt câu hỏi.

“Đúng vậy! Máy căn biệt thự xung quanh cũng đều bị cúp điện... Ồ?” Hà Lệ đang nói, phía trước đột nhiên sáng lên, rõ ràng đã có điện lại rồi. “Tốt rồi, hiện tại đã có điện!” Nàng nói tiếp.

“Toàn bộ cư xá đều có điện trở lại sao? Phong Ảnh nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy! Xem ra đường dây có chút trục trặc... Bây giờ đã không sao rồi, cô tiếp tục đi chơi đi. Tôi đập máy đây, lát nữa cô trở về muộn cũng không sao đâu.” Hà Lệ nhớ đến việc hôm nay làm chậm trễ thời gian của Phong Ảnh, xấu hổ nói...

[Tiếng thở ra]...

Phong Ảnh thở phào một cái, tắt điện thoại. Từ khi bắt đầu bảo vệ Hà Lệ đến nay đã hơn một tháng rồi, mọi việc đều là gió êm sóng lặng cả. Có đôi khi nàng thậm chí hoài nghi Benny tìm nàng đến bảo vệ cho Hà Lệ có phải là quá đa nghi hay không. Có thể căn bản là không có người muốn giết nàng... Vừa rồi nhận được điện thoại của Hà Lệ, nghe giọng nói lo lắng kia của nàng ta, nàng hết sức lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ tên sát thủ kia cuối cùng cũng muốn xuất hiện rồi sao? Ngay thời điểm nàng trở căng thẳng, Hà Lệ lại nói cho nàng biết đã có điện lại rồi... Cả cư xá cùng bị mất và có điện lại, như vậy hẳn không phải là thủ đoạn của sát thủ - sát thủ nếu muốn làm mất điện, chỉ cần động tay chân trên đường dây biệt thự của người muốn giết là được rồi, tuyệt sẽ không nhằm vào toàn bộ cư xá mà ra tay.

Hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi... Phong Ảnh cất điện thoại, nâng ly rượu lên một lần nữa, lại phát hiện khó có thể bình tĩnh để uống hết.

Không được, trong lúc bảo vệ, ta vẫn nên trở về sớm hơn... Nghĩ vậy, nàng đang chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền thì đột nhiên phát hiện một bóng lưng dường như đã từng quen biết.

Nhìn từ phía sau lưng, đó là một cô bé có mái tóc đen xỏa xuống, mặc một bộ áo khoác màu tím, một mình ngồi trong góc ngược với vị trí của Phong Ảnh, làm những động tác rất khó hiểu.

Bởi vì cô bé này ngồi ở vị trí đưa lưng về phía Phong Ảnh nên Phong Ảnh không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, nhưng bằng vào khả năng quan sát và trí nhớ phi phàm của mình, nàng lập tức có một cái trực giác: đây chính là cô bé “Đụng hàng” với nàng một tuần trước, nàng còn nhớ rõ tên của cô bé ấy, Âu Dương Lục Sắc!

Cô bé Âu Dương Lục Sắc này lại ngồi một mình ở đây giữa đêm hôm khuya khoắt làm gì nhỉ? Xem động tác của nàng từ sau lưng như là đang uống rượu, hơn nữa uống rất nhanh, rất điên cuồng, không say không nghỉ đấy, mỗi một lần nâng ly đều là uống một hơi cạn sạch, mỗi lần đặt ly xuống đều rất dứt khoát, hơn nữa cũng không gấp thức ăn, cứ trực tiếp nâng ly tiếp theo... Thế nhưng mà, Phong Ảnh trước sau không có cách nào tìm được mối liên hệ giữa một Âu Dương Lục Sắc hiền lành, lịch sự với sâu rượu điên cuồng trước mặt mình, đây là chỗ mà nàng cảm thấy quái lạ.

Nàng quyết định xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Vì vậy nàng chậm rãi đi tới, trước hết nhìn bên cạnh một chút, đúng vậy, chính là Âu Dương Lục Sắc! Chỉ là lúc này đây nàng đã lấy chiếc kính màu tím xuống, một đôi mắt đẹp như đầm Hoa Đào rốt cục cũng lộ ra, chỉ có điều, đôi mắt vốn nên long lanh đầy sức sống này bây giờ lại bị mí mắt sưng đỏ làm giảm vẻ đẹp đi nhiều. Điều này hiển nhiên là kết quả của việc khóc trong một thời gian dài. Phong Ảnh đi đến trước mặt Âu Dương Lục Sắc, cau mày nhìn những vỏ chai trên bàn, Âu Dương Lục Sắc uống bia, mỗi lần đều uống một chai, trên mặt bàn đã bày đầy bảy tám vỏ chai bia! Rốt cuộc gặp phải chuyện đau lòng muốn chết nào mới có thể khiến một cô bé vẫn nhã biến thành bộ dạng như hiện giờ?

Dường như Âu Dương Lục Sắc căn bản không nhìn thấy Phong Ảnh ở trước mặt, nàng tự mình cầm một chai bia lên lần nữa.

Nhưng mà, Phong Ảnh đã nắm lấy cánh tay của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 30: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Thâm Nhập

Hà Lệ tiếp tục xem TV, tiếp tục khi khóc khi cười.

Ban đầu, nàng cũng vì việc mất điện khiến mình để lỡ những tình tiết tuyệt vời mà ân cần hỏi thăm những nhân viên tề hậu của cư xá mấy lần, mà khi đám

chìm vào những tình tiết của phim, nàng nhanh chóng đem chuyện nhỏ nhất chen ngang này ném ra khỏi đầu.

Khi chiếu xong một tập, tranh thủ thời gian của khúc dạo đầu, nàng nhảy xuống khỏi ghế sofa để lấy ít hoa quả, làm cho mình một khay trái cây tinh xảo, lúc nàng bung khay trái cây ngồi lại trên ghế sofa, khúc mở đầu vừa vận chiếu xong. Tiếp đó là hơn một phút cho thời gian quảng cáo. Hà Lệ thoải mái dựa vào ghế sofa, vừa ăn hoa quả vừa đợi phim truyền hình bắt đầu chiếu.

Ngay khi thời gian hiển thị trên quảng cáo đếm ngược đến 9, đèn trong phòng đột nhiên nhấp nháy vài cái, sau đó cả gian phòng lại trở nên tối đen như mực! Rõ ràng là bị cúp điện một lần nữa!

F**K!

Hà Lệ không nhìn được văng tục một câu, nàng giận dữ đặt khay trái cây lên trên bàn trà, ngẩng phát đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện mấy căn biệt thự liền nhau đều sáng trưng ánh đèn.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mạch điện trong nhà xảy ra vấn đề?

Nghi ngờ, nàng chậm rãi lần mò điện thoại di động trên ghế sofa, đang muốn mở nắp điện thoại thì một hồi chuông bỗng nhiên vang lên! Toàn bộ thiết bị điện của biệt thự đều đã ngừng hoạt động nên tiếng chuông cửa đơn điệu trở nên vô cùng đột ngột, cực kỳ chói tai trong màn đêm yên tĩnh. Hà Lệ lại càng hoảng sợ, ngơ ngác nhìn về phía chiếc chuông cửa đang liên tục nhấp nháy ánh sáng xanh, sau mấy chục giây tiếng chuông mới vang lên, chiếc chuông này dùng pin độc lập để cung cấp điện nên không phải chịu ảnh hưởng của đường dây trong nhà.

Người nào vậy nhỉ? Bản thân Phong Ảnh có chìa khóa nên không thể nào đứng trước cửa ra vào nhấn chuông cửa...

Mượn ánh sáng yếu ớt của điện thoại, nàng đi đến trước thiết bị đối thoại trên cửa, hỏi: “Ai đó?”

Trong loa truyền đến giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi: “Ngài khỏe chứ, tôi là nhân viên của cư xá, đường dây của gia đình ngài xuất hiện vấn đề. Tôi đến để bảo dưỡng.”

Nghe thấy một người đàn ông trẻ tuổi muốn vào, Hà Lệ chần chừ một chút, vốn muốn nói không cần sửa chữa cho chúng tôi, hoặc trong ngày mai hãy giải quyết qua loa cho xong chuyện, nhưng nghĩ đến tập phim truyền hình hay tuyệt vừa mới bắt đầu chiếu kia, nàng thần nhiên nói: “Vâng xin chờ một chút.”

Hà Lệ trước tiên đi đến trước cửa sổ, cẩn thận nhìn về phía cổng qua kính một lần, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường có thể thấy một người đàn ông vóc dáng trung bình đứng trước cửa, trên đầu đội một chiếc mũ mà nhân viên chuyển phát nhanh EMS mang theo khi làm việc, trong tay cầm một chiếc hộp lớn, hẳn là hộp đựng cụ.

Hà Lệ thở phào một cái, chậm rãi đi đến phía trước tủ TV để lấy đèn pin.

Sát thủ, là kẻ lợi dụng tất cả mọi dịp, hẳn có thể ở bất cứ độ tuổi nào, làm bất cứ nghề nghiệp nào, dưới tình huống người hoàn toàn không dự đoán được, hẳn liền đi đến trước mặt người, vờn bàn tay từ thân về phía cổ họng người...

Khi đang cầm đèn pin đi đến trước cửa phòng để mở cửa, trong đầu Hà Lệ đột nhiên hiện ra vẻ mặt nghiêm túc của Phong Ảnh. Nàng không kìm được buông lỏng bàn tay phải đang đặt trên nắm cửa, do dự một lần nữa.

Như vậy, trước tiên có nên gọi điện thoại cho Phong Ảnh hay không?

Hôm nay lúc nào cũng làm phiền nàng, cảm thấy có chút xấu hổ, hơn nữa người kia chỉ là nhân viên sửa chữa của cư xá mà thôi, sát thủ sẽ không trùng hợp hóa trang thành thợ điện như vậy nhỉ?

Thế nhưng mà, ngộ nhỡ thật sự là sát thủ cải trang thì sao?

Nếu như không phải là Benny, có lẽ mình đã bị sớm trở thành một đồng thịt vụn tại sự kiện chiếc đồng hồ vàng rồi. Mà bây giờ, Linh Hạ vẫn biệt tăm biệt tích không chút tin tức.

Chỉ cần một ngày chưa tìm thấy Linh Hạ, nguy hiểm của bản thân cũng sẽ không bị xóa bỏ.

Hà Lệ nắm chặt điện thoại, hai tư tưởng đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng cảm giác nguy hiểm hoàn toàn chiến thắng.

Nàng kiên quyết mở điện thoại ra, bấm số của Phong Ảnh.

Chỉ có điều, trong ống nghe sau một lúc trầm mặc truyền đến lại là: Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Liên tục mấy lần đều là như vậy.

Là điện thoại đã tắt máy hay Phong Ảnh đã ngăn sự quấy rầy của mình? Bất kể như thế nào thì bây giờ đã không thể nào nghe được ý kiến của Phong Ảnh.

Chẳng lẽ muốn ta chờ thêm mấy giờ liên tục trong biệt thự tối như mực này, một mực đợi đến lúc Phong Ảnh thông thả xong việc trở về? Không thể nào!

Đúng rồi, chiếc mũ mà người đứng tại cổng đang đội... Đúng vậy! Nhìn vào chiếc mũ mà người kia đang đội, đó rõ ràng là mũ mà nhân viên thống nhất đội khi làm việc mà...

Xem ra ta quá đa nghi rồi, cũng chỉ là một người bảo dưỡng mạch điện thông thường nhất mà thôi...

Hà Lệ nghĩ vậy nên không chần chừ nữa, nằng mở cửa, mượn ánh sáng của đèn pin để đi xuống lầu, trực tiếp đi đến trước cổng chính.

Ánh sáng chiếu vào cánh cửa sắt bên ngoài làm nằng tăng thêm một chút dũng cảm, trong lúc được bảo vệ, nằng vừa đi vừa cẩn thận quan sát người ngoài cửa kia.

Dưới vành nón là khuôn mặt của một thanh niên, có thể bởi vì chờ quá lâu nên sắc mặt người thanh niên này tỏ ra không tốt lắm. Vừa thấy Hà Lệ đi ra, hắn không kiên nhẫn được dùng tiếng địa phương ở Sơn Đông trách móc: “Sao lại chậm như vậy chứ? Nếu không ra thì tôi đi đây...”

Nếu là một sát thủ, làm sao hắn lại có thể tùy tiện để mình nhìn thấy khuôn mặt của hắn, đúng không?

Hà Lệ vừa mở cửa sắt, vừa dùng đèn pin cẩn thận chiếu về phía trước ngực người thanh niên. Đúng vậy, nằng nhìn thấy rất rõ ràng, là phù hiệu nghề nghiệp của nhân viên trong cư xá.

Cuối cùng nằng cũng yên tâm, mỉm cười khách khí: “Rất xin lỗi, đột nhiên không có ánh sáng nên đi lại không được tự nhiên, khiến anh phải đợi lâu...” Nằng vừa nói vừa để người thanh niên đi vào sân. Trong nháy mắt quay người lại, nằng phát hiện người thanh niên đang nhìn theo bóng lưng của mình và nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Bất cứ người đàn ông nào khi thấy một người mẫu xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành mặc áo ngủ gọi cảm như nằng, khẳng định đều có phản ứng như vậy nhỉ? Trừ khi người này không bình thường, hoặc là người có dụng ý nào đó, sự chú ý hoàn toàn không đặt trên người mình, nói ví dụ như – sát thủ!

Nghĩ đến đây, Hà Lệ càng buông lỏng khúc mắc hơn, dẫn người thanh niên đi vào biệt thự.

“Xin hỏi, cầu dao tổng ở vị trí nào?”

Sau khi đi vào nhà, người thanh niên bật một chiếc đèn pin lớn, vừa mượn ánh sáng từ đèn pin để quan sát sự bày biện trong phòng, vừa nói.

“Ồ trong hành lang đằng kia.” Hà Lệ vừa dùng đèn pin chiếu vào vị trí của cầu dao tổng, vừa trả lời. “Xin hỏi anh cần khoảng bao nhiêu thời gian để sửa chữa?”

“Điều này khó nói lắm. Trước hết tôi phải kiểm tra một lần mới có thể kết luận. Đúng rồi, vừa rồi khi cúp điện, cô đang dùng thiết bị điện có công suất rất lớn à? Người thanh niên vừa nói vừa đi đến trước cầu dao tổng, mở nắp nhựa ra.

“Không có! Những thiết bị điện dùng trong nhà tôi cũng chỉ có những thứ này thôi... Tôi cũng nghi ngờ không biết đây có phải là vấn đề trong nhà hay không? Anh đã cẩn thận kiểm tra tất cả đường dây bên ngoài rồi sao?” Hà Lệ nghĩ đến bộ phim truyền hình bị bỏ lỡ, không vui hỏi.

“Là mạch điện trong nhà cô có vấn đề.” Người thanh niên vừa thuận thực mở hộp để lấy dụng cụ, vừa trả lời không chút khách khí, “Điểm này có thể xác định được!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 31: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Linh Cảm

Trải qua một hồi giả vờ sửa chữa lung tung, những phòng khác cũng đã có điện lại, chỉ còn duy nhất căn phòng cuối cùng: phòng tắm.

Mộc Tử rút ra kết luận: rất rõ ràng, sự cố đường dây chính đến từ phòng tắm! Do đó, đương nhiên hắn cần phải vào phòng tắm để kiểm tra. Hà Lệ không chút nghi ngờ đối với điều này, vào thời điểm Mộc Tử mở cửa kính của phòng tắm ra, nằng đã không thể chờ được nữa nhảy tọt lên ghế sofa, tiếp tục theo dõi bộ phim tình cảm của nằng...

Cứ như vậy, cuối cùng Mộc Tử đã được bước vào phòng tắm như mong muốn, hơn nữa có thể trong tình huống Hà Lệ không hề quấy rầy, nhanh chóng làm những công việc mà bản thân cần làm.

Đây là một gian phòng tắm xa xỉ khoảng ba mươi mét vuông, được trang trí bằng phong cách độc đáo và sang trọng, toàn bộ mặt nền của phòng tắm được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch trắng, một chiếc bồn tắm trắng tinh, thật lớn với nhiều chức năng nằm giữa phòng, phía trên là một chùm đèn thủy tinh cao cấp màu vàng, xung quanh nửa thành bồn tắm được bao bọc bởi một chiếc kệ mạ vàng uốn cong, nằm trong bồn tắm chỉ cần khẽ vươn tay là có thể tùy ý lấy được tất cả các đồ vật được xếp ngăn nắp trên kệ: có các sản phẩm làm sạch như dầu gội đầu, sữa tắm, có các loại sách như tập san, báo chí, còn có mấy chậu cây cảnh xanh ngắt. Đây bồn tắm lớn, cùng với trên nền nhà xung quanh bồn tắm được lót một chiếc thảm dày màu hồng phấn. Nhìn lên trên, toàn bộ trần nhà phòng tắm được che phủ bởi những dây leo xanh ngọc rất sống động, còn có đủ thứ hoa tươi, sáu chiếc đèn bách đăng nhỏ vàng rực rải rác tại mỗi góc, ngay phía trên bồn tắm là một chùm đèn thủy tinh trắng lệ không lồ, cùng với những chiếc tiếu đăng trong góc phòng chiếu sáng lẫn nhau. . .

Được rồi, dựa theo những phỏng đoán trước đây, tiếp theo sẽ bước vào giai đoạn quan trọng nhất – tìm kiếm toàn bộ tài nguyên có thể lợi dụng được, bố trí hiện trường tai nạn hoàn mỹ nhất có thể, khiến cho người nẫu xinh đẹp bên ngoài phòng tắm kia không bao giờ thấy được ánh mặt trời của ngày mai nữa. Không có Hà Lệ nhìn chăm chăm bên cạnh, điều này khiến Mộc Tử thoải mái hơn nhiều. Điều duy nhất phải chú ý bây giờ chính là thời gian! Nhìn đồng hồ, hiện tại đã là mười giờ, mình đi vào đây đã hơn một giờ rồi, nếu như kéo dài thời gian quá lâu, Hà Lệ rất có thể sinh ra nghi ngờ, mặc dù hiện nay tín hiệu điện thoại, inte của toàn bộ biệt thự đã bị mình làm nhiễu và chặn lại, thế nhưng ngộ nhờ Hà Lệ tỉnh lại từ trong phim truyền hình, suy xét tỉ mỉ một chút, rất dễ dàng có thể tìm được đủ loại điểm đáng ngờ về người thợ sửa chữa mà mình giả mạo. . . Hơn nữa, còn có Phong Ảnh! Hẳn không thể xác định, Âu Dương Lục Sắc còn có thể trì hoãn Phong Ảnh được trong thời gian bao lâu, nếu Phong Ảnh trở lại trước khi Hà Lệ đi tắm, tất cả mọi thứ đều lằng nhằng. . .

Trước tiên, Mộc Tử đưa mắt về phía chiếc bồn tắm đa chức năng, giá trị xa xỉ kia để xem xét, trong tình huống bình thường, bồn tắm trong phòng tắm đều được lắp đặt sát vách tường, thế nhưng không biết xuất phát từ những ý tưởng gì, Hà Lệ rất sáng tạo đem bồn tắm đặt ở chính giữa phòng tắm, chiếc kệ mạ vàng cao hơn một mét gác lên nửa vòng cung, trang trí bên ngoài chiếc kệ là một bức rèm che thủy tinh màu vàng, giống như một chiếc màn bao xung quanh bồn tắm ở chính giữa, tạo thành một căn phòng nhỏ độc lập.

Trong đầu Mộc Tử nhanh chóng hiện ra cảnh mỹ nhân đi tắm động lòng người, tuy nhiên, hẳn cũng không sa vào những suy nghĩ viển vông làm cho người ta phẫn khích này, mà rất nhanh chóng rút ra một kết luận khách quan: bởi vì có mối liên hệ giữa chiếc kệ vừa bức rèm che, vào thời điểm Hà Lệ ra vào bồn tắm đều chỉ có thể có một hướng duy nhất, cũng có thể gọi là lối ra, đó chính là xung quanh bồn tắm - chỗ hồng của chiếc kệ cong! Mỗi khi đi tắm, Hà Lệ không có khả năng mỗi lần đều nhảy qua chiếc kệ cao hơn một mét kia, do đó, chỗ hồng của chiếc kệ cong này chính là cửa ra vào cố định duy nhất của nàng, cũng là lối vào bồn tắm phải đi qua!

Con đường phải qua. . . Nếu như muốn bố trí vụ tai nạn vào lúc ra hoặc vào bồn tắm, như vậy chỉ cần lợi dụng nền nhà trơn trượt lúc tắm, đó là điều rất dễ dàng nghĩ đến. Trong đầu Mộc Tử nhanh chóng chuyển sang quan sát cánh cửa ra vào cũng không tính quá rộng kia, hẳn nắm lấy chiếc kệ mạ vàng kia rồi khẽ lay vài cái, phát hiện cái kệ màu vàng sáng bóng này mặc dù xinh xắn nhưng lại không thật sự kiên cố, hơn nữa cũng không phải là dùng các loại đinh tán để cố định trên mặt mà là một chỉnh thể, trực tiếp bày biện trên sàn nhà mà thôi. Được rồi, ngoại trừ chiếc kệ không quá kiên cố bên ngoài này, chỉ cần trượt chân ở chỗ này, căn bản không còn thứ nào để có thể đưa tay vịn vào nữa. . . Như vậy, làm sao mới có thể khiến nàng trượt chân tại thời điểm rời khỏi bồn tắm đây? Xung quanh bồn tắm được lót thảm màu hồng phấn, sử dụng để phòng bị trượt coi như khá tốt, cũng không thể lấy đi cả thảm thảm đấy?

Mộc Tử nhẹ nhàng nhắc một góc của thảm màu hồng phấn lên, cẩn thận quan sát một chút cấu tạo mặt trái của thảm thảm, nhện nhằng thờ phào một cái. Vấn đề này đã được giải quyết! Mặc dù tính chống trượt nhìn có vẻ tốt nhưng nó có một khuyết điểm, chính mình chỉ cần động tay chân một chút là có thể hoàn toàn lợi dụng khuyết điểm này, hơn nữa rất khó bị phát hiện. . .

Tốt rồi, vấn đề tiếp theo cần phải giải quyết là gia tăng khả năng Hà Lệ ngã một phát vào thời điểm rời khỏi bồn tắm. Một người chậm rãi ra khỏi bồn tắm cùng với một người nóng vội rời khỏi bồn tắm có sự chênh lệch rất lớn về cơ hội bị trượt giữa chúng. . . Nói cách khác, lúc Hà Lệ đi tắm phải là hoảng sợ, gấp gáp khó dần nổi. Làm thế nào mới có thể đảm bảo lúc rời khỏi bồn tắm, nàng ở trong tình trạng rối loạn này đây?

Vậy cần phải làm cho nàng không ở lại trong bồn tắm lâu hơn, phải mau chóng rời khỏi bồn tắm lớn!

Mà điều này cũng có nghĩa là còn phải làm ra một tai nạn khác, khiến trong lúc ngâm mình trong bồn tắm, Hà Lệ sẽ bị tấn công bởi tai nạn thứ nhất! Nói cách khác là còn thuận tiện giải quyết một vấn đề khác, đó chính là dù cho Hà Lệ thật sự ngã một phát, cũng chỉ có thể bị thương một chút, trừ khi trong tình huống đặc biệt xui xẻo, nếu không rất khó để một người ngã phát chết tươi.

Như vậy mục tiêu đã hết sức rõ ràng – nhất định phải gây ra một tai nạn khác, vụ tai nạn này cần phải xảy ra tại thời điểm Hà Lệ còn nằm trong bồn tắm! Hơn nữa, tổn thương mà tai nạn này gây ra cho Hà Lệ nhất định phải nghiêm trọng hơn so với bị té trượt!

Bởi vì đã có những suy luận và sự chuẩn bị trước đó, Mộc Tử trực tiếp loại trừ khả năng gây ra tai nạn ở công tắc thiết bị điện, vòi nước, trước tiên hẳn đưa mắt về phía kệ để đồ. Hẳn vừa vặn về tóc trên trán, vừa tưởng tượng về hình ảnh Hà Lệ mình ngọc nằm dọc trong bồn tắm, một người ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, dễ chịu, đặc biệt là đã chuẩn bị kỹ càng để ngâm mình trong một thời gian dài, người đó sẽ trở nên rất lười biếng. Mọi đồ vật có thể với tay đến, thông thường hẳn đều theo thói quen thò tay lấy dùng, mà lười mở mắt ra xem xét một chút. . . Rất rõ ràng, Hà Lệ chính là một người như vậy, mỗi lần nàng đều ở trong phòng tắm hơn một giờ đồng hồ, như vậy ít nhất 50 phút sẽ dùng cho việc ngâm mình trong bồn tắm, quan sát kệ để đồ quanh bồn tắm của nàng, trên đó bày biện một đồng cái loại sản phẩm làm sạch, bắt đầu từ hàng thứ nhất, theo thứ tự là dầu gội đầu, kem dưỡng tóc, sữa tắm, thuốc nhỏ mắt, tinh dầu. . .

Sau khi nghiên cứu những đồ vật trên kệ trong chốc lát, Mộc Tử rút ra một kết luận, nếu như động tay chân trên một vài đồ vật ở đây, ví dụ như lạng lẽ đổi vị trí những vật phẩm có công dụng khác nhau với nhau, thông thường sẽ không khiến cho Hà Lệ chú ý mấy, nhưng loại tình huống này có thể tạo ra tai nạn cũng rất thấp, đơn giản như làm hại mắt một chút, vân vân.

Như vậy, nhất định phải có một tai nạn gây ra tổn thương tương đối lớn. Mộc Tử đứng trong phòng, một lần nữa đưa mắt quan sát toàn bộ bày biện lớn nhỏ trong phòng tắm.

Mỗi cái hiện trường gây ra vụ tai nạn đều là không gian ba chiều đầy. Nhìn thẳng, nhìn xuống, nhìn lên, xoay tròn...

Nếu muốn tạo ra một vài tai nạn va chạm nhỏ, cũng không khó khăn lắm trong một gian phòng tắm xa hoa như thế này, điểm khó là ở chỗ những tai nạn này nhất định phải gây ra đủ tổn thương...

“Đã sửa chữa xong chưa vậy? Hử? Không phải toàn bộ đã xong rồi sao?”

Đúng lúc Mộc Tử đang sa vào trong các cảnh bố cục và suy diễn, âm thanh của Hà Lệ bỗng nhiên vang lên từ phía sau lưng làm Mộc Tử khiếp sợ đến mức toàn thân run lên!

Hà Lệ cũng không phát hiện cái giết mình này của Mộc Tử, nàng vừa quay đầu quan sát tất cả đèn treo lớn nhỏ mỗi góc toàn bộ phòng tắm đều đã sáng lên, vừa nói: “Không phải toàn bộ đã sáng hết rồi sao? Như vậy là không còn vấn đề gì nữa à nha? Sẽ không bị cúp điện lần nữa đúng không?”

Mộc Tử nhanh chóng thoát khỏi cơn khiếp sợ, vội cổ phát ra âm thanh răng rắc, làm ra vẻ tôi mệt mỏi quá, chỉ vào chùm đèn treo lớn ngay phía trên bồn tắm, trả lời: “Là đại gia hỏa này có vấn đề! Hiện tại cuối cùng đã sửa xong, tuy nhiên tôi còn phải cố định lại một chút, cô có thể tìm cho tôi một cái ghế được không? Cái thang gấp của tôi không đủ cao.”

“Được rồi, anh chờ một chút.” Hà Lệ nói xong, quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Nhìn qua bóng lưng nhanh chóng rời đi của Hà Lệ, Mộc Tử không khỏi cảm than, khó trách lại có nhiều người đàn ông quý gối dưới váy quả lựu (1) của nàng như vậy, bất kể đáng người hay là khuôn mặt, Hà Lệ đều hoàn toàn được xưng tụng là cực phẩm... Sau đó, với tốc độ ánh sáng, Mộc Tử đột nhiên có một suy nghĩ kỳ quái:

Vì cái gì mà ta phải giết chết nàng?

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Thời Đại Đường, váy quả lựu là kiểu dáng trang phục được các cô gái trẻ cực kỳ coi trọng. Chiếc váy này có màu đỏ như quả lựu, không nhuộm màu sắc khác, thường khiến cho những cô gái mặc nó trở nên xinh đẹp động lòng người.

<http://baike.baidu.com/view/7087.htm>

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 32: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Khúc Nhạc Đệm.

Khi Mộc Tử thu thập xong hộp dụng cụ rồi rời khỏi phòng tắm, cũng là lúc Hà Lệ xem xong tập phim truyền hình thứ ba. Thấy Mộc Tử chuẩn bị rời đi, nàng liền tiến lên nói khách sáo: “Thật sự rất xin lỗi, làm phiền anh vất vả như vậy.”

Mộc Tử vừa đi vừa nói: “Không có gì, đây là trách nhiệm của tôi.”

Nói xong, hắn đã đi đến trước mặt Hà Lệ, nhưng Hà Lệ lại không có ý tránh ra để nhường đường.

“Xin lỗi... Anh thợ, anh có thể giúp tôi nhìn một chút xem có chuyện gì xảy ra với cái kia hay không?” Hà Lệ chần chờ một chút, hơi ngại ngùng chỉ ngón tay về phía một căn phòng bên cạnh.

Mộc Tử nhìn về hướng nàng chỉ, phát hiện đó chính là phòng ngủ của Phong Ảnh, cửa phòng được mở ra, một chiếc màn hình máy tính đối diện cửa ra vào, màn hình đang sáng, hiển nhiên là đang trong tình trạng làm việc. Đương nhiên Mộc Tử biết rõ đó là cái gì, đó chính là thiết bị đầu cuối của toàn bộ camera trong biệt thự! Mỗi ngày, Phong Ảnh đều dựa vào nó để quan sát tình hình của biệt thự.

Tuy nhiên, giờ phút này cái màn hình kia lại nhấp nháy như hoa tuyết, không có bất cứ hình ảnh gì.

“Vừa rồi trong lúc vô tình tôi phát hiện ra nó đã như vậy, không biết tại sao chỉ toàn là những chấm trắng như bông tuyết nữa? Anh có thể xem giúp

không?” Hà Lệ buồn bực nói, “Thường ngày rất tốt.”

“Cái này.” Mộc Tử khó xử gãi gãi đầu, xấu hổ cười ngây ngô, nói: “Cái này tôi thực sự không biết... Rất xin lỗi, ngay cả máy tính tôi cũng chưa chạm qua nữa.”

“À, không có việc gì, không có việc gì. Chờ cô ta trở lại sẽ giải quyết.” Hà Lệ cười rất hào sảng, xoay người nhường đường. Sau đó nàng lịch sự tiễn Mộc Tử ra ngoài cổng...

Nếu sau khi lên lầu nàng đưa mắt nhìn lại cái màn hình giám sát và điều khiển kia, khẳng định sẽ phát hiện nó đã trở lại bình thường. Mộc Tử đứng trong bóng tối ngoài cổng, mỉm cười thả một vật lớn cỡ cục pin vào trong túi áo. Đây là một trong những bảo bối công nghệ cao mà hắn mua được trong đoạn thời gian trước – thiết bị làm nhiễu tín hiệu, có thể tùy ý bần thần ngăn cản và làm nhiễu phần lớn các loại tín hiệu.

Hà Lệ, thật xin lỗi. Nhưng cô phải trả một giá lớn cho sự hư vinh và tham lam của mình.

Mộc Tử ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng TV ở lầu hai một lần nữa rồi quay người biến mất trong đêm tối...

Lúc mới bắt đầu, Phong Ảnh nhìn Âu Dương Lục Sắc uống rượu.

Tiếp đó, Phong Ảnh cố gắng ngăn cản Âu Dương Lục Sắc uống rượu.

Về sau, Phong Ảnh và Âu Dương Lục Sắc cùng một chỗ điên cuồng uống rượu.

Tại đây, trong đại sảnh của quán đồ nướng Thủy Trúc Lâm, rất nhiều khách hàng được chứng kiến một cảnh tượng thế này: hai cô gái xinh đẹp toàn thân màu tím giống nhau, trông có vẻ tao nhã, tuy nhiên lại khiến cho người ta mở to mắt nhìn chính là vì cách uống rượu còn hào sảng hơn cả đàn ông của họ. Các nàng không kiêng nể gì cả, cứ cười, khóc, la hét, nói với nhau những lời mà người ngoài nghe không hiểu, những chai rượu nhanh chóng xếp thành một đồng ngổn ngang dưới chân của các nàng...

Âu Dương Lục Sắc như là chính bản thân mình năm sáu năm trước. Nàng không vui, nàng cần uống rượu, vậy thì ta cũng chỉ có thể cùng nàng...

Mãi cho đến khi khách hàng trong tiệm dần dần thưa thớt, cho đến lúc chuông điện thoại trong túi áo không ngừng vang lên, Phong Ảnh mất say lơ đãng mới chợt nhớ ra mình đã ra ngoài chơi trong thời gian quá dài rồi! Sau khi nói cho Hà Lệ biết bản thân sẽ lập tức trở lại trong điện thoại, nàng dìu Âu Dương Lục Sắc đang lảo đảo, thất tha thất thểu rời khỏi Thủy Trúc Lâm.

Những cơn gió đêm lạnh buốt thổi tới khiến cho đầu óc Phong Ảnh tỉnh táo trở lại không ít. Xem đồng hồ, đã là 10:30pm tối, Hà Lệ chắc đang còn ngâm mình trong bồn tắm rồi, ta sẽ lập tức trở lại. Thế nhưng mà...

Đúng lúc này, Âu Dương Lục Sắc bỗng nhiên bất chấp xoay người bắt đầu ới lên ới xuống.

Thế nhưng mà, làm gì với Âu Dương Lục Sắc bây giờ? Nàng say thành bộ dạng như thế này, làm sao có thể về nhà? Hơn nữa, Phong Ảnh chợt nhớ ra, Âu Dương Lục Sắc kể cho nàng nghe gần như tất cả những câu chuyện của cô từ nhỏ đến lớn, duy chỉ có không nói cho nàng biết địa chỉ hiện tại ở nơi nào, mà mình cũng quên hỏi nàng!

Xem ra, trước hết đành phải thu xếp đưa nàng đến nhà trọ rồi...

Nghĩ như vậy, Phong Ảnh dìu Âu Dương Lục Sắc nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Tuy nhiên, đôi khi người ta càng nóng lòng muốn đi làm một việc gì đó, lại càng không thể nào thuận lợi hoàn thành.

Ngay khi Phong Ảnh dìu Âu Dương Lục Sắc không thể di chuyển đi qua con hẻm nhỏ vắng lặng thứ nhất, trong ánh sáng mờ mờ, có ba người lặng lẽ xúm lại phía các nàng.

Ba người này mặc quần áo có hình thù kỳ quái, trong bóng đêm, khuôn mặt non nớt vì hưng phấn trở nên méo mó. Trong ba đôi mắt tóe ra ngọn lửa tà ác, dường như có thể nuốt trọn hai mỹ nữ say rượu này.

Hai cô nàng xinh đẹp đi trên đường lúc đêm khuya, lại còn uống đến mức lảo đảo xiêu vẹo.

Cảnh tượng này khiến bọn hắn tràn ngập những suy nghĩ viển vông cực kỳ kích thích, sau đó, dường như không hẹn mà ăn ý phối hợp với nhau, muốn đem những ảo tưởng đó trở thành thực tế.

Rất nhanh chóng, ba tên liền vây lại, dồn hai mỹ nữ này vào trong góc tường.

Một thanh niên trong bọn chúng xách theo túi du lịch, trên mũi xuyên một vòng kim loại, bật đèn pin trên điện thoại di động rồi chiếu về phía khuôn mặt của hai con mồi xinh đẹp này.

Sau đó, ba người không hẹn mà cùng nuốt nước miếng một cái.

Thật là quá may mắn! Không ngờ là một cặp siêu cấp mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy!

Ngay khi Khâu Sắt đang say mê nhìn chăm chăm vào Phong Ảnh, tự hỏi nên dùng lời mở đầu như thế nào để bắt đầu trò chơi này, Phong Ảnh bỗng nhiên mở miệng.

Nàng giận giữ đưa tay ngăn cản ánh sáng đang chiếu trên mặt mình, thản nhiên nói: “Chuẩn bị cho tốt đi.”

Trong khoảnh khắc này, Khâu Sắt nghi ngờ thính giác của mình xuất hiện vấn đề, hần thoáng kinh ngạc rồi nhìn về phía hai đồng bọn của mình. Ngay trong tích tắc khi hần chớp mắt, Phong Ảnh đột nhiên bắt ngờ ra tay. Khâu Sắt chưa kịp hiểu vấn đề là như thế nào, trên sống mũi lập tức trúng một đám tàn nhẫn, âm thanh vang lên cho thấy xương mũi của hắn đã bị đập nát. Nếu nói một đám này đủ xảo trá, ngoan độc, một cú đá nhanh, mãnh liệt tiếp theo càng làm cho ba người đồng thời khiếp sợ! Chỉ nghe một tiếng “Rầm!”, dường như cùng lúc xương mũi Khâu Sắt bị nghiền nát, Phong Ảnh đập một đạp lên trên bụng của hắn, Khâu Sắt rên lên một tiếng, thân thể như điều đứt dây trực tiếp bay ngược về phía sau, hoàn toàn bay trên không trung bốn, năm mét mới té lăn trên mặt đất.

Hai tên đồng bọn còn lại thấy Khâu Sắt nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, cả hai súng sót tầm bốn, năm giây mới đột nhiên rút dao găm sát từ bên hông ra, gào lên rồi xông về phía Phong Ảnh.

Phong Ảnh là một vệ sĩ, nhưng không phải là cao thủ võ lâm có thể lấy một địch mười trong truyền thuyết. Một đám một đá giải quyết Khâu Sắt là dựa vào đánh phủ đầu, nếu trong tình huống vừa bảo vệ Âu Dương Lục Sắc, vừa muốn đối phó hai người cầm vũ khí thì đó lại là một vấn đề không hề đơn giản như vậy.

Trong lòng lo lắng sự an nguy của Hà Lệ cũng khiến sự tấn công của nàng trở nên chậm chạp không ít.

Ngay trong thời điểm nàng toàn lực độc chiến với hai tên côn đồ, hoàn toàn không phát hiện Khâu Sắt đã mất đi năng lực tấn công nằm trên mặt đất đang lặng lẽ kéo chiếc túi du lịch trên người ra, lấy từ bên trong ra một cái nỏ nhỏ.

Khâu Sắt cố sức kéo dây nỏ ra, đem đầu mũi tên của chiếc nỏ nhắm ngay Phong Ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 33: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm . Cao Trào

Xem ra tạm thời Phong Ảnh không thể trở về bởi vì nàng đã uống say rồi.

Hà Lệ lười biếng nằm trong bồn tắm, sau khi cúp điện thoại nàng bỗng nghĩ: Mỗi người đều có một câu chuyện xưa của bản thân, chỉ có điều câu chuyện của một số người thì rất đẹp đẽ, còn có người thì câu chuyện của khá đơn giản, vài người công bố khắp nơi về những chuyện vui mừng và thành tựu lớn lao của mình, mà cũng có vài người chôn sâu câu chuyện của mình trong đáy lòng, vĩnh viễn trở thành bí mật không ai khác có thể hay biết...

Phong Ảnh là người nên cũng có một câu chuyện, chẳng qua là nàng đem quá khứ của mình chôn sâu tận đáy lòng, và nàng cũng không thích chia sẻ cùng người khác.

Như vậy, còn bản thân mình thì sao?

Đối với Hà Lệ, khi trước mặt nam nhân thì nàng có những quá khứ khác nhau, những câu chuyện đó khác nhau một trời một vực. Khi gặp được người giàu có, đồng cảm, nàng sẽ vừa khóc vừa kể về những bất hạnh của bản thân lúc nhỏ, sau khi trưởng thành nhiều lần khôn khéo gặp phải những cảnh ngộ bi thảm; Khi gặp được người thích sĩ diện, có lòng hư vinh rất lớn, nàng sẽ lập tức biến thành một tài nữ trời sinh, thuở nhỏ thông minh hơn người, mỗi một con đường phát triển đã trải qua đều tràn ngập hoa tươi và tiếng vỗ tay của những người ngưỡng mộ... Hà Lệ đã quen với những thay đổi như vậy, thành thạo đùa bỡn những người nghe ngu ngốc trong lòng bàn tay, từ đầu đến cuối không hề xảy ra bất cứ chỗ sơ suất nào, đây cũng là một trong những “Công tích vĩ đại” mà nàng vẫn lấy làm tự hào.

Nhưng đối với bản thân Hà Lệ, chuyện xưa của nàng chỉ có một. Đó chính là một thiếu nữ từ nhỏ kiên trì tin tưởng rằng chỉ cần cố gắng sẽ có hồi báo, sau khi trải qua nhiều bài học kinh nghiệm từ những lần thất bại đau đớn, cuối cùng phát hiện ra lực sát thương của vóc dáng và khuôn mặt nên dần dần trở thành một người phụ nữ chuyên sinh tồn dựa vào hai thứ này.

Trong tất cả những chuyện xưa trong quá khứ của nàng, chỉ có câu chuyện này là chân thật, cũng là câu chuyện mà nàng chôn giấu sâu nhất, cho đến bây giờ vẫn không muốn người khác dòm ngó. Mà người nghe câu chuyện này nhất định chỉ có một, đó chính là nàng...

Đêm dài người vắng, một người yên tĩnh ngâm mình trong bồn tắm sữa bò ấm áp, nàng cũng sẽ ngẫu nhiên suy nghĩ, suy nghĩ về nhân sinh của mình, suy

nghĩ về cái được cái mất của bản thân, suy nghĩ nếu ngày kia tuổi xuân của mình trôi đi, nên đến nơi nào.

Nhưng cuối mỗi lần suy nghĩ, nàng sẽ lại chán ghét những suy nghĩ của bản thân – sáng nay có rượu sáng nay say, hà cớ gì phải hao tâm tổn sức vì những thứ mờ ảo kia? Sau đó, nàng sẽ từ từ thiếp đi trong sự dễ chịu của sữa tắm hoa hồng, sau khi đi tắm thay quần áo, Hà Lệ rời khỏi phòng tắm liền quay trở lại thành một Hà Lệ siêu cấp người mẫu có đủ thứ quá khứ hoàn toàn khác nhau, tâm kế hơn người và xinh đẹp như hoa...

Thời gian Hà Lệ dùng để suy nghĩ hôm nay còn ngắn hơn so với trước kia, bởi vì nàng tưởng tượng về sự việc của Phong Ảnh. Người phụ nữ thần bí này đến tốt cùng là có những trải nghiệm như thế nào mới khiến nàng trở nên lạnh lùng như thế... Sau khi tưởng tượng về những thắng trầm tuyệt vời về Phong Ảnh, nàng cảm thấy mệt mỏi. Nàng quyết định theo thói quen trước đây, chợp mắt một giấc thật ngon.

Theo thói quen thò tay sờ soạng kệ để đồ bên tay phải, nàng muốn tìm “thuốc nhỏ mắt quỵên rũ” của mình để làm dịu đôi mắt mệt mỏi, lại khiến đôi mắt càng sáng hơn. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn của con người, đối với phụ nữ mà nói, tác dụng của một đôi mắt thông minh, quỵên rũ càng quan trọng, trước mỗi lần nghỉ ngơi, nàng đều nhỏ một giọt theo thói quen, sau khi tỉnh ngủ sẽ cảm thấy khoan khoái không nên lời.

Chai này được xếp theo thói quen từ lâu, đếm từ đầu đến chai thứ ba, hà? Sao chai này như thế nào lại lớn hơn nhiều so với chai bình thường nhỉ? Không đúng, đây là sữa tắm...

Á!

Xem ra cái chai này được đặt quá gần mép rồi, nàng nhẹ nhàng chạm một cái, cái chai liền rơi xuống từ trên kệ, càng không thể tưởng tượng được chính là không biết nắp chai đã bị lỏng từ lúc nào, vừa mới rơi vào trong bồn tắm, sữa tắm bên trong lập tức chậm rãi chảy ra.

Hà Lệ lúng túng đập nắp sữa tắm, lần nữa đặt trở lại kệ. Sữa tắm chảy khỏi bình ra bên ngoài mặc dù rất ít nhưng đã bắt đầu tan vào trong sữa bò, bắt đầu xuất hiện bong bóng.

Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ đêm qua lúc làm lẫn lộn thứ tự những cái chai này, ta còn quên đập kín nắp?

Cũng chẳng biết sao nữa? Hà Lệ nhìn bong bóng trắng như tuyết bay lên từ trong sữa bò, cau mày suy nghĩ. Ta rõ ràng còn nhớ đã đập kín nắp rồi mà... Được rồi, dù sao thì bong bóng cũng không quá nhiều, cứ như vậy đi...

Nàng lấy chai thuốc nhỏ mắt một lần nữa, nhẹ nhàng nhỏ một giọt từng giọt của mình, sau đó thoải mái nhắm mắt lại. Một cảm giác mát lạnh, thoải mái từ đôi mắt truyền đến nhanh chóng làm nàng vứt những việc nhỏ xen vào giữa này lên đến chín tầng mây...

Con buồn ngủ đến vô cùng nhanh, nàng nhanh chóng tiến vào trạng thái mơ màng. Chiếc đèn chùm xa hoa trên đầu tỏa ra ánh sáng êm dịu làm nàng trong chớp mắt tưởng tượng: Nào là biển rộng, nào là trời cao, chính bản thân Hà Lệ đang nằm trên bờ biển yên tĩnh, xa xa là những con chim hải âu khẽ kêu, trên không trung là những đám mây trắng đủ hình đủ dạng... Trong cơn mơ, dường như nàng nghe được âm thanh “Lộp bộp” từ vật nào đó phát ra.

"Âm thanh gì vậy?" Lòng hiếu kỳ nói với nàng, muốn nàng mở to mắt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh này, đáng tiếc con buồn ngủ lại níu lấy nàng, nói cho nàng biết quân âm thanh khi gió thổi làm gì, trong phòng tắm khép kín này, ngoại trừ âm thanh bong bóng sữa bò vỡ tan ra còn có thể có âm thanh gì nữa... Ngay khi hai loại tư tưởng không ngừng tranh đấu với nhau, bỗng nhiên truyền đến một tiếng “Bộp”, âm thanh này to hơn rất nhiều so với âm thanh vỡ tan kia, hơn nữa phương hướng phát ra rất rõ ràng – đến từ phía trên đỉnh đầu! Nàng không khỏi khẽ giật mình, con buồn ngủ lập tức tỉnh đi hơn một nửa, nàng đột nhiên mở mắt! Nhưng sau đó...

“Bộp!”

Cùng với âm thanh càng lúc càng lớn, chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ trên đầu bỗng nhiên rơi xuống, không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước!

Hà Lệ chỉ cảm thấy hoa mắt. Ngay sau đó, chiếc đèn chùm nặng hơn hai mươi ký không hề trì hoãn mà đập thẳng vào đầu nàng!

Tiếng va chạm dữ dội qua đi, vô số mảnh thủy tinh lớn nhỏ đủ hình dạng gần như đầm đầy trên mặt, trên người Hà Lệ, bản năng sinh tồn bộc phát hoàn toàn tiềm lực trong cơ thể nàng, đầu óc Hà Lệ trở nên mơ màng vì bị thương nghiêm trọng nhưng lại không hề bị hôn mê, nàng chỉ cần chống hai tay lên cạnh của bồn tắm lớn, leo ra khỏi bồn tắm đầy mảnh thủy tinh, nhuộm đỏ bởi máu tươi, xiu vẹo đi về phía bên ngoài phòng tắm, đáng tiếc... Đáng tiếc là hôm nay tắm thêm lại đối đầu với nàng, chân nàng vừa giẫm lên, tắm thêm với nhãn hiệu được quảng cáo là: “Có thể bám vững mặt đất như chân thạch sùng” lại đột ngột di chuyển!

Vì tắm thêm bất thành linh trượt về phía trước nên cơ thể Hà Lệ theo quán tính bật về phía sau.

"Không tốt!" Hà Lệ kêu lên một tiếng sợ hãi, hai tay luống cuống quơ về phía hai bên, cố gắng có thể chụp được đồ vật gì đó có thể giữ thăng bằng cho cơ thể, thế nhưng động tác của nàng đã quá chậm, tay vừa mới đụng phải cạnh của chiếc kệ thì thân thể đã té xuống.

Một tiếng “Ầm!” vang lên, ót nàng đập thật mạnh lên trên cạnh của bồn tắm. Ngay sau đó, vì chiếc kệ chết tiệt kia vừa bị nàng kéo một cái nên kêu ken két một tiếng rồi nghiêng hẳn sang một bên, đè vào trên người nàng...

Tuy nhiên, Hà Lệ đã không còn cảm thấy đau đớn trên người khi bị chiếc kệ đập vào bởi vì trước đó, nàng đã chìm vào hôn mê. Nếu như cái đèn chùm kia rớt xuống lúc trước còn có thể làm nàng có bản năng sinh tồn mà nói, vậy thì cái đập đầu này quả thực chính là trí mạng đấy...

Tóc tai của Hà Lệ bù xù, mặt mũi lại găm đầy mảnh thủy tinh, thân thể trần truồng nằm ngửa trên mặt đất hỗn loạn, cái kệ đè trên bụng, ót nàng bị thương rất nghiêm trọng, máu tươi từ trên thành bồn tắm trắng lan ra... Khi Phong Ảnh vội vã chạy về biệt thự và mở cửa phòng tắm thì nhìn thấy Hà Lệ đang ở

trong cảnh tượng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 34: Kế Hoạch Giết Người Trong Phòng Tắm .hồi Kết

Khi Âu Dương Lục Sắc tỉnh lại, đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Mộc Tử bên giường. Nhưng lúc này hắn vẫn đang cố gắng dùng tay chống cằm, ép mình phải tỉnh táo để chăm sóc cho nàng.

Khỏe miệng Âu Dương Lục Sắc lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nàng yên lặng ngắm nhìn hắn, không nói gì. Trái lại, Mộc Tử đã phát hiện nàng tỉnh lại từ trước, thờ phào một cái thật mạnh: “Em dọa chết anh mất.”

“Nếu như em mãi mãi không tỉnh lại được thì sao?” Âu Dương Lục Sắc mỉm cười nói.

“Vậy anh vẫn sẽ chờ đợi như thế này.” Mộc Tử thần nhiên nói.

Mặc dù giọng điệu của hắn bình thường nhưng khi Âu Dương Lục Sắc nghe được thì lại cảm thấy lời này còn sâu nặng hơn cả những lời bày tỏ tình cảm hùng hồn nhiều lắm. Mạnh mẽ ngăn giọt nước mắt trên mi, nàng nhắm mắt lại và bắt đầu cố gắng nhớ đến những chi tiết trước khi mình té xỉu.

Mất thấy chiếc nỏ của Khâu Sát nhắm ngay gáy Phong Ảnh, mà Phong Ảnh thì đang solo cùng hai tên du côn khác, không hề cảm nhận thấy điều đấy, trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, không biết lấy dũng khí và sức mạnh từ đâu đến, Âu Dương Lục Sắc dùng thân thể của mình che chắn cho Phong Ảnh, cũng đúng lúc này, mũi tên tầm thuốc mê kia hóa thành một tia sáng bắn tới...

Ngay khi Phong Ảnh đang đánh nhau dữ dội nhìn thấy cảnh này, nàng hoàn toàn nổi giận, mất thấy Âu Dương Lục Sắc trúng tên trên ngực phải từ từ ngã xuống đất, mặt nàng đột nhiên bắt đầu trở nên méo mó, mà hai tên du côn kia càng hoảng sợ hơn khi phát hiện hai mắt Phong Ảnh lại có thể trở thành màu đỏ tươi! Sau đó... Sau đó, Phong Ảnh rơi vào trạng thái hung bạo, nàng như một con báo điên cuồng, liều lĩnh bắt đầu tấn công, hai tên du côn xui xẻo bị cách tấn công không muốn sống này dọa khiếp vía, khi bọn chúng phản ứng lại, nghĩ đến việc phản kích, xương sườn của một tên trong bọn chúng đã gãy thành ba đoạn, xương cổ tay của tên kia hoàn toàn nát bấy. Khâu Sát nằm trên mặt đất đánh lén cũng không thoát được sự tấn công hung ác của Phong Ảnh, Phong Ảnh túm lấy cái nỏ của hắn, bắn một hơi bốn mũi tên lên người hắn...

Cho đến bây giờ Âu Dương Lục Sắc vẫn chưa thấy qua và cũng không hề tưởng tượng được rằng một người lại có thể trở nên hung bạo, tàn nhẫn đến như vậy. Tuy nàng cũng muốn ngăn cản Phong Ảnh nhưng lại cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, không còn một chút sức lực nào. Cho đến khi Phong Ảnh chạy về phía Âu Dương Lục Sắc thì nàng đã khép lại con mắt nặng trĩu của mình...

“Phong Ảnh thế nào?” Âu Dương Lục Sắc nhớ đến những chi tiết này, trên trán đã lấm tấm đầy mồ hôi, nàng nôn nóng hỏi.

“Ở bên cạnh.” Mộc Tử nhẹ nhàng nói, sau đó nhắc bàn tay ngọc của Âu Dương Lục Sắc lên, nhẹ nhàng áp nó lên khuôn mặt ẩm ướt của mình, tiếp tục nói: “Nàng đang chăm sóc Hà Lệ.”

“Hà Lệ? Cô ta không... À, như vậy thì kế hoạch đã thất bại sao?” Âu Dương Lục Sắc thất thần hỏi.

“Không phải, kế hoạch của chúng ta rất thành công.” Mộc Tử dùng khăn tay cẩn thận lau mồ hôi trên trán nàng, cười nhẹ mà trả lời.

Hà Lệ đang nằm trong phòng bệnh cạnh phòng Âu Dương Lục Sắc, trên mặt và trên người nàng quần đầy băng, gần như chỉ còn chừa một đôi mắt. Người khác chứng kiến cảnh tượng này tuyệt đối không thể tưởng tượng được xác ướp trước mặt lại là siêu mẫu xinh đẹp nhất, nổi tiếng nhất của thành phố Trung Hải.

“Nói thật, tôi thật sự rất không thích cô.”

Phong Ảnh ngồi bên cạnh giường của Hà Lệ, tự lẩm bẩm như đang nói gì đó với Hà Lệ. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với Hà Lệ, đáng tiếc hai mắt Hà Lệ vẫn luôn khép kín, từ đầu đến cuối không hề có ý tỉnh lại.

“Ban đầu, khi Benny tìm tôi và muốn thuê tôi để bảo vệ cô. Sau đó tôi đã tìm hiểu tình huống của cô, phản ứng đầu tiên chính là từ chối. Bởi vì tôi xem thường cô. Đừng chế diễu rằng tôi tự cho mình là thanh cao, tôi chỉ cảm thấy làm một người phụ nữ, cô chỉ biết bôi nhọ phái nữ mà thôi. Và chính bản thân cô đã làm cho đàn ông đều xem chúng ta là những bình hoa xinh đẹp, nói trắng ra là như vật cưng, điều đó cũng vì những người phụ nữ như cô gây ra...”

“Làm một người phụ nữ, tôi thừa nhận tuy bản thân của mình không xuất sắc lắm, nhưng ít nhất tôi hiểu được mỗi người đều muốn sống đúng với tôn nghiêm của mình, đều muốn sống đúng với giá trị của bản thân. Tôi sẽ dùng nỗ lực của bản thân để đạt được hồi báo, mà không phải như cô, chỉ muốn làm ký sinh trùng của đàn ông... Trước thù lao trên trời của Benny, rốt cuộc tôi cũng đã thỏa hiệp và đã tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ cho cô. Đúng vậy, tôi cũng thích tiền, tôi cũng hy vọng có thể có rất nhiều tiền, nhưng tôi nhận tiền một cách đúng đắn, quang minh chính đại. Khi tự hỏi lương tâm, tôi không cảm thấy xấu hổ... Tôi biết rõ cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái đối với sự lạnh lùng của tôi, luôn suy đoán về quá khứ của tôi, thậm chí còn tốn rất nhiều thời gian nhăm nhăm để tìm cách trò chuyện với tôi. Thế nhưng tôi không làm được. Chúng ta là hai loại người hoàn toàn trái ngược, chúng ta không bao giờ có tiếng nói chung, đây chính là nguyên nhân khiến tôi không thích qua lại với cô...”

“Đương nhiên tôi tuyệt đối sẽ không xen lẫn sự chán ghét đối với người vào trong công việc, do đó sự bảo vệ của tôi đối với cô có thể nói là chu đáo, điểm này tôi không thẹn với lương tâm, tin rằng cô cũng có thể nhận ra... Đúng rồi, Benny vừa gọi điện thoại đến và nói cho tôi biết hợp đồng làm việc đã kết thúc. Nói cách khác, bây giờ tôi ngồi đây chăm sóc cô hoàn toàn là từ sự đồng tình của tôi đối với cô mà thôi. À, mà ngoại trừ tôi thì không một ai chịu đến bệnh viện liếc cô một cái...”

“Đối với kẻ máu lạnh như Benny, tin rằng người đã sớm nghĩ đến rồi? Thứ hắn yêu thích chỉ là thân thể của cô thôi, bây giờ... cô đã mất đi sức hấp dẫn đối với hắn rồi...”

Hai mắt của Hà Lệ vẫn luôn nhắm nghiền, trong phòng bệnh, ngoại trừ âm Phong Ảnh khẽ nói với bản thân cùng với âm thanh hoạt động của các loại máy móc, không hề có một âm thanh nào khác.

Sau khi Phong Ảnh nói xong một lát, y tá đẩy cửa tiến vào, phải thay thuốc rồi.

Phong Ảnh lặng lẽ nhìn Hà Lệ đang nằm một lần nữa, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Nếu nàng chịu nhìn thêm một chút nữa sẽ phát hiện trong đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền của Hà Lệ có một giọt nước mắt khẽ trào ra...

Mỗi lần thay thuốc đều cần thời gian bốn năm phút, Phong Ảnh muốn lợi dụng lúc này để đi đến phòng bệnh bên cạnh thăm Âu Dương Lục Sắc một chút.

Khi đẩy cửa đi vào phòng bệnh, đúng lúc bắt gặp Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đang hạnh phúc tựa vào nhau thì thầm điều gì đấy. Nàng lúng túng, ngơ ngác một chút, thấy mình không bị đôi thanh niên đang hạnh phúc này phát hiện liền lặng lẽ chuẩn ra.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Hà Lệ, nàng không kìm lòng được lắc đầu mỉm cười, sau đó đi đến bên cửa sổ cạnh hành lang dõi theo dòng xe cộ băng băng như côn trùng dưới lầu một lúc, thầm nghĩ lúc này hẳn đã gần thay thuốc xong rồi đấy. Ngay khi đi về phía phòng bệnh lại nhìn thấy một y tá mang hộp thuốc vội vàng chạy về hướng bên này, nàng không khỏi sững sờ.

"Đây không phải là y tá vừa rồi đi vào thay thuốc sao? Sao nàng lại đi đến đây..."

Đột nhiên một loại linh cảm không tốt tràn ngập trong đầu Phong Ảnh!

Nàng liều lĩnh phá cửa xông vào phòng bệnh.

Quả nhiên là như vậy, Hà Lệ đã không còn nằm trên giường.

Hà Lệ đang run rẩy đứng bên cửa sổ, toàn bộ băng trên đầu đã bị xé ra, vết máu loang lổ dính khắp nơi. Nghe tiếng cửa bị phá vỡ, Hà Lệ chậm rãi quay đầu lại.

Mái tóc dài mềm mại trên đầu nàng đã bị cạo đi từ trước rồi, một gương mặt vốn hoàn mỹ, trơn mịn bị che kín bởi những vết thương lộn xộn, rất nhiều vết thương sâu đến xương, vô cùng đáng sợ.

Hà Lệ lạnh lùng nhìn về phía Phong Ảnh, người đang sợ đến ngây phỗng. Trên khuôn mặt xấu xí khiến người ta sợ hãi bỗng xuất hiện một nụ cười méo mó.

Sau đó, đột nhiên Hà Lệ quay đầu, mặt hướng về phía bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ kia.

"Hà Lệ, dừng!!!"

Tĩnh lại từ nỗi khiếp sợ, Phong Ảnh hét to một tiếng, nhào mạnh về phía trước, nàng muốn kéo Hà Lệ lại. Đáng tiếc, động tác của Phong Ảnh đã chậm một nhịp rồi.

Trước khi tay nàng túm được chéo áo bệnh nhân của Hà Lệ, thân thể Hà Lệ đã lao ra ngoài cửa sổ...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 35: Dẫn Dụ Tự Sát

Thi thể của Hà Lệ nhanh chóng được đưa vào túi thi thể màu đen rồi chuyển đi. Sau khi Phong Ảnh trợ giúp cảnh sát hoàn thành công việc điều tra, điều đầu tiên nàng làm là tìm y tá thay thuốc cho Hà Lệ. Ngay trong hành lang của bệnh viện, nàng không thể chờ được bắt đầu câu hỏi của mình.

“Vào lúc tôi vẫn còn ở trong phòng bệnh, cô chính là người đầu tiên đi vào đổi thuốc, sau khi tôi rời khỏi phòng bệnh, Hà Lệ có phản ứng khác thường nào hay không?” Phong Ảnh hỏi thẳng vào vấn đề.

Trông bộ dáng thì cô y tá này có lẽ khoảng hai mươi, chứng kiến chuyện như vậy, sự kinh hoàng trên mặt vẫn chưa biến mất. Nghe Phong Ảnh hỏi mình, nàng sợ hãi nhớ lại một lát rồi mới trả lời: “Không có bất cứ phản ứng khác thường nào, nàng vẫn nằm yên không nhúc nhích như những gì cô nhìn thấy lúc còn trong phòng bệnh.”

“Hả?” Phong Ảnh hơi nhíu mày lại, tiếp tục hỏi: “Sau khi tôi ra khỏi phòng bệnh, vì sao cô cũng lập tức rời khỏi đó? Rõ ràng tôi thấy cô đã mang thuốc vào.”

“Là như thế này...” khuôn mặt của cô y tá hơi đỏ lên, nàng cảm thấy có chút xấu hổ với câu trả lời của mình: “Lúc ở quầy thuốc, tôi đã chuẩn bị xong thuốc men cần đổi của từng phòng bệnh theo một thứ tự. Nhưng khi đến lượt thay thuốc cho Hà Lệ, tôi đã không nhìn kỹ mà trực tiếp đem vào phòng bệnh... Cho đến khi đi vào phòng bệnh, tôi chuẩn bị thay thuốc cho Hà Lệ mới phát hiện ra tôi đã mang nhầm thuốc nên đành phải quay trở lại quầy thuốc để đổi lại... Thật không nghĩ đến trong thời gian ba bốn phút tôi rời đi này, Hà Lệ lại...”

Phong Ảnh không hề do dự đưa tất ngắt lời nàng, hỏi: “Lúc đó có bao nhiêu y tá trực ca ở quầy thuốc?”

Cô y tá chớp chớp đôi mắt long lanh, trả lời: “Một mình tôi thôi.”

Phong Ảnh càng nhíu mày hơn nữa: “Trong giờ làm việc ban ngày mà chỉ có một mình cô trực ở quầy thuốc?”

Cô y tá thấy không thể dấu giếm được, đành phải nói sự thật: “Thật ra là Tiểu Lan và tôi cùng trực ca, nhưng khi tôi vào phòng bệnh khác để đổi thuốc, Tiểu Lan nhận được một cuộc điện thoại nói rằng dưới lầu có vụ kiện của nàng, mời nàng nhanh chóng xuống dưới ký nhận. Vì vậy nàng đã đi xuống lầu dưới. Tuy nhiên, thời gian cả đi lẫn về của nàng cũng không quá ba phút.” Cô y tá cho rằng Phong Ảnh muốn trách cứ sự thất trách của nàng và Tiểu Lan, vì vậy vội vã biện hộ cho bản thân và Tiểu Lan.

Hiển nhiên là Phong Ảnh cũng không có ý trách cứ các nàng, nghe nàng nói xong, Phong Ảnh lặng lẽ sờ sờ chiếc cảm mịn màng của mình, sau khi suy nghĩ một lát bỗng nhiên hỏi một câu: “Vậy thì ai đã giao vụ kiện cho Tiểu Lan? Nàng có ký nhận không?”

“Không có.” Cô y tá lắc đầu, nàng không nghĩ đến việc Phong Ảnh vẫn luôn lạnh lùng vậy mà lại quan tâm đến những việc nhỏ nhặt của người khác như vậy. Do đó nói qua loa: “Không biết là ai nhầm chán đùa dai như vậy, sau khi Tiểu Lan xuống lầu lập tức phát hiện căn bản không có vụ kiện nào cả!”

“À!” Phong Ảnh đột nhiên tỉnh ngộ, khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng rất khó phát hiện.

Như vậy hiện tại đã có thể xác định: có người dùng phương thức một trò đùa dai để cố tình kéo Tiểu Lan đi chỗ khác, sau đó đó động tay động chân trên khay thuốc đã được xếp theo thứ tự...

“Cho tôi mượn tất cả hồ sơ thuốc men tại hiệu thuốc của các cô để xem một chút.” Sau một lát trầm xuống, Phong Ảnh đột nhiên ngừng đầu nói với cô y tá...

Trên giường bệnh, Âu Dương Lục Sắc yên lặng nhìn qua khung cửa sổ, mắt dõi về phía vườn hoa dưới lầu, bây giờ đã không nhìn ra bất cứ dấu vết nào nhưng chỉ cách đây mấy giờ, người mẫu xinh đẹp nhất, nổi tiếng nhất thành phố Trung Hải vừa mới té lầu chết tại đây. Nghe nói cơ thể hoàn mỹ mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, gần như được công nhận là có ti lệ hoàng kim, khi rơi xuống bờ vườn hoa, phần eo bị vướng thành hai đoạn, nội tạng và ruột rơi là tả trên mặt đất. Cảnh tượng thảm thương, đẫm máu đó khiến rất nhiều người không ngừng nôn mửa ngay tại chỗ...

Sau khi biết Hà Lệ đã chết, Âu Dương Lục Sắc từ chối bữa ăn tối.

Mộc Tử cũng không ăn.

Cuộc gọi đùa dai khiến y tá Tiểu Lan rời đi, động tay chân trên khay thuốc đã xếp theo thứ tự đương nhiên là sắp xếp của Mộc Tử.

Khi Hà Lệ tỉnh lại, việc đầu tiên muốn làm nhất định là tìm cách xé những tấm băng trên mặt, nhìn xem khuôn mặt đã từng khuynh đảo chúng sinh của mình cuối cùng biến thành bộ dạng như thế nào. Với sự hiểu biết của nàng về phẫu thuật thẩm mỹ, nàng nhất định sẽ tuyệt vọng khi phát hiện rằng khuôn mặt của mình đã hoàn toàn bị phá hủy.

Lúc trước, khi bố trí hiện trường tai nạn trong phòng tắm, đột nhiên linh quang lóe lên khiến Mộc Tử đạt được một kết luận như thế này: Hà Lệ là người sinh sống dựa vào vóc dáng và khuôn mặt, vóc dáng và khuôn mặt chính là tài sản quý giá nhất của nàng, nàng xem trọng chúng hơn bất cứ điều gì khác,

nếu có một ngày chúng bị phá hư, khiến chúng mất đi giá trị lợi dụng của chính nó, điều đó sẽ khiến Hà Lệ trắng tay trong chốc lát. Mà Hà Lệ là người tâm cao khí ngạo, tuyệt đối sẽ không chịu được sự thật tàn khốc đột nhiên xảy ra này, nàng nhất định sẽ sụp đổ...

Nếu nói tai nạn trong phòng tắm không thể đưa Hà Lệ vào chỗ chết, như vậy ít nhất phải phá hủy được thứ quý giá nhất, thứ mà nàng dựa vào để sinh tồn. Sau đó, có thể mượn tay của chính Hà Lệ để hoàn thành kế hoạch giết người.

Giết người, một phương thức tương đối cao minh trong đó chính là mượn đao giết người. Mà bộ cục mượn đao giết người hoàn mỹ nhất chính là mượn đao trong tay người chết.

Thậm chí Mộc Tử đã đặt một cái tên rất thích hợp cho kế hoạch giết người như thế này, đó là: Tự mình hại mình.

Trong giai đoạn cuối cùng của kế hoạch này, lần đầu tiên Mộc Tử thử dùng chiến thuật tâm lý, và đồng thời lợi dụng thành công tâm lý của Hà Lệ để hoàn thành kế hoạch giết người của bản thân. Chiến thuật này thành công đã mở đầu một mạch suy nghĩ mới tinh, một hình thức tư duy hoàn toàn mới cho những kế hoạch giết người về sau.

Chỉ có điều, hiện giờ hẳn không có chút vui mừng khi thành công. Hẳn thật không ngờ rằng Hà Lệ lại sụp đổ hoàn toàn như thế, nàng lại dùng phương thức thê thảm như vậy để chấm dứt cuộc đời của mình.

Sau khi Âu Dương Lục Sắc biết chi tiết về cái chết của Hà Lệ, nàng đã nói một câu như thế này:

"Mộc Tử, chúng ta có phải là đao phủ không?"

Trong lúc Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc quần quýt bên nhau, cuộc điều tra của Phong Ảnh đã được tiến hành đầu vào đây.

Hiện tại đã hơn một giờ sáng, những đám mây đen đã hoàn toàn che khuất ánh trăng và những ngôi sao lấp lánh. Một cơn gió thu đang lặng lẽ chuẩn bị tràn đến, biệt thự chìm sâu vào trong màn đêm đã không còn đèn điện sáng trưng như trước kia mà thay vào đó, nó sừng sững đứng giữa bóng tối mờ mịt như một ngôi nhà ma. Phong Ảnh không một tiếng động lên vào biệt thự, nàng cứ như một con báo đang lần theo dấu vết con mồi mà không bỏ sót bất cứ dấu vết nào...

Sau khi Hà Lệ nhảy lầu tự tử, đầu tiên cảnh sát phong tỏa biệt thự. Về nguyên nhân cái chết của Hà Lệ cũng đang được làm rõ trong cuộc điều tra gắt gao.

Đối với cuộc điều tra của cảnh sát, Phong Ảnh đã biết rất rõ kết quả. Kết luận nhất định là: trải qua cuộc điều tra, nạn nhân Hà Lệ đã tự sát.

Nhưng Phong Ảnh đã nhận ra có điểm nào đó trong sự việc này khá kỳ lạ. Vì vậy mặc kệ kết quả như thế nào, nàng nhất định phải tìm ra sự thật.

Hợp đồng thuê với Benny đã kết thúc, lẽ ra bây giờ nàng hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến việc này. Chỉ có điều, đó không phải là tính cách của Phong Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 36: Màu Tím Ác Mộng (1)

Trời không trăng, không sao, cũng không có đèn neon. Ở trong một góc xó xỉnh mà người ta đã quên lãng.

Đây là cây cầu vượt giáp giới giữa nội thành và ngoại thành, cũng là địa điểm tụ tập của rất nhiều ăn mày và dân du cư.

Bọn hắn cuộn mình trong bóng đêm, cố gắng ôm lấy hai cánh tay, quấn những tấm vải rách rưới sát người để chống lại cơn gió đêm đầu hiu hia. Bọn chúng hy vọng đi vào giấc mộng đẹp sớm hơn một chút, bởi vì trong mộng không có sự đói khát, không có sự lạnh giá, ở đó chỉ có sự vui vẻ, chỉ có sự đầy đủ, chỉ có cuộc sống ấm áp và yên bình như những người bình thường mà thôi.

Giống như tất cả mọi người, bọn hắn cũng có ước mơ của mình, chỉ có điều những ước mơ đó đã bị tàn phá một cách tàn nhẫn quá nhiều, chúng trở nên chết lạng, trở nên tuyệt vọng.

Vì vậy, khi một chiếc motor cao cấp vốn không nên xuất hiện ở những nơi vắng vẻ như thế này dùng đèn pha sáng lóa chém đứt màn đêm dày đặc, gầm thét đi về phía trước mặt bọn họ, không ai trong số bọn hắn tỏ ra nghi ngờ. Bọn hắn chỉ trốn trong bóng của những công trình kiến trúc, dùng ánh mắt dò dẫm như ma cây (1) để quan sát xung quanh.

Phía trước là một chiếc motor Halley mới tinh, có hai người đội mũ bảo hiểm ngồi trên đó, trong tay người ngồi phía sau xách theo một chiếc túi du lịch cỡ lớn.

Khi người đó kéo khóa chiếc túi du lịch xuống, móc ra một bó vật gì đó như giấy từ bên trong, bất thành lĩnh ném tung lên không trung, mọi con mắt của bọn hắn lập tức sáng lên.

Sau vài giây đồng hồ tròn mắt há mồm, một vài tên ăn mày trẻ tuổi đi đầu gào lên: “Trời ạ, tiền!”

Tất cả đều là tiền mặt trị giá mười nhân dân tệ, chúng không ngừng được lấy ra khỏi túi du lịch, sau đó bị ném lên không trung.

Rất nhiều, rất nhiều tiền mặt, dưới ánh sáng của đèn pha motor, chúng giống như những bông tuyết đầy trời.

“Mọi người mau tới đây đi, mau tới nhặt tiền đi...”

Hai người ngồi trên motor từ đầu đến cuối đều không lấy mũ bảo hiểm xuống, nhưng tiếng gào hưng phấn phát ra từ mũ bảo hiểm của bọn hắn, cùng với âm thanh vui mừng của những tên ăn mày và những kẻ lang thang đang phấn khởi kia vang vọng trong đêm thu vắng lặng...

Lúc trước, khi Mộc Tử chuẩn bị nhúng tay vào sự việc Hà Lệ lần thứ hai, Âu Dương Lục Sắc đã hơi do dự, sau đó Mộc Tử đã nói với nàng một câu khiến nàng suy nghĩ lại, làm cho nàng cuối cùng cũng xóa bỏ được toàn bộ khúc mắc, an tâm dung nhập vào trong nhân vật Hắc Bạch Vô Thường.

“Bất kể như thế nào đi nữa, hiện giờ nhiệm vụ đã hoàn thành. Mà khi kế hoạch đã thành công, vậy thì đây là lúc biến những ý tưởng thành sự thật.”

Vì vậy, chính vào ngày hôm nay, ngày Âu Dương Lục Sắc được xuất viện cũng là ngày mà Hắc Bạch Vô Thường chính thức được tập hợp, Mộc Tử mang Âu Dương Lục Sắc đến khu vực có đông ăn mày và dân du cư nhất thành phố Trung Hải, thực hiện lời hứa của hắn.

Mang theo năm vạn Linh Hạ đưa thêm, vừa rút ra năm vạn trong thẻ, chẵn mười vạn đồng toàn bộ được ném ra hết sạch, chứng kiến bộ dạng nhảy cẫng lên vì vui sướng của những con người đáng thương, quần áo tả tơi kia, trái ngược với vẻ rứt rứt bình thường, Âu Dương Lục Sắc là hết một cách phóng túng, dùng sức quay chiếc túi du lịch tròn hai vòng trong không trung, không chút do dự ném về phía đám người đang hân hoan kia.

Mộc Tử không kim lòng được ngẩng đầu lên, thờ phào một hơi mạnh, nỗi ám ảnh về cái chết bi thảm của Hà Lệ mấy ngày qua cuối cùng cũng nhạt đi!

Sau đó, chiếc motor Halley màu bạc hóa thành một mũi tên, nhanh chóng biến mất bên trong đêm thu vô tận...

Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc quay trở lại chiếc giường trong khách sạn đầu tiên khi mới đến Trung Hải.

Đêm nay là đêm cuối cùng của bọn hắn ở thành phố Trung Hải, bọn hắn muốn dùng phương thức như vậy để kỷ niệm đoạn thời gian mình đã trải qua tại thành phố này.

Đêm nay Mộc Tử không phải là Hắc Vô Thường, Âu Dương Lục Sắc cũng không phải là Bạch Vô Thường, bọn họ chỉ là một đôi tình nhân du sơn ngoạn thủy khắp nơi như những người khác mà thôi.

Sau khi hoàn tất tour du lịch, họ lại nghỉ ngơi một thời gian ngắn và liền chuẩn bị cho chuyến đi tiếp theo.

Thế nhưng, bọn họ thật sự có thể trở lại làm người bình thường một chốc như mong muốn hay không?

Có một số việc cũng rất khó có thể dự đoán như vậy. Có một vài người, sự bất ngờ cứ xảy đến như vậy.

Khi quay lại phòng khách sạn đã là ba giờ sáng rồi. Mộc Tử lo lắng miệng vết thương mới khâu của Âu Dương Lục Sắc nên quyết định đi nghỉ sớm. Hắn đi trước bật đèn ở trong phòng.

Sau đó, hắn và Âu Dương Lục Sắc đồng thời ngáy người.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn, một người mặc một bộ đồ tím toàn thân ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, yên lặng nhìn chăm chăm về phía bọn hắn, ánh mắt dưới mái tóc của nàng mặc dù lạnh lùng nhưng lại khiến người ta có cảm giác mát tự nhiên không thể né tránh được, cũng tương tự như một cái nhìn xuyên thấu hoàn toàn.

Phong Ảnh!

Vị khách mời kỳ quái không mới mà đến lại là người vốn phải rời khỏi Trung Hải từ lâu – Phong Ảnh!

Mộc Tử hơi giật mình một chút, muốn mở miệng hỏi nàng vào bằng cách nào, vào lúc nào. Nhưng sau khi nghĩ đến thân thù và nghề nghiệp của Phong Ảnh, hắn đem toàn bộ những vấn đề này nuốt trở vào.

"Hoan nghênh." Hắn cười nhạt, kéo Âu Dương Lục Sắc ngồi xuống đối diện Phong Ảnh, sau đó hắn mới chú ý trước mặt Phong Ảnh đã có ba ly rượu, vì vậy trêu đùa: “Làm phiền cô rồi, muộn như vậy còn đến tiễn chúng tôi.”

Phong Ảnh không trả lời hắn, nàng đưa ánh mắt quét một vòng trên mặt hai người, đột nhiên hỏi: “Chúng ta có được xem là bạn bè không?”

Âu Dương Lục Sắc thấp giọng trả lời: “Có.”

Mộc Tử cũng cao giọng nói: “Đương nhiên rồi!”

“Vậy thì, các người có thể nói cho ta biết tại sao phải giết Hà Lệ không?” Phong Ảnh khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi một cách bất ngờ.

Lời còn chưa dứt, Âu Dương Lục Sắc đã không tự chủ được rung mình một cái.

So với sự thất thố của Âu Dương Lục Sắc, Mộc Tử lại bình tĩnh hơn nhiều. Nụ cười trên mặt hắn vẫn không hề biến mất, đôi mắt như cười như không nhìn chăm chú về phía Phong Ảnh, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Phong Ảnh.

Hắn muốn nói: Cô bị điên hay sao mà nói như vậy. Hoặc cũng có thể sẽ nói: Người điên rồi sao Phong Ảnh, nói lung tung gì vậy, ta nghe không rõ...

Nhưng cuối cùng, Mộc Tử chỉ thờ dãi rồi nói một câu: “Có lẽ trước tiên nói về việc làm sao người phát hiện được đi.”

Phong Ảnh buông lỏng cơ thể, ngửa người dựa lên lưng ghế sofa, hai tay ôm bả vai thản nhiên nói: “Không thể không nói rằng cậu là một người vô cùng kinh khủng. Kế hoạch của các người từ những bố cục ban đầu cho đến khi thực hiện những sắp xếp sau đó hoàn toàn xem xét đến tất cả mọi phương diện liên quan, cực kỳ cao minh. Tôi thật sự rất bội phục đầu óc và thủ đoạn đó của cậu.”

Mộc Tử vừa vờ về tóc trên trán vừa cười nhạt nói: “Đáng tiếc là vẫn bị cô phát hiện ra sơ hở.”

“Cậu cũng không cần phải cảm thấy buồn về điều đó đâu.” Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Bởi vì thật trùng hợp ta là vệ sĩ, hơn nữa còn là một vệ sĩ cẩn thận, có trách nhiệm. Nếu không phải đã trải qua sự huấn luyện chuyên nghiệp và nhiều tôi luyện khắc nghiệt. Chỉ sợ tôi tuyệt đối không nhìn ra sơ hở.”

Mộc Tử cười nói: “Vậy nói ra cho tôi biết xem.”

“Thời gian ta tiếp xúc với Hà Lệ nhiều hơn so với các người, do đó ta cũng hiểu rõ Hà Lệ hơn nhiều hơn...” Phong Ảnh ung dung nói tiếp: “Khi tôi phát hiện khuôn mặt của Hà Lệ đã bị phá hủy thể thảm, trên thân thể cũng có vô số vết thương khó có thể lành lại thì tôi đã biết quyết không thể để cô ta nhìn thấy khuôn mặt của mình. Nhất là không thể để cô ta nhìn thấy khuôn mặt của mình trong tình cảnh chỉ có một mình!”

-----o Chú thích o-----

(1) –麻木 - Ma mộc

Tiếng Trung: Một bộ phận của cơ thể run lên hoặc đánh mất cảm giác (ngâm chân trong nước lạnh như băng không bao lâu sau sẽ trở nên tê cóng). Ví von về phản ứng không nhanh nhạy đối với sự việc bên ngoài (hắn càng ngày càng mất cảm giác).

Tiếng Anh: numbness, cauterization, anaesthesia, torpidness, numbly, impassible, anesthesia...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 37: Màu Tím Ác Mộng (2)

“So với cậu, tôi gần gũi với Hà Lệ nhiều hơn và thời gian ở cùng một chỗ với cô ta cũng dài hơn. Cũng vì vậy, tôi càng hiểu rõ về Hà Lệ hơn cậu. Tất nhiên tôi cũng biết rõ nhược điểm trí mạng của cô ta là cái gì. Nếu nói có mắt xích nào yếu nhất bên trong toàn bộ kế hoạch của cậu thì không có điểm nào khác ngoài điểm này.” Phong Ảnh vẫn giữ nguyên tư thế cũ, lưng tựa vào ghế sofa, hai tay đặt trên vai, trông đáng vẻ rất ung dung thoải mái.

Từ lúc sau khi nhìn thấy Phong Ảnh không mời mà đến, Mộc Tử vẫn có một cảm giác đặc biệt. Thường thì khi bí mật của mình bị một người mới quen không được vài ngày nhìn thấu, mà người đó lại trùng hợp chính là vệ sĩ của con môi mình giết chết, hắn phải cảm thấy như gai đâm vào lưng mới đúng. Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược lại, Mộc Tử vẫn luôn cảm thấy trước mặt người biết hết mọi thứ này, mình không bị bất kỳ uy hiếp nào.

Vì vậy, hắn không hề trả lời vòng vo hay khách sáo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề như một người bạn cũ vậy, không hề miễn cưỡng chút nào.

Phong Ảnh dừng một chút rồi nói tiếp: “Chính vì tôi hiểu rõ nhược điểm trí mạng của Hà Lệ cho nên trước lúc phát hiện dung nhan của nàng hoàn toàn bị hủy, tôi lập tức chuẩn bị kỹ càng. Đó chính là tuyệt đối không để nàng nhìn thấy khuôn mặt của bản thân, đặc biệt là những lúc nàng ở một mình.

Để đảm bảo làm được điều này, tôi đã bỏ qua rất nhiều thời gian nghỉ ngơi, cố gắng hết sức ở bên cạnh trông coi nàng. Cho dù đối với suy nghĩ của mình, tôi vô cùng ghét người phụ nữ này nhưng mà là một người vệ sĩ, tôi tuyệt đối không cho phép đối tượng đang nhận sự bảo vệ của mình chết đi vì sai lầm

của bản thân... Về cơ bản, ngoại trừ thời gian ngắn ngủi không đến mười phút khi y tá đến thay thuốc, có thể nói rằng tôi không rời khỏi Hà Lệ một tác. Bởi vì tôi nghĩ có y tá ở đây sẽ không có vấn đề gì cả. Nhưng tôi lại không nghĩ đến, cậu lại lợi dụng đúng khoảng thời gian thay thuốc ngắn ngủi này.

Trước đó cậu đã quan sát để tìm hiểu thói quen làm việc của y tá, và hẳn là đã phát hiện các nàng sẽ đến phòng bệnh xem xét đều xếp được phẩm cần cho từng phòng bệnh theo một thứ tự nhất định, sau đó mỗi khi đi vào phòng bệnh nào đó có thể thuận tay mang khay thuốc theo.

Hơn nữa, bởi vì khoảng cách giữa phòng bệnh và quầy thuốc cũng không xa lắm nên bình thường bọn họ sẽ không kiểm tra lại khay thuốc trên đường từ quầy thuốc đến phòng bệnh. Vì vậy, theo logic, cậu sẽ lợi dụng điểm này. Cậu gọi điện thoại nói dối rằng có sự kiện của y tá Tiểu Lan, khiến nàng rời khỏi quầy thuốc, cho dù thời gian nàng đi xuống lầu rồi trở lại chỉ có ba bốn phút nhưng cũng đủ để cậu động tay chân lên thứ tự sắp xếp những khay thuốc. Như vậy, khi y tá chịu trách nhiệm thay thuốc phải đi vào phòng bệnh của Hà Lệ sẽ cầm sai khay thuốc.

Lúc nàng cầm nhầm khay thuốc đi vào phòng bệnh, tôi sẽ đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, theo thói quen trước đó đi ra ngoài hít thở không khí, sau đó vào lúc y tá bắt đầu thay thuốc mới phát hiện đã cầm nhầm khay thuốc, cần phải quay trở lại quầy thuốc để đổi. Như vậy cậu đã thành công tạo ra một khoảng thời gian trống cho Hà Lệ ở một mình. Thời gian một lần y tá đổi lại thuốc cả đi lẫn về không đến hai phút đồng hồ, nhưng khoảng thời gian này cũng đủ để Hà Lệ xé bỏ lớp băng bó trên mặt rồi..."

Mộc Tử khẽ gật đầu, cười nói: "Chị phân tích rất chính xác. Thế nhưng tại sao chị lại nghi ngờ tôi?"

"Trước khi lập ra kế hoạch này, tôi đã đặc biệt tìm hiểu một số việc. Trong đó bao gồm đầy đủ cả về y tá Tiểu Lan và đồng nghiệp của nàng, theo tôi được biết, Tiểu Lan là một cô bé rất hướng ngoại, trong phương diện xã giao có quan hệ rất rộng, có rất nhiều mối quan hệ không rõ ràng với những người bạn khác phái, do đó những trò đùa dai như vậy lại là một chuyện bình thường, không hề quan trọng. Đây cũng là nguyên nhân mà khi đó tôi quyết định gọi điện thoại dụ Tiểu Lan rời đi chứ không phải là đồng nghiệp của nàng."

"Đúng vậy, kế hoạch cậu tạo ra gần như là chặt chẽ." Phong Ảnh vừa gật đầu vừa nói: "Nếu đổi lại là một người khác, nhất định sẽ không nhìn ra bất cứ điểm không thích hợp nào trong đó. Thế nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn tìm hiểu đến cùng, thậm chí có thể nói là một người rất cố chấp. Tôi vẫn luôn tin tưởng một chân lý, đó chính là sự trùng hợp trên thế giới này thật sự là rất hiếm thấy! Vì vậy tôi đã bắt đầu điều tra. Trước tiên tôi tìm cách kiểm tra điện thoại của Tiểu Lan, điều tra số điện thoại của trò đùa này. Sau đó tôi phát hiện ra sơ hở đầu tiên của cậu..."

Mộc Tử nhẹ nhàng vờ về tóc trên trán, nói một cách suy tư: "Để tôi đoán xem sơ hở mà chị nói là cái gì. Lúc đó, khi gọi cú điện thoại đùa dai này cho y tá Tiểu Lan, tôi đã cố ý dùng một sim điện thoại mới, sau khi dùng xong, tôi lập tức tiêu hủy nó. Sơ hở như lời chị nói hẳn chính là cái này. Nếu chỉ là trò đùa bình thường giữa bạn bè, sẽ không đến mức ngay sau khi đùa giỡn liền lập tức hủy hoàn toàn chiếc sim này. Phải vậy không?"

Phong Ảnh khẽ gật đầu tán dương: "Đúng vậy. Cậu suy nghĩ vô cùng chu toàn. Hơn nữa, để đảm bảo đạt được mục đích, cậu bắt buộc phải hủy sim điện thoại đi động này... Cho nên đối với mắt xích này, cậu biết rõ đây là một sơ hở nhưng vẫn phải làm như vậy."

Mộc Tử khẽ thở dài, tiếp tục hỏi: "Như vậy thì tại sao chị lại nghi ngờ tôi?"

"Suy xét đến việc người lập ra kế hoạch này hiểu rõ về tình hình làm việc của bệnh viện đến mức có thể nắm được từng khâu nhỏ trong công việc hàng ngày của các y tá thì trước tiên tôi xác định người này nhất định phải ở trong bệnh viện một thời gian dài để quan sát và ghi chép tình hình công việc của bệnh viện. Mà phương pháp đơn giản và hiệu quả nhất để thu được những tin tức này chính là nằm dưỡng bệnh ở trong bệnh viện! Vì vậy tôi xác định được thêm một điểm, người này hẳn mới nhập viện gần đây."

Sau đó tôi nghĩ đến việc tại thời điểm tiến hành kế hoạch, người này nắm bắt thời gian vô cùng chuẩn xác – ngay khi Hà Lệ vừa tỉnh lại, còn chưa có thời gian để trao đổi với tôi, để nắm được khoảng thời gian này phải rất quen thuộc đối với tình hình của Hà Lệ, mà để làm được điều này thì chỉ có hai cách: Thứ nhất, đó chính là trực tiếp tiến vào phòng bệnh xem xét, nhưng vì có tôi canh giữ nên có thể trực tiếp loại trừ điều này.

Như vậy, cách thứ hai chính là nghe ngóng ý kiến của bác sĩ, y tá, nhưng điều này rất dễ lưu lại sơ hở, hơn nữa ta cũng đã hỏi thăm qua bác sĩ cùng các y tá, bọn họ nói rằng gần đây cũng không có người nào hỏi thăm tin tức về Hà Lệ. Sau đó, một ý tưởng lóe lên và khuôn mặt một người từ từ hiện lên trong đầu tôi.

Người đó chính là – cậu! Cậu cùng Lục Sắc đã ở ngay bên cạnh phòng Hà Lệ, mỗi ngày khi tôi đến đây thăm hỏi Lục Sắc đều thành thạo nói đến tình hình mới nhất của Hà Lệ, cho nên..."

Mộc Tử bỗng nhiên khoát tay, một lần nữa ngắt lời Phong Ảnh: "Đây chỉ là sự hoài nghi, hơn nữa còn rất mơ hồ, xác suất nghi ngờ rất thấp, hẳn là chị vẫn còn... bằng chứng khác?"

Dường như Phong Ảnh cũng không bị lời nói Mộc Tử làm ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ, nàng tiếp tục nói: "Sau khi có ý nghĩ này, tôi bắt đầu nhớ lại toàn bộ chi tiết từ khi cậu cùng Âu Dương Lục Sắc xuất hiện trước mặt tôi. Bắt đầu từ việc ngẫu nhiên gặp được ở nhà hàng, đến sống vai đi với nhau, cuối cùng là nâng ly cười nói ở Thúy Trúc Lâm... Nếu như không có sự việc Hà Lệ, tất cả mọi việc có thể được xem là cơ duyên thông thường, thế nhưng đã xảy ra sự việc Hà Lệ, nếu đem hai việc này liên hệ với nhau sẽ tuyệt đối không hề đơn giản như vậy..."

Sau đó, tôi bắt đầu cẩn thận nhớ lại tất cả tình huống trước khi Hà Lệ bị tai nạn, kết quả tôi phát hiện người bạn mới của tôi – Âu Dương Lục Sắc, tuyệt đối không đơn giản như những gì nàng biểu hiện ra.

Vào đêm say rượu hôm đó, nàng kể với tôi nhiều thứ như vậy nhưng từ đầu đến cuối không chịu tiết lộ địa chỉ của mình! Còn nữa, trong lúc uống rượu có một lần tôi muốn gọi điện thoại cho Hà Lệ, hỏi thăm tình hình mạch điện trong nhà như thế nào rồi, kết quả là tôi vừa lấy điện thoại di động ra, nàng lập tức liêu xiêu đứng lên muốn đi vào phòng vệ sinh, còn có một lần tôi thấy uống quá nhiều rồi, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc uống rượu này, kết quả là nàng lại kiên quyết không đi, nói muốn uống sạch một tá bia mới thôi...

Toàn bộ những điều này vào lúc ấy trong cô về không có gì, chẳng qua chỉ là một cô gái vừa cãi nhau với bạn trai, muốn mượn rượu giải sầu, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, lại khiến tôi nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là lúc ấy Âu Dương Lục Sắc muốn giữ chân tôi, nàng không muốn tôi trở về biệt thự sớm! Mà mục đích nàng giữ chân tôi nhất định là nhằm vào Hà Lệ! Như vậy, nàng nhất định còn có đồng bọn, trong khi nàng giữ chân tôi, người đó đi vào biệt thự, tiến hành những hành động nhằm vào Hà Lệ...

Sau khi đã có những suy đoán này, tôi lập tức quyết định đến biệt thự điều tra mọi thứ! Cũng vì vậy, ngay đêm đó tôi lên vào biệt thự. Sau khi cẩn thận điều tra, cuối cùng tôi xác định được suy đoán của mình là chính xác! Trong khi tôi bị Âu Dương Lục Sắc giữ chân, quả thực có người đi vào biệt thự!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 38: Màu Tím Ác Mộng (3)

Trước kia Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc chỉ biết là thân thù của Phong Ảnh rất lợi hại, hôm nay được nghe những suy luận và phân tích của nàng mới biết được đầu óc của Phong Ảnh cũng ngang ngửa với thân thù, nhất định không thể khinh thường được.

“Tôi cho rằng mình đã làm rất tinh vi. Lúc đi vào biệt thự, tôi đã dùng thiết bị làm nhiễu tín hiệu để ngăn cản toàn bộ thiết bị giám sát trong biệt thự, mà ngay cả tín hiệu điện thoại cũng hoàn toàn bị gián đoạn, hơn nữa, trước khi rời khỏi biệt thự, tôi đã lau sạch tất cả dấu vân tay trên những đồ vật mình chạm vào... Như vậy, rốt cuộc làm sao cô có thể phát hiện ra sơ hở?” Cho đến bây giờ, Mộc Tử mới lộ ra vẻ mặt không cam lòng, thậm chí trên mặt hắn còn hiện ra một chút hưng phấn, giống như một học sinh ham học đang chờ giáo viên dạy dỗ.

“Hoàn toàn chính xác, cho dù thám tử chuyên nghiệp nhất đến hiện trường chỉ sợ cũng rất khó tìm được sơ hở mà cậu để lại. Thế nhưng tôi đã tìm được.” Phong Ảnh nhìn thấy vẻ mặt này của Mộc Tử, giọng điệu không tự chủ được trở nên đắc ý một chút: “Bởi vì tôi có một thói quen, cũng có thể gọi là cảm giác nguy cơ nên tôi thường xuyên lưu lại các loại dấu vết chỉ có mình tôi mới có thể xem hiểu tại nơi ở của mình, cũng có thể nói đó là ký hiệu.

Như vậy một khi có người lên vào đây sẽ rất khó giấu được ánh mắt của tôi. Ví dụ như trong biệt thự của Hà Lệ, tôi đều lưu lại dấu vết thật nhỏ trên toàn bộ công tắc nguồn điện, những dấu vết này bị che khuất, hơn nữa không có bất cứ quy luật nào, trừ khi cẩn thận lau chùi toàn bộ, nếu không rất khó bị xóa đi... Mà khi tôi lên vào biệt thự kiểm tra những ký hiệu này, phát hiện ra rằng gần như toàn bộ đã bị lau sạch, đây tuyệt đối không phải là việc làm của Hà Lệ, như vậy, nhất định có người đi vào biệt thự, chạm vào những công tắc này, hơn nữa còn cẩn thận lau chùi chúng để không để lại dấu vân tay!”

“...” Mộc Tử không khỏi khẽ thờ dài, không thể tưởng tượng nổi nói: “Bây giờ tôi bắt đầu bội phục cô rồi, sơ hở của tôi bị cô phát hiện, tôi tâm phục khẩu phục.”

Phong Ảnh thả hai tay trên vai xuống, đặt lên ly rượu trên bàn trà, chậm rãi vuốt nhẹ mép ly, ung dung nói: “Một thói quen thích hợp, những lúc bình thường có lẽ không có tác dụng gì, thậm chí sẽ bị người khác cho rằng là thừa thãi, không cần thiết. Nhưng tôi vẫn luôn kiên trì tin tưởng hình thành và duy trì thói quen này, nó sẽ có tác dụng trong một ngày nào đó. Lần này sự thật đã chứng minh sự kiên trì của tôi là có đạo lý đấy.”

Mộc Tử vừa chăm chú lắng nghe vừa dùng ngón tay quăn lộn tóc trên trán, dường như đang suy tư gì đó.

“Tiếp đó, tôi suy đoán cách thức triển khai kế hoạch của cậu sau khi tiến vào biệt thự.” Phong Ảnh liếc Mộc Tử, tiếp tục nói.

“Xin rửa tai lắng nghe.” Mộc Tử khẽ gật đầu, khuôn mặt càng thêm hứng thú.

“Trước tiên, thứ tạo thành tổn thương lớn nhất cho Hà Lệ là chùm đèn thủy tinh phía trên bồn tắm, cho nên nhất định cậu phải động tay động chân lên chùm đèn. Sau khi tính toán chính xác về trọng lực và thời gian, cậu đã thay đổi bộ phận bệ đỡ của đèn thủy tinh, khiến nó rơi xuống đúng vào thời điểm Hà Lệ đang mơ màng ngâm mình trong bồn tắm. Vì vậy có lẽ cậu đã tháo vài chiếc ốc vít cố định của bệ đỡ, đúng không? Nếu như khi cảnh sát tiến hành dọn dẹp hiện trường, phát hiện thiếu vài con ốc vít cũng sẽ cho rằng chúng rơi xuống cống thoát nước, như vậy cậu chỉ cần nhẹ nhàng tiêu hủy chứng cứ thôi...”

Sau đó, cậu nhất định sẽ nghĩ đến việc sau khi bị mình thay đổi bệ đỡ, đèn thủy tinh sẽ khẽ phát ra vài âm thanh khác thường trước khi rơi xuống, âm thanh này bỗng nhiên vang lên trong phòng tắm yên tĩnh chắc chắn sẽ khiến Hà Lệ cảnh giác.

Do đó, cậu lựa chọn thời điểm Hà Lệ sa vào trạng thái mơ mơ màng màng buồn ngủ, thậm chí là hoàn toàn đi sâu vào giấc ngủ mới khiến cho chùm đèn rơi xuống, đồng thời để che dấu tiếng động là trước khi rơi xuống, cậu đã cố ý xếp lộn xộn vị trí đồ tắm trên kệ, khiến sữa tắm rơi vào trong bồn, tạo thành vô số bong bóng... Mặt khác, cậu lo rằng tổn thương do đèn thủy tinh gây ra chưa đủ lớn, vì vậy lại bố trí khiến Hà Lệ ngã một cú chí mạng nữa vào thời điểm nàng tìm cách rời khỏi bồn tắm.

Vì vậy cậu đã động tay động chân lên tấm thảm trên sàn nhà, phương pháp thật ra rất đơn giản, đó chính là lật thảm lên, sau đó cuốn một góc trong đó một chút, như vậy tấm thảm chẳng những đã mất đi tác dụng chống trượt mà còn trở thành đồng lõa của vụ tai nạn. Sự thay đổi rất nhỏ này rất khó bị người khác phát hiện ra...”

Nghe xong suy luận của Phong Ảnh, ngay cả Âu Dương Lục Sắc bên cạnh cũng không khỏi thở dài, suy luận của nàng thật sự quá xuất sắc rồi, quả thật giống như đúc với lời tự thuật của Mộc Tử...

“Về phần làm thế nào tôi phát hiện ra những điều này, tin rằng người có thể đoán được, đúng không? Đúng vậy, mặc dù trong phòng tắm không lắp đặt camera nhưng tôi vẫn có thể cam đoan nó tuyệt đối an toàn. Bởi vì mỗi ngày tôi đều tiến hành kiểm tra cẩn thận tất cả đồ vật trong phòng tắm, trong đó đương nhiên gồm cả đèn treo, còn có thảm!” Sau khi dừng lại một chút, Phong Ảnh tiếp tục nói.

Nói xong những lời này, Phong Ảnh trầm xuống.

Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc cũng không nói thêm gì nữa, ba người đều có tâm sự nên cùng trầm xuống, bên trong gian phòng hoàn toàn trở nên yên lặng.

Trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng đang theo quỹ đạo đặc biệt của nó, cô độc bước từng bước như khiêu vũ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự im lặng này.

Một lúc sau, Phong Ảnh đột nhiên cầm ly rượu trước mặt mình lên, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Âu Dương Lục Sắc và Mộc Tử, ung dung nói: “Hôm nay tôi đến để tạm biệt các cô. Ly rượu này coi như là rượu chia tay.”

Mộc Tử không chạm vào ly rượu trước mặt, hẩn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Phong Ảnh, dường như nói từng chữ một: “Chúng tôi là sát thủ, cô là vệ sĩ. Chúng tôi vừa mới giết chết đối tượng mà cô bảo vệ.”

Phong Ảnh mặt không chút biểu tình trả lời: “Đúng.”

“Thế nhưng cô lại đến tiễn biệt chúng tôi.” Mộc Tử nói tiếp, giọng nói đột nhiên to lên: “Vì cái gì?”

“Thứ nhất, bây giờ tôi không có bất cứ chứng cứ xác thực nào cả, dù đem các người đến đồn cảnh sát cũng không giải quyết được chuyện gì. Tiếp đó, tôi đánh giá rất cao...”

Thật ra, tôi cảm thấy mình rất hâm mộ các người. Tôi đang đề cập đến những việc các người đang làm.” Phong Ảnh chậm rãi đứng lên, cầm ly rượu đi đến trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm thăm thẳm ngoài cửa sổ, dường như đắm chìm vào một kỷ niệm sâu sắc: “Ngày hôm đó, khi cùng uống rượu với Âu Dương Lục Sắc, tôi đã nói với nàng rằng tôi từng có một tình yêu rất lãng mạn, tôi và hắn đến với nhau là vì có chung lý tưởng và sự nghiệp, bởi vì cần thiết nên chúng tôi đã từng cùng nhau nghiên cứu rất nhiều phương pháp giết người...”

Nhưng mãi cho đến hôm nay, tôi mới từ chỗ các người biết được thế nào là phương pháp giết người cao minh. Nếu lúc trước chúng tôi nghĩ được phương thức như vậy, có lẽ đã có một kết quả khác...”

Mộc Tử nhìn chăm chăm về phía sau lưng Phong Ảnh, càng cảm thấy người phụ nữ này thật thần bí khó dò.

Nàng nói vì lý tưởng chung của mình, nàng và người kia cùng nhau nghiên cứu rất nhiều phương pháp giết người! Vậy thì lý tưởng của bọn nàng phải...

“Tôi nghĩ rằng mình có thể hiểu như thế này, những việc tôi và Lục Sắc đang làm chính là thực hiện đã từng là lý tưởng của cô. Có phải vậy hay không?”

Phong Ảnh trầm mặc một chút, chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng hiện lên một nụ cười hiếm thấy, nụ cười này tựa như một con gió xuân lướt nhẹ qua khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái, dễ chịu.

“Đó đều là những chuyện của quá khứ rồi, tôi đã không còn nhắc lại... Hôm nay tôi đến chỉ là để tạm biệt hai người mà thôi.” Nói xong, Phong Ảnh nâng ly rượu lên, cười nói: “Sau khi uống xong chén rượu này, chúng ta mỗi người đi một con đường khác nhau, nếu một thời khắc nào đó trong tương lai chúng ta có duyên gặp lại, hy vọng hai người sẽ không biến cố chủ của tôi trở thành mục tiêu.”

Nói xong, nàng uống một hơi cạn sạch ly rượu, đặt nó xuống bàn trà, mỉm cười nhìn Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc trước mặt.

“Chúng tôi đều là chiến sĩ.” Mộc Tử nâng ly rượu lên, nhìn chất lỏng trong suốt trong ly, như tự nói với mình: “Chúng tôi đều có được lý tưởng cao cả của chính mình, chúng tôi vẫn luôn vì lý tưởng này mà cố gắng. Mặc kệ người khác đối xử như thế nào, chúng tôi nhất định phải bước tiếp con đường đã chọn.”

“Vậy hãy nâng ly tạm biệt nào.” Phong Ảnh thần nhiên nói.

“Nếu lý tưởng của chúng ta cũng giống nhau, tại sao lại không xem ly rượu này là rượu đoàn viên?” Mộc Tử bỗng nhiên ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào Phong Ảnh, giọng nói của hắn thậm chí vì kích động mà run rẩy.

“Tôi thừa nhận lý tưởng của chúng ta là giống nhau.” Phong Ảnh không ngênh đón ánh mắt tha thiết của Mộc Tử, nàng chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng: “Đáng tiếc là lý tưởng của tôi đã sụp đổ vào năm năm trước rồi... Thế nhưng! Hai người thì khác, các người nhất định có thể đi tiếp!”

Nói xong những điều này, Phong Ảnh ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lục Sắc đầy thâm ý, sau đó đột nhiên quay người, vươn người trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ đã mở!

Đây là lần ba!

Âu Dương Lục Sắc kêu lên một tiếng hoảng sợ, nhanh chóng chạy đến phía trước cửa sổ, nôn nóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không gian ngoài cửa sổ chìm vào trong trạng thái u ám nhất trước bình minh, tất cả đều tối đen như mực, chỉ còn lại những cơn gió lướt qua.

Mộc Tử đứng yên tại một chỗ, hần uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Phong Ảnh..

Nếu ai đó trở thành kẻ địch của cô, vậy thì đối phương đã tự biến nó trở thành ác mộng tàn khốc nhất của mình...

Sau đó, hần dựa người lên ghế sa lon, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Đây là lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường cùng Phong Ảnh gặp nhau, cũng là lần đầu tiên chia tay nhau.

Nhưng một câu cuối cùng của Mộc Tử đã thật sự linh nghiệm.

Sau này, Phong Ảnh thật sự có một biệt danh như vậy: màu tím ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 39: Người Sùng Bái Ma Phỉ.

Xiên rau quả nướng khéo léo, sake thanh đậm.

Bên trong quán đồ nướng Thúy Trúc Lâm, Âu Dương Lục Sắc ngồi trước khung cửa kính lớn, trong mùi thơm của thức ăn, nàng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lẽ ra bọn hần phải rời khỏi đây từ ngày hôm qua, tiếp tục đi đến thành phố kế tiếp: thành phố H.

Thế nhưng cơn mưa mùa thu phía trước đã cản trở hành trình của bọn hần.

Cơn mưa này thế nào cũng kéo dài liên tục, những hạt mưa rả rích, thông thả rơi trên những chiếc lá vàng lác đác ngoài khung cửa sổ, phát ra âm thanh nhẹ nhàng như những nốt nhạc lười biếng, êm ái mà du dương.

Mộc Tử ngồi đối diện với nàng, vừa ăn xâu nướng vừa ung dung đọc báo.

Mười phút trước, hần chỉ vào một tiêu đề trên tờ báo rồi nói với Âu Dương Lục Sắc: “Gần đây, Lý Thiên mới về nước.”

Âu Dương Lục Sắc cũng không tỏ ra giật mình hoặc xúc động mấy, thậm chí nàng còn lười hỏi một câu như về lúc nào hay về làm gì mà chỉ khẽ “Ừm” một tiếng.

Sau đó nàng tiếp tục ngắm cơn mưa mùa thu của mình.

Cũng không phải nàng tỏ ra lạnh lùng với lão hài tử họ Lý, mà là vì nàng vẫn còn đắm chìm trong sự thương cảm khi Phong Ảnh rời đi.

Thật ra nàng cũng biết Phong Ảnh rời khỏi đây là vì có lý do của riêng mình.

Giống như Mina lựa chọn sự hư vinh, Tường Tuyết Phân lựa chọn sự phản bội, Hà Lệ lựa chọn sự tham lam. Mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cách sống của mình.

Mà điều Phong Ảnh lựa chọn chính là: cô độc.

Biến cố năm năm trước đã khiến nàng mất hết ý chí về một số việc nào đó.

Vì vậy, nàng lựa chọn một con đường khép kín, chỉ thuộc về chính nàng, sau đó một mình cô độc, một mình bước tiếp.

Cũng vì thế mà dù nàng gặp được Âu Dương Lục Sắc - người bạn tri kỷ khiến nàng đồng cảm, nàng vẫn lựa chọn rời khỏi đây.

Cho nên, dù nàng gặp Hắc Bạch Vô Thường – hai người có thể khiến nàng nhớ lại về người cộng sự nhiều năm trước trong ký ức của mình nhưng vẫn như cũ, nàng không cách nào ngăn cản bước chân cô độc đang đi về phía trước!

Vài ngày trước, cũng ở nơi này, Phong Ảnh ngồi tại vị trí của Mộc Tử bây giờ, nàng điên cuồng uống rượu, điên cuồng khóc, điên cuồng cười, điên cuồng kể về một vài câu chuyện cũ mà ngoại trừ chính nàng ra, không có bất cứ kẻ nào có thể hiểu được.

Nhưng hiện tại nàng đã ra đi. Nàng không truy cứu mình và Mộc Tử, cũng không đồng ý lời mời của Mộc Tử. Căm ghét thế tục giống nhau, nhưng thứ Mộc Tử lựa chọn chính là cố gắng thay đổi điều đó, trong khi điều Phong Ảnh lựa chọn chính là trốn tránh.

Vì vậy, nàng một mình rời khỏi.

Trong suy nghĩ của Âu Dương Lục Sắc, giờ phút này nhất định Phong Ảnh đang cô độc với ly rượu của nàng, ngồi trong một góc mà mình có thể không chế toàn cục, một nơi rất khó phát hiện ra khi mọi người đã chia tay.

Sau đó, Âu Dương Lục Sắc bắt đầu nghĩ đến việc chú Lý đã trở về, thế nhưng vậy thì sao? Cũng giống như Phong Ảnh phải tự mình rời khỏi, Hắc Bạch Vô Thường cũng phải rời khỏi Lý Thiên, rời xa tất cả những người bên ngoài trò chơi tử vong này!

Mộc Tử đã từng nói để đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, chúng ta không thể quay đầu lại. Nói cách khác, chỉ cần thực hiện xong nhiệm vụ giết người ở mỗi thành phố, vậy thì chúng ta phải nói lời vĩnh biệt đối với thành phố đó.

Điều này cũng đã nói rõ rằng bọn thậm chí không thể trở lại Tân Bắc, không thể gặp mặt Lý Thiên một lần!

Có lẽ, loại người như chúng ta nhất định phải cô độc, không thể có người thân, không thể có bạn bè. Chúng ta chỉ có thể tự đi trên con đường riêng của mình.

Người thân...

Âu Dương Lục Sắc chợt nhớ đến cô và dựng của mình, đã một thời gian dài không gặp, không biết hai vị lão nhân gia bây giờ vẫn tốt chứ? Để giữ vững nguyên tắc cơ bản – không quay lưng lại, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc vẫn luôn không trở về, thông thường chỉ thường xuyên gọi điện thoại, ân cần hỏi thăm một chút. Mỗi lần gọi điện thoại, cô và dựng đều không ngừng nhắc nhở mình và Mộc Tử chú ý hơn đến thân thể, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, vân vân, trong khi mỗi lần mình hỏi thăm tình hình của họ, họ luôn nói họ đều tốt cả, về sau không nên cứ mỗi tháng lại gửi về nhiều tiền như vậy, họ cần bản không dùng tới...

Thế nhưng Âu Dương Lục Sắc biết rất rõ, cô và dựng là hai người rất lương thiện, họ cũng giống với phần lớn cha mẹ trên thế giới, họ luôn luôn lo lắng cho con cái, nhưng lại không muốn con cái lo lắng cho mình.

Cô nàng mắc bệnh viêm khớp mãn tính, bây giờ là mùa thu, mưa không ngớt, không biết đầu gối của cô có bị đau nhức hay không?

Lần trước đã nhắc nhở bọn họ mùa đông sắp đến rồi, nên tranh thủ thời gian bán ngôi nhà ở hướng bắc đi để mua một căn nhà hướng về phía mặt trời, theo thói quen tiết kiệm của bọn họ, nhất định sẽ không nỡ đổi a...

Âu Dương Lục Sắc đột nhiên nhớ Tân Bắc, nhớ nhà vô cùng!

Đúng vậy, ta phải về nhà, dù chỉ là gặp hai vị lão nhân gia một lần rồi lập tức rời đi.

Bất kể như thế nào, bất kể như thế nào!

Trong nháy mắt, Âu Dương Lục Sắc đã có một ý nghĩ kiên quyết như vậy.

Nàng quay đầu lại, đang muốn nói với Mộc Tử về ý nghĩ này thì Mộc Tử lại đi trước một bước, hất đưa một trang của tờ báo đến trước mặt nàng.

Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc nhận lấy, tờ báo dùng nguyên một trang để phóng đại hóa về sự việc đêm đó nàng cùng Mộc Tử giúp đỡ người ăn mày và dân du cư. Tiêu đề màu đỏ đậm vô cùng bắt mắt: Nhượng Tử Đan Phi khơi dậy con sóng Ma Phi (1), người lái xe bí ẩn điên cuồng vút tiền mặt giữa đêm khuya. Ngay dưới tiêu đề còn có một dòng chữ nhỏ: nghi ngờ là việc làm của Phú nhị đại (Tương tự như Nhị thế tử). (2).

Âu Dương Lục Sắc không nhịn được bắt đầu cười, tâm trạng tồi tệ của nàng đã bị nội dung hài hước của bài báo này thổi tan thành mây khói.

Tờ báo dùng một bộ phim thương mại đang rất ăn khách để liên hệ với câu chuyện Hắc Bạch Vô Thường ném tiền làm phản mở đầu, một tình tiết trong bộ phim là những lúc đêm khuya người vắng, một băng cướp lương thiện cướp đoạt bạc của những phú hào, quan lại vô đạo đức, sau đó điên cuồng ném vào trong cửa sổ người dân nghèo.

Theo tờ báo thì chúng ta là phú nhị đại? Chúng ta là người sùng bái Ma Phi?

Những phóng viên này quả thật là thiên tài trong lĩnh vực liên tưởng, vậy mà có thể khiến chúng ta trở thành người sùng bái!

Trái ngược với sự thoải mái của Âu Dương Lục Sắc, sắc mặt Mộc Tử dần trở nên nghiêm trọng.

“Chúng ta phải rời khỏi đây. Ngay đêm nay, chúng ta phải rời khỏi đây!” Mộc Tử nén âm thanh xuống, nói một cách kiên quyết.

“Chỉ vì có người nói chúng ta là phú nhị đại ư? Nói chúng ta là người sùng bái bang Ma Phi ư?” Âu Dương Lục Sắc mỉm cười.

“Không!” Mộc Tử nghiêm túc nói: “Là vì bọn hắn phát hiện ra chiếc motor Halley của chúng ta!”

“Thế nhưng bọn hắn không có tấm hình nào, huống hồ chúng ta vẫn luôn đội mũ bảo hiểm, không có khả năng có người có thể nhìn thấy khuôn mặt của chúng ta...” Âu Dương Lục Sắc càng trở nên nghi hoặc.

Nàng nghĩ mãi không ra tại sao một người vẫn luôn trầm ổn như Mộc Tử lại khẩn trương như vậy chỉ vì một bài báo hài hước.

“Chiếc Halley cũng không phải là loại motor bình thường. Em đừng quên giá trị của nó tương đương với một chiếc xe hơi loại xịn đấy! Anh nghĩ cả thành phố Trung Hải lớn như thế này cũng sẽ không có quá mười chiếc, huống chi bọn hắn đã biết xe của chúng ta có màu trắng bạc, điều này càng làm phạm vi thu hẹp lại. Nếu có người có ý định theo dõi, không cần quá nửa giờ là có thể tra ra chúng ta.”

“Thì ra là như vậy.” Nghe Mộc Tử phân tích xong, Âu Dương Lục Sắc cũng trở nên khẩn trương. “Vậy chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị rời khỏi đây thôi... Đúng rồi, em vừa mới có một quyết định: Em muốn về nhà! Trở về Tân Bắc!”

Mộc Tử nhẹ nhàng vịn về tóc trên trán, nhìn chăm chăm vào đôi mắt long lanh của Âu Dương Lục Sắc, ung dung nói: “Em vừa mới nói là quyết định chứ không phải là ý kiến, cũng không phải là đề nghị.”

Âu Dương Lục Sắc nâng cằm lên, khẳng định: “Vâng!”

Nàng đã chuẩn bị rất kỹ, cho dù Mộc Tử giảng đạo lý với nàng như thế nào đi chăng nữa, nàng nhất định không lùi bước, nhất định không thỏa hiệp!

Thế nhưng, sự lo lắng của nàng hiển nhiên đã không cần thiết.

Bởi vì Mộc Tử đã nở nụ cười rồi đứng lên, nắm lấy bàn tay của nàng, nháy mắt:

“Là một quý ông, ta chỉ có thể chấp hành vô điều kiện đối với quyết định của phu nhân xinh đẹp...”

-----o Chú thích o-----

(1) - Nhượng tử đạn phi (Let the bullets fly) 2010, một bộ phim hành động Trung Quốc. Nội dung nói về cuộc chiến đẫm máu giữa một băng trộm và một băng giang hồ ở tỉnh lè vào thập niên 20 ở Trung Quốc. Bộ phim được ca ngợi vì cốt truyện thu hút và lời thoại thú vị nhưng đồng thời cũng thu hút tội phạm vì những cảnh bạo lực. Hai trong số các diễn viên chính là một cặp vợ chồng chuyên lừa gạt, hai người cùng nhau đối mặt với những sóng gió của cuộc đời, có thể xem là một đôi uyên ương khốn khổ bỏ mạng nơi chân trời.

Ma Phi: Ma (麻)= mè/vùng. Do tên đầu lĩnh là mặt rỗ nên bang này được người khác gọi là Ma phi bang (bang cướp mặt rỗ - lấm tẩm như mè)

(2) – Phú nhị đại (Rich 2G), chỉ con cái nhà giàu sinh ra vào thập niên 80, kế thừa gia sản hơn trăm triệu. Phú nhị đại có người học cao, thành công, cũng có người trở thành thiếu gia ăn chơi đến phá sản, hoặc trở thành người bình thường cũng chiếm tỉ lệ lớn. Có chuyên gia cho rằng tài sản của người giàu có nên hiến cho xã hội chứ không nên cho con cái kế thừa toàn bộ, nếu không rất dễ làm tăng sự phân hóa giàu nghèo trong xã hội, gây bất lợi đối với sự ổn định của xã hội và phát triển của nền kinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 40: Ác Mộng Colorado

Dòng sông Colorado uốn lượn như một con rắn xà khổng lồ, mang theo khí thể không ai có thể chống lại được, hoặc điên cuồng lao tới, hoặc dắc ý rung đùi. Tại vùng đất nâu đỏ của cao nguyên Kaibab, nó chính là con sông tạo ra khe vực nổi tiếng trên thế giới - Grand Canyon of Colorado.

Trôi dạt trên chiếc ca nô theo dòng Hồng Hà (1) đang cuộn trào mãnh liệt, nghe tiếng hát thô kệch nhưng hào sảng của những chàng cao bồi chèo thuyền. Vào ban ngày, khi quan sát hai bên mỏm núi đá sẽ phát hiện dưới ánh nắng mặt trời, tùy theo cường độ ánh sáng mạnh hay yếu mà màu sắc nam

thạch lúc thì xanh đậm, lúc thì màu nâu, khi thì lại là màu đỏ, lúc nào cũng biến ảo vô cùng khó bề phân biệt, làm nổi bật sự lộng lẫy đến kỳ lạ của tự nhiên, nó giống như một thiên đường đầy màu sắc, mê mẩn huyền ảo khiến người ta không thể không thần phục tài nghệ điều luyện của thiên nhiên hùng vĩ...

Tuy trước kia Lý Thiên là một người nghiện máy tính ru rú trong nhà điển hình nhưng bây giờ, hắn bắt đầu trở nên yêu thiên nhiên tha thiết, yêu những hoạt động bên ngoài, hơn nữa rất nhanh chóng đắm chìm vào trong đó, đến nỗi không biết chán là gì.

Sự biến hóa to lớn này có công lao thuộc về cô con gái bé nhỏ tựa như một nàng tiểu công chúa người gặp người yêu đang ở bên cạnh hắn. Lúc này đây nàng đang hào hứng cầm DV (digital video) trong tay, lúc thì chụp phong cảnh hai bên bờ sông, lúc lại hướng ống kính về phía những chàng cao bồi đang hát bài hát về những thăng trầm của công việc chèo thuyền. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng như một quả táo chín. Ngồi trên ca nô chòng chành, nàng chẳng những không sợ hãi mà còn nán nã muốn chơi đùa cả ngày.

Cô bé tên là Sở Sở. Không, hiện tại tên của cô bé là Lý Sở Sở, nàng là con gái của Lý Thiên.

Lúc hắn tìm được Sở Sở, cô đã bảy tuổi rồi.

Mặc dù vào thời điểm biết được thân phận của Sở Sở, hắn có chút bất ngờ, nhưng hiện tại cô bé đã trở thành toàn bộ tính mạng của hắn.

Dù còn nhỏ như vậy nhưng Sở Sở rất lanh lợi, rất hiểu chuyện. Có lẽ là tác dụng của việc cùng chung huyết mạch nên cô bé rất nhanh chóng yêu mến người cha mới này.

Lý Thiên rất muốn con gái mình được vui vẻ. Hắn muốn mang lại sự hạnh phúc cho Sở Sở, hắn muốn đền bù tình thương của cha mà hắn đã bỏ lỡ trong bảy năm qua.

Sở Sở sống bên cạnh Sở Tuyết Lâm bảy năm nên đã nhận rất nhiều ảnh hưởng lớn từ hắn, ví dụ như một trong số đó là tình yêu đối với những hoạt động bên ngoài, yêu thích sự mạo hiểm và kích thích.

Vì vậy, Lý Thiên liền từ một kẻ nghiện máy tính, suốt ngày ru rú trong nhà biến thành một nhà thám hiểm...

“Sở Sở, ngồi vào giữa ca nô một chút đi con, phía trước là thác ghềnh rồi!”

Lý Thiên nhìn thấy sắp đến thác ghềnh nguy hiểm phía trước rồi, liền đứng dậy ân cần nhắc nhở con gái.”

“Con biết rồi ba. Ba xem này, con chụp có đẹp không?”

Âm thanh trả lời của Sở Sở lanh lảnh vang lên, nàng vừa thích thú hí hoáy chiếc DV vừa đi về phía hắn.

Đồng thời Lý Thiên cũng đi về phía nàng, muốn nhanh chóng kéo nàng lại bên cạnh, như vậy hắn mới an tâm khi vượt qua thác ghềnh phía trước.

Sở Sở đi đến bên cạnh Lý Thiên, đặc ý đưa chiếc DV trong tay về phía trước mặt cha.

Lý Thiên nở nụ cười yêu thương, đưa tay ra nhận.

Đúng lúc này! Bỗng nhiên!

Một bóng đen đột nhiên hiện lên, đó là mái chèo trong tay tên cao bồi chèo thuyền!

Mái chèo đột nhiên đập vào ót Sở Sở!

Rầm~!

Âm thanh va chạm của mái chèo chế tạo bằng thép chất lượng cao lanh lảnh vang lên, tựa như một chiếc roi quật thật mạnh lên trên trái tim của Lý Thiên!

Lý Thiên hoàn toàn không biết gì.

Hắn tro mắt nhìn cú va chạm mạnh mẽ này nhẹ nhàng ném thân thể nhỏ bé của Sở Sở ra khỏi ca nô, vạch nên một đường vòng cung tuyệt vọng trên không trung, sau đó nhanh chóng rơi vào bên trong dòng sông cuộn cuộn.

Ah!

Lý Thiên hét lên rồi nhảy xuống địa điểm nơi Sở Sở rơi xuống, thế nhưng hắn đã không thể làm được.

Bởi vì đúng lúc này, mái chèo trong tay tên cao bồi chèo thuyền kia lại vung lên một lần nữa, hung hăng đập lên trên đỉnh đầu của hắn.

Cùng lúc mắt nỏ đom đóm, cơ thể hắn trở nên mềm nhũn, trong tay tên cao bồi đột nhiên xuất hiện một con dao nhọn, nhanh chóng đâm vào bên trong lồng ngực của hắn!

Lý Thiên rớt cuộc ngã sấp xuống sàn ca nô, hắn ngơ ngác nhìn về phía Sở Sở đang liều mạng dẩy dụa dòng nước chảy xiết, động tác của nàng càng ngày

càng chậm, máu trên đầu của Sở Sở chảy ra nhuộm đỏ cả dòng sông.

Chiếc ca nô vẫn xuôi theo dòng sông mà trôi, bóng dáng của Sở Sở càng lúc càng xa dần.

Cuối cùng, hần chỉ có thể nhìn thấy bàn tay nhỏ bé đang chảy máu đầm đìa của nàng nhô ra khỏi mặt nước.

Sau đó, chẳng có gì nữa.

Bởi vì một bàn chân mang giày vải cũ kĩ đã đập thật mạnh lên mặt hần.

Trong nháy mắt không để ý vừa rồi, tên cao bồi với bộ dáng cao bồi miền tây này sao lại có thể mang giày vải đặc trưng của Trung Quốc được?

“Vi cái gì? Tại sao phải như vậy? Vi cái gì?” Lý Thiên điên cuồng hét lên, chửi rủa một cách tuyệt vọng trước mặt tên cao bồi.

"Hừ hừ hừ..."

Tên cao bồi cười lạnh, chậm rãi kéo mũ xuống, lấy chiếc kính râm ra.

Sau đó, Lý Thiên liền thấy rõ khuôn mặt quen thuộc kia.

"Nguoi...!!!"

Không đợi hần phát ra âm thanh, tên cao bồi lại cầm lấy mái chèo một lần nữa, đập vào huyện thái dương của hần một cách độc ác, óc văng tung tóe...

"Ah!!!"

Lý Thiên đột nhiên bật dậy tại chỗ ngồi của mình, bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Đây là chiếc máy bay Boeing từ Los Angeles bay đến Trung Quốc, hần đang ở bên trong khoang hạng nhất xa xỉ. Các hành khách xung quanh đều tò mò nghiêng đầu nhìn về phía hần.

Toàn thân hần ướt sũng mồ hôi lạnh, trên mặt hần vẫn còn những giọt nước mắt.

Lòng ngực hần phập phồng dữ dội, hần đau đớn nhắm mắt lại.

May mắn đây chỉ là một cơn ác mộng...

Thế nhưng điều này lại không chỉ là một giấc mộng!

Trong hiện thực, hần thật sự đã không tìm thấy Sở Sở!

Ngay sau lần dừng cảm đi theo đội thám hiểm phiêu lưu toàn bộ hẻm núi Colorado, Sở Sở của hần đã biến mất không để lại dấu vết.

“Ba, ba là người dừng cảm nhất, sau khi ba thành công, con sẽ đặc biệt viết một bài văn, tiêu đề là người cha dừng cảm, con muốn tất cả bạn học của mình đều biết con có một người cha chẳng những là một phú ông mà còn hoàn toàn xứng đáng là một dũng sĩ!”

Hần vẫn còn nhớ rõ, vào thời điểm hần trang bị hoàn tất, theo đội thám hiểm leo lên canoe, Sở Sở dùng chiếc miệng nhỏ nhắn hồng hồng hôn lên mặt hần, tự hào nói những lời này khi ghé sát lỗ tai hần.

Sau đó, hần thành công hoàn thành cuộc phiêu lưu, thế nhưng mà, Sở Sở của hần đã biến mất!

Hần tìm nàng khắp nơi, đi đến tất cả những địa điểm nàng có thể đến, đáng tiếc là suốt hai ngày vẫn không có tin tức gì.

Ngày thứ ba, Lý Thiên nhận được điện thoại của bọn bắt cóc tổng tiền.

Sở Sở thật sự bị bắt cóc rồi!

Hần nói với bọn bắt cóc, người muốn bao nhiêu tiền cũng được, quan trọng là... không được làm tổn thương Sở Sở, không được làm nàng tổn thương dù chỉ một chút!

Bọn bắt cóc nói rằng chúng không cần tiền, chúng chỉ cần hần làm một việc. Chuyện này đối với hần mà nói rất đơn giản, hần rất dễ dàng làm được, nhưng nếu như hần không làm, xin vui lòng chuẩn bị để nhặt xác con gái mình đi.

Sau khi Lý Thiên biết bọn bắt cóc muốn hần làm một việc, lập tức biết bọn chúng là ai. Thế nhưng hần lại không thể xin cảnh sát giúp đỡ, bởi vì cảnh sát căn bản là vô năng.

Hần chỉ có thể tự mình giải quyết chuyện này.

Hắn không muốn làm chuyện kia, nếu như dùng mạng của hắn, hoặc bất cứ thứ gì khác có thể cứu được Sở Sở, hắn nhất định không chút do dự giao ra. Thế nhưng điều đó là không thể. Bọn bất cóc yêu cầu rất kiên quyết, chỉ hắn mới có thể làm chuyện kia, chỉ hắn mới có thể cứu sống Sở Sở.

Một bên là đạo nghĩa, một bên là tình thân. Hắn giãy dụa trong đau khổ.

"Sở Sở, Sở Sở đáng thương, con bé chỉ mới bảy tuổi, thời gian nó ở bên cạnh mình vẫn chưa đến một năm!"

Sau cùng, hắn quyết định đáp ứng yêu cầu của bọn bất cóc...

-----o Chú thích o-----

(1) – Có 2 nghĩa:

Hồng Hà, dòng sông ở miền trung tỉnh Vân Nam Trung Quốc.

Red River, dòng sông phía đông bang New Mexico, nước Mỹ.

Tác giả đang nói về con sông ở nước Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Rở Về... Cùng Tình Thương Bệnh Hoạn Của Cha

Thành phố Trung Hải.

Trong một nhà kho bị bỏ phế ở ngoại ô thành phố, Mộc Tử đang ngồi xỏm trên mặt đất trầm tư. Hắn đang quan sát chiếc motor Halley bị quét sơn trông vô cùng thô thảm trước mặt, lớp sơn màu trắng bạc cao cấp kia đã bị quét lên bởi những đường ngang dọc, hoàn toàn bị thay đổi. Nửa giờ trước, Mộc Tử cầm cọ vẽ, cam đoan rằng sẽ tân trang lại chiếc xe thân yêu thật tốt một phen, không nghĩ đến sau nửa giờ lăn qua lăn lại, hắn lại làm ra một chiếc xe không đen, không trắng cũng chẳng xám như thế này.

"Xem ra anh cũng không phải là toàn năng." Bởi vì có thể sớm được trở về nhà, tâm tình của Âu Dương Lục Sắc khá tốt, nàng chống nạnh dạo qua một vòng xung quanh chiếc motor, vừa xem xét kiệt tác của Mộc Tử, vừa thích thú giễu cợt.

"Nếu em là chiếc motor Halley của anh, em nhất định sẽ vừa khóc vừa chửi anh rằng: Ông hủy dung nhan của tôi!"

"Em không biết rồi." Mộc Tử đứng lên, hết sức nghiêm túc, nói có vẻ tự đắc: "Thật ra vào lúc đầu, ý nguyên đầu tiên của anh chính là muốn màu sắc của nó trở thành như thế này. Như vậy trông nó mới càng giống một chiếc xe cũ. Bằng thủ nghệ của anh, muốn sơn nó thành bất cứ màu sắc xinh đẹp nào đều rất dễ dàng đấy."

"Màu sơn của chiếc motor này trông có vẻ như phải dùng một thiết bị chuyên môn để sấy ấy..." Âu Dương Lục Sắc mỉm cười.

Mộc Tử không để ý đến lời than thở của Âu Dương Lục Sắc, lấy điện thoại di động ra hướng về phía trước mặt nàng, cười nói: "Đến đây, chụp cho anh một tấm hình lưu niệm."

Âu Dương Lục Sắc nghi ngờ đón lấy điện thoại, nàng hỏi: "Lưu niệm?" Nghĩ lại, lập tức khản trương chắn lại trước mặt chiếc motor, hoảng sợ nói: "Chẳng lẽ anh quyết định vứt nó đi? Nhưng nó là chiếc xe chúng ta thích nhất đó."

"Làm sao anh có thể cam lòng vứt nó đi?" Mộc Tử lắc đầu cười nói: "Anh chỉ muốn chụp một tấm hình để chúng ta ghi lại bộ dạng lúc nguyên vẹn của nó mà thôi."

"Bộ dạng của nó lúc nguyên vẹn... Anh muốn phá hủy nó? Âu Dương Lục Sắc cả kinh kêu lên.

"Là đập hư nó." Mộc Tử hơi thương tiếc nói, đi đến phía trước chiếc motor, vuốt ve kính chiếu hậu của motor: "Chỉ có khi nào nó thật sự trở thành một chiếc xe vứt đi, chúng ta mới có thể tiếp tục sử dụng nó. Nếu không, chúng ta thật sự chỉ có thể nói lời vĩnh biệt cùng nó."

Nói xong, trong tiếng kêu sợ hãi của Âu Dương Lục Sắc, hắn không chút do dự nhấc một viên gạch trên mặt đất lên...

Rạng sáng ngày kế tiếp.

Một chiếc motor cũ nát phát ra ánh sáng ảm đạm, phá tan màn đêm trước bình minh, xuyên qua cơn mưa mùa thu rả rích.

Chiếc motor mặc dù cũ nát nhưng người trong nghề vẫn có thể dễ dàng phát hiện, động cơ của nó vẫn hoạt động rất tốt, động lực vẫn rất mạnh mẽ.

Sau khi chuẩn bị một cách chu đáo, cuối cùng thì Hắc Bạch Vô Thường cũng bắt đầu hành trình trở về.

Lần này trở về không chỉ bởi vì muốn đến Tân Bắc thăm cô và dương của Âu Dương Lục Sắc, Mộc Tử còn một chuyện quan trọng hơn, đó chính là quay trở lại nơi hân sinh ra, nơi hân đã xa cách từ lâu – thành phố Phụng Hoàng!

Bởi vì ba ngày sau chính là ngày giỗ của mẹ Mộc Tử.

Bất kể như thế nào, Mộc Tử đều phải trở về thành phố Phụng Hoàng, trở lại trước mộ của mẹ hân, trò chuyện với mẹ một lần.

Bất kể như thế nào!

Hắc Bạch Vô Thường không có con đường quay đầu lại, nhưng tình huống này là ngoại lệ! Phải là ngoại lệ!

Chỉ là, sự việc luôn luôn có điều ngoài ý muốn.

Lúc xuất phát, bọn hân chỉ xem lần quay về này như là một lần thăm người thân và cúng tế, hoặc là một lần nghỉ ngơi và hồi phục tâm sinh lý, đến khi trở về Tân Bắc lập tức có thể vui đầu vào công việc kế tiếp.

Bọn hân tuyệt đối không thể tưởng tượng được, sẽ có điều bất ngờ gì đang đợi bọn hân...

-----o0o-----

“Con trai, sự đau khổ của con sẽ không vô ích đâu, mặc dù ba không có cách nào cứu được con nhưng ít nhất cha có thể khiến người hại con phải trả một cái giá rất đắt. Đợi đến lúc chuyện này kết thúc, toàn bộ những thứ vốn thuộc về con, cha sẽ đoạt lại cho con...”

Đây là một căn phòng giống như mật thất, khói thuốc lá lượn lờ, mùi thuốc lá nồng nặc cả căn phòng.

Trong phòng, một lão già đang ngồi trên ghế sofa, trước mặt là quạt thông gió, ánh sáng mờ mờ xuyên qua cánh quạt của quạt thông gió chiếu lên khuôn mặt của hân, làm hiện ra những nếp nhăn quý giá.

Nếu khuôn mặt này trẻ lại hơn ba mươi tuổi, người nhất định sẽ phát hiện rất giống với khuôn mặt một người mà Mộc Tử rất quen thuộc. Quả thật tựa như cùng đúc từ một khuôn mà ra.

Người kia đang bị giam trong tù bên bờ đại dương xa xôi, tên của hân là Sở Tuyết Lâm.

Đúng vậy, người đàn ông độc thoại trong mật thất chính là cha ruột của Sở Tuyết Lâm, Sở Thiên Hòa.

Thương thay tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, trên thế giới này chỉ sợ không có người cha mẹ nào lại không yêu con cái của mình.

Nhưng mà, bất cứ chuyện gì trên thế giới đều có giới hạn đấy, vượt qua một mức độ nào đó sẽ trở nên nguy hiểm.

Ví dụ như tình thương của cha.

Sở Tuyết Lâm là con một của Sở Thiên Hòa, hơn nữa lại là đứa con mà hơn ba mươi tuổi hân mới có được. Cho nên ngay từ nhỏ, Sở Thiên Hòa vô cùng nuông chiều con trai mình.

Con trai cũng không thua kém gì cha, hân cao lớn, đẹp trai, thông minh, cường tráng, gần như toàn bộ ưu điểm mà người đàn ông cần có, hân đều có.

Mà ngay cả tính cách âm hiểm và xảo trá trên người Sở Tuyết Lâm, trong con mắt của Sở Thiên Hòa cũng trở thành sự thông minh và nhạy bén. Sự thật chính là như vậy, một khi người nào đó bị tình yêu che mắt, vậy thì khi người nhìn người đó, mọi điều sẽ trở nên quá mức chủ quan, giống như cái nhìn phiến diện.

Sở Thiên Hòa vô cùng hài lòng với con trai của mình, cảm thấy hân là người hoàn mỹ nhất.

Nhưng hiện tại, con trai của hân lại bị người ta tống vào ngục! Vào thời kỳ cường tráng nhất lại phải chịu những thứ tra tấn trong nhà giam!

Vào thời điểm trước khi Sở Tuyết Lâm bị tống giam, Sở Thiên Hòa dường như muốn phát điên, hân không thể chấp nhận, quyết không thể chấp nhận!

Trước khi bị bắt, Sở Tuyết Lâm đã khuyên hân, bây giờ chứng cứ đã vô cùng rõ ràng, không nên lãng phí công sức để tìm cách cứu mình, hơn nữa muốn hân mang theo bạn gái (vợ của Sở Thiên Hòa) cùng cháu gái Sở Sở đến nước Mỹ.

Bên ngoài, Sở Thiên Hòa làm theo những gì Sở Tuyết Lâm nói, nhưng sau lưng, hắn chưa bao giờ từ bỏ việc tìm cách cứu con trai.

Mỗi một ngày con trai phải ngồi trong tù, hẳn như bị một dao hung hăng đâm vào tim!

Gần như Sở Thiên Hòa giao tiếp với tất cả những mắt xích liên quan có thể nghĩ đến, từ dưới lên trên, thế nhưng sau khi làm đủ mọi cố gắng có thể, hắn đã tuyệt vọng. Có vài viên chức mặc dù nhận hối lộ của hắn nhưng căn bản không thể giúp hắn.

Hơn nữa, ngay khi hắn tuyệt vọng, Lý Thiên đã đến nước Mỹ và mang Sở Sở đi, bởi vì có kết quả xét nghiệm đã chứng minh quan hệ cha con và Sở Sở thật sự là con gái ruột của Lý Thiên.

Con trai đột nhiên bị bắt giam, cuộc sống không hợp khí hậu tại nơi đất khách quê người, nỗi đau khổ khi Sở Sở bị mang đi, ba cái đã kích nẩy nê này tựa như nước lũ cuộn trào mãnh liệt, không ngừng bóp chết lý trí của hắn.

Sau đó, đến khi bệnh tình của người bạn già vẫn luôn nương tựa vào nhau càng ngày càng nặng, rốt cuộc đến khi người bạn già buông tay rời khỏi nhân gian. Rốt cuộc lý trí của Sở Thiên Hòa như con đê hoàn toàn bị phá vỡ.

Tình thương của cha vượt qua cực hạn, cuối cùng trở nên bệnh hoạn.

Sở Thiên Hòa muốn trả thù! Cho dù không thể cứu thoát con trai nhưng cũng phải khiến người hại Sở Tuyết Lâm trả một cái giá thật đắt! Vì vậy, hắn trở nên liều lĩnh!

Sở Thiên Hòa hiểu loại người như Lý Thiên, loại người mà EQ thấp đến mức đáng thương không thể nào thiết kế được kế hoạch tỉ mỉ, cẩn thận khiến con trai mình bị tổng giam như vậy được.

Như vậy, nhất định phải tìm được người đứng sau lưng Lý Thiên.

Sau một thời gian dài chuẩn bị, kế hoạch trả thù của hắn cuối cùng cũng bắt đầu.

Đầu tiên, phải moi ra toàn bộ bí mật của Lý Thiên, đào ra kẻ đứng sau lưng hắn là ai.

Điều này cũng không tính là khó khăn. Sở Sở đối với hắn - người ông này rất thân mật, thường xuyên xin Lý Thiên mang nàng đến gặp hắn. Lý Thiên mặc dù rất lạnh lùng đối với Sở Thiên Hòa nhưng lại không thể làm trái nguyện vọng của con gái. Cứ như vậy, Sở Thiên Hòa đã có cơ hội tiếp xúc Lý Thiên. Sau đó, hắn dùng một số tiền lớn để thuê một nhà thối miên xuất sắc, tạo ra một cơ hội tiến hành thối miên Lý Thiên, đào lên tất cả những bí mật trong đáy lòng của Lý Thiên.

Vì vậy, kế hoạch xuất sắc do Mộc Tử đạo diễn lúc trước đã được tái hiện lại thật rõ ràng trước mặt Sở Thiên Hòa một lần nữa.

Mộc Tử! Hắn chính là một tên thằng nhóc chưa đủ hai mươi tuổi!

Vào thời điểm nghe được cái tên này, Sở Thiên Hòa hỏn hển thở ra một hơi dài, hai mắt nhắm lại, lóe ra hai tia sáng như độc xà.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 42: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (1)

Tư Đồ Hồng, một kẻ khủng bố ngang ngửa với Mộc Tử, lại xuất hiện rồi!

-----oOo-----

Lúc Tư Đồ Hồng rời khỏi cục cảnh sát đã hơn một giờ rạng sáng rồi.

Cả con đường chìm vào yên tĩnh, con gió cuối thu thổi qua khiến hắn không tự chủ được kéo cổ áo lên trên. Sau đó hắn sai bước về phía một tiệm mì 24/24 (Tiệm mì này mở cửa cả ngày, chứ không phải tên tiệm) bên tay phải cục cảnh sát.

Công việc thức khuya như vậy đối với hắn mà nói có thể còn bình thường hơn so với những công việc bình thường. Mà sau khi làm việc xong, đến tiệm mì ngồi hóp một tô mì thịt bò nóng hổi đối với hắn là một việc rất khoan khoái, rất mãn nguyện.

Đây là Tư Đồ Hồng, một người chăm chỉ, cố gắng và có chí tiến thủ.

"Tuy tôi có thể không phải là người giỏi nhất, nhưng tôi nhất định là người chăm chỉ nhất." Đây chính là tin điều của hắn.

Kungfu không sợ người có ý chí, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ có báo đáp. Tư Đồ Hồng là người ham học, có chí tiến thủ, thêm nữa hắn vốn cũng có đầu óc nhạy bén khiến Tư Đồ Hồng có được những kinh nghiệm và tri thức phong phú khó có được ở tuổi của hắn. Vừa tốt nghiệp trường cảnh sát đi đến thành phố Tân Nam, ngăn ngừa trong vòng mấy tháng hắn liền giúp đỡ đội trưởng đội cảnh sát hình sự Vương Bản cùng phá một vụ án hình sự đặc biệt lớn, khiến tất cả đồng nghiệp tại cục cảnh sát cùng với lãnh đạo phải nhìn hắn với con mắt khác, mà sau vài lần họp góp ý với lãnh đạo, Vương Bản đặc cách đề bạt Tư Đồ Hồng lên làm đội phó. Tốt nghiệp chưa đến nửa năm liền thăng lên chức đội phó, đây quả thật là một thần thoại, các đồng nghiệp đều gọi đùa hắn là "Đội trưởng trời sinh"...

Hôm nay Tư Đồ Hồng cực kỳ hưng phấn, toàn thân hắn tràn ngập sức mạnh.

Bởi vì mấy tháng trước, khi hắn vừa tốt nghiệp trường cảnh sát và đến đội cảnh sát làm việc thì thành phố Tân Nam đã xảy ra một vụ án sồn cả tóc gáy: Một phụ nữ trẻ tuổi bị hơn mười con chó hoang cắn xé gần mười phút giữa ban ngày, cuối cùng chết thảm dưới miệng khổng lồ của một con chó Neapolitan!

Hắn nhớ rất rõ đó là lần đầu tiên hắn cùng đồng đội đến hiện trường, hắn được chứng kiến thi thể bị cắn xé không còn trọn vẹn của người phụ nữ tên là Mina kia, khi mấy đồng nghiệp bên cạnh khom người ới mửa, đầu óc hắn nhanh chóng hoạt động: Hiện trường này có gì đó không phù hợp, có rất nhiều điểm đáng ngờ...

Ngay khi đó, hắn lập tức báo cáo chuyện này với đội trưởng Vương Bản, lúc ấy đội trưởng Vương Bản tỏ ra rất chú ý, hơn nữa còn dự định điều tra một phen, nhưng chỉ mấy giờ sau, hắn như đột nhiên biến thành một người khác, nói rằng vụ án này không hề có điểm nào đáng ngờ, không cần phải tiếp tục điều tra, đồng thời nhắc nhở Tư Đồ Hồng không nên lãng phí sức lực vào những việc không cần thiết như thế này.

Cứ thế, một sinh mệnh vẫn còn mon mọn bị tước đi một cách thê thảm, không rõ ràng như vậy, điều này gọi là việc không cần thiết sao? Khi đó Tư Đồ Hồng đã rất buồn bực.

Về sau hắn mới biết người phụ nữ bị chết tên là Mina này là tình nhân của một vị cán bộ quyền cao chức trọng trong thành phố, bởi vì sợ khi cảnh sát tiến hành điều tra sẽ phơi bày chuyện tình của hắn ra ánh sáng cho nên không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì nhưng lại khiến cảnh sát không tiến hành điều tra nữa mà chỉ viết qua loa một bản báo cáo để kết thúc vụ án: Chó hoang tràn lan khiến Mina chết thảm ngoài ý muốn.

Cho dù lãnh đạo cấp trên chỉ thị xuống, cuối cùng thì vụ án này cũng sẽ không giải quyết được gì, Tư Đồ Hồng cũng không tiến hành điều tra sâu hơn. Nhưng mà, đó vẫn luôn là vết nhơ đeo bám trên người hắn. Giống như tâm bệnh, thỉnh thoảng lại khiến hắn cảm thấy đứng ngồi không yên. Đặc biệt là trong những đêm trống trải một mình, đôi khi hắn lại mơ rằng Mina sống lại, cơ thể đầm máu của nàng chạy ra từ con hẻm, cứ gặp người lại kêu lên: "Tôi chết rất thảm, tôi chết thật oan ức!"...

Nhưng ngày hôm nay! Chính là sáng hôm nay, lần đầu tiên trong nhiều tháng, một người đột nhiên đi đến cục cảnh sát, nói rằng muốn cung cấp manh mối cho vụ án đó!

Người kia tên Lý Thiên, là một thương nhân thành công vừa trở về từ nước Mỹ.

Lúc mười giờ sáng, Lý Thiên đi đến cục cảnh sát để tìm cục trưởng, khi ấy vừa đúng lúc đội trưởng Vương Bản và hắn ở trong văn phòng cục trưởng, bọn hắn cảm thấy rất bất ngờ về việc vị phú hào Lý Thiên này đến đây. Nhưng sau khi Lý Thiên giải thích mục đích khi đến đây lại bị cục trưởng và đội trưởng kiên quyết từ chối. Lý do của bọn hắn vẫn như cũ: Vụ án không có bất cứ điểm nào đáng ngờ, đã kết thúc, không cần phải nhắc lại...

Tư Đồ Hồng lại cảm thấy vô cùng kích động và hưng phấn, điều này đã chứng minh suy đoán của hắn là chính xác, cái chết của Mina tuyệt không phải là một vụ tai nạn đơn giản như vậy!

Vì vậy, lúc ấy hắn không quan tâm đến sắc mặt của cục trưởng và đội trưởng, vội vàng dò hỏi Lý Thiên, nhưng hắn lại bị cục trưởng cường ép cản trở. Vào thời điểm Lý Thiên đi ra liền nhìn hắn một cái như có suy nghĩ gì đó, sau đó đành bất đắc dĩ rời khỏi đó.

Mặc dù bị cục trưởng cùng đội trưởng cản trở nhưng Tư Đồ Hồng vẫn rất hưng phấn, vô luận như thế nào thì hắn cũng phải đi tìm Lý Thiên, cẩn thận điều tra để tìm ra manh mối của vụ án kia! Đi tìm chân tướng, đây vẫn là mộng tưởng mà hắn luôn kiên định! Vì giấc mộng này, hắn sẽ không quan tâm đến cái gì là cục trưởng và đội trưởng!

Do đó, trong khoảng thời gian kế tiếp, Tư Đồ Hồng luôn tranh thủ những lúc rảnh rỗi để đào hồ sơ vụ án kia lên...

Tư Đồ Hồng sai bước đi vào tiệm mì, tùy ý tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống, một nhân viên phục vụ lanh lợi đáng yêu liền chậm rãi đi tới, chào hỏi hắn từ xa: "Tư Đồ đại ca, đêm nay sao lại đến muộn vậy?"

Tư Đồ Hồng xoa xoa lòng bàn tay, nói đùa: "Không đúng, hôm nay vẫn còn sớm đó nha. Em xem đi, trời vừa mới rạng sáng kia..."

Câu nói hóm hỉnh của Tư Đồ Hồng khiến nhân viên phục vụ nở nụ cười, nàng vừa dùng bàn tay nhỏ bé che miệng lại cười, vừa hỏi: "Vẫn như cũ sao? Một suất lớn và thêm một món thập cẩm?"

Tư Đồ Hồng khẽ gật đầu: "Đúng, nhiều canh một chút, cho thêm vài quả ớt."

"Anh ngồi đợi một chút, lập tức sẽ có ngay!" Nhân viên phục vụ đáp lại, đi về phía nhà bếp bên kia.

Tư Đồ Hồng thầm nở nụ cười, móc điều thuốc từ trong gói ra, lúc đang chuẩn bị dùng bật lửa để châm thuốc thì hần đột nhiên dừng lại một chút.

Không đúng!

Điều bất thường này đến từ bên phải chỗ ngồi của hần, chỗ đó có người đang theo dõi hần, hơn nữa đã nhìn chằm chằm không nhúc nhích mười mấy giây đồng hồ rồi. Thông thường khi quan sát một người xa lạ sẽ không vượt quá năm giây.

Như vậy, hần đang theo dõi ta?

Tư Đồ Hồng chậm chạp ấn chiếc bật lửa xuống, châm lên điều thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó hần đột nhiên xoay đầu, lướt nhanh về phía nơi phát ra ánh mắt kia.

Đó là một bàn trong góc của tiệm mì, có một người mặc một bộ trang phục màu đen thông thường ngồi cạnh bàn, mặc dù ăn mặc rất tùy tiện nhưng nhìn thoáng qua Tư Đồ Hồng cũng biết đó tuyệt đối là nhân hiệu nổi tiếng, chỉ riêng đôi giày thể thao hần đang mang cũng đã trị giá hơn một ngàn đồng rồi. Mặc quần áo như vậy lại đi ăn cơm ở một tiệm mì nhỏ như thế này vốn đã không phải là chuyện bình thường. Mà khi Tư Đồ Hồng nhìn về phía khuôn mặt của người nọ, người đó nhanh chóng cúi đầu xuống, giả bộ như đang tập trung ăn mì. Nhưng Tư Đồ Hồng vẫn nhận ra hần ngay tức khắc!

Người này đúng là kẻ đã đến cục cảnh sát cung cấp manh mối vào ban ngày – Lý Thiên! Mặc dù hần đã thay một bộ quần áo khác, còn đeo một cặp kính để ngụy trang nhưng cũng không chạy thoát khỏi con mắt của Tư Đồ Hồng!

Như vậy, Lý Thiên đang làm gì ở chỗ này? Muốn nhắc nhở ta điều gì sao?

Sau khi thấy rõ Lý Thiên, nội tâm Tư Đồ Hồng bắt đầu cảm thấy kích động. Hần dập tắt đũa thuốc vừa mới hít một hơi, đứng dậy đi về phía Lý Thiên.

Ai ngờ, hần vừa đứng dậy, Lý Thiên cũng lập tức đứng lên, thậm chí không nhìn về phía hần liền trực tiếp đi thẳng ra ngoài cửa.

Tư Đồ Hồng không khỏi nhún mày, thân nhiên trở lại chỗ ngồi. Đến khi Lý Thiên hoàn toàn đi ra khỏi cửa hần mới khẩn cấp đi theo...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiệt Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (2)

"Lý Thiên đã chọn cách ngồi trong tiệm mì chờ mình, chứng minh trước khi đến cục cảnh sát để gặp cục trưởng và đội trưởng, hần đã điều tra đầy đủ và thăm dò hành vi lẫn thói quen của mình trước đó. Thế nhưng tại sao hần lại phải làm như vậy? Nói về quyền hạn, mình chỉ là đội phó, nói về quan hệ, mình càng không quen biết gì hần, vì cái gì hần lại muốn tìm mình? Chẳng lẽ bởi vì hần biết chỉ có mình mình cảm thấy hứng thú với vụ án kia, hơn nữa sẽ không quan tâm đến sự cản trở của thủ trưởng mà đi điều tra?"

Nhưng như vậy cũng chưa rõ ràng, hần đã biết nếu đến cục cảnh sát tìm cục trưởng và đội trưởng sẽ chỉ chán nản vì bị cự tuyệt, vì sao ban ngày vẫn còn đi?

"Ngoài ra, nếu hần đã quyết định tìm mình, hơn nữa đã đến tiệm mì chờ thì tại sao lại hành động thần thần bí bí như vậy. Dường như hần sợ bị người khác phát hiện vậy? Chẳng lẽ người liên quan đến vụ án kia cũng đang ngồi bên trong tiệm mì?"

Tiệm mì...

"Tư Đồ đại ca, đêm nay sao lại đến muộn vậy?" Cô bé phục vụ tên Tiểu Mai vẫn chào hỏi Tư Đồ Hồng như mọi khi.

không có gì bất thường xảy ra.

Rồi mình xoa lòng bàn tay, nói đùa: "Không đúng, hôm nay vẫn còn sớm ah, ngơoi xem đi, trời vừa mới rạng sáng kia..."

Câu nói hóm hỉnh của mình khiến Tiểu Mai nở nụ cười, nâng vừa dùng bàn tay nhỏ bé che miệng lại cười, vừa hỏi: "Vẫn như cũ sao? Một suất lớn và thêm một món thập cẩm?"

Ta khẽ gật đầu: "Đúng, nhiều canh một chút, cho thêm vài quả ớt."

"Ngơoi ngồi đợi một chút, lập tức sẽ có ngay!" Nhân viên phục vụ đáp lại, đi vào nhà bếp.

Sau đó...

Sau đó mình móc điều thuốc từ trong gói ra, khi đang chuẩn bị dùng bật lửa để châm thuốc thì chợt phát hiện ra Lý Thiên đang theo dõi...

Đúng! Chính là chỗ này!

Lúc đó mình bị Lý Thiên hấp dẫn nhưng bên cạnh Lý Thiên còn có hai người! Khi ấy ta không chú ý lắm, nhưng nhìn cách ăn mặc và khí chất của bọn hắn thì đây cũng không phải là người bình thường.

Người đến ăn trong tiệm mì này mười phần là công nhân trong ca trực đêm hoặc tài xế taxi, mì ở đây mặc dù khá ngon nhưng thông thường, những người có thu nhập cao hoặc những người thích sạch sẽ rất ít khi đến nơi này ăn mì.

Nhưng hai người kia cũng không phải người bình thường!

Mặc dù lúc ấy không nhìn kỹ nhưng bằng năng lực quan sát nhạy bén và trí nhớ siêu phàm, trong đầu Tư Đồ Hồng lập tức hiện ra cảnh tượng vừa rồi một cách rõ nét, cũng nhanh chóng tóm lấy đầu mối trong đó.

Không sai! Trên người bọn hắn không có sự hiền lành và tốt bụng của nhân viên văn phòng bình thường, cũng không có sự tùy tiện (1) của dân tài xế taxi... Hai người này trông có vẻ rất bình thường nhưng sự bình thường này lại khiến người ta có cảm giác không thoải mái, tựa như... Đúng vậy, sự bình thường của bọn hắn là cố tình tạo ra, nguyên nhân phải cố tình làm như vậy chỉ có một, đó chính là bọn họ vốn cũng không phải là người bình thường!

Lúc Tiểu Mai gọi tên của mình thì hai người kia cũng đang quan sát mình!

Sau đó Lý Thiên rời khỏi tiệm mì, một lát sau mình cũng đi theo sau hắn... Đợi chút, ngay thời điểm ta rời khỏi tiệm mì không xa, dường như lại có người từ bên trong tiệm mì đi ra!

Trong cơn gió thu đầu hiu, Lý Thiên sải bước nhanh về phía trước, Tư Đồ Hồng một mặt không nhanh không chậm âm thầm đi theo phía sau, đồng thời trong đầu cấp tốc suy nghĩ, lần lượt loại bỏ từng bí ẩn đối với hình bóng Lý Thiên phía trước. Đến khi thông suốt những chi tiết này, cả người hắn đột nhiên run bắn lên.

Sau đó, Tư Đồ Hồng giả vờ như không phát hiện ra điều gì, tiếp tục đi về phía trước, nhưng hai tai hai mắt nhạy bén đã bắt đầu được huy động...

Quả nhiên là vậy, hắn nhanh chóng phát hiện được đích xác có người đang theo dõi bọn hắn! Hơn nữa, có thể do năng lực chuyên môn của hai người đang theo dõi kia quá kém cỏi, cũng có thể may mà Tư Đồ Hồng luyện tập thường xuyên nên có được thị giác siêu phàm, tóm lại là hắn rất dễ dàng nhận định: Theo dõi bọn hắn chính là hai người không bình thường trong tiệm mì kia!

Lúc này, Tư Đồ Hồng cảm thấy có hứng thú rồi...

Lý Thiên ở phía trước đương nhiên biết có người đi theo sau lưng, hắn hết quẹo trái rồi lại quẹo phải ở những con đường lớn, những hẻm nhỏ nhằm mục đích có thể cắt đuôi những người phía sau.

Có thể lực khủng bố nào có thể khiến ngay cả lúc Lý Thiên gặp mặt cảnh sát nhân dân như ta mà còn bị người khác theo dõi?

Lại đi thêm một lát, cuối cùng Tư Đồ Hồng đã mất đi sự nhẫn nại. Bằng cách di chuyển như vậy của Lý Thiên, đến bao giờ mới có thể cắt đuôi được? Nếu hắn đã nhất định phải tìm ta, vậy tại sao ta không đi trước dẫn hắn cắt những cái đuôi kia?

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Hồng đột nhiên tăng tốc độ, vượt qua Lý Thiên phía trước...

Mười phút sau, trong một con hẻm u ám, Tư Đồ Hồng và Lý Thiên cuối cùng cũng một mình mặt đối mặt.

“Nói đi, có chuyện quan trọng gì?” Sau khi xác định xung quanh không có người, Tư Đồ Hồng hỏi thẳng vào vấn đề.

Lý Thiên lặng lẽ rút từ trong lòng ngực ra một phong thư, sau đó nhét vào trong tay Tư Đồ Hồng.

Tư Đồ Hồng nhíu mày: “Ông có ý gì?”

Lý Thiên cố sức lắc đầu, ngón tay chỉ về phía dây kéo trên ngực mình, sau đó mới cười nói: “Đội trưởng Tư Đồ, đây là kinh phí của người.”

“Kinh phí?” Tư Đồ Hồng vốn rất kỳ quái về hành động khó hiểu của Lý Thiên, tiếp đó khi nghe hắn nói càng chẳng hiểu gì.

“Đúng. Cục trưởng Tô cùng đội trưởng Vương Bản hiển nhiên là không có hứng thú đối với vụ án của Mina, nhưng ta biết rõ với tư cách là một người có trách nhiệm, một người cảnh sát ưu tú như ngài nhất định sẽ trăm phương nghìn kế để điều tra rõ ràng sự việc. Do đó, tôi quyết định lên tìm người để giúp đỡ, nhất định phải làm sáng tỏ vụ án kia, đem hung thủ phía sau màn ra trước công lý. Tất nhiên, đã làm phiền cảnh quan Tư Đồ phải làm thêm việc điều tra tình tiết vụ án, đương nhiên ta muốn chu cấp một ít kinh phí trợ cấp tất yếu cho cậu...”

“Được rồi!” Tư Đồ Hồng chán nản cắt ngang lời nói của Lý Thiên, đem phong thư nhét trở lại trong tay Lý Thiên rồi sau đó đi về phía lối ra của con hẻm. Hắn đột nhiên cảm thấy rất thất vọng. Lúc đầu, khi nhìn thấy Lý Thiên, còn tưởng rằng Lý Thiên là một trong số rất ít anh hùng vì chính nghĩa, dừng

cảm vạch trần chân tướng. Nhưng hiện tại, mặc dù Lý Thiên không thật sự nói ra rằng hắn muốn mình điều tra rõ nguyên nhân sự việc của Mina, nhưng theo phong thư hắn đưa ra cũng có thể dễ dàng phỏng đoán được, hắn nhất định là người đối đầu với vị sếp là tình nhân của Mina, muốn mượn tay mình để tiêu diệt tên sếp kia, chỉ có khả năng này...

Vì vậy, mặc dù rất muốn từ miệng Lý Thiên tìm hiểu một vài manh mối, nhưng hắn xem thường Lý Thiên, do đó hắn không hề muốn có bất cứ trao đổi nào với Lý Thiên!

Thấy Tư Đồ Hồng muốn đi, Lý Thiên vội vàng bước lên phía trước kéo cánh tay Tư Đồ Hồng lại, thấp giọng nói: “Chớ đã, xin nhờ cậu!”

Bị giữ chặt cánh tay, Tư Đồ Hồng không khỏi nhú chặt mày, hắn quay đầu lại, vừa muốn nói chuyện thì Lý Thiên lại cố nhét phong thư trong tay về phía lòng ngực hắn, hét lên: “Xin nhờ cậu! Nhất định người phải nhận lấy!” Sau đó liền quay người chạy ra khỏi con hẻm, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu!

"Ngày mai ta sẽ trả lại cho người!"

Tư Đồ Hồng đuổi tới cửa ngõ rồi la lớn.

Con gió thu lạnh giá thổi qua, cửa ngõ trên đường phố trống trơn, chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn đường lười biếng.

Mặc dù không nhìn thấy dấu vết của bất cứ kẻ nào, nhưng hắn biết rằng Lý Thiên nhất định có thể nghe được.

Đương nhiên, có thể nghe được tiếng hét của hắn nhất định còn có người khác nghe thấy.

Những lời này của Tư Đồ Hồng rốt cuộc là muốn nói cho ai nghe đây? Chỉ sợ chỉ có bản thân hắn mới biết.

-----o Chú thích o-----

(1) – Nguyên văn: Đại liệt liệt (大咧咧), tiếng địa phương, mang nghĩa tùy tiện/cẩu thả/không cẩn thận...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 44: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (3)

"Ngày mai tôi sẽ trả lại cho ông!"

Tư Đồ Hồng hét lên rất dứt khoát, nhưng sau đó hắn liền nhanh chóng cất phong thư vào trong túi.

Hắn đã quyết định nhận nó. Tiếng la vừa rồi chỉ là cố tình biểu diễn để phối hợp với Lý Thiên thôi.

Bởi vì Tư Đồ Hồng đột nhiên hiểu được hành động quái dị vừa rồi của Lý Thiên là vì cái gì.

Rất dễ dàng nhận thấy trên dây kéo ở ngực Lý Thiên đã bị lắp đặt thiết bị nghe trộm. Do đó, Lý Thiên chỉ có thể không ngừng ra ám hiệu cho mình, và khi nghĩ mình không hiểu được nên chỉ có thể dùng phương thức “Hồi lộ” như vậy!

Nói cách khác, thứ được đặt trong phong thư không phải là tiền mà là tin tức, là tin tức mà Lý Thiên không thể trực tiếp dùng ngôn ngữ để biểu đạt!

Được rồi... Sự việc trông có vẻ càng ngày càng thú vị rồi đây.

Lại còn sử dụng thiết bị nghe trộm!

Hơn nữa dễ nhận thấy rằng Lý Thiên không hề có ý định gỡ thiết bị nghe trộm trên người xuống, bởi vì hắn có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nào đó, hoặc bị đối phương nắm được điểm yếu trong tay, do đó hắn biết chỉ có thể giấu mặt mình trong tình huống có thiết bị nghe trộm trên người! Hắn chỉ có thể dùng phương thức này!

Như vậy, toàn bộ chân tướng hắn là ở trong phong thư này...

Khi về đến nhà, Lý Thiên phát hiện đèn trong nhà đã được bật.

Hắn cũng không lộ ra vẻ giết mình gì. Hắn bình tĩnh đi lên lầu như bình thường, mở cửa ra, sau đó lập tức nhìn thấy một lão già đang mặc Đường trang (1), ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon trong phòng khách của hắn, yên lặng hút thuốc, dưới chân hắn ngổn ngang tàn thuốc lá, dễ dàng nhận thấy đã đợi Lý Thiên lâu rồi.

Hiển nhiên là Lý Thiên không nghĩ đến việc vị khách không mà mà đến này lại là Sở Thiên Hòa.

“Ông đã thật sự đến đây rồi. Sở Sở cũng bị người mang đến đây sao?” Lý Thiên nôn nóng hỏi hắn.

“Mày vẫn còn nhớ đến con gái sao? Tao còn tưởng rằng mày đã sớm quên nó rồi chứ.” Sở Thiên Hòa nhả ra một ngụm khói thuốc, lạnh lùng nói.

“Đương nhiên tôi không quên! Tôi vẫn luôn làm theo ý của ông! Cũng xin ông tuân thủ lời hứa của mình, không được làm tổn thương đến Sở Sở!” Lý Thiên nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Tốt nhất mày nên làm vậy.” Sở Thiên Hòa nhếch miệng, khuôn mặt bỗng trở nên lạnh lẽo, nghiêng răng nói: “Hôm nay mày trốn khỏi tầm mắt của tao, rốt cuộc là có ý gì? Có chuyện gì phải ở sau lưng tao mới có thể nói với tên cảnh sát kia? Tốt nhất mày nên cho tao một lý do thích hợp, nếu không...”

“Tôi đã nói với người rồi, bởi vì có sức ép của cục trưởng Vương – tình nhân của Mina nên cảnh sát không muốn tiếp tục truy cứu vụ án kia nữa, do đó tôi chỉ có thể lựa chọn người có hứng thú nhiều nhất đối với chuyện này - Tư Đồ Hồng để mở ra lỗ hổng, mà muốn Tư Đồ Hồng quyết tâm điều tra chuyện này, cho hắn chút ít on huệ là biện pháp tốt nhất.” Lý Thiên bình tĩnh trả lời.

“Không phải chỉ là hối lộ sao? Vì sao lại phải trốn khỏi tai mắt của toa? Chẳng lẽ mày sợ tao tố cáo việc người hối lộ cảnh sát à?” Sở Thiên Hòa nở nụ cười quái gở.

“Đương nhiên là không phải!” Lý Thiên nhanh chóng phản bác: “Đương nhiên tôi không phải sợ ông, điều tôi lo lắng chính là những người khác! Muốn Tư Đồ Hồng điều tra chuyện này nhất định phải giấu điểm được cảnh sát và giấu điểm được tên cục trưởng họ Vương kia. Như vậy mới có thể thuận lợi tiếp tục tiến hành, do đó tôi đi vòng vèo trong phạm vi lớn như vậy, lựa chọn địa điểm bí mật như vậy thuần túy là vì an toàn! Hơn nữa, người ở đây trách tôi bỏ mặc tai mắt của mình, tại sao không đi trách hai tên thù hằn đần độn của người đi, trách bọn hắn tại sao ngay cả năng lực tối thiểu nhất là lần theo dấu vết cũng không có?!”

Sở Thiên Hòa trầm mặc một chút, hiển nhiên là đã từ từ chấp nhận lý do này của Lý Thiên.

“Mặc kệ như thế nào, tao chỉ cho mày thời gian ba ngày. Nhớ kỹ, mày chỉ có thời gian ba ngày! Trong vòng ba ngày, tao muốn biết tung tích của Mộc Tử, tao mặc kệ mày dùng phương thức gì! Chỉ có ba ngày! Nếu không, tao sẽ cho mày và Sở Sở cùng đến tây thiên!” Sở Thiên Hòa ném mạnh tàn thuốc xuống đất, giẫm lên nó rồi lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ nỗ lực.” Lý Thiên cố gắng khiến mình bình tĩnh khi nhìn Sở Thiên Hòa. Giọng nói lại không tự chủ được trở nên run rẩy: “Dù nói thế nào, Sở Sở cũng là cháu gái của ông, chính tai ông nghe tiếng khóc chào đời của nó và tự mình chăm sóc nó từ nhỏ đến lớn, suốt thời gian bảy năm!”

“Cháu gái? Cháu gái tao ở đâu? Tao... ngay cả con trai cũng không có, cháu gái ở đâu chứ...” Nói đến đây, Sở Thiên Hòa đột nhiên chán nản như bong bóng xẹp xuống, hắn lấy hai tay già nua che mặt lại, hai hàng lệ lập tức chảy xuống giữa những ngón tay.

“Ông nói cái gì? Sở Tuyết Lâm, hắn...” Chứng kiến cảnh một cụ già tóc hoa râm, khuôn mặt đầy nếp nhăn phủ đầy những giọt nước mắt, lòng Lý Thiên cảm thấy quặn lại, hắn hoảng sợ vội hỏi.

“Mày còn không biết sao... Lần này tao về nước là đến nhặt xác cho Tuyết Lâm đấy... Tuyết Lâm, nó... nó cùng người ta ầu đã trong tù... Chết rồi!”

Sở Thiên Hòa nghẹn ngào, cuối cùng bắt đầu òa khóc.

“Tại sao lại như vậy...” Lý Thiên nghe được tin tức này, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy không có tư vị gì. Song sau khi nghĩ đến việc bằng tính cách nham hiểm, Sở Tuyết Lâm nhất định sẽ chọc đến rất nhiều người trong tù, bị giết chết cũng là việc hợp tình hợp lý... Nhưng khi vừa nghĩ đến người đã từng là bạn tốt của mình chết oan uổng, hắn vẫn không nhịn được khó chịu một hồi.

“Vì vậy! Tao nhất định phải lấy tính mạng của thằng nhóc kia! Nhất định phải lấy máu của hắn để cúng tế con trai tao! Toa đã không còn cái gì nữa! Lý Thiên, tao đã trắng tay rồi! Sở dĩ tính mạng của ta vẫn còn kéo dài thuần túy là vì báo thù, báo thù! Tao chỉ cho mày thời gian ba ngày, mày nhất định phải biết rõ thằng nhóc kia ở nơi nào! Nếu không, tao sẽ bắt chấp tất cả giết mày, giết Sở Sở! Khiến tất cả các người đền mạng cho con trai tao! Tao thừa nhận mình thích Sở Sở, yêu mến đứa cháu gái này, nhưng bây giờ tao đã không còn con trai thì có cháu gái để làm gì!”

Lý Thiên vô cùng hoảng sợ khi chứng kiến cảnh Sở Thiên Hòa hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, cảm thấy da đầu ngứa ran từng trận. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng một người bị tình yêu che mắt lại có thể kinh khủng hơn cả chính hắn khi đắm chìm trong thù hận lúc trước.

“Thế nhưng mà... Tôi muốn nói, Tư Đồ Hồng rất dễ dàng tra ra vị trí của Mộc Tử, nhưng muốn thông qua luật pháp để diệt trừ Mộc Tử thì rất khó khăn... Tôi luôn tin tưởng khi Mộc Tử làm một việc sẽ không lưu lại bất cứ sơ hở nào cho cảnh sát.” Lý Thiên dè dặt thăm dò, muốn biết cái tên điên trước mặt này rốt cuộc muốn đối phó với Mộc Tử như thế nào.

“Chỉ cần tìm ra thằng nhóc kia đang ở nơi nào!” Sở Thiên Hòa bỗng bỏ tay khỏi mặt, hai mắt bắn ra hai tia nham hiểm như rắn độc: “Tao chỉ muốn thông qua cảnh sát để nhanh chóng xác định chính xác vị trí của thằng nhóc đó! Sau đó, tao sẽ tự có biện pháp để giải quyết hắn! Bởi vì thằng nhóc kia chủ yếu chơi kiểu đâm một thương lại đối một chỗ, tron như trạch nên hiện giờ tao căn bản không tìm thấy hắn, chỉ có thông qua mạng lưới cảnh sát mới là cách hiệu quả nhất, nhanh chóng nhất.”

Lý Thiên run lên thật lâu mới thất hồn lạc phách thì thào: “Ông muốn... giết hần sao?”

“Con trai tao đã chết!” Sở Thiên Hòa khoa tay múa chân gào thét: “Mày nói tao phải làm thế nào với hần!”

Hai thế lực, tựa như hai tấm lưới vô hình đang lặng lẽ giăng về phía Hắc Bạch Vô Thường.

Đáng sợ nhất là đến giờ Hắc Bạch Vô Thường vẫn hoàn toàn chưa biết gì.

Không biết khi hai tấm lưới này đồng thời siết chặt lại, Hắc Bạch Vô Thường sẽ ứng phó như thế nào...

-----o Chú thích o-----

(1) – Đường trang là một loại trang phục của Trung Quốc, về tên tự có ý chỉ trang phục thời Đại Đường, hiện nay trang phục thường được gọi bằng “Đường trang” là trang phục được phát triển từ triều đại nhà Thanh. Ai hay xem phim Trung Quốc sẽ thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 45: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (4)

“Có lẽ chúng ta nên cân nhắc việc đổi một chiếc xe, ít nhất là một chiếc xe thùng.”

Vùng ngoại thành Tân Bắc, Âu Dương Lục Sắc và Mộc Tử cùng nắm tay nhau đi ra khỏi một quán trọ thô sơ, chậm rãi đi đến bên cạnh đường cái. Đã quen với cuộc sống tấp nập trong thành phố, đột nhiên tiếp xúc với sự tĩnh lặng và yên bình của vùng ngoại thành khiến tâm trí khô khan, rối loạn cũng trở nên bình thản. Mặc dù dầm mưa trên motor suốt hai ngày nhưng trong lòng hai người vẫn như thời tiết sau cơn mưa mùa thu này vậy, rất tuyệt vời. Cân nhắc đến việc phải mua rất nhiều thứ để mang về nhà, Mộc Tử liền gửi motor trong quán trọ, quyết định bắt xe để đi vào bên trong thành phố Tân Bắc phía trước.

“Ừ, anh quyết định chờ sau khi tích góp đủ tiền sẽ đi mua một chiếc.” Mộc Tử vừa ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh thẳm, vừa đàm đàm trả lời Âu Dương Lục Sắc.

“Hả? Cuối cùng anh cũng chịu buông tha cho chiếc Halley của mình sao? Vậy anh muốn mua xe gì nào? BMW? Ferrari?” Âu Dương Lục Sắc mỉm cười hỏi.

“BMW là thứ dành cho đại gia mới nổi, Ferrari dành cho phú nhị đại.” Mộc Tử nhún mày, trịnh trọng nói, dường như đang trách cứ Âu Dương Lục Sắc đánh giá quá thấp khẩu vị của mình.

Vậy rốt cuộc anh muốn mua xe gì? Đừng nói là mua một chiếc xe máy phía trên có lắp ráp một cái lồng xe như cái kia nha?” Âu Dương Lục Sắc mỉm cười, tay chỉ về phía một chiếc xích lô gần máy đã được sửa chữa lại, nó giống một chiếc xích lô bình thường nhưng lắp ráp thêm mái che, nhờ đó có thể che gió tránh mưa. Loại xe này lưu hành rất nhiều trên đường từ vùng ngoại thành đến thành phố Tân Bắc, chủ yếu là cho thuê để chở khách.

“Nó quá nhỏ.” Mộc Tử lắc đầu trả lời: “Bất kể như thế nào cũng phải mua một chiếc lớn hơn một chút, ít nhất là sau khi trở về có thể chở được đồ đạc khi đi mua sắm cho bác trai bác gái.”

“Trái lại em có một đề nghị khác.” Âu Dương Lục Sắc trịnh trọng nói, chỉ chỉ về phía một chiếc xe kền cang bên trái.

“Steyr?” Mộc Tử ra vẻ choáng váng, “Rốt cuộc chúng ta về thăm người thân hay là dọn siêu thị vậy?”

Hai người vừa nói vừa cười, đứng ở ven đường chuẩn bị gọi một chiếc taxi.

Nơi này là vùng ngoại thành, lượng taxi qua lại rất thưa thớt, hai người chờ một lát cuối cùng cũng phát hiện một chiếc taxi chạy về hướng này.

Taxi chạy từ bên phải đến đây với tốc độ không chênh lệch với Steyr lắm, nhưng vì khoảng cách quá xa nên chiếc Steyr đi đến bên cạnh hai người trước.

Mộc Tử nhìn chiếc taxi bên phải đến rồi giơ tay lên làm thành dấu dừng xe.

Đúng lúc này, chiếc Steyr bất thành linh thay đổi phương hướng, tăng tốc lao về phía hai người Mộc Tử!

Lúc này Steyr chỉ cách bọn hắn không quá 10m, đầu xe khổng lồ tựa như quả đấm của tử thần toàn năng rít gào, trong chớp mắt là có thể khiến hai người chết tươi tại chỗ.

Âu Dương Lục Sắc trợn mắt hoảng sợ nhưng không hét ra được âm thanh gì. Thẳng cho đến khi chạm tới đầu xe, hai con người của nàng đột nhiên tròn tròn, sau đó!

Chợt ầm một tiếng, nàng chỉ cảm thấy một sức mạnh cực lớn đẩy mạnh mình ra, đó là cánh tay của Mộc Tử! Tại thời khắc nguy cấp nhất, Mộc Tử đã gắng sức đẩy nàng về phía sau, sau lưng hai người là một cái rãnh sâu dùng để thoát nước, do đó sau cái đẩy này của Mộc Tử, cơ thể Âu Dương Lục Sắc trực tiếp ngã xuống rãnh sâu, sau đó lăn về phía đầu cái rãnh với tốc độ rất nhanh!

Mười mấy giây đồng hồ qua đi, Âu Dương Lục Sắc mới choáng váng đầu óc bò ra theo những vũng nước nông của cái rãnh, tiếp đó, nàng không quan tâm đến sự đau nhức của tất cả các khớp xương trên cơ thể, vừa điên cuồng kêu tên của Mộc Tử, vừa lao đảo leo ra khỏi rãnh sâu, chạy lên đường cái. Sau đó, nàng lập tức nhìn thấy Mộc Tử đang đứng ở ven đường, ngơ ngác nhìn về phía xa xa.

"Mộc Tử! Anh không sao chứ..." Âu Dương Lục Sắc vút hết thấy sự thận trọng và tác phong vốn có, cấp tốc chạy về phía trước, xoay Mộc Tử một vòng, cẩn thận kiểm tra từng chút một, phát hiện ngoại trừ đầu gối và trên tay có vài vết trầy da bên ngoài thì không có gì nghiêm trọng, lúc này nàng mới thờ phào rồi ngã nhào trên mặt đất, thở hổn hển từng hơi từng hơi.

"Là có ý... Có ý đây!" Mộc Tử nhìn về phía chiếc Steyr biến mất, lẩm bầm.

Đúng lúc này, một chiếc Passat màu đen nhanh chóng chạy tới, dừng ngay trước mặt bọn hắn.

Cửa xe mở ra, một người mặc áo da màu nâu, quần jean màu xanh nhạt, chân mang giày da có dây buộc bước xuống xe, từ từ đi đến trước mặt Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc.

Mộc Tử vẫn nhìn chăm chăm về hướng chiếc Steyr biến mất như đang suy nghĩ gì đó, dường như không nhìn thấy người thanh niên gầy còm này đi đến trước mặt mình, trong khi đó thì Âu Dương Lục Sắc lại rất tò mò với người thanh niên này.

Thứ nhất, nhìn bề ngoài thì dễ nhận thấy người này cũng không già lắm, tối đa khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, quần áo của hắn đơn giản mà gọn gàng, trên cằm là chòm râu thưa thớt, hiển nhiên là người lười quan tâm đến bản thân, đương nhiên khi nhìn cơ thể hoàn toàn không chút mỡ thừa của hắn thì hiển nhiên không phải là vì lười biếng, mà là vì – bận rộn. Điều khiến Âu Dương Lục Sắc cảm thấy hiếu kỳ nhất trên người người này là ánh mắt của hắn. Đôi mắt kia thâm thúy và sáng ngời, tựa như ánh sáng sắc bén của hai ngôi sao trong đêm tối, tràn ngập vẻ đẹp rực rỡ của trí tuệ, khi hắn nhìn chăm chú vào người sẽ khiến người phải khuất phục dưới vầng sáng chói mắt đấy, không dám đối mặt với nó. Hàng lông của hắn như trời sinh đã không thể hoàn toàn kéo căng ra, điều này khiến hắn trông có vẻ dường như đang luôn luôn tự hỏi một vấn đề nào đấy. Như vậy, hoặc hắn là một người thích suy luận, bất cứ lúc nào cũng có thể suy nghĩ, nếu không thì chính là một người đa sầu đa cảm, theo chủ nghĩa bi quan thái quá. Nhưng Âu Dương Lục Sắc nhanh chóng xác định được người này không thuộc loại thứ hai, vì vậy khóe miệng hơi nhếch lên của người này khiến hắn trông có vẻ tràn đầy tự tin, mỗi khi đi eo ngực thẳng tắp, bước từng bước thận trọng nhưng mạnh mẽ khiến người khác có cảm giác hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, một người như vậy tuyệt đối sẽ không thuộc kiểu người theo chủ nghĩa bi quan.

Vậy thì người này là ai, từ đâu đến? Tại sao hắn lại đến trước mặt mình và Mộc Tử?

Trong khi nàng đang nghi hoặc, người thanh niên mở miệng nói, hắn vốn đang đứng quan sát Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, liền ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Khiến hai vị giạt mình rồi, mời lên xe."

"Không cần. Chúng ta sẽ bắt taxi." Âu Dương Lục Sắc thấy Mộc Tử không có phản ứng gì, đành phải từ chối. Đối với một người xa lạ không hề quen thuộc, tốt nhất là cẩn thận một chút. Bởi vì Mộc Tử đã từng nói rằng con đường và phương pháp sinh tồn mà bọn hắn lựa chọn khiến bọn hắn nhất định phải cẩn thận, nếu không sẽ rất dễ dàng rơi vào nguy hiểm.

"Chỉ sợ là không được." Khóe miệng bên phải của người thanh niên hơi nhếch lên, khiến khóe miệng vốn hơi nhếch lên lại càng nhếch lên, lộ ra một hàm răng sáng bóng.

"Vì sao?" Âu Dương Lục Sắc chậm rãi từ mặt đất đứng lên, lạnh lùng hỏi.

"Bởi vì hắn là cảnh sát." Đúng lúc này, Mộc Tử vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng thu lại ánh mắt đang chăm chú về phương xa, nghehnh đón đôi mắt sắc bén của người thanh niên, thản nhiên nói.

"Cảnh sát?" Âu Dương Lục Sắc kinh hãi.

"Ánh mắt của cậu quả nhiên lợi hại." Người thanh niên vừa mỉm cười vừa thò tay vào túi áo da móc ra một tờ giấy chứng nhận, "Bây giờ xin giới thiệu về bản thân một chút, tôi là đội phó đội cảnh sát hình sự, Tư Đồ Hồng..."

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 46: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (5)

“Vừa rồi lúc chiếc Steyr lao vào, nhìn động tác tránh né của cậu thì có vẻ như thân thủ không tệ chút nào, có tập võ à?” Bên trong chiếc Passat màu đen, Tư Đồ Hồng vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đang ngồi phía sau, hỏi.

“Mỗi tuần ít nhất ba lần đi tập thể hình, đây là thói quen từ lâu của tôi.” Mộc Tử nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì đó, hồ hững trả lời.

“Đừng rồi, vừa rồi làm sao anh tránh được? Em còn tưởng rằng...” Âu Dương Lục Sắc vẫn còn sợ hãi, hỏi.

Cuối cùng Mộc Tử cũng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn tái nhợt của Âu Dương Lục Sắc bằng một ánh mắt ấm áp, như ánh sáng mặt trời sưởi ấm cho trái đất bị bao phủ bởi băng tuyết. “Anh hiểu rõ cấu tạo của các loại xe, vì vậy khi chiếc Steyr lao đến, anh đã nhanh chóng lẩn một vòng trên mặt đất, nghiêng người lẩn về phía dưới dưới gầm xe khá cao của chiếc Steyr. Anh chỉ có phương pháp này để có thể tránh né.”

Âm thanh của hán rất nhẹ nhàng, ánh mắt thật ấm áp, nhanh chóng khiến trái tim đang sợ hãi của Âu Dương Lục Sắc bình tĩnh lại. Vốn là một lần về thăm nhà rất nhẹ nhàng, không nghĩ rằng sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn đến như vậy, vốn tự dung bị va chạm với một chiếc Steyr, lại bị cảnh sát tìm đến tận cửa, những biến cố liên tiếp này khiến Âu Dương Lục Sắc có phần khó mà tiếp nhận được, nhưng lúc này, cảm nhận được ánh mắt ấm áp của Mộc Tử, cuối cùng nàng cũng cảm thấy tạm thời nhẹ nhõm. Trong suy nghĩ của nàng, ít nhất bên cạnh còn có Mộc Tử, nam nhân thân bí này có năng lực ứng phó với mọi biến cố...

Âu Dương Lục Sắc tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng, lần về nhà này của bọn hán đã được định trước sẽ xảy ra rất nhiều sự việc. Vụ tai nạn nho nhỏ này chỉ mới là sự bắt đầu. Đến khi sự việc phát triển đến thời điểm khó có thể giải quyết được, Mộc Tử còn năng lực ứng phó sao...

“Làm sao cậu nhận ra được thân phận của tôi?” Sau một khoảng thời gian ngắn chìm trong im lặng, Tư Đồ Hồng đặt câu hỏi thứ hai.

“Trực giác.” Mộc Tử hồ hững trả lời, “Trước kia tôi có vài lần qua lại khá thân thiết với cảnh sát, trên người các người đều có khí chất và mùi giống nhau.”

“Xem ra trực giác của cậu rất chính xác.” Tư Đồ Hồng giảm tốc độ xe, cười nói, “Đối với sự việc Steyr vừa rồi, cậu có ý kiến gì không?”

“Không có.” Mộc Tử vờ về tóc trên trán, nhanh chóng trả lời, “Chẳng qua chỉ là một tai nạn, có lẽ lái xe là tay mơ, có thể là say rượu, cũng có thể tay lái đột nhiên không nhạy, vân vân, tóm lại có thể sẽ có hơn vạn khả năng, vậy thôi.”

“Vậy cậu có nghĩ đến điều này không, trong vạn khả năng này có bao gồm cả một khả năng, đó chính là có người muốn lấy mạng của cậu đấy! Cho nên muốn dùng phương pháp này để tiêu diệt cậu?” Tư Đồ Hồng vừa quan sát sắc mặt Mộc Tử qua gương chiếu hậu, vừa ung dung hỏi.

“Đó hình như là việc của cảnh sát các anh mà.” Mộc Tử cười nói, “Đối với thành phố này, tôi chỉ là khách qua đường, tôi mới đến đây, trên người cũng không có thứ gì đáng giá, vì vậy sẽ có rất ít người cảm thấy hứng thú với tính mạng của tôi.”

“Mộc Tử!” Tư Đồ Hồng đột nhiên đạp phanh, cùng với tiếng phanh lại chói tai, chiếc Passat dừng lại ven đường. Tư Đồ Hồng lạnh lùng hét lên, đột nhiên xoay đầu lại, hai mắt như bắn điện về phía khuôn mặt của Mộc Tử, “Nói cho tôi biết, cậu giết chết Mina bằng cách nào?”

Trong nháy mắt, ánh mắt của hai người đàn ông đan vào nhau, như hai ngôi sao băng bay với tốc độ cao va vào nhau kịch liệt, mặc dù không có bất cứ âm thanh gì nhưng lại đủ để long trời lở đất. Âu Dương Lục Sắc đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong xe bắt đầu nhanh chóng tăng lên, cái nóng mãnh liệt và đột ngột này có ma lực rất kỳ diệu: cho dù tinh thần người phấn chấn cũng sẽ cảm thấy rung mình từ đáy lòng. Đây chính là cảm giác đối mặt với một trận chiến tuyệt vời sắp diễn ra! Như vậy, Mộc Tử gặp được Tư Đồ Hồng nhất định là kỳ phùng địch thủ, nhất định là một trận chém giết dài lâu, nhất định là một trận đấu sống còn bất tận, vô cùng tuyệt vời, trí tuệ và dũng cảm! Sau này, sự thật đã chứng minh cảm giác của Âu Dương Lục Sắc thật sự chính xác, khi Mộc Tử gặp Tư Đồ Hồng, cũng giống như Tây Môn Xuy Tuyết gặp Diệp Cô Thành, cả hai đều là người sẵn sàng liều lĩnh vì lý tưởng cao thượng trong lòng, khi lý tưởng của hai người mâu thuẫn với nhau, cũng chỉ có chiến đấu...

Đối với những chất vấn đột ngột này của Tư Đồ Hồng, Mộc Tử tỏ ra vô cùng thản nhiên. Hán dường như không nghe thấy câu hỏi của Tư Đồ Hồng, chậm rãi ấn cái nút chạy bằng điện mở cửa sổ xe ra, cố gắng hít thở không khí trong lành ngoài cửa sổ. Một lát sau, hán mới từ từ ngheh tiếp ánh mắt sáng ngời của Tư Đồ Hồng.

Khóe miệng Tư Đồ Hồng nhếch lên, dường như chuẩn bị nở một nụ cười, hán âm thầm đếm trong lòng, theo tình huống bình thường, trong vòng năm giây Mộc Tử sẽ nói với mình rằng: thật xin lỗi, ta nghe mà không hiểu người nói cái gì cả...

Đáng tiếc là Mộc Tử luôn có năng lực ngoài dự đoán của mọi người, hán ngheh đón ánh mắt của Tư Đồ Hồng, sau đó nhanh chóng dùng một câu hỏi để trả lời: “Anh tìm được chứng cứ gì?”

“Không có.” Tư Đồ Hồng khẽ chớp chớp mắt, thờ phào một hơi rồi chậm rãi trả lời: “Thủ đoạn của cậu quả là rất cao minh, rất tỉ mỉ, quả thật tôi không thấy có sai sót gì, cũng không tìm ra chứng cứ xác thực nào... Nhưng có một câu nói rất hay, nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm, chỉ cần người làm, tôi nhất định có thể tìm được sơ hở, đây chỉ là vấn đề thời gian.”

“Cho nên hiện tại anh không có quyền tạm giam tôi.” Mộc Tử nheo mắt lại, cười nói. Giọng điệu tỏ ra hết sức ung dung.

“Tôi vốn không nghĩ đến việc muốn tạm giam cậu. Sở dĩ tôi đến tìm cậu là để bảo vệ.” Tư Đồ Hồng cười nói. “Mộc Tử, tôi nghĩ chúng ta đều là người thông minh, không cần phải giả giờ giả vờ hồ đồ nữa. Tên sát thủ trong chiếc Steyr kia rất không chuyên nghiệp, tin rằng bằng đầu óc của mình, cậu đã sớm nhận ra bọn họ cố tình rồi.”

“Vậy tôi còn phải đa tạ anh rồi.” Mộc Tử vẫy vẫy tóc mỉm cười, “Để tôi đoán xem làm sao anh tìm được tôi nhỉ, có phải là Lý Thiên hay không?”

Lý Thiên?

Vẫn luôn yên lặng lắng nghe bên cạnh, thân thể mềm mại của Âu Dương Lục Sắc không khỏi chấn động.

Rõ ràng là Lý Thiên đã tìm được Tư Đồ Hồng..

Bên trong chiếc Passat màu đen, vào thời điểm Hắc Bạch Vô Thường và đối thủ mạnh mẽ mà bọn họ nhất định phải gặp trong đời – Tư Đồ Hồng, đang trải qua lần giao chiến đầu tiên, thì trong một chiếc xe cao cấp ở phía xa, một đôi mắt đang chú ý nghiêm ngặt mọi động tĩnh của bọn họ thông qua ống nhòm.

“Sao bọn hắn lại dừng lại... Vì sao Tư Đồ Hồng không trực tiếp bắt bọn hắn? Nếu như bọn chúng bị tổng vào ngục thì có thể sử dụng đám phế vật này để đi đối phó rồi.”

Hơn mười phút đồng hồ trôi qua, thấy chiếc Passat ở xa không có động tĩnh gì, Sở Thiên Hòa chậm rãi đặt ống nhòm xuống, bóp trán rồi lẩm bầm một mình. Sau đó quay đầu nhìn về phía Lý Thiên đang ngồi ở ghế sau.

“Tôi đã nói rồi, Mộc Tử làm việc sẽ không lưu lại chứng cứ xác thực cho cảnh sát đâu.” Chứng kiến Sở Thiên Hòa theo dõi hắn, Lý Thiên lạnh lùng nói, “Hiện giờ tôi đã làm theo những gì ông yêu cầu, ông cũng đã tìm được Mộc Tử, vậy người có nên thực hiện lời hứa của mình hay không? Hy vọng bây giờ ông sẽ giao Sở Sở cho tôi.”

“Không! Lý Thiên, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện còn thú vị hơn muốn người đi làm, phải!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 47: Đuổi Giết Hắc Bạch Vô Thường (6)

Sở Thiên Hòa...

Mộc Tử đã từng được chứng kiến sự thận trọng và nham hiểm của Sở Tuyết Lâm, nếu dựa theo logic có cha mới có con để suy đoán, vậy thì cha hắn – Sở Thiên Hòa hẳn cũng là một nhân vật rất khó đối phó. Bọn hắn thuộc về loại nhân tài bụng dạ thâm hiểm điển hình, trong tư tưởng của loại người này hoàn toàn không có quan niệm gì về phương diện đạo đức hoặc chính nghĩa, một khi cho rằng chuyện gì đó là đúng, bọn hắn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, không quan tâm bất cứ hậu quả nào để hoàn thành...

Nhưng điểm đáng sợ nhất của loại người này chính là sự thâm hiểm của bọn hắn, sở dĩ nói thâm hiểm là vì bọn hắn là người có tâm cơ, có đầu óc luôn bình tĩnh và khôn ngoan, có tâm địa nguội lạnh như sắt thép, có nghị lực đáng sợ có thể nằm gai nếm mật. Trở thành kẻ địch của loại người này thật sự là một việc khiến người ta rất đau đầu...

Một mặt, Tư Đồ Hồng bên bị quyết tâm truy hỏi, mặt khác thì Sở Thiên Hòa đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn trừ khử bọn hắn thật nhanh, lại thêm một người duy nhất biết rõ bí mật của Mộc Tử, hơn nữa lại bị kẻ địch nắm thóp – Lý Thiên! Khi Âu Dương Lục Sắc nghĩ đến những điều này, năng cảm thấy mọi thứ thật sự tồi tệ.

Do đó, mặc dù Tư Đồ Hồng đã đưa bọn hắn vào trong thành phố Tân Bắc nhưng khi đi đến trước cửa nhà, Âu Dương Lục Sắc không hề có một chút hưng phấn và vui sướng nào. Trong suốt quãng đường ngồi trên xe, bộ dạng nặng nề nào đó, trái lại, Mộc Tử lại luôn ung dung, tùy ý nói nhăng nói cuội với Tư Đồ Hồng.

Lúc nhá nhem tối, bên trong ráng chiều muôn màu muôn vẻ, chiếc Passat màu đen chậm rãi dừng lại trước cửa trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Tân Bắc – siêu thị Thời Đại. Sau khi để lại cho Mộc Tử một tấm danh thiếp, Tư Đồ Hồng rất lịch sự tạm biệt bọn họ.

“Vào thời điểm cậu thăng thưởng không phủ nhận mối quan hệ giữa mình và vụ án của Mina, tôi đã xác định cậu là một đối thủ đáng để tôn trọng. Nếu cậu không phải là người có dính líu đến vụ mưu sát, nếu như tôi không phải là cảnh sát, tôi nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn bè rất thân thiết... Nhưng

mà! Tôi là cảnh sát, vì vậy tôi phải tiếp tục điều tra, trước khi chân tướng rõ ràng, chúng ta chỉ có thể là đối thủ.”

Mộc Tử tỏ ra rất ung dung, chủ động bắt tay với Tư Đồ Hồng.

“Trước khi anh từ bỏ việc điều tra, tôi biết mình nói gì anh cũng sẽ không tin tưởng. Do đó, tôi lựa chọn sự im lặng. Nếu cuộc điều tra của anh có bất kỳ điểm nào cần tôi phối hợp, cứ mở miệng.”

Vào thời điểm hai người bắt tay nhau, mặc dù bề ngoài là gió êm sóng lặng nhưng Âu Dương Lục Sắc dường như có thể cảm nhận được trên người của hai người đầy phát ra một luồng khí mãnh liệt, cũng có thể gọi là khí thế, hai luồng khí thế đều đang tiềm ẩn để chờ được bộc phát, một khi va chạm dường như có thể gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Theo góc độ quan sát của Âu Dương Lục Sắc, hai nam nhân này cao không chênh lệch nhau lắm, bởi vì khá gầy còm nên Tư Đồ Hồng có vẻ cao hơn một tí, nhưng nếu nói về khí thế hiện nay, Mộc Tử hoàn toàn áp đảo Tư Đồ Hồng. Âu Dương Lục Sắc nghĩ đến tình huống trước mắt, thật sự không rõ sự tự tin mãnh liệt kia rốt cuộc là đến từ đâu vậy...

Nhìn theo chiếc xe con của Tư Đồ Hồng biến mất ở đầu phố, Mộc Tử mỉm cười vắn về tóc trên trán, sau đó nắm bàn tay của Âu Dương Lục Sắc, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, nếu mau chóng mua xong đồ thì hẳn là có thể về nhà kịp giờ cơm tối.”

Nói xong, hắn kéo nàng đi về phía cửa siêu thị.

“Anh thậm chí còn không phủ nhận một câu nào! Trong khi đó Tư Đồ Hồng hoàn toàn không có bất cứ chứng cứ nào, chỉ là nghi ngờ lung tung, vô căn cứ.” Âu Dương Lục Sắc vừa đi bên cạnh vừa cau mày nói.

“Nếu đối lại là những người khác, cho dù có là cảnh sát với cấp bậc cao hơn Tư Đồ Hồng đến đây chất vấn anh, anh chẳng những phủ nhận, thậm chí còn vu cáo hắn hăm hại.” Mộc Tử nhanh chóng trả lời, “Nhưng hắn lại là Tư Đồ Hồng. Trong thời gian ngắn giao phong với hắn, anh đã xác định rằng phủ nhận với một người như vậy, hoặc áp dụng bất cứ thủ đoạn chống chế nào đều là một sự si nhục trí tuệ đối với anh và hắn.”

Âu Dương Lục Sắc như hiểu như không khẽ gật đầu, nàng là một thiên tài máy vi tính, chương trình của máy vi tính mặc dù rất phức tạp nhưng dù sao cũng là do con người tạo ra, cuối cùng cũng bị khống chế bởi tư tưởng của con người. Mà các mối quan hệ giữa người với người thì phức tạp hơn nhiều so với các chương trình máy vi tính, nàng là người có tâm tư khá đơn thuần, vì vậy, đối với rất nhiều phương thức xử lý của Mộc Tử trong phương diện các mối quan hệ giữa các cá nhân, nàng đều không hiểu nổi, cũng lười suy nghĩ...

“Thế nhưng chúng ta làm sao bây giờ? Theo như lời của Tư Đồ Hồng, Sở Thiên Hòa đã phát điên vì cái chết của con trai, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua khi chưa giết được chúng ta đây! Nhưng Tư Đồ Hồng cũng chẳng có chứng cứ xác thực để bắt hắn, như vậy... Chúng ta chỉ có thể ngồi chờ sát thủ đến tìm chúng ta lần nữa hay sao?” Âu Dương Lục Sắc dừng bước, kéo Mộc Tử lại, sắc mặt tái nhợt hỏi.

Dưới ánh đèn neon, ánh mắt của Mộc Tử hơi chớp chớp một chút, sau đó trên khuôn mặt lại hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng, hắn dịu dàng ôm lấy chiếc eo thon của Âu Dương Lục Sắc, tiếp tục đi về phía cửa ra vào của siêu thị, vừa đi vừa nói: “Đầu tiên, nếu Sở Thiên Hòa giống như con trai mình thì hẳn là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, nhưng hiện tại chúng ta chẳng cần lo lắng gì về hắn đâu.”

“Vì sao?” Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc.

“Như em đã nói đấy, hắn đã phát điên rồi. Cho dù đầu óc của một người có bình tĩnh và sáng suốt đến đâu đi chăng nữa, một khi đã bị khống chế bởi sự cực đoan nào đó thì hẳn nhất định trở thành một người đầu óc rối loạn, đối với một kẻ đầu óc rối loạn, chúng ta cần gì phải sợ hắn? Em xem, Sở Thiên Hòa muốn sai khiến Lý Thiên tìm cảnh sát để vạch trần chúng ta, rồi sử dụng sức mạnh của mạng lưới cảnh sát để tìm ra tung tích của chúng ta, sau đó thuê sát thủ đuổi giết chúng ta. Hành động này của hắn đã chứng minh rằng đầu óc hắn đã hoàn toàn rối loạn, nếu là Sở Thiên Hòa, anh tuyệt đối sẽ không làm ra những quyết định ngu xuẩn như vậy.”

“Anh có ý gì?” Âu Dương Lục Sắc có sức huy động từng tế bào não một của mình nhằm nỗ lực khiến tốc độ suy nghĩ của mình có thể vượt qua bước chân của Mộc Tử.

“Nếu là Sở Thiên Hòa, anh tuyệt đối sẽ không lựa chọn việc cùng lúc khiến cảnh sát chú ý và lại còn thuê sát thủ để giải quyết vấn đề. Bản thân điều này đã là một quyết định khá nguy hiểm, khá ngây thơ. Vậy anh sẽ làm như thế nào đây? Anh nghĩ rằng phương pháp đơn giản nhất chính là lợi dụng Lý Thiên, anh sẽ ép Lý Thiên bịa đặt vài chuyện hoặc tìm một vài người làm chứng giả, như vậy là có thể mượn tay cảnh sát tri hoãn, giam giữ chúng ta, sau đó anh sẽ dùng một khoản tiền lớn để mua chuộc và hối lộ nhân viên cảnh sát, khiến chúng ta phải trực tiếp chịu án oan, nếu không được thì cũng có thể thuê sát thủ thân không hay quỹ không biết giết chết chúng ta lúc đang bị tạm giam, ví dụ như hạ độc vào thức ăn, gây ra tai nạn giao thông khi đang trên đường bị áp giải, vân vân, như vậy không chỉ có thể đẩy hết trách nhiệm lên người cảnh sát, mà còn có thể khiến cảnh sát từ bỏ điều tra, lại càng không lần theo mình...”

Âu Dương Lục Sắc lắng nghe phân tích của Mộc Tử, vẻ mặt không ngừng thay đổi. Đến khi cuối cùng hắn cũng dừng lại, nàng nhìn không được cảm thán nói: “Hắc Vô Thường, anh còn đáng sợ hơn Sở Thiên Hòa vạn lần.”

“Hy vọng đây không phải là lời nói móc anh.” Mộc Tử sờ sờ cái mũi xinh xắn của Âu Dương Lục Sắc, cười nói, “Người là động vật phức tạp nhất, nguyên nhân chính là vì con người có suy nghĩ, chỉ cần có thể duy trì đầu óc bình tĩnh và nhạy bén, chúng ta không cần e ngại bất cứ kẻ địch nào... Hiện giờ, điều duy nhất chúng ta phải làm chính là hưởng thụ sự vui vẻ khi được về nhà, đồng thời chuẩn bị thật tốt để ứng phó với những người bạn sát thủ kia – Tư Đồ Hồng đã lưu lại số điện thoại cho chúng ta, rất thuận tiện để báo cảnh sát đấy. Về phần Sở Thiên Hòa... Anh cần bản không xem hắn là đối thủ. Hắn không có tư cách...”

Mộc Tử nói, cho dù bất cứ lúc nào sát thủ cũng có thể xuất hiện, chỉ cần bọn hắn có thể kéo dài thời gian vài phút, Tur Đồ Hồng sẽ lập tức đến hỗ trợ. Hơn nữa, lúc giết người, một sát thủ chân chính tuyệt đối không giống như trong những bộ phim điện ảnh kia, giữa ban ngày ban mặt mưa dầm động thương trước mắt bao nhiêu người, vì vậy, chỉ cần cố gắng luôn ở những địa điểm đông người, cơ hội ra tay của sát thủ sẽ trở nên rất ít ỏi...

Nhưng đôi khi hắn cũng tính sai đấy, hắn không tính toán đến một điểm, đó là sự điên cuồng của Sở Thiên Hòa đã đạt tới cực hạn, điều này khiến hắn đã bước một bước mà người ta không thể tưởng tượng nổi trong chuyện báo thù này – Sở Thiên Hòa gần như đã thế chấp toàn bộ tài sản, đồng thời thuê ba đợt sát thủ, hơn nữa, ba đợt sát thủ này không hề đều ngu ngốc như vậy...

Trong khi Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc điên cuồng mua sắm tại siêu thị Thời Đại, bọn hắn cũng không hề nghĩ rằng đợt truy sát lần thứ hai lại có thể đến nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 48: Lần Truy Sát Thứ Hai!

Lần truy sát thứ hai bắt đầu từ lúc sau khi mua sắm xong xuôi ở siêu thị, trên đường bắt taxi để trở về nhà cô của Âu Dương Lục Sắc.

Cô của Âu Dương Lục Sắc sống ở một khu vực tương đối vắng vẻ phía tây thành phố, sau khi taxi rời khỏi siêu thị Thời Đại, bị kẹt trong đường phố sầm uất một lát cuối cùng cũng đi đến quốc lộ khá thưa thớt xe cộ ở khu vực phía đông, khi lái xe đang chuẩn bị tăng tốc, Âu Dương Lục Sắc vẫn đang căng thẳng thần kinh chợt phát hiện trong kính chiếu hậu có một chiếc xe hơi màu đen đuôi theo từ phía sau, hơn nữa như hình với bóng, từ đầu đến cuối không nhanh không chậm theo sau.

“Mộc Tử, xe đằng sau có vấn đề.” Âu Dương Lục Sắc khẩn trương kéo góc áo của Mộc Tử, chỉ về phía kính chiếu hậu. Để không làm cho tài xế nghi ngờ và sợ hãi, âm thanh của nàng vô cùng nhỏ.

Mộc Tử lặng lẽ lấy chiếc kính râm có chứa thấu kính kính viễn vọng từ trong túi ra đeo lên mắt, quay đầu nhìn về phía sau, nhanh chóng nói: “Passat màu đen, biển số xe BB1985.”

Âu Dương Lục Sắc thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là xe của Tur Đồ Hồng. Hắn theo dõi chúng ta à?”

Có lẽ liên quan đến việc thường xuyên tiếp xúc với chương trình máy tính, Âu Dương Lục Sắc có một cảm giác rất kỳ diệu đối với những con số, gần như có bản lĩnh xem qua là nhớ, loại bản lĩnh này khiến một người gần đây khá tự phụ về trí nhớ của mình – Mộc Tử theo không kịp. Gần như trong nháy mắt khi Tur Đồ Hồng xuất hiện trước mặt bọn hắn, biển số xe BB1985 này đã như một con dấu, được khắc sâu vào trong đầu nàng, vì vậy khi Mộc Tử vừa đọc ra biển số xe, nàng lập tức nhớ tới đây chính là xe hơi của Tur Đồ Hồng.

Mộc Tử tháo kính râm xuống, nhíu mày lầm bầm như nói: “Tại sao hắn phải theo dõi chúng ta?”

“Có lẽ vì sợ chúng ta bị tập kích trên đường nên đi theo bảo vệ chăng?” Âu Dương Lục Sắc nói khẽ suy đoán của mình.

“Bảo vệ chúng ta...”

Rất dễ nhận thấy, Tur Đồ Hồng là người, nếu hắn phải bảo vệ một người tiếc thời gian như vàng, quyết định nhanh chóng, tuyệt đối sẽ không sử dụng phương thức ngu ngốc như thế này!

... Thế nhưng mà, vì sao cứ một mực thật sự là xe của hắn?

Trong khi Mộc Tử đang vân vê lọn tóc, điên đầu suy nghĩ thì người tài xế vốn vẫn luôn im lặng lái xe đột nhiên gõ vô lăng, la lên: “Móa nó, cảnh sát giao thông!”

Sau đó, hắn đột nhiên đạp phanh lại, giảm tốc độ taxi, chậm rãi dừng lại ven đường.

Ngay phía trước taxi là một chiếc xe cảnh sát giao thông đang nhấp nháy đèn báo hiệu, một người mặc đồng phục cảnh sát giao thông cầm cặp văn kiện đứng để viết đơn phạt đang bước nhanh về hướng này.

“Bà mẹ nó, đoạn đường này quanh năm suốt tháng chẳng thấy cảnh sát đến, lão tử lại là người đầu tiên đụng phải... Đêm nay lại làm không công rồi. Móa!” Tài xế taxi vừa bĩu môi thăm mắng, vừa bắt đầu lấy giấy tờ xe để ra ngoài.

Mà lúc này, chiếc Passat của Tur Đồ Hồng đằng sau cũng tăng tốc, nhanh chóng từ phía sau chạy đến.

Khi nhìn thấy khoảng cách phía trước giữa cảnh sát giao thông và chiếc taxi chỉ còn hơn mười mét, Mộc Tử đột nhiên nói với tài xế taxi: “Bác tài, tôi chịu phạt thay bác, thế nào?”

“Cậu nói cái gì?” Hiển nhiên là tài xế nghi ngờ người khách trẻ tuổi này đùa giỡn với mình, không khỏi nhún mày hỏi.

“Tôi nói là tôi biết vị cảnh sát giao thông kia, chỉ cần tôi lái xe là có thể khiến hắn giờ cao đánh khê! Nhanh!”

Mộc Tử vừa giải thích vừa dùng tay kéo ghế lái phụ của tài xế ở trên một phát, nhanh nhẹn leo lên trên, thay tài xế ngồi vào vị trí điều khiển.

Lúc này, cảnh sát giao thông đã đi đến trước cửa xe bên trái, mà ngay lúc đó, chiếc Passat màu đen từ phía sau của Tư Đồ Hồng cũng đuổi kịp...

“Cẩn thận! Nằm sát xuống!” Mộc Tử bất thành linh hét lên, chân đột nhiên nhấn ga, chiếc taxi như một con tê giác phát điên, đột nhiên lao về phía trước!

“Tiểu tử nguoi điên rồi...” Tài xế taxi ngỡ ngàng bởi hành động bất ngờ của Mộc Tử, lúc xe đột nhiên khởi động vừa rồi, suýt tí nữa hắn bị hất văng ra ngoài cửa kính, hắn vừa ôm lồng ngực đang đau đớn khi va chạm vừa la lên, vừa mới la nửa chừng liền bị một tiếng súng nổ cắt ngang, ngay sau đó là một âm thanh “Rầm rầm” cực lớn, đó là âm thanh kính sau xe bị viên đạn bắn bể.

“Khốn kiếp, chuyện gì xảy ra vậy?” Tài xế taxi ôm đầu hét lên, nhưng giọng nói của hắn đã nhanh chóng bị bao phủ bởi những âm thanh “Phịch! Đùng-! Rầm! Rầm! Rầm!” liên tiếp truyền đến. Thì ra lúc này taxi vừa vặn lao đến trước xe cảnh sát, ba bốn người trên xe cảnh sát bỗng nhiên lao ra, tất cả đều cầm vũ khí chém lung tung lên chiếc taxi. Mộc Tử không để ý đến tiếng chửi bậy của tài xế, cắn răng đột ngột nhấn ga, chiếc taxi như một mũi tên nhanh chóng bỏ rơi cảnh sát giao thông và xe cảnh sát ở đằng sau, đến khi chiếc xe cảnh sát và chiếc Passat màu đen bắt đầu đuổi theo, taxi đã sớm chạy vào con đường nhỏ bên cạnh quốc lộ...

“Lục Sắc, em không sao chứ?”

Sau khi tin chắc đã cắt đuôi toàn bộ sát thủ, Mộc Tử nhào người lên trên tay lái, hỗn hển chửi thề rồi vội vàng xoay người về phía chỗ ngồi phía sau hỏi thăm Âu Dương Lục Sắc.

“Em không sao.” Sắc mặt Âu Dương Lục Sắc tái nhợt đứng lên, trả lời một cách yếu ớt.

“Anh bạn, cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đây là chuyện gì hay không?” Hiển nhiên là tài xế taxi đã bị khiếp sợ bởi tay lái lẹ của Mộc Tử, khẩu khí cũng hòa hoãn xuống không ít.

“Rất rõ ràng, chúng ta gặp phải cướp rồi. Hơn nữa còn là bọn cướp chuyên nghiệp, biết kéo bè kéo cánh phân công hợp tác, hơn nữa còn cải trang thành cảnh sát giao thông để ăn cướp.” Mộc Tử xoay người ngồi lại chỗ ngồi phía sau, vừa trấn an Âu Dương Lục Sắc, vừa giải thích một cách nghiêm túc cho tài xế.

“Quan trọng nhất là... rõ ràng bọn chúng còn có súng lục!” Nghĩ đến cảnh vừa rồi, tài xế sợ hãi hét lên, “Chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

“Tùy bác thôi...” Mộc Tử thần nhiên nói, “Đúng rồi, tại vị trí dừng xe vừa rồi, vùng lân cận đó có những nơi tương tự trường bắn không?”

“Có đấy, bên cạnh đó chính là câu lạc bộ bắn súng lớn nhất thành phố Tân Bắc, cậu không biết sao?” Tài xế nghi ngờ nói.

“Lâu lắm rồi chúng tôi không trở về đây.” Nói xong, Mộc Tử diu Âu Dương Lục Sắc xuống xe.

Thấy Mộc Tử xuống xe, tài xế cũng ngỡ ngàng xuống xe theo, vừa nhìn thấy bộ dạng lúc này của chiếc taxi, khuôn mặt lập tức biến thành màu xanh lá cây. Sau khi bị đập phá, chiếc taxi dính sọc khắp người, trở nên vô cùng thô thảm, bây giờ làm sao hắn có thể trình báo với công ty đây?

Mộc Tử rút một xấp tiền từ túi trong người ra, đặt vào tay tài xế, khách sáo nói: “Số tiền này ngoại trừ phí taxi của chúng tôi, còn lại dùng để sửa xe cho bác, hắn cũng đủ rồi. Đúng rồi, đồng hồ trên xe kia cũng tặng cho bác luôn.”

Nói xong, hắn diu Âu Dương Lục Sắc đi về phía trước, nơi đó có một nhà hàng nhỏ đèn điện sáng trưng.

Đang vô cùng bức mình, tài xế đếm xấp tiền trong tay, kinh ngạc phát hiện ra rằng có hơn hai vạn, điều này nằm ngoài dự đoán của hắn, thiếu niên này cũng quá rộng rãi đi.

Hắn không khỏi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu niên bí ẩn kia, lúc này mới phát hiện hắn đã sớm biến mất ở trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 49: Mùi Vị Của Sự Nguy Hiểm

Sáng sớm ngày hôm sau Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc mới trở về nhà cô. Khi người cô đã lớn tuổi mở cửa, chứng kiến cảnh tượng Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc xách theo một đồng bao lớn bao nhỏ đứng trước mặt mình, cô sững sốt há hốc miệng, thậm chí còn quên cho bọn hắn vào nhà...

Nhìn sắc mặt của cô và dung thi có vẻ thân thể của hai ông bà cũng khá tốt. Đối với sự trở về của hai đứa cháu, đương nhiên là bọn họ hết sức vui vẻ, túm chặt lấy bọn hắn hỏi han, trò chuyện không ngừng. Giữa trưa, mọi người bận rộn với việc chuẩn bị một bàn thức ăn thật lớn, cùng nhau vui vẻ thưởng thức bữa cơm trưa thịnh soạn. Sau khi uống vài chén, dung của Âu Dương Lục Sắc vỗ mạnh lên bả vai của Mộc Tử, hỏi thăm: “Tiểu tử, nhìn dáng vẻ cũng biết con làm ăn rất tốt, cũng chăm sóc Lục Sắc của ta vô cùng tốt, chỉ là ta vẫn không biết rốt cuộc là con làm nghề gì vậy? Khi người khác hỏi về các con, ta cũng không biết trả lời như thế nào đây này. Nói cho dung biết người làm việc gì a?”

Mộc Tử cố nuốt một miếng thức ăn ngon xuống, không để ý đến ánh mắt khinh khỉnh của Âu Dương Lục Sắc bên cạnh, nghiêm túc báo cáo: “Cũng không làm việc gì lớn, chỉ là bận rộn vài việc linh tinh, khoảng thời gian trước vì phải thiết kế cảnh quay cho bộ “Tân Thiếu Lâm tự” kia nên trong vòng hơn một tháng phải chạy đến bảy tỉnh, hơn hai mươi thành phố...”

“Khá lắm, khá lắm! Lúc người khác lại hỏi thì ta cũng có cái để khoe khoang rồi...!” Khuôn mặt dung trở nên đỏ lửng vì khen ngợi, “Đúng rồi, khi phim có phần thuyết minh, hắn cũng có tên của con trên đấy nhỉ?”

“Không có đâu, con chỉ là lính lác, có tên trên thuyết minh đều là một vài vị lãnh đạo, tổ trưởng gì gì đó.” Mộc Tử bịa chuyện.

“Vậy à...” Trên mặt dung lộ ra một chút đáng tiếc, vừa an ủi Mộc Tử vừa giống như tự an ủi cho chính mình: “Thật ra làm anh hùng hậu trường cũng không tệ đâu.”

“Mộc Tử cũng không phải hoàn toàn là anh hùng hậu trường đâu, thanh danh của anh cũng lan truyền trên inte đấy, đừng quên anh còn là một nhà văn.” Âu Dương Lục Sắc vừa về nhà liền lộ ra sự hoạt bát của mình, tạm thời quên đi những phiền não kia, quyết định nhân cơ hội tạo ra một vấn đề nan giải cho Mộc Tử.

“À đúng rồi, con từng nói mình viết sách ở trang Chung điểm đúng không? Tuy nhiên cũng thật kỳ quái, đến giờ ta vẫn không tìm được trang web con đã nói này.” Dung buồn bực sờ sờ cái đầu hói lồi lõm của mình vừa nói, “Con đã viết được quyển sách nào rồi? Ta nhất định phải đọc thử, tí nữa cho ta địa chỉ trang web chính xác đi.”

“Ppend.com... một trang web nhỏ, đã đóng cửa từ lâu rồi... Bây giờ con đang viết sách ở trang zongheng.com, tuy nhiên sáng tác cũng không hay lắm, chỉ là dân nghiệp dư viết theo hứng thú mà thôi, dung đừng xem làm gì.” Mộc Tử vừa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Âu Dương Lục Sắc đang há hê ở bên cạnh, vừa khổ sở bịa đặt câu chuyện.

“Không được, truyện của con ta nhất định phải đọc thử! Đừng quên ta cũng là một con mọt sách vài chục năm tuổi đấy! Nói đi, tên quyển sách là gì?”

Một lần nữa Mộc Tử hung hăng liếc về phía Âu Dương Lục Sắc đang che miệng cười trộm không ngừng bên cạnh, xấu hổ nói: “Là Từ Thần Thiết Kế Sư.”

“Từ Thần Thiết Kế Sư? Đây chính là một trong những quyển sách ta thích xem nhất đấy!” Trong ánh mắt tuyệt vọng của Mộc Tử, dung vui mừng la lớn...

May mắn là lúc trước Âu Dương Lục Sắc đã bị ảnh hưởng từ Phong Ảnh, rất có hứng thú với quyển sách ít được quan tâm này, mà Mộc Tử lại chịu ảnh hưởng của Âu Dương Lục Sắc, cũng xem qua một chút nội dung của quyển sách này, vì vậy, trí nhớ cường đại đã có đất dụng võ. Trong thời gian sau đó, dung đột nhiên có hứng thú “giao lưu” cảm nghĩ về “Từ Thần Thiết Kế Sư” với mình, Mộc Tử vất vả điều động từng tế bào não, cố gắng nhớ lại một vài chi tiết trong sách, thêm vào một vài nhận xét của mình, cuối cùng cũng qua mặt được dung...

Nhà, Mộc Tử vẫn không có cảm giác gì đối với từ này. Trong thời kỳ thảm thương khi còn bé, nhà, chỉ đại diện cho một màu xám xịt, cửa sổ xiêu vẹo, sàn nhà trống rỗng cùng với hình ảnh cha mẹ suốt ngày không ngừng cãi nhau... Mà giờ đây, đã chịu ảnh hưởng của Âu Dương Lục Sắc, đặc biệt là sau khi nhận được sự quan tâm ân cần của cô và dung, hắn mới từ từ này sinh một loại cảm giác kỳ diệu đối với từ này. Nhà, thì ra là ấm áp như vậy, nó luôn có một màu sắc tươi sáng và ấm áp, vui vẻ và hạnh phúc, mặc dù ở nơi này mình vẫn không thể nói ra bí mật của bản thân với cô và dung, nhưng ít nhất đây là nơi duy nhất có thể làm mình và Âu Dương Lục Sắc trở lại bản chất thật sự của chính mình – chỉ có trở lại nơi này, Âu Dương Lục Sắc mới có thể thật sự vui vẻ, mới có thể khiến mình cảm thấy, Mộc Tử, thì ra chỉ là một thiếu niên không đến hai mươi tuổi, trẻ trung đầy sức sống...

Mười rưỡi đêm, cô và dung đều đã về phòng ngủ nghỉ ngơi, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc cùng ở trong phòng vốn trước kia là phòng của Âu Dương Lục Sắc. Hiển nhiên là Âu Dương Lục Sắc tràn ngập tình cảm đối với căn phòng này, không ngừng lục lọi từng đồ vật lớn nhỏ trong phòng. Mà Mộc Tử vốn ban đầu tính nhất định phải trả thù Âu Dương Lục Sắc, giờ phút này lại đang nằm trên giường, gối đầu lên hai tay, nhìn lên trần nhà đến xuất thần. Để nhận thấy hắn đã chìm sâu vào dòng suy nghĩ, đã kiềm nén một “Tà niệm” (Từ ngữ Âu Dương Lục Sắc phát minh) nào đó trên người hắn rồi.

Bọn hắn biết giả trang, biết phân công hợp tác, biết lợi dụng hoàn cảnh xung quanh để giết người, đặc biệt là bọn hắn lại có thể nghĩ đến việc tìm một chiếc xe giống với xe của Từ Đồ Hồng để che giấu bản thân... Toàn bộ những điều này đã chứng minh rằng bọn sát thủ do Sở Thiên Hòa thuê càng ngày càng chuyên nghiệp, càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, khó có thể ứng phó rồi...

Nếu không phải lúc ấy nhìn thấy vài điểm bất thường trong điệu bộ của tên cảnh sát giao thông kia, trong cặp văn kiện gọn nhẹ trên tay rõ ràng còn giấu

một đồ vật khá nặng nào đó, nếu không phải mình nhanh trí đòi ngồi vào vị trí điều khiển, vậy thì hiện giờ, mình và Âu Dương Lục Sắc đã trở thành hai xác chết lạnh như băng rồi – mà có lẽ ngay cả xác chết cũng không còn.

Sở Thiên Hòa, rốt cuộc người đã bỏ bao nhiêu vốn mới thuê được nhóm sát thủ chuyên nghiệp như vậy? Là do lúc đầu ta nghĩ người quá đơn giản sao? Người không thông qua cảnh sát để giết chúng ta, chẳng lẽ không phải bởi vì đầu óc người đã rối loạn, mà là vì người rất tin tưởng đối với những sát thủ mà mình thuê ư?

“Lục Sắc!” Mộc Tử bất thành linh từ trên giường ngồi dậy, nghiêm túc gọi tên Âu Dương Lục Sắc.

“Hả?” Đang xem quyển album trước kia, Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc ngoảnh đầu lại, khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Mộc Tử, nàng lập tức khẩn trương hỏi: “Sao vậy?”

“Chúng ta cần phải chuẩn bị một chút... Mặt khác, chuẩn bị sẵn sàng để ngày mai sẽ rời khỏi đây, chúng ta không thể ở cùng một chỗ với bác trai và bác gái!”

“Anh nói ngày mai chúng ta sẽ đi sao?” Âu Dương Lục Sắc giật mình hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta không thể để bác trai và bác gái liên quan đến việc này... Em cũng thấy đấy, những người bạn sát thủ của chúng ta càng ngày càng chuyên nghiệp hơn rồi.”

“Thế nhưng, chúng ta cứ phải lẩn trốn suốt hay sao? Vừa sợ hãi trốn tránh, vừa chờ đợi Tư Đồ Hồng tìm ra bằng chứng của Sở Thiên Hòa sao?” Âu Dương Lục Sắc lơ đãng nói.

“Đương nhiên là không!” Mộc Tử đi đến trước mặt nàng, khẽ vuốt nhẹ mái tóc như thác nước của nàng, “Nếu thật sự là anh đã đánh giá thấp Sở Thiên Hòa, vậy sự thật sẽ nhanh chóng chứng minh cho chúng ta thấy... Tóm lại, hiện giờ anh cần một ý kiến, một cơ hội để giải thích Sở Thiên Hòa, như vậy mới có thể mau chóng chấm dứt chuyện này. Mà cơ hội này phải do tự thân Sở Thiên Hòa cung cấp cho anh...”

Ngày mai...

Trong hoàn cảnh ẩm cúng, Mộc Tử đột nhiên cảm nhận thấy mùi vị của sự nguy hiểm, quyết định sẽ lập tức rời đi vào ngày hôm sau.

Thế nhưng, sát thủ còn có thể cho hấn cơ hội sao???

Lần truy sát cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 50: Âm Sát Trong Đêm

Sự thật đã chứng minh khứu giác đối với nguy hiểm của Mộc Tử là cực kỳ nhạy bén.

Nhạy bén đến mức hấn vừa dứt lời, trước mắt bỗng nhiên tối đen.

Đột nhiên bị cúp điện!

Nhìn ra ngoài từ cửa sổ bên cạnh rất dễ dàng chứng kiến cảnh tượng đèn điện sáng trưng của những nhà khác.

Đột nhiên tối om tối mù khiến Âu Dương Lục Sắc thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, Mộc Tử nhanh chóng thò tay che miệng nàng lại.

Trong cả phòng ngủ chỉ có màn hình laptop đang vận hành tản ra những tia sáng thâm đậm, dưới ánh sáng yếu ớt, sắc mặt Âu Dương Lục Sắc trắng bệch như tờ giấy.

Mộc Tử đưa lưng về phía màn hình máy tính nên Âu Dương Lục Sắc không nhìn rõ vẻ mặt hấn, bên tai lại truyền đến âm thanh dịu dàng của hấn: “Giữ bình tĩnh... Không có chuyện gì đâu.”

Âm thanh này như một liều thuốc trấn định, nhanh chóng khiến Âu Dương Lục Sắc bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, đêm qua vừa mới trải qua sự truy sát trên taxi, trong tình huống nguy hiểm như vậy, Mộc Tử vẫn có thể thản nhiên đối mặt, có thể cùng mình

trốn thoát mà không tổn hao một sợi tóc nào, như vậy còn có điều gì đáng để sợ hãi đây? Mộc Tử nói rất đúng, sở dĩ con người cao cấp hơn các động vật khác, cũng là bởi vì có suy nghĩ. Chỉ có bình tĩnh mới có thể có năng lực suy xét nhạy bén, mới có cơ hội sống!

Nghĩ đến đây, nàng ngón ngang trăm mối khế gặt đầu với Mộc Tử.

Mộc Tử lấy tay ra khỏi miệng nàng, tìm kiếm tay của nàng, nắm thật chặt.

Tiếp đó, cửa phòng ngủ được mở ra, có thể lờ mờ trông thấy có hai người một cao một thấp nghênh ngang đi vào.

Người cao hơn trong đó đi đến phía trước cửa sổ, kéo tấm rèm dày và nặng lên.

Sau đó, trong phòng có điện lại, đèn điện sáng trưng một lần nữa.

Hiện giờ đã có thể thấy rõ hai vị khách không mời mà đến này rồi. Người cao cao đến xấp xỉ 1m89, khuôn mặt bị che bởi miếng vải đen nên nhìn không rõ mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sắc bén đến dọa người như chim ưng, lúc này đôi mắt đó cũng không nhìn về phía Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, hắn đang nhìn bàn tay của mình, trong tay có một khẩu súng lục, dưới ánh đèn sáng trưng, khẩu súng đen nhánh phát ra những tia sáng khiến người ta không rét mà run. Đó là kẻ mà tay đã dính máu vô số người rồi, Mộc Tử nhanh chóng phán đoán, trên người người này có khí chất tương tự với Phong Ảnh, tựa hồ như đã hoàn toàn mất hứng thú với bất cứ điều gì. Hắn chỉ quan tâm đến súng của hắn, nhưng chỉ cần mình hoặc Âu Dương Lục Sắc phản kháng dù chỉ một chút, hoặc có hành động gây bất lợi tới hắn, hắn lập tức có thể vung tay súng lên, trong nháy mắt khiến viên đạn xuyên qua đầu mình!

Tên có vóc dáng thấp hơn một tí không che mặt, có thể thấy rõ đó là một người đàn ông trung niên mặt rỗ, bộ râu quai nón dài khiến hắn trông càng thêm lồi thối lếch thếch, nhưng cũng không lộ vẻ thô lỗ, hai tay hắn trông trơn, không có bất kỳ vũ khí nào. Đôi mắt của hắn rất nhỏ nhưng sáng ngời và sắc bén, dễ nhận thấy đây là một người giỏi về suy luận. Đó là thủ lĩnh hoặc chí ít là người ra quyết định, dựa vào trí tuệ để tồn tại. Mộc Tử nhanh chóng kết luận về hắn.

Đây mới thật sự là sát thủ! Lạnh lùng nhưng rất bình thường, lãnh khốc nhưng ít xuất hiện, chỉ cần lẫn vào đám đông tuyệt đối có thể lập tức biến mất, mà cũng không giống như phim ảnh chút nào – quần tây màu đen, áo vét đen, đeo kính đen, dường như trên mặt có viết rõ hai chữ sát thủ!

Trong khi Mộc Tử quan sát hai vị khách không mời mà đến, tên sát thủ râu quai nón cũng đồng thời dùng một đôi mắt nhỏ sắc bén nhìn Mộc Tử từ trên xuống dưới.

Sau cùng, vẫn là Mộc Tử mở miệng trước, hắn mỉm cười rồi nói với người lùn: “Tôi nghĩ rằng khi giết người, các người sẽ xông vào, nã một phát súng trên đầu mục tiêu rồi lập tức rời đi, không nghĩ rằng các người còn có hứng thú dò xét mục tiêu.”

“Quả nhiên không giống bình thường.” Tên râu quai nón nhìn Mộc Tử ý vị thâm trường, nhẹ nhàng nở nụ cười, nghênh ngang đi đến trước giường rồi ngồi xuống, tiếp tục nói: “Hiện giờ sinh mạng của con người càng ngày càng không đáng giá. Đã lâu lắm rồi không có người ra giá cao như vậy để thuê tôi giết người, bỏ ra nhiều tiền như vậy để ta giết chết một thiếu niên vẫn chưa đến hai mươi tuổi thì lại càng không tưởng tượng đến, hơn nữa theo tôi được biết, cô chủ của tôi còn đồng thời thuê ba đợt sát thủ, nhất định phải đưa cậu vào chỗ chết.”

Mộc Tử cười khỏ, “Không thể tưởng tượng được rằng chỉ vì tôi mà Sở Thiên hòa phải lao sư động chúng (1)... Đúng rồi, các người không gấp gáp à?”

Tên râu quai nón nhìn đồng hồ đeo tay một chút, hờ hững trả lời: “Không vội. Chẳng qua là nếu cậu muốn nhân cơ hội kéo dài thời gian chờ cảnh sát đến cứu, vậy thì cậu đã hết hy vọng lâu rồi, hai tên tai mắt mà Tư Đồ Hồng sắp xếp theo dõi bên ngoài căn nhà đã sớm bị người của tôi đánh lạc hướng rồi, nếu không phải tò mò về cậu, tôi đã có thể hoàn tất công việc rồi thoải mái rời đi rồi... Được rồi, bây giờ để chúng ta kết thúc mọi việc. Hy vọng hai người không lên tiếng, nếu không tôi chỉ có thể thủ tiêu luôn ông bà cụ trong phòng kia đấy.”

“Đừng làm hại bọn họ!” Vốn vẫn im lặng, Âu Dương Lục Sắc đột nhiên lạnh lùng nói.

“Cô gái, nếu không phải vì nuôi sống gia đình, tôi vô cùng ghét việc giết người!”

Tên râu quai nón bình tĩnh nói, rồi như một ảo thuật gia lấy ra hai sợi dây thừng, ném về phía trước mặt người bạn cao của hắn, người cao với tay bắt lấy, ra lệnh cho Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc ngồi tựa lưng vào ghế, sau đó động tác dứt khoát, thuần thục trói tay hai người về phía sau lưng.

Tên râu quai nón hài lòng gật đầu, móc từ trong túi áo ra hai cái bình nhỏ, đưa đến trước mặt Mộc Tử một lượt, “Đây là thuốc ngủ đã được tăng cường được tính, hai người uống nó xong sẽ nhanh chóng chết trong giấc ngủ của mình, không hề đau đớn.”

Mộc Tử cười nhạt, mở miệng nói, “Tôi còn tưởng các người sẽ dùng súng lục hoặc dao, trước khi chết như vậy còn phải chịu đau đớn. Không thể tưởng tượng được sát thủ bây giờ cũng nhân đạo như vậy.”

Tên râu quai nón đưa tay ra dấu “mời”, vừa đứng lên vừa cười nói: “Súng lục hoặc dao đều rất dễ lưu lại dấu vết. Năng lực điều tra và phá án hiện giờ của cảnh sát đều con mẹ nó quá tiền tiến rồi.”

“Anh cho rằng phương pháp này không có tí sơ hở nào sao?” Mộc Tử cười lạnh nói.

“Phương pháp này chúng tôi đã dùng quá nhiều lần rồi, không sơ hở tí nào.” Người lùn cười nói.

Không có bất cứ phản kháng nào, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc rất phối hợp ngửa đầu uống thuốc ngủ. Người cao đi lên xác nhận một chút, đảm bảo bọn họ không giở trò, sau đó khẽ gật đầu với người lùn.

“Xong rồi, hai người chỉ còn tỉnh táo trong thời gian không đến ba phút, tôi sẽ không quấy rầy nữa. Mặt khác, có thể nói cho hai người biết một điều, cho dù là Tư Đồ Hồng hoặc bất cứ người nào đến cũng không thể nào cứu được hai người đâu, chỉ cần uống thuốc quá 20 phút, hai người tuyệt đối vô phương cứu chữa. Sau cùng, chúc hai người ra đi mạnh giỏi.”

Nói xong, hắn cẩn thận quan sát trong phòng, thuận tay cầm chiếc laptop trên bàn lên, hình như là đang kiểm tra xem có trang bị những thứ có thể liên hệ với bên ngoài như dây cáp, mạng wireless hay không, sau khi xác nhận không có, hắn còn ném mạnh xuống mặt đất, lập tức khiến notebook bung ra thành những mảnh nhỏ.

Sau đó hắn gật đầu cười với Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, cùng với người cao quay người đi ra ngoài, tiện tay khóa luôn cửa phòng...

Cả căn phòng ngủ chìm vào yên lặng lần nữa, đồng hồ đếm ngược của tử thần cũng nhích từng giây từng giây đến gần!

“Lần này thật sự anh không có biện pháp rồi. Lục Sắc, thật xin lỗi.” Mộc Tử thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

“Em biết.” Âu Dương Lục Sắc nhẹ nhàng đáp lại, “Anh vẫn luôn luôn có biện pháp, thế nhưng đối mặt với những sát thủ chuyên nghiệp như vậy, anh và em cũng chỉ có thể bất lực như nhau...”

~~~~~o0o~~~~

Chú thích:

(1) – Lao: mệt nhọc, vất vả; sur, chúng: quân đội; động: xuất động, động viên. Lúc đầu đề chỉ việc điều động lượng lớn quân đội, hiện nay dùng để chỉ việc sử dụng rất nhiều nhân lực hoặc chuyện bé xé ra to.

Từ gần nghĩa: hao người tổn của, làm to chuyện (đại động can qua).

Từ trái nghĩa: án binh bất động.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 51: Tuyệt Cảnh

Từ vong, một từ ngữ thật quen thuộc!

Mộc Tử vẫn còn nhớ rõ, khi còn bé, lần đầu tiên hắn thật sự tiếp xúc với từ từ vong này là lúc mẹ hắn bị bệnh mà chết, ngay lúc đó, khuôn mặt tràn ngập sự sợ hãi của hắn nhìn người mẹ hồi quang phản chiếu trên giường, dùng hai bàn tay tiểu tụy nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của hắn, đôi mắt trống rỗng tràn đầy nước mắt, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười không thể tưởng tượng nổi, tựa như những giọt lệ lấp lánh kia không phải là sự bi thương lúc sinh ly tử biệt, mà là sự sung sướng khi chào đón đứa con ra đời...

Mẹ nói: “Mộc Tử, sự cực khổ của chúng ta đã kết thúc, mẹ sẽ đưa con đến một nơi thật tốt, nơi thật tốt...”

Sau đó, hai mắt mẹ lập tức trợn lên, nhìn chăm chăm vào mình, vẫn nắm chặt tay hắn nhưng cơ bắp từ từ cứng lại, nhiệt độ cơ thể dần trở nên lạnh lẽo, cuối cùng, đôi mắt kia cũng hoàn toàn đóng băng, không còn chút thần sắc nào... Mộc Tử vĩnh viễn không cách nào quên được ánh mắt lúc lâm chung của mẹ, cũng chính vì ánh mắt ấy, một thứ gọi là thù hận bắt đầu cắm rễ, nảy mầm trong tâm hồn non nớt của hắn, bắt đầu chậm rãi sinh trưởng...

Đúng vậy, cả đời mẹ chịu đủ cực khổ, luôn có cảm giác vô cùng hổ thẹn với đứa con trai của mình, cảm thấy việc đưa con trai mình đến với thế giới này, cùng chịu khổ cực với mình là sai lầm không thể tha thứ được của nàng. Trong khoảnh khắc cuối cùng của sự sống, sự già yếu của bệnh tật đã ép khô toàn bộ sức lực trên người nàng, khi tử thần cuối cùng cũng quyết định mang nàng rời khỏi cái thế giới cực khổ này, nàng sinh ra ảo giác, nàng được thấy một thế giới khác, đó là một thế giới không có sự tranh cãi, không có bạo lực, không có nghèo khổ, không có nước mắt, nơi đây chỉ có sự vui vẻ, sự hạnh phúc, nàng ngây thơ cho rằng mình có thể mang theo con trai cùng bay đến thế giới kia, cùng sống một cuộc sống sung sướng ở đó, vì vậy, nàng vô cùng hài lòng, nàng nở nụ cười, vui đến phát khóc...

Trong trí nhớ của Mộc Tử, mẹ không hề có bất cứ tín ngưỡng của tôn giáo nào, nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng, nàng đã tin vào một câu nói: thiện ác tất báo, nàng cho rằng nỗi cực khổ của mình đã chấm dứt, cuộc sống hạnh phúc sắp bắt đầu rồi... Mẹ thật đáng thương, mẹ thật tội nghiệp, tử thần chết tiệt! Vì sao không cho mẹ thêm một chút thời gian để mình có thể lớn lên, có sức mạnh để bảo vệ mẹ, để mẹ có thêm vài năm, thậm chí thêm một ngày, thậm chí chỉ vài giờ để được hưởng một cuộc sống không cần phải lo lắng sợ hãi, chỉ có sự vui vẻ và hạnh phúc?

Vì sao vì sao vì sao vì sao vì sao?

Sau này, dường như mình đã biến thành tử thần dưới trần gian, dùng phương thức đặc biệt để giải quyết mối thù của mình, sau đó lưu lạc khắp nơi, dùng phương thức của tử thần để kết thúc tính mạng của những tội ác... Nếu nói về điều quan trọng nhất, nguyên nhân sâu xa nhất của ý nghĩ lựa chọn con đường này của Mộc Tử, thì đó chính là hình ảnh ánh mắt đó...

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn không hề cho rằng tâm hồn mình u ám. Trái lại, hắn thích ánh sáng mặt trời, mỗi khi đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, hắn đều cảm thấy tràn đầy sức sống. Hắn tự nhận lúc bình thường, hắn là một người không hề cố chấp, không hề hẹp hòi, cũng không hề nham hiểm, hắn chỉ là một thiếu niên bình thường, tràn ngập mơ ước và lòng hăng hái!

Đúng vậy, việc làm của hắn là phi nhĩ vào đạo đức và pháp luật, lý tưởng của hắn trong mắt phần lớn người đời là sự lầm đường lạc lối. Hắn thiết kế những tai nạn, dùng cách thức tương đối u ám để chấm dứt một vài tính mạng của con người, nhưng những người đó đều là những kẻ chết không hết tội, những kẻ cặn bã, bại hoại đáng ra phải bị trời tru đất diệt từ lâu nhưng vì thượng đế, tử thần hay thiên ý, hoặc bất cứ thần linh chịu trách nhiệm chủ quản công đạo và chân lý ở nhân gian không chú ý đến, không có thời gian hoặc tính lực để chiếu cố, hoặc như mẹ lúc còn sống từng đặt tên - những con chuột trộm cắp.

Hắn giết chết rất nhiều người, như quan trọng hơn là hắn cũng giúp đỡ rất nhiều người, hắn đập lên điểm cơ bản của đạo đức và pháp luật, nhưng hắn cũng đạt được sự thăng hoa trong sâu thẳm tâm hồn, cho nên hắn không thích gọi mình là sát thủ, sát thủ, chỉ là kẻ cướp đi tính mạng của con người, trong khi đó, việc hắn làm quan trọng là cứu giúp - thay trời hành đạo, cho dù dùng từ này với bản thân thì có chút ích kỷ và kiêu ngạo nhưng toàn bộ những việc hắn làm đều là nỗ lực, tiến lên để hướng đến và đạt được mục tiêu này... Vì vậy, khi ngày giỗ của mẹ một lần nữa đến gần, lòng hắn tràn đầy khát vọng, tràn đầy khát khao trò chuyện thân mật với mẹ, hắn muốn trước mắt mẹ chứng minh rằng con của nàng đang làm một công việc đặc biệt, vẻ vang và cao thượng!

Lần này trở về, hắn muốn trở lại trước mộ của mẹ, cho mẹ nhìn thấy đứa con trai ốm yếu, gầy trơ xương hóm nào giờ đây đã trở thành một thanh niên cường tráng, mạnh mẽ, hơn nữa, hắn còn dùng cách thức đặc biệt nhất của mình để giúp rất nhiều người đang chịu cực khổ, gặp phải bất công, và sẽ còn nhiều người như vậy hơn nữa nhanh chóng thoát khỏi con ác mộng, và lại dùng phương thức dứt khoát nhất - tử vong, để khiến những linh hồn tội lỗi kia nhanh chóng chịu sự trừng phạt!

Ngày giỗ của mẹ, chính là ngày kia.

Nhưng giờ đây, tử thần vẫn không chịu cho hắn thêm thời gian như trước, ngay cả nguyện vọng nho nhỏ này cũng sẽ nhanh chóng bị tử thần cướp đi.

Mạng sống của hắn chỉ còn lại trong thời gian không tới 20 phút!

Đúng vậy, khi hắn trừ tính giết chết tên cha dượng không bằng cảm thù kia, kẻ đã khiến mẹ hắn sống không bằng chết rồi sau đó chết thảm trong sự đau khổ, và cả ba con chuột trộm cắp đã cấu kết với nhau gây hại cho xã hội, hắn đã cảm thấy kiếp này không còn điều gì để tiếc nuối nữa. Mà khi hắn giết chết tên Lưu Kiệt tham lam, phong lưu, hắn cảm thấy hài lòng... Thế nhưng vào giờ phút này, hắn còn không cam lòng, bởi vì tử thần không chịu cho hắn thêm chút thời gian để hắn trở lại trước mộ của mẹ, kể cho mẹ nghe về những thành tích của mình!

Huống hồ... Huống hồ còn có Âu Dương Lục Sắc của hắn. Nàng là người yêu xinh đẹp, dịu dàng của hắn, nàng vứt đi cuộc sống vốn yên bình, tốt đẹp của mình mà không hề oán thán để theo hắn phiêu bạt khắp nơi, thế nhưng, bản thân hắn đã mang lại cho nàng cái gì? Hắn biết Âu Dương Lục Sắc vẫn luôn mơ ước một ngày nào đó có thể thu xếp ổn thỏa mọi thứ, có thể sống trong một căn nhà ở nơi không khí trong lành, rời xa sự ồn ào náo nhiệt của thành phố, sau đó có thể đón cô và dượng đến đây, cùng nhau sống một cuộc sống thanh bình, yên ổn... Mơ ước này bình thường như thế nào chứ, để thực hiện như thế nào chứ, thế nhưng mình vẫn không thể thực hiện cho nàng... Mà hiện tại, khi mà lẽ ra nàng được hưởng thụ niềm vui của tuổi xuân, nàng lại phải chịu sự liên lụy của mình, bị tên tử thần vô tình bóp chặt yết hầu...

Nghĩ đến những điều này, hắn không cam lòng, không cam lòng!

Thế nhưng, bây giờ có biện pháp nào sao? Toàn bộ điện thoại và tín hiệu điện thoại trong nhà nhất định đã bị cắt đứt hoàn toàn, ngay cả mình và Âu Dương Lục Sắc cũng bị trời tay sau lưng trên ghế, không thể động đậy chút nào, nơi này lại là khu vực tương đối trống trải ở phía đông thành phố, căn nhà này của cô và dượng nằm trong một phương viên độc lập, hàng xóm xung quanh cách nhau khá xa, hướng chỉ cửa sổ cũng đã hoàn toàn bị đóng chặt, cô và dượng nhất định cũng đã bị sát thủ đánh thuốc mê, cho nên dù hết thúng cả cổ họng cũng không có bất cứ tác dụng gì. Hơn nữa, được tính chết tiệt kia đang nhanh chóng phát huy tác dụng, mình đã bắt đầu xuất hiện cảm giác mê man, thân thể bắt đầu xuất hiện phản ứng kiệt sức, mọi thứ rồi...

Như vậy, hôm nay thật sự chính là ngày tận thế của mình rồi sao?

Một Hắc Bạch Vô Thường vẫn luôn lấy đi mạng sống của người khác, giờ đây đã hoàn toàn trở thành một nhân vật trái ngược rồi sao?

Trong khi Mộc Tử nghĩ ngợi lung tung, không lãng phí giây phút nào để quan sát và phân tích hoàn cảnh xung quanh, nhằm tìm lấy một chút cơ hội sinh tồn, thế nhưng, hắn tuyệt vọng, hai tên sát thủ không để lại cho hắn bất cứ cơ hội nào, một chút cũng không có...

Tuyệt cảnh, tuyệt cảnh thật sự. Mộc Tử bắt đầu đi nhắm mắt lại...

Q.3 - Chương 52: Kể Hai Mặt (1)

Vì sao toàn thân không có chút sức lực nào, dường như từng đốt ngón tay đều mất đi cảm giác?

Vì sao mí mắt cũng trở nên nặng nề vô cùng, ngay cả việc mở to mắt cũng trở nên khó như vói lên trời?

Mơ hồ có thể nghe được những âm thanh nói chuyện không rõ ràng, dường như đến từ một nơi xa tận chân trời góc biển, nhưng vừa như ngay bên tai mình.

Mộc Tử cố gắng phân biệt những âm thanh mơ hồ trong bóng đêm kia, dần dần phát hiện ra đó là âm thanh của một người đàn ông, chỉ có điều âm thanh này thật là kỳ quái, giống như là Lý Thiên, lại giống như là Tư Đồ Hồng, sau khi nghe một cách cẩn thận lại giống như âm thanh của một người hoàn toàn xa lạ.

Mộc Tử muốn mở to mắt nhìn xem rốt cuộc bọn hắn là ai, muốn mở miệng hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng hắn không làm được. Trước mắt hắn chỉ có màn đêm, màn đêm này không dày, cũng không hoàn toàn che phủ mọi thứ, nó như một tầng sương mù mờ đục che đi ánh mắt, chính xác mà nói là hỗn độn. Mộc Tử đã bị bao phủ bên trong sự hỗn độn khiến người ta uể oải, không có phương hướng, không có mục tiêu, không thể làm bất cứ điều gì.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao phải như vậy? Đây là nơi nào?”

Mấy câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu, khuấy động những tế bào não và thần kinh não đang tê liệt, như thủy triều mãnh liệt xông vào con đê yếu ớt.

Đầu Mộc Tử như muốn nứt ra.

Sau đó, dường như ánh sáng mặt trời đã chiến thắng những đám mây hỗn độn dày đặc, một tia sáng nhàn nhạt xuất hiện phía chân trời, tiếp đó không ngừng lớn lên, lại lớn lên, Mộc Tử kinh ngạc khi phát hiện một phụ nữ hiền hậu và dịu dàng đang đứng trên những sợi tơ ánh sáng đó, mỉm cười vẫy tay với mình.

Tiếp theo, hắn nghe thấy một âm thanh vẫy gọi thật quen thuộc.

Cảnh tượng này thật quen thuộc, cuối cùng Mộc Tử cũng nhớ ra khi còn nhỏ, hắn ham chơi đến quên cả thời gian ăn cơm chiều, mẹ đứng ở góc đường dưới ánh hoàng hôn, đó chính là tiếng vẫy gọi hắn về nhà ăn cơm...

Đó là... Đó là người mẹ thân yêu của hắn! Đó là mẹ hắn trước khi bị bệnh nan y! Mẹ vẫn còn trẻ như vậy, hiền hậu như vậy...

Hắn muốn reo hò, hắn muốn nhảy lên, hắn muốn nhào vào lòng mẹ như lúc còn nhỏ, thế nhưng hắn không làm được, hắn còn không có một chút sức lực để có thể điều khiển.

Hắn chỉ có thể ngơ ngác nhìn mẹ đứng dưới ánh nắng.

Trong không trung, mẹ đang trôi về phía mình, dường như mẹ có ma lực của tử thần, vung tay lên lập tức có thể làm dịu cơn thủy triều mãnh liệt kia, khiến Mộc Tử khôi phục bình tĩnh trong nháy mắt.

Sau đó hình ảnh của mẹ bắt đầu nhạt dần, bắt đầu thay đổi, dáng người trở nên cao hơn, khuôn mặt trở nên trẻ hơn, cuối cùng, hoàn toàn biến thành hình dáng của một người khác.

Người này có nụ cười mê người, có đôi mắt long lanh như đầm Hoa Đào khiến người ta như say như mê, có dung mạo tuyệt thế, khuynh quốc khuynh thành.

Âu Dương Lục Sắc! Là Âu Dương Lục Sắc của hắn!

Bốn chữ này tựa như âm thanh rền vang của một quả bom khổng lồ, oanh tạc toàn bộ hỗn độn, ánh sáng và ảo giác trước mặt thành bụi phấn!

Sau đó... Những hình ảnh bắt đầu từ Ngô Đồng - vô tình gặp được trên phố, Tân Nam - ôm nhau nồng nàn trong cơn mưa, cửa cư xá - hét lên “Mộc Tử chờ chút!” hiện lên như những cánh bướm tung bay trong gió, một bàn tay bé nhỏ ôm chặt vòng eo trên chỗ ngồi phía sau của xe motor, ánh mắt hoảng hốt của cô khi đứng tại cửa ra vào, khuôn mặt đỏ bừng vì say của dượng trong phòng ăn, trò đùa gian xảo mà dí dỏm của người ấy... Sau đó, khung cảnh đột nhiên thay đổi, biến thành khuôn mặt trắng bệch như giấy khi bị truy sát trong taxi, và rồi, đôi mắt nhỏ nhưng sắc bén của tên râu quai nón, thân thể bị trói chặt tay sau lưng trên ghế, thuốc ngủ chí mạng, laptop rơi ra từng mảnh, tiếng gậy cao gót ma sát trên mặt đất khê vang lên...

Một màn rồi một màn, như là những khung cảnh rời rạc của một bộ phim xuất hiện rồi trình chiếu trong bộ não rối loạn của Mộc Tử, sau đó chậm rãi tụ

lại và hòa quyện với nhau, dần dần nối liền thành từng đoạn từng đoạn tình tiết sinh động và chi tiết.

Nhớ ra rồi, trước tác dụng đang nhanh chóng phát huy của dược tính, cơn buồn ngủ đến như ma quỷ đánh úp, hần dùng hai tay đã bị trói sau lưng run rẩy nắm chặt lấy những ngón tay thon dài của Âu Dương Lục Sắc, trong tiếng bước chân từ từ đến gần của tử thần, hần tuyệt vọng nhắm mắt lại...

"Lục Sắc!"

Dường như muốn đem toàn bộ tình cảm trong lồng ngực nổ tung ra, Mộc Tử điên cuồng hét lên một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, hần đột nhiên mở đôi mắt đỏ tươi ra, bật dậy trên giường bệnh!

Sau đó, hần thấy rõ xung quanh là bốn bức tường trắng trong phòng điều trị của bệnh viện, trên cổ tay mình cảm thấy dây truyền dịch, còn có Tư Đồ Hồng và một bác sĩ khoác áo trắng đang giặt mình nhìn mình.

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại. Làm tôi giật cả mình." Thấy Mộc Tử tỉnh lại, Tư Đồ Hồng nở nụ cười trên khóe miệng, khẽ cười nói.

"Lục Sắc! Âu Dương Lục Sắc thế nào? Cô ấy ở đâu? Nàng đang ở đâu?" Mộc Tử liếc nhìn xoay người nhìn xung quanh, lớn tiếng hỏi.

"Trái ngược với cậu, bạn gái cậu hấp thu lượng thuốc nhiều hơn nhiều so với cậu, nhưng đó là do sức khỏe của cô ấy không tốt bằng cậu, cho nên thời gian để tỉnh lại có thể phải chậm hơn một chút... Tuy nhiên cậu cứ yên tâm đi, may mắn là hai người đến kịp lúc, chúng tôi đã hoàn thành công việc rửa ruột và điều trị, cô ấy đã hoàn toàn thoát khỏi tình trạng nguy hiểm." Người khoác áo trắng bên cạnh Tư Đồ Hồng chậm rãi rút tay vào túi áo rồi nói.

"Cô ấy đang ở bên cạnh, cô và dưỡng đang chăm sóc cô ấy." Thấy Mộc Tử vẫn không yên lòng, Tư Đồ Hồng vội vàng nói thêm.

"Tôi muốn gặp cô ấy! Tôi muốn gặp cô ấy!" Mộc Tử la lên, vùng vẫy muốn nhảy xuống khỏi giường, không ngờ rằng vừa cử động một tý, trước mắt đột nhiên tối sầm xuống, thân thể không tự chủ được ngã xuống dưới giường, Tư Đồ Hồng thấy thế liền vội vàng vươn tay đỡ lấy, dịu dàng trở lại trên giường.

"Cô ấy rất tốt, cậu không cần lo lắng, đợi sau khi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ thu xếp cho hai người nằm cùng một phòng bệnh. Hiện giờ thân thể của cậu vô cùng yếu, không nên di chuyển." Bác sĩ chậm rãi nói.

Mộc Tử nằm trên giường, phát hiện mình không còn chút sức lực nào để ngồi dậy. Hần bắt đầu dĩ thử dài, ngực phập phồng vì dùng sức quá mức. Cuối cùng hần mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Thật xin lỗi, là sai lầm của tôi." Âm thanh áy náy của Tư Đồ Hồng vang lên bên tai, "Tôi có việc gấp cần ra ngoài nên lén phái hai người bên ngoài căn nhà của cậu, không nghĩ rằng lại dễ dàng bị sát thủ đánh lạc hướng như vậy, may mà hai người không có việc gì... Tuy nhiên, điều tôi vẫn luôn tò mò chính là tin nhắn SOS gửi đến tôi trước khi hai người bất tỉnh. Rốt cuộc làm sao có thể gửi đi được?"

Tin nhắn SOS...

Mộc Tử nhíu mày, cố gắng lục lại trí nhớ về khoảnh khắc trước khi bất tỉnh.

"Lục Sắc, đừng ngủ... hãy kiên trì."

Dược tính đang nhanh chóng có tác dụng, cơn buồn ngủ cuộn cuộn kéo đến, lúc đầu chỉ như những sợi tơ, nhưng sau đó từ từ dâng trào mãnh liệt.

Cho dù biết rằng tai vạ khó tránh nhưng Mộc Tử vẫn quyết tâm cùng Âu Dương Lục Sắc tiếp tục kiên trì, mỗi một giây đồng hồ kiên trì trôi qua là thêm một phần hy vọng sống sót...

Đây là lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường hoàn toàn lâm vào với tuyệt cảnh, những thanh niên như bọn hần rốt cuộc sẽ làm sao để vượt qua kiếp nạn này?

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 53: Kẻ Hai Mặt (2)

Mộc Tử cố gắng dùng hai bàn tay đang bị trói sau lưng mò mẫm, cuối cùng cũng tìm thấy bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Lục Sắc, nắm thật chặt mười ngón tay mảnh khảnh kia...

"Mộc Tử, em không có ngủ, em vẫn đang tìm cách ráp lại laptop của chúng ta."

Mộc Tử cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ mười ngón tay hết sức nhỏ bé của Âu Dương Lục Sắc, nó thật mạnh mẽ như đang nhắc nhở mình, an ủi mình, truyền cảm hứng cho mình. Giọng nói của nàng mặc dù yếu ớt nhưng lại phi thường bình tĩnh.

Mộc Tử kinh ngạc, vừa rồi hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào dòng suy nghĩ và hồi ức, không hề phát hiện ra rằng thân thể Âu Dương Lục Sắc vẫn luôn vùng vẫy, giãy dụa, lay động. Vào thời điểm sát thủ quăng mạnh laptop xuống, rất nhiều linh kiện rơi ra lăn xuống dưới chân Âu Dương Lục Sắc, mà giờ phút này, Âu Dương Lục Sắc đang cố gắng sửa lại laptop của bọn hắn dưới tình huống hai tay bị trói sau lưng, chỉ có thể dùng bộ phận duy nhất còn có thể tự do hoạt động – hai chân! Cho đến lúc này Mộc Tử mới chú ý đến một âm thanh vẫn không ngừng vang lên – đó là âm thanh sinh ra khi giày cao gót ma sát trên mặt đất. Âu Dương Lục Sắc vẫn một mực dùng những ngón chân linh hoạt của mình và cả đầu nhọn của giày cao gót để tiến hành một lần sửa chữa máy tính nghe cũng khó có thể tưởng tượng được!

“Nhưng mà, nhưng mà dây cáp đã bị cắt đứt lâu rồi, wireless lan căn bản cũng không được lắp đặt, Lục Sắc...” Mộc Tử tuyệt vọng nói.

“Không, Mộc Tử, máy tính của chúng ta đã được em đặc biệt sửa chữa từ trước rồi, để đề phòng vạn nhất, em đã lắp đặt bên trong notebook một máy phát tín hiệu, nó có chức năng tương tự như cuộc gọi khẩn cấp trên điện thoại di động. Bây giờ, chỉ cần lắp ráp lại một bộ phận linh kiện quan trọng nhất trong máy tính thì em có thể dùng nó để gửi tín hiệu cầu cứu đi, tín hiệu đó sẽ được gửi trực tiếp đến điện thoại di động của Tư Đồ Hồng... Mộc Tử, em đã bắt đầu buồn ngủ rồi, hy vọng thời gian vẫn còn kịp...”

“Lục Sắc...” Tâm tình của Mộc Tử trong giờ phút này không thể chỉ dùng vền vẹn hai chữ kích động là có thể hình dung ra, hắn nắm thật chặt ngón tay của nàng, giọng nói trở nên run rẩy: “Em nhất định sẽ làm được, anh sẽ kể chuyện cho em nghe, không, em sẽ hát cho em nghe, để chúng ta cùng phần chấn tinh thần, có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này!”

“Được.” Âu Dương Lục Sắc vừa cười đầu bận rộn, vừa nói: “Em chưa từng được nghe anh hát, hy vọng sẽ không quá khó nghe.”

"Hồng tượng niên hoa thịnh phóng đích khí điểm

Hồng – Bùng cháy như đỉnh hoàng kim của tuổi thanh xuân

Hồng tượng tà dương tiệm viễn đích kỷ niệm

Hồng – Rực rỡ như những ký ức về vầng tà dương xa khuất

Thị nữ dữ ngã phân phi đích na phó tiểu kiếm

Là những phút vui cười của hai ta đã trôi xa...

Như nữ dữ ngã chương tâm đích sinh mệnh phục tuyến

Là đường vận mệnh người cùng ta được nối liền

Dã tượng hồng trần phiếm quá nhất dạng minh điểm..

Cũng như một thoáng hồng trần vụt qua, mỹ điểm...” (1)

“Quá nặng nề rồi.” Âu Dương Lục Sắc cười nói, “Tuy nhiên giọng hát của anh đã mang đến cho chúng ta một tin tốt lành: phần lớn vi mạch không hề bị hỏng, chỉ là hư phần bên ngoài và bàn phím thôi. Tốt rồi, tiếp tục hát đi, em vẫn còn muốn nghe.”

" Tại ngân cửu hoặc giả bất cửu dĩ tiền nhân môn tại truyền tụng

Chẳng biết từ bao giờ, người đời truyền với nhau rằng

Nhân ảnh sung sung hữu nhân đảo hạ lai tự hữu nhân hoạch đắc quang vinh

Thấp thoáng có người ngã xuống, cũng có người đạt được vinh quang

Nhất cá nhân diệt đảo tổng hữu bàng nhân vi tha nhi tâm thống

Một người thất bại, sẽ có người vì đó mà đau lòng

Nhĩ đích anh dũng thị tha đích tàn nhẫn

Sự anh dũng của người là sự tàn nhẫn với hắn

Thùy năng cú vi sở hữu nhân hiệu trung

Ai có thể làm vừa lòng tất cả?

Khán thùy khán đồng tượng thùy tượng thông

Điều này ai hiểu, điều đó ai thông

Thùy đo vong ký liễu khoan dung chích tướng trước tự kỷ đích anh dũng

Tất cả đều muốn làm anh hùng, không hề nghĩ tới khoan dung

Thùy đề trước đăng lung khán tả khán hữu

Ai mang đèn lồng tìm khắp chốn

Đỏ hữu tha khổ trung..

Đều có nỗi khổ tâm trong lòng...”(2)

“Bài này quá bi tráng rồi... Tốt rồi Mộc Tử, hiện giờ, hiện giờ chúng ta chỉ còn lại có hai bộ phận thôi, chỉ cần lấp xong hai bộ phận này là em đã thành công rồi. Chà, tiếp tục hát đi, em bắt đầu muốn ngáp rồi...”

“Tâm hữu linh tê

Ý hợp tâm đầu

Nhất điểm đồng đề

Đồng lòng nhất trí

Chích phán tố uyên ương cộng phó tiên cảnh

Chỉ mong kết uyên ương cùng dạo tiên cảnh

Nguyện đắc nhất tâm

Nguyện một lòng

Bạch đầu bất ly

Đầu bạc chẳng rời xa

Như xuân tằm đáo từ ti phương nhi tẫn

Như tằm xuân đến chết, tơ mới tận

Xuân yên liễu lục

Khói xuân liễu xanh

Bất như vọng nhĩ

Không bằng nhớ người

Thán giá thiên hạ thùy nhân bất thức quân...

Ôi! Dù người ở đâu mãi vẫn là anh hùng...”(3)

“Bài này cũng không tệ lắm, không biết có thể xem là lời tỏ tình của anh dành cho em không nhỉ? Chờ sau khi chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này, anh nhất định phải dẫn em đi hát karaoke, em muốn phê bình giọng hát của anh một chút mới được... Hiện giờ chỉ còn lại bộ phận cuối cùng thôi, nhưng mà Mộc Tử, nó nhỏ quá, em không có cách nào nối nó vào đây dẫn... Em nghĩ em phải dùng tay mới hoàn thành được nó!”

“Không sao đâu, Lục Sắc, em nghĩ cách để cầm nó trong tay đi, vợ chồng chúng ta hợp tác nhất định sẽ làm được.”

“E rằng chỉ có thể như vậy, tuy nhiên điều này rất khó đấy, độ khó cũng không khác gì việc đặt tay sau lưng để xỏ chỉ vào kim khâu đâu... Mộc Tử, em cần anh phối hợp một cách hoàn mỹ, nếu không bao nhiêu công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển rồi.”

“Được, Lục Sắc, bây giờ chúng ta cần cố gắng cùng nhau ngã xuống mặt đất, sau đó anh sẽ nắm chắc phương hướng để anh ngã người xuống ngay cạnh linh kiện đăng kia, như vậy anh sẽ có thể lấy được nó, sau đó chúng ta sẽ cùng hoàn thành nó ở sau lưng...”

“Được, em đã chuẩn bị xong, ngã đi!... Đến đây đi anh yêu!”

Phù phù!

Một đôi nam nữ bị trói tay sau lưng trên ghế, ngã sấp xuống trên tấm ván.

“Tốt rồi Lục Sắc, bây giờ vật kia đang ở trước mặt anh, anh lập tức sẽ ngậm nó trong miệng... Tốt rồi, anh lấy được nó rồi! Anh tìm thấy cái lỗ nhỏ tiếp nối với dây dẫn trên bề mặt của nó rồi!”

“Tốt lắm, hiện giờ chỉ cần chúng ta ăn ý là được rồi, anh đã lấy được nó, em cần đưa dây dẫn vào...”

“Đến đây đi bảo bối, giống như anh vừa hát, ý hợp tâm đầu, đồng lòng nhất trí nha...”

“Em thất bại rồi, đầu sợi dây rơi xuống rồi!”

“Không sao cả, nhắm mắt lại đi, để chúng ta tâm ý tương thông...”

Sau khi thất bại mấy lần...

"Mộc Tử, em thành công rồi! Em lấy được nó rồi!"

“Em giỏi quá, em yêu! Bây giờ thời gian chúng ta uống thuốc vừa mới qua bốn phút, tiếp theo, chúng ta giao những việc còn lại cho Tư Đồ Hồng thời, hẳn sẽ không khiến chúng ta thất vọng đâu!”

“Ừ... Tín hiệu đã được gửi đi thành công, thế nhưng Mộc Tử, bây giờ em vẫn không muốn thiếp đi, em sợ một khi thiếp đi sẽ không thể nào tỉnh lại... Kể cho em nghe chuyện về Diệp Tử một lần nữa đi...”

“Được rồi, lần đầu tiên chú ý đến cô ấy, là...”

Tình yêu của Hắc Bạch Vô Thường vẫn luôn luôn lặng lẽ và trầm lắng, những lời đường mật càng khó gặp, nhưng vào hôm nay, tại thời điểm đối mặt với sinh tử, bọn hắn lại dồn dập bày tỏ với nhau những lời ngon tiếng ngọt mà ngày thường tình lạt đi mất, cũng chỉ có trong hoàn cảnh như thế này, những lời đường mật mới lộ ra vẻ đẹp chân thực như vậy...

Cũng không biết cuối cùng câu chuyện cũ này được kể đến đâu. Mộc Tử chỉ nhớ lúc ấy đầu óc càng ngày càng nặng trĩu, lại càng khó có thể chống lại cơn buồn ngủ, cuối cùng, hai người chìm vào giấc ngủ...

Khi nhận được tín hiệu cầu cứu của Âu Dương Lục Sắc, Tư Đồ Hồng lòng như lửa đốt lao đến hiện trường, phát hiện ra Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đã hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ.

Chỉ có điều hai bàn tay bị trói chặt sau lưng của bọn hắn đan chặt vào nhau, không cách nào có thể khiến bọn hắn buông ra...

Đây là lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường đối mặt với tuyệt cảnh sinh tử, câu chuyện đồng tâm hiệp lực trốn thoát thành công.

Trải qua lần trắc trở này, Hắc Bạch Vô Thường phối hợp với nhau càng thêm ăn ý, yêu nhau càng thêm tha thiết.

Ý hợp tâm đầu, đây mới chính là vẻ đẹp đỉnh cao trong sâu thẳm của tình yêu...

Phía trước vẫn còn những nguy cơ đáng sợ hơn nữa đang chờ bọn hắn, cuộc hành trình trở về lần này chung quy là một lần tôi luyện gian khổ!

Cũng chỉ có vượt qua nhiều ma luyện gian khổ hơn nữa mới có thể thật sự khiến tình cảm thăng hoa đến mức tận cùng!

~~o0o~~

Chú thích:

(1) – Bài hát Red do Trương Quốc Vinh trình bày.

(2) – Bài hát Heroes do Vương Phi trình bày.

(3) – Bài hát Thước kẻ hồi do ban nhạc Hoa nhi trình bày.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 54: Kẻ Hai Mặt (3)

Trải qua lần tao ngộ này đã khiến Mộc Tử có một nhận thức hoàn toàn mới về người yêu xinh đẹp Âu Dương Lục Sắc của mình. Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, trong lúc mình hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí còn đầu hàng, nàng đã dùng sự tinh táo và khôn ngoan của bản thân, còn có năng lực chuyên môn vô cùng thần kỳ của mình giúp Hắc Bạch Vô Thường thành công thoát khỏi nguy hiểm. Ngoài sự mong manh và hồn nhiên, nàng còn có sự dẻo dai và kiên cường càng quý giá hơn, cùng với sự bình tĩnh và nghiêm nghị khi đối mặt với mỗi nguy hiểm.

Một bộ mặt khác riêng biệt này của Âu Dương Lục Sắc đã có những ảnh hưởng rất quan trọng đến cuộc đời sau này của Hắc Bạch Vô Thường. Nó cùng tư duy nhạy bén, tinh tế của Mộc Tử hỗ trợ lẫn nhau, trợ giúp bọn hắn lần lượt vượt qua những cửa ải khó khăn...

Giống như phần lớn tình cảm trong nhân gian, sau khi được trải qua thử thách và tôi luyện của lần sinh tử này, Hắc Bạch Vô Thường càng trở nên ăn ý hơn, càng thân mật khăng khít với nhau thêm. Mặt khác, chuyện bất trắc này xảy ra khiến cô và dương của Âu Dương Lục Sắc nảy sinh một cảm giác nguy cơ cực lớn. Bọn họ vốn là ông bà cụ thiện lương và đơn giản, đều tin rằng “Thiên hạ vô tặc” (1), chuyện lần này đã khiến họ có một nhận thức sâu sắc mới toanh về thế giới này. Vì không muốn bọn họ nghi ngờ, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc trăm miệng một lời đem toàn bộ chuyện này giải thích thành một vụ án bọn tội phạm hung bạo xông vào giết người cướp của, cũng nhân chuyện này mà thành công thuyết phục bọn họ trong thời gian ngắn nhất chuyển khỏi khu vực xa xôi, vắng vẻ phía đông thành phố, sống ổn định tại một căn nhà mới trong thành phố Tân Bắc ồn ào náo nhiệt nhưng trị an tốt hơn.

Một mặt, Tư Đồ Hồng khẩn trương truy xét chứng cứ phạm tội và địa điểm ẩn nấp của Sở Thiên Hòa, mặt khác âm thầm tăng số lượng nhân thủ bắt đầu tầng tầng lớp lớp bảo vệ cho Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc. Như hắn đã từng nói, Mộc Tử có thể là người xấu, có thể phải nhận sự trừng phạt nhưng nhất định phải dùng phương thức và trình tự hợp pháp, phải chịu chế tài của pháp luật, bất kể người nào khác, bất kể thế lực nào cũng không thể vượt qua Lôi Trì (2)...

Đến lúc mọi chuyện chấm dứt thì cũng trôi qua một tuần, Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc chuẩn bị hành trang, được Tư Đồ Hồng tự mình hộ tống, quay trở lại hành trình trở về Phụng Hoàng thành. Ngày giỗ của mẹ hắn đã đến, lúc đó chính hắn còn đang suy yếu, nằm trên giường bệnh tiếp nhận sự điều trị của bệnh viện, còn bây giờ thân thể đã hồi phục, Mộc Tử không muốn đợi dù chỉ là một chút nữa...

Dưới ánh nắng rực rỡ của ngày thu, chiếc Passat màu đen lao vùn vụt trên đường cái vắng vẻ, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc tay trong tay, ngắm nhìn phong cảnh lướt qua như gió bên ngoài cửa sổ đến xuất thần, trong nội tâm vô cùng bình an.

Dường như hắn lại thấy được một thiếu niên gầy yếu, cô độc, bàng hoàng, một mình đi trong mưa gió ở Phụng Hoàng thành...

Bây giờ, hắn đã quay trở lại rồi! Mang theo những trải nghiệm như truyền kỳ, mang theo người yêu xinh đẹp...

Gió thu tiêu điều, lá rơi loạn loạn trong gió, ánh mặt trời tựa như cảm nhận được sự bi thương dưới trần gian, trốn vào những đám mây dày đặc ở phía xa. Đạp lên thảm lá vàng khô xào xạc khắp nơi trên mặt đất, Mộc Tử đột nhiên nghĩ rằng, chỉ trong nháy mắt, một mùa thu trên núi Mã lại sắp kết thúc. Mùa đông lạnh lẽo nhất đang nhanh chóng đến gần.

Cuối cùng thì Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc cũng về đến trước mộ của mẹ.

Nhẹ nhàng quét hết bụi bặm trên bia mộ, dâng lên cảnh hoa sơn chi trắng (3) mà mẹ thích nhất khi còn sống, Mộc Tử yên lặng chăm chú nhìn nụ cười hiền lành của mẹ, trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngồn ngộn.

Ký ức hiện về từng cảnh, từng cảnh trong đầu như một cuốn phim xưa cũ.

Mẹ, con đã trở về rồi.

Nếu đời này con còn có điều gì tiếc nuối, đó chính là không thể lập tức loán lên, không thể tận hiếu với mẹ thật tốt, không thể giúp mẹ được trải qua những ngày tốt lành. Điều tiếc nuối này chắc chắn sẽ đi theo cả đời, khiến con khó có được một ngày bình an.

Nhưng mà, giống như những lời dạy bảo của mẹ khi còn sống, là người không thể không có tiếc nuối, những điều để vụt khỏi tầm tay một lần đừng nên để lỡ nó lần nữa. Do đó con quyết định không nhu nhược nữa, sẽ không để cả đời này phải trôi qua trong sự tiếc nuối.

Vì vậy, con của mẹ lựa chọn một con đường không giống những người bình thường, mặc kệ người đời đánh giá như thế nào, mặc kệ mưa gió hiểm trở, con vẫn sẽ kiên trì đi tiếp, đi thẳng đến phía trước.

Đúng rồi, còn nhớ lúc trước mẹ cầu xin cực khổ, cuối cùng thì kẻ gọi là cha kia cũng đồng ý cho con đi học. Vào ngày đầu tiên đến trước, mẹ tự mình đưa con đến trước cổng trường, âu yếm khuôn mặt con rồi nói: “Ráng học thật tốt, có học vấn rồi, tất cả mọi thứ đều sẽ khá hơn...”

Từ đó về sau, mỗi khi con lười biếng, mẹ đều dọa con thế này: “Không lo chăm chỉ học bài, không có học vấn, khi lớn lên sẽ không lấy được vợ.”

Mẹ, rốt cuộc con cũng không học tốt, vì con đã bỏ học rồi. Nhưng con vẫn nhớ kỹ những điều mẹ nói, con đọc rất nhiều sách, đọc đủ thứ, thể loại nào cũng có, con luôn cố gắng rút ra đủ loại tri thức từ những quyển sách đó, những kiến thức này tựa như cây cối sinh trưởng cần có phân bón và chất dinh dưỡng, đóng vai trò rất lớn trong công việc mà con làm... Hơn nữa, mẹ ơi, bây giờ con đã dẫn bạn gái về rồi, Âu Dương Lục Sắc, nàng chính là con dâu tương lai của mẹ, nàng là một cô gái rất hiểu biết, rất thủy mị, những lúc nhìn nàng, con thường tưởng tượng rằng nếu như mẹ còn sống, hai người nhất

định sẽ chung sống rất hòa thuận, một nhà ba người chúng ta nhất định sẽ được hưởng cuộc sống hạnh phúc nhất trên thế giới...

Đúng vậy mẹ ơi, tương tượng của con đã vĩnh viễn không thể thực hiện được. Đây chính là điều mà con tiếc nuối, tiếc nuối lớn nhất. Nhưng con không thể để những điều tiếc nuối này lại xảy ra lần nữa trên nhiều người khác, cho nên đối mặt với bất công và tội ác, con lựa chọn chống lại, lựa chọn tru diệt, mẹ ơi, mẹ nhất định sẽ hiểu con, nhất định sẽ ủng hộ con đúng không? Con cảm thấy con không phải là hung thủ, con là hiệp khách, con không phải kẻ giết người, con đang cứu giúp...

Giỏ thu lướt qua thối bay mái tóc dài trên trán Âu Dương Lục Sắc.

Đôi mắt đằng sau cặp kính râm xuất thần nhìn về phía người phụ nữ hiền hậu trên bia mộ, đây là mẹ chồng của nàng.

Bà có hai mí mắt giống hệt Mộc Tử, khi mỉm cười, trên má trái hiện lên một lúm đồng tiền thật sâu. Lông mi của bà rất nhạt, rất cong, rất nhỏ, nghe nói phụ nữ như vậy sẽ có vận mệnh lận đận, đau khổ.

Người phụ nữ này đã trải qua quá nhiều cực khổ, cho đến lúc chết cũng không được hưởng một ngày hạnh phúc, rốt cuộc có ảnh hưởng sâu sắc đến mức nào tới Mộc Tử?

... ..

Trên chiếc Passat sedan cách nghĩa trang không xa, Tư Đồ Hồng vừa cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Hắc Bạch Vô Thường qua ống nhòm, vừa nhíu mày.

Đôi uyên ương hiệp lữ làm người ta khó hiểu này quả thật vô cùng thần bí, khó lường. Bề ngoài thì bọn hắn là những người giàu tình cảm, lương thiện, cứng cỏi. Dù thế nào cũng khó có thể liên tưởng đến hung thủ gây ra vụ thảm án bấy chớ phân thân kia, sự ung dung, bình tĩnh, tình cảm không thay đổi bất kể sinh tử của bọn hắn khi đối mặt với nguy cơ càng trái ngược với những tên hung thủ giết người nồng nặc mùi tàn bạo, nham hiểm...

Chẳng lẽ ta đã đa nghi rồi sao, ta đã nghi ngờ sai thật sao?

Không, không có khả năng đấy...

Buồn cười, tại sao ta phải có ý nghĩ như vậy?

Chính nghĩa, tội ác, những thứ đó luôn luôn có giới hạn rõ ràng trong suy nghĩ của Tư Đồ Hồng; hề vi phạm pháp luật chính là tội ác. Đây chính là tiêu chuẩn đánh giá duy nhất của hắn.

Là người thực thi pháp luật, hắn là một cảnh sát yêu ghét phân minh, làm việc công chính nghiêm minh, cẩn trọng. Hắn căm ghét tội ác, mỗi khi đưa những tên tội phạm ra vành móng ngựa, tâm tình hắn trở nên tuyệt vời, có cảm giác thành công nhất.

Thế nhưng, đối mặt với đôi tình nhân trong ống kính này, hắn có một cảm giác khó hiểu không nói nên lời.

Khứu giác nghề nghiệp nhạy bén của bản thân nói cho hắn biết bọn hắn chính là hung thủ đằng sau vụ thảm án của Mina, bây giờ đã không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong tình cảm cá nhân, dù sao chăng nữa hắn cũng không thể nảy sinh chút căm ghét nào đối với bọn họ như những tên tội phạm.

Cho nên hắn vẫn vô cùng mâu thuẫn. Một mặt thì khua chiêng gõ trống điều tra, hy vọng sớm phơi trần chân tướng, đưa Mộc Tử ra trước pháp luật, mặt khác hắn không kìm lòng được nghĩ đến việc nếu như thật sự Mộc Tử không phải là tội phạm, có lẽ bọn hắn sẽ trở thành bạn bè tốt nhất, hắn khó có thể tưởng tượng được cảnh tượng có một ngày nắm chứng cứ xác thực, tự mình công tay Mộc Tử...

Cho đến khi điện thoại trong túi rung lên thật lâu, hắn mới phát hiện mình đã quá đắm chìm vào dòng suy nghĩ.

Cuộc gọi đến từ một số điện thoại xa lạ.

Hắn vừa đặt điện thoại lên tai, ông nghe bên trong lập tức truyền đến âm thanh nóng như lửa đốt từ phía bên kia:

“Tôi là Lý Thiên, tôi muốn có số điện thoại của Mộc Tử!”

~~o0o~~

Chú thích:

(1) – Thiên hạ vô tặc (A world without thieves) 2004: bộ phim hành động dựa trên tác phẩm cùng tên do Phùng Tiểu Cương đạo diễn.

Nội dung khái quát: Vương Bạc và Vương Lệ là hai tên trộm hợp tác với nhau, cũng là đôi tình nhân lưu lạc chân trời góc biển. Trên một chuyến xe lửa, bọn hắn gặp được một người nông dân tên là Sỏa Căn, Sỏa Căn vừa kiếm được một khoản tiền ở thành phố nên muốn về quê xây nhà cưới vợ. Sỏa Căn không tin trời đời này có kẻ trộm, lúc đầu Vương Bạc muốn ra tay với hắn, về sau lại bị sự chất phát của hắn làm cảm động, quyết định âm thầm bảo hộ để hắn không bị mất số tiền cực khổ mới có được, hoàn thành mộng tưởng thiên hạ không kẻ trộm của hắn, cũng vì vậy mà gây ra hàng loạt vụ tranh giành gay gắt với một băng trộm khác. Thủ lĩnh Lê thúc muốn thu phục Vương Bạc nhưng bị cự tuyệt nên cùng những thành viên khác tỷ thí với Vương Bạc. Trong lúc giao thủ bị cảnh sát mai phục đánh tráo tiền, sau đó cảnh sát xuất hiện bắt cả hai bên, Lê thúc cùng Vương Bạc, Vương Lệ đào tẩu rồi lại gặp nhau. Sau đó Vương Lệ đi trước, Vương Bạc vì bảo vệ tiền của Sỏa Căn nên giao thủ với Lê thúc nhưng không địch lại, lúc lâm chung

muốn kinh động cảnh sát, cũng gửi tin nhắn cho Vương Lệ đề an ủi nàng. Kết thúc, Lệ thức bị bắt, tiền được trả lại cho Sỏa Căn, phim dừng lại ở hình ảnh Vương Lệ bài phát ở chùa Labrang tỉnh Cam Túc.

(2) – Lôi Trì: con sông nằm phần lớn ở xã Lôi Trì, thành phố Hoàng Cương, tỉnh Hồ Bắc.

Điền cổ Lôi Trì: Năm Hàm Hòa thứ 2 (năm 327), Trần tướng Tô Tuấn của (trần) Lịch Dương (nay là Hòa Huyền) và trần tướng Tô Ước của Thọ Xuân (nay là Thọ Huyền) liên kết làm phản, kéo quân tiến công Kinh đô Kiến Khang (Nam Kinh thuộc vùng này). Thứ sử Giang Châu Ôn Kiệu, vốn trung thành với triều đình, liền gấp rút đem quân về bảo vệ Kiến Khang. Sau khi biết tin, chương quân chính quyền trung ương tại Kiến Khang là Canh Lương lo lắng thứ sử Kinh Châu Đào Khản lúc đó tay cầm trọng binh thừa cơ tiến vào, bởi vậy khi hồi đáp thư của Ôn Kiệu có nói: “Ta lo lắng biên cương phía tây còn hơn Lịch Dương, tức hạ đường vượt qua Lôi Trì một bước.” Ý tứ bảo họ Ôn tọa trấn như cũ, không nên vượt Lôi Trì tiến về phía đông.

Từ đó xuất hiện thành ngữ "không dám vượt Lôi Trì bước nào" để chỉ một phạm vi nhất định không thể vượt qua.

(3) – Hoa sơn chi, có tên khác là hoàng sơn chi.

Tên khoa học: Gardenia jasminoides.

Ý nghĩa: tình yêu vĩnh hằng, cả đời phú quý và sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 55: Lời Mời Của Lý Thiên

Tư Đồ Hồng chú ý thấy kể lúc nào chìm vào suy nghĩ thì Mộc Từ sẽ bắt gãi về về tóc trên trán.

Bây giờ hắn đang ngồi trong chiếc Passat sedan, xe vẫn đỗ ở trên đường bên cạnh nghĩa trang như cũ, chỗ này rất vắng vẻ, thừa thốt dấu chân người qua lại, mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh.

Đây thật sự là một nơi tuyệt vời để suy nghĩ.

Sau khi cuộc gọi đến của Lý Thiên chấm dứt, Mộc Từ ngẩng đầu tựa vào ghế ngồi trên xe, không ngừng vãn về tóc trên trán. Khuôn mặt trẻ trung của hắn bình thản như nước, không hề bí mật mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Âu Dương Lục Sắc yên lặng ngồi bên cạnh Mộc Từ, chiếc kính râm màu tím che đi ánh mắt của nàng, không đoán được rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì.

Quả thật là hai người khó có thể đoán được. Tư Đồ Hồng lách cửa sổ xe rồi châm một điếu thuốc. Vừa nhả ra từng hơi khói thuốc (1), vừa lặng lẽ suy nghĩ. Ta tự nhận mình am hiểu đoán ý qua lời nói và sắc mặt, ta đọc qua rất nhiều các loại sách về phương diện tâm lý học, đối với phần lớn người thường, ta chỉ cần xem qua đôi mắt là có thể phân tích đại khái cảm xúc hiện giờ của bọn hắn, phỏng đoán đại khái suy nghĩ của bọn hắn.

Nhưng bây giờ, khi đối mặt với bọn họ, ta không hề nắm được suy nghĩ trong lòng bọn hắn chút nào, ngay cả cảm xúc của bọn hắn cũng không thể nhìn thấu.

Bọn hắn giống như một hồ nước thanh bình, trông thì có vẻ gió yên sóng lặng nhưng trên thực tế lại sâu không thể dò được, khiến người ta mãi mãi không có cách nào nhìn thấy đáy hồ, càng không có cách nào đoán được rốt cuộc ở trong hồ là đàn cá nhỏ nô đùa hay là quái thú khổng lồ?

...

Khi Tư Đồ Hồng dập tắt mẩu thuốc lá, Mộc Từ cũng đồng thời chấm dứt hành động vãn tóc.

Hắn khẽ thở phào một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh mắt của Tư Đồ Hồng và Âu Dương Lục Sắc gần như đồng thời liếc về phía hắn.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của hai người, Mộc Từ chậm rãi mở mắt ra, trước tiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Lục Sắc. Sau đó, hắn mở miệng nói: “Lý thúc... Lý Thiên mời tôi cùng đi ăn tối, ngay đêm nay lúc bây giờ. Địa điểm là biệt thự Hồng Môn nằm bên cạnh bờ sông Tiểu Khai.”

“Tiệc Hồng Môn (2), thật sự xứng với tên thật ah.” Tư Đồ Hồng vừa xem đồng hồ vừa giữu cột, “Bây giờ là một giờ chiều, hai người còn không đến sáu giờ nữa.”

“Ừ!” Mộc Tử nói dứt khoát.

“Khi Lý Thiên gọi điện cho tôi, nói rất gấp gáp, giọng nói run rẩy, hô hấp dồn dập, ngữ điệu vô cùng mất tự nhiên, có thể xác định cú điện thoại này là do có người thông qua thủ đoạn nào đó uy hiếp anh ta gọi.” Tư Đồ Hồng nói.

“Là Sở Thiên Hòa. Nhất định là hắn đã biết tin tức tôi không chết, hiện giờ hắn muốn chó cùng rứt giậu, chuẩn bị một kịch cuối cùng rồi.” Mộc Tử lạnh nhạt nói.

“Thế nhưng, tại sao Sở Thiên Hòa lại muốn Lý thúc thông qua Tư Đồ Hồng để tìm chúng ta, như vậy kế hoạch của hắn chẳng khác nào vạch trần ra cho cảnh sát thấy, không coi cảnh sát vào đâu sao? Nếu hắn uy hiếp Lý thúc trực tiếp tìm chúng ta không phải càng kín đáo, càng trợ giúp hành động của hắn sao?” Lúc này, vẫn một mực trầm mặc, Âu Dương Lục Sắc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tư Đồ Hồng nhìn Âu Dương Lục Sắc một cách tán thưởng, rồi sau đó chăm chăm vào Mộc Tử, chờ đợi lời giải thích của hắn.

“Có hai loại khả năng.” Mộc Tử phân tích, “Khả năng thứ nhất là Sở Thiên Hòa điên rồi, sở dĩ hắn thông qua Tư Đồ Hồng để tìm chúng ta, trên thực tế chẳng khác nào tuyên chiến với cảnh sát, bởi vì con trai hắn chết trong tù cho nên nhất định hắn vô cùng căm ghét cảnh sát. Giờ đây, hắn tự cho rằng đã làm tốt toàn bộ công tác chuẩn bị cho việc báo thù, cho nên hắn muốn hoàn thành việc ám sát chúng ta dưới sự giám sát của cảnh sát, khiến cảnh sát chỉ có thể bất lực mà trở mắt nhìn mọi việc xảy ra, đây là một loại chế giễu!”

“Nếu quả thật như vậy, Sở Thiên Hòa hắn có phần quá xem thường năng lực của cảnh sát chúng ta rồi. Tôi sẽ khiến hắn trả giá đắt vì điều đó.” Tư Đồ Hồng cười lạnh nói. “Trước tiên cậu tạm dừng một chút, để tôi đoán xem loại thứ hai mà cậu nghĩ đến có thể là cái gì. Tôi nghĩ nó có liên quan đến Lý Thiên.”

Mộc Tử mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“Từ việc Lý Thiên bất chấp nguy hiểm vất óc truyền tin tức cho tôi, tôi có thể dễ dàng thấy được tình cảm giữa hai người bền vững đến mức nào. Khi trước anh ta âm thầm chuyển cho tôi cái phong thư kia, rõ ràng cho thấy nguyên nhân anh ta tìm tôi không phải thật sự muốn tôi truy cứu vụ thảm án của Mina, mà là muốn thông qua tôi đến bảo vệ hai người... Xem xét mọi việc, ôi cho rằng lần này sở dĩ thông qua tôi để tìm cậu có khả năng là mưu kế của Lý Thiên. Nói cách khác, lúc ấy Sở Thiên Hòa cũng không biết anh ta đang gọi điện thoại cho tôi! Mà nguyên nhân khiến anh ta làm như vậy chính là muốn nhân cơ hội này thông báo cho tôi biết, để tôi bảo vệ tốt cho hai người, hoặc là thông qua phương pháp này để khiến hai người cảnh giác, nhắc nhở hai người rằng tiệc Hồng Môn này là cạm bẫy do Sở Thiên Hòa bố trí!”

“Như vậy, theo anh phỏng đoán thì khả năng ấy lớn hơn một chút đúng không?” Rõ ràng Mộc Tử đã chấp nhận suy đoán thứ hai của Tư Đồ Hồng.

“50 - 50.” Khóe miệng Tư Đồ Hồng há lên, cười bí hiểm.

Mộc Tử nhìn thấy vẻ mặt của Tư Đồ Hồng, không khỏi nheo mắt lại, “Trên thực tế, muốn biết rõ điểm ấy cũng không khó, chỉ cần anh đi xác thực một điều là được rồi. Đó chính là – số đi động của anh, vào lúc nào, thông qua cách gì mà Lý Thiên biết được nó?”

Tư Đồ Hồng lập tức nhíu mày, giống như cố gắng tìm kiếm gì đó trong đầu. Chứng kiến bộ dáng này của hắn, Mộc Tử nhịn không được cười nói: “Tôi nghĩ trí nhớ của anh không kém như vậy.”

“Không phải là vấn đề về trí nhớ.” Tư Đồ Hồng ung dung nói, “Lúc trước, khi khám phá ra ám hiệu của Lý Thiên, lúc nhận được phong thư mà anh ta đưa cho tôi, tôi đã lên lút thuận tay đưa cho anh ta một tấm danh thiếp của mình, nhưng điều mà hiện giờ tôi không thể xác định được chính là rốt cuộc khi Lý Thiên nhìn thấy tấm danh thiếp kia thì tình hình lúc đó như thế nào, người của Sở Thiên Hòa có mặt khi đó hay không...”

“Xem ra hai khả năng này quả thật có tỉ lệ 50 - 50.” Mộc Tử thờ dãi nói.

“Cho dù là khả năng nào, cậu đều không cần e ngại.” Tư Đồ Hồng ưỡn ngực, vô cùng tự tin nói: “Chúng ta còn thời gian sáu giờ, tôi sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ, tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ tốt sự an toàn của cậu – hãy tin tưởng tôi, Sở Thiên Hòa sẽ không cách nào có thể bắt được cậu trước mắt tôi!”

“Tôi vẫn luôn xem thường cái chết.” Mộc Tử khẽ nhắm mắt, thờ dãi rồi nói, Âu Dương Lục Sắc cảm nhận được hắn vô thức siết chặt bàn tay đang nắm lấy cánh tay của mình, “Vận mệnh đã được định trước, đối mặt với thiên ý, sự kháng cự của con người trở nên vô cùng yếu ớt, sức mạnh gần như là không đáng kể.”

“Cậu thật sự nghĩ như vậy?” Tư Đồ Hồng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Mộc Tử qua gương chiếu hậu, chậm rãi hỏi.

“Thật sự nghĩ như vậy.” Mộc Tử hồ hững trả lời. Sau đó, hắn lười biếng nói: “Tôi muốn ở một mình với Lục Sắc một lát, anh có thể đi bố trí hành động của mình rồi đây.”

Tư Đồ Hồng im lặng, khẽ gật đầu rồi khởi động động cơ.

Bốn bánh của chiếc xe con xoay tít khiến khói mù bốc lên do ma sát, lao vùn vụt trên đường cái.

Tư Đồ Hồng chăm chú nhìn đôi nam nữ nhanh chóng rúc vào nhau ở ghế sau, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác rất kỳ quái.

Đó là, bọn hán không còn là đối thủ của hán, không còn là kẻ địch của hán, không còn là hung thủ sắp đặt huyết án. Đây chẳng qua là một đôi thiếu niên bình thường, hai thiếu niên cần hán toàn lực đi bảo vệ.

Hán tăng tốc một lần nữa.

Hán đang chạy đua với tử thần!

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Nguyên văn: Thôn vãn thổ vụ. Ban đầu được dùng để chỉ các đạo sĩ tu luyện đường khí, nhịn ăn; sau này dùng để hình dung người hút thuốc lá hoặc thuốc phiện, ngụ ý mỉa mai.

(2) – Tiệc Hồng Môn (Hồng Môn yến) thường được ví von là yến hội không có hảo ý.

Tiệc Hồng Môn nổi tiếng nhất lịch sử Trung Quốc là giữa hai phe kháng Tần, đứng đầu là Hạng Vũ và Lưu Bang.

Năm 221 trước công nguyên, triều đại phong kiến thống nhất đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc nhà Tần được thành lập. Do kẻ thống trị nhà Tần làm trái đạo lý, tàn khốc bóc lột nhân dân, làm cho nhân dân không được sống yên ổn, các cuộc khởi nghĩa nhân dân không ngừng bùng nổ. Trong nhiều cuộc khởi nghĩa, có hai đội quân khởi nghĩa hanh chóng lớn mạnh, một cánh do đại tướng Sở Địa Hạng Vũ dẫn dắt, tù lĩnh quân khác là một ten quan lại cấp thấp của nước Tần Lưu Bang.

Tính cách của Hạng Vũ kiêu ngạo, độc đoán, nhưng anh dũng thiện chiến, uy danh lẫy lừng; tính cách Lưu Bang điều tra, nhưng giỏi về dùng người. Trong chiến tranh chống Tần, Hạng Vũ và Lưu Bang kết nối liên minh, hỗ trợ nhau, thế lực cả hai ngày càng lớn mạnh. Hạng Vũ và Lưu Bang hẹn nhau, ai tấn công vào kinh đô nhà Tần Hàm Dương trước, người đó sẽ làm vua.

Năm 207 trước công nguyên, Hạng Vũ ở Cự Lộc đánh bại quân chủ lực của Tần, nhưng lúc này, Lưu Bang đã dẫn quân tiến vào kinh đô nhà Tần Hàm Dương. Lưu Bang nghe lời khuyên của mưu sĩ, đóng quân ở Bá Thượng gần Hàm Dương, không vào Hàm Dương. Ông niêm phong cung điện, kho bạc nhà Tần, và xoa dịu lòng dân. Người dân thấy Lưu Bang khoan dung, kỷ luật quân đội nghiêm minh, hết sức vui mừng, đều mong muốn Lưu Bang làm vua.

Hạng Vũ được biết Lưu Bang đã tấn công vào Hàm Dương trước mình, hết sức phẫn nộ, dẫn 400 nghìn quân đóng ở Hồng Môn (phía đông Lâm Đồng Thiêm Tây hiện nay), chuẩn bị đánh chiến Hàm Dương. Quân sư của Hạng Vũ Phạm Tăng khuyên Hạng Vũ tiêu diệt ngay Lưu Bang, ông nói: “trước kia Lưu Bang là người tham tài hiếu sắc, hiện nay ông ta vào Hàm Dương, không lấy xu nào, mỹ nữ cũng không lấy, chứng tỏ có âm mưu lớn, chúng ta phải giết ông trước khi ông chưa phát triển lên.”

Tin truyền đến Lưu Bang, mưu sĩ Trương Lương cho rằng, hiện nay Lưu Bang chỉ có 100 nghìn quân, thế lực quá yếu, không thể giao chiến chính diện với Hạng Vũ. Trương Lương mời bạn thân, chú Hạng Vũ Hạng Bá đến nói giúp. Sau đó, Lưu Bang dẫn Trương Lương và đại tướng Phàn Khoái đến Hồng Môn, nói với Hạng Vũ, mình chỉ là trông coi Hàm Dương, đợi Hạng Vũ đến làm vua. Hạng Vũ tin Lưu Bang, mở tiệc chiêu đãi. Phạm Tăng ngồi ở bên cạnh Hạng Vũ, mấy lần ra hiệu cho Hạng Vũ giết Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ giả vờ không nhìn thấy. Phạm Tăng cho đại tướng Hạng Trang vào múa kiếm làm vui, muốn lấy cớ giết hại Lưu Bang. Chủ của Hạng Vũ Hạng Bá cũng rút kiếm ra múa, dùng cơ thể che chở cho Lưu Bang. Hạng Trang không có cơ hội ra tay. Trương Lương thấy tình hình khẩn cấp, vội ra ngoài kêu đại tướng của Lưu Bang Phàn Khoái. Phàn Khoái lập tức cầm cái mộc và kiếm, đi thẳng vào lều bạt, chỉ trích Hạng Vũ: “Lưu Bang tấn công chiếm được Hàm Dương, nhưng không chiếm đất làm vua, rút quân đến Bá Thượng, đợi đại vương đến. Người có công lao như vậy, không những không có thưởng, còn nghe lời tiểu nhân, muốn giết anh em mình.” Hạng Vũ nghe xong, cảm thấy xấu hổ. Lưu Bang giả vờ đi cầu, dẫn tùy tùng chạy về doanh trại của mình ở Bá Thượng. Mưu sĩ Phạm Tăng thấy Hạng Vũ không quả quyết, để Lưu Bang xông mặt, hết sức tức giận, nói: “Hạng Vũ thật sự không thể làm nên nghiệp lớn. Cứ xem, tương lai giành được thiên hạ nhất định là Lưu Bang.”

Đây là “buổi tiệc Hồng Môn” nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, lúc đó Hạng Vũ dựa vào thế lực lớn mạnh, để tin Lưu Bang, cho Lưu Bang được thoát. Sau đó, Hạng Vũ tự lập “Bá vương Tây Sở”, xưng đương hoàng đế, phong Lưu Bang đến khu vực xa xôi làm “Hán vương”, chỉ tương đương với chư hầu. Không lâu, Lưu Bang nhân lúc Hạng Vũ đưa quân đi đánh các chư hầu khác, chiếm lĩnh Hàm Dương. Bởi vậy, giữa Hạng Vũ và Lưu Bang xảy ra “chiến tranh Sở Hán” kéo dài bốn năm. Quân Sở chiếm ưu thế lớn trên quân lực, nhiều lần đánh bại quân Hán, nhưng Hạng Vũ tính cách tàn ác, quân đội của ông giết người phóng lửa, bắt đi lòng dân, quân Sở dần dần từ mạnh chuyển thành yếu. Nhưng Lưu Bang chú ý thu mua lòng dân, giỏi về dùng người, thế lực ngày càng lớn mạnh, cuối cùng chuyển bại thành thắng.

Năm 202 trước công nguyên, Lưu Bang dẫn quân Hán bao vây quân Sở ở Cai Hạ (phía nam Linh Bích An Huy hiện nay). Hạng Vũ sau khi phá vây, bị quân Hán truy kích, buộc phải tự sát. Lưu Bang xưng đế, thành lập triều đại phong kiến thống nhất thứ hai trong lịch sử Trung Quốc – nhà Hán.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 56: Dự Tiệc Hồng Môn

Đúng sáu giờ chạng vạng tối, bầu trời thành phố Tân Bắc đã trở nên âm đạm sớm hơn bình thường.

Mây đen càng lúc càng dày đặc, chẳng biết lúc nào gió cũng biến thành cuồng phong, tựa như ác ma nổi giận điên cuồng cán quét khắp mọi nơi, dường như muốn tiêu diệt cả thế gian.

Trên con phố thường ngày phồn hoa đã không còn một bóng người từ lâu, ngay cả xe cộ qua lại cũng ít đến đáng thương.

Chiếc Passat của Tư Đồ Hồng đang đỗ trên một con đường vắng vẻ, thời gian xuất phát đã đến. Xuyên qua cửa sổ xe, hắn có thể nhìn thấy Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đang nói những lời từ biệt cuối cùng.

Em chờ anh trở về, anh nhất định phải trở về, em sẽ mãi mãi đợi anh?

Tư Đồ Hồng mỉm cười nhìn đôi nam nữ quyến luyến ngoài cửa sổ xe, trêu đùa bằng cách dựa vào những miêu tả trong phim ảnh và tiểu thuyết để phỏng đoán những lời bọn hắn đang nói.

Nhưng trên thực tế, hắn đã đoán sai.

Từ đầu đến cuối, Âu Dương Lục Sắc chỉ nói một câu với Mộc Tử.

Nàng dựng thẳng cổ áo khoác của Mộc Tử một lần nữa, sau đó cùng hắn ôm chặt lấy nhau.

“Cho em gửi lời hỏi thăm đến chú Lý.” Nàng tựa vào vai hắn, nói khẽ.

Mộc Tử gật đầu nhẹ, nói: “Chắc chắn rồi. Em lên lầu đi, trời lạnh rồi đấy.”

Sau đó, hắn vỗ vỗ bờ vai của nàng, quay người lên xe.

Cuồng phong tàn phá bừa bãi, cuốn theo cái lạnh cuối thu đầu đông đến. Rồi khỏi lồng ngực của Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc đột nhiên cảm thấy lạnh giá.

Cho đến khi chiếc Passat hoàn toàn biến mất ở đầu đường vắng vẻ, Âu Dương Lục Sắc mới chậm rãi quay người, bất chấp con gió lạnh đang điên cuồng gào thét đi về phía công cư xá.

Mộc Tử, anh đã từng hứa với em rằng anh nhất định sẽ chết sau em, như vậy, em có thể không cần phải chịu đau khổ.

Anh vẫn luôn là người nói thì giữ lời (1), cho nên chuyện đã hứa với em, anh nhất định sẽ làm được.

Như vậy, hôm nay anh nhất định sẽ không có chuyện gì, tuyệt đối không thể có.

Với suy nghĩ như vậy, nàng đi vào công cư xá, bước trên con đường tiến vào căn hộ mà (2) cô nàng sinh sống.

Đèn cảm ứng trong hành lang hắt sáng, tất cả chìm vào bóng tối.

Vừa mới bước vào màn đêm này, miệng nàng đột nhiên bị bịt kín.

Đó là một chiếc khăn ẩm ướt, tỏa ra mùi ỉn ỉu đặc.

“Biệt thự Hồng Môn là khu biệt thự xa hoa nhất ở thành phố Tân Bắc, phía đông đối diện với khu thắng cảnh du lịch lớn nhất Tân Bắc, phía tây giáp với con sông Tiểu Khai cuộn cuộn. Bên trong đồng thời sở hữu 24 tòa biệt thự lớn nhỏ, trong đó có hai mươi tòa nhà được bán ra và có người sinh sống. Mà chúng tôi cũng không thể loại bỏ khả năng Sở Thiên Hòa âm thầm len vào những biệt thự để trống. Nhưng xem xét việc Sở Thiên Hòa lựa chọn vị trí này thì mưu đồ của hắn tương đối rõ ràng, đối mặt với khu vực không lồ này, chúng tôi không có biện pháp bố trí lực lượng canh sát theo dõi từng căn biệt thự bị tình nghi trong thời gian ngắn được. Sau khi nhanh chóng loại bỏ, suy xét những phương diện như các vị trí có lợi cho việc gây án, vị trí có thể an toàn rút lui sau khi gây án, chúng tôi sơ bộ định vị mục tiêu ở trong hai tòa nhà, tôi đã điều động toàn bộ lực lượng canh sát có thể điều động, bắt đầu âm thầm giám sát chặt hai căn biệt thự này. Hơn nữa, chúng tôi đã khống chế toàn bộ phòng giám sát của khu biệt thự, canh sát có thể nắm bắt tình huống từng lối ra vào, từng căn nhà trong toàn bộ khu biệt thự từ phòng quan sát. Vạn nhất xảy ra tình huống khẩn cấp có thể nhanh chóng chỉ huy và triển khai tại chỗ. Tôi còn bố trí năm tay súng bắn tỉa trên mấy tòa nhà cao nhất... Cho nên cậu chỉ cần yên tâm đi dự tiệc, nếu Sở Thiên Hòa xuất hiện, cậu cứ cố sức cùng hắn kéo dài thời gian, tại thời khắc mấu chốt cậu chỉ cần phát tín hiệu, tôi sẽ dẫn người xông vào!” Trên chiếc Passat, Tư Đồ Hồng vừa lái xe vừa dặn dò Mộc Tử đang ngồi ở ghế bên cạnh tay lái.

“Tốt.” Đang không tập trung, Mộc Tử trả lời, dễ nhận thấy hắn không quá để ý đối với những sắp xếp này của Tư Đồ Hồng.

Bây giờ, hắn đã có một nhận thức hoàn toàn mới về trí tuệ của Sở Thiên Hòa, lão già vì con trai mà báo thù này không hề dễ đối phó như vậy. Hắn đã dám có hành động thì chắc chắn là đã chuẩn bị tỉ mỉ mọi thứ rồi...

Hơn nữa, không biết vì điều gì, lúc này Mộc Tử bỗng nhiên có cảm giác đầu óc không thể tập trung, cảm thấy dường như có một chuyện không ổn sắp xảy ra vậy, thứ cảm giác này vừa mới bắt đầu xuất hiện ngay sau khi chia tay Lục Sắc, bây giờ càng lúc càng mãnh liệt hơn rồi.

Bình tĩnh... Không được rối loạn, không được rối loạn! Mình mà rối loạn trận cược càng dễ để đối thủ nắm được sơ hở.

Mộc Tử ngẩng đầu tựa trên ghế, khép hờ đôi mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp của mình, cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh trở lại.

Chiếc xe tăng tốc, lao vùn vụt trong bóng đêm.

18:40, cuối cùng thì chiếc xe đã có mặt ở cổng biệt thự Hồng Môn.

Mộc Tử lấy điện thoại ra, bấm số của Lý Thiên.

“Lý thúc, tôi đã đến cổng biệt thự Hồng Môn. Tiếp theo phải làm gì?”

“Mộc Tử, Sở Sở nằm trong tay bọn họ, cho nên, xin cậu phối hợp với tôi...” Âm thanh của Lý Thiên vô cùng cay đắng.

“Tôi hiểu.”

“Cậu chỉ có thể vào đây một mình, thêm một người, ông ta sẽ chém một đao trên người Sở Sở...”

"Hiểu."

“Bây giờ, cậu từ cổng đi thẳng về phía trước, tôi sẽ tùy thời nhắc cậu phải đi như thế nào.”

"Tốt."

Mộc Tử cúp điện thoại, liếc qua Tư Đồ Hồng rồi mở cửa xe. Vừa mới chuẩn bị xuống xe thì đột nhiên quay người lại, lần thứ hai cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một dãy số.

Một lát sau, hân kinh hãi lấy điện thoại ra khỏi tai, bất thành linh nằm lấy cổ áo của Tư Đồ Hồng, hét lên: “Quả nhiên đã có chuyện xảy ra! Điện thoại của Lục Sắc quả nhiên không gọi được! Tư Đồ, có phải anh đã điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát đến đây rồi hả? Không để lại người nào chú ý sự an toàn của Lục Sắc? Nói mau, có phải hay không?”

Tư Đồ Hồng lấp bắp kinh hãi nhưng lập tức bình tĩnh lại, hân đưa tay đè chặt bả vai Mộc Tử, nói: “Bình tĩnh! Tôi không đàn như cậu đang nghĩ đâu! Tôi đã bố trí ba người cẩn thận theo dõi dưới nhà Lục Sắc rồi!”

“Không! Người của anh đã thất bại! Lục Sắc thật sự đã xảy ra chuyện! Cô ấy sẽ luôn luôn mang theo điện thoại, liên tục duy trì trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể nghe điện! Nhanh lên! Nhanh liên hệ với người của anh!”

Mộc Tử vào lúc này cùng người mà Tư Đồ Hồng thường ngày gặp gỡ quả thật tưởng như hai người, hân thật sự điên rồi, bàn tay nắm lấy cổ áo Tư Đồ Hồng nổi gân xanh, vẻ mặt méo mó, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vụn đứt cổ hân.

Tư Đồ Hồng vội vàng bấm một số điện thoại: “Tôi là Tư Đồ Hồng. Tình huống bên kia như thế nào?”

“Mọi việc đều bình thường.” Trong loa truyền đến âm thanh trả lời không rõ ràng, dễ nhận thấy là đang nhai gì đó.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Tư Đồ Hồng nhíu mày, bất mãn hỏi.

“Quá... lạnh, vừa mới có một cái xe bán khoai nướng đúng lúc đi ngang qua, chúng tôi liền mua vài củ khoai để ăn.” Bên kia cố gắng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vội vàng trả lời.

“Ba người các cậu đồng thời đi mua hay sao?” Tư Đồ Hồng biến sắc, quát lên.

"Đúng vậy..."

“Các cậu đúng là một đám ăn hại! Ngu ngốc!” Không đợi bên kia kịp giải thích, Tư Đồ Hồng đã hét lên rồi cúp điện thoại. Quay đầu nói với Mộc Tử: “Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ lập tức điều động từng chiếc camera giám sát ở mỗi con đường, bọn hân sẽ không có cách nào đem Âu Dương Lục Sắc đi đâu.”

Mộc Tử như người mất hồn lắc đầu, vừa muốn nói gì thì Lý Thiên lại lần nữa gọi điện thoại đến.

“Mộc Tử, ông ta sắp nổi giận rồi, xin cậu lập tức xuống xe, làm theo những điều tôi nói!”

Mộc Tử cúp điện thoại xong, lao đảo bước xuống xe, đi được vài bước thì đột nhiên quay đầu về phía Tư Đồ Hồng hô: “Tư Đồ, Dương Lục Sắc xin nhờ anh rồi!”

Tư Đồ Hồng không nói gì thêm, hần chỉ khẽ gạt đầu rồi vội vàng vàng khởi động động cơ, chiếc xe lại lần nữa nhanh chóng lao vào trong gió đêm.

~~o0o~~

Chú thích:

(1) – Nguyên văn: 一诺千金 (nhất nặc thiên kim), lời hứa đáng giá nghìn vàng, dùng để ví với sự tin tưởng vào lời hứa rất cao

(2) – Nguyên văn: 单元楼 (đơn nguyên lâu), tên khác là đơn nguyên phòng, là loại hình nhà ở tại Trung Quốc đại lục mà mỗi hộ có nhà bếp cùng WC riêng biệt, tương ứng với nó là căn hộ (Apartment) của phương Tây. Trừ hộ gia đình có thể tự mình ra vào, không cần phải dùng chung không gian với người khác. Đơn nguyên lâu bảo vệ sự riêng tư trong sinh hoạt của gia đình tốt hơn. Nhưng có người nói loại hình nhà ở này không khuyến khích việc hàng xóm quan hệ qua lại, cho nên gây ra sự lạnh nhạt, thờ ơ trong các mối quan hệ giữa người với người trong cuộc sống ở thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 57: Địa Ngục, Hoặc Là Thiên Đường!

Chớp mắt đã là 9h chạng vạng tối.

Mộc Tử dựa theo chỉ thị của Lý Thiên, tiếp tục đi lòng vòng quanh trong khu vực khổng lồ của biệt thự Hồng Môn. Cuồng phong càng tàn phá dữ dội hơn nữa, gió thổi khiến người người ta mở mắt không ra nổi, mỗi một bước đi của Mộc Tử đều như cố hết sức vậy.

Hần không ngừng đầu quan sát xung quanh, nhưng hắn biết rõ, bất kể là người của Sở Thiên Hòa hay là tay sai của Tư Đồ Hồng đều đang âm thầm dò xét nhất cử nhất động của hắn trong mỗi góc. Còn hắn thì giống như một con rối bị mang lên sân khấu, chỉ có thể hành động theo sợi dây trong tay người điều khiển.

Đặc biệt là khi trong lòng vẫn còn lo lắng về sự an toàn của Âu Dương Lục Sắc, đầu óc hắn càng rối loạn.

Hiện tại, hắn gần như đã rẽ ngang rẽ dọc khắp cả biệt thự rồi, nhưng Lý Thiên vẫn để hắn tiếp tục đi.

“Có thể cho tôi trực tiếp nói chuyện với bọn họ hay không? Nếu dạ tiệc này là một trò chơi, vậy thì bất kể kết quả của trò chơi như thế nào, tôi cũng đã chơi chán rồi!” Cuối cùng thì Mộc Tử cũng không thể nhịn được nữa, nói.

“Ha ha, xem ra thì rốt cuộc ngươi cũng hết nhẫn nại rồi.” Âm thanh trong loa đột nhiên thay đổi, trở thành âm thanh già nua, trong giọng nói tràn đầy sự đắc chí.

“Sở Thiên Hòa?” Mộc Tử lạnh lùng hỏi.

“Là ta. Thế nào anh bạn nhỏ, cuối cùng thì ngươi đã bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn được nữa đúng không? Nếu như vậy, chắc ngươi đang nghĩ đến Âu Dương Lục Sắc của mình, Sở Sở - con gái Lý thúc của ngươi nhỉ, ha ha... Hai cô gái, một thì quốc sắc thiên hương, một thì hoạt bát đáng yêu, nếu ngươi thật sự cảm thấy mất kiên nhẫn, ta không ngại kết thúc trò chơi này sớm hơn đâu.” Sở Thiên Hòa đắc chí cười khẩy.

“Đừng làm bọn họ bị thương, dù chỉ một chút!” Mộc Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi sẽ làm theo những gì ông nói.”

“Rất ngoan.” Sở Thiên Hòa cười ha ha, “Chỉ có điều thời gian của ta rất quý giá, chờ sau khi trừng phạt ngươi, ta còn phải nghĩ biện pháp tiêu diệt Tương Hiểu Phân, con đàn bà vô liêm sỉ, phản bội con trai ta... Ta sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian trên người ngươi đâu. Ừ, tốt rồi, ngay bây giờ, ngươi đã nhìn thấy cửa sau cửa sau của biệt thự đúng không?”

Mộc Tử dừng lại rồi nhìn về phía trước, quả nhiên phát hiện phía trước đã là cửa sau của khu biệt thự.

“Nhìn về phía tay trái của ngươi, thấy tòa nhà nhỏ ba tầng bên cạnh căn nhà được đánh số 22 không?”

“Thấy rồi.”

“Bây giờ đi vào cửa chính của tòa nhà nhỏ đó.”

Mộc Tử căn cứ theo chỉ thị đi đến phía dưới tòa nhà nhỏ, đèn đường xung quanh đó xuất hiện vấn đề, tắt ngấm, các phòng trong tòa nhà cũng không có chút ánh đèn nào, vì vậy, lúc này Mộc Tử hoàn toàn đưa thân vào trong bóng tối. Mượn ánh sáng mờ mờ của điện thoại, hắn lần mò đến cửa chính của

tòa nhà, nhưng lại phát hiện cửa đang bị khóa trái.

“Bây giờ làm theo lời ta nói: ta biết trên người ngươi có lắp máy phát xạ tín hiệu, chỉ cần ngươi nhấn một cái, vô số cảnh sát sẽ xông đến đúng không... Hiện tại, nhấn chốt máy phát tín hiệu của ngươi, sau đó tắt điện thoại di động, trong vòng mười giây chạy ra cổng sau của biệt thự, ở đó có một chiếc xe đang chờ ngươi! Đừng thử giờ trò gì, nếu ta không thấy được kết quả ta muốn, trước tiên ta sẽ rạch một dao thật sâu lên khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Lục Sắc!”

“Tôi sẽ làm!” Mộc Tử nói xong, hít một hơi thật sâu, sau đó không chút do dự nhấn chốt máy phát tín hiệu, ngay sau đó tắt điện thoại di động, nhanh chóng chạy về phía cửa sau của biệt thự. Vừa chạy ra cổng liền phát hiện chiếc Passat màu đen của Tư Đồ Hồng đang đậu ở đó chờ hắn...

Và ngay khi hắn chui vào chiếc Passat, trên tòa nhà biển số hai mươi hai trong khu biệt thự sau lưng đã sáng trưng ánh đèn! Tiếp đó, hơn mười tên cảnh sát vũ trang đầy đủ ủa lên, trong chớp mắt đã tăng tầng lớp lớp bao vây tòa nhà nhỏ đó...

Ngồi chờ Mộc Tử trong chiếc Passat màu đen của Tư Đồ Hồng đương nhiên không phải là Tư Đồ Hồng, mà là một người Mộc Tử tuyệt đối không nghĩ đến: tên râu quai nón.

Râu quai nón đảm nhiệm nhân vật lái xe, ở ghế sau của chiếc xe là tên cộng sự cao cao gầy gò, che mặt bằng một tấm lụa đen kìa, khẩu súng lục trong tay hắn đang đặt ngay trên ót của Mộc Tử.

Mộc Tử vừa lên xe, râu quai nón liền vội vàng cho xe nhanh chóng rời khỏi cửa khu biệt thự, men theo bờ trái sông Tiểu Khai mà phóng về phía trước.

“Mộc Tử, chúng ta lại gặp nhau.” Tên râu quai nón vừa lái xe vừa cười nói.

“Ván cờ này là do anh bố trí sao.” Mộc Tử thờ dãi, “Tôi biết ngay mà, Sở Thiên Hòa sẽ không thể nào bố trí được một ván cờ tinh vi như vậy.”

“Là tôi.” Râu quai nón nghiêm túc nói, “Cầm tiền của cô chủ, sẽ vì cô chủ giải quyết vấn đề. Đây luôn là nguyên tắc làm người của tôi, cũng là đạo đức nghề nghiệp. Lần trước tôi đã thất bại, cho nên tôi nhất định phải tìm biện pháp đền bù lại.”

“Phương pháp giết người của anh... anh từng nói không chút sợ hãi nào đấy.” Mộc Tử cười gằn, nói.

“Đúng vậy, thật ra lúc này lái xe đến đón cậu, vốn không phải là tôi. Tôi chỉ phụ trách trừ hoạch, không quan tâm hành động thực tế. Sở dĩ tôi mạo hiểm tự mình đến đón cậu, chính là vì muốn bày tỏ sự tôn kính của tôi đối với cậu, cá nhân tôi vô cùng kính phục cậu, đương nhiên, còn cả cô bạn gái xinh đẹp kia của cậu nữa. Ý chí của hai người, tình cảm, và cả công nghệ máy tính không thể tưởng tượng nổi, tôi đều kính nể những điều đó vạn phần...”

“Anh muốn đưa tôi đến nơi nào?” Mộc Tử hồ hững hỏi.

"Địa ngục. Hoặc là thiên đường."

Râu quai nón cười nhạt một tiếng, tiện tay mở tivi ở đầu xe.

Bối cảnh là hình ảnh con sông Tiểu Khai mênh mông cuộn cuộn chảy, dưới ánh sáng mờ mờ, từ rừng cây um tùm xung quanh, Mộc Tử có thể miễn cưỡng xác nhận đó là đoạn sông rộng nhất, nước sông chảy siết nhất của dòng sông Tiểu Khai, đoạn này nằm ở khu vực chuyển tiếp giữa thành phố Tân Bắc và một thành phố khác, thuộc về khu vực “Lưỡng bất quân” (hai bên không quân lý) hẻo lánh nhất, hoang vu nhất, xung quanh toàn là cỏ hoang đất hoang, cho dù là ban ngày cũng rất hiếm có người trên đường... Một chiếc Steyr đang đỗ trên bờ đê của sông Tiểu Khai, nắng mặt trời chói chang chiếu lên thân xe Steyr, có thể chứng kiến một người đang bị treo lơ lửng trên cành cây phía trên thân xe, chiếc áo khoác trắng tinh của người này bị gió thổi tung lên cao, còn mái tóc dài thì bay toát loạn trong gió...

Âu Dương Lục Sắc! Người bị treo lơ lửng trên cành cây không ngờ lại đúng là Âu Dương Lục Sắc!

Vào khoảnh khắc này, Mộc Tử chỉ cảm thấy máu tươi toàn thân sôi trào trong nháy mắt, sau đó giống như thủy triều cuộn cuộn phun lên đầu với thế không thể ngăn cản được, khi từ từ mất liếc nhìn râu quai nón lần thứ hai, đôi mắt đã hoàn toàn đỏ ngầu. “Đm...” Mộc Tử chửi bừa câu tục tĩu nhất trong đời hắn.

Sau đó, hắn như một con dã thú tru lên, một đập đá nát tivi, tiếp đó điên cuồng đâm túi bụi về phía tên râu quai nón đang lái xe.

Râu quai nón kinh hãi né trái tránh phải, vô lăng trong tay đã mất phương hướng, chiếc xe như một tê giác đã uống say, lúc thì đánh qua bên này, khi thì lạng quan bên kia trên bờ đê càng ngày càng hẹp, mấy lần suýt nữa lao xuống dòng sông.

Bốp!

Người cao cao ngồi sau xe không chút do dự dùng báng súng đập thật mạnh lên ót Mộc Tử.

Rên lên một tiếng, Mộc Tử không cam lòng yếu ớt ngã xuống ghế ngồi. Trước khi hai mắt nhắm lại, hắn trọn mắt nhìn râu quai nón với ánh mắt hung ác.

Cho dù râu quai nón đã quen với cuộc sống liếm máu trên đầu đao, khi chứng kiến ánh mắt khi đó của Mộc Tử, hắn cũng không nhìn được rùng mình một cái...

[

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 58: Cái Chết Của Hắc Bạch Vô Thường (1)

Lần thứ hai tỉnh lại, Mộc Tử phát hiện mình đang ở trong một chiếc xe khách cỡ lớn, ánh đèn trong xe sáng trưng, một lão già tóc hoa râm ngồi lặng lẽ hút thuốc phía đối diện với hắn, khói thuốc lượn lờ khắp xe, mùi thuốc lá gay mũi nồng nặc.

Nhìn thấy Mộc Tử tỉnh lại, lão già nhả ra một làn khói, âm trầm cười nói: “Ngươi làm lãng phí thời gian của ta.”

Mộc Tử mắt nhắm tịt tai ngơ đối với lời nói của lão, hắn không đếm xỉa đến từng cơn đau nhức dữ dội truyền đến từ sau óc, đứng lên một cách khó khăn, thất tha thất thểu lao về phía cửa xe, lại phát hiện cửa xe đã bị khóa, vô luận như thế nào cũng không mở ra. Tiếp đó, hắn không chút do dự nhào về phía cửa sổ xe, điên cuồng đập lên cửa sổ kính.

“Trò chơi này thật là thú vị nhỉ?” Lão già cười lạnh, nói: “Ta vốn có thể nhân lúc ngươi hôn mê mà một súng bắn nát đầu ngươi, cảnh tượng bộ não đỏ trắng văng tung tóe khắp nơi chắc chắn rất mê người... Nhưng mà, ngươi biết vì sao ta không làm như vậy không?”

Mộc Tử vẫn giống như không nghe thấy lão nói gì. Sau khi phát hiện đập cửa sổ xe không có hiệu quả, hắn bắt đầu dùng đầu đập, cái cửa kính xe kiên cố này hiển nhiên đã được gia cố đặc biệt, vô luận đập như thế nào cũng chẳng hư hao một sợi tóc, nhưng Mộc Tử lại không có ý định từ bỏ, hắn đập bằng trán, máu tươi tuôn ra như nước, chảy vào trong con mắt nhưng giống như hắn căn bản không có cảm giác đau đớn, vẫn tiếp tục dùng đầu đập phá cửa sổ xe như cũ.

Rầm, rầm! Rầm!!

Âm thanh va đập vào kính dường như khiến lão già cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Hắn ngậy ngất bên trong âm thanh này, khẽ nhắm mắt lại. Một lát sau, hắn đột nhiên mở hai mắt ra, hét lên bằng một âm thanh nghiêm nghị: “Tiểu tử! Ta tên là Sở Thiên Hòa!”

Cuối cùng thì Mộc Tử cũng nghe thấy giọng nói của lão, động tác va đập vào kính lập tức được dừng lại, hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào Sở Thiên Hòa rồi lạnh lùng nói: “Tôi đã biết! Ông muốn giết tôi, tự nhiên muốn làm gì cũng được, nhưng Âu Dương Lục Sắc không hề có liên quan đến chuyện này, xin ông thả cô ấy ra!”

“Hừ hừ, ta biết! Khi ngươi tìm cách đối phó với con trai ta, ngươi cùng nha đầu kia căn bản không quen biết nhau, điều này thì người bạn Lý Thiên của ngươi đã nói với ta, một chữ cũng không sót!” Khi nhắc đến Lý Thiên, Sở Thiên Hòa tỏ ra vô cùng hưng phấn, bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng, “Trở lại với vấn đề vừa rồi, sở dĩ ta không một súng tiêu diệt ngươi chính là vì muốn hưởng thụ quá trình của trò chơi này! Lúc trước, khi ngươi dùng âm mưu quỷ kế của mình tống con trai ta vào ngục, ngươi có biết cảm giác của ta như thế nào không? Ta lo lắng, ta bàng hoàng, ta chạy vạy khắp nơi, ta quý trọng chân những quan chức chịu trách nhiệm tuyên án! Thế nhưng thì sao chứ, đến cuối cùng, ta chỉ có thể ngồi trong tòa án trông mắt nhìn con trai mình bị xét xử, bị tuyên án, bị áp giải vào nhà lao! Ngươi có biết đó là loại cảm giác gì không? Đương nhiên là ngươi không biết đúng không? Vào thời điểm khi con trai ta bị tuyên án, ngươi nhất định đang cùng Lý Thiên nâng cốc ăn mừng thắng lợi đúng không?”

Mộc Tử nhìn chằm chằm vào Sở Thiên Hòa đang sa vào trạng thái điên cuồng, hắn không định nói bất cứ lời nào, bởi vì hắn biết trong lúc này, bất luận là điều gì cũng không hề có chút tác dụng trước mặt một người điên.

“Vì vậy! Vì vậy ta quyết định khiến cho tình cảnh lúc ấy mà còn tồi tệ hơn xảy ra trên người của ngươi, ta muốn ngươi tận mắt nhìn thấy người mình yêu nhất chết trước mặt mình, còn ngươi thì chỉ có thể bất lực! Ha ha... Còn nữa, càng tuyệt vời hơn chính là các ngươi một người cũng không được sống, sau khi chứng kiến người mình yêu chết đi, người bạn tốt nhất của ngươi sẽ đích thân tiễn ngươi về tây thiên! Không phải các ngươi là bạn vong niên ư (1), không phải các ngươi có nạn cùng chịu sao, ta muốn quan sát thật cẩn thận về mặt của Lý Thiên khi tự tay đưa các ngươi lên tây thiên, ha ha...”

Sau khi nói xong, Sở Thiên Hòa một cước đá ngã chiếc ghế ngồi trước mặt, tiện tay kéo một phát, lôi từ bên dưới lên một người bị trói thật chặt, miệng thì bị dán băng keo. Mộc Tử không kim được nhú lông mày một cái, bởi vì hắn phát hiện người bị lôi ra kia chính là Sở Sở mới chỉ có bảy tuổi! Dễ nhận thấy Sở Sở đáng thương đã sợ hãi đến mức rối loạn thần kinh rồi, đôi mắt long lanh như nước lúc này trở nên đỏ đẫm, không hề có chút sức sống nào...

Sở Thiên Hòa móc một khẩu súng từ bên hông ra, chia vào trên óc Sở Sở, sau đó tiện tay bấm cái điều khiển từ xa, cửa xe vô thanh vô tức mở ra, hắn quay đầu ra lệnh cho Mộc Tử: “Xuống xe!”

Trên thực tế, không đợi hắn nói xong, Mộc Tử đã lao lên nhảy xuống xe, xông vào màn đêm mà cuồng phong đang rít gào ngoài xe.

Gió càng lúc càng mạnh, cát sỏi trên đê bay toán loạn, đập lên mặt Mộc Tử.

Mộc Tử lấy tay che mắt, nhìn thấy cách xe tải không xa có một chiếc Steyr đang đỗ trên đê, đầu xe hướng ra ngoài, hai phần ba thân xe đang nghiêng ngả tại bờ kè, bất cứ lúc nào chiếc xe cũng có thể thuận thế rớt xuống con đê. Mà ở đầu chiếc Steyr đang treo một chiếc đèn sáng trưng, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy một người đang bị trói hai tay vào cái cây bên cạnh đầu xe, người này vừa nhìn thấy Mộc Tử liền điên cuồng hét lên: “Mộc Tử! Mộc Tử!”, đó đúng là Lý Thiên! Mà ở trên cành cây bên trên thân xe còn có một người bị treo lơ lửng, áo khoác trắng tinh điên cuồng phấp phới theo gió, chính là Âu Dương Lục Sắc!

"Lục Sắc!"

Mộc Tử như một người cuồng loạn hét lên, hắn bắt chập tất cả mà xông tới, ba chân bốn cẳng leo lên trên chiếc Steyr, chạy đến trước mặt Âu Dương Lục Sắc, nhưng hắn phát hiện hai tay của Âu Dương Lục Sắc đang bị treo lơ lửng phía trên, dựa vào chiều cao của mình căn bản không có biện pháp tháo dây thừng cho nàng, hắn thẹn quá hóa giận nhảy loạn lên cho dù không thể nào với đến nút thắt bên trên. Ngoài miệng của Âu Dương Lục Sắc cũng bị dán băng keo, nàng không thể nói tiếng nào nhưng cả người không ngừng dốc sức giãy dụa, hai chân đá loạn lên, dường như không cho Mộc Tử đến gần, hoặc là dùng cách này để xua đuổi hắn. Mũi giày của nàng ngẫu nhiên có thể chạm vào trần xe Steyr, Mộc Tử bỗng nhiên phát hiện tại vị trí mà mũi giày mà Âu Dương Lục Sắc có thể chạm đến có một vài dấu vết méo mó không rõ ràng, nhưng vừa nhìn là hắn lập tức nhận ra đó là một chữ cái bất quy tắc: P!

Chiều theo trò chơi đoán chữ mà bọn hắn thường xuyên chơi trước đây, chữ cái này đại biểu cho một ý nghĩa, đó chính là: chạy!

Âu Dương Lục Sắc tốn công tốn sức thì ra là muốn biểu đạt ý này, nàng muốn Mộc Tử hãy từ bỏ nàng, muốn hắn nhanh chóng rời đi một mình!

Chỉ có điều, Lục Sắc, làm sao anh có thể làm như vậy? Làm sao anh có thể bỏ rơi em mà đi một mình?

Mộc Tử rít lên một tiếng, cơ thể ra sức nhảy lên, hai tay mạnh mẽ chụp lên nút thắt trên cổ tay Âu Dương Lục Sắc, không có dao, cũng không kịp dùng tay tháo nút thắt, hắn không chút do dự há miệng, dùng răng cắn thật mạnh lên sợi dây! Rất nhanh, máu tươi từ trong miệng chảy ra, mặc kệ nó tiếp tục cắn, một chiếc răng vỡ ra, mặc kệ nó, tiếp tục cắn!...

Sở Thiên Hòa đứng trước đầu chiếc Steyr, hưng phấn thưởng thức tình cảnh vô cùng thảm thiết này, thậm chí hắn còn đặc biệt chuẩn bị một cái camera, một tay cầm súng lục kê trên đầu Sở Sở, một tay cầm camera, vô cùng thích thú quay lại cảnh tượng này.

“Thế nào? Loại cảm giác này không tệ nhỉ? Cuối cùng thì ngươi cũng có thể cảm nhận được cảm giác bất lực này đúng không?” Hắn vừa quay phim vừa cười ha ha. “Lý Thiên! Ngươi có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bạn ngươi không? Tất cả những điều này đều do tay ngươi làm ra đây! Có phải lúc này ngươi đang vô cùng hưng phấn không, ha ha ha...”

~~oOo~~

Chú thích:

(1) - Vong niên: chỉ không câu nệ tuổi tác, bối phận. Bạn vong niên: người có tuổi không tương đương nhau kết tình bạn sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 59: Cái Chết Của Hắc Bạch Vô Thường (2)

“Mộc Tử, anh mau chạy đi! Nếu không cả hai chúng đều không thể sống!”

Sau khi băng dán trên miệng được tháo ra, Âu Dương Lục Sắc điên cuồng la lên.

Thế nhưng, làm sao Mộc Tử có thể vứt bỏ nàng để một mình rời đi?

Hắc Bạch Vô Thường không có Âu Dương Lục Sắc, vẫn có thể là Hắc Bạch Vô Thường sao?

Mộc Tử không có Âu Dương Lục Sắc, vẫn có thể là Mộc Tử sao?

Sống chết không thay đổi, tuyệt không từ bỏ!

Lời thề này, Hắc Bạch Vô Thường chưa bao giờ nói với nhau, nhưng trong lòng bọn hắn, những lời này đã sớm đâm chồi nảy lộc, nở hoa kết quả!

Mộc Từ dùng sự trầm mặc để biểu đạt thái độ của hắn, hắn không nói lời nào, hắn cũng không quan tâm đến cái gì, hắn chỉ muốn có sức thuốc chết sợi dây thừng quý tha ma bất này! Khi sức lực trên cánh tay đã sử dụng hết, hắn từ không trung té xuống mui xe, rồi lại một lần nữa nhảy lên, lần nữa cắn dây thừng!

Sau khi hy sinh hai cái răng, cuối cùng thì dây thừng cũng bị cắn đứt một nửa!

Phía bên kia, kẻ báo thù biến thái – Sở Thiên Hòa – vẫn tiếp tục say sưa.

“Lý Thiên, cuối cùng thì giây phút này cũng đã đến rồi, còn lời nào muốn nói với bạn của người thì nói nhanh lên đi! Chẳng lẽ người không muốn cho bạn của người biết ai mới thật sự là hung thủ giết hại bọn hắn sao? Là người đấy, ha ha! Tự tay treo Âu Dương Lục Sắc lên cây chính là người, một lát nữa, đích thân ra tay giết người cũng chính là người nhỉ, ha ha ha...” Sở Thiên Hòa đưa ông kính về phía khuôn mặt méo mó của Lý Thiên, điên cuồng cười ha hả.

Dường như đã sẵn sàng để thú nhận tất cả mọi thứ, Lý Thiên hít một hơi thật sâu, bất thành linh hướng về phía mui xe rồi mở miệng hét lên: “Mộc Từ! Lý thúc có lỗi với người! Tôi là người nói bí mật của cậu với Sở Thiên Hòa! Là tôi đã tìm Tư Đồ Hồng, thông qua anh ta để tìm kiếm tung tích của cậu, rồi một lần nữa nói tất cả những điều này với Sở Thiên Hòa, khiến ông ta tìm sát thủ đuổi giết cậu! Người tự tay treo Lục Sắc lên cây là tôi, tự tay làm ra chiếc Steyr này, tự tay sửa lại thành bộ dáng như thế này, phối hợp với ông ta để tiến hành trò chơi biến thái này cũng là tôi! Điều là tôi đều là tôi! Mộc Từ, nếu cậu muốn hận thì cứ hận tôi đi, kiếp sau nếu còn có thể gặp lại nhau, hãy để Lý thúc làm vật nuôi của cậu, làm đầy tớ của cậu, làm vật cười của cậu để đền bù những tổn thất này đi!!!”

Trong cuồng phong rít gào, những lời kêu gào bi thương của Lý Thiên trở nên vô cùng quý giá.

Sở Thiên Hòa tận hưởng tất cả những cảm giác này, camera trong tay một giây cũng không ngừng thu lại những hình ảnh thảm thiết này.

“Chỉ có điều, tôi không còn cách nào khác! Mộc Từ, cậu đã có Âu Dương Lục Sắc, hắn cậu có thể thông cảm cho lòng tôi đúng không? Sở Sở đang nằm trong tay ông ta, nó chỉ mới có bảy tuổi thôi! Nó là con gái của tôi, là con ruột của tôi đó...”

Lý Thiên vẫn tiếp tục la hét, còn Mộc Từ cũng đang tiếp tục cuộc giải cứu vô cùng thê thảm của mình.

Sở Thiên Hòa vô cùng thích thú khi chứng kiến những điều này, lúc hắn nhìn thấy Mộc Từ trên không trung sắp cắn đứt sợi dây thừng ngay tức khắc, kịp thời đi đến trước mặt Lý Thiên, một dao chặt đứt dây thừng trôi hắn. “Tốt lắm Lý Thiên, bây giờ là lúc người thể hiện đấy! Trước khi ta đếm đến ba hãy nhả phanh, rút thanh gỗ chèn dưới bánh xe ra, tự tay đưa bạn người lên tây thiên đi! Nhanh lên! Bằng không thì ngay bây giờ ta sẽ một súng bắn chết con gái của người!” Sở Thiên Hòa vừa cười gằn vừa đưa họng súng đi mạnh lên huyết thái dương của Sở Sở.

"Một!"

“Đừng! Tôi làm!” Lý Thiên hét lên rồi bất chấp tất cả lao đến trước đầu xe Steyr, thả phanh ra, đồng thời khi Sở Thiên Hòa hét đến hai, hắn cố sức rút thanh gỗ kê dưới bánh xe ra. Ngay lúc đó, cuối cùng thì Mộc Từ cũng cắn đứt dây thừng, hắn cùng Âu Dương Lục Sắc ôm chặt lấy nhau, đột nhiên từ trên không trung rơi xuống, ngã thật mạnh lên thùng chiếc Steyr.

“Mộc Từ! Thật xin lỗi!” Lý Thiên như người mất hồn khi chứng kiến chiếc Steyr đã mất kiểm soát nhanh chóng lao xuống dưới đê, lồm bồm với bản thân. Cùng lúc đó, Sở Thiên Hòa vẫn luôn cười ha hả đột nhiên quay nòng súng nhắm ngay chân của hắn, nhanh như chớp bóp cò.

Pằng!

Viên đạn xuyên qua chân trái của Lý Thiên, hắn kêu thảm một tiếng rồi té ngã trên mặt đất.

“Ngay bây giờ, ta sẽ cho người tận mắt nhìn thấy con gái của mình chết!” Sở Thiên Hòa cười sảng sặc, một lần nữa đưa họng súng lên đầu Sở Sở.

“Đừng! Ông đã đáp ứng với tôi sẽ tha cho Sở Sở mà!” Lý Thiên dường như quên đi vết thương trên chân, hét lên rồi bất chấp tất cả nhào về phía Sở Thiên Hòa.

“Người quá ngây thơ rồi! Ta chỉ lừa người thôi, ha ha...” Sở Thiên Hòa cười như điên, đặt ngón trỏ lên trên cò súng. Sau đó...

Pằng! Pằng!

Hai tiếng súng lần lượt vang lên, Sở Thiên Hòa kêu lên một tiếng, cánh tay bị chấn động, đánh rớt khẩu súng lục. Tiếp đó, chân của hắn trúng thêm một phát súng, té ngã trên mặt đất! Sau vài giây sững sờ, Lý Thiên vội vàng chạy đến trước mặt Sở Sở, gỡ băng keo trên miệng rồi ôm nàng vào trong lòng.

Vào lúc này hắn mới nhìn về phía cách đó không xa, một chiếc Passat màu đen đèn xe sáng rực đang lao đến như tên bắn.

Cuối cùng thì Tư Đồ Hồng cũng đến, hai phát súng từ xa đã hạ gục Sở Thiên Hòa.

“Ha ha... Tất cả đã kết thúc rồi!”

Sở Thiên Hòa bị bắn ngã trên mặt đất cũng không hề dừng giọng cười điên cuồng làm người ta sờn tóc gáy, vừa cười hắn vừa giơ tay nắm lấy cái điều khiển từ xa, đưa về phía chiếc Steyr đang muốn lập tức rơi vào trong dòng sông cuộn cuộn kia, nhấn thật mạnh xuống nút điều khiển!

Àm!

Chiếc Steyr khổng lồ đột nhiên bị xé thành vô số mảnh vỡ nhỏ, văng tung tóe trên bầu trời, bị cuồng phong cuốn đi, đốt cháy mọi thứ xung quanh trước khi rơi xuống. Vụ nổ sinh ra một làn sóng xung kích cực mạnh, thậm chí còn lan đến cả Lý Thiên và Sở Sở trên bờ sông, hai cha con bị hất tung về phía sau. Mà khoảng cách từ vụ nổ đến Sở Thiên Hòa đang nằm trên mặt đất còn gần hơn nữa, vô số mảnh vỡ thủy tinh và kim loại từ khắp mọi nơi bắn loạn đến, khiến trên cơ thể hắn chỉ chít những vết thương. Chỉ có điều, dường như hắn đã không còn cảm thấy đau đớn, chứng kiến những mảnh vụn đang bốc cháy bắn tung tóe khắp nơi trên không trung, hắn nhắm nghiền hai mắt một cách thỏa mãn, nở một nụ cười hài lòng.

Vào thời điểm này, chiếc xe của Tư Đồ Hồng cũng đã chạy đến, hắn liếc nhìn nhảy xuống xe, vừa lớn tiếng gọi điện thoại, vừa cấp tốc lao về phía địa điểm mà chiếc Steyr nổ tung...

Mười phút sau, xe cảnh sát và cứu thương lao đến tới tấp, Lý Thiên và Sở Sở, cùng với Sở Thiên Hòa đã hôn mê được đưa lên cáng cứu thương. Trước khi cửa xe cứu thương đóng lại, Tư Đồ Hồng đi đến trước mặt Lý Thiên, bảo hắn nói ngắn gọn về tình hình vừa rồi một lần.

Xe cứu thương ầm ầm lao đi, Tư Đồ Hồng chậm rãi đi đến dưới gốc cây mà ban nãy chiếc Steyr đỗ bên cạnh, cẩn thận quan sát địa hình xung quanh. Hắn nhặt một mảnh vỡ kim loại trên mặt đất lên nhìn nhìn. Sau đó, hắn lắc đầu một cách chán nản với những nhân viên kỹ thuật đang bận rộn.

Dùng răng cắn đứt dây trời trên không trung, việc này đã làm tiêu hao gần hết thể lực của Mộc Tử, tiếp đó, khi dây thừng cuối cùng cũng đứt rồi, hai người té lên trên mũi chiếc Steyr, sau đó lại lăn vào sâu trong xe, cú ngã lăn này hoàn toàn có thể khiến một người bị thương nặng, do đó, trước khi vụ nổ với uy lực kinh người kia xảy ra, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc căn bản không thể nhảy ra khỏi xe, cho dù có nhảy ra được cũng sẽ không có thời gian thoát khỏi phạm vi của sóng xung kích...

Như vậy, bây giờ gần như đã có thể kết luận chắc chắn rằng đôi thiếu nam thiếu nữ này đã tan xương nát thịt, hồn phi phách diệt trong vụ nổ vừa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 60: Sự Nghi Ngờ Của Tư Đồ Hồng

“Thế nào? Loại cảm giác này không tệ nhỉ? Cuối cùng thì ngươi cũng có thể cảm nhận được cảm giác bất lực này đúng không?”

“Lý Thiên! Ngươi có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bạn ngươi không? Tất cả những điều này đều do tự tay ngươi làm ra đấy! Có phải lúc này ngươi đang vô cùng hưng phấn không, ha ha ha...”

Sau khi được cuồng phong gột rửa, không khí dường như trở nên vô cùng trong lành, tia nắng đầu đông ấm áp như thế những cái ôm của những đôi tình nhân.

Tư Đồ Hồng ngồi một mình trên bờ đê nơi chiếc Steyr nổ tung trước đó, một lần, rồi lại một lần nữa xem xét đoạn video mà lúc trước Sở Thiên Hòa quay lại. Cho dù dưới ánh nắng ấm áp, những cơn gió trong lành khẽ lướt qua, nhưng Tư Đồ Hồng lại không hề cảm nhận được sự dễ chịu và thoải mái một chút nào. Ngay đêm qua, chính ở vị trí này đã xảy ra một câu chuyện báo thù vô cùng thâm hiểm, kết thúc của câu chuyện này là người trả thù – Sở Thiên Hòa – bị thương nặng, người bị trả thù – Lý Thiên cũng bị thương, cô bé Sở Sở gần bảy tuổi vì quá khiếp sợ mà thần kinh thất thường, còn đôi thiếu nam thiếu nữ đang ở độ tuổi đẹp nhất của tuổi thanh xuân – Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đã không còn trên cõi đời này nữa...

Một kết thúc thật đau lòng, mà khi điều tra nguồn gốc của sự trả thù này, nguyên nhân lại chính là thứ vĩ đại nhất trên thế gian – tình yêu, ngấm lại cẩn thận, không biết tại sao lại không cảm thấy nhục cười, không biết tại sao lại cảm thấy thật đáng buồn.

Chỉ có điều, giờ đây, trong suy nghĩ của Tư Đồ Hồng không chỉ là những điều này, sâu trong tư tưởng của hắn còn đang suy nghĩ một việc khác.

Đó chính là về Mộc Tử.

Hắn đã chết? Hắn thật sự đã chết rồi? Làm sao hắn có chết một cách đơn giản như vậy?

Nhưng nếu nói hắn không chết, vậy rốt cuộc hắn trốn thoát bằng cách nào?

Gió bão dữ dội, còn thêm cả dòng sông Tiểu Khai cuộn cuộn rất dễ dàng tàn phá phần lớn dấu vết. Vì vậy, khi cảnh sát tìm kiếm những gì còn sót lại ở hiện trường thì thu hoạch được rất ít. Mà về phần thi thể của người bị hại – Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc, lại càng không có thu hoạch gì. Đây cũng chính là điểm khiến Tư Đồ Hồng nảy sinh sự nghi ngờ.

Tuy nhiên, nếu quay trở lại tình cảnh lúc đó, trừ khi Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc là tôn ngộ không, có cơ thể kim cương bất hoại, ngoài ra, vào thời điểm mấu chốt còn có thể tàng hình, nếu không tuyệt đối không thể trốn thoát.

Chiếc DV cuối cùng cũng tiêu hao hết năng lượng rồi tự động tắt máy, Tư Đồ Hồng ngơ ngác nhìn về phía những con sóng đục ngầu trên dòng sông Tiểu Khai, liên tục nhắc nhở chính mình vứt bỏ những vấn đề mâu thuẫn chông chênh đó đi...

Lần đầu tiên gặp Mộc Tử là ngay khi hắn bị một chiếc Steyr tập kích. Lúc đó, sau khi chứng kiến kỹ năng né tránh cực kỳ nhanh nhẹn của hắn, ta đã từng hỏi hắn nguyên nhân, hắn nói ít nhất hai lần mỗi tuần đến phòng tập thể hình, hơn nữa, hắn nói với Âu Dương Lục Sắc rằng hắn đã từng nghiên cứu cấu tạo các loại xe, vô cùng quen thuộc với kết cấu của một chiếc Steyr, vì vậy, trong tình huống hết sức nguy cấp, hắn kịp thời chui xuống gầm xe, may mắn thoát chết...

“Mộc Tử! Lý thúc có lỗi với người! Tôi là người nói bí mật của cậu với Sở Thiên Hòa! Là tôi đã tìm Tư Đồ Hồng, thông qua anh ta để tìm kiếm tung tích của cậu, rồi một lần nữa nói tất cả những điều này với Sở Thiên Hòa, khiến ông ta tìm sát thủ đuổi giết cậu! Người tự tay treo Lục Sắc lên cây là tôi, tự tay làm ra chiếc Steyr này, tự tay sửa lại thành bộ dáng như thế này, phối hợp với ông ta để tiến hành trò chơi biến thái này cũng là tôi! Đều là tôi đều là tôi!...

Suy nghĩ là một việc rất tốn sức lực, Tư Đồ Hồng cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn liền nằm xuống trên một tảng đá lớn, nhìn về phía những đám mây trắng trên bầu trời xanh thẳm, một góc xó xinh nào đó sâu trong bộ não của hắn đột nhiên rung lên, tựa như ấu trùng sắp phá kén chui ra – hai sự việc nhìn có vẻ không hề liên quan, cuối cùng cũng bắt đầu xâu chuỗi lại với nhau.

Hắn đột nhiên bật dậy...

Lần tiếp theo gặp Sở Thiên Hòa, Lý Thiên đi cùng với Tư Đồ Hồng.

Cho dù Sở Thiên Hòa đã gây ra một tai họa cho bản thân, nhưng qua cửa kính của phòng thăm viếng, nhìn thấy trước mặt mình là một lão già tóc bạc phơ, trên mặt đầy những nếp nhăn, toàn thân run rẩy, Lý Thiên không kìm được nhủ chặt lồng ngực, một cảm giác thương hại tự nhiên nảy sinh.

“Ông ta điên mất rồi. Bây giờ rất hiếm khi mở miệng, lúc nói chuyện thì cũng chẳng có đầu đuôi gì cả.” Tư Đồ Hồng đứng bên cạnh Lý Thiên hờ hững nói. “Ông ta sẽ nhanh chóng bị đưa vào khoa xét nghiệm bệnh nhân tâm thần, sau đó sẽ bị pháp luật định đoạt, quyết định tống ông ta vào nhà giam hay là bệnh viện tâm thần.”

Lý Thiên cầm lấy micro, vốn định nói điều gì đó nhưng sau khi nghe Tư Đồ Hồng nói, lại chậm rãi đặt micro xuống.

Nhưng đúng lúc này, Sở Thiên Hòa phát hiện ra cái micro của Lý Thiên, giống như tìm được một món đồ chơi mới, lập tức bắt chước bộ dáng của Lý Thiên, cầm lấy chiếc micro bên cạnh rồi bắt đầu cẩn thận nghiên cứu. Sau một lúc mày mò, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nở một nụ cười vui vẻ.

“Nhìn này tiểu Lâm, cha đã mua cho con rất nhiều đồ chơi thú vị đây...”

Chứng kiến cảnh này, Lý Thiên lại không muốn nhìn tiếp.

Hắn liếc về phía Tư Đồ Hồng, hai người quay đầu rời khỏi phòng thăm viếng.

Tư Đồ Hồng rút hai liều thuốc ra, đưa cho Lý Thiên một liều, hai người châm thuốc. Sau đó, hắn người dựa lưng vào bức tường trơn nhẵn, bắt đầu hít từng hơi khói thuốc.

“Sở Sở như thế nào? Tư Đồ Hồng khoan khoái nhả ra một vòng khói, hỏi thăm Lý Thiên.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Lý Thiên trả lời, “Tôi đã mời bác sĩ tâm lý tốt nhất cho con bé, hiện giờ nó đã không còn gặp ác mộng mỗi đêm như trước kia nữa.”

“Vậy là tốt rồi. Bất kể như thế nào cũng đừng khiến chuyện này để lại bóng mờ trên tâm lý của trẻ con.” Tư Đồ Hồng nhếch miệng, mỉm cười. “Đúng rồi, anh đã đi thăm cha mẹ của Âu Dương Lục Sắc chưa?”

“Rồi. Cái chết của Âu Dương Lục Sắc tạo đã kích quá lớn đối với bọn họ, hai cụ...”

“Nói thật, tôi thùy chung vẫn không thể tin được bọn hắn đã chết rồi.” Tư Đồ Hồng đột nhiên nói.

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng không muốn tin sự thật là bọn hắn đã chết, bọn hắn còn trẻ như vậy, ưu tú như vậy...” Lý Thiên thở dài, nhả ra một hơi khói dài.

“Ý của tôi là, tôi vẫn luôn cảm thấy bọn hắn không phải là người dễ dàng chết như vậy.” Tư Đồ Hồng ngắt lời Lý Thiên, nhìn chằm chằm vào Lý Thiên mà nói.

Về mặt Lý Thiên không thay đổi chút nào, hắn dừng lại một chút, đón ánh mắt của Tư Đồ Hồng rồi nói: “Kết quả điều tra của cảnh sát không phải đã có lâu rồi sao?”

“Uh, đã có rồi.” Tư Đồ Hồng đưa ánh mắt sang chỗ khác, về mặt trở nên hơi ảm đạm. “Nếu có thể đảo ngược thời gian, tôi thật sự muốn gặp Mộc Tử sớm hơn mấy tháng.”

Lý Thiên khẽ gật đầu, thoáng trầm tư rồi nói: “Tôi nghĩ Mộc Tử cũng muốn như vậy.”

“Tôi không tham gia đám tang của bọn hần được, đến lúc đó, hy vọng anh có thể nói hộ tôi một câu trước mộ của Mộc Tử.” Tư Đồ Hồng dập tắt mẩu thuốc lá rồi nói.

“Nói cái gì?” Lý Thiên hỏi.

“Đi mạnh giỏi.”

“Chỉ như vậy?”

“Còn nữa, kiếp sau đừng nên gặp tôi, nếu không tôi vẫn sẽ tiếp tục truy đuổi cậu ta, tôi vẫn sẽ là đối thủ của cậu ta!”

“Anh thật sự muốn tôi đem những lời của anh, từ đầu đến cuối nói trước mộ của Mộc Tử sao?”

“Đương nhiên.” Tư Đồ Hồng nhếch miệng, neho mắt lại nhìn về phía những đám mây trắng trên bầu trời, “Mộc Tử không phải là người bình thường, chết rồi đương nhiên cũng không phải là quỷ bình thường, tôi nghĩ cậu ta sẽ hiểu...”

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 61: Đầu Người Trên Cửa

Ngày mai phải đưa Sở Sở rời khỏi thành phố này để quay lại Mi rồi. Ở trong nước giờ đây đã không còn điều gì phải lo lắng nữa, cho nên trong chuyến đi lần này, Lý Thiên không nghĩ đến việc quay trở lại.

Đề tưởng niệm, tối hôm đó Lý Thiên đặc biệt dẫn Sở Sở đến nhà hàng tốt nhất Tân Bắc, hần bao trọn một căn phòng rồi hai cha con ăn một bữa đặc sản của Tân Bắc. Khi bọn hần vẫn còn lưu luyến rời khỏi nhà hàng, leo lên xe thì đã hơn mười giờ đêm rồi. Ngay sau khi lên xe, Sở Sở chìm vào giấc ngủ, Lý Thiên vừa lạng lè lái xe vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát thành phố rực rỡ ánh đèn này.

Tân Bắc, thành phố này hòa quyện giữa bi thương và niềm vui, giữa nụ cười và nước mắt, khi sắp phải rời khỏi nơi đây, Lý Thiên đột nhiên cảm thấy có phần không nỡ. Khi còn là một thanh niên dám nghĩ dám làm (1), hần đơn thương độc mã đi đến nơi này, dựa vào đầu óc kinh doanh thiên tài, nhanh chóng như cá gặp nước một bước lên trời, mà đúng lúc vinh quang và tiền tài cuộn cuộn đổ tới, tiền đồ rộng mở, người bạn tốt nhất cùng người phụ nữ hần yêu nhất lại câu kết với nhau bán rế hần, đẩy hần từ trên thiên đường ngã xuống địa ngục, tiếp đó, sau khi ra tù nóng đầu muốn đi báo thù, vô tình gặp được Mộc Tử trong một tình huống hài hước, Mộc Tử vạch ra một kế hoạch vô cùng tuyệt diệu, kinh ngạc và vui mừng khi biết Sở Sở là con gái ruột của mình... Thành phố này chứa đựng vô vàn ký ức của Lý Thiên, muôn màu muôn vẻ, vui buồn hợp tan, và hôm nay, chỉ mấy giờ nữa sẽ phải chia tay với nó, hơn nữa, rất có thể là vĩnh biệt...

Lý Thiên vừa lái xe vừa liên tục suy nghĩ, bất tri bất giác hần phát hiện mình đã dừng xe trước một khu cư xá quen thuộc, đây không ngờ lại chính là nơi mà hồi đó hần và Mộc Tử nâng cốc ăn mừng – cư xá Lục Sắc gia viên. Lý Thiên đỗ xe trước cửa cư xá, chăm chú nhìn về phía tòa nhà mà trước đây thuê cùng Mộc Tử đến xuất thân, hình như đang tìm kiếm những dấu tích của ngày xưa. Dường như lại một lần nữa hần được chứng kiến cảnh tượng cả người mình bị những miếng băng gạc quấn xung quanh một cách lộn xộn, giống hệt một xác ướp phục sinh, nhìn thấy mình đang bắt chéo hai chân ngồi trên ghế salon, tay cầm ly rượu vang uống đến say khướt, cùng Mộc Tử vô tư la hét đùa giỡn...

Cuối cùng, hần quyết định đi lên xem lại căn phòng khiến mình giữ lại nhiều kỷ niệm nhất, cho dù không thể vào đó, đứng ở trước cửa hồi tưởng một chút cũng đủ rồi.

Hần cởi áo khoác, nhẹ nhàng đáp cho Sở Sở đang ngủ say, sau đó cẩn thận mở cửa để xuống xe mà không gây ra tiếng động nào, đi về phía căn nhà kia.

Mặc dù vết thương do súng bắn đã kín miệng nhưng khi đi đường dài vẫn sẽ có cảm giác đau nhức. Khi Lý Thiên vất vả leo lên đến lầu ba, đi đến trước cánh cửa quen thuộc kia thì mồ hôi đã ướt cả khuôn mặt, thở hồng hộc từ lâu. Nhưng khi hần nhìn thấy cánh cửa kia, mệt nhọc và đau đớn dường như đã biến mất, bởi vì có một vật được treo trên cánh cửa, một vật khiến hần lập tức tròn mắt há mồm, thiếu chút nữa hét lên vì hoảng sợ!

Không ngờ đó lại là một cái đầu người!

Một cái đầu vì ngạt thở mà khuôn mặt trở nên méo mó kinh khủng, con mắt lồi ra, cái lưỡi thong xuống đến cằm, trên khóe miệng còn có máu đỏ tươi đang chảy xuống!

Càng khiến Lý Thiên kinh ngạc chính là cái đầu này trông có vẻ rất quen thuộc.

Bởi vì cái đó không ngờ lại là – chính hắn!

Con kinh hải nhanh chóng trôi qua, không ngờ Lý Thiên lại có thể nở một nụ cười với cái đầu khùng bó này. Sau đó, hắn đưa tay kéo bộ tóc của cái đầu, nâng nó lên trên không trung rồi nhìn nhìn một cách hứng thú, đưa lên mặt rồi trùm nó vào đầu.

Thì ra đây chỉ là một cái mặt nạ, mặt nạ giống như thật.

Tất nhiên là Lý Thiên vẫn còn nhớ nó, bởi vì nó đã từng là đạo cụ quan trọng nhất do Mộc Tử làm ra trong “Kế hoạch ác mộng”, trong cuộc tâm lý chiến nhằm vào Trương Hiểu Phân, có thể nói không thể bỏ qua công lao của nó.

Cứ như vậy, Lý Thiên mang một chiếc mặt nạ đầu người, cũng không thèm gõ cửa mà trực tiếp đẩy mạnh, cánh cửa liền mở ra không một tiếng động. Không chút do dự, hắn bước vào trong.

Đèn trong phòng sáng trưng, những đồ vật bày biện trong phòng không ngờ vẫn giống hệt lúc trước, không hề thay đổi.

Chiếc ghế sofa xinh xắn vẫn còn nằm ở vị trí gần cửa sổ, một đôi nam nữ ăn vận hai màu đen trắng tương phản sòng vai ngồi trên ghế sofa. Người thiếu niên mặc áo khoác đen cầm một ly rượu vang trên tay, thưởng thức một cách tao nhã, hoàn toàn giống hệt (2) cảnh trước đây Lý Thiên hắn vừa bán đi căn nhà duy nhất, ngồi ngay ở chỗ đó trên đũa.

Lý Thiên đứng im một chỗ, yên lặng quan sát đôi thiếu nam thiếu nữ này, cả ba người đều không nói gì.

Một lát sau, cuối cùng thì Lý Thiên cũng là người mở miệng trước. Hắn hỏi: “Các người là người, hay là quỷ?”

Thiếu nữ mặc chiếc áo khoác trắng tinh, có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành nở nụ cười, khi nàng cười, ánh đèn sáng trưng trong phòng đều bị lu mờ. Nàng mỉm cười với thiếu niên bên cạnh nhưng cũng không nói gì. Người thiếu niên xoay xoay chiếc ly trong tay, nói như thật: “Chú thấy bộ dáng phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong của tôi giống quý lắm sao?”

Lý Thiên kéo chiếc mặt nạ quỷ treo cổ trên đầu xuống, cười nói: “Bị nổ tung trong vụ nổ, ngay cả xương cốt cũng không còn lại một mẩu, dưới sự điều tra nghiêm túc của hệ thống công an, xác nhận đã bỏ mình trong vụ nổ, cũng đã hủy bỏ hồ sơ công dân. Cậu nói xem, đôi uyên ương đó rốt cuộc là người hay là quỷ?”

Nói xong câu đó, ba người cùng cười rộ lên, tiếng cười quanh quẩn khắp nơi trong phòng, dường như hóa thành vô số tinh linh ca hát nhảy múa, lách qua mép cửa sổ để ra khỏi căn phòng, trôi giạt khắp nơi trong bầu trời đêm của thành phố Tân Bắc.

“Nhìn bộ dạng điên cuồng của cậu khi ấy, tôi thật sự lo rằng cậu không hiểu được ý của tôi.” Lý Thiên ngồi xuống trước mặt Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, vừa xoay chiếc cốc trong tay, trong lòng nghĩ lại còn rùng mình nói, “Vì vậy, tôi từng nghĩ các người thật sự đã chết rồi.”

“Lúc ấy trong lòng tôi đang nôn nóng muốn cứu Lục Sắc, quả thật không hề suy xét cẩn thận mỗi câu nói như chú vừa nói. Mãi đến lúc sau cùng khi chú nhả phanh và rút thanh gỗ chèn dưới bánh xe ra, lúc chiếc Steyr bắt đầu tăng tốc trượt dọc theo bờ đê, Sở Thiên Hòa nổ súng, chính tiếng súng kia đã khiến tôi bừng tỉnh từ trong giấc mộng, tôi đột nhiên nghĩ đến những câu mà chú đã nói với tôi, chú nói rằng đích thân mình kể cho Sở Thiên Hòa những bí mật của tôi, tự mình sửa chiếc Steyr thành bộ dạng này, tự mình treo Lục Sắc lên cành cây... Chú liên tục dùng nhiều lần tự mình, tôi nghĩ chú nhất định đang ngầm ra hiệu cho tôi một điều gì đó! Mà chú lại biết rõ tôi từng nghiên cứu cấu tạo của các loại xe, hơn nữa đã từng chứng kiến tôi thuận lợi trốn dưới gầm xe vào lần đầu tiên bị chiếc Steyr tập kích, tránh được một kiếp... Do đó tôi đưa ra một kết luận, nhất định chú đã để lại cho tôi một con đường thoát thân! Vì vậy, tôi vội vàng lần mò tìm kiếm, quả nhiên lập tức phát hiện khoang dưới đáy của chiếc xe đã bị thay đổi!”

“Đúng vậy, Sở Thiên Hòa quyết tâm mượn tay tôi để giết hai người, muốn dùng cách thức tàn nhẫn như vậy để làm thỏa mãn niềm khoái cảm trả thù của mình, hẳn cho rằng kế hoạch của mình không hề có một sơ hở nào, trên thực tế, điều này lại vừa vặn trở thành nhược điểm của hắn, tôi liền lợi dụng nhược điểm này, trên đường lái chiếc Steyr về phía bờ đê, lợi dụng cơ hội động tay chân lên khoang dưới đáy của chiếc xe, sau đó còn dùng cát và cỏ dại để ngụy trang sự qua, không ngờ lại có thể dễ dàng qua mặt được Sở Thiên Hòa – trên thực tế, Sở Thiên Hòa đã bị thù hận làm mờ mắt, căn bản không cẩn thận kiểm tra chiếc Steyr, hẳn tự tin đã khiến tôi quyết tâm cứu Sở Sở, không còn lòng dạ nào để đi lo việc nào khác...”

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Thành ngữ: Niềm thiếu khinh cuồng

Trước đây dùng để chỉ cách đối xử, giải quyết sự vật, sự việc khá lỗ mãng, kiêu ngạo, không suy nghĩ cận kề, luôn cho rằng như vậy là đúng của những người trẻ tuổi.

Ngày nay dùng để chỉ người trẻ tuổi như ghé con mới đẻ không sợ cọp, cho rằng mình có thể làm được mọi việc. Khi làm việc không đủ chín chắn, nhìn việc gì cũng thấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao; cũng dùng để chỉ tuổi trẻ của thanh niên, hăng hái, đơn thuần, có tinh thần dám nghĩ dám làm, dám nói dám làm. Thành ngữ này đều có thể dùng để khen hoặc chê, thường dùng để cảm thán.

(2) – Thành ngữ: Nhất mô nhất dạng

Giải nghĩa: cùng một khuôn mẫu, miêu tả kiểu dáng hoàn toàn giống nhau.

Từ tương tự: Giống như đúc (hào vô nhị trí), không khác một sợi lông (hào phát bất sảng), giống y chang nhau (như xuất nhất triệt).

Từ trái nghĩa: một trời một vực, ngày đêm cách biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 62: Phú Hào Ra Đời...

“Chú Lý, chú thay đổi rồi. Chỉ mấy tháng trước đây, chú tuyệt đối sẽ không có tâm kế như vậy.” Mộc Từ chạm cốc với Lý Thiên, ý vị thâm trường nói.

“Mọi người đều sẽ thay đổi theo thời gian.” Lý Thiên mỉm cười, ngửa đầu uống cạn rượu trong ly. Chạm li rồi nói tiếp: “Lão tiểu hài Lý Thiên trước kia đã chết rồi.”

Mộc Từ cũng uống cạn rượu trong ly của mình, cười nói: “Mộc Từ và Âu Dương Lục Sắc cũng đã chết. Người ngồi trước mặt chú hiện giờ là Hắc Bạch Vô Thường, là hai hồn ma điển hình.”

“Hắc Bạch Vô Thường...” Lý Thiên thích thú nhắm nghiền hai mắt, không biết là đang thưởng thức hương vị của rượu vang, hay là đang thưởng thức sự sắc sảo của cái tên này. “Tôi thích cái tên này.”

“Tôi cũng rất thích.” Mộc Từ hơi khom người về phía trước, nhìn chằm chằm Lý Thiên, “Nhưng tôi càng thích cái tên Đoàn quân tử thần. Đi càng xa trên con đường này, tôi càng phát hiện sức lực của mình thật nhỏ bé. Mọi người thường nói ta không thể chèn ép chính, nhưng đây chẳng qua chỉ là kiến giải của chủ nghĩa lý tưởng (1), Hắc Bạch Vô Thường có thể đi giết người, có thể đi trừng phạt tội ác, chỉ có điều, dấu sao thì sức mạnh của nó cũng rất nhỏ bé, yếu ớt. Đây không phải là lần đầu tiên tôi muốn khuếch trương sức mạnh của nó, thế nhưng mà...”

Lý Thiên chớp chớp mắt, kích động nắm lấy cánh tay của Mộc Từ: “Mộc Từ, tôi hiểu ý muốn của cậu! Tôi muốn cùng tham gia, tôi muốn Hắc Bạch Vô Thường trở thành một Đoàn quân tử thần thật sự!” Khi nói ra những lời này, giọng nói của hắn không kiềm được mà run rẩy, hắn siết chặt tay khiến gân xanh nổi lên.

Mộc Từ dừng lại một chút, chậm rãi lắc đầu: “Không, Chú Lý, chú không hiểu ý của tôi.”

Lý Thiên hơi thất vọng buông cánh tay của Mộc Từ, lẩm bẩm: “Cậu không tán thành việc tôi gia nhập? Vì sao?”

Mộc Từ nhìn Lý Thiên, từ trên ghế sofa đứng lên, chậm rãi nói: “Gia nhập Hắc Bạch Vô Thường, hoặc là Đoàn quân tử thần cũng không phải chỉ có một phương thức. Chú Lý, công việc mà chúng ta làm cần những âm hồn trong bóng tối như Hắc Bạch Vô Thường, đồng thời cũng cần một phú hào chính phái như chú! Tôi nói vậy, chú có thể hiểu được ý của tôi không?”

Đôi mắt Lý Thiên đột nhiên bừng sáng, kích động mà đứng lên, lớn tiếng nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu rồi! Từ giờ trở đi, Hắc Bạch Vô Thường, hoặc là Đoàn quân tử thần mai sau, toàn bộ kinh phí đều do tôi cung cấp! Tôi, Lý Thiên, chính là trụ cột kinh tế của Hắc Bạch Vô Thường cùng Đoàn quân tử thần! Bất kể tôi đang ở nơi nào trên thế giới, bất luận là tôi đang làm công việc quan trọng đến mức nào, chỉ cần cậu gọi, tôi sẽ đến ngay lập tức!”

“Cám ơn chú, chú Lý.” Mộc Từ trịnh trọng vỗ vỗ vai Lý Thiên, kéo hắn ngồi lại ghế sofa lần nữa. Về mặt nghiêm túc bắt đầu mờ nhạt dần, nhẹ nhàng nói: “Tôi là Hắc Vô Thường, Lục Sắc là Bạch Vô Thường.”

Lý Thiên vuốt mũi, chờ đợi câu tiếp theo của Mộc Từ, không ngờ hắn lại ngậm miệng lại. Vì vậy đành buồn bực hỏi: “Sau đó thì sao? Là trụ cột kinh tế, tôi cũng có thể có một biệt danh rất cool chứ? Hồng Vô Thường? Lam Vô Thường?” (2)

“Không có nhiều Vô Thường như vậy.” Vẫn luôn trầm mặc, Âu Dương Lục Sắc khoát tay, “Chúng tôi đã nghĩ kỹ, cứ gọi chú là phú hào.”

“Phú hào? Biệt danh này cũng chẳng khác gì tên thực cả, các người...”

“Thật ra, ban đầu Mộc Từ quyết định gọi chú là đại gia mới nổi cơ...”

Thấy Lý Thiên bắt đầu nghiền ngẫm từng chữ một, Âu Dương Lục Sắc vội vàng bổ sung...

Để bên ngoài không nghi ngờ, thời gian Lý Thiên và Hắc Bạch Vô Thường ngồi với nhau cũng không kéo dài, sau khi uống cạn một chai rượu vang, Lý Thiên liền lái xe rời đi trước, khi hắn chờ Sở Sở đang ngủ say quay trở lại con đường đến Bất Dạ thành ở Tân Bắc, trong lòng không hề cảm thấy nỗi buồn lúc chia tay, mà là một cảm giác hạnh phúc khi được sống lại, nhận được sứ mệnh cao cả. Hắn, Lý Thiên, từ giờ trở đi đã có một thân phận hoàn

toàn mới – phú hào! Khi nghĩ đến điều này, hắn sẽ càng ra sức kiếm tiền hơn nữa, bởi vì tiền của hắn sẽ được sử dụng cho sự nghiệp mà hắn cho là cao cả nhất, một sự nghiệp còn vĩ đại hơn, vẻ vang hơn so với việc quyền tiền làm từ thiện hay những dự án hy vọng (3)...

Khi những bông tuyết đầu tiên của mùa đông này bắt đầu rơi xuống, Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc đang hòa vào biển người mênh mông, ngồi trên một chuyến xe lửa hành trình dài.

Hai người chết đã bị hệ thống cảnh sát hủy bỏ hồ sơ công dân này lại một lần nữa bắt đầu kiếp sống lưu lạc của bọn hắn, một hành trình mới, một mở đầu mới!

Cho đến khi xe lửa chậm rãi khởi động, Mộc Tử mới lười biếng hỏi Âu Dương Lục Sắc: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Âu Dương Lục Sắc mỉm cười trả lời: “Tú Khê.”

Mộc Tử nhú mày: “Chưa nghe bao giờ.”

“Đương nhiên là anh chưa từng được nghe, em đã tìm rất lâu trên bản đồ mới tình cờ tìm thấy đấy. Nơi đó giao thông bị ngăn trở, người ở thưa thớt, rất phù hợp với yêu cầu của anh.”

“Uh. Điều chúng ta cần chính là một nơi như vậy để trở lại bình thường. Chúng ta phải đợi đến lúc đám người Tư Đồ Hồng hoàn toàn từ bỏ sự nghi ngờ đối với chúng ta, thật sự cho rằng chúng ta đã chết mới quay lại thành phố.” Nói xong, Mộc Tử lười biếng ngẩng mặt tựa trên ghế lần nữa, nhắm mắt lại.

“Em quên nói, đến giờ nơi đó vẫn không có tín hiệu inte, ngay cả điện thoại và sóng di động cũng không hề được phủ sóng.” Âu Dương Lục Sắc tiếp tục nói.

“Không tệ... Em vừa nói cái gì? Không có cái gì? Vậy người ta dùng cái gì để liên lạc với bên ngoài?” Mộc Tử ngờ vực.

“Hai chân.” Âu Dương Lục Sắc hồ hững nở nụ cười, “Đến đó, hoặc là trở về. Vậy thôi.”

Mộc Tử hơi thất vọng lắc đầu, sau một lúc lâu lại lẩm bẩm: “Cũng tốt, cũng tốt. Ít nhất thì trong hoàn cảnh như vậy, chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm mà hưởng thụ chuyến nghỉ phép này... Nếu như có thể, anh sẽ nhận thầu vài mẫu đất, rồi sau đó nam cày nữ dệt, con cái đầy nhà, sống một cuộc sống lý tưởng...”

“Nam cày nữ dệt thì còn có thể, về phần con cái đầy nhà thì... Chờ đến khi nào chúng ta vượt qua được thời kỳ giám xóc (4), sau đó đón cô và dựng đến đây rồi em sẽ cân nhắc...” Âu Dương Lục Sắc cười mỉm, duỗi một ngón tay ngọc trắng nõn ra, điểm lên trán Mộc Tử một cái rồi nói khẽ.

Ngoài cửa sổ, bông tuyết vẫn bay lượn khắp bầu trời như là vô số tinh linh trắng toát, tung tăng nhảy múa để tiễn bọn họ đi xa.

Xe lửa xuyên thủng lớp tuyết dày đặc rồi tăng tốc tiến về phía trước, nhanh chóng để lại thành phố Tân Bắc mờ mờ ở sau lưng.

Theo chiếc xe lửa chậm chậm lăn bánh, lý tưởng của Hắc Bạch Vô Thường không ngừng lan ra khắp phương xa.

Sự nghiệp của bọn hắn đang được tiếp nối, nhân sinh cũng đang tiếp tục.

Bất kể còn phải trải qua bao nhiêu giông bão, bao nhiêu gập ghềnh trong tương lai, không thứ gì có thể ngăn cản bước chân tiến về phía trước của bọn hắn.

Thời gian giám xóc ngắn ngủi trôi qua, bọn hắn sẽ càng thêm mạnh mẽ tiến về phía trước.

Trải qua kiếp nạn lần này ở Tân Bắc, Hắc Bạch Vô Thường có được thân phận người chết, hơn nữa còn được phú hào mạnh mẽ về tài chính hỗ trợ, con đường trong tương lai sẽ phải vượt qua những chông gai như thế nào, sáng tạo ra bao nhiêu thiên chương tráng lệ nữa?

Chúng ta hãy chờ xem!

Hãy đón đọc quyền tiếp theo: Đoàn quân tử thần!

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Một tên khác của chủ nghĩa duy tâm

(2) – Tác giả chơi chữ.

Hồng: Chỉ sự thành công, được người trọng vọng, cũng được dùng để tượng trưng cho cách mạng và giác ngộ.

Lam: có khá nhiều thành ngữ đi với lam.

+ Tắt lộ lam lữ: lái chiếc xe thô sơ, mặc quần áo rách nát đi mở rừng núi. Miêu tả sự khó khăn khi gây dựng sự nghiệp.

+ Lam điền sinh ngọc: hiền phụ sinh hiền tử.

+ Thanh xuất vu lam: thanh – màu chàm/xanh đậm, lam – các loại cỏ lam có thể dùng làm thuốc nhuộm. Thanh được tinh luyện từ lam thảo nhưng màu sắc đậm hơn so với lam. Ví von trò vượt qua thầy hoặc hậu nhân thành công hơn tiền nhân.

+ Dùng để chỉ trang phục thời trước của kẻ sĩ/người tri thức. Chắc là tác giả có ý này.

(3) – Dự án hy vọng - Hope Project. Mỗi nước, ngay cả ở Việt Nam cũng có rất nhiều Hope Project hoạt động với nhiều mục đích khác nhau, nhưng trên cơ bản, đây là dự án vì mục đích từ thiện, nhân đạo, thường giúp đỡ các trẻ em nghèo gặp hoàn cảnh khó khăn...

(4) – Giảm xóc (buffering): thường được dùng đối với máy móc. Khi hoạt động, các bộ phận của máy móc thường bị chấn động (máy bay hạ cánh, đạn bắn ra...), dưới tác dụng của lực chấn động, các linh kiện của máy móc có thể hỏng. Vì vậy rất nhiều máy móc áp dụng biện pháp giảm xóc hoặc cách ly. Giảm xóc là lợi dụng cơ quan giảm xóc để hấp thu năng lượng của sự chấn động, sau đó chuyển thành nhiệt năng hoặc dùng để kéo dài thời gian tốc độ thay đổi, đạt mục đích tận lực giảm bớt sự chấn động đối với máy móc. Thời kỳ giảm xóc của tác giả có nghĩa tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 1: Cuộc Sống Thần Tiên

Giấy gián trên tường trắng tinh, nhưng vì trải qua thời gian dài đã trở nên đen đúa, hai ngọn nến đỏ trong phòng bùng cháy rùng rục dường như đuổi hết cái lạnh giá hiu quạnh, đem từng tia hào quang ấm áp phủ khắp các góc ngách trong căn phòng.

Mộc Tử ngồi bên cạnh bếp lò, hết sức chăm chú nướng một miếng bánh mì, trong cái hộp để cạnh hắn có hơn mười miếng bánh mì giòn ngang lộn xộn đã nướng xong. Nhưng mà... những miếng bánh mì này cháy đen, giống như tro tàn mới từ trong ống khói đổ ra, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm cho người khác có cảm giác thèm thưởng.

Giống như Âu Dương Lục Sắc từng nói, Mộc Tử cũng không phải là vạn năng, ví dụ như kỹ thuật nướng bánh mì này.

Lúc này, Âu Dương Lục Sắc đặt một quyển sách trên đầu gối, cũng không đọc mà lấy tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào Mộc Tử ở trước mặt với một vẻ mặt kỳ quái.

"Em đang suy nghĩ gì vậy?" Mộc Tử liếc mắt nhìn Âu Dương Lục Sắc, vừa hỏi vừa lật cái xềng trong tay.

"Nghĩ tới việc lúc nào em mới có thể được ăn bữa tối do anh chuẩn bị đây." Âu Dương Lục Sắc nói rất nghiêm túc. Dưới ánh nến lung linh, vẻ mặt lưỡi nhác của nàng thật mê hoặc.

Mộc Tử từng sờ một lúc, sau đó chỉ tay vào cái hộp bên cạnh: "Thật ra bữa tối đã chuẩn bị xong lâu rồi."

"Em dám cá đến con heo nhà hàng xóm cũng không có hứng thú đối với miếng bánh mì nướng này." Âu Dương Lục Sắc nhìn Mộc Tử bằng ánh mắt xem thường, túm lấy cái xềng lật bánh mì trong tay hắn. "Xem ra muốn giải quyết vấn đề cái bụng thì phải tự thân vận động thôi."

Vội vẻ mặt như người vô tội, Mộc Tử giơ tay nói: "Do em không hợp khẩu vị với màu đen mà thôi..."

Mười phút sau, bánh mì được nướng vàng, từng miếng tỏa ra mùi hương thơm ngát, rồi cuộc được bung lên bàn ăn, một tên con trai dùng cả hai tay bốc lấy mà cắn, bộ dạng như gió thu cuốn hết lá vàng.

Âu Dương Lục Sắc vừa nhai từng miếng nhỏ, vừa cau mày nhắc nhở Mộc Tử: "Không cần phải ăn nhanh như vậy đâu, anh ghen đến ba lần rồi đây..."

Mộc Tử không thèm để ý đến lời khuyên của Âu Dương Lục Sắc, vừa tiếp tục ăn vừa cười cười âm hiểm: "Đương nhiên phải nhanh lấp đầy cái bụng rồi, bởi vì phải lập tức làm một chuyện quan trọng nhất trên thế giới mà..."

"Chuyện quan trọng nhất?" Âu Dương Lục Sắc nghi hoặc. "Chẳng lẽ lại muốn đi viện dưỡng lão vùng tiền?"

"Không." Mộc Tử cố sức nuốt đồ ăn trong miệng, nghiêm túc nói: "So với việc kia, việc này còn trọng yếu hơn gấp vạn lần!"

"Là chuyện gì?" Âu Dương Lục Sắc có vẻ như đã ăn no, vừa dùng khăn lau tay vừa nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên phải là... chuyện tà ác nhất!"

Mộc Tử cười gian một tiếng, nhanh như một con hổ đói nhào tới trong tiếng kêu sợ hãi của Âu Dương Lục Sắc...

Mấy phút đồng hồ sau, trong căn phòng cũ nát, truyền đến từng đợt từng đợt âm thanh mà trẻ con không nên nghe...

Đây là tháng thứ hai Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc hưởng cuộc sống nghỉ ngơi, sinh hoạt của bọn họ giống như thần tiên: không có mâu thuẫn với nhau, không có nhiệm vụ giết người, chỉ có sống phóng túng, thân mật với nhau...

Có đôi khi, Mộc Tử cảm thấy cứ như thế này cả đời thật ra cũng rất tốt...

Nơi này là Tú Khê.

Tại đây không có núi, cũng chẳng có sông.

Chỉ là một vùng đất cằn cỗi, bây giờ đang bị tuyết rơi phủ đầy mặt đất. Những người nơi đây ở trong những căn nhà bằng gạch mộc đơn giản, ngủ trên chiếc giường đất (1) thô sơ trong truyền thuyết (2), sống cuộc sống tự cấp tự túc. Đại bộ phận lao động trong độ tuổi tráng niên đều đi ra bên ngoài, lang bạt trong thành thị lớn, để lại phần lớn là những người già yếu.

Khi mặt trời lặn, khắp nơi chìm vào yên tĩnh, không có cảnh tượng đường phố rực rỡ ánh đèn, không có ngựa xe xuôi dọc, thỉnh thoảng mới có tiếng chó sủa như cho thấy tại đây còn có sinh mạng tồn tại.

Tú Khê, một cái tên thật mỹ miều.

Thế nhưng nếu như ta hiểu nó như một nơi non xanh nước biếc địa linh nhân kiệt, vậy thì mười phần sai rồi.

Nơi đây không phải là khu sinh thái, lại càng không phải là khu di tích danh lam thắng cảnh để du lịch, đây chỉ là một nơi hẻo lánh dường như đã bị quên lãng.

Nơi mà Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc lựa chọn để dừng chân là thôn hẻo lánh nhất, lạc hậu nhất và cũng nghèo khó nhất huyện Tú Khê, thôn này có một cái tên rất mỹ miều: Thanh Tuyền.

Tính đến bây giờ, bọn họ đã đặt chân đến thôn Thanh Tuyền được gần một tháng rồi. Người trong thôn cũng dần quen với sự tồn tại của cặp thiếu niên nam nữ thần bí này- trái ngược với những thanh thiếu niên khác bước chân ra ngoài làm thuê kiếm sống, họ lại bỏ thành phố lớn để đi thật xa tới nơi này, thuê một căn phòng cũ nát ở một nơi hẻo lánh yên tĩnh trong thôn, sống cuộc sống gần như là ẩn dật.

Chưa từng thấy bọn họ ra ngoài làm việc hoặc đi làm, nhưng từ quần áo ăn mặc thời thượng, cách ăn nói nhẹ nhàng tao nhã, có thể thấy được bọn họ là kẻ có tiền, rất hiểu cách hưởng thụ cuộc sống. Như vậy rốt cuộc bọn họ làm gì? Lúc đầu, có rất nhiều người vô cùng hiếu kỳ. Đối với thiếu niên nam nữ ngày thường gần như không bước chân ra khỏi nhà, chỉ khi trời chạng vạng tối mới tay trong tay ra khỏi nhà, dạo quanh đồng ruộng trên con đường nhỏ một vòng dưới bóng chiều, trên đường hề gặp ai cũng tươi cười chào hỏi, tình cờ gặp bà lão dọn dẹp này nọ, hoặc ông lão bị té ngã, bọn họ sẽ không chút do dự tiến đến hỗ trợ. Từ những lúc thỉnh thoảng gặp nhau nói vài câu như vậy, mọi người mới biết thiếu niên thích mặc trang phục màu đen là một tác giả kiếm cơm dựa vào nghề viết sách...dần dà, mọi người trở nên quen thuộc và yêu quý cặp thiếu niên nam nữ này, bọn họ tựa như một cơn gió xuân mang đến sự ấm áp cùng sức sống mới cho mùa đông giá rét của vùng đất này.

Nơi này rất nghèo, nơi này cũng không mỹ lệ, nhưng chính sự lạc hậu cùng hẻo lánh của nó mới khiến Mộc Tử cảm thấy nó đẹp hơn.

Mọi thứ ở nơi này đều trông có vẻ yên bình và hài hòa, có đôi khi Mộc Tử nhìn không được nghĩ rằng: quả thật chỉ có lạc hậu cùng khép kín mới có thể giữ được vẻ đẹp hoang sơ.

Cho dù cuộc sống nơi này nghèo khó và giản đơn, nhưng hắn và Âu Dương Lục Sắc vẫn không nhìn được mà yêu thích, so với những ngôi nhà trọc trời mọc như nấm trong thành thị, không khí nơi đây rất trong lành, tầm mắt thông thoáng hơn, cảnh vật đẹp và tĩnh mịch hơn, tư tưởng càng đơn thuần, tâm tình càng bình thản.

Vì vậy, bọn hắn không phải vì thích ứng với hoàn cảnh mới yêu thích, mà thật sự yêu mến nơi này.

Thậm chí bọn hắn còn gọi nơi này bằng một cái tên còn đẹp hơn tên cũ - Thanh Tuyền, bọn hắn gọi nó là chốn đào nguyên.

Cuộc sống của Hắc Bạch Vô Thường ở chốn đào nguyên, luôn luôn tràn ngập sự vui vẻ.

Trong mắt những người thôn dân ở đây, họ chỉ là một đôi thiếu niên hào hoa phong nhã sống một cuộc sống bình yên, bọn họ dựa vào sáng tác - loại nghệ thuật cao quý để duy trì cuộc sống. Trong tưởng tượng của thôn dân, tay bọn họ chỉ dùng để cầm bút và gõ phím mà thôi. Không ai nghĩ rằng đôi tay này đã từng thiết kế rất nhiều vụ tai nạn tình ái, chỉ trong thời gian ngắn đã làm cho thế giới tội ác trở nên náo loạn...

Nhân sinh một vài người đã được định trước rằng sẽ tràn ngập truyền kỳ, không thể nào chỉ trải qua những việc tầm thường của người trần tục.

Trong lúc Mộc Tử cảm thấy kiệt sức và thỏa mãn, cùng Âu Dương Lục Sắc ôm nhau ngủ, cả thế giới bên ngoài khung cửa sổ vẫn chuyển động theo quy luật của chính nó. E rằng chưa bao giờ hắn nghĩ tới cuộc sống bình thường vừa mới bắt đầu không được bao lâu của hắn, ngay tức khắc muốn chấm dứt...

Chú thích:

- (1) - Giường hay thấy ở các nhà nghèo thời xưa của TQ, dùng đất đắp thành một khối rồi phủ chăn, đệm lên, ở phía dưới có cái lò để sưởi ấm vào mùa đông, có tên khác là giường lò.
- (2) - Chơi chữ, ý là giờ chà còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 2: Mở Màn...

Xế chiều, ánh chiều tà của buổi hoàng hôn phản chiếu trên lớp tuyết dày ven đường, điểm xuyết một màu vàng lấp lánh.

Dưới ánh nắng mặt trời, Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc nắm tay nhau đi trên con đường dọc theo đồng ruộng, chân đạp lên lớp tuyết phát ra những âm thanh sột soạt. Phóng tầm mắt ra xung quanh chỉ thấy một màu sắc duy nhất: màu trắng. Tuyết đã ngừng rơi hai ngày rồi, nhưng vì thời tiết rét mướt nên vẫn chưa hề có dấu hiệu tuyết sắp tan.

“Ban đầu anh đã lên kế hoạch cho cuộc sống nam canh nữ dệt đầy.” Chứng kiến cảnh tuyết dày đặc trên đồng ruộng, Mộc Tử không khỏi cảm thán, “Cày ruộng, gieo hạt, bón phân, tưới nước, theo dõi những mầm non xanh mơn mơn kia từ từ lớn lên, trổ lá nở hoa và kết quả, sau đó thu hoạch, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đó là một công việc tuyệt vời rồi. Khi còn nhỏ, mỗi lần theo mẹ đến nhà bà ngoại, anh đều chìm đắm trong màu xanh thần kỳ kia, khung cảnh tràn ngập màu xanh biếc đó dường như mang theo một hương vị nào đó khiến anh cảm thấy hưng phấn và vui vẻ, khiến anh tung tăng nhảy nhót như một chú chim sẻ, lưu luyến mãi không rời...”

Âu Dương Lục Sắc nhìn về phía khuôn mặt của Mộc Tử, không kìm được sờ lên chiếc áo khoác màu đen trên người hắn, mỉm cười: “Có lẽ anh nên mặc đồ màu xanh lá cây, em nghĩ nó có thể đẹp hơn màu đen đấy.”

Mộc Tử không để ý đến câu nói đùa của nàng, tiếp tục lầm bầm: “Đáng tiếc là chúng ta đến không đúng lúc, bây giờ chỉ có một màu trắng, chỉ toàn là tuyết...”

Âu Dương Lục Sắc siết chặt bàn tay của hắn, dịu dàng nói: “Chúng ta có thể đợi mùa. Khi những bông tuyết của mùa đông tan ra, màu xanh của mùa xuân sẽ đến ngay lập tức...”

Mùa đông đã đến, mùa xuân vẫn còn xa ư?

Đây là một câu danh ngôn mà mọi người đều biết, nó khích lệ mọi người rằng gian khổ trước mắt chỉ là tạm thời, sau khi những trắc trở nhất thời trôi qua, điều chờ đón chúng ta sẽ là niềm vui.

Hầu hết những tình huống trong thực tế đều đúng như vậy, chỉ có điều, gian khổ cũng có nhiều có ít, khả năng chịu đựng của mỗi người cũng không hề giống nhau...

Khi Mộc Tử còn đang say mê với cuộc sống nam canh nữ dệt, Âu Dương Lục Sắc chợt phát hiện một bóng đen di chuyển chậm chạp đột nhiên xuất hiện trong màn tuyết dày đặc.

Đó là một người, một người lom khom, chân bước nặng nề, đang chậm chạp đi về phía trước! Dựa vào dáng dấp và tốc độ đi của người đó, có thể dễ dàng phán đoán đó là một cụ già, ông cụ vừa đi vừa ôm một vật nặng trong lòng.

Ông cụ đi về phía một chỗ sâu bên trong đồng ruộng, hướng đó dẫn đến một rừng cây nhỏ, trong phạm vi vài chục km đằng sau khu rừng không hề có một ngôi nhà nào.

Như vậy, rốt cuộc thì một ông cụ xuất hiện ở nơi hoang vắng ngập trong tuyết này để làm gì? Chẳng lẽ định đi du lịch đường dài hay sao? Chỉ đó điều bây giờ đã là xế chiều, đêm đông giá rét cũng sắp buông xuống. Chẳng lẽ ông cụ muốn một mình đi bộ trong đêm sao?

“Anh nhìn ông cụ kia đi.” Âu Dương Lục Sắc càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, vì vậy lắc lắc cánh tay của Mộc Tử, chỉ về phía bóng lưng của ông cụ ở xa xa.

Mộc Tử nhìn về phía nàng chỉ, neho mắt lại: “Có lẽ là một ông cụ đi thăm người thân...”

“Nhưng anh cũng biết mà, đi về hướng đó vài chục km đều là đồng không mông quạnh, ngôi làng gần đây nhất cũng cách nơi này hơn 60 km, nếu ông ấy đang đi thăm người thân thì...”

Âu Dương Lục Sắc còn chưa nói hết thì Mộc Tử đã vội vàng ngắt lời, hấn la lên: “Mau lên! Ông cụ bị ngã rồi!”

Nói xong hấn liền kéo Âu Dương Lục Sắc chạy về phía ông cụ, nhưng nhanh chóng phát hiện không tìm thấy bóng dáng ông cụ đâu nữa. Ông cụ đi về hướng ở phía trước có một con dốc cao, rõ ràng là khi đi đến bờ dốc, cụ không cẩn thận bị trượt xuống.

“Chỉ mong ông cụ không có việc gì! Anh hãy chạy trước đi!” Âu Dương Lục Sắc vừa chạy vừa vùng ra khỏi bàn tay của Mộc Tử rồi nói.

Mộc Tử không nói gì, tăng tốc chạy về phía trước, hai chân băng băng như gió khiến tuyết trên đường bị cuốn lên...

Dưới bờ dốc cao, một ông cụ quần áo tả tơi nằm nghiêng trong lòng Mộc Tử, chiếc áo bông trên người cụ đã bị rách rất nhiều chỗ, lộ ra những sợi bông trắng đã ngả vàng. Khuôn mặt vàng vọt của cụ đầy nếp nhăn như một tờ giấy bị nhàu nát, đôi mắt vô thần mở to, ngơ ngác nhìn về phía hoàng hôn ở cuối chân trời, Âu Dương Lục Sắc nhận ra bên trong hốc mắt đục ngầu của cụ đã tràn ngập nước mắt.

Khi Âu Dương Lục Sắc đuổi kịp lập tức chứng kiến cảnh tượng như vậy.

“Ông ấy sao rồi?” Âu Dương Lục Sắc ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi Mộc Tử.

“May mà tuyết đọng rất dày, ông cụ chỉ là không cẩn thận lăn từ trên cao xuống, không bị thương.” Mộc Tử trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Âu Dương Lục Sắc thở phào nhẹ nhõm, “Ông cụ trông có vẻ rất quen, có khi là ở thôn Thanh Tuyền đấy. Anh không hỏi cụ từ đâu đến sao?” Mặc dù thôn Thanh Tuyền không lớn, toàn bộ nhân khẩu cộng lại cũng không quá hai trăm người, nhưng vì thường ngày ít khi ra ngoài nên Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc không cách nào biết mặt tất cả thôn dân trong thôn.

“Ông cụ là người ở thôn Thanh Tuyền, sống ở phía đông của thôn... Anh còn nhớ người trong thôn đều gọi cụ là Tiết đại gia.” Mộc Tử khẽ nói.

“Tiết đại gia, trời sắp tối rồi, một mình ông đi đến đây làm gì?” Âu Dương Lục Sắc lấy một chiếc khăn trắng ra, vừa cẩn thận lau những vết bẩn trên người Tiết đại gia, vừa ân cần hỏi han.

Chỉ có điều, dường như Tiết đại gia không nghe thấy nàng nói, hấn vẫn cứ ngơ ngác nhìn lên không trung, như chìm vào suy tư.

Vậy thì là vì tuổi cao nên nặng tai hay sao? Nhìn dáng vẻ thì chỉ ít cụ cũng chừng bảy mươi tuổi rồi nhỉ?

Khi Âu Dương Lục Sắc còn đang suy nghĩ, Mộc Tử bỗng nhiên mở miệng: “Tiết đại gia... đến để tự tử.”

“Cái gì? Tiết đại gia muốn tự tử?” Bàn tay cầm khăn của Âu Dương Lục Sắc không khỏi run lên, hoảng hốt hỏi, sau đó nàng theo ánh mắt của Mộc Tử nhìn về phía mặt đất, lúc này mới phát hiện bên cạnh Tiết đại gia có một cái ghế đầu thấp nằm xiêu vẹo ở đó, cách cái ghế không xa còn có một sợi dây thừng thô to.

Ban nãy nhìn thấy Tiết đại gia dường như vừa đi vừa ôm một vật gì đó rất nặng, thì ra chính là cái này.

Ghế đầu, dây thừng, rừng cây, cụ già, hoàng hôn.

Có thể dễ dàng phán đoán mục đích của Tiết đại gia khi đến nơi này.

“Tiết đại gia, ông...”

“Không có tác dụng đâu, từ đầu đến cuối ông ấy chỉ nói một câu, đó là khi anh vừa mới dìu ông ngồi dậy, ông nói: hãy để tôi chết đi. Sau đó không hề nói gì nữa, chắc là ông ấy quá mệt mỏi, không còn hơi sức để nói nữa rồi.”

“Tại sao lại như vậy... Con cái của ông ấy đâu?” Âu Dương Lục Sắc nhíu mày, thì thào hỏi.

Con cái... Dường như hai chữ này có một ma lực khổng lồ, vẫn luôn ở trong trạng thái si ngốc, vừa nghe được hai chữ này, Tiết đại gia lập tức trợn hai mắt lên, cả người bắt đầu ưỡn ra, hai tay quờ quạng lung tung, bắt đầu dốc sức gãi dũa.

“Các người tránh ra, hãy để cho tôi chết đi...”

Hoàng hôn dần kết thúc, màn đêm đang lặng lẽ buông xuống.

Những con gió đêm nay dường như vô cùng thê lương...

Q.4 - Chương 3: Chân Tướng (1)

Tiết đại gia kết hôn lúc hơn 30 tuổi, hơn 40 tuổi mới có được một đứa con đầu lòng như mong đợi.

Ông đặt tên cho con trai là Tiết Tích, vì cuối đời mới có một mụn con nên vô cùng thương yêu. Nhưng không ngờ, đứa con trai đến muộn này lại khiến ông phải nếm những bi thương của trần gian. Khi Tiết Tích ra đời, vì điều kiện kinh tế quá kém nên vợ Tiết đại gia mắc phải bệnh khi ở cữ, sau đó phải làm lụng vất vả trong thời gian dài nên ốm bệnh mà qua đời khi Tiết Tích lên ba. Tiết đại gia cũng không suy sụp vì nỗi đau mất người bạn già, ông cho rằng ít nhất mình cũng còn Tiết Tích, ít nhất cũng còn có con trai sống với mình, hơn nữa, chỉ mới ba tuổi nhưng Tiết Tích đã bộc lộ sự thông minh lanh lợi của mình ở nhiều phương diện, khiến mọi người vô cùng yêu mến. Điều này như một liều thuốc tinh thần giúp Tiết đại gia có thể đảm đương vai trò cả cha lẫn mẹ, như một cỗ máy không hề biết ngừng nghỉ, lao động bạt mạng để nuôi nấng Tiết Tích dần dần lớn lên.

Khi lớn lên, Tiết Tích rất thông minh và hiểu chuyện, hẳn cũng biết cha già rất vất vả, vì vậy, cho dù thành tích học tập ở trường rất xuất sắc nhưng vẫn kiên quyết bỏ học sau khi tốt nghiệp cấp hai, về nhà giúp Tiết đại gia cày cấy kiếm tiền nuôi gia đình. Tiết đại gia chứng kiến Tiết Tích càng ngày càng cao lớn, càng ngày càng trưởng thành, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sự vất vả của mình không hề uổng phí, bởi vì phải lao động trong tình trạng vô cùng vất vả một thời gian dài, cơ thể ông nhanh chóng trở nên gầy còm và lom khom, trên khuôn mặt già nua đầy những nếp nhăn, vì thiếu dinh dưỡng mà tóc rụng dần khiến đỉnh đầu trọc lóc... Những điều này đã không còn quan trọng nữa, nó đều đáng giá cả!

Sau này, Tiết đại gia cảm thấy Tiết Tích vẫn còn trẻ mà lúc nào cũng ở trong nhà thì không tốt, nếu để lâu có lẽ gần như sẽ trở thành thằng ngốc cái gì cũng không biết mất. Ông cũng đã nhìn ra, mỗi khi Tiết Tích thấy lũ trẻ cùng lứa hề cứ đến dịp năm mới lễ chạp là lại mặc những bộ đồ thời thượng, xách theo đủ thứ túi lớn túi nhỏ trở về từ thành phố lớn, bằng cái giọng thành thị nhưng vẫn mang theo âm hưởng thôn quê chúng say sưa kể về những ánh đèn rực rỡ về đêm lạ lùng trong thành phố, Tiết Tích luôn tràn ngập sự hâm mộ, tràn ngập những khát khao vô tận.. Ở những thành phố lớn đó, nhà lầu san sát như rừng rậm, trên đường chỉ toàn những người ăn mặc chỉnh tề, bề ngoài bảnh bao, quần áo sạch bóng, ai cũng nho nhã lịch sự, cử chỉ phong độ, tao nhã như những thầy giáo trong trường vậy, nơi đó ô tô qua lại như mắc cửi, mặt đất ở đó không nhiễm một hạt bụi, cho dù lăn mấy vòng trên mặt đất cũng không làm bẩn áo quần, không giống như ở nhà, tiện tay sờ liền thấy chỗ nào cũng dính một lớp bụi... Tiết Tích đắm chìm trong tưởng tượng, thường xuyên ngưng nghỉ khi làm việc, những việc này đương nhiên Tiết đại gia nhận ra.

Vì vậy, ngay trong năm trước, khi Tiết Tích hai mươi ba tuổi, Tiết đại gia quyết định để con trai mình xông xáo thế giới bên ngoài, đồng thời mở mang kiến thức. Khi biết quyết định của cha, Tiết Tích đương nhiên vô cùng mừng rỡ, nhưng lập tức nghĩ đến việc mình vừa đi, cha già phải một mình làm những công việc nặng nhọc trong nhà, vì vậy hẳn lại do dự. Mặc dù cha khẳng định muốn hẳn đi nhưng hẳn vẫn quyết định từ bỏ, khi những người bạn vác hành lý trên vai chờ hẳn cùng xuất phát, hẳn kiên quyết quay trở về...

Về sau, hai cha con bàn bạc với nhau và tìm được một biện pháp để giải quyết.

Cách thôn Thanh Tuyền hơn mười dặm đường về phía tây chính là thị xã Mai Lĩnh (thôn Thanh Tuyền là một thôn thuộc thị xã Mai Lĩnh), trên đường phố của thị xã có một nhà máy nội thất cổ do người bản địa xây dựng, chẳng qua chỉ là tìm mua một ít đồ dùng cũ trong nhà ở nơi khác với giá rẻ rồi chờ về nhà máy, sau một quá trình sửa chữa và trang trí qua loa liền thu được đồ nội thất cổ, đương nhiên chúng sẽ có mẫu mã phổ biến nhất, họ cũng tìm thợ mộc căn cứ vào khuôn mẫu có sẵn để bắt chước theo (1), hàng nhái được làm ra đều có mẫu mã giống nhau, sau khi trải qua phương pháp làm cũ đặc thù, cuối cùng hoàn tất việc làm giả đồ nội thất cổ.

Nó có tên là nhà máy nội thất Đình Long, nói là nhà máy nhưng kỳ thật chỉ là một phân xưởng gia đình không hề có giấy phép đăng kí kinh doanh, cũng chẳng đăng kí mã số thuế, ông chủ của nhà máy tên là Triệu Đình Long, là một người có đầu óc, có phương pháp làm việc nên dù nhà máy khá nhỏ nhưng lợi nhuận luôn ào ào chảy vào túi hắn, nghe nói hắn là người giàu nhất ở xã Mai Lĩnh, cả xã cũng chỉ có mình hắn có một chiếc Audi.

Biện pháp của Tiết Tích chính là trước tiên làm việc một thời gian ở nhà máy nội thất Đình Long, nhận thức sơ bộ về xã hội này, đồng thời tiện thể kiếm một ít tiền mang về cho gia đình, điều quan trọng hơn là nơi này cách thôn Thanh Tuyền tương đối gần, bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà giúp cha làm việc... Tiết đại gia cảm thấy rất hài lòng với ý kiến này của con trai, vì vậy hai cha con đã đến nhà máy nội thất Đình Long để tìm Triệu Đình Long, xin cho con trai mình ở lại nhà máy làm việc.

Triệu Đình Long là một người hơn 40 tuổi, vóc dáng cao to lực lưỡng, để đầu trọc lóng coong, hẳn có một đôi mắt tam giác đúng tiêu chuẩn trông có vẻ rất hung hãn. Nhưng trái ngược với bề ngoài, tính tình của hắn rất tốt, khi nói chuyện khá nhiệt tình, khách sáo. Hết được mời thuốc rồi lại được mời trà khiến Tiết đại gia có cảm giác thụ sủng nhược kinh (2). Sau khi nghe xong mục đích của Tiết đại gia khi đến đây, hắn sờ sờ lên cái đầu trọc của mình, híp đôi mắt tam giác chăm chăm đánh giá Tiết Tích vài lần, sau đó nói với Tiết đại gia: “Lão Tiết, chắc ông cũng biết, công nhân trong nhà máy của tôi đều là những thợ mộc ít nhất đã ngoài bốn mươi tuổi, những người này cẩn thận, giàu kinh nghiệm, tay nghề cũng tốt, về phần người trẻ tuổi như Tiết Tích thì... Nói thật, tôi cũng chưa cần.”

“Không sao, chú Triệu. Cháu rất khỏe, cháu có thể dọn dẹp đồ đạc, có thể phụ một tay quét sơn, chà giấy nhám, cháu cũng không sợ bẩn, không sợ mệt...” Thấy Triệu Đình Long có ý từ chối, Tiết Tích vội vàng mở miệng giải thích, tự mình cố gắng giành lấy cơ hội.

“Đừng đừng, hơn nữa thằng nhóc này học rất nhanh, chỉ cần dạy một lần là hiểu rồi, ông xem...” Tiết đại gia cũng cố cầu khẩn.

“Ha ha... không ngờ tiểu tử này thật hiểu chuyện.” Triệu Đình Long sờ sờ cái đầu trọc của mình, vỗ đùi rồi đứng lên: “Được, tôi thích thằng nhóc này, coi như bồi dưỡng một phụ tá vậy. Vậy đi, lương mỗi tháng là bảy trăm, làm tốt sẽ có thêm tiền thưởng, thế nào?”

Đối với mức lương bảy trăm đồng, e rằng phần lớn thanh niên đều chẳng thèm ngó đến. Nhưng từ nhỏ đã sống ở vùng quê nghèo khổ, chưa bao giờ rời khỏi gia đình, Tiết Tích cho rằng cũng không tệ, vì vậy liền vội vàng chấp nhận, cũng tỏ ý có thể lập tức bắt đầu làm việc.

Sau khi nhìn con trai được công nhân dẫn ra ngoài làm việc, Tiết đại gia đi đến cạnh Triệu Đình Long nịnh nọt hẳn, như muốn nắn nỉ hẳn chiều cổ thêm cho Tiết Tích, đừng để thằng bé làm việc quá vất vả. Triệu Đình Long tỏ ra mình là một người hào phóng, vỗ ngực thành thịch, “Lão Tiết, ông cứ yên tâm đi, đừng nói ở đây căn bản không có công việc gì quá nặng nhọc, cho dù có, chẳng lẽ tôi lại nỡ để một đứa nhỏ lần đầu tiên ra khỏi nhà phải làm hay sao? Cho dù phải tự thân làm, tôi cũng sẽ không để cháu làm đúng không? Yên tâm yên tâm, tôi sẽ đối xử với tiểu Tiết như con trai của mình vậy...”

Thấy Triệu Đình Long sáng khoái chấp nhận, Tiết đại gia cảm thấy yên tâm. Ông chân thành cảm ơn rồi chào tạm biệt Triệu Đình Long, rời khỏi nhà máy nội thất để về nhà. Trên đường đi, ông cảm thấy trong lòng thanh thản, thoải mái hơn nhiều, con trai bảo bối của mình đã có thể làm thuê để kiếm tiền, thậm chí ông còn lên một kế hoạch, đợi khi nào con trai nhận được tiền lương tháng đầu tiên, hai cha con nhất định phải ăn mừng một bữa thịnh soạn mới được...

~~oOo~~

Chú thích:

(1) – Thành ngữ: Chiếu hồ lô họa biểu - trông bầu vẽ gáo (ví với việc mô phỏng theo hình dáng bên ngoài)

Cổ sự: Tổng triều năm thứ nhất, Hàn lâm học sĩ Đào Cốc cho rằng lời văn của mình cao siêu, tài năng xuất chúng, muốn thể hiện để được thăng chức nên khuyến khích Tổng thái tử coi trọng nghề viết chữ. Triệu Khuông Dận cho rằng công việc của hắn chỉ là sao chép mà thôi, là y dạng họa hồ lô (đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ), Đào Cốc không đạt được mục đích liền đề thơ lên tường: “Cứ cười Hàn lâm Đào học sĩ, mỗi năm y dạng họa hồ lô”.

(2) - Được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 4: Chân Tướng. (2)

Làm chủ như thế nào thì mới được coi là thành công nhất?

Trước kia, khi Mộc Từ còn làm việc ở nhà hàng Ngưng Hương, hắn cảm thấy bà chủ Ngưng Hương và Triệu đầu to là những người chủ rất thành công. Bọn họ không những lương thiện, thuận phúc mà còn đối xử người làm việc như bạn bè tốt của mình. Cũng nhờ vậy, tất nhiên các công nhân viên cũng một mực tận tâm với họ...

Từ kinh nghiệm ở nhà hàng Ngưng Hương, trong đáy lòng của Mộc Từ đã có một ấn tượng thế này: Làm chủ thật ra không phải chỉ thúc ép hay nghiền nát, mồ hôi của công nhân viên để kiếm món lợi kéké sù như người khác thường hay nghĩ.

Nhưng từ khi nghe xong chuyện của Triệu Đình Long, Mộc Từ bắt đầu có một nhận thức sâu sắc hơn về từ ngữ này.

Triệu Đình Long đây mới đúng là kẻ biết làm chủ nhất (Ý mỉa mai, không phải khen ngợi). Loại người như hắn có khả năng diễn xuất hạng siêu. Mà chỉ cần một phút, "ông chủ" Triệu có thể biến thành hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Tiết Tích vừa vào nhà máy chưa được bao lâu thì Tiết Đại Gia đã phát hiện con trai của mình nhanh chóng trở nên gầy gò, còn vành mắt thì cứ như làm việc quá mệt nhọc mà ra vậy. Sau khi hỏi rõ đầu đuôi, Tiết Đại Gia mới biết Triệu Đình Long, kẻ vỗ ngực rồi nói đối đãi với Tiết Tích như con ruột, kẻ vừa mới gặp liền pha trà đón khách (Ý nói tiếp đón nồng hậu), thật ra không phải là loại người hiền lành, đơn giản như vậy. Một bên, Triệu Đình Long lộ ra nào là lòng son dạ sắt, hào sảng, phóng khoáng với anh em công nhân nhưng một bên khác, hắn tựa như quỷ lột da mà dùng trăm phương ngàn kế khiến công nhân tăng giờ làm việc, nghiền ép mồ hôi nước mắt để kiếm chác những món lời khổng lồ... Lần đầu tiên ra khỏi nhà, tất nhiên Tiết Tích không hiểu rõ huyền bí bên trong. Khi thấy ông chủ hào phóng đối với mình, Tiết Tích còn tưởng gặp được quý nhân muốn giúp đỡ và tôi luyện cho hắn. Cũng vì vậy, dù phải làm những việc cực kỳ mệt nhọc nhưng Tiết Tích không hề có một câu oán than nào cả. Có thể nói, hắn đã phải làm hết những công việc dơ bẩn, cực khổ nhất trong nhà xưởng. Sau một thời gian thể lực cùng tinh lực tiêu hao như túi không đáy thì Tiết Tích không như vậy mới là lạ...

Khi hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra và cảm thán con người của Triệu Đình Long thì lúc này, Tiết Đại Gia quyết định cho Tiết Tích nghỉ việc. Tuy nhiên, khi

lão đến văn phòng của Triệu Đình Long rồi nói ý đồ của mình, Triệu Đình Long lại mang trà nước với mặt mũi tươi roi rói, hần nói theo nội quy mà nhà máy định ra: Nếu nhân viên muốn nghỉ việc thì phải làm việc xong một tháng đầu, nếu không sẽ trừ một tháng tiền lương.

"Khẩu Phật tâm xà (Miệng thì từ bi như Phật nhưng tim lại độc ác như rắn rết)... Đây là điển hình của kẻ khẩu Phật tâm xà!" Tiết Đại Gia hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng quả thật không còn cách nào. Tuy không nở nhìn con trai mình một nhọc như vậy nhưng phải trừ một tháng lương, một tháng lương tương đương mấy trăm đồng đó nha. Nhưng nếu kiên trì làm hết tháng này thì không phải trừ tiền lương rồi.

Tiết Đại Gia dặn dò con trai rằng: Nếu lúc có thể lười biếng thì phải hết sức lười biếng, không phải cứ như kẻ ngu để Triệu Đình Long tùy ý sai khiến. Đợi qua một tháng này thì lập tức có thể nghỉ việc.

Thế nhưng ngay khi khoảng cách đến kỳ hạn một tháng chỉ còn có bốn, năm ngày thì bỗng nhiên Tiết Tích xảy ra chuyện.

Đó là giữa trưa một ngày nọ, khi công nhân trong xưởng đều nghỉ ngơi sau khi ăn xong cơm trưa, Triệu Đình Long bỗng gọi Tiết Tích lại rồi nói là trong xưởng có một chiếc xe chở đồ dùng trong nhà và muốn hần đến lấy giúp. Khi ấy, Tiết Tích vừa cơm nước xong xuôi thì nghe thấy mệnh lệnh của ông chủ nên vội vàng thực hiện.

Chỉ là, chuyến đi này sẽ không thể về được rồi...

Lúc Tiết Tích đi đến bên cạnh xe tải, mở dây thừng thì bỗng nhiên từ trên xe, một chiếc tủ lớn lặng lẽ rơi xuống. Trong khi Tiết Tích đang cảm thấy buồn bực ở phía dưới thì chiếc tủ lớn... Chiếc tủ này trên dưới một trăm ký. Mà đợi đến lúc những người công nhân vội vàng đi đến hiện trường rồi tốn sức kéo chiếc tủ ra khỏi người của Tiết Tích thì đứa nhỏ đã không còn thở nữa rồi. Mà xương cốt của hần đã gãy lìa hoàn toàn, cả khuôn mặt đều biến dạng bên dưới mặt đất máu tươi nhuộm hồng một mảng thật lớn...

Bởi vì Tiết Đại Gia kích động quá độ, cộng thêm một khoảng thời gian chịu đựng đối rét, rốt cuộc đã ngất lịm. Thấy vậy, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc tiễn lão về đến nhà rồi an trí lão nằm trên chiếc giường. Ngay sau đó, hai người tìm một ít củi rồi bắt đầu đốt lên để căn nhà lạnh băng, trống rỗng của Tiết Đại Gia có chút tình cảm ấm áp. Mà lúc này, mấy người hàng xóm cũng đã biết chuyện gì xảy ra nên lục tục qua thăm. Trưởng thôn cũng đã tới, sau khi khen ngợi hành động của Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, ông mới vo một cuộn thuốc. Sau khi rít một hơi, ông chậm rãi kể lại những câu chuyện của Tiết Đại Gia cùng con trai lão.

"Tiếp theo phải làm sao đây? Tiết Tích gặp chuyện không may trong xưởng của Triệu Đình Long, vậy hần phải chịu trách nhiệm chứ? Mà Tiết Đại Gia đã tìm hần chưa?" Mộc Tử nhíu mày hỏi trưởng thôn.

"Tìm? Tất nhiên có tìm. Nhưng... nhưng mà vô dụng thôi. Triệu Đình Long là loại người nào? Hần mà chịu nhận trách nhiệm này sao?" Lão trưởng thôn hung hăng nhổ một bãi nước bọt rồi bắt đầu dõ dỏi trả lời câu hỏi của Mộc Tử.

"Không nhận trách nhiệm là thế nào? Rõ ràng Tiết Tích xảy ra tai nạn trong xưởng của hần mà? An toàn lao động cũng không nắm chắc mà vẫn không chịu trách nhiệm, vậy cứ đi tố cáo hần đi!" Âu Dương Lục Sắc nhìn không được nên có hơi kích động.

"Lúc đó, Triệu Đình Long và Tiết Tích không có ký hợp đồng lao động gì cả. Cho dù có khởi tố thì cũng rất khó khăn." Mộc Tử liếc nhìn Âu Dương Lục Sắc với nhiều ý nghĩ, dường như là kích lệ, mà dường như lại khuyên răn rằng không nên kích động.

"Đúng vậy, Triệu Đình Long ấy vậy mà vô cùng khôn ngoan. Tuy lão Tiết đã gửi thư tín lên cấp huyện nhưng vô dụng, Triệu Đình Long có tiền có thế nên đã sớm thông quan hệ từ trên xuống dưới rồi. Cho dù dùng toàn bộ lực lượng của thôn cũng không thể làm gì hần cả." Lão trưởng thôn đau đớn nói.

"Lúc ấy chiếc tủ rơi từ trên xe xuống, vậy người đặt tủ lên xe hần là lái xe phải không? Vậy lái xe cũng phải chịu một phần trách nhiệm chứ?" Âu Dương Lục Sắc hỏi tiếp.

"Đừng nói nữa, gã lái xe chính là cháu trai của Triệu Đình Long, cháu nói còn phải làm thế nào đây..." Lão trưởng thôn thở dài một hơi: "Lần này quả là khổ... Người tóc bạc tiền người tóc xanh. Lão Tiết vốn đã quá sức rồi, nay con trai lại chết vô ích, quả thật làm lão phát điên mất thôi..."

Lão trưởng thôn nói đến đây, những hương thân, hàng xóm xung quanh cũng bắt đầu lác đác rời đi.

Mộc Tử quay đầu nhìn Tiết Đại Gia nằm ở trên giường gạch, lại nghe lão trưởng thôn và các thôn dân thở dài. Sắc mặt hần dần trở nên nghiêm trọng.

Âu Dương Lục Sắc chợt phát hiện Mộc Tử xiết chặt nắm đấm, thậm chí phát ra âm thanh c răng c rắc.

"Hần bị sao vậy?"

Âu Dương Lục Sắc âm thầm ngắt ngón tay của Mộc Tử, ánh mắt chăm chú của nàng khi nhìn hần có đôi chút lo lắng.

Mộc Tử lắc đầu, dường như đã vứt bỏ được đồ vật nặng nề nào đó. Một lần nữa hần nhìn Tiết Đại Gia rồi đứng lên một cách dứt khoát. Ngay sau đó, Mộc Tử cáo biệt với trưởng thôn và các thôn dân. Lão trưởng thôn cùng các thôn dân thấy vậy thì tỏ vẻ muốn mời bọn họ sang nhà mình ăn cơm nhưng Mộc Tử uyển chuyển từ chối. Hần nói mình còn có sự việc phải làm nên phải về nhà xử lý...

"Mộc Tử, anh... anh không sao chứ?" Vừa rời khỏi căn phòng nhỏ của Tiết Đại Gia, Âu Dương Lục Sắc liền nhìn thật kỹ Mộc Tử đang đi lại khá gấp gáp mà ân cần hỏi han.

"Không có việc gì." Mộc Tử cũng không quay đầu, câu trả lời lại rất đơn giản. Sau khi đi nhanh về phía trước, hần lại tiếp tục nói: "Anh đói rồi, anh muốn

ăn, ăn rất nhiều thứ!"...

[/SIZE][B]

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 5: Âu Dương Lục Sắc Lo Lắng.

Mộc Tử nói rằng hắn đang đói bụng và muốn ăn rất nhiều món.

Nhưng khi Âu Dương Lục Sắc đem một mâm mần thầu nướng với màu sắc lẫn hương vị rất tốt đến trước mặt hắn thì lúc này, Mộc Tử chỉ ăn tượng trưng vài miếng rồi dừng việc nhai nuốt.

Tuy tầm mắt của hắn đang nhìn song song vào một chỗ trong hư không nhưng dường như đã chìm vào trong suy tư trầm trọng.

Ngồi ở bên cạnh Mộc Tử, Âu Dương Lục Sắc lo lắng nên lắc cánh tay và kéo suy nghĩ của hắn trở về sự thật.

"Mộc Tử à, em không muốn anh nghĩ đến những việc đó, được không anh?" Âu Dương Lục Sắc nhẹ nhàng nói.

"Chuyện gì? Em biết anh đang nghĩ đến việc gì sao?" Mộc Tử chậm rãi nghiêng đầu rồi nhìn chăm chăm vào Âu Dương Lục Sắc mà hỏi một cách chậm rãi.

"Em chỉ lo sợ anh dùng phương pháp của mình để giải quyết chuyện này... Nhưng, Mộc Tử à, chúng ta không phải chúa cứu thế. Chuyện này có lẽ chúng ta sẽ hỗ trợ nhưng em nghĩ không cần phải giết người để giải quyết vấn đề." Âu Dương Lục Sắc nhận ra ánh mắt của Mộc Tử đang nóng rực nên giọng nói đã hơi mất tự nhiên. Tuy vậy, rốt cuộc nàng cũng nói ra hoàn chính điều mình đang lo lắng.

Đúng vậy, bọn họ là Hắc Bạch Vô Thường. Cho dù đang ở trong kỳ nghỉ, bọn họ vẫn là Hắc Bạch Vô Thường. Bọn họ đã giết người, bọn họ đã có thói quen sử dụng cách giết người để giải quyết vấn đề.

Thế nhưng, chuyện ở trước mắt căn bản không thể dựa vào cách giết người mà có thể giải quyết vấn đề. Ở nhiều sự việc xảy ra trước mắt, pháp luật mới là cách hữu hiệu để giải quyết, cho dù con đường để hoàn thành mục tiêu này có phần xa xôi và đầy chông gai...

Âu Dương Lục Sắc biết Mộc Tử rất thù hận tội ác, hận hận loại người như Triệu Đình Long nên nàng rất lo lắng... Nàng lo lắng Mộc Tử sẽ lại giết chóc, sẽ lại sử dụng cách giải quyết vấn đề mà họ vẫn hay dùng.

"Anh không thích giết người." Mộc Tử nhìn chăm chăm vào Âu Dương Lục Sắc, câu này khá chậm rãi.

"Giết người chỉ là chuyện bất đắc dĩ, cứ như chuyện của Triệu Đình Long bây giờ, cho dù giết hắn thì Tiết Tích cũng không thể phục sinh. Ông cụ Tiết cũng không thể nhận được bồi thường về tổn thất kinh tế lẫn tinh thần. Lục Sắc à, cho dù anh hận Triệu Đình Long thấu xương khi nghe lão trưởng thôn và các thôn dân lên án hắn. Thậm chí, anh bắt đầu có sát ý nhưng đầu óc anh vẫn còn tỉnh táo. Lần này, anh đã kiềm chế sát ý và một mực tự hỏi chính bản thân mình: Phương pháp nào giải quyết vấn đề này hữu hiệu nhất, thay vì phải giết người?"

Âu Dương Lục Sắc nắm tay của Mộc Tử thật chặt, nàng một mực không trả lời hắn nhưng sức trên tay đã thầm nói cho Mộc Tử biết: Mộc Tử phải như vậy mới được.

Nếu làm bất cứ chuyện quá nhiều thì sẽ nghiệm.

Từ lần đầu tiên dùng kỹ thuật máy vi tính đánh cắp tài khoản của Sở Tuyết Lâm và trợ giúp Lý Thiên hoàn thành thuận lợi "kế hoạch Ác Mộng" đến khi chính thức gia nhập Hắc Bạch Vô Thường, Âu Dương Lục Sắc đã đích thân tham gia, hoàn thành "Kế hoạch giết người trong phòng tắm". Và nàng cảm thấy rõ ràng: Mình đã thay đổi.

Nếu "mình" ngây thơ, hồn nhiên đã biến mất thì khi dùng phương pháp giết người để tiêu diệt tội ác đã tạo ra cảm giác thành tựu nhỏ nhoi ẩn sâu trong lòng nàng. Loại cảm giác này không ngừng rục rịch trong lòng Âu Dương Lục Sắc...

Khi Âu Dương Lục Sắc ngồi trong căn phòng lạnh như băng của Tiết Đại Gia và chính tai nghe hết đoạn câu chuyện thâm từ miệng lão trưởng thôn thì cũng có cảm giác đáng thương. Cùng với đó, một luồng sát ý bắt đầu nảy sinh ở đáy lòng nàng: Loại người cặn bã như Triệu Đình Long thì còn có tư cách gì sống trên thế giới này, hắn còn muốn làm bao nhiêu chuyện xấu thì mới nhận được trừng phạt xứng đáng đây? Vì sao... không giết hắn đi?

Lúc ấy, Âu Dương Lục Sắc hoàn toàn chấn động và kinh ngạc đối với ý nghĩ này của mình.

Tuy câu chuyện của Tiết Đại Gia thê lương, Triệu Đình Long cũng hoàn toàn đánh gục, nhưng tại sao nàng lại nghĩ đến từ "giết người", một từ ngữ nhạy cảm, đến như vậy?

Huống hồ thời gian mình gia nhập Hắc Bạch Vô Thường ngắn ngủi, như vậy Mộc Tử đã giết nhiều người thì sao đây?"

Cứ phát triển thế này, Hắc Bạch Vô Thường sẽ biến thành dạng người gì?

Âu Dương Lục Sắc cảm thấy không rét mà run.

Nàng một mực lo lắng Mộc Tử sẽ sinh ra một loại tâm lý mất cảm. Đó là khi gặp được sự việc có liên quan đến tội ác liền không nhận được mà nghĩ đến giết chóc. Nói vậy thì vấn đề sẽ dần trở nên nghiêm trọng hơn.

"Nếu có một ngày, Mộc Tử biến thành một cỗ máy giết người như góc thì sẽ là tình cảnh nào?" Chỉ mới nghĩ, Âu Dương Lục Sắc đã cảm thấy khủng bố.

Nàng cần, chính là một nam tử hán có tinh thần trọng nghĩa. Nàng cần, chính là một Mộc Tử sử dụng đầu óc cùng trí tuệ của mình giúp đỡ chính nghĩa chứ không phải một sát thủ có tâm lý vụn vặt, động một chút lại trở thành một sát thủ máu lạnh chuyên tạo ra kế hoạch ngoài ý muốn.

Bây giờ, câu trả lời của Mộc Tử khiến nàng yên tâm.

Mộc Tử có chừng mực của mình.

Hắn không phải là người bình thường nên hắn càng hiểu được cách điều tiết tâm lý của mình.

Vậy là mình thần hồn nát thần tính nên lo lắng quá độ sao?

Trong lúc Âu Dương Lục Sắc còn đang cảm thấy buồn cười vì cảm giác lo lắng của mình thì bỗng nhiên Mộc Tử đứng lên rồi nói với nàng: "Lục Sắc, giúp anh chuẩn bị mấy thứ. Anh muốn triển khai kế hoạch rồi. Lần này nhất định lại thay Tiết Đại Gia đòi lại một chữ công bằng!"

"Được! Em tin anh nhất định có thể làm được!" Âu Dương Lục Sắc vừa nói xong thì kích động đứng lên: "Như vậy, chúng ta phải làm thế nào..."

-----oOo-----

Bầu trời phương đông vừa xuất hiện ánh sáng màu trắng, cái loa quảng bá của thôn Thanh Tuyền vốn đã xếp xó rất lâu, quanh năm cũng chả mấy lần sử dụng, bắt đầu vang lên không dứt.

"Tất cả nhà thân cận trong thôn lập tức tập hợp ở trước cửa thôn ủy..." Giọng nói già nua của lão trưởng thôn quanh quẩn khắp thôn xóm nhằm thúc giục các thôn dân vẫn còn đang nằm trong chăn ấm mau nhanh chóng rời khỏi giường để chạy đến trước cửa ra vào của thôn ủy.

Đúng sau giờ sáng, tất cả thôn dân của thôn Thanh Tuyền, bao giờ già trẻ gái trai, tổng cộng một trăm lẻ ba cá nhân, đã đồng loạt tập trung ở khoảng sân trống trước cửa thôn ủy.

Những thôn dân đến sau cùng ngạc nhiên phát hiện hôm nay người đến đây ấy thế mà thật đông đủ, ngay cả phụ nữ có thai, người tàn tật liệt nửa người đang ngồi trên xe lăn cũng nhờ sự trợ giúp của người nhà mà nhao nhao chạy đến. Còn đôi nam nữ thân bí vừa từ nơi khác chuyển đến cũng ở bên trong đám người. Họ đang kích động nói gì đó với lão trưởng thôn.

Giữa bãi sân trống phía trước đám người có đặt một tấm vải trắng dài hai mươi mét. Dưới ánh mặt trời, tấm vải màu trắng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Nhìn thấy mọi người đã tập hợp đông đủ, lão trưởng thôn leo lên một cái bàn rồi hắng giọng một cái, kích động hô lên: "Thưa các vị hương thân phụ lão của thôn Thanh Tuyền, hôm nay, chúng ta phải dùng cách của mình thay lão Tiết và đưa con trai chết oan của lão ấy, đòi lại công bằng!"

Sự tình của Tiết Đại Gia đã lan truyền trong thôn từ lâu, nhưng những thôn dân ngay bình thường vốn rất trung thực cũng chỉ có thể cảm thấy đáng thương đối với tạo ngộ của lão Tiết mà chưa hề nghĩ đến làm cách nào để trợ giúp lão Tiết lấy lại công bằng.

Như vậy, kế hoạch của Mộc Tử rốt cuộc là dạng gì đây?

Đây là lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường không sử dụng phương pháp giết người để giải quyết vấn đề. Đến cuối cùng, liệu có thành công hay thất bại? Điều này quả thật đáng để chúng ta mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 6: Kẻ Si Mê Tiền.

Khoảng bốn giờ, rạng sáng của mùa đông còn chưa đến, bốn phía vẫn còn là một mảnh tối đen, tĩnh mịch. Trong cơn gió rét lạnh thấu xương, phần lớn mọi người đều chọn nằm trong chăn ấm áp, dễ chịu. Cho dù đã tỉnh dậy hẳn họ cũng muốn ở bên trong đó ngủ nướng thêm chốc lát.

Thế nhưng, vẫn có một người rời giường rất sớm.

Chưa đến bốn giờ, trong hoàn cảnh không có đồng hồ báo thức, người này liền mở mắt đứng giờ ngay trong bóng đêm. Sau đó, hắn âm thầm nhưng nhanh chóng mặc quần áo rồi không cần rửa mặt mà lập tức cầm lấy đèn pin. Khi nhìn thấy vợ mình vẫn còn ngủ say trên giường, người này rón ra rón rén chạy ra khỏi phòng ngủ rồi lập tức nín thở bước nhanh vào trong một gian phòng đối diện phòng ngủ.

Trên ban công của gian phòng này có treo một tấm biển, dưới ánh sáng của đèn pin có thể thấy trên đó có một dòng chữ tinh tế: Văn phòng xưởng trưởng.

Đúng, nơi này là nhà máy nội thất Đình Long, gian phòng đó chính là văn phòng của xưởng trưởng Triệu Đình Long.

Vậy thì người đàn ông lén la lén lút là ai? Chẳng lẽ lại là ăn trộm?

Người này đi đến trước cửa phòng làm việc rồi thuận thực mở cửa rồi bước vào. Trong bóng tối, hắn khóa trái cửa và kéo bức màn che kín cửa sổ. Ngay sau đó, hắn mở đèn lên.

Dưới ánh đèn, có thể thấy người này có dáng vóc cao lớn, thân thể mập mạp nhưng cường tráng. Mà dấu hiệu dễ nhận biết nhất chính là cái đầu trọc láng o.

Thì ra người này chính là Triệu Đình Long.

Vậy thì tại sao Triệu Đình Long lại lén lút vào phòng làm việc của mình như vậy?

Nội thất của văn phòng được bài trí vô cùng đơn giản, duy chỉ có một thứ đồ dùng cỡ lớn đó chính là một cái giá sách dựa vào trong tường. Mặt ngoài được đặt đủ loại sách vở và một số văn bản, tài liệu. Lúc này, Triệu Đình Long đi đến trước giá sách rồi ôm hai bên. Hắn cố gắng di chuyển giá sách đến một vị trí nhất định.

Sau khi di chuyển giá sách thì trên sàn nhà xuất hiện một tảng vải plastic, Triệu Đình Long thấy vậy liền cúi người, nhẹ nhàng vạch tấm vải plastic để sàn gạch hoàn toàn lộ trước mắt.

Nhìn sơ qua, dường như tấm gạch này có vẻ không khác gì so với những tấm gạch lát nhà khác.

Triệu Đình Long cúi người ngồi nửa quỳ trên mặt đất. Lúc này, hắn thò tay lấy ra một cây tua vít rồi dùng lực nạy tấm gạch vài cái.

Tấm gạch này ấy thế mà lại bị nạy lên dễ dàng!

Triệu Đình Long tự tay cầm tấm gạch lên, một cái kết sắt màu trắng bạc thỉnh thoảng xuất hiện trước mắt.

Hắn kéo kết sắt lên trên mặt đất rồi run rẩy mở mặt mã trên bề mặt.

Rốt cuộc cửa kết sắt cũng mở ra, bên trong đều là những đồng tiền giá trị một trăm được sắp xếp chỉnh tề.

Đến lúc này, Triệu Đình Long mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thần kinh hoàn toàn căng cứng trong chốc lát dần được thả lỏng.

Tiếp theo, hắn bắt đầu nghiêm túc lấy từng xấp, từng xấp tiền ra rồi bày trên mặt đất một cách ngay ngắn. Mà bộ dạng cẩn thận từng li từng tí kia quả thật rất giống những hòa thượng thành kính tụng kinh tụng niệm.

Triệu Đình Long không cất tiền ở ngân hàng.

Mỗi lúc đêm dài tĩnh mịch, Triệu Đình Long ở một mình trong phòng rồi lấy những bó tiền một trăm trong kết sắt ra ngoài, xếp ngay ngắn trước mặt. Hắn thích ôm chúng, vuốt ve chúng, hôn chúng và đem chúng ôm vào trong lồng ngực, lỗ mũi hắn thì hưởng thụ thơm của những tờ tiền.

"Mùi tiền, không biết vì cái gì mà rõ ràng có người nói là thú! Mùi tiền ấy thế mà thơm lắm!" Triệu Đình Long không thể hiểu nổi điều này.

Triệu Đình Long thích cảm giác đó. Hắn say mê trong không khí nơi đây. Mỗi khi như vậy, cái đầu trọc của hắn sáng ngời, hai mắt tựa như phát ra ánh sáng, tư duy trở nên nhạy bén. Lúc này, hắn rất tin rằng bộ dạng tươi cười hòa ái, nói xong những lời nói dối đường hoàng nhưng sau lưng lại vất hết óc tính toán từng chi tiết tí mĩ, thậm chí bị người ta nể sợ chửi là khâu Phật tâm xà hay quỷ lột da, đều đáng giá! Khi hắn nhìn thấy công nhân làm những công việc máy móc hoặc cần cù chăm chỉ như gia súc, đôi khi trong nội tâm của Triệu Đình Long cũng hơi chột dạ nhưng hắn vẫn tiếp tục nghiền ép bọn

họ và bắt họ làm nô dịch. Hắn quyết tâm tận dụng bọn họ để kiếm chác nhiều lợi nhuận hơn.

Tiền càng nhiều, loại suy nghĩ này càng trở nên mãnh liệt. Kế sách kiếm tiền của Triệu Đình Long ngày càng nhiều hơn.

Cái gì làm nhiều thì sẽ có thêm tiền, cái gì phí tăng ca, cái gì tiền thưởng... chẳng qua chỉ là kể chuyện cổ tích cho công nhân nghe mà thôi (Ý là chỉ có nói mà không có làm). Mà phần tử vong vì tai nạn lao động như Tiết Tích thì đừng hòng lấy được một chút tiền của hắn. Đối với Triệu Đình Long, những số tiền này đều là lợi nhuận hắn tích góp, cũng giống như thịt trên người. Mà nếu đã vậy, muốn đòi tiền bồi thường cũng như muốn cắt thịt trên người Triệu Đình Long nên hắn không dễ đồng ý.

Nghĩ đến đó, Triệu Đình Long cảm thấy cách xử lý trong chuyện của Tiết Tích ngày càng đúng đắn mười phần...

Sau khi hưởng thụ "mùi thơm" của tiền, Triệu Đình Long mới cảm thấy mỹ mãn. Hắn cất tiền vào trong két sắt, cẩn thận khóa kỹ, thả xuống mặt đất rồi đắp kín sàn nhà gạch, trải vải plastic. Cuối cùng, Triệu Đình Long lại cố gắng di chuyển giá sách trở về vị trí cũ.

Xong xuôi, hắn phúi tay, cẩn thận kiểm tra một chút để xác định xem còn có dấu vết để khi có người đến văn phòng sẽ phát hiện sơ hở hay không.

Triệu Đình Long không cho phép người khác biết rõ bí mật của hắn, đặc biệt là vị trí giấu tiền, nên lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi, bất an.

Sau khi xác định đã làm hoàn mỹ, không dấu vết, Triệu Đình Long mới sờ cái đầu trọc của mình rồi nhìn đồng hồ.

"Đã 4:10 AM. Ừm, cũng nên gọi những công nhân kia chuẩn bị ăn điểm tâm rồi làm việc. Đám người này thật lười biếng, mỗi lần phải thúc giục mười, hai mươi phút mới chịu rời giường. Hừ hừ, mình phải định ra một chế độ như dậy trễ trừ tiền lương mới được..."

Triệu Đình vừa tính toán vừa đi đến trước cửa sổ, hắn đưa tay kéo bức màn.

"Bụp!"

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ bỗng phát ra một tiếng vang nhỏ, dường như có người đụng vào máy nén không khí. Âm thanh này làm Triệu Đình Long sợ hãi kêu lên một tiếng rồi vội vàng đưa mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Nhưng lúc này ngoài cửa sổ tối đen như mực nên không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Kỳ quái!... Chẳng lẽ một con mèo hay một động vật gì đó đụng vào máy nén không khí rồi chạy mất ư?"

Triệu Đình Long vuốt cái đầu trọc của mình. Hắn đang định bỏ đi nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thoáng qua và phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng!

Rõ ràng cửa sổ đã xuất hiện một khe nhỏ từ lúc nào! Triệu Đình Long nhớ rất rõ, khi hắn đi vào thì cửa sổ đã đóng kín rồi.

Nếu cửa sổ đã được mở ra một khe hở vậy thì chỉ cần kéo một góc màn đã có thể theo dõi tình huống bên trong căn phòng!

Chẳng lẽ vừa rồi quả thật có người theo dõi mình sao?

Triệu Đình Long chỉ cảm thấy cột sống sau lưng rỉ ra mồ hôi lạnh. Kim lòng không được, cả thân người của hắn bắt đầu run rẩy.

Cuối cùng, Triệu Đình Long rời khỏi văn phòng rồi đi về phía ký túc xá của công nhân.

Hắn muốn cẩn thận xem cho kỹ: Rốt cuộc là dám theo dõi mình, ai có lá gan lớn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 7: Người Theo Dõi Là Ai?

Rạng sáng là lúc bóng tối thật dày đặc mà yên tĩnh. Lúc này, Triệu Đình Long đang cầm chặt đèn pin. Ngay sau đó, hắn bắt đầu cẩn thận tìm kiếm từ phòng làm việc cho đến những góc hẻo lánh nhất của nhà xưởng.

Nơi này là nhà máy nội thất Đình Long, cũng là địa bàn của Triệu Đình Long. Chính vì vậy, hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào nhìn trộm đời tư của hắn, tuyệt đối không.

Khi nghe được âm thanh, Triệu Đình Long liền lập tức chạy ra. Mà đối với hiểu biết về địa hình của mình, Triệu Đình Long tin rằng hắn sẽ tìm thấy người đã rình coi và cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ.

Bên trái văn phòng là xưởng mộc, xa hơn xưởng mộc là xưởng sơn. Hai xưởng đều dùng ngói Amiang mà xây dựng. Triệu Đình Long là một người tiết kiệm, trong các xưởng làm việc đều dùng sơn có màu của thép. Về phần công nhân ở đây làm việc trong xưởng đơn sơ liệu có lạnh đến phát run hay không thì hắn cũng chẳng cân nhắc...

Xưởng mộc và xưởng sơn đều khóa kỹ, chia khóa ngoại trừ vợ hắn và hắn thì những người khác đều không có. Cũng vì vậy, người ngoài tuyệt đối không thể trốn trong đó.

Triệu Đình Long tìm tòi một lát rồi liền bỏ qua nơi này. Trước cửa ra vào của xưởng sơn có một con đường nhỏ, từ nơi đây quẹo trái sẽ đến được ký túc xá của công nhân, đây mới là nơi đáng nghi ngờ nhất. Hiện giờ trong ký túc xá có mười ba công nhân, nói không chừng cũng có người mang lòng hiếu kỳ rất lớn...

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa mà liền rảo bước thật nhanh. Vừa đến trước cửa ký túc xá, Triệu Đình Long liền đi vào. Do quen tay nên hắn mở đèn lên, toàn bộ ký túc xá cũng lập tức bừng sáng.

Phần lớn công nhân vẫn còn đang ngủ say, khi nghe tiếng vang liên nhau mở cặp mắt còn thêm ngủ ra. Ngay sau đó, tất nhiên họ liền cảm nhận được ánh đèn chói mắt.

"Làm gì vậy ông chủ? Bây giờ là lúc nào vậy, ông muốn mạng người à..." Sau khi nhìn thấy Triệu Đình Long, có mấy người bắt đầu thấp giọng phàn nàn.

Khóe môi của Triệu Đình Long nhếch lên, hắn không ư không hừ mà đứng chặn trước cửa ra vào. Trong ký túc xá bày lần lượt những chiếc giường tầng có song bằng sắt vào sát tường. Đứng ở vị trí này, hắn có thể nhìn rõ tất cả tình huống trên giường mà bỏ sót một chút nào.

Nếu như người rình coi chính là kẻ ở trong ký túc xá, với thời gian gấp gáp phải trở về, hắn gần sẽ không kịp cởi quần áo ra ngoài. Mà trong ký túc xá đều là những người có tuổi nên vì sưởi ấm cơ hồ đều không một mảnh vải ở trong chăn. Cho dù không cởi sạch thì cũng chỉ mặc quần áo ngủ đơn bạc mà thôi. Còn nếu mặc quần áo như đi ra ngoài, trừ phi người đó muốn chết công...

"Vậy bây giờ mình chỉ cần tìm ra người vẫn còn mặc quần áo là được rồi."

Thế nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận, Triệu Đình Long lại không hề phát hiện một người nào. Phần lớn công nhân đều quấn chăn quanh mình. Lúc này, Triệu Đình Long nhú mày rồi bắt đầu lục tung chăn mền trên người của những công nhân này ra và khiến họ cảm thấy khó hiểu mà lớn tiếng phàn nàn... Nào là hỏi hắn đang làm gì, kiểm thử gì...

"Không có gì... Mọi người cứ tiếp tục ngủ đi, tôi chỉ muốn nhìn một chút. À, tôi chỉ muốn xem thử coi chăn có đủ dày hay không? Tiết trời đang lạnh nên tôi muốn mua thêm một chút chăn cho mọi người ấy mà..." Triệu Đình Long vừa kiểm tra thật kỹ càng vừa giải thích mà mặt không đỏ, tim cũng chẳng hề đập mạnh.

"Thôi đi ông..." Công nhân nhao nhao rên rỉ rồi nghĩ thầm một cách cực kỳ khinh bỉ: Chúng ta còn chưa biết ông là dạng người gì hay sao? Nếu ông có lòng tốt như vậy thì Ngưu ma vương đã biến thành Bò Tát rồi...

Tất nhiên Triệu Đình Long sẽ không để ý đến những suy nghĩ này vì hắn đang cẩn thận nhắc từng cái chăn của mọi người ra rồi kiểm tra.

Đợi đến khi kiểm tra đến cái giường thứ ba ở bên trái, đột nhiên Triệu Đình Long ngừng lại.

Cái chăn này thật kỳ lạ!

Nếu nhìn sơ sẽ thấy trong chăn phình lên tựa như có một người nằm ở bên trong. Nhưng nhìn kỹ mới thấy đó chỉ là một cái gối ôm cỡ lớn.

Triệu Đình Long thử độ ẩm và phát hiện chiếc chăn này lạnh như băng.

Nói cách khác, chủ nhân của cái chăn đã rời khỏi nơi này rất lâu rồi!

"Người nằm trên giường này là ai? Hắn đang ở đâu?" Triệu Đình Long xoay người hỏi công nhân bên cạnh mà mặt không đổi màu. Cùng lúc đó, hắn bắt đầu cẩn thận tìm tòi, loại bỏ trong trí nhớ.

"Là Cổ Mãnh." Lão Trần làm nghề mộc bên giường trên ló đầu ra trả lời: "Tôi cũng không biết hắn ra ngoài từ lúc nào. Khi tôi đi vệ sinh lúc nửa đêm thì vẫn còn thấy hắn ngủ trong chăn mà."

Cổ Mãnh?

Triệu Đình Long nhú mày.

Không thể nghi ngờ gì nữa, bây giờ Cổ Mãnh chính là người bị hiềm nghi nhiều nhất.

Thế nhưng, điều này lại cực kỳ khó tin. Thậm chí, nếu nói hoài nghi, Triệu Đình Long có thể hoài nghi tất cả con người ở bên trong công xưởng này nhưng người không thể hoài nghi, đó chính là Cổ Mãnh. Bởi vì kẻ có tên Cổ Mãnh là một thằng đàn.

Cổ Mãnh vốn là thiếu niên mười chín tuổi. Tuy bề ngoài có vẻ hoạt bát nhưng khi nói chuyện lại không rõ ràng cho lắm, mà chỉ số thông minh của hắn chỉ dừng lại ở lúc năm, sáu tuổi. Từ khi Tiết Tích qua đời ngoài ý muốn, Triệu Đình Long vẫn thiếu một người trẻ tuổi có thể chịu đựng khó nhọc, một mình gánh vác tất cả những công việc dơ bẩn lẫn khó khăn và hoàn toàn nghe tất cả sắp xếp của hắn. Nhưng lúc Triệu Đình Long phát sầu vì không tìm thấy công nhân như vậy thì Cổ Mãnh đã đến. Tuy cái tên Cổ Mãnh này có chỉ số thông minh đến đáng thương nhưng sức lực vẫn còn đó. Triệu Đình Long chỉ cần dạy cho Cổ Mãnh phải làm như thế nào thì gã sẽ không hề oán hận mà hoàn thành tất cả. Mặc dù chỉ làm một việc đơn giản nhất mà Cổ Mãnh đã phải hoàn toàn dựa vào thể lực thay sức lực nhưng khi Triệu Đình Long nhìn thấy hắn thì hai mắt đã sáng rực lên. Nguyên nhân chính là Cổ Mãnh đã ngu si mà không có năng khiếu gì hay ho nên tìm việc rất khó khăn, hắn không công ty nào bỏ tiền dùng hắn nên Triệu Đình Long chỉ cần bỏ bốn trăm đồng để mướn hắn. Dù số tiền này là cực kỳ rẻ mạt so với sức lao động nhưng đã khiến người nhà của Cổ Mãnh cười sái quai hàm. Đây là chuyện Triệu Đình Long cảm thấy may mắn nhất.

Bây giờ chỉ có Cổ Mãnh là kẻ đáng nghi nhất. Thế nhưng hết lần này đến lần khác Cổ Mãnh là một thiếu niên không có đầu óc, đến lời nói cũng không rành mạch thì sao có thể nhìn trộm bí mật đời tư của người khác đây? Cái này quả là không thể tin nổi rồi!

"Ai biết Cổ mãnh làm gì hay không? Thời gian nào hắn mới ra ngoài?"

Triệu Đình Long vừa kiểm tra giường chiếu vừa hỏi những công nhân xung quanh. Tuy nhiên, không ai có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Đến khi đã không thể xác định người nào đáng nghi khác, Triệu Đình Long mới ôm một bụng nghi ngờ mà rời khỏi ký túc xá.

Trải qua một phen giầy vò thì đã đến gần năm giờ, màn đêm dần giảm, thay vào đó buổi sáng dần đến. Lúc này, Triệu Đình Long đứng trước cửa ký túc xá hút một điếu thuốc.

Nếu người xem trộm là Cổ Mãnh... thì vấn đề này dễ giải quyết rồi. Triệu Đình Long nghĩ thầm, hoặc là hiền lành, hoặc là cứng rắn, cường bức hay dụ dỗ. Bất kỳ một kế sách nhỏ nhỏ nào cũng đủ bịt miệng thẳng góc này.

Nhưng có một vấn đề rất lớn: Người xem trộm đúng là Cổ Mãnh sao?

Nhưng nếu không phải là Cổ Mãnh thì là ai đây? Toàn bộ xưởng chỉ có mình và vợ, mà tất cả mọi người đều tập trung ở trong ký túc xá...

"Ông... Ông chủ! Ngoài đó... ngoài đó có thật nhiều tiền!"

Trong khi Triệu Đình Long sa vào trong suy tư thì giọng nói của Cổ Mãnh bỗng vang lên bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 8: Bày Mưu Tính Kế

Cổ Mãnh nói năng không rành mạch nhưng do nghe suốt một thời gian dài, Triệu Đình Long vẫn có đủ năng lực để đoán ra đại ý. Nếu hắn nói bên ngoài có rất nhiều tiền (đa ngân), có lẽ bên ngoài đúng là có nhiều người (đa nhân).

Nhưng trong lúc này điều đó đã không còn quan trọng. Điều khẩn cấp nhất là phải biết người rình mình là ai. Vì vậy, Triệu Đình Long đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm vào Cổ Mãnh, nặng giọng hỏi: "Cổ Mãnh! Ngươi dậy sớm như vậy để làm gì?"

"Đi... Nước tiểu... Đi tiểu..." Dưới ánh đèn trộn lẫn với ánh sáng buổi sớm, khuôn mặt bần thủ của Cổ Mãnh tỏ ra cực kỳ ngây thơ, đôi mắt tuy rất đẹp nhưng lại tỏa ra vầng hào quang khờ dại như cá chết.

Triệu Đình Long nhủ mảy, bước đến hai bước, thấp giọng hỏi: "Có phải vừa rồi ngươi nhìn lên ở ngoài cửa sổ văn phòng không?"

Cổ Mãnh gật đầu, không hề do dự: "Vâng... Đúng, ông chủ dậy sớm để làm... làm gì?"

Thì ra là thằng nhóc này, thế thì dễ thôi.

Triệu Đình Long thầm thở phào nhẹ nhõm, song tay hắn vẫn nắm chặt bả vai Cổ Mãnh, giọng nói dần trở nên nghiêm túc hơn: "Không được đem chuyện vừa rồi nói cho người khác biết, đến cha mẹ của mình cũng không được, hiểu chưa! Bằng không thì, hừ hừ..." Tay Triệu Đình Long nắm thành quyền rồi hươ trước mắt Cổ Mãnh.

Vì khờ nên bất kể là ở nhà hay ngoài chợ, Cổ Mãnh vẫn luôn bị nhiều người bắt nạt và cũng chính điều đó trong lòng hắn đã nuôi dưỡng tâm lý sợ hãi đối

với nắm đấm. Mỗi lần bị đe dọa như thế, hần sẽ run rẩy, sẽ mặt vàng như nghệ, thậm chí kinh hãi như chú mèo nhỏ.

"Hiều... hiểu rồi." Quả nhiên Cổ Mãnh đã gạt đầu với đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi, ánh mắt này vẫn nhìn vào nắm đấm đang lác lư của Triệu Đình Long không ngừng, dường như hần lo rằng nắm đấm đó sẽ biến thành một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào người và khiến mình tan xương nát thịt...

Triệu Đình Long híp đôi mắt hình tam giác của mình rồi gạt gù đắc ý. Sau mới đến trước mặt Cổ Mãnh, thấp giọng nói: "Không nên hiểu kỳ như thế nữa, cũng không được nói lung tung... Nếu nói ra, ngươi sẽ biết tay ta! Nhưng nếu nghe lời và không nói gì cả thì mỗi tháng ta sẽ tăng lương cho ngươi thêm một trăm đồng!"

Cổ Mãnh gạt đầu một cách liều mạng, xem ra đe dọa và dụ dỗ đã có hiệu quả.

Đến đây, Triệu Đình Long chợt nhớ đến lời Cổ Mãnh nói lúc mới gặp, liền hỏi: "Vừa nãy chạy đến đây, ngươi đã nói cái gì?"

Cổ Mãnh nhìn chằm chằm vào Triệu Đình Long nhưng không hề nói một lời. Hần vốn thấp hơn họ Triệu cả một đầu, thế nên trước nay vẫn ngẩng đầu nhìn lên để nói chuyện với Triệu Đình Long. Mà từ góc độ của Triệu Đình Long thì chỉ thấy tròng mắt Cổ Mãnh tròn trắng như cá chết. Bấy nhiêu đã quá đủ để nhận xét người này thuộc dạng đầu óc ngu si, tứ chi phát triển...

Sau khi Triệu Đình Long hỏi xong được một lúc, Cổ Mãnh vẫn im lặng như trước, xem ra không có ý định lên tiếng.

Triệu Đình Long không thể chờ đợi thêm, thấp giọng quát: "Hỏi ngươi thì ngươi cứ nói, điếc à?" Đôi mắt với một thiếu niên tối dạ, không cần phải đeo chiếc mặt nạ bình dị, gần gũi làm gì.

Cổ Mãnh lắc đầu, vẫn không lên tiếng.

Triệu Đình Long nhú mày rồi nói: "Nói chuyện đi, câm rồi hả?"

Cuối cùng Cổ Mãnh cũng chịu nói chuyện, chỉ là giọng nói hơi lắp bắp: "Ông chủ, không phải... không phải ngươi bảo ta không được... không được nhiều chuyện sao?"

Triệu Đình Long vuốt lông mày một cách bất đắc dĩ, trong lòng cảm thấy buồn bực hết sức. Nói chuyện với một kẻ đầu óc không phát triển quả thật có độ khó rất lớn.

"Bây giờ ngươi mau trả lời cho ta biết, ngươi vừa nói cái gì?"

"Ta nói ở bên ngoài... bên ngoài có rất nhiều bạc." Cổ Mãnh lập tức lặp lại một lần nữa.

("Đa ngân - nhiều bạc" ở đây thật ra là "đa nhân - nhiều người", bởi vì Cổ Mãnh là kẻ khờ nên nói chệch đi)

"Ở đâu?"

"Ở... ở trước cổng!" Cổ Mãnh duỗi ngón tay chỉ về phía cửa chính.

Triệu Đình Long nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ mới năm giờ sáng. Sớm như vậy mà bên ngoài có rất nhiều người, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Là tai nạn giao thông hay là xô xát?

Cùng một chút lòng hiếu kỳ, Triệu Đình Long rào bước về phía cửa chính. Nhưng sau vài bước, hần phát hiện Cổ Mãnh vẫn khúm núm theo sau mình, trong lòng không khỏi buồn bực mà nói: "Theo ta làm gì nữa? Tranh thủ về ký túc xá gọi mọi người dậy đi! Năm giờ sáng rồi!"

Như được tha bổng, Cổ Mãnh vội vàng xoay người, bỏ chạy về ký túc xá...

"Đồ ngu!" Triệu Đình Long vừa thảm máng vừa tiếp tục ra trước cổng. Theo thói quen, hần đưa mắt vào khe cửa để nhìn sơ tình hình ở bên ngoài.

Quả nhiên ngoài cửa xuất hiện rất nhiều người, có lẽ trên trăm! Nhưng chẳng hề có tai nạn, chém nhau cho cam... mà những người này đang xúm lại trước cổng chính nhà hần!

Những người này phần lớn là ông bà cụ tuổi già sức yếu, ngoài ra còn có vài đứa trẻ hoặc ngồi hoặc đứng, hoàn toàn ngăn cản lối ra vào. Nhìn về hướng đối diện cổng chính thì lại thấy một tám vài màu trắng căng ngang, mặc dù bên trên không có chữ nhưng tràn ngập những dấu tay màu đỏ tươi. Nếu nhìn lướt qua, có lẽ sẽ cho rằng đó là một bãi máu.

Giữa tám vài là một ảnh chụp đen trắng đã được phóng to, người trong ảnh là một thiếu niên đang cười rất tươi. Chỉ là khi nhận ra thiếu niên, đôi mắt tam giác của Triệu Đình Long tròn trừng.

Thiếu niên có khuôn mặt quen thuộc đó chính là người đã chết trong xương, Tiết Tích!

Người của thôn Thanh Tuyền cố ý làm lớn để gây phiền phức cho mình!

Triệu Đình Long cảm thấy da đầu tê dại, bàn tay đang nắm khóa cửa chợt rụt lại.

Nếu không có người cổ động, những thôn dân vô tri sao có thể đồng lòng? Mẹ kiếp, ai bày ra mưu ma chước quỷ này?

Bọn chúng cầm cửa, vậy mình phải làm gì đây?

Giờ trời đã sáng, người đi đường mỗi lúc một tăng. Thỉnh thoảng có một vài người hiếu kỳ xúm vào tham gia, điều này làm đội ngũ "trừng phạt" càng ngày càng lớn, càng ngày càng mạnh.

Mình phải giải quyết thật nhanh...

... Nếu không, sau này sẽ không thể lẫn lộn ở đây được nữa!

Triệu Đình Long tựa lưng trên cửa sắt, hai tay ôm chặt cái đầu trọc lóc của mình, trong đầu âm thầm nghĩ cách...

-----o0o-----

Hình ảnh tạm chuyển đến ngoài cửa nhà máy nội thất Đình Long, nơi đây là một khách sạn đơn sơ cách cửa chính hơn một trăm mét. Trong một căn phòng của khách sạn, Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc sóng vai nhau đứng trước cửa sổ nhằm quan sát tình hình ở trước cổng nhà máy Đình Long bằng ống nhòm.

"Người cho rằng cách này có tác dụng sao?" Âu Dương Lục Sắc nhìn vào cánh cổng im lìm, chậm rãi hỏi Mộc Tử.

"Nếu Triệu Đình Long là du côn, chiều này sẽ không có tác dụng. Nhưng nếu hắn là một thương nhân khôn khéo, chiều này sẽ có tác dụng. Ta cũng không dám chắc điều gì, dù sao chưa hề giao phong chính diện, sự hiểu biết về hắn quá ít." Mộc Tử trầm ngâm rồi trả lời.

"Nếu vậy vì sao chúng ta không gia nhập đội ngũ của thôn dân mà lại trốn ở đây? Đã vậy còn bảo thôn trưởng giữ bí mật để bọn họ không biết chúng ta cổ động? Dù sao bây giờ chúng ta đang làm chuyện tốt một cách quang minh chính đại, chứ không phải thiết kế chi tiết để giết người ngoài ý muốn..." Âu Dương Lục Sắc tỏ ra nghi ngờ.

"Bản thân người vạch ra kế hoạch phải tránh xa trung tâm của vòng xoáy, như vậy mới có thể ứng phó với những tình huống sẽ xuất hiện, từ đó phản thắng mới gia tăng. Ví dụ như nếu chiều này không có hiệu quả đối với Triệu Đình Long, thì mặc dù thất bại keo này nhưng ít ra Triệu Đình Long chưa đối diện với chúng ta và không rõ đối thủ thật sự là ai. Điều này cũng như chúng ta đang ở trong tối mà Triệu Đình Long lại ở ngoài sáng, cuộc chiến diễn ra như vậy chẳng phải có lợi cho chúng ta sao?"

Bây mưu tính kế!

Âu Dương Lục Sắc nhìn Mộc Tử đến xuất thần, trong đầu bất chợt nghĩ đến câu thành ngữ này...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 9: Rượu Vào Tai Nóng

Màn thầu nướng cùng với cháo dưa muối, điểm tâm sáng phối hợp như vậy tạo cảm giác rất tốt lúc vừa thức dậy. Chính điều này đã làm Mộc Tử, người vốn có thói quen ngồi trong khách sạn và ăn những bữa cơm cả ngàn đồng, mở mang khẩu vị. Nhưng vì đã nếm qua quá nhiều sơn hào hải vị kiểu này nên chỉ một lúc sau, hắn đã cảm thấy ngán ngẩm. Tận dụng thời gian đi ngang qua thị trấn Mai Lĩnh, Hắc Bạch Vô Thường mua sắm rau quả và hải sản ở ạt nhằm thay đổi khẩu vị.

Đội đến khi mọi thứ bọn bê đã qua đi, lúc họ trở lại thôn Thanh Tuyền thì đã là bảy giờ tối. Mộc Tử đã thề son sắt rằng hắn sẽ ra tay làm vài món mà hắn tự nghĩ ra để Âu Dương Lục Sắc nếm thử. Sau những lời miêu tả đã đủ làm người nghe chảy nước miếng, Mộc Tử chuẩn bị ra tay thì đột nhiên, lão thôn trưởng đến thăm. Ông lão vừa vào cửa, đã cố ý mời Mộc Tử cùng Âu Dương Lục Sắc đến nhà ăn cơm, ngoài miệng nói rằng phải cảm ơn sự trợ giúp hai người rất nhiều.

"Chuyện này... không đáng gì. Bọn ta đã giúp đỡ gì đâu, chẳng qua chỉ là chỉ ra điểm quan trọng mà thôi." Nhận ra ý đồ của thôn trưởng, Mộc Tử nhẹ nhàng chối từ ý tốt của ông.

"Đây không phải là chỉ ra điểm quan trọng mà chính là cầm nang diệu kế của Gia Cát Lượng!" Thôn trưởng cười ha ha, lại nói: "Hai người quả là hậu sinh khả úy. Cả đám già cả bọn ta ở trong thôn dù cảm thấy lão Tiết đáng thương nhưng mãi không thể nghĩ đến phương pháp đơn giản mà hiệu quả như thế..."

"Có lẽ đó là sự trùng hợp, dù sao chuyện này rất nhỏ, mọi người đừng nghĩ nhiều làm gì. À mà Tiết Đại Gia đã nhận được tiền bồi thường sao?" Âu Dương Lục Sắc đỡ thôn trưởng ngồi xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi rồi mới hỏi.

"Hôm nay Triệu Đình Long bỏ ra hai vạn, ta đã đưa cho lão Tiết. Chính họ Triệu còn hứa sẽ giao thêm tám vạn nữa, bọn ta sẽ nhanh chóng thúc giục hắn giao tiền bồi thường... Hôm nay lão Tiết không thể đến nhà hai người cảm ơn vì ta thấy sức khỏe của hắn hơi yếu, ngày mai đến là tốt nhất."

"Mọi người quá khách sáo rồi." Mộc Tử nói, chỉ là thời gian càng trôi qua, sắc mặt hắn càng tỏ ra nghiêm túc: "Đối với Tiết Đại Gia, dù là một trăm hay một ngàn vạn chất trước mặt cũng không thể bù lại nỗi đau trong lòng..."

Đúng vậy, mạng người có thể bồi thường bằng tiền sao?

Ba người cùng im lặng trong chốc lát. Sau đó vẫn là thôn trưởng cười xòa, rồi ngồi dậy nói: "Không nên nói những thứ này nữa, ít nhất số tiền này đủ giúp lão Tiết dưỡng già. À, ta lại quên chuyện chính rồi... Ha ha, hai người có thể từ chối lời mời của thôn dân nhưng chớ từ chối lời mời của ta. Thức ăn đều đã chuẩn bị sẵn trong nhà ta, chúng ta hãy mau qua đó nào!"

Nói xong, nhiệt tình kéo Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc đến nhà lão...

Mặc dù là thức ăn của nhà nông nhưng gà vịt thịt cá vẫn đầy đủ, bấy nhiêu đã thể hiện hết thành ý của người mời. Riêng Mộc Tử, thấy bàn thức ăn lớn trước mắt mình, hắn thầm nghĩ: Đối với những người nông dân chất phác mà kham khổ, có lẽ quanh năm suốt tháng cũng chẳng thể bày bàn thức ăn thịnh soạn này nổi hai lần.

Tất nhiên, thôn trưởng nào biết Hắc Bạch Vô Thường là người theo chủ nghĩa ăn chay một nửa, thường chỉ ăn hải sản và rau quả, nên khách lễ bọn họ ăn đùi gà, thịt dê, thịt vịt hết mực... Điều này làm khổ Mộc Tử và Âu Dương Lục Sắc, thế nên họ đành nói rằng mình không thích ăn thịt rồi sau đó tìm lý do để gấp rau mà ăn...

Thôn trưởng còn cho rằng họ khách sáo, thầm nghĩ nếu không muốn ăn thức ăn, vậy uống rượu chắc không có vấn đề? Nghe nói người thành phố thường uống rượu trên bàn ăn rất nhiều mà không phân biệt nam nữ...

Chính vì vậy, lão bắt đầu mời rượu nhiều lần. Âu Dương Lục Sắc không thể uống được bao nhiêu, thành ra toàn bộ đều xuống bụng Mộc Tử. Mà rượu nhà nông thì thường có độ cồn rất cao, Mộc Tử cũng nhanh chóng văng đầu hoa mắt dưới sức mạnh của rượu.

"Mộc Tử à, các người đến từ thành phố, chắc hẳn biết rất nhiều thứ. Người nói xem tại sao thôn chúng ta có nhiều người không biết điện thoại là thứ gì, huống chi là gọi điện cho phóng viên đến chụp ảnh? Trên đường trở về thôn, mọi người cứ mãi hỏi ta những phóng viên đó rốt cuộc đang làm cái giống gì..."

"Thôn... thôn trưởng à, thôn Thanh Tuyền cách thị trấn Mai Lĩnh không xa, tại sao kinh tế không phát triển? Chẳng lẽ thị trấn không hề trợ giúp nơi này sao?" Tuy Mộc Tử đã mặt đỏ tai nóng, nhưng suy nghĩ vẫn còn tỉnh táo. Lúc ban ngày, hắn nhìn thấy thị trấn Mai Lĩnh tuy kém phát triển nhưng vẫn tốt hơn so với thôn Thanh Tuyền rất nhiều, bởi ít nhất họ có thể gọi điện thoại, có internet, đường trải nhựa láng lóc.

"Không dễ..." Thôn trưởng thờ dãi: "Thôn Thanh Tuyền nghèo là do ý trời, xung quanh đây không hề có bất cứ con đường lớn nào. Nếu muốn khai phá, quá tốn kém! Đây là chưa nói thị trấn Mai Lĩnh là một thị trấn nghèo khó nổi danh. Ngoài đó tuy có thể gọi điện thoại nhưng chưa thông được bao lâu. Chờ đến phiên nơi này, haizz..."

Tội ác không chỗ nào không có. Dưới những cao ốc cao chót vót trong thành thị, mặc dù cảm thấy bất an, kẻ yếu vẫn biết cách dùng luật và các phương pháp khác để bảo vệ quyền lợi của mình. Nhưng ở nơi thâm sơn cùng cốc như thôn Thanh Tuyền, kẻ yếu ở đây chỉ biết bất lực trước tội ác... Mộc Tử không thể không nghĩ đến lúc trước mình có suy nghĩ ghét bỏ thành phố vì bên trong nó không hề sạch sẽ, vì vậy một lòng hướng về bầu không khí tươi mát ở nông thôn. Nhưng điều không thể ngờ đó chính là: Bất kể trong hoàn cảnh nào, phép tắc của thế giới cũng chẳng thay đổi. Chỉ cần là nơi có sự sống của người, nơi đó ắt có hư vinh, tham lam và bất nết.

Đúng vậy, Hắc Bạch Vô Thường có thể dùng sức lực của mình để thay đổi một số tình huống. Thế nhưng không chỗ nào không có tội ác, chỉ mỗi Hắc Bạch Vô Thường là quá ít, cho dù Phú Hào đã gia nhập thì sự bất lực này vẫn cứ lộ ra...

Nếu như lúc trước Mộc Tử để Lý Thiên gia nhập là vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của hắn... Vậy bây giờ, lần đầu tiên Mộc Tử nghĩ cách mở rộng sức mạnh của Hắc Bạch Vô Thường...

Thôn trưởng làm ấm giường sưởi, trong khi Âu Dương Lục Sắc càng cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã mười giờ tối. Mặc dù thôn trưởng không hề đề ý đến việc mình và Mộc Tử không hề ăn thịt nhưng một bàn rượu to đứng trước mắt lại không ít. Nếu Mộc Tử uống rượu đến phình bụng, e rằng dạ dày sẽ không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Lục Sắc mới kiếm cớ mà nói: "Mộc Tử, bây giờ đã trễ rồi! Thôn trưởng mệt nhọc suốt ngày hôm nay, hay là chúng ta hãy về nhà để thôn trưởng nghỉ ngơi đi."

Mộc Tử hiểu ý của nàng, bởi vậy vội vàng phụ họa: "Đúng, giờ không còn sớm. Bọn ta phải trở về rồi thôn trưởng..."

"Không, không... Uống thêm chút nữa đi..." Mặt Thôn trưởng cũng đã đỏ kéké, đang định cất lời giữ hai người lại, ngoài cửa bỗng truyền đến một âm thanh nặng nề.

Bùm bụp!

Đó là tiếng vật nặng ngã trên mặt đất!

Hắc Bạch Vô Thường và thôn trưởng vừa nghe thấy âm thanh này, giọng nói chợt ngưng bật. Sau đó, ba người lập nhìn vào cánh cửa bằng gỗ như phản xạ có điều kiện.

Cốc! Cốc! Cốc!

Có người gõ cửa! Lần đầu tiên lực tay rất mạnh nhưng sau mỗi lúc một yếu.

Mộc Tử nhìn Âu Dương Lục Sắc rồi không hện mà cùng rời khỏi giường sưởi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Thiết Kế Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.